

FATİH MURAT ARSAL

Yalanın
Gölgesinde

EPHESUS

Yalanın Gölgesinde

FATİH MURAT ARSA

Biten hayallerinin rüzgârında sürüklenen
tehlikeli bir adam...

Bir daha sevemeyeceğini düşünen
genç bir kadın...

Gizli hayatıyla ölüme meydan okuyan
pervasız bir oğul...

Göz kamaştırıcı güzellikte
inatçı bir genç kız...

Ve dördünü birleştiren karmaşık bir plan!

Yalanların gölgesinde filizlenip büyüyen
çarpıcı güzellikte iki büyük aşk!

Aşkın her yaşta güzel olabileceğini keşfedeceğiniz,
kalpler arasındaki engellenemez çekimin
büyüsüne kapılacağınız bir FMarsal romanı daha!

VE FİSKİN OKUR ARICISINDIR

[/ephesusyayinlari](#)
[/ephesusyayinlari](#)
[/ephesusyayinlari](#)
[/ephesusyayinlari](#)
[/ephesusyayinlari](#)

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786258 133387

FATİH MURAT ARSAL

Yalanın Gölgesinde

**Bu kitapta bahsi geçen
tüm kişiler,
kurumlar ve olaylar
tamamiyle hayal ürünüdür.**

1. BÖLÜM

ANİ KARAR İLK GÖLGE

7 Haziran Pazar / 15.41

Beyaz araba yolda âdeta kayarcasına ilerliyordu. Haziran ayına gireli bir hafta olmuştu. Doğanın tüm güzellikleri, şov yapar gibi otoyol boyunca etrafa dizilmişti. Direksiyonun başındaki orta yaşlı adam otomobilini sakince sürerken, bu güzel manzarayı izlemekten de geri kalmıyordu. Yaprakları artık epeyce çoğalmış ağaçlar her ton yeşili sağa sola serpiştirmişti. O sene yağışlı geçtiği için papatyalar ve gelincikler her yerde görülebiliyordu. Öbek öbek olmuşlar, sanki birilerinin gelip fotoğraflarını çekmelerini bekli orlardı.

Otomobilinin hızını kesip Alanya'ya giriş yaptı. Şimdi sol tarafında masmavi deniz, sağ tarafında ise güzel görünüşlü villalar, şık oteller yer alıyordu. Sahildeki yürüme yollarında ise pek çok kişi görünüyordu. Alçalmaya başlayan güneş hâlâ sıcaklığını koruyordu. Bu sıcak ilçenin insanları, günün en güzel saatinden faydalanmaya çalışıyor gibiydiler. Henüz turizm sezonu yeni başlamış olmasına rağmen epeyce yabancı turist vardı. Çoğunun sarışın ve beyaz tenli olmaları, tertemiz kaldırımlarda rahat kıyafetlerle acele etmeden gezmeleri turist olduklarını belli ediyordu.

Alanya'nın içindeki trafik ışıklarına uyarak sürmeye devam etti. Gözleri dalgındı. Çok sevdiği bir aile dostunun cenaze töreninden geliyordu. Anamur ilçesindeki tören epey sade olmuştu. Ölümün her an kapıda olduğunu bir daha hatırlamıştı. Ölmekten korkmasa da henüz yapacağı şeylerin varlığı, onu tedirgin etmişti.

Oğlu Boran'ın evlenişini görmek istiyordu mesela...

Kızı Mihrimah'ın da evlenme çağı gelmişti.

Sonrasında torun sahibi, ihtiyar bir adam olarak sakin bir hayatı olsun istiyordu. Torunlarına oyuncaklar alıp onları şımartacaktı. Emekliliğinde oyalanabileceği, gidip gelebileceği, kendisini sık sık ziyaret edecek kalabalık bir ailesinin olması ne güzel olurdu. Torunlarıyla havuzda şakalaşmak, çimlerin üzerinde top oynamak, bisikletle gezmek şu sıralar en büyük hayaliydi. Evin bahçesine bir çocuk parkı bile yaptırabilirdi.

Bu hayalin güzelliği ile hafifçe iç çekti. Ne yazık ki bunlar henüz uzak bir hayaldi. Boran'ın evlenmek gibi bir niyeti hiç yoktu. Mihrimah ise genç bir doktor olarak henüz kariyer yapma peşindeydi.

Rahmetli eşi aklına geldi. O erkenden çekip gitmişti bu dünyadan. Uzun yıllar geçmişti ölümünün üzerinden. En zor kısmını ona bırakmıştı. İki küçük çocuğa bakmak, genç bir adam için çok zor olmuştu. Onlar varken evlenmek hiç aklına gelmemişti ama artık büyümüşlerdi. Yakında kendi hayatlarına dâcâcılar, arkalarında yalnız bıraktıkları babalarına ise arada sırada göz atacaklardı.

Yapılacak bir şey yoktu. Bunlar hayatın gerçekleriydi.

Bir gün elden ayaktan düştüğünde, kimseye muhtaç olmayacak kadar parası vardı. Köşesine çekilip sakince yaşayabilirdi. Diğer yandan, elden ayakta düşeceği yaşı görüp göremeyeceğini de bilmiyordu. Uzun zamandır devlet için gizli işlerde çalışıyordu. Tehlikeli bir işi, tehlikeli bir hayatı vardı. Ölüm her an ona soğuk elini uzatabilirdi. Kim yaşlanıncaya kadar uzun bir yaşamı garantilemişti ki!

İçini saran sıkıntıyı atmak için camı açtı. Etrafını izlemeye devam ederken radyonun sesini biraz kısıtı. Kimseyi rahatsız etmek istemiyordu. Elele tutmuş genç çiftleri görünce bakışlarında yine bir özlem doğdu. Kendi hazır çocukları daha ne bekliyorlardı ki? Kendisi onların yaşındayken Boran da Mihrimah da çoktan doğmuştu. Eski geleneklere göre epey genç yaşta evlenmiş ve baba olmuştu.

Ne çabuk büyüdüklerine içlerken eli yanındaki su şişesine gitti. Kaldırıp baktı. Sadece birkaç yudum suyu kalmıştı. Daha Antalya'ya kadar yüz kilometreden fazla yolu vardı. Uçağın kalkış saati de epey sonraydı. Kiralık arabayı bırakması fazla vaktini almazdı. Bu güzel havada en iyisi bir yerlerde biraz oyalanmaktı. Güzel bir restoranda durup yemek yer, su falan alırdı.

Alanya'yı geçtikten sonra gözleri yol boyu dizilmiş turistik tesis ve otellerde gezindi. Yemek için çok kalabalık olmayan bir restoran bulmak niyetindeydi. Büyük otobüslerin durduğu veya dumanlar çıkararak et pişiren yerleri çok sevmezdi. Yavaş yavaş ilerlerken küçük bir tesis gözüne çarptı. Sevimli, sakın görünümlüydü. Benzinliği de vardı. Rengârenk çiçekler, restoran olarak kullanılan tek katlı binanın her yerini sarmıştı. Gerçekten insanın içini açan bir yerdi. Önündeki park yerinde birkaç araçtan başka bir şey yoktu. Bir de klasik Vespa motoruna benzin dolduran sarışın bir kadın görünüyordu.

Arabasını uygun bir yere park edip hafif bir nefes çekti. Gözleri dikiz aynasından kendi gözlerine kilitlendi. Kahverengi gözleri biraz yorgun bakıyordu. Bu normaldi. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştı. Önceki haftada yorucu bir iş için dünyanın öbür ucuna gitmişti. Diğer yandan, kırk sekiz yaşında bir adam olduğunu da unutmamalıydı. Yaşlanıyordu artık!

Alına dökülen gür saçlarını öylesine düzelterip arabadan indi. Gözlerini kısarak etrafına hızla baktı. Bu bir alışkanlıktı. Devlet için çalıştığı bu yıllar boyunca epeyce düşman edinmişti. Her an bir tehlikeye karşı hazırlıklı olmak artık doğasında vardı.

Bakışları farkında olmadan biraz ileride motoruna benzin alan sarışın kadına kaydı. Kadın küçük bir kahkaha atmıştı. Dikkatini çeken bu kahkaha değildi. Çünkü öyle abartılı, şuh bir gülüş olmamıştı. İçten, üstünün başının kırıyla karşısındaki pompacı delikanlıya değer veren bir kadının gülüşüydü.

Belli ki seviye farkını önemsemeyen birisiydi. Belki de pompacının bir yakını veya akrabasıydı. Fakat öyle olmadığı kesindi. Çünkü çocuğun hitap şekli ılık ama yeterince de saygılıydı.

“Sen alacaklarını al, ben motoru bir kenara çekerim abla!” demişti çocuk.

Arkadan tam göremiyordu ama abla dediğine göre yaşı pompacı çocuktan fazla olmalıydı. Dar kot ve içine sokmuş olduğu gömleği ile hoş bir fiziği vardı. Uzun sarı saçlarını arkuyruğu yapmıştı. Çok anlamazdı ama saç rengi pek boyaya benzemiyordu. Güneş altında pırıl pırıldı.

Dönüp binaya doğru yürüdü. Gölgesindeki boş masalardan bir tanesine yerleşti. Rahat sandalyede arkasına yaslanırken hemen bir garson kendisine doğru yönelmişti.

“Hoş geldiniz, efendim,” dedi temiz bir gülümseyişle. O da pompacı çocuk gibi gençti.

“Hoş bulduk!” dedi ona. “Yemek menüsü alabilir miyim?”

Garson hemen elinde tuttuğu küçük menüyü ona uzattı. “Buradakilerin haricinde, her türlüünden ızgara et hazırlayabiliriz. Etlerimiz kendi besi hayvanlarımızdan elde edilir. Tamamen doğal. O yüzden pırzola ve mangal köftemiz çok ünlüdür.”

Onun bu dedikleri adamın fazla ilgisini çekmemişti. Elini uzatıp menüyü aldı. Restoranlarda bu türlü abartılara alışık. “Öyle mi?” dedi sakince.

O sırada sarışın kadın yanlarından geçmişti. “Kolay gelsin, Ersin!” derken elini binanın kapısına atmıştı. Garson çocuk ona döndü.

“Hoş geldin, Della Abla!” dedi gülümseyerek.

Menüye göz atan adam, epey geniş olan seçenekler karşısında şaşırmıştı. Seçmekle uğraşamayacaktı. Başını kaldırdı. “Peki, senin dediğin gibi olsun. Bana karışık pırzola ve köfte getir. Yanında soğuk ayran olsun. Bir de çoban salata...”

Garson memnun bir şekilde gülümsedi. Masada oturan uzun boylu adamın etkileyici bir yanı vardı. Yaşına rağmen çok yakışıklı olması bir yana, insanı mesafeli ve saygılı olmaya iten keskin bakışlara sahipti. Böyle bir adamın kendisine güvenmesi ve önerisini dinlemesi gururunu okşamıştı.

Garson gidince adamın gözleri yeniden pompacı delikanlıya kaydı. Motorun küçük deposuna yakıt doldurmayı bitirmişti. Kapağını kapatıp motoru gölgeli bir kenara çekti. Sonra kendi işine döndü.

Birkaç dakika içinde masasının üstü salata ve ikram olarak küçük meze tabaklarıyla donatılmıştı. Soğuk ayranı da gelmişti. Serviste kullanılan çatal

bıçak ise gayet temiz ve kaliteliydi. Umduğundan iyi bir yere denk gelmişti. İnşallah yemekleri de garson gencin övdüğü kadar iyi çıkardı.

Yemeklerinin gelmesi için birkaç dakika daha bekledi. Önüne sıcacık gelen köftesini tattığında, memnuniyetle rahatladı. Gerçekten de tadı çok güzeldi. Dışı hafif ktır, içi süngerimsi ve sulu... Tam sevdiği gibi! Önüne konan incecik pırzolar da onu hayal kırıklığına uğratmadı. Yumuşacık ama iyi pişmişti.

Tesisin kapısı açıldı. Bakmasa da gözünün ucundan o sarışın kadının ve göbekli bir adamın çıktığını görebiliyordu. Az önceki garson çocuk da bir saniye sonra peşlerinden dışarıya çıkmıştı.

“Bunlar yetmezse yeniden bana et tedarik edebilirsiniz. değil mi?” diye sormuştu kadın. Konuşmasında bir farklılık vardı. İster istemez gözlerini biraz kaldırdı. Kadın her iki elinde de ağır görünen birer poşet tutuyordu. Garson çocuğun ellerinde de birer poşet görünüyordu.

Bir Türk gibi rahat görünüyordu ama şivesine bakılırsa yabancı kökenliydi. Alanya’da yirmi bine yakın Rus’un yaşadığını okumuştı. Bu kadın da bir Rus olabilir miydi? İsmi ne demişti pompacı çocuk? Della mı? Bu da onun bir Türk olmadığını, bu topraklarda yaşayan bir yabancı olduğunu ispatlıyordu.

“Tabii, Della Hanım,” dedi şişman adam. Tesisin sahibi veya sorumlusu olmalıydı. “Bir gün önceden haber verirsiniz biz hazır ederiz. Gelmenize de gerek yok. Ben yollarım.”

“Hava almak olsun işte!” dedi kadın değişik şivesiyle. Başını biraz çevirip gökyüzüne baktı. “Bugün hava çok güzeldi. Otelden çıkmak iyi geldi.”

Onun yüzünü hâlâ göremiyordu. Gevşekçe atkuyruğu yaptığı gür saçları buna engel oluyordu. Fakat sesinden yaşlı olmadığı açıktı. Zaten bu kadar ince ve dinç görünen bir vücut, yaşlı bir kadına ait olamazdı. Belki de çok gençti. Orta yaşlı bir adam olarak genç kızlar hiç ilgisini çekmezdi. Ruhundaki yorgunluk buna engeldi.

Zaman zaman olgun kadınlarla düzeyli ilişkileri olmuyor değildi elbette. Karısının ölümünden sonra tamamen hayattan kopmamıştı. Fakat ilişki kurmayı tercih ettiği kadınlar genel olarak kendisinden bir beklentisi olmayan, eğlenceyi tercih eden tiplerdi. Ondan fazlasını isteyemeyeceklerinin de bilincinde olan kadınlardı.

“Bu sezon herkes için biraz sıkıntılı olacak gibi,” diye konuştu şişman adam. “Piyasa kötü. İnşallah sizin işleriniz iyi gider.”

“Umarım. Bu hafta otel tam dolu. Sonra ne olur bilmem. Bazı yenilikler yaptık. Odalardaki eşyaları da yeniliyoruz.”

“Kocanız öldüğünde herkes sizin oteli satıp Almanya’ya döneceğinizi iddia etmişti. Siz hepimizi şaşırttınız. Gerçekten güzel idare ediyorsunuz.”

Demek kadın Alman’dı.

“Tek başıma değilim. Kızım da yardım ediyor. Kocamın işten iyi anlayan bir ekibi vardı. Kimse bizi terk etmedi. Bir şekilde götürüyoruz işte. Zaten bizimkisi çok büyük bir otel değil, biliyorsunuz.”

“Yanınızdaki arazi satılığa çıkmış diye duydum. Sahibi Mehmet, orası için küçük bir otel yapılır diyormuş.”

“İşte o zaman bizim için kötü olur!” dedi kadın gülümseyerek. “Neyse, ben gideyim. Sizi meşgul etmeyeyim.” Motora doğru yönelmişti.

Köftesinden bir parça koparan adam elinde olmadan kadını izliyordu. Yürürken ince beli ve yuvarlak kalçaları ahenkli bir uyum içindeydi. Gömleğine rağmen narin sırtı hissediliyordu.

Neden kadını izlediğini bilmiyordu. Belki de bu adamların ona olan ilgisi merakını uyandırmıştı. Belki de sesindeki güzel ton hoşuna gitmişti. Yüzünü henüz görmemişti. Bir baykuş kadar çirkin de olabilirdi. Şu anda bu Alman kadını hakkında bildikleri, otel işletiyor olduğu, kocasının öldüğü ve bir kızı olduğuydu.

Kadın motorunun arkasındaki kapalı sepere et poşetlerini koydu. Yan dönmüştü ama poşetleri tutan garson yüzünden hâlâ çehresi görünmüyordu. İki poşeti de selenin altındaki geniş boşluğa koydu.

“İnşallah bu sıcakta bozulmadan götürürüm!” dedi gülümseyerek. Direksiyona takılı kaskına uzanmıştı. “On kilometre dayanır mı dersiniz?”

“Bir şey olmaz,” dedi adam. “Başka bir yerde oyalanmazsanız eğer sepette ısınmaz bile...”

“Teşekkür ederim.”

Cebinden çıkardığı benzin parasını yanlarına gelen pompacıya uzattı. Paranın üstünü alıp cebine geri koydu. Sonra kaskını kaldırdı. O esnada garson çocuk kenara çekilmişti. Kadın sarı saçlarının kaska takılmaması için uğraşırken dikkatle başına geçirdi. İşte o anda köftesini ağzına götürmeye niyetlenen adam, onun yüzünü ilk kez gördü.

Elinde çatal, bir an öylece kaldı.

Şimdi bu insanların kadına olan ilgisini anlayabiliyordu.

Fazlasıyla dikkat çekici bir kadındı. Klasik güzelliğin dışında, sevimli bir yüze sahipti. Kavisli kaşlarının altında, gülen gözleri parlıyordu. Galiba açık kahverengi veya yeşil gibi bir şeydi. Düz burnu gerçekten dikkat çekiciydi. Alman ırkının saf genetik özelliklerini taşıyordu âdeta. Dolgun dudakları hafif bir rujla renklenmişse de yüzünde başka hiç makyaj yoktu. Evet, bu kadın güzelden öte, asil bir yüze sahipti. Doğal ve parlak...

Kaskını takan kadın incelendiğinin farkında olmadan motoruna bindi. Düğmesine basıp çalıştırdı.

“Hoşça kalın!” dedi gülümseyerek ve kaskının camını indirdi. Sonra kenara çekilen üç adamın arasından gaza basıp gitti. Otomatik viresli motor,

üzerindeki güzel varlığın keyfiyle hemen öne doğru atılmıştı. Yan tarafında ve taşıma sepetinin üstünde birer reklam yazısı vardı. Adamın keskin gözleri onun bir isim olduğunu hemen gördü.

Lavandel Otel...

Adam köftesini ağzına attı ama nedense eski tadı kalmamış gibiydi. Gözü kadının gittiği yöndeydi. Güzel yüzü hafızasına kazınmıştı âdeta. Sıcak gülümseyişinin içinde, anlayamadığı bir ifade hissetmişti. Biraz burukluk, biraz hüznün, biraz yalnızlık...

"Bir isteğiniz var mı efendim?"

Başını çevirdi. Garson yanına gelmiş, ona bakıyordu. Başını iki yana salladı. "Teşekkürler, yeterli..."

"Nasıl? Beğendiniz mi?"

"Çok güzeldi. Elinize sağlık."

Garson memnun bir şekilde uzaklaştı. Adam kalan yemeğini de dalgın bir şekilde yedi. Saatine baktı. Daha çok vakti vardı.

Yemekten sonra gelen çayını yudumlarken gözleri yine kadının gittiği yöne çevrildi. Motoru olan sarışın bir kadındı işte! O kadar kafaya takacak bir şey değildi. Ondan daha güzellerini de görmüştü.

Eliyle garsona işaret etti. Delikanlı hemen koşarak gelmişti. "Buyurun, efendim!" dedi ona.

"Hesabı alabilir miyim?"

"Tabii, efendim..."

Birkaç dakika sonra geri almadığı para üstüyle, arkasında gülümseyen bir garson bırakarak otomobiline yönelmişti. Akan trafiğe dikkat ederek yola çıktı. Yavaş yavaş gidiyordu. Masmavi deniz, yine solunda kalmıştı. Güzel görünümlü büyük oteller de ağırlıklı olarak denize yakın inşa edilmişti. Trafik Alanya'dan epey uzaklaştığında bile oldukça sıkışık. Bir süre gittikten sonra daha akıcı bir hâle geldi. Yeşilliklerle çevrelenmiş otoyoldan giderken gözü sık sık deniz tarafına kayıyor, binaların arasından görünen güzel manzarayı keşfetmeye uğraşıyordu.

Öylece giderken ağaçlıklı bir bölgede, çok şatafatlı olmayan bir tabela gözüne ilişti. Yolun karşı tarafında, deniz kenarındaki bir binanın önündeydi. Geçip gitmeden önce dikkatle baktı.

Lavandel Otel...

Elinde olmadan yavaşladı. Neden yaptığını bilmiyordu. Sonra arabasını yolun kenarındaki uygun bir boşluğa çekti. Motoru kapatmadan öylece durdu. Gözü ön camdan ilerideydi. Geride kalan otele bir daha bakmadan birkaç saniye sessizce oturdu. Kararsız bir hâli vardı. Bir kilometre ötedeki kavşağı ve kırmızıya dönen trafik lambasının ışıklarını, dalgınlığına rağmen görebiliyordu.

Hafif bir nefes çekti. Arabasını yeniden hareket ettirdi. Dikkatle yola çıktı. Sol sinyali verip kavşağa girdi. Geldiği yola, Alanya'ya doğru geri döndü. Bir dakika sonra arabasını yine yavaşlattı. Bu sefer sağ sinyali verip sevinli görünümlü Lavandel otelin biraz ilerisinde durdu. Dikiz aynasından otelin adının bir kısmını görebiliyordu. Çeşitli ülkelerin bayraklarını dalgalandıran direklerden birisinin önünde, beyaz renkli Vespa motor duruyordu.

Parmakları direksiyonda tıngırdadı. Boş bakan gözleri önüne çevrilmişti. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

Ani bir kararla düğmeye basıp aracın motorunu kapattı. Arabadan çıktı. Otelin girişine doğru yöneldi. Müşteri araç girişi çok geniş değildi. Küçük bir levha, müşteri araçları için otoparkın arkada yer aldığını gösteriyordu. Gözleri binanın modern ön cephesinde gezindi bir an. Sonra yine bir kenarda duran beyaz motora doğru kaydı.

Kendisine kızdı. Ne yapıyordu ki burada? Saçmalıyordu! Geri dönse iyi olurdu. Hiç tanımadığı bir kadının peşinden buraya mı gelmişti şimdi? Hayatı boyunca böyle ahmakça bir şey yapmamıştı. Sebep neydi hiç bilmiyordu. Kırılmış saçlarından, elliye yaklaşmış yaşından utanmalıydı.

Ayakta dikilmiş, öylece dururken otelin kapısı açıldı.

Dışarıya çıkan Della isimli sarışından başkası değildi. Motora doğru yönelmişti. Belli ki ya başka bir yere gidecek ya da motoru daha uygun bir yere çekecekti. Uzun ve ince bacaklarıyla merdivenlerden inerken gözü ayakta dikilen takım elbiseli adama takılmıştı. Kadın onun yüzündeki kararsızlığı gördü. Durakladı...

Sonra iyice adama verdi dikkatini. Ona doğru yürürken gülümsedi. "Buyurun, beyefendi! Birisine mi bakmıştınız?"

Adamın durgun gözleri kadının üzerindeydi.

Della onun biraz önünde durdu. Uzun boyuna rağmen adamın yanında ufak tefek kalmıştı. Üstelik bu takım elbiseyle fazlasıyla iri yapılı bir adam gibi duruyordu. İnsanı ürkütecek bakışlara, huzurunu kaçırarak bir sessizliğe sahipti. Genç kadının güzel dudaklarındaki gülümseme yavaşça soldu.

Adam yanlış anlaşılmacak için hemen kendisini toparladı. Kafası tıkr tıkr çalışıyordu. Acilen bir bahane bulması lazımdı.

"Hayır..." dedi yavaşça. "Arabam arıza yaptı." Kadın dikkatle ona bakıyor, söyleyeceklerini merakla bekliyordu. "Biraz ileride..." dedi.

Della'nın gözleri sanki otomobili görecekmış gibi etrafta gezindi. Gerçekten de biraz ileride lüks bir BMW duruyordu.

"Çok kötü bir zamanlama olmuş. Bugün pazar... Akşam da oldu üstelik!" dedi kadın düşünceli bir sesle. Yardımsever birisi olduğu, yüreğinin yumuşak olduğu çok açıktı. Yoksa kim tehlikeli görünen uzun boylu bir yabancıyla çe-

kinmeksizin karşı karşıya durabilirdi? Kim ona yardım etmeye çalışabilirdi? "Yine de açıksa servisi arayabilirsiniz. Belki bizim Sedat'ın bir tanıdığı vardır. Araba işlerine çok meraklıdır o!" Gözü suskun duran adamdaydı. "Sedat bizim otelin teknik elemanıdır. Şimdi içeride... Onunla konuşmak ister misiniz? Telefonunuzun şarjı yoksa bizden de arayabilirsiniz."

Adam hâlâ güzel kadını süzüyordu. Otuzlu yaşlarının ortasında gibiydi. "Evet, iyi olur..." dedi yavaşça. Kolundaki saate baktı. "İşin aslı, çok acelem yok. Aracım tamir oluncaya kadar bu otelde dinlenirim diye düşünmüştüm. Bu gecelik otelde yeriniz var mı acaba?"

Kadın bir an düşünceli gözlerle durakladı. "Korkarım otel tamamen dolu..." Gözlerini park hâlindeki arabaya çevirdi. "Sadece eşiniz ve siz misiniz? Çocuklar?"

"Tek başımayım ben..." dedi adam duru sesiyle. Nihayet gülümsemeyi akıl edebilmişti. "Tek bir oda yeter."

Adamın hafif gülümsemesi, Della'yı bir nebze rahatlattı. Nedense içine serin bir su dökülmüş gibi olmuştu. İçinin neden ısındığını da hiç bilmiyordu. Galiba onun etkileyici görünümü yüzündendi. Baharlık takım elbisesinin kalitesi hemen belli oluyordu. Kolundaki saat asla ucuz bir şey olamazdı. Park ettiği pahalı araba ise görüntüyü tamamlıyordu. Daha da önemlisi adamın ciddi hâlini bozan gülümseyişi, yakışıklılığını ikiye katlamıştı.

"Gidip bir soralım isterseniz. Tek bir oda vardır inşallah. Bugün kalabalık bir grup geldi de..." Tatlı bir şekilde gülümsemişti. Kadının beyaz dişleri görünüyü. Âdeta daha da gençleşmişti. "Gelin, birlikte bakalım."

Kadın önde adam arkada, otelden içeriye girdiler. Modern bir lobi karşılaşmıştı onları. Oldukça serindi. Bunu sağlayan özel kesme taş duvarlar ve serin tutacak granit yer kaplamaları olabiliirdi. Duvarlara içeriye sevimli gösteren yağlı boya tablolar asılmıştı. Ağırıklı olarak deniz manzarasına sahiptiler.

Kadın lobiye gitti. Orada genç bir kız ile yine genç bir oğlan duruyordu. İkisi de eğilmiş, bir şeyle uğraşıyorlardı. Onların geldiğini fark eden kız başını kaldırdı. Güneşten açılmış sarı saçları, tepesinde topuz yapılmıştı. Bu ona olgun bir hava veriyor olsa da yaşı en çok yirmi civarındaydı.

"Belen... Beyefendinin aracı bozulmuş. Tamir oluncaya kadar bu gece otelimizde konaklamak istiyor. Yerimiz var mı?"

Kızın bal rengi gözleri adama çevrildi. Tatlı bir şekilde gülümsedi. "Sadece süit odamız boş... Evli bir çift gelecekti ama iptal ettirdiler."

Adam başını eğdi. "Tamam, olur."

"Biraz pahalıdır," diye usulca ekledi genç kız. Soran gözlerle bakmıştı.

"Sorun değil."

"Kimliğinizi rica edebilir miyim, o hâlde?"

Adam elini ceketinin iç cebine attı. Cüzdanını çıkarıp içinden kimliğini çekip aldı. Mermer bankoya koydu. Sarışın kız kimliğe bir an bakıp yanındaki genç delikanlıya uzattı. Delikanlı kayıt işiyle uğraşmaya başladı.

“Ahmet? Bizim Sedat burada mı?” diye sordu Della. “Daha gitmedi, değil mi?”

“Yok, burada henüz...” dedi resepsiyondaki çocuk. Saçları hafif seyrelmiş, zayıf birisiydi. Otelin ismini taşıyan bir tişört giyiyordu.

“İyi... Kayıt işleminden sonra onu bul da beyefendinin arabasına bir bak-sın. Belki bir şeyler yapabilir.”

Adam bakışlarını Della'ya çevirdi. “Gerek yok. Yarın bir servis çağırırsak onlar hallederler. Ben de bu ferah otelde dinlenmiş olurum.” Tatlı bir şekilde gülümsemişti. Della bu güzel gülümseme karşısında gözlerini kaçırmamak için zor tuttu.

“Yolunuz uzun muydu?”

“İstanbul'a gidiyorum.”

“Epey yolunuz varmış. Dinlenmek en iyisi olur.”

“Doğru...” Ona uçakla gideceğini söylemedi. Zaten uçağı kaçıracaktı.

Resepsiyoncu Ahmet kimliğini geri uzattı. Bir de müşteri bilgi kartı koymuştu bankoya. “İşaretili yerleri doldurursanız her şey tamam olur, Deniz Bey! Valiziniz var mı?” Gözleri zemine çevrilmişti ama orada bir şey göremedi.

“Hayır! Sadece arabamda bir el çantam var.” Bankonun üzerine konan karta bilgilerini doldurup imza attı.

Ahmet yerinden çıktı. Elinde odanın anahtar kartını tutuyordu.

Deniz anahtar kartını almak için elini uzattı. “Gerek yok. Ben bulurum. Bagajdan el çantamı almalıyım. Arabayı da kilitlememiştim.” Çantasında tıraş malzemeleri, diş fırçası gibi şahsi malzemelerinin haricinde birkaç acil durum giysisi bulunurdu. Beylik tabancası ise ceketinin altında saklı duruyordu.

Delikanlı oda kartını onun eline bıraktı.

“Yardımlarınız için teşekkür ederim,” dedi uzun boylu adam. Elini Della'ya doğru uzatmıştı. Ciddi gözlerindeki bakıştan ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

“Rica ederim, Deniz Bey!” dedi kadın utangaç bir gülümsemeyle. Küçük elini, adamın iri avucuna bıraktı. “Ben, Della!” Çok nazikçe tutsa da bu el, hanım evladı bir zenginin eli değildi. Takım elbise içindeyken bile adamın güçlü fiziği hemen fark edilebiliyordu. Kendi elini geri çekmek için nedense pek acele etmedi. “Bu da kızım, Belen...” diye ekledi.

2. BÖLÜM TUHAF ÇEKİM

7 Haziran Pazar / 20.42

Deniz odasını hızlıca incelemişti. Üçüncü kattaki odası gayet temiz ve bakımlıydı. Televizyonu, kitaplığı ile ek bir oturma odası bile vardı. Banyosu oldukça geniştir. Beş yıldızlı otellerdekinden pek bir farkı yoktu. Oldukça beğenmişti. Soyunup bir duş aldı. Odasında biraz dinlendikten sonra çıkmak üzere hazırlandı. Biraz etrafı keşfetmek iyi olacaktı.

En fazla kırk odalı, küçük otellerdendi. Beş yıldızlı otellerin lüksü olmasa da oldukça temizdi. Üstelik daha samimi bir ortama sahipti. Otelin en üst katına merdivenlerden çıktı. Zaten toplam dört katlıydı. Otelde sadece sabah kahvaltısı ücretsizdi. Akşam yemeğini, isteyen müşteriler otelde, değişiklik isteyenler ise dışarıda yiyebiliyorlardı. İçeride yemek isteyenler için her gece sipariş usulü yemek hazırlanıyordu. İki çeşit çorba ise arzularına sunulmuştu.

Boş bir masaya oturdu. Yanından geçtiği masaların çoğu doluydu. Samimi ortam burada da kendisini gösteriyordu. Yürüdükçe hiç tanımadığı insanlar bile ona selam vermişti.

Hemen genç bir garson ona doğru yanaştı. "Ne alırsınız, efendim?" diye sordu saygıyla.

"Neyiniz var?" Aslında pek aç değildi. Yemek yiyeli henüz çok fazla olmamıştı. Sadece ortamı görmek için buraya çıkmıştı. Bir de belki Della denen o sarışını görebilirdi.

"Günün çorbası, tereyağlı brokoli, efendim. İnanın nefistir. Yemek olarak da her çeşit et ve balık ürünlerimiz mevcut. Bugün için size kılıç balığı tavsiye edebilirim."

"Tamam... Önden az çorba alayım. Ardından da kılıç balığı olsun."

"İçecek olarak ne arzu edersiniz? Alkollü olarak sadece biramız var."

"Alkol istemiyorum. Elde yapım ayranınız varsa ondan alayım. Yoksa şalgam olsun."

Garson gidince etrafını incelemeye başladı. Genel olarak orta gelirli aileler otele gelmiş gibi görünüyordu. Hepsi de temiz yüzlüydü. Birkaç da yabancı turist aile gördü. Kendi dillerinde konuşmaları kulağına kadar gelmişti. Otelin rahat ve samimi havasına onlar da katılmıştı.

Sonra aklına oğluna haber vermediği geldi. Masanın üzerinde duran telefonuna uzandı.

Birkaç çalıştan sonra karşı taraftan oğlunun sesini duydu.

"Alo?"

Her ne kadar sert bir ses tonu olsa da oğlunun duru sesini seviyordu. Onu duymak, sağlıklı olduğunu anlamak dünyada her şeye değerdi. Hele bu yakınlarda sevdiklerinin sağlıklı olmasını daha bir önemser olmuştu. Oğlu gibi gördüğü genç bir dostu, yakın zamanda ciddi bir şekilde zehirlenmişti. Bir yıl yatakta ölümle mücadele ettikten sonra Afrika'da bulunan mucize bir panzehirle ayağa kalkmıştı. Ne yazık ki o panzehir sadece ölümünü geciktiren bir ilaç olmuştu. Kendi oğluyla aynı yaşlardaki o delikanlının ölümüne her gün biraz daha yaklaşıyor olması yüreğini sızlatıyordu. Kendi oğlu ile mukayese etmek zorunda kalıyordu ve bu yüzden de sık sık Allah'a şükrediyordu.

"Boran..."

"Efendim baba? Bir sorun mu çıktı?" Oğlunun sesi şimdi meraklı bir tona bürünmüştü.

"Hayır, her şey yolunda... Sadece bu gece gelemeyeceğim. Onu söylemek için aradım."

Kısa bir sessizliğin ardından oğlu sordu. "*Niye? Ne oldu ki?*" Endişelendiği açıktı.

"Yok bir şey... Cenazeden sonra geri dönerken araç yolda arıza yaptı. Kimseye erişemeyince bir otelde kalmaya karar verdim."

"Saçma... Başka bir araç kiralasaydın ya baba! Ben hemen ayarlayayım mı?"

"Hayır, hayır... Gerek yok. Ben de başta öyle niyetlendim ama sonra burada bir gün dinlenmeye karar verdim. Cenaze töreni beni epeyce üzdü. Azıcık kafamı dinlemek istiyorum."

"Emin misin?"

"Evet..."

"Neredesin peki?"

"Alanya tarafındayım. Rahatım yerinde. Merak etmeyin diye aradım."

"Hımm... Peki! Dinlen bakalım. Bak, Yılmaz da var yanımda. Sana selam söylüyor."

"Tamam, aleykümselam. Sen de söyle ona. Görüşürüz."

Telefonu kapattı. Arkasına yaslandı. Aynı anda çorbası da önüne gelmişti. O telefonla konuşurken masaya birkaç meze bile konulmuştu.

Çorbasının ardından gelen kılıç balığı gerçekten çok lezzetliydi. Çok aç olmadığı hâlde eklemek kullanmadan yedi. Balık özel bir şekilde terbiye edilip mangalda pişirilmişti. Arada sırada etrafı inceliyor, gelen gidene bakıyordu. Ancak Della'yı göremedi. Mutfak tarafında tombul bir kadın vızır vızır gezi-

niyordu. Yanında birkaç yardımcısı vardı. Otelin aşçısı o olmalıydı. Mutfakta bir iki kere de Belen isimli kızı görmüştü.

Genç kız, Della'ya fizik olarak ne kadar da benziyordu! Aynı saçlar, aynı boy pos, aynı gülüş... Güzelliği ise göz alıcıydı. Annesinden bile güzeldi. Bakışları onunkiler gibi hafif mahzun değildi. Işıl ışıl ve gençliğinin tüm izlerini taşıyordu. Bu genç yaşında annesine yardım için çırpınması çok güzeldi. Üniversiteyi ne yapmıştı acaba? Lise bitmiş olmalıydı.

Çapkın oğlunun, Belen gibi eli yüzü düzgün bir kız bulmasını nasıl da isterdi.

Yemeğini bitirdikten sonra teklif edilen çayı nazikçe reddetti. Salondan çıkıp asansöre bindi. Kendisinden başka hiç kimse yoktu. Asansör geniş lobiye açılıyordu. Orada da her şey sakindi. Parlak parkelerin üzerinde yürüyerek lobiden arka bahçeye çıktı. Burası otoyoldan gelen araç seslerini almıyordu. Bahçeyi saran hafif müzik, onun da kulağına süzüldü. Kocaman bir havuz, alttan aydınlatması sayesinde masmavi parlıyordu. İçinde iki çocuk yüzüyor, anne ve babaları da havuzun çevresindeki masalarda oturuyorlardı. Her taraf yeşillikle doluydu. Yürüme yollarının kenarlarında bile dayanıklı saksı çiçekleri yer alıyordu. Çimlerin arasına serpiştirilmiş güllerin kokuları, yasemin gibi diğer egzotik kokulara karışıyordu. En sevdiği çiçekler olan papatyalar bile vardı. Gece olunca kapanmışlardı.

Havuzdan uzaklaşıp denize doğru yürüdü. Ağaçların arasında doğal taşlardan örülmüş bir yürüme yolu gözüküyordu. O yolu biraz takip edince deniz tam karşısında beliriverdi. Ayın ışığı üzerinde yansıyor. Başını kaldırıp kocaman görünen ayın güzelliğini seyretti. Sanki onun üzerindeymiş gibi kendisini yapayalnız hissetmişti.

"Çok güzel, değil mi?" diye bir ses duyunca hafifçe irkildi. Normalde duyuları çok keskindi. Arkasından sinsice yaklaşan herhangi birisini duyabilirdi. Fakat kendisiyle konuşan Della'nın gelişini hiç fark etmemişti.

Başını çevirip, gülümseyen bir yüzle yanında duran güzel kadına baktı. Atkuyruğunu çözmüş, saçlarını omuzlarına serbestçe bırakmıştı. Ay ışığı, saman sarısı saçlarında parlıyordu. Gözleri şimdi bal rengi olmuştu. Çekici dudakları ise daha kırmızı görünüyordu.

"Evet, çok güzel..." dedi. Ona göre, o anda kadının güzelliği ayı bile önemsizleştirmişti.

Della da aya bakmıştı birkaç saniye. "Yarın daha da güzel olacak. Dolunay vakti..." Bakışları yeniden adama kaydı. Hâlâ takım elbisesinin pantolonu ve gömleği ile duruyordu ama kravatını ve ceketini çıkarmıştı. "Dolunayda plajda bir parti veririm. Tüm otel müşterilerimize ücretsiz ikramlarımız olur. Kendileri de istedikleri şeyleri getirebilirler tabii."

Kısa bir sessizlik oldu. Bu cümlelerin ardında bir soru mu vardı acaba?

"Öyle mi?" diye mırıldandı Deniz.

Kadın hafif bir huzursuzlukla kıpırdandı. "Tabii, burada olsaydınız siz de katılabilirdiniz. Yarın arabanız tamir olunca hemen dönecek misiniz?"

"Dönerim herhâlde..." dedi Deniz de.

"Katılamayacaksınız bu durumda. Güzel olabilirdi. Yaşıtımız çok kişi olacak. Neyse, odanızı beğendiniz mi?"

"Çok beğendim. Geniş ve temiz."

"Beğenmenize sevindim. En iyi odamızdır." Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi durakladı. "Ben gideyim artık... Evde işlerim var da..." Eliyle yan tarafı öylesine işaret etmişti.

Deniz onun işaret ettiği tarafa gözünün ucuyla baktı. Otelin arazisi içinde iki katlı sevimli bir bina daha vardı. Yüz metre kadar ilerideydi. Ağaclar içinde ilk başta belli olmuyordu ama gözleri karanlığa alıştığı için şimdi daha rahat görebilmişti. Soluk sarı ışıklı birkaç lamba, oraya giden yürüme yolunu aydınlatıyordu.

"Güzel ev..." dedi ona.

Kadın gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ben de seviyorum." Kıpırdandı hafifçe. "Ben gideyim artık..." Bu uzun adamın konuşmayı çok sevmediği belli olmuştu "Size iyi geceler. İyi dinlenmeler."

"Size de ..." derken başıyla hafifçe selam verdi Deniz.

Kadının ince vücudunun oradan uzaklaşmasını izledi. Kaşları çatılmıştı. Toy delikanlılar gibi davrandığını düşündü. Ona karşı daha konuşkan olabilirdi. Birkaç dakika daha kalmasını sağlayabilirdi. Fakat bilinçli olarak böylesi işine gelmişti. Her ne kadar tüm gece onu görmeyi arzu etmiş ve şimdi yanında görmek onu şaşırtmış olsa da çok fazla yaklaşmak istemiyordu. Kadına karşı duyduğu tuhaf çekimin yarın yok olacağından emindi. Ne kadar az görürse, onu ne kadar az tanırsa o kadar iyi olacağını hissediyordu.

Bir süre parlak ayı, ayın deniz üzerindeki yansımasını, denizin hafif dalgalarını seyretti. Sonra otele doğru döndü. Yürüme yolunun tam ortasında Belen'e denk geldi. Genç kız elinde bir elmayla yürüyordu. Ağzındaki elma parçasını aceleyle yutmaya çalışırken tıpkı annesi gibi gülümsedi.

"İyi geceler, Deniz Bey..."

"İyi geceler..." dedi adam da ona. "Eve mi?"

Kızın kaşları hafifçe kalktı. Evin yolunu biliyor olmasına şaşırmış gibiydi. "Evet..."

"Az önce annenizle karşılaştım. O da eve gidiyordu."

"Bu gece otelde işler yoğundu. Bize yardıma geldi. Normalde geceleri otele gelmez o."

"Otel sadece ikiniz mi işletiyorsunuz?"

"Evet..."

“Babanız?” Adamın sorusu çok hızlı gelmişti.

“Babam iki sene önce vefat etti.”

Deniz pek acıma belirtisi göstermeden genç kızı süzdü. “Başınız sağ olsun,” dedi sonra. “Kaza mı?”

“Hayır, hastaydı...” dedi çok açıklama yapmadan.

Deniz arkada kalan oteli süzdü öylesine. “Sizin için zor olmuyor mu bu büyük oteli işletmek?”

Genç kız narin omuzlarını silkti. “Çok da büyük değil. Babam ölmeden önce her şeyi düzene sokmuştu zaten. Fazla sorun yaşamıyoruz.”

Bakıştılar bir an. “Ya okul?” diye sordu Deniz. “Üniversiteye gidiyor musun?”

“Hayır, bu sene gideceğim inşallah. Babam ölünce önceki sene sınava girememiştim.”

“Hangi bölümü istiyorsun?”

Adam soruları o kadar doğal ve cımbızla çeker gibi soruyordu ki Belen farkında olmadan cevap veriyordu. Normalde böyle meraklı insanları sevmezdi. Karşısındaki yapılı adam ise teklifsiz, gayet babacan bir durulukla soruyor, sorularının içinde hiçbir art niyet görünmüyordu. Üstelik sizli konuşmayı belli etmeden bırakmıştı.

“Turizm işletmeciliği olsun istiyorum. Antalya’da dört yıllık bir tane var.”

“Baba mesleğini devam ettirmek istiyorsun yani?”

“Aile işimiz diyelim...” Genç kız etrafına baktı. Oteli çok sevdiği belliydi. Buna da sözleriyle açıklık getirdi. “Burayı seviyorum. Babamın çok fazla emeği var.”

“İyi bir müşteriye satsanız daha iyi değil mi? Okulunu çok daha iyi yerlerde okursun. İleride karşına bir eş çıkınca burası senin ayağına dolanır.”

Belen bir an düşündü. Karanlıkta parlayan bal rengi gözleri kararsızdı. “Şu anda bu konuyla ilgili hiçbir düşüncem yok. Evlenmeyi düşünmek için çok erken. Başka bir hayat da istemiyorum. Burası bana ve aileme yeter. Babamın emeklerini ve anısını çarçur etmek istemiyorum.”

Deniz daha fazla soru sormadı. Anladığını belirten bir şekilde başını eğmişti. Gençlerle inatlaşamayacağını bilecek kadar tecrübeliydi. Kendisinin de iki yetişkin çocuğu vardı. Bu yaşları yeni geçmiş sayılırlardı.

Belen izin isteyip oradan ayrıldı. Deniz de otele geri döndü. Odasına çıkmadan önce havuz kenarında bir şeyler içti. Telefonundan günün önemli olaylarına bakıyordu.

Elazığ’da kanlı hesaplaşma!

Bu başlık ilgisini çekmişti. Dikkatini haberin ayrıntılarına verdi.

'Elazığ'da, isimleri Mehmet S. ve Süleyman H. olan iki şahıs, para davası yüzünden öldürüldü. Olay yerinde yakalanan zanlı Hakan Aydemir ise kendisini koruduğunu, ölen şahısların kendisine bıçakla saldırdıklarını söyledi.'

Masasındaki bardağından bir yudum vişne suyu aldı. Gözleri yazılarda geziniyordu.

Yazıya göre, Hakan Aydemir'in, efsanevi emniyet amirlerinden birinin oğlu olduğu açığa çıkmıştı. Amir büyük miktarda kirli paranın kayboluşundan sorumlu tutulduğu için hapse düşmüş, paranın yeri yine de bulunamamıştı. Onun hapiste öldürülmesinden sonra da oğlu ortadan kaybolmuştu. Ta ki cinayet gününe kadar... Paranın onda olduğunu sanan iki şahsın sonu ise feci olmuştu. Kendisini koruduğunu iddia eden Hakan Aydemir'in hapse gönderildiği yazıyordu.¹

Telefonu masasına bırakıp arkasına yaslandı. Vişne suyu bardağı elindeydi. Bir iki yudum aldı. Bu olayı biliyordu. Kendi gençliğinde çok sansasyonel bir olay olmuştu. Efsane amirin parayı ne yaptığı bir sırdı. O sıralarda polis okulunda okuyan bir oğlu vardı ve olay patlak verince oğlan ortadan kaybolmuştu. Zaten kaybolmasaydı bile babasının suçu yüzünden okuldan atılacaktı.

Odasına çıkıp soyundu. Yanında pijaması yoktu. Gerek de yoktu. Güzel bir geceydi. Sıcak ve huzur dolu... Yatağa iç çamaşırlarıyla uzandı. Uzun zamandır yalnız yatmaya alışmıştı. Ondan hoşlanan pek çok genç kadın karşısına çıkmasına rağmen karısından sonra hiçbir kadına gerçek anlamda bağlanamamıştı. İlgisini çeken bir kadın, hiç olmamıştı.

Ta ki bu öğleden sonra motoruyla, kendisini mıknatıs gibi çeken o sarışın kadın ortaya çıkana kadar!

¹ Yazar burada "Kalbim Seni Unutmuşken" isimli romanına gönderme yapmaktadır.

3. BÖLÜM

İKİ KORKUTUCU DENİZ

8 Haziran Pazartesi / 07.25

Della erken uyandığı bazı sabahlar yürüyüşe çıkmayı ve ortalıkta kimsecikler yokken deniz kenarında gezinmeyi severdi. Yalnız başına kaldığı özel anlardı. Otel müşterileri de henüz uyanmadığı için her taraf sessiz, sakin olurdu. Ayrıca o saatlerde güneş onu yakmazdı. Açık renk bir tene sahip olmak biraz dertti. Yüzmek için de genellikle sabahın erken saatlerini veya akşama doğru olan saatleri tercih ediyordu.

O sabah yine erkenden evden çıkmıştı. Elinde bir havlu tutuyordu. Kırmızı bikinisinin üzerine giydiği beyaz renkli plaj elbisesi, ince vücudunu meraklı gözlerle karşı gizliyordu. Yaşının ilerlediğini düşündüğü için dikkatli giyinmeye özen gösteriyordu. Oysa ona bakan hiç kimse, otuz dokuz yaşında bir anne olduğuna inanmazdı. Ne var ki genç kadın son yıllarda kendisini yaşlı ve yorgun hissediyordu. Kocasının hastalığı onu epeyce yormuş, ölümüyle birlikte yaşama sevincini de kısmen alıp gitmişti. Neyse ki pırıl pırıl iki çocuğa sahipti.

Deniz kenarına geldiğinde, her zaman boş olan plajın küçük çocuklarla ve gençlerden oluşan iki aileyle şenlenmiş olduğunu gördü. Bunlar sabaha karşı gelen yeni konuklar olabilirdi. Odalarında dinlenmektense çevreyi keşfetmeye çıkmış gibi görünüyorlardı.

Genç kadınlardan birisi ona yakındı. Della'ya doğru gülümsedi.

“Günaydın...” dedi Della mecburen. Yalnız kalmak hayali suya düşmüştü galiba. Hafifçe gülümsedi. “Otele yeni mi geldiniz?”

Otuz yaşlarındaki esmer kadın parlak gözlerle başını salladı. Tatile çıkmayı başaran, birkaç gününü sevdikleriyle özgürce yaşamayı planlayan insanların mutluluğu vardı gözlerinde. “Evet!” dedi keyifle. “Yeni geldik... Kahvaltı etmeden önce çevreyi gezelim istedik.”

“İyi yapmışsınız...”

“Deniz ne kadar da güzelmiş! Masmavi!” dedi kadın. Gözleri alabildiğine uzanan maviliğe çevrilmişti. Gerçekten de küçük dalgalar olmasına rağmen sabah sabah rengi çok güzel görünüyordu.

“Evet...” dedi Della da. O da denize bakıyordu. İki erkek ve bir kadın daha suyun kenarındaydı. Dört çocuk ise ayaklarını suya sokmuş, keyifle cıvıltıyorlardı. Plaj genişti ama canı yine de onların yanında denize girmek istemedi. Gözleri sol tarafta kalan kayalığa çevrildi. Bazen Belen ile o kayalığa gider.

ayaklarını suya sokarak otururlardı. "Size iyi eğlenceler..." diyerek kadına son kez gülümsedi.

Ve oradan ayrılıp solda kalan küçük kayalığa doğru yürümeye başladı. İki yüz metre kadar uzaklıktaydı. Deniz tarafından yükselen güneş henüz çok yakıcı değildi. Kayalığa geldiğinde, havlusunu en uçtaki kayanın üzerine bırakıp düşmemeye çalışarak oturdu. Ayaklarını suya soktu. Ilık su iyi gelmişti. Derin bir nefes alıp ciğerlerini denizin temiz kokusuyla doldurdu.

Bu kayalık kısım kendi otellerine ait değildi. Üzerinde hiç bina olmayan, iğde ve çam ağaçlarının gölgede tuttuğu boş bir araziydi. Yıllardır satılıktı ama sahipleri yüksek bir fiyat istedikleri için alıcısı çıkmamıştı. Başka bir otel yapılamayacak kadar küçük olmasının haricinde kısmen kayalık olan plajı da bir engel sayılırdı. Şu an üstünde oturduğu kayalar suyun içine de yayılmıştı.

Lavandel otelin diğer tarafındaki arazi ise, çocukları artık büyümüş ve başka illere yerleşmiş orta yaşlı bir çiftte aitti. Mehmet Bey ve Huriye Hanım'ın burada yalnızlıktan sıkıldıklarını ve çiftliği satıp doğudaki ailelerinin yanına gitmeyi uzun zamandır düşündüklerini biliyordu. Araziyi satışı çıkarmaları da artık kesin karar verdiklerini belli ediyordu. Bir ara onları ziyarete gitse iyi olurdu.

"Günaydın..." diyen bir sesi yan tarafında duyunca irkilerek başını çevirdi. Bu sabah pek şansı yoktu. Anlaşılan yalnız kalamayacaktı.

Karşısında Deniz isimli karizmatik adamı görünce biraz şaşırdı. Adam kumsalın kaya ile birleştiği yerde duruyordu. Üstünde yine beyaz gömleği, altında ise kumaş pantolonu vardı. O da elinde bir havlu tutuyordu. Gözündeki güneş gözlüğü ile doğrusu çok havalı duruyordu.

Kalbinin neden hızlandığını anlayamadı. Belki de onun aniden yanında bitiverişiyle heyecanlanmıştı. Bu sakın kayalıkta bir erkeği görmeyi hiç beklemiyordu. Gözleri kırıştı.

"Günaydın, Deniz Bey..." dedi gülümsemeye çalışarak.

"Sizi görmek sürpriz oldu!" dedi adam.

"Doğrusu sizi de..." dedi genç kadın. "Çok erken değil mi?"

"Yüzmek için en uygun zaman. Oteli terk etmeden önce biraz yüzebilirim diye düşündüm." Gözleri genç kadının yüzündeydi.

"Bu kayalıklar biraz tehlikelidir. Plajda niye yüzmüyorsunuz?"

"İki sebepten..." dedi adam. "Birincisi, orada iki aile vardı. Rahatsız etmek istemedim."

O duraklayınca Della merakla sordu. "Ya ikinci sebep?"

"Mayom yok..." dedi adam yavaşça. "Planlarımda böyle bir tatil olmadığı için yanıma bir şey almamıştım. İç çamaşırımla girmeyi düşünüyordum."

Della durumu kavramak isterken elinde olmadan kızardı. "Ben gideyim o hâlde!" dedi yavaşça. Yerinden kalkmaya hazırlanırken Deniz onu durdurdu.

"Hayır, lütfen!" dedi. "Rahatsız olmayın. Yüzmesem de olur."

Della bu ciddi görünümlü adam karşısında gerçekten de ne yapacağını şırmıştı. Sabah sabah bir adamın bu kadar karizmatik görünmesi hiç makul değildi. Sakalsız cildi pırıl pırıldı. Genç kadın, kirli sakallı gezen yeni nesil erkeklerden bıkmıştı. Artık kimse tıraş olmaya zahmet etmiyordu.

"Yüzme keyfinize engel olmayayım..." diye mırıldandı.

Kalkmak üzere bir ayağını sudan çıkardı. Elbisesinin kumaşı yana kayıp düzgün bacağına meydanda bıraktı. Deniz'in keskin bakışları onun kırmızı bir bikini giydiğini fark etmişti.

"Sorun değil, dedim ya... Benim yüzümden bu güzel saatleri kaçırmamanı istemem." Sustu bir an. "Belli ki siz de yüzecektiniz."

"Ben de bizim plajda yüzecektim ama... aileyi görünce sizin gibi vazgeçtim."

"Ya şimdi?"

Della gülümsedi. Deniz kenarında olduğunu bilmesine rağmen çıplak bacağına elbisesiyle belli etmeden gizledi. "Size garip gelecek fakat ne yazık ki çok iyi bir yüzücü değilim. Bu kayalıkta yüzmeye cesaret edemem."

Deniz'in bakışları hafif dalgalı suya yöneldi. Kayalıkların keskin kısımları yıllar içinde denizin suyu ile törpülenmişti. İnsanın etini kesecek kadar keskin değildi. Suyun içinin ise oldukça derin olduğu belliydi.

"Benimle yüzmeye ne dersiniz?" diye sordu duru bir sesle.

"Sizinle mi?" Genç kadının sesi şaşkıncı.

"Utanmazsanız tabii!" Della'ya öylece bakıyordu. Ardından ekledi. "Veya benden çekinmezseniz! İç çamaşırlarımın suyun içinde görüneceğini sanmıyorum. O da şort gibi zaten!"

Bu cümleler genç kadının aklına neden saçma hayaller getirmişti? İç çamaşırly bir erkek görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki! Bu sözlerde öyle erotik bir tını da yoktu. Adam gayet mesafeli görünüyordu. Fakat nedense kalp atışları birden tavan yapmıştı. Saçmalıyordu! Ha deniz şortu ha iç çamaşır! İkisi de bir erkek vücudunu aynı şekilde örten farklı iki kumaş parçasıydı.

"Siz isterseniz denize girebilirsiniz!" dedi ona. "Ben biraz daha oturup girederim."

"Bana arkadaşlık etmenizi çok isterim. On dakika yüzer çıkarız."

"Ben gerçekten de burada yüzmeye çekinirim."

"Yanınızda ben varım!" dedi Deniz. "Bana güvenebilirsiniz." Sonra hafifçe gülümsedi. "Belki, iki Deniz'le birlikte olmak sizi daha iyi bir yüzücü yapar."

Della da elinde olmadan gülümsedi. "Bu sözlerinizin cesaretime çok büyük katkısı olmadı..." Su gerçekten de çok cazip görünüyordu fakat neticede bu adam bir yabancıydı. Nedense onu en az bu derin deniz kadar korkutuyordu. "Siz gerçekten yüzmekte serbestsiniz."

Adam hâlâ kumun üzerinde, ona bakıyordu.

“Peki!” dedi ardından. Sonra havlusunu yere, kumların üzerine bırakıp gözlüğünü üzerine attı. Beyaz gömleğinin düğmelerini çabucak çözüverdi. Geniş omuzlarından sıyrırken gözleri açık sulardaydı. Della’nın irileşmiş gözleri ise başka bir Deniz’deydi. Adamın üst kısmı çıplak kalınca, büyülenmiş gibi ona bakıp kalmıştı.

Bu yaşta... bir adam için... ne harika bir vücudu vardı!

Yaşı kaçtı acaba? Gözlerini bir türlü ondan alamıyordu. Geniş omuzları kemikliydi. Göğüs kasları mükemmeldi. Karnındaki bu baklavalara hangi sporun eseri idi? Kocaman kalın kolları, güneş ışığı altında şişip durmuştu. Onun bu kasları gizleyecek şekilde uzun kollu giyinmesi ne kadar da saçmaydı!

... Ve ne kadar da doğruydı!

Kendisi bile gözlerini bu heybetli vücuttan alamıyordu! Bir erkekten bir daha hiç etkilenmeyeceğini sandığı bir yaştaydı oysaki! Televizyondaki çekici film yıldızları bile içini ürpertmezdi!

Ama şimdi tüyleri diken dikendi!

Adamın bu klasik olmayan yakışıklılığı zaten aşırı dikkat çekiciyken, bu şahane vücudunu takım elbiselerle gizlemesi aslında çok doğru bir şeydi. Onun karısı olsa kesinlikle çok kıskanırdı.

Kıskanmak mı? Allah’ım! Bu duyguyu bile unutmuştu.

Deniz’in eli pantolon kemerine gidince bile gözlerini kaçıramadı. Adam ona doğru çevirmişti gözlerini. “Utanacaksanız, başınızı çevirebilirsiniz!” dedi yavaşça. Sesinde hafif bir eğlence hissediliyordu. Della o zaman ne yaptığını anladı. Utanan bir kadın, zaten başını çoktan çevirmiş olurdu. Dudağını içlerinden ısırdı. Yakalanmış olmanın verdiği utancı gizlemeye çalıştı.

“Burası deniz kenarı...” dedi kendisinden emin bir tonla. “Madem boxer giyiyorsunuz, çok utanç verici olacağını düşünmüyorum. Daha evvel de görmüştüm!”

Bu, kendisine öz güveni olan bir kadının konuşmasıydı. Daha cümlesi yeni bitmişti ki adamın pantolonunun önü açıldı. Kumlara değip kirlenmesine aldırmadan onu çıkardı. Çok özenmeden katlayıp havlusunun üzerine bıraktı. Della elinde olmadan yutkundu.

Yanılmıştı!

Bir deniz şortu ile bu adamın üzerindeki kırmızı lastikli lacivert boxer arasında ciddi bir fark olduğu kesindi!

Aynı yerleri örtüyor olsa bile, hayal gücü deli gibi çalışmaya başlamıştı. İnce kumaş, kaslı bacaklarını meydanda bırakırken dar kalçalarına sıkıca yapışmıştı. Ön tarafındaki ilgi çekici kabarıklığı da tabii! Bir deniz şortunda bu kadar ayrıntıyı görmek imkânsızdı. Niye ilgisini çektiği ise ayrı bir sorundu.

Dudaklarını kurumuş gibi hissedince gözlerini kaçırdı. Açık denize bakmaya başladı. Adamın hareketlerini yine de hissedebiliyordu. Kayalığa çıkıp yanına gelen adamı, kısa bir duraklamanın ardından kendisini denize bırakıvermişti. Âdeta bir yunus balığı gibi, hiç su sıçratmadan hafif dalgalı ama herak olan suya dalıverdi. Della onu oturduğu yerden görebiliyordu. Zemindeki kayaların ve yosunların arasından geçip on metre kadar ileride sudan çıktı. Yüzünde memnun bir ifade belirmişti. Sonra uzun kulaçlarla genç kadının önüne geldi.

"Hadi, gel..." dedi tatlı bir ısrarla. Sizli bizli konuşmadığını ikisi de fark etmemişti. Alnına dökülmüş gür saçlarını eliyle geriye itti. "Su çok güzel... Tehlikeli bir akıntı da yok."

"Hep böyle ısrarcı mısınız?"

Deniz hafifçe gülümsedi. "Güzel bir kadınla yüzme fırsatını kaçırmak istemeyen yalnız bir adamım sadece. Seni raciz etmeyeceğime de söz veriyorum."

"Öyle birisi olduğunuzu düşünmüyorum zaten!" dedi nazik olmaya çalışarak.

"Gel o zaman!"

Della kararsızdı. Yıllar sonra bir erkekle yapmaya niyetlendiği şey, onun için çok korkutucuydu. Üstelik bu adamı hiç tanımıyordu! Aslında içindeki ürkeklik, ondan çekiniyor olmasından kaynaklanmıyordu. Sanki... Sanki bunu istiyordu!

Yerinden yavaşça doğruldu. Elini elbisesinin düğmelerine attı. Ağır ağır çözdü. Giysiyi omuzlarından sıyrırken Deniz'in gözleri bir an bile ondan ayrılmamıştı. Bu bakışlar Della'nın içindeki heyecanı daha da zirveye çıkarmıştı.

Utanmayı kesmeliydi. Kendisi adamın vücudunu açıkça seyretmişti. Şimdi belli ki sıra ondaydı. Kırmızı bikinisi ile bir an karşısında durdu. Kırkına yaklaşmış bir kadın olarak hâlâ dik göğüsleri, ince bir beli olduğu için kendi kendisine memnun oldu. Bacaklarında tek bir selülit veya varis izi yoktu. Garipti ki yıllar sonra ilk kez, vücudu hakkında başka birisinin düşünceleri için minicik endişelenmişti. Bu yakıcı kahverengi gözlerin altında kavrulan her kadın, zaten kolayca endişelenirdi.

"Geliyorum..." dedi cesaretini toplamaya çalışarak.

Deniz sesini çıkarmamıştı. Onun rahatça suya atlaması için biraz geriye çekildi. Della onun gibi balıklama atlayamazdı. İlk denemesi için ayaklarının üstünde suya atlayıp, çok derine gitmeden yüzeye tutunmaya çalışmak en iyisiydi.

Kendisini denize bıraktığında, ilk anda yaşadığı serin şok, birkaç saniye içinde tüm vücudunu sardı. Düşündüğü gibi de olmadı. Olduğu gibi suyun içine gömülmüştü. Nefesini tutup daha derine inmemek için çırpındı. Kocaman bir el, kolunu nazikçe yakalayıp çekince, başı suyun üstünde gözükrü.

Islanmış sarı saçları şimdi daha koyu duruyordu. Nefes almaya çalışırken gözleri, kendisine gülümseyen adama çevrildi.

“Buna nasıl cesaret ettim bilmiyorum. Kocam bile beni burada yüzmeye ikna edememişti,” diye itiraf etti. Adamın eli, kolunu tutmaya devam ediyordu.

“Korkuyor musun hâlâ?”

Ayaklarını suyun içinde yavaşça çırpıp Della başını salladı. “Biraz...” Yüzüne yapışan saçlarını geriye doğru itti. Şimdi doğal güzellikteki yüzü tüm tatlılığıyla ortaya çıkmıştı.

“Deniz kenarında yaşayan birisi için oldukça ilginç bir durum!”

“Hiçbir zaman iyi bir yüzücü olamadım.” Dengesini sağlamayı başarinca Deniz elini geri çekmişti. “Küçükken Almanya’da yüzmeye kursuna yazılmıştım. Bir arkadaşım gözümün önünde boğuldu. Ondan sonra soğudum sanırım. Boyumu geçen derin sular, benim için hep korkutucu olmuştur.”

“Bu su çok tuzlu! Hiç kıpırdamadan dursan bile seni yüzeyde tutar. Bak!” Deniz kendisini geriye doğru serbestçe bıraktı. Tüm keyfini alırcasına sırtüstü suya uzandı. Gözleri masmavi gökyüzünde gezindi. Sonra doğruldu yeniden. “Dibe dalalım mı? Birkaç tane deniz kabuğu gördüm sanki!”

Della hızla başını iki yana salladı. “Yapamam...”

“Yaparsın! Nefesini tut! Ben yanında olacağım.”

“Cidden yapamam!”

Deniz ona doğru sokulmuştu. “Cesur ol! Başarı, cesur insanların ödülüdür.”

“Çok edebi bir laf ama benim şu an yaptığım şey bile büyük bir cesaret!” Birbirlerine çok yakınlardı. Genç kadın suyun içinde onun ısını hissedebiliyordu. Üstelik birbirlerine değmiyorlardı bile! Kolunu tutup bıraktığı yer ise hâlâ sıcacıktı.

“Deniz o kadar korkutucu değil!”

“Ben sizi kastetmişim!” dedi genç kadın. Bunu nasıl olup da itiraf etmişti şimdi? Yutkundu elinde olmadan. Adamın gözleri ıslanınca daha da koyulaşmıştı. İri vücudunun etkisi o kadar yoğun ki derin bir suda yüzdüğünü bile unutmuştu.

“Benden mi çekiniyorsun?”

“Bir müşterimizle ilk kez yüzüyorum.”

Deniz hafifçe gülümsedi. “Doğru! Tanımadığın bir yabancıyım. Burada seni dibe batırıp boğsam kimse farkına varmaz, değil mi?” Della cevap vermeden onun yüzüne bakıyordu. Nedense böyle bir ihtimali yüreğinde hissetmiyordu. Fakat adamın gözleri, suda ıslanmış kırmızı dudaklarına takılıp kalınca, su birden soğumuş gibi ürperdi. Sonra saçma bir şekilde, delice bir

sıcaklık bastı vücudunu. "Ya da şu güzel dudaklarından öpsem..." dedi adam ağır ağır. "Hiçbir şey yapamazsın!"

Ve işte bu ihtimal, tüm olabilirliğiyle Della'nın yüreğinde anlayamadığı bir etki bırakmıştı.

"Sa-Sanmıyorum!" diye kekeledi. Uzun zamandır böyle huzursuz olmamıştı. "Yani öyle bir şey yapacağınızı düşünmüyorum. Sadece, kızım bizi böyle görürse açıklamakta çok zorlanırım demek istedim."

"Niye? Kızın senin ilişkilerine karşı mı çıkıyor?"

"İlişkilerim mi?" Della elinde olmadan güldü. "Hayattaki tek ilişkim kocamdı!" dedi ona. "Sanırım, ben ölünceye kadar da tek o olacak!"

Deniz'in kaşları hafifçe çatılmıştı. "Onu çok mu seviyordun?"

"On sekiz yaşımdan beri..."

"Özür dilerim ama bu çok saçma!" diye mırıldandı adam.

"Neymiş saçma olan?"

"Hayatında sadece ona yer olması!" Ciddi bakışları bir an bile Della'nın tertemiz yüzünden ayrılmamıştı. "Başkasını sevmen için önünde hiçbir engel yok ki! Daha çok gençsin!"

"Daha neler!" derken buruk bir şekilde gülümsedi Della. "O benim sevdiğim ve ömrümün sonuna kadar seveceğim tek erkek olacak!"

"Ama o öldü!" Nedense adamın sesi birden sertleşmiş gibiydi. "Onun anısına saygısızlık etmek istemem ama ölenle ölünmüyor. Her acı bir gün hafifle ..."

"Ben hafiflemesini istemiyorum. Onunla ilgili anılarımı seviyorum. Evimiz, bu otel, kullandığım motosiklet bile bana onu hatırlatıyor. Birlikte yapmak için çabaladığımız şeyleri hatırladıkça gülümsüyorum. Bu anılara ihtiyacım var."

"Neden?"

Della bu kesin soru karşısında bir an durakladı. "Neden olmasın?"

"Diyelim ki bu oteli sattın... Kızını ve oğlunu alıp onun okuduğu şehre yerleştin. Anıların için bir zararı olmayacak ki! Yine hatırlayacaksın! Fakat bu arada başka anılara, başka insanlara ve hatta belki başka bir eşe kucak açacaksın! Geride bıraktıklarına odaklanırsan önündekileri nasıl göreceksin?"

"Ben hâlimden çok memnunum. Kızım üniversiteye giderse bir çaresini bulacağım artık."

Deniz bir şey demedi. Sadece onu süzmekle yetinmişti. Sonra aniden gülümsedi. "Peki! Öyle olsun. Amacım seni üzmemek değildi. Hadi! Dalmıyor muyuz şimdi?"

"Allah'ım! Gerçekten çok inatçısınız, değil mi?"

"Tahmin bile edemezsin!"

“Karınız buna nasıl dayanıyor?”

“Evli değilim. Eşim uzun zaman önce öldü!” dedi Deniz gülümsemesini kaybetmeden. Sadece dudağının kenarı hafif bir hüznle kıvrılmıştı. “Ben de onunla ilgili güzel anılara sahibim ama hayatın devam ettiğinin de farkındayım. Eminim o da hayatıma devam etmemi isterdi.”

Della ne diyeceğini bilemeden adamın yüzüne bakıyordu. Siyah saçlarının içinde tek tük beyazlar olsa da hiç dökülmemişti. Şakaklarında yoğunlaşmış kırlar ise ona tıpkı eski film yıldızları havası veriyordu.

“Siz erkeksiniz!” dedi yavaşça. “Herkes erkeklerin yalnız yaşayamayacağını bilir!”

“Fakat ben çocuklarımla yaşadım...”

“Yine de hayatınızda başka kadınlar olmuştur. Çocuklarınıza da bakıcı tutmuşsunuzdur.”

“Sadece gerektiği zaman...” Bu cevap, genç kadının her iki cümlesine de verilen bir karşılık gibiydi.

Başlarının üzerinden iki martı çığlıklar atarak geçti. Bu çığlıklar Della’ya, onun koyu gözlerine kilitlenen gözlerini kaçırmayı için bir uyarı gibiydi sanki. “Dalmak konusunda ciddi misiniz?” diye sordu konuyu değiştirmek için.

“Evet...”

“Ama sizin boyunuz uzun!” dedi yavaşça. “İki kulaçta dibe varırsınız. Ben dibe vardığımda yaşlanmış olurum! O kadar yavaşım yani!” diye sızlandı.

Deniz bu cümle üzerine tatlı bir kahkaha atmıştı. Gülen dudaklarının arasından gözüken dişlerinin düzgünlüğü de göz alıcıydı. Beyaz ve inci gibi... Acaba kendi dişleri miydi?

Deniz onun bakışlarını fark etmiş gibi gülümsedi. Sonra beklemediği bir şey söyledi.

“Evet, kendi dişlerim...”

Della’nın gözleri irileşti. Olamaz! Acaba bunu yüksek sesle mi sormuştu? Hayır! Aklından geçirdiğine emindi. Genç bir kız gibi kızardı. “Özür dilerim...” dedi yavaşça. “Öyle bakmak istemedim.” Gözleri bu sefer adamın gür saçlarından, yaşını göstermeyen cildine kaymıştı. Bu elinde değildi.

Deniz’in gülümsemesi arttı. “Kırk sekiz...” dedi keyifle. Bir gözünü de yaramazca kırpmıştı.

Della yutkundu. “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu utangaç bir hayretle. “Aklımı mı okuyorsun?” O da ilk kez sizli bizli konuşmayı bırakmıştı. Şaşkınlıktan olsa gerekti.

“Pek sayılmaz!”

“Sana böyle bakan ilk kadın ben değilim sanırım!” dedi sebepsiz bir huzursuzlukla. Bu kadar çekici bir adama her kadın dikkatle bakardı. Onu daha otelin önünde, ayakta öylece dikelirken gördüğünde bile çok yakışıklı oldu-

ğunu fark etmişti. "Aynı soruları sırasıyla aldığına eminim. Şimdi aklımdaki son soruyu da bilebilecek misin bakalım? Bulursan ben de boğulmayı göze alıp suya dalacağım."

"Ne iş yaptığını!" diye hemen cevap verdi adam. O anda sanki denizin içinde doğmuş bir yunus balığı kadar rahattı. Suyla âdeta dans ediyordu.

Della'nın gözleri kısıldı. "Bilemedin!.." dedi numaradan. Oysa aklındaki soru gerçekten buydu.

"Yalancı!" diye karşılık verdi Deniz. Kendisinden o kadar emindi ki!

Della burun kıvırdı hafifçe. "Peki, onu da merak ediyorum doğrusu. Ne işle uğraşıyorsun?"

"Zengin olup olmadığımı mı merak ediyorsun yoksa işimi mi?"

Della kaşlarını çatıp hafifçe kızar gibi yaptı. "Zenginliğini ne yapayım ben? İşini merak ediyorum ciddten. Söylemeye utanıyorum ama vücudun salon erkeklerine hiç benzemiyor. Birkaç da yara gördüm. Şu anda bile göğsünde iki delik görüyorum. Kurşun yarası mı onlar?"

Bakışları o iki küçük delikteydi. Küçük dalgalara rağmen görebiliyordu. Çok silikleşmişlerdi. Yakından bakılmadıkça görülemezdi. Adamın teni oldukça güneş yanığıydı. O yaralar da zamanla esmerleşmiş, teninin rengine yakınlaşmıştı.

"Evet, kurşun yarası ama..." dedi Deniz. Sustu bir an. "Bunu sana daha müsait bir zamanda anlatmak isterim."

"Ne zaman? Bugün gideceksin ki..."

Deniz bu konuya çok önem vermemiş gibiydi. Elini uzatıp onun elini tuttu. "Yine de iddiayı ben kazandım. Hadi, hazırlan... Dalıyoruz!"

Genç kadın elini geri çekememişti. Üstelik bunu hiç canı istememişti.

4. BÖLÜM

GERÇEK OLAMAYACAK KADAR

26 Haziran Cuma / 15.43

Son derece sade ama kaliteli büro malzemeleri ile döşenmiş odada, derin bir sessizlik vardı. Deri koltuğuna yaslanmış olan esmer adam, koyu gözlerini duvardaki yağlı boya tabloya dikmişti. Son beş dakikadır hiçbir iş yapmadan, insanın içini ferahlatan bu deniz manzaralı tabloyu seyrediyordu. Ağaçların gölgesinin vurduğu plaj ve hafif dalgalı deniz, o anda çok cazip görünüyordu.

Keşke el yapımı yağlı boya tablonun içinde, o güzel plajda olabilseydi... Derin sularda şöyle uzun uzun yüzüp, kafayı hiçbir şeye takmadan dinlenebilseydi... Zaman zaman devlet için bazı işler yapıyordu ve yoğun giden bu işlerden dolayı biraz yorulmuştu. Havaaların gittikçe ısındığı bu günlerde aile şirketinin işleri de yoğunlaşmıştı. Birkaç güne kadar temmuz ayına gireceklerdi. Galiba temmuz da böyle yoğun geçecekti. Babası ise ortalıkta görünmüyordu. Onun nerede olduğunu merak etti.

Neyse ki hafta sonu gelmişti. Günlerden cumaydı. Belki sevgilisi Ahu'yu da alıp sakin bir yerlere giderdi. Hatta belki tek başına gitmek, daha iyi bile olabilirdi. Ahu güzel kadındı ama nedense bu aralar canı biraz yalnız kalmak istiyordu. Çeşme'de bulunan yazlık, bunun için çok uygundu.

Kırılmaz camdan imal edilmiş oda kapısı çalınınca, gözlerini o yöne çevirdi. Açık kapının ardında şirket avukatı Murat duruyordu.

Eliyle işaret etti. "Gelsene..."

Şirketin avukatlarından olan Murat, kendinden emin adımlarla serin odaya girdi. Hafif toplu yüzünde bir gülümseme vardı.

Genç adam da ayağa kalkarak onu karşılamıştı. Kendi yaşlarında, saçları seyrelemiş, temiz yüzlü bir adamdı. Hafif göbeği, takım elbisesi sayesinde gizlenebiliyordu. Murat'ı, bir avukat olmasının dışında bir arkadaş olarak da sevdi. Zaman zaman birlikte dışarıya çıktıkları olmuştu. Tabii, Murat evlenip iki çocuğa karışınca, bu akşam gezmeleri de bitmişti. Evlilikten sonra saçları dökülmüş, göbeği çıkmıştı. Belki de sadece zamanlaması denk gelmişti. Elini ona doğru uzattı.

"Hayırdır?" diye sordu her zamanki ciddi duruşuyla. "Bu saatte burada ne işin var? Sen Alanya'da değil miydin?"

Genç avukat, onun uzatmış olduğu güçlü eli sıktı. "Az önce döndüm. Aslında babanı görecektim ama gelmişken seni de göreyim dedim."

"Babam binada değil. Nerede olduğunu bilmiyorum." Avukatın narin tuşundan farklı olarak, genç adam fırsat buldukça ağır sporlar yapan birinin gücüne sahipti. Bunu, uzun kollu gömleğinin gizleyemediği güçlü fiziği de belli ediyordu.

Kendisinden en az on santim uzun bu adama imrenmemek, Murat için pek mümkün değildi. "Öyleymiş... Bana bir çay ısmarlayacak vaktin var mı? Bugün hava çok sıcak."

"Öyle gerçekten..." Boran'ın gözleri, koltuğa oturan arkadaşının üzerindeydi. Telefonun bir düğmesine bastı. Cam kapının dışında, kendine ait kısımda oturan sekreterinden iki çay istedi. Sonra o da gidip Murat'ın karşısındaki koltuğa oturdu. Aralarında camdan, çok şık bir sehpa duruyordu. Gözleri, avukatın elindeki mavi renkli ince dosyaya kaydı. "O ne?" diye sordu.

"Alanya'daki işlerin evrakları. Babana gösterecektim." Dosyayı önlerindeki sehpa koymak yerine önemli bir şeymiş gibi kucağında tutuyordu.

"Ne oldu? Otelle ilgili bir gelişme var mı?" Arkasına yaslanmıştı. "Babam oradaki otel yapımına çok önem veriyor. Beni de işe sokmak istiyor ama hiç hevesli değilim. Anladığım bir iş değil."

"İyi ediyorsun. Biraz sorun var."

Boran'ın kaşları ilgisizce havalandı. "Neymiş onlar?"

"Otel planladığımız bölgede, iki büyük parça arazi aldık. Fakat o iki arazinin tam ortasında kalan küçük parçayı bir türlü satın alamıyoruz. Sahipleri satmaya yanaşmıyorlar." Avukatın temiz yüzü sıkıntılıydı. "Babana bunu bildirmek istedim. Hiç hoşlanmayacak. Beni kovmasa bari!"

Boran sessizdi. Az konuşan bir adamdı. Üstelik bu işten uzak durmak istiyordu. Yine de meraklanmıştı. Bu otel olayıyla ilgilenmese de az çok gelişmeler hakkında bilgi sahibiydi.

"Ne oldu ki? Parayı mı az buldular?"

"Teklifi neredeyse iki misline çıkardım." O sırada içeriye Boran'ın sekreteri girdi. Parlak fincanların içindeki çaylarını önlerine bıraktı. İkisi de ona teşekkür etmişlerdi. Sekreteri gidince iki erkek yine baş başa kaldılar. Şekersiz çayına uzanan Murat, mavi dosyayı sehpanın üzerine bıraktı. "Yine de kabul ettiremedim."

"Saçma! İlk rakamı biliyorum. O kadar etmeyecek bir yere fazlasıyla iyi teklif vermişsiniz."

"Doğru! Yanındaki boş arazilerin her birini daha ucuza aldık. Bu arazinin boyutu onların yarısı kadar fakat tam ortada! Ayrıca içinde hâlâ işleyen bir otel var. Kapasitesi o kadar küçük ki masraflarını or çıkarıyorlar."

"Niye satmak istemiyor adam?"

"Adam değil! Kadın! Otelin sahibi Semih Yenice, uzun süren bir tedavinin ardından, iki sene önce kanserden ölmüş. Otel işletenler onun karısı ve kızı..."

"Yine de iyi rakam vermişsin. Bana kalsa vazgeçerim. O kadar para yatırmaya değmez. O bölgede zaten bir sürü otel var."

"Evet ama artık geri dönüşümüz yok. Diğer arsaların paraları ödendi. Zaten baban bu otelin yapılmasını çok istiyor."

"Biliyorum... Sebebini hiç anlamış değilim. Emekli olmaya niyetli bir adamın otelle ne işi olur? Zaten istediği gibi tasarladığı, güzel bir yazlığı var. Ne yapmak istiyor acaba?"

"Belki de emekli olunca meşgul olacağı bir şeyler olsun istiyordur," dedi Avukat Murat.

Boran burun kıvrıdı. "Otel mi? Hiç sanmam!"

"Bana bu otelin son projesi olduğundan bahsetmişti. Ardında kalıcı bir şey bırakmak istiyor olabilir."

"Belki..." Hafif bir nefes aldı. "Yaş günü de yaklaşıyor. Getirdiğin haberlere bakılırsa pek de mutlu geçirmeyecek gibi..."

"Öyle sanırım!" dedi Murat biraz sıkınca.

"Şimdi bu kadın daha fazla mı para istiyor?"

"Mesele para değil..."

"Mesele hep paradır!" Genç adamın sesi biraz alaycıydı.

Murat uzanıp dosyayı aldı. Kapağını kaldırıp içinden birkaç fotoğraf çıkardı. Yavaşça sehpanın üzerine bıraktı. Tam da genç adamın göreceği şekilde çevirdi. Gözleri Boran'a dikildi. Genç adam fotoğraflara göz ucuyla baksa da çok ilgilenmemişti.

"Bu, kadının kızı..." dedi Murat yavaşça. "Annesi otelin kontrolünü ona bırakmış. İkna etmemiz gereken kişi o!"

Boran'ın kaşları hafifçe çatıldı. Yeniden göz ucuyla fotoğraflara baktı. Kaykıldığı yerden çok iyi göremiyordu. "İyi ya işte! Gençlerin hepsi parayı çok sever. İkna etmek daha kolay olmalıydı. Başaramadığına inanamıyorum."

"Bu kız öyle birisi değil, Boran. Üç gün boyunca, yani her gün oraya gittim. Her gün teklifimizi biraz daha artırdım. Sorun parada değil. Kız biraz deli! Son defasında, neredeyse burnuma bir yumruk atacaktı."

Boran'ın dudakları ilk kez kıvrıldı. "Hadi canım..." dedi alaycı bir şaşkınlıkla.

"Ciddiyim... Otel ona babasından kaldığı için satmak istemiyor. Kardeşiyle annesi için bir gelecek olarak görüyormuş."

"Kazanacağı para onlara bir ömür boyu yeter."

"Hazır para bir gün biter diyor. Çok para kardeşini de şımartırmış. Onun sorumluluk sahibi bir delikanlı olarak büyümesini istiyormuş."

"Bunların hepsi boş lafla . Annesiyle konuştun mu?"

"Konuştum tabii. Paranın çokluğu kadını şaşırttı ama ailecek karar verme leri gerektiğini söyledi. Kocasını ölünce otelin tüm yükü ikisine kalmış. Pek çok konuda kızına güveniyor."

"Kaç yaşında ki bu kız?"

"Liseyi geçen sene başarıyla bitirmiş. Yaşına göre erken olgunlaşmış. Çok zeki olduğu belli ama babasının hastalığı yüzünden üniversiteye gidememiş. Bu sene gitmeyi umuyor. Olgun dediysem de çocuk ruhlu değil, demek istedim. Yoksa fena hâlde öfkeli, vahşi bir tip! Ve..."

Dikkat çekici bir şekilde durakladı. Bu duraklama ister istemez Boran'ın ilgisini çekmişti. Koyu siyah kaşları hafifçe kalktı.

"Ve?" diye sözünü devam ettirmeye zorladı.

"...Ve bu kız, bugüne kadar gördüğüm en güzel şey!" derken hafifçe yutkundu. Onun dikkatini kendi üzerinden atma çabasıyla, yeniden sehpa da duran fotoğrafları işaret etti. "Hem de en güzeli... Evli olmasam her şeyi bırakıp onun peşinde koşardım!"

Bu açık bir meydan okumaydı. Kendi güzellik anlayışının patronununkiyle aynı olamayacağını biliyordu. Onun bir sürü güzel kadını tanıdığını biliyordu. İlişkilerini gizli yaşıyor olsa da avukatı ve arkadaşı olarak bazılarına şahit olmuştu.

Boran, koyu siyah saçlarını eliyle geriye attı. Sık saçlarındaki asi bir perçem yeniden alnına döküldü. "Güzel olduğu için mi ikna etmeyi beceremedin yani?" diye sordu. Sesi hafif alaycıydı. "Çok mu etkiledi seni?"

"Bana güzelliğini kullansaydı dediğin gibi olabilirdi belki," dedi avukat. "Fakat ilgisi bile yok. Güzelliğinin farkında olmayan minik bir cadı o. Her seferinde bu kadar güzel bir kızın, neden bu kadar öfkeli olduğunu düşündüm."

"İstemediği bir şeyi yaptırmaya çalıştığın için olabilir mi?"

"Sanırım... Olabilir elbette! İnan bana, çevresindeki herkesi parmağında oynatıyor. Oradaki erkeklerin çoğu, ona âşık bence..."

"O kadar güzel mi?" İster istemez ilgisini çekmişti. Gözleri fotoğraflar kaydı. Sarışın bir kızın yüzü hayal meyal görünüyordu ama güzel olup olmadığını anlayamadı.

"Tam bir afet... Yanlarında çalışan birkaç delikanlı var. Hepsi de kızın gözlerinin içine bakıyor. Bir tanesi otelin genel işlerini yürütüyor. Öl dese kız için ölür. Beni çaktırmadan tehdit etti. Sebze meyve getiren genç bir çocuk var. O da kıza epeyce hayran..." Durup düşündü bir an. Bakışları hâlâ fotoğraftaki kızdıydı. Öne doğru kendini verdiği için kızın güzel yüzünü rahatça görebiliyordu. "Ben böyle şey görmedim. Fırıncı, toptancı, temizlik şirketinin sahibi hepsi kıza âşık âdeta..."

"Abartma istersen!"

“Hiç de abartmıyorum! Belki de küçük yerlerde böyle şeyler olması normaldir. Otele gelen giden çok! İşin ilginç yanı, ne biliyor musun? Hiçbir şeyin farkında değil. Bir erkek arkadaşı olmadığı kesin. Tüm derdi ailesi ve otel. Etrafına at gözlüğüyle bakıyor.”

“Ayşegül bunları duysa seni boşardı?” diye mırıldandı genç adam. Dediklerine hiç inanmadığı belliydi. “Sen gerçekten de bu kızdan çok etkilenmişsin! Gözlerine bakarken işini unutmuşsun. Yediğin, içtiğin de sana kâr kalmış yani. Babam kızarsa haklı valla! Ona olayı böyle anlatma sakın!”

“Anlatmayacağım, tabii ki!” Çayından büyük bir yudum aldı.

Boran'ın dudakları kıvrıldı. Gözleri alayla bakıyordu. “Biraz yüzseydin bari!” dedi aniden. Görünen dişleri bembeyazdı. “Benim şu anda buna çok ihtiyacım var. Sakin bir sahil ve serin sular çok işime yarardı.”

“Alay et bakalım... Kız aynı tarif ettiğim gibi. Belki de sen kendin gidip onu ikna etmeyi denersin?”

“Sakin bir sahil ve serin sular dedim!” diye homurdandı Boran. Gülümsemesi yok olmuştu. “Gerçekten dinlenmeye ihtiyacım var. Tripleri olan bir kızla uğraşamam hiç.”

“Tripleri bile kendisine yakışan güzel bir kız!” diye inatla vurguladı Murat. Gözleriyle sehpanın üzerindeki fotoğrafları işa et etti.

Boran oturduğu yerden doğrulup sehpaye doğru uzandı. Fotoğrafları alırken isteksizce burun kıvrıdı. “Üzgünüm ama bu hafta sonu başka planlarım var.” En üstteki fotoğrafa baktı. Belli etmeden çekilmiş görüntülerdi ama oldukça netlerdi.

“Cep telefonuyla gizlice çektim.” diye mırıldandı avukat. Gözleri patronunun yüzündeydi. En güzel pozu da en üste koymuştu. Haklılığını kanıtlamak için o vurucu fotoğraf, en üstte olmalıydı.

Fotoğrafta, sapsarı saçları rüzgârda yüzünü yalayan genç bir kız vardı. Teklif mektubunu, otelin bahçesinde kıza ilk verdiğinde çekmişti bu pozu. O anda kız mektubu incelerken telefonla konuşuyormuş gibi yapıp, belli etmeden fotoğrafını çekmişti. Uzun kirpiklerinin arasından gözlerinin rengi tam belli olmuyordu ama sivri ve olağanüstü güzel yüzü, tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Bir roman kapağı için çizilmiş olsaydı bu kadar güzel bir çehre çizilemezdi.

“Dikkat et, sen de âşık olma!” dedi hafif bir alayla.

Boran'ın yüzü hafifçe değişmişti. Onu duymamış gibiydi. Gözleri kısılmıştı. Bakışları kâğıdın üstündeki aydınlık yüzdeydi. Güneş ışıkları, sarı saçlarının içinden geçiyordu. Sivri burnu ve biçimli dudakları fotoğrafa çok iyi yansımıştı. Yavaşça koltuğuna geri yaslandı. Arkadaki diğer fotoğraflara da acele etmeden baktı. Avukat onun bu hâline ne isim vereceğini bilemedi. Dişleri ağzında gergince sıkılıp yanak kasları istemsizce hareket ettiğinden beri, aşağı yukarı bir dakikadır kızın yüzüne bakıyordu.

Sonra Boran aniden doğruldu. Elindeki fotoğrafları sehpanın üzerine bırakarak bıraktı. "Üzgünüm, dostum! Sana yardım edemem. Evet, kız gerçek olmayacak kadar güzel ama tipim değil." Ayağa kalkıp masasına yöneldi. "Sen çayını içmeye devam et. Benim bir toplantıya katılmam lazım."

"Ben de kalkacağım zaten... Babana ne söyleyeceğimi düşüneyim bu arada." Doğrulmuş ve sehpanın üzerinde, dağınık hâlde duran fotoğrafları toplayıp yine mavi klasörün içine koymuştu.

Boran ceketine uzanıp giydi. Kravatını düzeltti. Televizyonu kapattıktan sonra bir an durakladı. Gözleri yeniden genç avukata kaymıştı. "O otelin arazisi olmazsa bizim oteli inşa edemiyor muyuz şimdi?"

"Çok eciş bücüş bir şey olur. Bizim iki arazinin tam ortasında yer alıyor. Ayrıca plajın en güzel kısmına sahipler."

Genç adam masasının kenarına yaslanıp kalın kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aslında..." diye başladı ama ardından sustu. Sonra hafif bir nefes aldı. "Aslında, belki de ben gidebilirim!" dedi yavaşça.

Avukatın gözleri şaşırılmış gibi irileşti. "Gerçekten mi? İkna etmek için mi?"
"Evet..."

"Ben sana şaka yapmıştım yahu!" Durdu bir an. "Ama iddiaya girerim. Oraya gitsen bile onu ikna etmeyi beceremezsin. Bir maaşıma hem de!"

"Maaşın sende kalsın! Bak gör, orayı satmaları için onları ikna edeceğim. Bu arada, ben de birkaç gün tatil yapmış olurum." Nedense koyu gözleri parlamıştı. Avını belirlemiş bir panter gibi, kendinden emin görünüyordu. Cep telefonunu alıp ceketinin iç cebine attı. "Kızın adı ne?"

"Belen..."

"Güzel isimmiş..." Elini uzattı. Dosyayı istiyordu. Avukat istemsizce elindeki dosyayı ona uzattı. "Tüm ayrıntılar burada mı?" diye sordu.

"Evet, ama..."

"Aması ne? Başka bir şey mi var?"

"Babana ne diyeceğim?"

"Merak etme... Ben onunla konuşurum. Beceriksizliğinden söz edip seni kovması için elimden geleni yaparım."

"Aman!" dedi Murat iri gözlerle. "Üçüncü bebek yolda biliyorsun!"

"Bu nasıl iş anlamadım!" dedi Boran kapıya doğru giderken. "Çocuk yapmaya nasıl zaman buluyorsun bilmiyorum! Demek ki seni yeterince çalıştırmıyoruz!"

Genç adam arkadaşını odada bırakıp çıkmıştı. Toplantı odası kalabalıktı. Herkes onu bekliyordu. O gelince toplantı başladı. Her nedense dikkatini bir türlü konuşmalara veremiyordu. Bir tadilat için istenen bütçeyi çok zorlamadan onayladı. Satın alma müdürü ve Ar-Ge müdürü buna çok şaşırılmıştı.

Toplantıyı çok uzatmadan oradan ayrıldı. Odasına geri döndü ama içeriye girmeden önce sekreterine talimat verdi.

“Seval Hanım, hafta sonu burada olmayacağım. Önümüzdeki hafta da ne zaman gelirim bilmiyorum. Siz randevuları ayarlasınız.”

Kadın onun bu ani gidişlerine alışkındı aslında. Boran Bey’in bazen bir hafta on gün ortadan kaybolduğu bile olurdu.

“Pazartesi gecesi yapılacak olan yardım balosuna katılmayacak mısınız? Ahu Hanım’la gidecektiniz.”

Boran başını düşünceli bir şekilde eğdi. “Bir de o balo vardı, değil mi?” diye mırıldandı. Balo tamamen aklından çıkmıştı. “Katılabileceğimi sanmıyorum. Bir çek yazarım. Siz çeki yardım yetkililerine ulaştırırsınız.”

“Şey... Peki, soran olursa nereye gittiğinizi söyleyeyim?”

“Söylemeyin... Gereken kişilere ben söylerim zaten.”

Odasına girip hazırlandı. Sonra balo için bir çek yazıp sekreterine bıraktı. Doğruca asansöre yöneldi. Elinde, Murat’tan aldığı dosya vardı. Gülten Holding’in merkez binası, İstanbul’da müstakil bir yapıydı. Zemin katında, çalışanların da araçlarını bırakabileceği büyük bir park alanı bulunuyordu. Boran otomobilinin yanına giderken çevrede bulunan birkaç çalışan, ona saygıyla selam vermişti. Genç adam sürücü koltuğuna oturup kapıyı kapattı. Seri bir şekilde otomobilini park yerinden çıkarıp güvenliğin bulunduğu büyük kapıya geldi.

O sırada, beş katlı binanın en üst katında bulunan Avukat Murat, camdan dışarıya bakıyordu. Yönetici katındaki genç adam, hareket hâlindeki siyah aracı görünce hafifçe gülümsedi. Siyah Audi, binanın parlak çelikten yapılan çıkış kapısına varmıştı bile. O otomobilden Türkiye’de sadece on kişide olduğunu biliyordu. Kapı görevlileri hiç bekletmeden otomatik kapıyı açarlarken, genç patrona selam vermeye çalışıyorlardı.

Eli telefonuna gitti. Hafızasında kayıtlı olan bir numaraya bastı. Birkaç çalıştan sonra karşısındaki telefon açıldı.

“Şimdi çıkıyor...” dedi memnun bir sesle. “Biraz zor oldu ama sonunda ikna oldu. İnşallah bu işin sonu, sizin dediğiniz gibi iyi olur. İkisi de çok inatçı ve bence ikisi de deli... Allah yardımcıları olsun. Bakalım neler olacak... Bakalım kim kazanacak!” Usulca ekledi. “Belki de iki kazanan olur.”

Şirket binasından çıktığında, Boran’ın aklı karışıkta. Gözlerinin önünde o sarışın, genç kız vardı. Hafızası her zaman güçlü olmuştu ama bu sefer olay daha farklıydı. O güzel yüz, istemsiz bir şekilde beynine kazınmıştı. Sebebini anlayamıyordu. Bürosunda onun fotoğrafına baktığı o kısa süre içinde, onun her noktasını ezberlemişti.

Yine de o kadar güzel olamayacağını, fotoğrafların gerçeği yansıtmayacağını düşünüyordu. Belki kusursuz bir makyajla örtülmüş sivilceleri vardı. Belki

o güzel dudaklarının gerisindeki dişleri yamuktu. Belki sesi bir karga gibi çirkindi. Gülmeyi bile çirkinleştiren nice kadınlar görmüştü. Bu kızda da kesin bir hata olmalıydı. Kimse bu kadar kusursuz güzel olamazdı.

Beş dakika sonra direksiyondaki telefon düğmesine bastı. Aracın bilgisayarı, kendi telefonuyla bağlantı kurmuştu ve dijital ekranında rehberini gösteriyordu. Babasının numarasını birkaç karaktere basarak buldu.

Deniz Karadağ, ikinci çalışta telefonu açmıştı. "Alo?"

"Baba..."

"Efendim?"

"Şu senin otel işinle ben ilgileneneceğim!" Pat diye söylemişti.

"Anlamadım?"

"Murat, Alanya'daki projede, küçük otelin sahiplerini satış için ikna edememiş. Ben de çok yorulmuştum. Birkaç gün tatil yapıp, aynı zamanda o işle de ilgilenmeye karar verdim."

"*Sahi mi?*" Kısa bir sessizlik oldu. Belki de babası şaşkınlığını atmaya çalışıyordu. Çünkü ona bu işle ilgilenmeyeceğini birkaç defa, kesin bir dille söylemişti. "*Güzel... Güzel ama fikrini ne değiştirdi? Sen bu işe karışmak istemiyordun.*"

Boran'ın gözleri farkında olmadan yan koltuktaki mavi dosyaya kaydılar. "Dedim ya... Biraz dinlenmek istiyorum."

"Peki, tamam... Dilerim, başarırısın. Orası benim için inat meselesi oldu."

"Belli zaten! Zavallı insanları yerinden etmeyi bile umursamıyorsun."

Deniz susmuştu kısa bir an. "*Daha iyi bir yaşama kavuşacaklar...*" dedi sakince. "*Sadece bundan haberleri yok.*"

Boran hafif bir nefes aldı. "Neyse! Ben şimdi doğrudan oraya gidiyorum. Eve uğramayacağım. Mihrimah, arkadaşlarıyla tiyatroya gidecekti zaten. Onu arar, Alanya'ya gittiğimi haber veririm."

"Gece gece gitmeseydin!"

"Hiç uykum yok. Biraz değişikliğe ihtiyacım vardı. Bu iyi gelecek..."

"Peki, dikkatli ol! Oraya vardığında beni ara..."

Genç adam gerçekten de hiç yorgun değildi. Onun yorgunluğu fiziki değil, gönül yorgunluğuydu. Son zamanlarda uğraştığı işlerin getirdiği ruh yorgunluğuydu. İş gücü bırakıp biraz dinlenmek harika olacaktı. İşin doğrusu, aileyi ikna etmek o kadar da umurunda değildi. Diğer yandan, tabii ki bunun için de çaba harcayacaktı. Avukat Murat'a dalga konusu olmak istemiyordu.

5. BÖLÜM

MELEK VE ZORBA

27 Haziran Cumartesi / 07.54

Cumartesi sabahı, yine parlak bir güneş ve kuş sesleriyle başlamıştı. Gerçekten güzel ve aydınlık bir sabahtı. Tam da bir tatil yöresinde istenen havaydı. Esen rüzgâr pek serinletmese de öyle bunaltıcı bir sıcak yoktu. Henüz kimse uyanmamışken sabahın bu erken saatindeki serinlik, insanın içini coşkuyla dolduruyordu. Cırcır böcekleri erkenden mesaiye başlamıştı. Yorulmak bilmeyen inatçı seslerini tüm çevrede duymak mümkündü.

Genç kız, uzun saçlarını savurarak hızlı adımlarla yürüyordu. Evden çıkmış, otele doğru gidiyordu. Çiçeklerle dolu bahçe kapısından içeriye girdi. Bir gül yığınının güzel burnunu sokup, onları uzun uzun kokladı. Ciğerlerine sinen taze gül kokusu, ruhunu huzurla doldurmuştu. Mutlulukla gülümsedi. Doğrulup otele yürümeye devam etti. Yürürken park yerine gözü takıldı. Siyah, güzel bir otomobil dikkatini çekmişti.

Bunu ilk kez görüyordu. Yeni bir müşteri olmalıydı. İnşallah kalabalık bir aile olarak gelmiş olurlardı. Bu hafta bir grup iptali olmuştu ve fazla müşterileri yoktu. Masraflarını çıkarabilmeleri için sürekli yeni müşterilere ihtiyaçları oluyordu. Görünüşte otel iyi işliyordu ama masraflar çok yüksekti. Çalışan masraflarını da düşünce ellerinde fazla bir şey kalmı ordu.

Gözlerini gösterişli arabadan ayırıp yürümeye devam etti. Millette ne para vardı! Böyle lüks arabası olan birisinin kendi otellerinde ne iş olurdu ki? Üzerindeki toza ve böcek ölüsü lekelerine bakılırsa uzun bir yoldan gelmişti. Bulduğu ilk otelde kalacak olsa bile yol boyu bir sürü beş yıldızlı, ultra lüks oteller görmüş olmalıydı. İlginçti!

Bir görevli, havuzun suyuna mikrop öldürücü ilaç atmış, ölçüm yapıyordu. Onunla bir iki dakika konuşup otelin binasına doğru yürüdü. Dışarıdaki havaya göre daha serin olan lobi kısmına girdi. Güzel gözleri içeride gezindi. Bu saatte müşterilerin hepsi yatıyor olmalıydı. Erken kalkanlar da en üst kattaki kahvaltı salonuna çıkmış olabilirlerdi. Fakat resepsiyon niye boştu? Geceleri burada iki çalışan mutlaka bulunurdu. Neredeydi bu Ahmet? Uyukladığını sanmıyordu ama burayı böyle boş bırakması da doğru değildi. Tam sıkın bir şekilde telefonunu eline almış, Ahmet'i arayacaktı ki zayıf delikanlı asansörden çıktı.

"Neredeydin, Ahmet?" diye kızgınlığını gizlemeden sordu. "Burayı niye boş bırakıyorsunuz? Ya birisi gelseydi?"

"Geldi zaten, Belen Hanım..." Neredeyse fısıldayarak konuşmuştu. Eliyle yukarıyı gösterdi. "Yeni müşteri... Bahçede duran şu siyah arabanın sahibi... Siz de gördünüz mü?"

"Gördüm de..." Kaşlarını çattı hafifçe. "Niye fısıltıyla konuşuyorsun ki?" diye ters bir sesle sordu. Garipti ama o da sesini biraz alçaltmıştı.

Ahmet duraklamıştı bir an. Belli ki sessiz konuştuğu için kendisi de şaşır-mıştı. Kaşları kalkarken gözleri irileşti. "Vallahi sessiz konuştuğumu hiç fark etmedim!"

"Kaç kişiler?"

"Sadece bir! Öyle değişik bir adam ki belki ondandır!"

"Niye? Üç kolu, iki başı mı var?"

Ahmet gülümsemeye çalıştı. Sesi normal hâle dönmüştü. "Adam biraz... Ne bileyim... Ürkütücü! Evet, bakışları bile değişik. Etrafına bakarken sanki her şeyin enerjisini emiyor. Dev gibi bir şey aynı zamanda! Upuzun... Bir dok-san vardır." Bir an durup düşündü. "Mafya babası falan olabilir. İnanın bana, kesin öyle bir şeydir. Zengin bir mafya babası! Saati, telefonu, kredi kartı... Her şeyi on numara! Rol yapmayan ağır abi tiplerden. Üstelik bu sıcak havada bile üzerinde takım elbise vardı."

"Siyah mı?" diye dalga geçti Belen.

"Krem..."

"İyi! Mafya olamaz bu durumda! Hem mafya babalarının yanında, onları koruyan adamları da olmaz mı?"

Ahmet sessiz kalmıştı bu soru karşısında. Uygun bir cevap arıyor gibiydi. "Adamın korunmaya ihtiyacı yok ki!" dedi sonra. "Dedim ya, epeyce iri birisi..."

"Peki, madem zengin bir mafya babası, ne diye bizim otele gelmiş ki?" diye yeni bir soru sordu Belen. "Her yerde beş yıldızlı oteller var." Adamı henüz görmemişti ama Ahmet'in tavrına bakılırsa zenginliğiyle gösteriş yapan o zengin tiplere benziyordu. Böyle insanları hiç sevmezdi. Kibirli olurlar, insanlara tepeden bakarlar, Ahmet gibilerin de kendisini bir ezik gibi hissetmelerine sebep olurlardı.

"Gece boyunca araba sürmüş. Sanırım yorulup ilk bulduğu otele kapağı atmak istemiş." Sonra kritik sorunun cevabını bulmuş gibi gözleri parladı. "Belki de bizim bu bölge ile ilgili bazı özel planları vardır. Belki burada bir düşmanı veya hesap soracağı birisi olabilir."

Belen elinde olmadan güldü. "Ahmet! Hayal gücünün iyi olduğunu biliyorum ama bence abartıyorsun. Neyse ki zengin... Buna ancak memnun olabilirim. Paraya ihtiyacımız var. Ona süit odalardan birisini verseydin bari!"

"Verdim!" dedi Ahmet. "Odayı çok beğendi. Birkaç gün kalacakmış."

"Bu iyi..."

"Adı, Boran Karadağ. Vakit bulunca internette kim olduğuna bakacağım."

“Saçmalama, Ahmet! İnsanların özel hayatı bizi ilgilendirmmez. Sen işine bak!” Genç kızın sesi uyarı doluydu. Ahmet’in yeni müşteriye çekinmeyle birlikte saygı duyduğu, onun kişiliğinden etkilendiği belliydi. “Önemli olan kazanacağımız para. Başka bir şey var mı?”

“Bir de dün gece, siz eve gittikten sonra iki aile geldi. Birliktelermiş... Hoş insanlar. Emekli öğretmenlermiş. Galiba on gün kalacaklar. Tam yedi kişiler. Dört oda tuttular.”

Belen memnuniyetle dudaklarını kıvrıdı. “İşte böyle haberlerle gel bana! Tek bir zengin züppedense böyle kalabalık gruplar bize daha çok yarar. Aferin sana! Fakat bir daha burayı boş bırakmayın. Kenan nerede peki?”

“Sabaha karşı evinden telefon geldi. Babası kalp krizi geçirmiş. Ben de gitmesini söyledim. Sizi o saatte rahatsız etmek istemedim.”

Belen, şortunun cebine soktuğu telefonu eline aldı. “Anladım, arayıp geçmiş olsun diyeyim. Balıkçı geldi mi?”

“Evet, getirdiklerini mutfağa çıkardı. Kılıç balığı çok güzeldi.”

“İyi! Akşam yemeğinde, mangalda taze balık olduğunu yaz panoya. Meyve ve sebzeler geldi mi?”

“Hayır! Gelir birazdan!”

“Gecikmişler, ara onları...” Karşıdan telefon açılmıştı. Aradığı Kenan isimli çalışan, geceleri otelde belboyluk yapan gariban bir gençti. Kalp krizi geçiren babasının durumunun iyi olduğunu öğrendikten sonra ona gelmekte acele etmemesini, hafta sonu idare edebileceklerini söyledi. Telefonu kapattıktan sonra yapılacak işler listesine, Kenan’ın hesabına bir miktar para göndermeyi de ekledi.

Ahmet’i orada bırakıp asansöre doğru yürüdü. Restoran katına çıkıp kahvaltılıklara bir göz atmak niyetindeydi. Müşteriler kalkmadan, eksikleri respit edip tamamlamak istiyordu. Müşterilerin sabah kahvaltılarına özellikle önem verdiğini ve iyi bir kahvaltının onların memnuniyetini artırdığını çok iyi biliyordu.

Dört katlı otel, sadece otuz sekiz odaya sahipti. İyi günlerinde bile tam doldurmak zor oluyordu. Büyük otellerin uyguladığı her şey dâhil sistem, kendileri gibi küçük ölçekli otelleri oldukça zorluyordu. Turistler genellikle her öğün bedava yemek yiyebilecekleri büyük otelleri tercih ediyorlardı. Kendi otellerinde sadece sabah kahvaltısı bedavaydı ama gecelik kalma fiyatları da uygundu. Ayrıca otelde yemek isteyen, istediği yemeği burada, terasta pişirebilirdi. Bu yüzden çoğu zaman otele gelen müşteriler, orta hâlli, bazıları da bu tarzı seven eski müşterileri oluyordu.

Terasa çıktı. Restoranın içinde hiç kimse yoktu. Henüz erken sayılırdı. Terasın çevresi camla çevrili olduğundan ve klimalar sürekli çalıştığından, içerisi epeyce serindi. Akşamları camların tamamı katlanıp açılabilir ve gecenin rüzgârı içeriye girdiğinde, oturması pek keyifli olurdu.

Servis masasına gidip üzerindekiilere baktı. Cam servis tabaklarının içinde peynirinden salamına kadar her şey düzgünce yerleştirilmiş, üzerleri cam kapaklarla kapatılmış, yenmeye hazır tazecek bekliyordu. Çay da mutfakta kaynıyor olmalıydı. Makine kullanmaktansa klasik çaydanlıkları tercih ediyorlardı. Tabii, isteyene meyve suyu ve kahve de düşünülmüş, servis masasının yanına makineleri kurulmuştu.

Eksik bir şey olup olmadığına bakarken, restoran kapısının açılıp kapandığını duydu. İçeriye birinin girdiğini anlamıştı. Asansör yerine merdiven kullanan kim olabilirdi ki? Başını hafif bir merakla, gelen kişiye doğru çevirdi.

Uzun boylu bir adam, kapının ağzında durmuştu. Kıpırdamadan etrafını süzüyordu. Aralarındaki mesafeyi aşacak bir şekilde ikisinin de gözleri birbirleriyle kilitlendi. Belen, o mesafeden bile bu bakışlardaki etkiyle ürperdi.

Onu ilk kez görüyordu. Ahmet'in bahsettiği adam bu olmalıydı. Tüm gece yolculuk yaptığına göre, ne diye bu saatte ayakta geziniyordu ki? Yorgun gibi de durmuyordu. Üzerinde krem rengi kumaş bir pantolon ve uzun kollu beyaz bir gömlek vardı.

Hemen önüne döndü. Adamın onu izlediğini sanmasını istemiyordu. Ne diye öyle ürperdiğini de anlamıyordu. Aslında tüm görebildiği, koyu renkli, ateş gibi yanan gözlerdi. Sıradan bir bakış, bu kadar farklı olabilir miydi? O da açıkça kendisine bakmıştı. Belki de rastlantıydı ama sanki gözleri belirgin bir zaman diliminden daha uzun bir süre birbirine takılı kalmıştı.

Ona yine bakmamak için kendisini zor tuttu. Adamın delici bakışlarını âdeta sırtında hissediyordu. Bel kemiğinden ensesine kadar tüm tüyleri ürpermişti. Sonra adam hareketlendi. Bir masaya doğru yöneldiğini göz ucuyla fark etmişti. Fakat ürpermesi hâlâ devam ediyordu! Tüm duyuları alarm hâlindeydi. İlk kez böyle bir şey oluyordu!

Normalde her yeni gelen müşteriye hoş geldiniz, derdi ama bu sefer bunu yapmak istemediğini fark etti. Hiç içinden gelmiyordu.

Birkaç saniye önündeki servis çatal ve kaşıklarını düzeltti. Sırtı adama dönük olduğu için onun ne yaptığını hiç bilemiyordu. Fakat artık içinde daha da büyük bir his gelişmişti. Âdeta korku filmlerindeki gibi bir sıkıntı sarmıştı içini... Üstelik korku filmini izleyenlerin değil de içinde yer alanların hissedebileceği büyüklükte bir sıkıntıydı.

Daha fazla dayanamadı. Adamın ne yaptığını merak etti. İstemsizce gözlerini arkaya çevirdi. Belki baktığını fark etmezdi. Belki başka bir işle uğraşıyor olurdu.

Yanılmıştı! Esmer adam rahat bir tavırla oturmuş ve hâlâ dikkatli gözlerle kendisine bakıyordu. Hiçbir şey yapmıyor ve sadece bakıyordu. Uzun parmakları, masanın üzerindeki beyaz örtüde yavaşça tıkırdıyordu.

Ne bekliyordu ki bu adam? Burada sabah kahvaltılarını herkes kendisi gelir alırdı. Kimseye hizmet edilmezdi. Beş yıldızlı otellerde bile öyle olduğunu bilmiyor muydu? Ona özel davranılmasını mı bekliyordu?

Utanarak başını çevirdi. Kurumuş dudaklarını ısırdı sinirle.

Peki, niye öyle dikkatle bakıyordu? Çıplak değildi. Giydiği şort kısa değildi. Daha önce hiç tanışmamış olduklarına da emindi. Tanışmış olsalar böyle bir adamı unutmaması imkânsızdı. Her ne kadar erkek delisi olmasa da erkekten anlayacak yaşa çoktan erişmişti. Görebildiği kadarıyla ürkütücü hâlinin dışındaydı oldukça yakışıklıydı.

Servis masasındaki göze hoş gelmeyen bir iki şeyi daha düzelterek oradan uzaklaşmaya hazırlandı. Aptal adam! Onun hâlâ bakışına emindi. Böylesi ısrarlı bakışları daha evvel de görmüştü ama bu çok başkaydı! Kendini bir şey sanan züppelerle çok karşılaşmışsa da hiç birisi böyle hissetmesine sebep olmamıştı. Yanakları sebepsizce yanmaya başlamıştı. Garipti ama kalp atışları da pek düzenli sayılmazdı. Belki de bu tedirginliğinin sebebi, bu koca salonda bir erkekle yalnız olmasındandı. Mutfaktaki çalışanlar her şeyden habersizdi.

Ya bu adam bir sapıksa?

Beyni ne derse desin, içinden bir şey dönüp yeniden adama bakmasını söylüyordu. İçgüdülerini ise bakmaması konusunda onu uyarıyordu. Galiba mutfığa geçip orayı da kontrol etmek en iyisiydi.

Tam oradan uzaklaşmaya hazırlanıyordu ki yeniden bir ürperti sardı içini... Olduğu yerde donup kaldı. Az önceki hislerin çok daha yoğununu hissetmişti o an. Ensesindeki tüylerin havalandığına yemin edebilirdi. Kıpırdıyamıyordu. Kalbi delirmişti. Sanki birisi kollarından tutmuş, bir başkası da kalbinin damarlarıyla uğraşıyordu. Yüreği yeterince temiz oksijen pompalayamıyormuş gibi çılgıncasına atıyordu. Nefes almayı bile zorlukla beceriyordu. Neler oluyordu? Gözleri irileşti.

Hayır! Neler olduğunu biliyordu.

O tam oradaydı! Tam arkasında! Bundan emindi. Geldiğini duymamıştı ama arkasında olduğunu biliyordu. İçgüdülerini bunu ona bağırarak söylüyordu. Kaçmakta geç kalmıştı. Bu kocaman salonda bile vücudunun yaydığı elektriği hissedebiliyordu. İlk kez birisinin beden kimyasını bu kadar yakından algılıyordu. Tıraş losyonunun kokusunu hissetmeden çok daha önce bile adamı hissetmişti. Onu hiç tanımıyordu ama kendisine doğru akan inanılmaz bir enerji algılıyordu.

Donup kalmasının ardından, sırtı soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Salondaki klimaların etkisi miydi bu? Damarları ateş gibi yanarken tüylerinin ürpermesine, boğazına bir yumruğun tıkanmasına anlam veremiyordu.

Yavaşça döndü.

Evet, tam arkasında, delici bakışlarla ona bakıyordu. Kendisi de uzundu ama adamın yanında oldukça narin kalmıştı. Başını geriye atıp koyu kahverengi gözlerine baktı. O yanıci bakışların içinde kaybolacağını sandı bir an. Yakından çok daha yakışıklıydı! Şımarık bir yakışıklılık değildi bu! Öyle olduğunun farkında olmayan bir adamın doğal öz güveni ve ciddiyetine sahipti. Yüzünün

kusursuzluğu karşısında hayretler içindeydi. Kavisli kaşlarının üstünde, siyah saçlarından bir perçem alnına dökülmüştü. Yandan ayrılmış saçları, dalgalı ve iyi kesimliydi. Sık saçları, ensesine doğru uzanarak temiz gömleğinin yakasına hafifçe taşmıştı. Dümdüz burnu, onun ne kadar inatçı olduğunu gösteriyordu. Köşeli çenesi sert, dudakları ise garip bir şekilde ihtiraslıydı.

Gözlerini o dudaklardan kaçırdı. Konuşmak ne kadar da zordu! Resepsiyoncu çocuğun neden garipleştiği şimdi belli olmuştu. Bu adam gerçekten de çok tehlikeli görünüyordu. Filmlerdeki mafya tiplerine benzediği doğrudu. Hatta hepsinin liderlerine de! Kendisini toplayıp onunla konuşmalıydı. Kendisi bu otelin sahibiydi. Gözleri böyle bıçak saplar gibi baksa da o bir müşteri idi ve elinden geldiği kadar nazik olmalıydı.

"Yardım edebilir miyim?" diye pürüzlü bir sesle sordu. Belli etmeden gırtlığını temizledi. Aslında biraz daha konuşsa sesi çatal çatal, belki de viyaklayarak çıkacaktı.

Salak!

Tabii, bu ifadeyi kendisi için kullanmıştı! Sanki ilk kez yakışıklı bir erkek görüyordu! Buraya her sene onun gibi onlarcası geliyordu. Hatta bu adamı birisine benzetiyordu ama kim olduğunu şimdi çıkaramıyordu. Belki zamanla kime benzettiğini hatırlardı. Birkaç gün kalacağına göre, önünde sonunda onunla daha da yakınlaşmak zorunda kalacaktı.

Adam delici bakışlarını bir an için yumuşattı. "Kahvaltı alacaktım sadece..." diye mırıldandı. Çıldırıcı şekilde, kadife gibi güzel bir sesi vardı. "Servis başladı mı acaba?"

Hiç değilse sesi... bari bu kalın sesi biraz çirkin olsaydı. O zaman belki de kendisini rahatsız eden bu durumdan kurtulabilirdi.

"Tabii! Başladı... İstedığınız zaman kahvaltınızı alabilirsiniz." Elinden geldiğince sakın bir sesle konuşmaya, içindeki karmaşayı belli etmemeye çalışmıştı. Oysa kalbi artık son demlerindeydi. Hayatında böyle bir şey yaşamamıştı. Evet, kısa bir hayatı olabilirdi ama lisede en beğendiği delikanlıya karşı hissettikleriyle şu anda hissettikleri arasında uçurumlar vardı. Bu adam böyle bakarken dizlerinin bağı da çözülmek üzereydi. Garipti ama o anda derin bir nefes almak ve güçlü bir şekilde çığlık atmak istemişti. Deli gibi bağırarak, hissettiklerinden kurtulmak için belki iyi bir yöntem olabilirdi. Ah! Keşke güçlü bir çığlık atabilseydi!

Adam hafifçe gülümsedi. İşte bu son vurucu hamleydi. "Güzel! Tüm gece araba kullandım ve gerçekten çok acıktım," dedi.

Bu gülümseyen çehre, genç kızın canını yaktı. Hemen onun önünden çekilip gitmesi gerektiğini biliyordu ama... yapamıyordu! Adamın gözleri, onun kuruyan kırmızı dudaklarının üzerine kilitlenmişti. Sonra kusursuz çenesinde, incecik boynunda ve bluzunun içinde gizlenmiş taze göğüslerine kaydı. Sonra yeniden görünüşte sakın olan güzel yüzüne çıktı.

Böylesine açıkça süzölmek, her zaman kendisini sinirlendirirdi ama bu sefer garip bir haz duydu. Neler olduğunu hiç anlayamıyordu. Ürpertileri göğüslerine kadar ulaşmış, uçlarının kıpırdamasına sebep olmuştu. Güzel bir vücudu olduğunu biliyordu ama ilk kez buna içtenlikle şükretti. İyi ki kilo almayan, yediklerini hızlı yakan bir bünyesi vardı. İyi ki her yönden güzel annesine çekmişti.

“Şey... İstedığınız yere oturabilirsiniz, beyefendi...” gibi saçma bir cümle söyledi.

“Adım, Boran...” dedi genç adam. Sanki biraz genç kıza sokulmuştu. Aralarındaki mesafe epeyce kapanmıştı. Artık vücudunun enerjisini ve o güzel tıraş losyonunu daha iyi algılayabiliyordu. “Otele bu sabah geldim.”

“Hoş geldiniz, Boran Bey!” Nedense kendi adını söylemekten kaçındı.

“Siz bu otelde sorumlu musunuz?”

“Evet, öyle sayılır.”

“Sayılır mı?” Kaşlarından birisi hafifçe kalkmıştı.

“Otel sahibinin kızıyım.”

“Demek öyle! İsminiz?”

Bu bir sorgulama yöntemiydi ama genç kız yaşadığı karmaşadan dolayı pek dikkat etmedi. “Eee... Ben... Ben de Belen...” dedi mecburen.

Adam iri elini uzatmıştı. “Memnun oldum. Güzel bir isminiz var. Çok sevdim.”

Genç kız çaresizce küçük elini onun avucunun içine bıraktı. Son noktaya buydu işte! Tenleri birbirine değdiği anda, binlerce volt elektrik vücuduna akmıştı sanki. Tutuşu nazik olsa da ne kadar güçlü olduğunu hemen anlayabiliyordu.

Öylesine çaresizdi ki! Elini çekip adamdan hemen uzaklaşması gerekiyordu. Hissediyordu... O bakışlar yeniden dudaklarına kilitlenince elinde olmadan gerildi. Bir an için, sadece bir an için bu değişik adamın kendisini tutup sarılacağını ve öpeceğini düşündü. Hatta buna yemin edebilirdi. Adam iyice kendisine sokulmuştu. Elini henüz bırakmamıştı. Gözleri, kuruyan dolgun dudaklarındaydı.

Hayır, bu olamazdı!

Dehşetli bir duyguyla dolmuştu. Donup kalmıştı ama akıllı deli gibi çalışıyor, ona saçma sapan mesajlar iletliyordu. Şimdi bu ürkütücü adam kendisine sarılsa, ince belinden tutsa, aralarında kalan kısacık mesafeyi de kapatsa ve sonra... Sonra onu öpse!

Korkutucu bir düşünce olmalıydı ama korkmaktan ziyade şaşırmıştı. Hayatında hiç öpüşmemiş bir kız olarak bunu hayal etmek bile çok saçma bir düşünceydi. Gerçekten de ona sarılmaya yeltense hiç karşı koyamayacağını hissetti.

'Anne...' diye geçirdi içinden. 'Anneciğim... Bana neler oluyor?'

Şimdi dünya güzeli, bir tanecik annesinin yanında olmayı ve bu sabah evden hiç çıkmamış olmayı dilerdi. Bu hisleri hiç yaşamamayı isterdi. Fakat... Fakat artık çok geçti!

Hayatında ilk kez bir erkek, onun koruma duvarlarını zahmetsizce aşmış, farkında olmadığı bir güvenle ruhuna ait pırlıtlı bahçeye zorbaca dalmıştı.

Elini hafif bir zorlamayla geri çekti. Temasın kesilmesi biraz iyi gelmişti. Kendisini toparlamaya çalışıyordu. Üzerleri çeşit çeşit yiyecek dolu masaları işaret etti. "Siz kahvaltınıza başlayın, Boran Bey. Ben de çayınızı getireyim. Çay servisini biz yapıyoruz."

Adam gözlerini ondan ayırmamıştı. Bu yırtıcı cüret fazlasıyla rahatsız ediciydi. Solduğunu hissetti. Hatta adamın kara gözleri ince vücudunda, kusursuzca biçimlenmiş göğüslerinde yine hızlıca gezinmişti. Bayılacak gibi oldu.

Yok! Bu sabah gerçekten iyi değildi. Hasta mı olmuştu acaba? Eve gidip dinselense miydi?

O belli belirsiz yutkununca Boran'ın gözleri hafifçe kısıldı. "İyi misiniz?" diye sordu.

"Siz bana böyle bakmazsanız eğer, daha iyi olacağım," diye kinayeli bir şekilde mırıldandı. Sonra sesini azıcık sertleştirdi. "Size tanıdık mı geldim?"

Adam özür bile dilemedi.

"Hayır!" dedi sonra kısaca. Alaycı bir tavırla gülümsedi. "Tanıdık gelmediniz. Sizin gibi birisini daha önce hiç görmediğime eminim."

"Niye?" Kaşlarını çatı zorlama olarak. "Boynuzlarım mı çıkmış yoksa?"

Boran hafif bir nefes aldı. Sonra da ciddi bir sesle sordu. "*Bir melek kadar güzel olduğunuzu size kimse söylemedi mi?*"

Hayretle açılan kocaman gözleri, adamın dediklerini algılamakta zorlandığını gösteriyordu. Onun bu kadar cüretkâr olması çığrincaydı. Büyülenmiş gibi kalakaldı. Kulaklarına inanamıyordu.

"Demek boynuzlarım değil, kanatlarım çıkmış!" dedi şaşkınlığını yenerek.

Boran buna aldırmadı. "Güzel olduğunu çok kişi söylemiştir eminim!"

"Bu kadar büyük bir cüretle söyleyen olmadı doğrusu!" Güzel gözleri hafif bir öfkeyle parlamıştı. İşin ilginç yanı da adamın tavrındaki sadelikti. Arsızca kur yapmıyordu. Bir eşyayı beğendiğini belli eden bir sanatsever gibi bakıyordu. Burnunu gururlu bir şekilde kaldırdı. "Bunu yol yorgunluğunuza vereceğim."

"Yorgun değilim."

Bakıştılar bir an. Bu nasıl bir cesaretti? Belen hafifçe yutkundu. Ve bu adam kendisine nasıl bakıyordu böyle? Tüm tüyleri yeniden diken diken olmuştu.

"Peki, kendi adıma teşekkür ederim!" dedi genç kız soğuk olmasına çalıştığı bir sesle. Kendisini toparlamalıydı. Bu sabaha kadar hep nefret ettiği, tiksindiği bu erkeksi ilgi, nedense karşısındaki adamdan gelince hoşuna gitmişti. Bu hissettikleri elbette doğru değildi. Onun ezici varlığından uzaklaşmalıydı. "Siz masanıza yerleşin, ben çayınızı getireyim," dedi aceleyle. "Nasıl alırdınız?"

"Açık olsun, büyük bardakta olursa sevinirim. Bir de dört yumurtalı, az pişmiş omlet istiyorum. Sarıları dağılmasın lütfen."

"Tabii!" Gözlerine bakmadan hızla mutfak kısmına yöneldi. Yürüdükçe uzun saçları arkasından savruluyordu. Yakıcı gözlerin kendisini izlediğine emindi. Hayatında ilk kez kaçıyordu...

Ve bundan nefret etti.

Mutfakta üç kadın çalışıyordu. İkisi, kendisinden biraz büyük genç kızlardı. Diğerisi ise mutfak işlerinden sorumlu olan Emine Hanım'dı. Otelde yatıyor, yeme ve içmesini de buradan karşılıyordu. Kocasından üç sene önce ayrılmış, tek çocuklu, dul bir kadındı. On yaşında, Emre isimli bir oğlu vardı.

"Günaydın!" dedi herkese.

"Günaydın!" dediler diğerleri de.

Belen garson kızlara baktı. Fidan isimli kız, karpuz ve kavun doğruyordu. Sinem ise bir sandalyeye oturmuş, bir şeyler atıştırıyordu. Belen'in mutfağa gelişiyle oturuşunu düzeltti. Aceleyle lokmasını yutmaya çalıştı. Belli ki üçü de yemek salonuna bir müşterinin girdiğini fark etmemişlerdi.

"Fidan..." dedi huzursuzluğunu belli etmemeye çalışarak. "Karpuzu bırak da içeriye çay götür. Yeni bir müşterimiz var. Çayını büyük bardakta ve açık istiyor. Emine abla, sen de dört yumurtalı, az pişmiş omlet yap."

"Yuh!" dedi kadın. "Açık büfedeki o kadar kahvaltılığın yanında bir de dört yumurtalı omlet mi istiyor? Kim bu doyumsuz?"

Belen burun kıvrıdı. "Sırık gibi bir sersem işte! Yumurtaları hesabına yazmayı unutmayın!"

Kadının kaşları kalktı. "Sersem mi?" Hafifçe gülümsedi. "Ne oldu ki? Adamdan hoşlanmadın mı?"

O sırada saplı bir kupaya çay dolduran Fidan isimli kız, servis penceresinden içeriye göz atmıştı. Belen'in söyledikleri ilgisini çektiği için servis masasının başındaki uzun boylu adamı hızlıca süzdü. Büyük bir servis tabağına kahvaltılık dolduran adamın görünümü, küçük çipil gözlerini kocaman yapmıştı.

"Anam!" dedi doğal bir tepkiyle. Bakışları içerideki kadınlara çevrildi. "Sırık olduğu doğru da... sersem mi bilemedim. Eğer öyleyse de çok yakışıklı bir sersem kesinlikle! Bu ne ya!" Komik bir tepki olmasına rağmen içlerinde sadece Belen gülmemişti.

6. BÖLÜM

MUHTEŞEM BİR ESER

27 Haziran Cumartesi / 08.16

Boran kahvaltısını alıp masaya döndüğünde yüzü biraz asıktı. Onu sıkan şey, avukatın yalan söylemediğini görmek olmuştu.

Otele gelirken yolda bir yerde durmuş, karnını doyurmuştu. Arabasına binip hareket etmeden önce dosyayı eline almış, sarışın kızın fotoğrafların şöyle bir bakmıştı. Güzel olduğunu yeniden kabullenmişti fakat hâlâ canlısının fotoğrafla daki kadar güzel olamayacağı iddiasındaydı.

Oteli bulması zor olmamıştı. Gün yeni aydınlanmışken giriş yapmış ve süit odalardan birisine yerleşmişti. Kalacağı oda gayet temiz ve büyüktü. Girişi oturma odası gibi tasarlanmıştı. İçine iki küçük koltuk, bir üçlü koltuk ve çalışma masası yerleştirilmişti. Duvardaki kitaplığının raflarında epeyce kitap duruyordu. Yatak ve banyo kısmı ise kapıdan gözükmeyecek şekilde yan taraftaki bir başka odadaydı. Aralarında ince bir duvar vardı. Her iki odaya da büyük birer televizyon yerleştirilmişti. Giysi dolapları tamamen aynalı ve moderndi. Yerdeki halı bile yalın ayak basılacak kadar temizdi. Döşenişi ve ferahlığıyla, böyle küçük bir otelde her şey beklediğinden daha güzeldi.

Her zaman arabasının bagajında taşıdığı acil seyahat çantasını açmıştı. İçinde pek bir şey yoktu. Banyo ve tıraş malzemeleri, uzun kollu beyaz bir gömlek, bir kumaş pantolon, bir çift çorap, iki iç çamaşırı, iki atlet, bir çift otel terliği ve serin havalar için uzun kollu bir kazak... Pijaması bile yoktu ki zaten giymeyi de pek sevmezdi. Bu giysiler onu birkaç gün idare ederdi. Burada ne kadar kalacağı hakkında kesin bir fikri yoktu.

Banyo yapıp tıraş olunca, uykusu iyice açılmıştı. Gelirken üzerinde olan takım elbisesinin pantolonunu ve kolay kırışmayan gömleğini geri giydi. Ceketini askıda bıraktı. Hep yanında taşıdığı tabancasını seyahat çantasının içinde bırakmış ve şifreli kilidiyle de kilitlemiş, hazırlandıktan sonra da balkona çıkmıştı. Sık ağaçların ardında kalan deniz görünüyordu. Doğrusu otelin konforu ve manzarasını şimdilik çok güzel bulmuştu.

Errafını seyrederken otelin bahçesine giren genç bir kızı fark etmişti. Sabah güneşinin altında parlayan sarı saçları hafif rüzgârda savruluyordu. Yüzünü tam görememişti ama merak ettiği kızın o olduğuna emindi.

Telefonunu ve oda kartını alarak dışarıya çıkmıştı. Henüz herkesin uyuduğu otel oldukça sessizdi. Sadece geniş merdiven boşluğundan sesler geliyordu.

Ne konuşulduğunu anlamasa da bir erkek sesine karışmış genç bir kız sesini duyabiliyordu.

Tam asansörle aşağıya inmeye hazırlanıyordu ki asansörün hareketlendiğini görmüştü. Onun en üst kata, yani restoran bölümüne çıktığını görünce kendisi de merdivenlere yönelmişti.

İçeri girdiğinde sarışın kız, servis masasındaki kahvaltılıkaları inceliyordu. İşine önem verdiği belliydi.

O an kız da irkilip kendisine bakmıştı. O mesafeden ve uzun kirpiklerinin ardından gözlerini görmek çok zordu. Acele etmeden ona yakın bir masaya doğru yürüyüp, rahat sandalyelerden birini çekip oturmuştu.

Elinde olmadan onu incelemişti. Sarı saçlarının boya olmadığı belliydi. Askılı bluzunun meydanda bıraktığı çıplak omuzlarını aşır, nefis kavisli beline kadar iniyordu. Kısa dar şortunun ardından kalçalarının güzelliği ve pürüzsüz hafif yanık bacakları, aniden midesinin burkulmasına sebep olmuştu. Uzun zamandır bir kadın için böyle bir arzu duyduğunu hatırlamıyordu. Bu ani arzunun sebebini anlamaya da çalışmamış, sadece seyretmişti. Muhteşem bir eseri seyrederek gibi seyretmişti. Böylesi genç bir kızın bu kadar alımlı olmasının, diğer kadınlar için bir haksızlık olduğunu düşünmüştü.

Kızı seyrederken onun rahatsız olduğunu hissetmişti. Çünkü genç adama doğru kaçamak bir bakış daha atmış ve hızla başını çevirmişti. Bu esnada güzel yüzünü ve sivri çenesini daha net görmüştü. Yerinden kalkmış ve kahvaltı alma bahanesi ile onun yanına gitmişti. Kendisini sapık sanmasını istemezdi. Arkasından yavaşça sokulduğunda, amacı onu korkutmak değildi. Genç kız kendisini hissedince yavaşça dönmüştü ama belli ki arkasında durduğu için korkmuştu. İri güzel gözleri daha da irileşmişti.

Yeşil tonlarla dolu bal rengi gözlerinin derinliğinde kaybolmuştu genç adam. O kadar berrak ve parlaktı ki beyaz aklarının içinde ısl ıslıdı. Yüzünde bir damla bile makyaj yoktu ama kıskanılacak kadar güzeldi. Hafif yanık cildi mükemmeldi. Ne sivilce ne de başka bir leke vardı!

Bu genç adam için tam bir hayal kırıklığıydı.

Murat'ın pek çok konuda haklı olduğunu anlamak zor değildi. Bazı şeyleri ise hiç abartmamıştı. Eksik bile söylemişti.

Kısa konuşmaları esnasında, elinde olmadan çıplak boynunu, narin omuzlarını ve çıldırtıcı bir şekilde bluzunun içinde dimdik duran göğüslerini izlemişti. Bu göğüsler normalden hızlı inip kalkıyordu. Gerçekten de onu korkutmuş muydu? Bazen insanların üzerinde böyle bir etkisi oluyordu.

Bir an için çılgınca bir fikirle ona uzanmak, kolları arasına almak ve sımsıkı sararken kokusunu içine çekmek istemişti. Kötü birisi olmadığını, sadece şoka giren aptal bir adam olduğunu söyleyebilirdi. Hatta onu öpebilirdi de! Öpse ne olurdu acaba?

Tabii ki genç kız, yanından kaçarcasına uzaklaşmıştı. İşte şimdi burada, karışık düşüncelerle oturuyordu. Murat haklı çıkmıştı.

Genç adam kendi düşüncelerine dalmışken, mutfakta taze çayı ve dön yumurtalı omleti hazır edilmişti. Bir tepside ona doğru getiren ise Emine Hanım'dı. Böyle servis işleriyle pek uğraşmazdı ancak merakına yenilmişti. Yeni gelen adamı yakından görmek için en uygun zamandı. Başka ne zaman görecekti ki? Servis yoğunlaştığında mutfaktan dışarıya adım bile atamıyordu.

Yeni müşteri, masasında tek başınaydı. Ciddi yüzü düşünceli görünüyordu. Henüz kahvaltısına başlamamıştı. Emine Hanım, çay bardağını masaya bırakmak için bir hamle yaptı. O anda esmer adam gözlerini ona doğru kaldırdı. Emine Hanım hafifçe irkildi. Çoğu kadında aynı etkiyi bırakan kavurucu kara gözlerdeki delici bakış yüzünden eli ayağı bir an birbirine dolaştı. Neredeyse çay tabağı elinden kayıyordu. Bir iki damla çay tabağına dökülmüştü.

Dengesini bulunca, "Affedersini " dedi. "Kusura bakmayın." Bardağı masaya bırakıp bir peçeteyle tabağa dökülen çayı hemen sildi.

Boran bir kadına, bir de mutfak tarafına baktı. Belen'in genç bir kıyla sohbet ettiğini belli belirsiz gördü. Çayını onun getireceğini ummuştu aslında. Demek kendisi getirmek yerine başkasını yollamıştı! Korkmuş olmalıydı gerçekten... Eh, genç kıza öyle yiyecek gibi bakarsa, öyle abuk sabuk laflar ederse tabii ki korkardı.

Kadının özüne sakın bir şekilde karşılık verdi. "Önemli değil."

Emine Hanım kendisini affettirmek için gülümsedi. "İnşallah omlet istediğiniz gibi olmuştur." Bir sahan içindeki pişmiş yumurtaları da önüne bıraktı.

Genç adamın gözleri hızla yumurtalarda gezindi. Yumurta sarıları tek parça halindeydi ve üzerlerine hafif bir baharat karışımı serpilmişti.

"Çok güzel görünüyor. Elinize sağlık!" dedi ciddi sesiyle.

Adam gülümsemese bile, Emine Hanım'ın gülümseyişi devam ediyordu. Belen'e inanamıyordu doğrusu. Bir de bu yakışıklı adama sersem demişti. Belen'in zevkinden şüphe etti. Bu kızın erkeklere olan düşmanlığı yaşına hiç uygun değildi. Onun yaşındaki kızlar bir sevgili edinmek için genellikle ilk buldukları tipe atarlardı. Bu adam ise erkek düşmanı bir kadında bile şok yaratacak kadar çekiciydi.

"Başka bir arzunuz olursa haber vermeniz yeterli. Otelimize hoş geldiniz. Benim adım, Emine. İsterseniz akşam yemeklerinizi de burada yiyebilirsiniz. Bu akşam balık çeşitlerimiz var."

"Tamam..." Keskin hatlı dudakları hafifçe kıvrıldı. "Teşekkür ederim." Tam bir gülümseme sayılmazdı ama yüzü yumuşamıştı biraz. Ardından dik-kardi gözleri yeniden mutfaka kaydı.

O kıza yine görmek için duyduğu dayanılmaz isteğe bir türlü anlam veremiyordu. İlk günden onu ürkütmek hiç iyi olmamıştı. Otelle ilgili manıkl

konuşmak biraz zor olacaktı. Bir sonraki karşılaşmalarında daha dikkatli olmalıydı.

Emine Hanım mutfığa geri döndüğünde, yüzüne garip bir gülüş yerleşmişti. Yanakları al aldı. Bir abla edası ile patronu olan genç kızın omzunu dürttü.

“İçeridekini tam olarak gördüğüne emin misin sen?” diye iğneledi.

“Gözlerim gayet net görür!” dedi genç kız burnunu kıvrarak.

“Emin olamadım işte! Adam çok fena ya! Hem yakışıklı hem de beyefendi...” İç çekmişti âdera.

“Bence o kadar yakışıklı değil. Beyefendi mi bilmem ama bana kibirli birisi gibi geldi. Tüm o diğer zengin tipler gibi işte!” Narin omuzlarını silkmişti. Yalan söylediği için yanaklarının kızarmadığını umdu.

“Sen gerçekten kör müsün kızım? Yüzünü bu sabah yıkamadan mı evden çıktın? Ben adamın yüzünü gördüğümde az kalsın çay bardağını deviriyordum. Şok geçirdim resmen ya!” Gözlerini kocaman açmıştı. Diğer iki kız da gülümseyerek Emine Hanım’ı izliyorlardı. Belen de hafifçe gülümsemişti. “Hepiniz gördünüz değil mi? Kaynar çayı neredeyse zavallının kucığına dökcektim. Kim bilir nereleri yanacaktı!” Kıkırdamıştı içtenlikle. “Beş on yaş daha genç olsaydım keşke... Kaç yaşında acaba? Elinde yüzük namına bir şey yok.”

Belen burun kıvrıdı. “Boşuna hayal kurma, Emine abla! Eminim bizim gibi kadınlar onun ilgi alanına girmezler. O kadar düşmez bu zengin tipler...” Sesi umursamazdı. Yine de az önce adamın gözlerinde gördüğü o ilgi ve söylediği sözler aklından çıkmıyordu. Bakışları ara pencereden kahvaltı salonuna çevrildi. Boran sakince kahvaltısını yapıyordu.

“Çok hainsin,” diye yalandan gücendi kadın. Başını çevirdi. İçerideki adamı görmek için biraz öne çıkmıştı. “Yüzük takmayan evlilerden değildir umarım.”

“Ya, boş ver! Bize ne?..” diyerek onu geriye doğru çekiştirdi Belen. Sesinde açık bir hayret vardı.

“Yavrum, sen aptal mısın? Şurada dünya güzeli biri oturuyor, siz kılınızı bile kıpırdatmıyorsunuz. Burada üç bekâr kızsınız. Hedef ayağınıza gelmiş. Çıkın dışarıya, gösterin endamınızı! Adam şöyle bir görsün boyunuzu posunuzu! Bakın, siz ona ilgi göstermezseniz ben atlayacağım adamın kucığına bakın!”

“Ben çaresizim!” dedi Sinem. “Bir ay sonra evleneceğime göre, başka beyaz atlı bir prens bakmama gerek yok. Sonra Metin’e karşı iştahım kaçıyor!”

Hâlindeki ümitsizlik herkesi güldürmüştü.

“Ben bakarım ama sonra ne olacak? Adamın beline zor gelirim!” dedi Fidan hafif mahcupça. Gözleri, masasında kahvaltısını yapan adamdaydı. “Ufak

tefek olmaktan nefret ediyorum bazen. Öpmüşmek için sürekli yanımda merdiven taşıyamam. Yatakta on saniyede her yerimi yalar yutar bu adam!”

Bu sefer hepsi biraz sesli gülmüştü. Belen bile kıkırdamıştı. Fidan’ın boyu olsa olsa bir elli falandı.

“Terbiyesiz!” dedi Belen açık bir ayıplamayla. “Benim de ilgimi çekmiyor, Emine abla. Adam benden en az beş on yaş büyük.”

“Babanın annenden on beş yaş büyük olduğunu söylemiştin sanki?” dedi kadın iğnelercesine.

“Valla o zamanlar bu işler öyleymiş. Biraz da annemin hatası! Bak sonra ne oldu? Annem yaşlı bir adama bakıcılık yapmak zorunda kaldı.”

“Sevdiği bir adama...” diye belirtti Emine Hanım.

“Evlendiklerinde ailesi annemi reddetmiş. Onun için ülkesini bırakıp gelmiş. Burada tüm bulduğu ise sıkıntı, yorgunluk olmuş. Hasta bir adama bakıcılık yapmak çok yıpratıcı bir şey inan ki! Ben gözlerimle gördüm.”

Kadın iç çekti. Bu konuyu daha fazla uzatmaya gerek yoktu. Konu tehlikeli bir yere dönüvermişti birden. “Adam bana kaldı yani?” dedi rahatlamış bir şekilde.

Belen doğranmış karpuzlardan bir parça alıp ısırıldı. “Tepe tepe kullan. Belki kendisinden büyük kadınlardan hoşlanıyordur. Sana bakarken gülümseydiğini gördüm.” Mutfağın kapısına yöneldi. Küçüklüğünden beri tanıdığı bu kadının bir süredir uyguladığı çöpçatanlık çalışmaları kendisini kızdıırıyordu. Allah’tan annesi fazla üstüne gelmiyordu. Daha yaşı başı kaçtı ki? Yirmi bile olmamıştı. “Benim bir sürü işim var. Akşama görüşürüz,” diyerek oradan çıktı. Yemek salonuna girer girmez gözü adamın bulunduğu masaya kaydı. Telefonla konuşuyordu.

Bir an... ama soluk alır gibi bir an adamı süzdü. Alnına dökülen siyah perçemini, yüzünün sert hatlarını, telefonu tutan uzun parmaklarını, geniş omuzlarını, pantolonunun gizleyemediği gergin bacaklarını bilinçsizce seyretti. Kendisinin salona girdiğini fark etmemişti. Şimdi yüzünde rahat ve keyifli bir ifade belirmişti.

“Bu kadar keyifle konuştuğu kişi, mutlaka sevgilisidir!” diye düşündü. Neden böyle bir kaniya vardığını veya bunu düşünmesine ne gerek olduğunu anlayamıyordu. Onun bugüne kadar birçok güzel kadın tanıdığına emindi. Onun sayısız kadını öptüğünü, hatta birçoğunu yatağa yatırıp kendisinin sadece filmlerden gördüğü şeyleri zevkle yaptığına emindi.

Midesi düğümlendi. Böyle bir kıskançlığı ilk kez yaşıyordu. Farkında olmadan elini yumruk yapmıştı.

Kıskançlık mı? Ne kıskanması?

Saçmalamayı kesmeliydi. Kendisini toparlamalıydı artık. Bu hisler geçiciydi. Belki de adamın varlığının etrafa yaydığı o görünmeyen etki böyle his-

setmesine sebep oluyordu. Kesinlikle negatif bir histi! Buna emindi! Ondan hoşlanmadığına, o bakışların içini yakmadığına emindi. İri varlığının verdiği redirginlikten başka bir şey değildi. Yoksa adamın ne yeni ne de eski sevgilileri kendisini hiç ilgilendirmezdi.

Aynı anda Boran da gözlerini kaldırmıştı. Karşılıklı bakiştılar bir an. Belen onu izlediğini belli etmek istemiyordu. Başıyla soğuk bir selam verip hemen yemek salonundan ayrıldı. Oradan bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Aslında kahvaltuyu otelde yapmayı düşünmüştü ama şu anda en iyisi eve gidip annesi ve kardeşiyle birlikte olmaktı. Gece de az uyumuştı. Belki iyi bir uyku, içinde kıpırdayan anlamsız heyecana çare olurdu. Bütün duyuları hâlâ adamın varlığını hissediyordu.

Asansörden çıkıp lobiye yürüdü. Oradan geçerken birden durdu. Ellerini kararsız bir şekilde ince beline dayadı. Sonra döndü. Ahmet evine gitmiş, gündüzleri yerine bakan Burak gelmişti. Belen'i görünce hemen yerinde doğrulmuş, gülümseyerek bakmıştı. Genç kızın çevresine getirdiği bahar dalgasını çıplak gözle görmek mümkündü. Özellikle genç bir erkek için.

"Günaydın, Belen Hanım!" dedi gülümseyerek.

Belen gidip delikanlının önünde durdu. "Günaydın!" dedi sakince. Uzanıp otele ait müşteri defterini eline aldı. Tüm müşteriler gibi Boran'ın da burada kimlik fotokopisi olmalıydı. "Kaç kişiyiz, ona bakacağım..." diye mırıldandı.

"Oruz iki..." diye atladı delikanlı hemen.

"Onu biliyorum." diye terslendi Belen. Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Senin işin yok mu? Eğer yoksa bana soğuk bir meyve suyu getirir misin? İçine buz da at!"

"Tabii, ama..."

"Ben buraya bakarım. Sen git."

"Peki!"

Burak çıkınca hemen yeni gelenlerin kimlik fotokopilerini eline aldı. Aceleyle karıştırdı. Üç çocuk, dört yetişkin ve... Ve o!

Adı; *Boran*.

Soyadı; *Karadağ*

Yaşını hesap etti çabucak.

"Oruz bir yaşında ve... Bekâr! Belliydi zaten." diye söylendi. "Çapkının teki olmasa bu yaşa kadar çoktan evlenmiş olurdu. Kim bilir kaç kadına demiştir, *bir melek kadar güzelsin* diye. Terbiyesiz!"

"Efendim?" Resepsiyoncu çocuk elinde meyve suyuyla arkasında kalakalmıştı.

"Sana demedim." Defteri masaya koyup geri döndü.

Arkasından, "Meyve suyu?" diye seslenmişti Burak.

"Sen iç!" dedi öylesine. Bahçeye çıktığında yan gözle ilerideki park yerinde duran siyah arabaya baktı. Aynı kendisi gibi tehlikeli bir parlaklığa sahipti. Kara ve güçlü! İçi ürperdi. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Göğüslerinde hâlâ adamın bakışlarının sıcaklığını hissediyordu.

Belen'in hızlı adımlarla eve gittiği esnada Boran da telefonla konuşmasını bitirmek üzereydi. Konuştuğu kişi, kardeşi Mihrimah'tı. Ailenin en özel kişisi, hayatlarını neşeyle dolduran özel birisiydi o. Onunla konuşurken yüzü her zaman yumuşardı. Belen'in gördüğü yumuşamanın sebebi de buydu aslında. Genç kızın hissettiği gibi gerçekten de bir kadınla konuşuyor olsa da sevgilisi değil, kardeşiydi.

"Sana iyi eğlenceler abi!" demişti kardeşi. "Siz baba oğul tatillerde takılın, ben artık buralarda pineklerim." Sesi keyifli bir iğnelemeyle dolu du.

"Ben de iş için buradayım."

"İçim rahatladı bak şimdi! Tabii, ben iş için sıkıcı bir muayenehaneye doğru giderken sizin bir otelde çalışıyor numarası yapmanızı hiç kıskanmıyorum."

"Doktor olmayı sen seçtin!"

"Siz böyle gezerken bazen pişman olmuyor değilim."

"Bugün Cumartesi... İşe gitmek zorunda değilsin. İş senin işin!"

Mihrimah gülmüştü. "Daha neler! Randevulu bir sürü hastam var bugün. Hem bekâr bir kadınam. Bir sevgilim bile yok! Tek başıma gezerken ne yapacağım? Daha çok bunalıma girerim. Neyse, zaten bu hafta bir kongre için Almanya'da olacağım. O zamana bırakıyorum hevesimi. Sen de eğlenmene bak, yakışıklım! Çok çapkınlık yapıp kimsenin kalbini kırma! Kocaman öptüm..."

Vedalaşıp telefonu kapattılar. Boran daha masanın üstüne geri koymadan telefonu yine çaldı. Ekranı baktı. Avukat Murat arıyordu. Mecburen açtı. Onun merak ettiğini anlamıştı.

"Ne yaptın?" diye sormuştu hemen Murat. Sesinde gerçekten de merak vardı. "Kızı görebildin mi?"

"Ben kızı görmeye gelmedim!" dedi ters bir yüzle.

"Lafın gelişi ya! İş için diyorum."

"Saat daha sekiz! Bu saatte bu ne merak?"

"Sekiz buçuğa geliyor bir kere! Babana durumu anlattığın için teşekkür ederim. Senin gittiğini öğrenince bana fazla fırça atmadı. Hayatımı kurtardın!"

"Dur bakalım! Babam gangster değil benim!"

"Belindeki silahı gördüğümünden beri korkuyorum ondan!" diye itiraf etti avukat. "Bundan haberin var mıydı? Geçen ay bir yemekten birlikte çıkmıştık. İki serseri önümüzü kesti. Baban da onları boş bir çuval gibi yere serdi. O sırada belindeki tabancasını da gördüm. James Bond gibiydi adam vallahi!"

"Biraz spor yapmışlığı vardır," dedi Boran gülümseyerek. Hayatında baba diye örnek alabileceği ikinci bir kimse daha yoktu. Deniz Karadağ onun için

her zaman gurur kaynağı bir baba olmuştu. Kişiliğiyle, iyi yüreğiyle, vatan sevdasıyla ve çocukları için gösterdiği gerçek özverilerle kimse onun eline su dökemezdi.

Onun devlet içinde, gizli bir birimde çalıştığını öğrendiğinde henüz çok küçüktü. Yüzü gözü yaralarla geldiği bir gün, erkek çocuklarına mahsus bir inatla ondan gerçekleri anlatmasını istemişti. Babasının devlet içinde hiç kim-
senin bilmediği *Akrepler* diye özel bir ekibin üyesi olduğunu öğrenmek hem korkutucu hem de gurur vesilesiydi.

"Eee?" dedi Murat. "*Kızı gördün mü?*"

"Rastlantı eseri az önce gördüm."

"Nasıl? Dediğim kadar var mı? Çok güzel değil mi?"

"Seni karına şikâyet edeceğim gerçekten!"

"Bırak şimdi! Benim için çok geç olduğunu ikimiz de biliyoruz. Fakat onu her görüşümde aklıma sen geldin. Bunu biliyor musun?"

Boran'ın kaşları hafifçe kalkmıştı. "O niye?"

"Nedense sana çok yakışacak bir kız gibi gelmişti. Senin yanında daha zarif duracak birisini tanımıyorum."

Boran elinde olmadan onu tersledi. "Saçmalama ya! Kız çok genç! Ayrıca ne zarifi? Kırk fırın ekmek yemesi lazım! Bana ancak etrafı yıkıp dökebilecek bir kısrak kadar zarif geldi."

"Zamanla olgunlaşır elbet! Fakat ikiniz çok tatlı bir çift olurdunuz. Kızın güzel olduğunu kabul et! Hadi!"

Genç adamın durup düşünmesine bile gerek yoktu. Yine de kısa bir an gerçeği söyleyip söylememek arasında gidip gelmişti. "Güzel..." dedi yavaşça. "Çok güzel bir kız gerçekten ama şu anda güzelliği beni ilgilendirmiyor." Sesi-
ni düzleştirdi. "Önemli olan bizim işimiz. Yakında ona ilk teklifimi yaparım. Benim kim olduğumu keşfetmesine bağlı. Eğer zekiyse birkaç gün içinde anlayacaktır. Ben de bu arada biraz dinlenmeyi düşünüyorum. İlk teklifimi kabul etmezse yeni bir teklif daha yaparım belki ama sonrasına karışmam."

"Yemeğine iddiasına varım ki beceremeyeceksin. Ayrıca her ne kadar ikinizi birbirinize çok yakıştırmış olsam da onun üzerinde cazibenin bir işe yaramayacağına eminim. Bence yakışıklılığına fazla güvenme!"

Genç kızın az önce giderken verdiği soğuk selam zaten bunu kanıtlıyordu. "Aklıma bile gelmedi ama belki bunun üzerinde de biraz çalışırım!"

"Dene bakalım... Kız kendini bu tip şeylerden soyutlamış. Genç kızlık rüyaları göremeyecek kadar yoğun bir çocukluk yaşamış. Erkek gibi her işe koşmuş. Onun yaşındaki bazı kızlar erkeklerin peşinde koşarken onun akli fikri otelde ve ailesinde. Annesine ve erkek kardeşine çok düşkün! Elindeki dosyayı okudun mu?"

"Daha değil. Kahvaltı yapıyorum. Birazdan odama inip okuyacağım."

"Tamam! Her ayrıntı var orada..."

“Güzel! Başka bir sorun var mı?”

“Şimdilik bir şey yok. Sana iyi eğlenceler dilerim. Ha, bu arada Ahu Hanım aradın mı? Sekreterin soruyor.”

“Daha erken, uyuyordur şimdi! Ararım sonra...” diye mırıldandı genç adam. Onu yolda arayacaktı ama canı o anda hiç konuşmak istememişti. Yavaş yavaş bu ilişkiyi bitirmeli diye düşündü. “Peki, başka bir şey yoksa kapatıyorum,” dedi. “Kahvaltım yarım kaldı.”

Telefonu kapatıp bir kenara koydu. İnce bir dilim ekmeğe uzandı. Yumurta sarısına batırıp ağzına attı. Aklında yeniden genç kız gezinmeye başlamıştı. Canı sıkkın bir şekilde homurdandı.

“Bu ne saçma şey ya!” dedi kendi kendisine. Derin bir nefes almıştı.

Bu yaşına kadar hiçbir kız, onda böyle yoğun bir etki bırakmamıştı.

7. BÖLÜM

SEVGİ HER YAŞTA

27 Haziran Cumartesi / 08.34

Belen otelden ayrılıp evinin güvenli ortamına geri döndüğünde biraz rahatlamıştı. Otelin bahçesine bitişik olan evleri, dışarıya nazaran oldukça serindi. Babası oteli kârlı bir hâle getirmek için uzun yıllar uğraşmış ve bunu başarınca da Almanya'da bıraktığı karısı ve çocuklarının hemen Türkiye'ye gelmesini istemişti. Onlar gelmeden önce de bahçesine bu evi özel olarak yaptırmıştı. Isı ve ses yalıtımı mükemmel, ferah bir evdi. Tabii ki o zamanlar otel iyi kazanıyordu. Ne zaman ki çevrelerinde beş yıldızlı oteller çoğalmıştı, işte o zaman işlerinde gözle görülür bir düşüş olmuştu.

Şimdi başları daha da beladaydı. Yandaki boş arazileri alan holdingin niyeti, beş yıldızlı büyük bir otel yapmaktı. Onlar için tek engel, iki arazinin arasında kalan kendi otelleriydi. Satmaları için çok ısrar etmişlerdi ve gerçekten de iyi para önermişlerdi ancak Belen ve annesinin yüreği, bunu bir türlü kabullenemiyordu. O kadar çabadan sonra her şeyi silip atmak, içinde çalışanların ekmeğiyle oynamak güzel bir his değildi. Üstelik babalarının anıları ve emeği de yok olup gidecekti.

Babasının hastalığı ise, kendileri Almanya'dan gelip Türkiye'ye yerleştikten bir yıl sonra ortaya çıkmıştı. O zamanlar henüz ortaokuldaydı. Belen hızla büyürken babasının amansız hastalığı da ilerliyordu. Daha o yaşlarda babasına yardım etmeye başlamıştı. O ölünce de kontrolü annesiyle birlikte ele almışlardı. Aslında açıkça gurur duyabilirdi ki babasının ölümünden sonra işler gerilememiş, biraz daha iyi duruma gelmişti. Hatta birkaç yeni personel bile almışlardı.

Tabii ki her işletme gibi borçları ve banka kredileri vardı ama kış sezonu hariç ödemekte bir sıkıntı yaşanmıyordu. Gerekirse üniversiteye bile gitmeyip işlerin kötüleşmesine engel olacaktı. Annesi çok tatlı bir kadındı ve maalesef ticaret hayatı için oldukça yumuşak kalpliydi. Ödenmesi gereken çekler ve faturalar sıklıkla annesinin moralini bozuyordu.

İçindeki karmaşayı gizlemeye çalışarak mutfağa yöneldi. Oradan ufak tefek tıkırtılar geliyordu. Annesi kalkmış olmalıydı. Yanılmadığını anladı. Bir an mutfağın eşiğinde durup sırtı kendisine dönük olan annesine baktı. Henüz kırk bile olmayan annesi, hâlâ inanılmaz güzel ve alımlıydı. Arkadan onu seyrederken gurur duydu. Vücudu iki çocuğa rağmen bozulmamıştı. Kendisi gibi sarı saçları vardı ama biraz daha kısaydı. Geçen hafta bir çılgınlık yapıp omuz

hızasında kestirmişti. Bu yüzden olduğundan çok daha genç görünüyordu. Şu yaşında istese hâlâ birçok erkeği kolayca etkileyebilirdi. Oysa onun başka bir erkeğe ihtiyaç duyduğunu sanmıyordu. Hiç öyle bir belirti görmemişti.

Onun için üzülmüyordu aslında... Türkiye'ye geldikten sonra neredeyse yüzü hiç gülmemişti. Hastalık dönemi babasına olduğu kadar ailesine, özellikle de annesine çok ağır gelmişti. Kocası öldükten sonra ise kendisini pek toparlayamamıştı. Çocuklarına belli etmese de bir miktar içine kapanmıştı. Gülüşlerinin bir kenarı hep buruktu.

Geldiğinin farkında olmayan annesine arkadan sessizce yanaştı. Sonra onun incecik beline sarılıp başını mis kokulu saçlarına gömdü.

"Boom!" dedi korkutmak için. Oh, ne tatlı bir kadındı bu! Mis gibi de kokuyordu.

"Ay!" Kadın yerinden sıçramıştı ama ani korkusu hemen tatlı bir gülümseyişe döndü. "Seni cadı! Korkuttun beni!" dedi. Şivesi çok tatlıydı. Epey Türkçe öğrendiği için bazen neredeyse bir Türk gibi güzel konuşabiliyordu.

"Korkuturum ben!" dedi Belen onun tepkisine sevgiyle. Boyları aynıydı. Eğilip boynundan ısıracaktı gibi yaptı. "Kötüyümdür... Cadıyımdır... Hamm!" Isırmamış, anne kokulu güzel boynunu öpüvermişti.

Kadın kıkırdadı. "Dur! Deli kız!" Yumuşakça onu ittirdi.

"Kimi düşünüyordun sen öyle bakayım? Dünyadan kopmuştun!" dedi genç kız şakadan. Yeniden evde olmak, annesinin güvenli varlığını hissetmek, Boran denen o adamın oluşturduğu huzursuzluğu biraz azaltmıştı.

"Kimi düşüneceğim! Sevgilimi tabii!"

"Yok canım! Senin sevgilin mi var?" dedi hiç inanmadan. Gözleri ocakta pişen omlete kaymıştı. İç çekti hafifçe. "Omlet çok güzel koktu. Bana da var mı?" Başka birisinin daha o sırada dört yumurtalı omlet yiyor olduğunu hatırlamamaya çalıştı. O adam yakında kolesterolden giderdi.

"Sen otelde yiyeceksin sanıyordum. Hayrola, burada ne işin var?"

Belen umursamazca omuz silkti. Masanın yanından bir sandalye çekip oturdu. "Baktım orada her şey yolunda, bugün de kahvaltımı evde, canım annemle ve kardeşimle yapayım dedim."

"İyi etmişsin. Bu hafta hiç beraber kahvaltı yapamadık."

"İşler yoğunlaştı."

"Yeni müşteri var mı?"

"Var... Şanslıyız. Dünden beri toplamda on kişi geldi. Bu haftanın masraflarını rahatça kurtarıyoruz artık. Tamamen dolu sayılırız."

"Üst kat penceresinden acayip güzel, siyah bir araba gördüm. O kimin?"

Belen huzursuzca irkildi. Kocaman güzel gözlerini kaçırıp mutfakta kendi kendine çalışan televizyona baktı. "Yeni gelen bir müşteri işte!"

"Tanıdık birisi mi?"

Genç kız yeniden annesine baktı. Kaşları hafifçe kalktı. “Niye tanıdık olsun ki? Birisinin gelmesini mi bekliyorsun yoksa?”

Della hemen omuz silkmişti. “Saçmalama! Eski müşterilerdendir belki dedim.”

“Değil! Bu yeni bir adam... Sabah erkenden gelmiş. Zengin birisi... Ahmet’e birkaç gün kalacağını söylemiş. Süit odalardan birini tutmuş.”

“Bu iyi...”

“Evet, iyi...” İç çekti. Konuyu değiştirmek en iyisiydi. “Yumurta pişmedi mi daha? Çok acıktım.”

“Pişti... Kendine de bir tabak çıkar. Berkin birazdan gelir.”

Belen ve Berkin... Erkek kardeşi on yaşındaydı. Yaşı gereği derslerden çok bilgisayar oyunları ve eğlence meraklısıydı. Tek başına deniz yasaktı ona ama otelin havuzunu tüm gün kullanabiliyordu. Akşamları da odasında geç saate kadar oyun oynadığı olurdu. O yüzden sabahları kalkmak çocuğa tam bir işkence oluyordu.

Gerçekten de oğlan çocuğu birkaç saniye sonra mutfığa girdiğinde, gözlelerinden henüz uyku akıyordu. Gözleri yarı kapalı bir hâlde, doğruca ablasının kollarına geldi ve sevgi isteyen bir kedi gibi yüzünü boynuna gömdü. Genç kız onun zayıf vücudunu sevgiyle sarmıştı.

“Of ya! Niye kaldırdın ki beni anne?” diye sızlandı çocuk. “Yaz tatilinde bile erkenden kalkıyoruz. Askeriye gibi...”

Belen güldü. Kardeşinin mis gibi kokan yanaklarını öpüp ısırmaya başladı. “Uykucu seni. Sanki askere gitmiş de konuşuyor! Yerim seni... Büyüdün de artık! Öpemeceğiz seni yakında...”

Oğlan sevildiğini bilmenin mutluluğuyla uykulu bir şekilde güldü. Anne ve ablasına göre daha koyu saçlıydı. Babalarına çekmişti. Sadece gözleri onlarınki gibi bal rengi, hatta yeşildi. İleride çok yakışıklı olacağı şimdiden belliydi.

Kardeşini öpüp kucığından indirdi. Raftan kendisine de bir kahvaltı tabağı alıp masaya koydu. Erkek kardeşi kahvaltısını hepsinden önce bitirdi. Çocuk birkaç lokmada omletini yutup masadan fırladı. Her zamanki gibi fazla bir şey yemeden doymuştu.

“Oğlum ne yedin de kalkıyorsun?” diye kızdı annesi.

“Doydum anne. Ben havuza gidiyorum. Akşama kadar yüzeceğim. Görüşürüz...” İtiraz etmelerine bile vakit tanımadan çıktı gitti. İkisi de arkasından bakakalmışlardı.

“Acıkınca otelde bir şeyler atıştırıyor. Merak etme!..” diye mırıldandı genç kız. Kahvaltı boyunca konuşmamıştı. Yemeğini aynı kardeşi gibi az yerdi. Şişmanlamayla ilgili bir korkusu henüz yoktu ama kilosunun artmasını da istemezdi doğrusu. Yerinden kalkıp lavaboda tabağını yıkadı. Dönüp çayını yeniden doldurdu ve yerine geri oturdu. Ondaki bu durgunluk annesinin dikkatini çekmişti.

"Hayırdır? Canın bir şeye mi sıkkın? Yeni müşteriler için pek seviniyor gibi değilsin." dedi.

"Yok... Bir şey yok!"

"Eee?.."

Gülümsemeye çalıştı. "Her şey yolunda..."

"Aman, yolunda olsun. Bugün zaten can sıkıcı bir rüya gördüm" diye mırıldandı annesi.

"Hayır olsun, nasıldı?"

"Sen korkuyla gerilmiştin. Bağırmaya çalışıyordun ama sesin çıkmıyordu. Benden yardım istiyordun. Ben ise yerimden kıpırdayamıyordum. Birisi seni elinden tutmuş, benden uzak bir yere çeğiştiriyordu. Elimi kaldırıp seni tutmaya çalıştım ama beceremedim." Gülümsemi buruk bir şekilde. Rüyanın etkisine girmişti sanki yeniden. "Sonra tam seni yakalayacağım, başka bir adam belirdi yanımda. Karışmamamı söyledi... O da beni elimden yakaladı." Elini kaldırdı havaya. Gözlerini zarif parmaklarına dikti. "Elimde adamın gücünü hâlâ hissediyorum inan ki! Beni hafif bir zorlamayla çekiyordu ve ben sanki ayağımın altında buz varmış gibi hiç direnmeden o yöne doğru sürükleniyordum." Gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Sonra ne oldu?"

"Sonra... Sonra birden adamın karanlıktaki yüzünü gördüm." İçeriden dudağını ısırılmıştı.

"Kimmiş? Tanıdık birisi mi yoksa?"

"Boş ver ya..."

"Söyle hadi anne ya!" diye ısrar etti.

Kadın çayından bir yudum aldı. Gözlerini kızının meraklı yüzüne dikmişti. "Sonra benimle dalga geçersin..." dedi suçlarcasına.

"Geçmeyeceğim... Söz!"

"Sana inanmıyorum!"

"Anne ya!" Kollarını masaya yaslayıp hafifçe öne çıktı. Güzel gözleri parlamıştı. "Tanıdık bir adamdı, değil mi?"

Della hafif bir iç çekti. Kararsız gibiydi. "Tanıdık sayılmaz pek..." dedi sıkıntılı bir gülümseyişle. "Daha evvel buraya gelen bir müşteriydi. Nasıl oldu da rüyama girdi bilmiyorum. Neyse, boş ver! Böyle saçma bir rüyaydı işte. Uyandığımda üzerimdeki örtüyü tekmeleyip duruyordum."

Çok da saçma sayılmazdı. Belki de annesi rüyasında Boran isimli o adamı görmüştü. Onu düşünmek yeniden midesini burktu. Adamın yanındayken hem kalbi çıldırmış hem de beyni durmuştu. Hissettiği korkuyu hâlâ hatırlıyordu. Korku olmalıydı. Bu hisleri bugüne kadar sadece bir şeyden korktuğunda hissetmişti.

"Neyse ki rüyaymış..." dedi gülümseyerek. "Hayır olsun!"

"Evet, hayır olsun."

Genç kız çayını yudumlarken gözleri televizyondaydı. Hiç ilgilenmediği hâlde haberleri dikkatle izledi. Birkaç kaza haberi, doların hızla yükselişi, ünlü bir sanatçının ani kalp krizinden ölümü günün başlangıç haberleriydi. Ölen sanatçı hakkında annesiyle birkaç kelime konuştuktan sonra bulaşıkları yıkamada ona yardım etti. Artık otele gitme vakti gelmişti. Gidip halletmesi gereken bir sürü işi vardı.

Otele dönerken gözü yine park yerindeki siyah lüks arabaya ilişti. Aynı sahibi gibi güçlü hatlarla donatılmıştı. Çalışma odasına giderken, bir yandan da etrafı kolaçan ediyordu. Otel yavaş yavaş hareketlenmeye başlamıştı. Birkaç müşteriye kibar bir tebessümle, "Günaydın" dedi ve hatırlarını sordu. Bir arzuları veya bir sıkıntıları olup olmadığını da sorduktan sonra babasının ferah çalışma odasına gitti. Burası artık kendi odası olmuştu. Üstelik hâlâ çok serindi. Doğrusu, pencere önündeki güneşi kesen ağaçlar çok işe yarıyordu.

Öğleye kadar bütün işlerini ağırdan aldı. Hiç acelesi yoktu. Hesapları kontrol edip ödenecek faturaları belirledi. Öğle yemeğini de bir tostla geçiştirdi. Havuzda kardeşinin gülüşünü duyabiliyordu. Diğer seslerin arasından onunkini rahatlıkla ayırt edebiliyordu. Çok şen kahkahalarla eğleniyordu. Öğlen güneşinin en yakıcı olduğu bu saatlerde yüzmesini istemiyordu aslında ama ona engel olmak da pek mümkün olmuyordu.

Merak edip ayağa kalktı. Açık pencereden dışarı baktı. Havuzun bir kısmı oradan görünüyordu. Ağaç gövdelerinin izin verdiği boşluklardan, havuz içinde bağırsarak top oynayan çocukları gülümseyerek izledi. Çıglıkları gerçekten çok neşeliydi. Çocuklardan birisi Emine Hanım'ın oğlu, diğeri kendi kardeşiydi. Diğerleri de müşterilerin çocukları olmalıydı. Küçük bir su topu bulmuşlar, belli ki tek kale maç yapıyorlardı.

Yeniden masasına dönüp açık laptopun önünde ayakta durdu. Kararsızdı! Aklına gelen şey hiç hoş bir şey değildi ama nedense şu Boran Karadağ'ı merak edip duruyordu. Bu devirde sosyal medya hesabı olmayan kaç kişi vardı ki? İnternette onun hakkında kesinlikle bir şeyler bulabilirdi. Zenginse nasıl zengin olmuştu? Baba parası yiyen bir hovarda mıydı yoksa bir şirketin saygıdeğer yöneticisi miydi? Belki de doktor veya başka bir şeydi! Belki de geçen gün gelen o şık giyimli aptal avukat gibi büyük bir şirkette çalışan bir avukatı!

Evet, onunla ilgili merakı oldukça fazlaydı. Sabahtan beri parmakları klavyenin tuşlarında gezinmiş, adamın kimliğini bir arama motorunda sorgulamamak için kendisini zor tutmuştu.

Koltuğuna oturup laptopuna doğru ince parmaklarını uzattı. Fareyi kullanarak web tarayıcıyı açtı. Arama kısmına kendisini ürküten adamın ismini yazmaya hazırlandı. Parmakları havadaydı. Acaba bu yaptığı ahlaksızca bir şey miydi? Fakat herkese açık olan bir şey neden kötü olsundu ki? Ahmet bile me-

rak edip bakacağını söylemişti. Hafif bir nefes aldı. Daha önce kimseyi böyle merak etmediği için kendini kötü hissediyordu.

Sonra parmakları klavyeye indi. Merakı daha baskındı. Yavaş yavaş tuşlara dokundu.

"B-o-r-a-n K-a..."

Ekranda karakterler birleşip mantıklı bir isme dönüşürken, arama motoru yazdıklarıyla uyumlu bir otomatik tanımlama listesi zaten çıkarıyordu.

Heyecanlanarak yazmayı bıraktı. Hatta aceleyle hepsini sildi. Kimse kimdi! Ona ne oluyordu ki? Yakışıklı, zengin ve gösterişli bir adamdı işte!

Hadi kızım! Sanki her yerde ondan var da!

İçindeki alaycı sese engel olmalıydı. Başını arkaya atıp gözlerini kapadı. Elleri klavyenin üzerindeydi. Gözlerini aniden açtı. Yeniden hızla yazmaya başladı.

Boran Karadağ

Ardından da hemen enter tuşuna bastı.

Tamamdı işte! Google bu isme sahip herkesi ve her şeyi listelemişti. Kimisi Facebook kimisi Instagram profiliydi. Hatta o isimde birden çok kişi vardı. Ekrandakilerin çoğu çocuktü. Hiçbirisi onun bildiği Boran tipine uymuyordu.

Görseller menüsüne tıklayarak onu bulabilirdi. İlla ki bir fotoğrafı çıkardı. Tıklamadan önce durakladı. Kısa bir an düşündü. İçindeki hislerle mücadele edip duruyordu. Yapmalı mıydı? Ne vardı ki? Aklında hep aynı savunma sistemi dolaşıp duruyordu. Herkes bakabiliyorsa o da bakabilirdi. Onun kim olduğunu çok merak ettiği bir gerçektü.

Tam o sırada onu kurtaran bir şey oldu. Açık kapısının önünde yardımcısı Kemal belirmişti. "Selam! Müsait misin?"

Genç kız telaşını belli etmeden arama motorunu kapattı. Sonra da laptopun kapağını indirdi. "Tabii! Buyur gel!"

Kemal yirmi sekiz yaşında, uzun boylu bir gençti. Turizmciilik okumuştu ve kafası mesleğine gayet iyi çalışıyordu. İşini gerçekten severek yapıyordu. Ayrıca onunla baba tarafından uzak akrabaları. Kemal daha epey gençken bu otelde çalışmaya başlamıştı ve yıllarını, okul ve askerlik dışında hep bu otelde geçirmişti. Yanık cildi ile yakışıklı görüldüğü de bir gerçektü.

"Az önce Mobilyacı Kadir aradı..." dedi genç adam. "Biraz ödeme yapıp yapamayacağımızı soruyor."

"Rafları ve dolapları bitirdi mi?"

"Haftaya hepsi bitmiş olacakmış. Malzeme için paraya ihtiyacı varmış."

"Yarısını ödemiştik zaten. Oteldeki üç odanın dolaplarını da elden geçirecekti. Onlar için de gelmedi, değil mi?"

"Hayır..."

Belen'in yüzü asılmıştı. "Tamam, ben ararım onu. Ya işini sağlam yapar ya da başka mobilyacı buluruz. İşini bitirmeden para falan da vermem!"

"Peki..."

Genç kız öğleden sonra geri kalan işlerle ilgilendi. Mobilyacıyı arayıp ciddi bir sesle aklındakileri söyledi. Bazı esnafların gevşek olabileceğini zaman içinde çok iyi öğrenmişti. Soğuk ve kararlı bir sesle konuşmasının ardından mobilyacı, pazartesi sabahı gelip dolapları tamir edeceği sözünü verdi. Para istemekten de vazgeçmişti.

Akşama doğru eve gitti. Kardeşi hâlâ arkadaşlarıyla oynuyordu. Havuzdan çıkmışlar, dama gibi bir şeyle vakit geçiriyorlardı. Yarım saate eve gelmesini tembih edip oradan uzaklaştı. Eve doğru dalgınca yürüdü. Akşam yemeğini ailecek yemeye özen gösteriyorlardı. Annesi evlerinin bahçesindeki kamelyada oturuyordu. Üç kişilik salıncakta sallanırken elindeki bir kitabı okuyordu.

"Selam!" dedi ona. Gidip yanındaki boş yere oturdu. Omuzları birbirine değiyordu. "Ne okuyorsun?"

"Aşk romanı!"

"Bu yaşta?" dedi hafif bir alayla.

Della, burnunu uzatıp sayfalara göz atan kızını dürttü. "Ne var ki yaşım-da?" dedi yalandan bir kızgınlıkla.

"Kırkına yaklaştın!" dedi Belen huysuz bir sesle!

"Olabilir! Âşık olamaz mıyım yani?"

Genç kız, onun güzel gözlerine baktı. "Sen ciddi misin bu konuda?"

"Tabii ki!" dedi kadın omuzlarını silkerek. "Bak! Kitabın yazarı ne diyor!" Birkaç sayfa geriye doğru gitti. Aradığını bulmuştu. "Hah! İşte!"

"Dinlemeye niyetim yok!" Aşk ona safsatadan ibaret geliyordu.

"Dinle!" diye emretti kadın. Yine kızının vücudunu dürtmüştü. Sonra kitaptaki cümleleri ağır ağır okudu.

"Sevgi her yaşta mümkündür. İnsanın kalbi her yaşta mutlulukla ve heyecanla dolabilir. Aşka her zaman ve her yaşta ulaşılabilir. Tabii bir kalbiniz varsa..."

Susup kızına baktı. Belen de ona bakıyordu.

"Yani kadın fena yazmamış ama..."

"Kadın değil! Adam!" dedi annesi. "Kitabın yazarı bir adam! Eh, benim de hâlâ atan bir kalbim var. Yani âşık olacağım demiyorum ama aşk romanları okuyabilirim."

"Aşk nasıl bir şey ki?" diye merakla sordu Belen. "Kitapta nasıl anlatıyor?"

"Pek çok farklı ifadesi var."

"Mesela?"

"Bir romanında, aşkı aleve benzetmişti yazar. Aşk insanı büyük bir ateşle yakar diyor. Eğer onunla baş edebilirsen geriye daha uzun dayanan bir kor, yani sevgi kalır."

Belen durup düşündü. "Acı verici gibi... Başka?"

"Bir romanında, sevginin iki renkle bile anlatılabilen ama aslında rengârenk bir coşku olduğunu vurgulamıştı. Siyah ve beyazın tüm tonları aşkı sarıp sarımlamıştı."

"Bence aşk kırmızıdır... Tek renktir." dedi Belen.

Della güldü. "Romandaki kız da öyle diyordu ama gitti hayalinde bile olmayan, kusurları olan özel bir adama âşık oldu."

"Niye? Kör falan mıydı adam?"

"Okursun belki bir gün. Mesela bir romanında aşkı, karanlıktaki bir meşaleye benzetmişti. Hem aydınlatan hem de ısıtan bir enerji kaynağına... Gizlenmesi zordur diyordu."

"Âşık olunca belli mi olur yani?"

"Sanırım..."

"Sanıyor musun? Sen babama âşık değil miydin?"

"Evlendiğimde senden gençtim. Baban o zaman Almanyada işçiydi. Gördüğüm en yakışıklı adamdı. Esmer, güzel gülümseyen birisiydi. Büyük hayalleri vardı. İlk buluşmamızda bana yapmak istediği her şeyi anlatmıştı. Etkilenmişim. Böylece evlenmeyi kabul ettim. Ailem çok karşı çıktı ama ben inatla direndim."

Bunları ilk kez duyuyordu. Gerçi her çocuk gibi annesi ve babası arasındaki ilişkiyi sorgulamamayı, bazı şeyleri görmezden gelmeyi tercih etmişti. Evde huzursuzluk olmadığı sürece her şey yolunda demekti.

"Alev olmasa da kor varmış sanırım..." dedi yine de cılız bir sesle.

"O burada ben Almanyada, uzun yıllar ayrı yaşadık. Beraber olduğumuz ender anlarda da bana karşı hep sevgi ve saygı doluydu. Bana bir gün bile bağırmadı. Bir fiske bile vurmadı. Her zaman kibardı. Hiçbir şeyimi eksik etmezdi. Sizleri de çok severdi."

Belen'in gözleri ister istemez dolmuştu. Belli etmemek için gözlerini yeniden kitaba çevirdi. Gizlice yutkunmuş, kurumuş dudaklarını yalamıştı.

"Onu özledim..." dedi yavaşça.

"Ben de!" dedi kadın da. Sesi üzgündü. Kitabını aniden kapatıp bir kenara bıraktı. "Hadi, kalkıp yemeğimizi hazırlayalım. Vakit geldi. Kardeşine haber verdin mi?" Salıncaktan ayağa kalkmıştı.

"Gel demiştim..."

Della bir an duraklamıştı. Kaşlarını hafifçe çatıp gözlerini kıstı. Kızını iyi tanırdı. "Gerçekten senin canını sıkan bir şey mi var?" diye sordu merakla.

"Hayır, niye?"

"Kafan biraz dalgın gibi? Yeni gelenlerden birisi sorun mu çıkardı?"

Belen gülümsemeye çalıştı. "Eh işte!" dedi yavaşça. "Sen korkutucu adamları rüyanda görüyorsun, ben de gerçek hayatta!"

8. BÖLÜM

YALANIN ÇEVRESİNDE

27 Haziran Cumartesi / 13.44

Öğlen saatlerinde Boran yürüyerek otelden ayrılmıştı. Lavandel Otel'in her iki yanındaki, kendi şirketlerine ait iki araziye de gezmişti. Bu araziler arasında fazla mesafe yoktu zaten. Sık ağaçlar da gölgelik yaptığı için tepedeki güneş onu pek etkilememişti. Arazilerin içinde eski çiftlik evi gibi birer yapı da vardı. Boyaları dökülmüştü. Hatta bir tanesinin duvarları epeyce yıkılmıştı. Buraların sahipleri, turizm çılgınlığı çevrelerini sarınca içindekilerle birlikte satmaya karar vermişlerdi.

Lavandel Otel iki arazinin ortasında, bıçak kesiği gibi duruyordu. Gerçekten de orası yıkılıp bu iki arazi ile birleştirilmezse, yeni otel için çok verimli olmayacaktı.

O kızı satmaya ikna etmek şarttı.

Bunu nasıl yapacaktı? Doğrudan karşısına alıp konuşsa mıydı?

Dosyayı okuduğunda genç kızın, annesi ve erkek kardeşiyle birlikte yaşadığını öğrenmişti. Babaları kanserden ölünce oteli ayakta tutmak için çok çabalamış olmalıydı. Şimdi büyük bir tutkuyla bağlı olduğu bu yeri satmaya kızı nasıl ikna edebilirdi? Murar'ın yapamadığını yapacakmış gibi büyük bir egoyla koşa koşa buraya gelmişti. Hâlâ gözünün önünde gezinen o nefis yaratık, kendisine silik bir kişilikmiş gibi bakmıştı. Evet, onu korkutmuştu ama hepsi buydu. Kız belki de normal bir zamanda, dönüp gözünün ucuyla bile ona bakmayacaktı. Belki de esmer erkeklerden hoşlanmıyordu! Belki de Almanya'daki gibi sarışın, renkli gözlü erkekler ilgisini çekiyordu.

Durum her ne ise, Belen kendisinden hoşlanmamıştı!

Önce bunu yenmeliydi! Her şeyden önce, kötü birisi olmadığını ona göstermeliydi. Ta ki gerçek kötülüğü yapmaya sıra gelinceye kadar! İş hayatının zorluğunu ve acımasızlığını ona gösterinceye kadar!

Derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Ah baba!" dedi kendi kendine. Gözleri ufuktaki masmavi denize kaymıştı. "Bu otel neden sanki bu kadar önemli? Başka bir sürü yer var!"

Harcanan paranın büyüklüğü, şu harika manzaranın güzelliği, ulaşım kolaylığı bile inatçı babasını haklı çıkaramıyordu.

Yeniden otele geri döndü. Bardan serin bir şey alıp içmek için bahçeye girdiğinde, havuzda oynayan çocukların sesleri de kulağına gelmişti. Havuz ve çevresi müşterilerle doluydu. Çok yakındaki plaja gidenler ve geri dönenler de görünüyordu.

O da yüzmek istiyordu ama yanında bir mayosu bile yoktu. Aceleyle gelmişti. Dün giymiş olduğu kıyafetler bile bu sıcakta artık kendisini salmaya başlamıştı. Akşama Alanya'ya gidip yeni bir şeyler almalıydı.

Meyve suyu bardağını eline alıp boş bir masaya oturdu. Belli etmeden ona göz süzen birkaç kadının farkında bile olmadı. Telefonunda gezinip mesajlarına, günlük haberlere baktı. Biraz da havuzdaki eğlenceyi izledi. Sonra boşalan bardağını bırakıp ayağa kalktı. Gidip biraz dinlense iyi olacaktı.

Odasına girdiğinde hemen klimayı açtı. Çok sıcaktı gerçekten. İçerisi serinlerken bir duş almaya karar verdi. Duştan sonra havlusunu beline dolayıp yatağa uzandı. Gözleri karşısındaki televizyondaydı. Boş bakışlarla biraz belgesel izledi. Sonunda sıcakta yürümenin verdiği hafif yorgunluk kendisini gösterdi. Gözleri kapanmaya başlamıştı. Kumandayla televizyonu kapatıp biraz daha kaykıldı. En iyisi bir iki saat uyumaktı.

Uyandığında hava kararmıştı. Sandığından fazla uyumuştı. Klima büyük odayı iyice serinletmişti. Uykusunda ince pikeyi üzerine çekmişti. Gayet dinlenmiş ve acıkmış olduğunu fark etti. Keyifli bir şekilde gerindi. Kalın kol kasları şişmişti. Sonra doğrulup uzun bacaklarını aşağıya sarkıttı.

Hazırlanması ve odadan çıkması on dakikasını almamıştı. Akşam yemeği için terasa çıktı. Ortam sabahkinden daha farklı görünüyordu. Çevredeki camlar açılmıştı. Tatlı bir rüzgâr esiyordu. Her yer ıslık ıslık. Sinekleri çekmeyecek olan sarı ışık tonları kullanılmıştı. Hem yüksekte oldukları için hem de rüzgârdan dolayı sinek yoktu zaten. Buna rağmen elektronik sinek kapanları çevrede çalışıyordu.

Terasta yemek yiyen bayağı müşteri vardı. Kuşkusuz otelin yemekleri Alanya merkezine göre hem ucuz hem de daha lezzetli olurdu. Buradaki insanlar da genellikle orta gelirli ailelere benziyorlardı. Boş bir masaya doğru ilerlerken tanışmamış olsalar da bazı orta yaşlı çiftlerin kendisine selam verdiğini gördü. O da hafif bir baş hareketiyle selamlarını aldı. Yerine oturduğunda otel çalışanlarından bir kız hemen yanında belirmişti.

"İyi akşamlar, efendim. Ne alırsınız?" dedi ona. Göğsündeki isimlikte adının Fidan olduğu yazıyordu. Biraz yıpranmış bir menüyü de önüne koymuştu. "Domates çorbamız ve ızgara balık çeşitlerimiz var. İsterseniz tavuk eti ve..."

Genç adam onun konuşmasını bitirmesini sessizce bekledi. Menüye elini uzatmamıştı. Burnuna gelen nefis balık kokusu zaten karar vermesini sağlamıştı.

"Izgara çupra ve jumbo karides alayım. Önden çorba iyi gelir. Acılı şalgam ve biraz salata yeterli olur."

"Taze midyemiz var. Kalamar kızartmamız da harikadır."

Genç adam bir an durup düşündü. "Hepsini yiyebilir miyim?"

Tüm ciddiyetine rağmen sorusundaki masumluk Fidan'ı içtenlikle gülümsetti. "Ne demek? Parmaklarınızı bile yiyeceksiniz. O kadar iddialıyız."

Fidan gidince genç adam etrafını süzdü. Mutfak tarafında ciddi bir uğraş vardı. Emine Hanım'ı görebiliyordu. Birkaç kişi ona yardım ediyordu. Fakat Belen yoktu. Olmayacaktı tabii! Büyük ihtimalle evde, annesi ve kardeşiyle birlikteydi. Acaba geç saatte otele gelir miydi?

Telefonundan gelen çağrı canını sıktı. Sevgilisi Ahu arıyordu. İçinde onunla konuşmak adına garip bir isteksizlik gelişmişti. Tüm gün arayıp aramama konusunda tereddüt etmişti. Mecburen açtı.

"Hayatım?" dedi kadın hemen. "Neredesin? Seni çok merak ettim."

Boran arkasına yaslandı. "İş için şehirden ayrılmam gerekti."

"Bana niye haber vermedin?"

"Acele oldu biraz..."

"Arayabilirdin..."

"Müsait değildim..." Sesi ister istemez sertleşmişti. Hesap soran kadınlardan hiç hoşlanmazdı. Hesap sormaya hakkı vardı belki ama hoşuna gitmemişti işte. O sırada teras kata iki kişi daha girdi. Birisi Belen'di. Üzerine beyaz bir şort ve dümdüz göbeğini açıkta bırakan kırmızı renkli kısa bir tişört giymişti. Taptaze görünüyordu. Yanında ise uzun boylu, zayıf bir genç adam duruyordu. Onun otel işleriyle ilgilenen Kemal olduğunu anladı. Dosyada adı geçiyordu. Belen de gözlerini salonda gezdirmiş, pencere kenarında tek başına oturan adamla gözleri kesişmişti. Ancak sanki önemsiz biriymiş gibi oteldeki diğer müşterilere doğru yöneldi.

"Ne zaman geleceksin?" diye sordu Ahu. "Hani bu hafta beraber olacaktık?" Sesindeki hayal kırıklığını anlamak çok kolaydı.

"Ne zaman geleceğim belli değil, Ahu!" dedi sakın bir sesle. O sırada çorbası masasına getirilmişti. Fidan'ın yanında ona yardım eden genç bir delikanlı daha vardı. "Bir hafta on gün sürer."

"Of! Çokmuş! Hep böyle bir anda kayboluyorsun!" dedi kadın sıkıntılı bir sesle. "Günlerce gözükmiyorsun. Birçok yönden çok gizemlisin. Bilmesem mafya olduğunu düşüneneceğim."

"İş güç işte... Babamın gidemediği yerler bende oluyor."

"Ben de geleyim mi yanına?"

"Bak, senin gelmen pek uygun olmaz. Kapatmam lazım. Ben seni sonra arayayım mı?"

"Ne zaman?"

Belen ile Kemal ayrılmışlardı. Kemal asansöre giderken genç kız mutfağa girmişti. Gözünün ucundan onları izleyen Boran, hafifçe iç çekti. Ahu'nun telefondaki konuşmaları onu sıkmaya başlamıştı. Yeni bir şey değildi bu. Epeydir böyle hissediyordu. "Bilmiyorum. Hâlâ müsait değilim."

Genç kadın belki de onun sesindeki ifadeyle biraz geri adım attı. *"Peki, tamam. Müsait olunca ara beni, tamam mı? Konuşuruz. Telefonda konuşmayı pek sevmeydiğini biliyorum ama özledim seni."*

"Daha üç gün oldu görüşmeyeli..."

"Demek sen beni özlemedin! Aşk olsun!" Sesi küs çıkıyordu.

"Ahu!" Sesi sabırsızdı.

"Tamam, tamam! Kapatıyorum. Ara mutlaka beni..."

Telefonu kapattı. Arkasına yaslandı. Fidan masanın üzerine kalamarı ve midyeleri koymuştu. Izgarada pişmiş dört adet Jumbo karides, gayet leziz görünüyordu. Salata tabağı da yanlarında yer aldı. Sonra küçük servis tabaklarında bakla ezmesi ve közde patlıcan söğürme bıraktı. "Bunlar otelimizden, hoş geldiniz ikramı. Emine abla, afiyet olsun diyor."

"Bunların hepsini yiyebilen var mı?" Gözleri gittikçe zenginleşen masanın üzerindeydi.

Fidan mahcupça güldü. "Emine abla, dağ gibi adam olduğunuzu söyledi. Size dokunmazmış." Tepsiden bu sefer iki küçük tabak daha çıkardı. Birisinde barbunya pilaki, diğerinde ise atom diye adlandırılan acılı yoğurt vardı. Üzeri bol tereyağı ile kaplıydı.

"Peki, ona teşekkür ettiğimi söyle..." dedi genç adam. "Ambulansı da hazır etsin!"

Fidan yine kendisini tutamamış ve tatlı bir şekilde gülmüştü. "Afiyet olsun!" deyip yanındaki delikanlıyla oradan uzaklaştı.

Mutfaka geri döndüğünde, yüzünde hâlâ bir gülümseme duruyordu. Emine Hanım, kocaman mangaldaki çupraları çevirdi. Gözü kıza kaydı. "Ne oldu? Niye sırtıp duruyorsun?"

"Ay, çok tatlı bu adam ya!" dedi Fidan. "Sana çok teşekkür etti."

"Öyle mi?" Emine Hanım da elinde olmadan memnun bir şekilde gülümsemişti. "Sevindim..."

Belen bir kenarda oturuyordu. "Otelin malzemesiyle elin adamını beleşten memnun ettiğine sevinirsin tabii!" diye homurdandı. Elindeki muzun kocaman ısırıldı.

"Maaşımdan kes!" dedi Emine Hanım ona aldırmadan.

"Dua et de çok konaklamasın. Yoksa maaşımdan geriye bir şey kalmayacak!"

"Senin işin yok mu?" dedi kadın onu hiç takmadan. "Beni meşgul ediyorsun!" Balıkları altüst ediyordu.

"Yahu! Anladık, adam dev gibi ama o yedikleri onun için bile fazla!" dedi Belen burun kıvrarak. "O kadar şeyi yerse ambulans gerekecek adama!"

Fidan başka bir servisi hazır ederken neşeyle güldü. "O da böyle söyledi. Ambulansı hazır edin, dedi!"

Belen'in biçimli kaşları hafifçe kalkmıştı. "Daha neler! Espri mi yaptı o suratsız?"

"Hiç de suratsız değil. Sadece öz güveni çok yüksek bir adam!" Fidan farkında olmadan Boran'ı savunmaya başlamıştı. "Benim de vardı böyle bir tanıdığım... Gerekecek kadar konuşmazdı. Erkeklerin en makbulü bunlar bence..."

"Sen de daha az konuşsan belki daha makbul olurdu!" Belen muzundan bir ısırık daha aldı. "Ammma düştünüz adama ya!"

Fidan bir an durdu. "Servis için gittiğimizde, telefonda Ahu diye bir kadınla konuşuyordu. Ona bir süre gelemeyeceğini söyledi. Kadın da onun yanına gelmek istedi sanırım ama işim var diyerek reddetti. Nesi oluyor acaba? Evlilik yüzüğü de yok. Belki takmıyordur."

"Evli değil... Ben aşağıdaki müşteri kartlarından kimliğine baktım!" deyiverdi Emine Hanım. Belen'in ve mutfaktaki herkesin gözleri şaşkınlıkla ona çevrilmişti.

"Ne?" dedi Belen şaşkınca. "Ciddi olamazsın!" Sanki kendisi bunu yapmamış gibi numaradan kaşlarını kaldırmıştı.

"Ciddiyim. Yaşını da öğrendim."

Belen zaten onun yaşını ve evli olup olmadığını da biliyordu. Fakat Emine Hanım'ın böyle bir şeyi merak edeceğine pek ihtimal vermemişti.

Kadın büyükçe bir çuprayı ızgaradan alıp Fidan'ın hazır ettiği servis tabağına koydu. Yanındaki yeşillik ve domateslerle güzel görünüyordu. Közde pişmiş biberi de tabağa bırakıp Fidan'a geri verdi.

"Al bunu da götür adama..." Fidan memnuniyetle oradan uzaklaşmıştı. Mutfaka diğer servis elemanları da girip çıkıyordu. Belen hâlâ yerinde oturuyordu. Emine Hanım, genç kıza döndü. "Burada oturacak mısın öyle?"

"Niye? Rahatsız mı ettim?"

"Genellikle müşteriler arasında gezinip hatır sorardın da!"

"Bu gece canım istemiyor."

"Yahu! Kızım! Kalk bari şu yeni gelen adama bir hatır sor. Memnun olup olmadığını öğren! Daha ilk gecesi..."

"Gerek yok..."

"Sen bu adamdan gerçekten hoşlanmıyor musun?"

"Müşterilerden hoşlanıp hoşlanmama gibi bir lükse sahip değilim. İş yapıyoruz burada..."

"Tamam işte! Şimdi git, adama memnun olup olmadığını, bir ihtiyacı olup olmadığını sor."

"Ben..."

Kadın elini beline koydu. "Ölmezsin! Git!" dedi biraz azarlarcasına.

Belen uzun yıllardır tanıdığı bu kadına kızamazdı. Onun dostluğunu da sevgisini de aklındaki düşüncelerini de iyi bilirdi. Bir art niyeti olmadığını bilecek kadar hem de.

İsteksizce yerinden kalktı. "Leş gibi balık koktum zaten!" dedi ters bir sesle. "Gitmek en iyisi!" Neredeyse ayaklarını sürüyerek mutfaktan dışarıya çıktı. Teras oldukça doluydu ve bu iyiydi. Gelirlerinin önemli bir kısmını yemek ücretleri karşılıyordu. Bazı masalara uğrayıp oradaki müşterilerin hatırlanmasını sormaya başladı. Yeni gelen iki aile de burada yemek yemeyi tercih etmişti. Onlarla ayaküstü bayağı konuştu. Aslında Boran'ın masasına varışını elinden geldiğince geciktirmeye uğraşıyordu. Onun epey uzakta oturuyor olması da işine geliyordu. Dahası, oraya varmadan onun kalkıp gideceğini ümit ediyordu.

Yanılmıştı... Adam sessizce yemeğini yemeye devam ediyordu. Onun masasına geldiğinde, mesafeli bir şekilde gülümsedi. Deli gibi atan kalbinin duyulmadığını umdu. Yanakları da kızarmamış olsaydı bari! Neden bu kadar heyecanlanmıştı ki!

"Afiyet olsun, Boran Bey!" dedi herkese kullandığından biraz daha az ılık sesiyle. Yine de nazikti. "Nasıl, her şey istediğiniz gibi mi?"

Genç adam balığını bitirmek üzereydi. Gözleri genç kızın duru, sakın yüzünde gezindi. "Çok güzeldi. Teşekkür ederim."

"Sevindim. Bir ihtiyacınız olursa eğer..."

"Her şey fazla fazlaydı. İyi ki öğlen bir şey yememişim. İkramlar için de teşekkür ederim."

"Memnun kalmanıza sevindim. Afiyet olsun. İyi geceler."

Onun yanından ayrılıp bir başka masaya yöneldi. Geri kalan masalarla ilgilenmesi fazla vaktini almamıştı. Gözlerini yine etrafına çevirdiğinde, Boran'ın kalkmak üzere olduğunu gördü. Hemen gözlerini kaçırdı. Biraz daha oyalanmalıydı. Buradan onunla çıkmak istemiyordu.

Nihayet o gidince genç kız da kapıya yöneldi. Neden bu adamın yanında bu kadar tedirgin olduğunu anlayamıyordu.

Aşağıya inip havuzun oraya gitti. Havuzun kenarı da oldukça doluydu. Normalde bu saatlerde bir kısım müşteri Alanya'ya inerdi. Akşam serinliğinde alışveriş yapıp gezmek daha mantıklıydı. Hava kararınca Alanya zaten sabah kadar sürecek hareketli bir zaman dilimine girmiş olurdu. Belen uzun zaman

dır gece vakti oraya gitmemiştir. Otel epey zamanını alıyordu. Boş kalsa bile gidip annesiyle olmak daha çok işine geliyordu.

Havuz kenarında oynanan bir okey masasına takıldı bir süre. Oynayanları izledi. Heyecanlı geçen bir oyun olmuştu. Buz gibi limonatasını yudumlarken oradan ayrıldı. Genel olarak müşterilerinin memnun kaldığını görebiliyor ve bundan büyük bir haz alıyordu. İnsanları memnun etmek kadar keyifli bir şey yoktu. Onların memnuniyeti tüm yorgunluğuna değiyordu.

Boşalmış bardağını hâlâ açık olan bara bıraktı. Oradaki delikanlı, Belen'in gözlerinin içine bakarak işlerin yolunda olduğunu söylemişti. Genç kız bardan ayrılıp plaja yöneldi. Biraz temiz deniz havası alsa iyi olurdu.

Kumların üzerinde oturan birkaç çift vardı. Kendi aralarında muhabbet ediyorlardı. Onları rahatsız etmemek için daha kuytu bir tarafa yürüdü. Yandaki boş arazinin plajı biraz daha kayalıktı. Bazen oraya gider, dalgaların kayalara çarpışını ve geri çekilip inatla yeniden kayalara yönelişini izlerdi. Her zaman oturduğu kayalığa çıkıp üzerine yerleşti. Bilmiyordu ama bu kayalık annesinin yabancı bir müşteriyle birlikte yüzdüğü yerdı. Ayaklarını aşağıdaki boşluğa uzattı. Parmak uçları suya girdi. Bu onu rahatlatmıştı.

Ellerini geriye atıp kollarından güç aldı. Başını gökyüzüne kaldırdı. Ay henüz dolunay olmamıştı. Birkaç günü daha vardı. Yine de parlaklığı, gökyüzündeki yıldızları gizliyordu. Romantizm uyandıran ışıkları denizin üzerine vuruyordu. Yeniden engin denize baktı. Suyun üzerinde birkaç tur teknesi görünüyordu. Gece olunca denizin dalgası biraz artmıştı. Kayalarla kucaklaşması biraz daha sertleşmişti. Oysa ayaklarına çarpan bu ısrarcı dalgalar ona bir masaj gibi geliyordu.

İleride, suyun içinde bir kıpırtı fark edince önce merakla gözlerini kustu. Yunus balığı olabilirdi belki ama zaten tek tük olan bu memeliler geceleri pek görünmezdi. Sonra bunun kulaç atan birisi olduğunu fark etti. Gece gece kim denizde yüzerdi ki? Hem de tehlikeli sayılabilecek bu kayalık kısımda!

Oturduğu yerde dikleşti. İlgisini çektiği için gözlerini yüzen kişiden hiç ayırmadı. Bir erkek olduğunu tahmin ediyordu. Biraz açılmış, sonra suyun üzerinde dinlenmişti. Birkaç dakika sonra da sakın sakın genç kızın bulunduğu tarafa yüzmeye başlamıştı. Onun kendi müşterilerinden birisi olduğunu düşündü. Yönünü kaybettiğini, birazdan plaja doğru yöneleceğini umarak bulunduğu yerden hiç kıpırdamadı. Gerçekten de yüzücü adam kayalıklara yaklaşınca dönecekmiş gibi durdu. Ay ışığına baktı. En hafif dalgalar bile bu kayalık alanda pek çok usta yüzücüyü derin kesiklerle karşı karşıya bırakabilirdi.

Adam dalgaların üzerinde rahatça kayarken başını birden ona doğru çevirmişti. Keskin gözleri olmalıydı. Genç kızın bulunduğu yere biraz daha yaklaştı. Belen, içini yine o tuhaf ürpertinin sardığını hissetti.

"Bir deniz kızı olduğunu sandım bir an!" deyiverdi adam.

Belen bembeyaz olmuştu. Gözlerini kısıtı. Ay ışığı arkadan vurduğu için adamın yüzünü tam göremese de sesini gayet iyi tanımıştı.

"Boran Bey!" dedi hayretle. Ürpertisinin sebebi belli olmuştu işte. "Siz misiniz?"

"Evet..." dedi adam.

"Gecenin bu saatinde denizde ne işiniz var? Hem de bu tehlikeli kayalıkta..."

Boran, bir yunus balığının oynaklığı ile yerinde yüzüp duruyordu. "Birçok sebebi var."

"Yaptığınız şey çok tehlikeli!" dedi Belen azarlarcasına. "Sebepler ne olursa olsun!.. Şuradaki plaj bizim otele ait ve çok daha güvenli!"

"Orada çiftler vardı. Rahatsız etmek istemedim."

"Herkes açık bir alan! Niye rahatsız olsunlar ki!"

"En basiti, çıplığım!" dedi adam sakın bir sesle. Belen'in gözleri irileşmişti. "Mayom olmadığı için denize böyle girmek zorunda kaldım. Kimsenin geleceğini düşünememiştim."

Genç kız yutkunduydu. Hayatı boyunca çıplak bir erkek görmemişti. Gördüğü fotoğraflar da hiç ilgisini çekmeyecek kadar iğrenç gelmişti. Fakat şu anda on metre ilerisindeki adamın tamamen çıplak olduğunu bilmek, vücudunda farklı bir ürperme yaratmıştı. Ne diye böyle hissetmişti ki? Üstelik bu karanlık suda ne görebilirdi?

"Alanya şurası... Gidip alabilirdiniz!" dedi toparlamaya çalışarak. "Hem burası mayolu adamlar için bile tehlikeli..."

Adam etrafını süzdü. Bundan pek korkmadığı aşikârdı. "Şimdilik bir sorun göremiyorum. Aslında Alanya'ya gidip giyecek bir şeyler bakınacaktım ama akşam yemeğini çok kaçıınca girmeye üşendim. Ben de yüzerek biraz rahatlayayım dedim."

"Sabahki onca şeyi yedikten sonra akşam da mutfaktaki her şeyi silip süpürmeniz şaşırtıcı oldu aslında!" Sesinde ince bir alay vardı.

"Öğlen yememiştim..."

"Bana göre hava hoş! Sayenizde para kazanmış oldum." Sesi umursamazdı. "Oteldeki herkes sizin gibi yerse epeyce zengin olurum." Tam emin değildi ama sanki Boran gülüyordu. Gözlerini kısıp yüzünü görmeye çalıştı. O parlayanlar dişleri olabilir miydi?

"Parama üzölmüyorum da... kilo almam sıkıntı olabilir."

Genç kız bir an için onun vücudunu düşündü. Uzun boylu olduğunu biliyordu ama geri kalandan tam emin değildi. Sabah neredeyse burun buruna durdukları için geri kalan kısmını çok iyi inceleyememişti. Belki biraz zenginlik göbeği olabilir.

"Kilo almak, ölmekten iyidir! Hadi, çıkın şu sudan artık!" dedi. Adamın birkaç metre daha geriye doğru sırtüstü yüzüşünü izledi. Bu ne tehlikeli bir pozisyondu böyle! Neyse ki çıplak bir adamdaki bazı ayrıntıları görecektir kadar aydınlık değildi.

"Ama su çok güzel ..." dedi Boran.

Belen elinde olmadan onu izliyordu. Hiç korkmadan, büyük bir öz güvenle suyun içinde hareket ediyordu. "Bana bir milyon lira verseler bile karanlıkta denize girmem!" deyiverdi.

Boran yeniden ona doğru yaklaştı. Yüzüne dökülen ıslak, siyah saçlarını eliyle geriye ittirdi. "Korkar mısın?"

"Evet..."

"Neden?"

"Korkarım işte!" O karanlık suların içinde, o anda ne barındırdığını asla bilemezdi ve bu onu hep korkuturdu.

Boran ona iyice yanaşmıştı. Biraz daha ilerlese elleri genç kızın ayak bileklerine dokunabilirdi. "Hadi, gel! Sen de yüz benimle!" dedi duru bir sesle. Gayet ciddi bir hâli vardı.

"Asla olmaz!" dedi Belen kesin bir tavırla.

"İnsan korkularını yenmeyi başardığı sürece daha ileriye gider. Korkakların tarihte yeri yoktur."

"Ben kendimden memnunum. Tarihte kapladığım yer o kadar önemli değil."

"Gel hadi... Şurada, kayaların arasında dar bir yol var. Orası ayaklarını kesmeden girebileceğin kadar güvenli!"

"O patikayı biliyorum ama sorun bu değil. Su güvenli gelmiyor bana... Ve... Ve..." Sustu. Boran'ın yüzünü tam göremiyordu ama bir kaşının hafifçe kalktığına emindi.

"Ve?" diye sordu adam. Sonra kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Sorun ben miyim?"

"Sizin çıplak olmanızı unutmuş olsam bile benim de mayomun olmaması önemli bir etken tabii!"

"Ne olmuş ki! Eşitiz işte!"

"Komik değildi!" diye homurdandı Belen. "Ben burada korkak korkak oturmayı tercih ederim."

"Benden de mi korkuyorsun?" Bu soru biraz fazla cüretkârdı. Belen dişlerini sıktı.

"Sizi tanımıyorum. Sabahki sözlerinize bakılırsa bir sapık bile olabilirsiniz."

Boran hafifçe gülümsedi ama bu sözlerle ters bir tepki vermedi. "Güzelliğini övdüm sadece. Kötü bir şey demedim."

"Bir de bakışlarınız vardı tabii..."

"Sen yolda yürürken güzel bir çiçek gördüğünde durup onu seyretmek koklamak istemedin mi hiç?"

Genç kız yutkundu. Bunu her sabah yapıyordu zaten. "Bu hiç de doğru bir örnek olmadı. Çıkın hadi sudan. Çok tehlikeli dedim!"

"Hayır! Hadi, sen de gel."

"Ne kadar inatçısınız! Gelemem diyorum size! Cidden bunu yapacağımı sanıyor musunuz?"

"İç çamaşırınla yüzersin. Nasılsa evde yedeğin vardır."

Belen elinde olmadan kızardı. Bluzunun altında bir şey yoktu. Şortunda çok belli olmasın diye giydiği iç çamaşırı da fazla büyük sayılmazdı. "Üstümde dalgıç kıyafeti bile olsa sizinle burada yüzmem ben!"

"Ben seni korurum. Senin için de iyi olur. Tahminlerime göre yüzecek vakti fazla bulamıyorsun."

"Bunu nasıl tahmin ettiniz?"

"Bacakların ve kolların deniz kenarında yaşayan birine göre biraz fazla beyaz gibi geldi. Sence de öyle değil mi?"

Genç kız biraz ters bir sesle homurdandı. "Bacaklarıma baktığınızı itiraf mı ettiniz siz şimdi?"

"Bir kadının bu kadar güzel kalçaları olunca bacakları da hâliyle dikkatini çekiyor..."

"Boran Bey!" Belen'in sesi şaşkınlıkla çıkarken, gözleri de kocaman olmuştu. "Kalçalarım mı? Sizdeki bu öz güvene gerçekten inanamıyorum!"

"Yalan söylemeyi hiç beceremem!"

"Ya söylemeniz gerektiğinde ne yapıyorsunuz peki?"

"Bazen doğruyu söylemek, yalan söylemekten daha çok işe yarar. Fakat yalan söylemem gerekirse çevresinde gezinirim."

"Hiçbir şey anlamadım!"

"O hâlde yalan söylememi gerektiren bir soru sor bana!"

Belen durup bir an düşündü. Ona ne sorabilirdi ki? "Ama çok saçma bu!" dedi aklı karışık bir şekilde.

"Olsun! Sen de saçma bir soru sor."

Genç kız hafif bir nefes aldı. "Peki! Kalçalarım niye baktınız?"

"Şortunun arkasında bir leke vardı! O dikkatimi çekti."

Belen'in gözleri yine irileşti. "Cidden mi?" diye sordu utançla. Elini poposuna götürmemek için kendisini zor tuttu.

"Hem de kocaman!"

"Inanamıyorum size!"

“Neyse ki kimse görmedi! Bakan tek kişi bendim.”

“O niye?”

“Çünkü herkes senin gülüşünle başı dönmüş bir hâlde güzel yüzüne bakıyordu!”

“Gülüşüm sizi etkilemedi mi? Kalçalarım daha mı ilginç geldi yani?”

“Bana hiç gülmedin ki! Benden hoşlanmıyorsun değil mi?”

Bir eli kayanın kenarını tutmuştu. Artık ciddi yüzü çok net görünüyordu. Ellerini uzatsa bacaklarına dokunabilirdi.

“Size de gülümsedim ben!” dedi kendini korumak adına. O yakınlık, içindeki ürpertileri tavan yaptırmıştı.

“Bak işte, sen de yaptın!”

Şaşırmıştı. “Ne yaptım?”

“Benden hoşlanmadığını söyleyemedin. Yalan söylemek istemediğin için bana da gülümsediğini söyledin!” Gözleri alaycı bir şekilde kısılmıştı. “Buna yalanın çevresinde gezinmek denir!”

Belen ne diyeceğini bilemeden ona bakıyordu. Ayaklarını hemen sudan çekip kayanın üzerinde ayağa kalktı. “Güzel sohbetimizi bölmek istemem ama benim artık eve gitmem lazım, Boran Bey. Annem beni bekler. Size de tavsiyem, sudan çıkıp otele dönün.”

“Biraz daha kalırım sanırım. Sonra da kurumayı beklemem lazım.”

Belen ona baktı. Kararsız bir şekilde duraklamıştı. “Yanınıza bir havlu alabilirdiniz. Plajdaki dolaplarda vardı.”

“Hiç fark etmedim.”

“Getireyim mi?” diye sıkıntılı bir sesle mırıldandı.

“Eğer getirirsen... eve gitmene izin vermem!” dedi Boran ağır ağır. “Bir arkadaşına ihtiyacım var. Sen çok güzel bir seçeneksin.”

Gözlerini kırıştıran Belen, ne diyeceğini düşündü bir an. Böyle açık sözlü bir adamla hiç karşılaşmamıştı. Aslında o da hemen eve gitmek istemiyordu. Hava çok güzeldi ve denizi izlemek için sık sık geldiği bu noktadan erken ayrılmak canını sıkıyordu. Fakat burada kalamazdı.

“Özür dilerim... Başka seçeneklere yönelmelisiniz,” dedi yavaşça. “Benim için çok yorucu bir gün oldu.” Sesi elinden geldiğince mesafeli çıkmıştı. Bunu başardığına memnun olmuştu. “Size iyi geceler! Ayrıca dikkat edin de başınıza bir şey gelmesin. Çıplak olarak hastaneye taşınmak, eminim sizin için bile utanç verici olurdu.”

Fakat o karanlıkta bile Boran'ın gözlerinin parladığına, içlerine alaycı bir pırıltının yerleştiğine yemin edebilirdi.

“Kaç bakalım...”

“Elbette ki kaçmıyorum! Kendinizi o kadar özel görmeyin. Fakat tanımadığım adamlarla ne yüzmek ne de sohbet etmek gibi bir alışkanlığım vardır.” Sesi azıcık öfkeli çıkmıştı. Kaçtığı düpedüz bir gerçektir ve öfkesi de tabii ki adamın bunu açıkça belirtmesiydi. “İyi geceler!”

Öfkeli adımlarla eve gitmişti. O gece annesiyle biraz vakit geçirdikten sonra yorgunluğunu bahane edip erkenden odasına çıktı. Odasına girer girmez ilk yaptığı şey de ayna karşısına geçip beyaz şortunun arkasına bakmak olmuştu. Hakikaten bir leke vardı ama o kadar da büyük değildi. Kendisiyle dalga geçtiğini anlayınca sinirlenmişti. Otelin mutfağında durduğu sırada bulaşmış olmalıydı.

“Şapşal adam!” diye homurdandı. “Bunu görecektir kadar nasıl dikkatle bak-tın kim bilir!”

Kalçalarını beğendiğini nasıl da apaçık bir şekilde söylemişti. Şortunu çıkarıp aynanın önünde yeniden poposuna baktı. Küçük iç çamaşırı pürüzsüz kalçalarının çoğunu meydanda bırakıyordu. Kalçaları güzel miydi hakikaten? Bir erkek için o kadar dikkat çekici miydi? İnce beli ve uzun bacaklarıyla gayet uyumlu duruyordu ama biraz daha dolgun olmasını isterdi doğrusu.

Yatağına uzandığında bile aklında o esmer adam vardı. Yüzsüz, insanı sinir edecek kadar cesur, fazlasıyla şımarık birisiydi! Hem çıplak yüzdüğünü söylemişti hem de onun da yanına gelmesini istemişti! Ne sanıyordu o apra! kendisini? Tamam, yakışıklıydı ama genç kıızı bununla etkileyeceğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

Yine de uyuklamaya başladığında, dudaklarında hafif bir tebessüm oluşmuştu.

9. BÖLÜM EMEKLİ AJAN

28 Haziran Pazar / 09.55

Pazar günü müşterilerin çoğu otel sınırları içinde kalmayı tercih etmişti. Bina içi ve bahçesi nispeten sakın olsa da otelin güzel kumsalı çok daha kalabalıktı. Boran kahvaltıyı atlayıp deniz kıyısı boyunca yürüyüş yapmıştı. Gerçekten de yakın çevredeki en güzel plaj buradaydı. Altın gibi parlak, taşsız bir kumsalı vardı. Yürüyüşten sonra odasına dönüp biraz dinlendi. O sabah kahvaltıya da gitmemişti. Canı bir şey istemiyordu. Öğleden sonra ise arabasıyla Alanya'ya inip şöyle bir gezindi. Uzun zamandır böyle boş iki günü olmamıştı. Gözüne kestirdiği sakın bir restoranda karnını doyurmayaya karar verdi. İşin doğrusu, otelden ve o sarışından biraz uzak kalmaya çalışıyordu. Aklını toparlamak istiyordu. Üzerine sinen bu büyüden belki böylece kurtulabilirdi.

Belen beklediğinden bile farklı çıkmıştı. Hayatı boyunca hiç hissetmediği garip duygularla doluydu. Bu kızda dikkatini çeken ne vardı peki? Neden hâlâ onu düşünüyordu? Otele gidip onu görmeyi neden bu kadar çok istiyordu? Hatta... Hatta hâlâ devam eden o güzel dudaklarından öpme arzusu, dayanılacak gibi değildi.

Yürüyüş yaparken küçük bir mağazanın önünde durdu. Gözüne takılan mayo şortlara baktı. Aklına önceki gece gelmişti. Belen'i kayalıkta otururken görmeyi hiç beklemiyordu. Elinde olmadan gülümsedi. Genç kızın utangaçlığı, tehlikeli kayalıklar için onu samimice uyarması, hazırcevap sözleri hoşuna gitmişti. Birçok farklı özelliği üzerinde barındıran asi ruhlu bir kızdı.

Otele döndüğünde artık bir mayosu vardı. Akşam olmak üzereydi. Gözleri çevresinde gezinse de aradığı sarışını göremedi. Belli ki bugün onu göremeyecekti. Pazar günlerini ailesine ayırıyor olabilirdi. Odasına çıkıp serin bir duş aldı. Karnı tok olduğu için yemeğe de gitmedi. Hava iyice kararmıştı artık. Odasındaki balkonda oturup hafif esintinin tadını çıkartırken, bir yandan da havuzdan gelen müziği dinliyordu. Rahatsız etmeyecek bir tonda etrafa usulca yayılıyordu.

Bu aylak geçen gün, ona iyi gelmişti. Alışık olmasa da dinlendiği kesindi. Hatta gecenin geri kalanında tembelce televizyon izledi. Bara telefon açıp soğuk içecekler söylemiş, yanında gelen çerezlerle vakit geçirmişti. Sonu sürpriz biten bir gerilim filmini izlerken bile aklında o çekici sarışın vardı.

Pazartesi sabahı, alışkanlığı olduğu üzere erkenden kalkıp çabucak ıtır oldu. Haftaya dinç başlamak güzeldi. Otel odasında giydiği terlikleriyle sahile gitti. Kıyı boyunca biraz yürüyüş yapıp, deniz dalgalarına karışan kuş seslerini dinledi. Otelin plajına döndüğünde, gömleğini omuzlarından sıyırdı. Bir süre serin sulara yüzdü. Henüz ertafta deniz kabuğu toplayan iki çocuktan ve işe başlayan çalışanlardan başka kimse yoktu. Sudan çıktıktan sonra kumsala aır rafta dan bir havlu çekip kurulandı. Sonra omuzlarına sardı. Eline gömleğini alıp otele doğru yürüdü. Artık acıkmıştı. Kahvaltı edebilirdi. Şansı yaver giderse Belen'i de görebilirdi belki. Garipti ama onu özlemişti.

Odasına giderken lobideki görevli gençlerin yeni gelen müşterilerle ilgilendiklerini gördü. Müşterilere karşı olan davranışları gerçekten içten ve ilgili doluydu. Belen'in babası onları iyi eğitmişti. Belli ki Belen de bu konuda oldukça ciddiye.

Bir duş aldıktan sonra yedeğindeki temiz gömleği ve pantolonu giydi. Gür saçlarını tararken televizyonu da öylesine açmıştı. Sonra televizyondan gelen bazı cümleler kulaklarına ilişti. Dönüp dikkatini televizyona verdi ama sesli haberi kaçırmıştı. Şimdi sadece görüntü vardı. Kaşları çatıldı. Sanki bir savaş alanını gösteriyordu. Yerde bir sürü ceset vardı. Ekranı ise sabit bir alt yazı yerleştirilmişti

Bu alt yazıyı şaşkınlıkla okudu.

Ünlü suç imparatoru Cemil Keskin, cezaevine nakliyesi sırasında adamları tarafından kaçırıldı! Yirmi altı ölü...

Genç adamın bedeni gerilmiş, yüzü düşmüştü. Okuduklarına inanamıyordu. Televizyonun karşısındaki koltuğa oturup tüm haber kanallarında gezinmeye başladı.

Hayır, yanlış olan bir şey yoktu. Tüm kanallar bundan bahsediyordu. Olay önceki gün olmuştu. Adamın nakli sırasında çok kalabalık bir grup konvoyu saldırmış, bir kişiyi bile sağ bırakmamıştı.

Cemil Keskin'i yakından tanıyordu. Türkiye'yi ahtapot gibi saran, gelmiş geçmiş en büyük suç imparatorluğunu kurmuştu. Emrinde büyük bir güç barındırıyordu. Basit suçlulardan başka, parayla elinde tuttuğu hâkimler, savcılar, bakanlar, bilinen bütün bürokrat tipleri vardı. Gümrük memurlarından kilit noktalardaki askerlere kadar pek çok kişiyi avucuna almış, böylece uzun yıllar kanundan özenle korunmuştu. Parayla ele geçiremediklerini de özel ruzaklarla kapana kısırmıştı. Elinde bir şantaj defteri ve seks görüntüleriyle dolu video kayıtları olduğu dilden dile geziyordu.

Bir hafta kadar önce, ona ve çetesine karşı özel bir operasyon yapılmış ve suç delili olan defterle, video kayıtlarını barındıran dijital bellekler ele geçirilmişti. Oğlunun düğününde böyle bir baskını beklemediği için hazırlıksa yakalanmıştı. Cemil Keskin tutuklanmıştı. Baskın sırasında, babası gibi koni

bir mayaya sahip olan oğlu ise ölü olarak ele geçirilmişti. Bu olayın haberleri tüm medyada gezinip durmuştu.

Ve Cemil Keskin şimdi yine özgürdü! Öyle mi?

Hemen hemen her kanalda bu haberden bahsediliyordu. Üstelik adam dün kaçırılmıştı. Eline telefonunu alıp aceleyle babasını aradı. Bu adamla ilgili herkesten fazla bilgiye sahipti. Çünkü yakalanmasında babasının ve kendisinin de önemli bir payı vardı.

Televizyon kanalındaki adam, haberi yine tekrar ediyordu.

‘...Sorgulanacağı yere götürülürken havaalanı yolunda kaçırılan Cemil Keskin, ardında onlarca ölü bıraktı...’

Ekrandan onun görüntüsü kayboldu. Olay yerinde çekilmiş görüntüler yine belirdi. Kamera görüntülerinde yerlerde yatan bir sürü resmî ve sivil polis görünüyordu. Bazıları da askerdi. Araçlar delik deşikti. Sorgulanması için Ankara'ya götürülürken içinde bulunduğu askeri konvoyla düzenlenen baskının birazı ekrandaydı. Mobese kameralarından alınan görüntüler gerçekten yürek parçalayıcıydı. O kadar kalabalık bir ekiple konvoyla saldırı düzenlemişlerdi ki âdeta her yerden kurşun yağmıyordu. Gencecik adamların yere düşüşleri kameralara yansımıştı. Tabii çoğu görüntü, seyircileri rahatsız etmesin diye bulanıklaştırılmıştı.

Yeniden spikerin yüzü belirdi ekranda. *“Dün gerçekleştirilen bu katliamdan sonra Cemil Keskin kayıplara karıştı. Emniyet güçleri onu ve saldırganları yakalamak için...”*

Babası bir türlü telefonu açmıyordu. O neredeydi acaba?

Aklına Yılmaz geldi. Bu sefer onun numarasını çevirdi. Ancak Akrepler üyesinin önemli bir elemanı olan Yılmaz'dan da ses seda yoktu. Telefonu çalmıyordu bile.

Bu durum huzursuzluğunu daha da artırmıştı. Arayabileceği başka kimse yoktu.

Olanlara ise hâlâ inanamıyordu! Yakalanması için o kadar uğraşılacak adam kaçırılmış mıydı? Üstelik de dün gerçekleşmişti ve kendisinin yeni haberi olmuştu. Dün televizyonda film izlemişti ama bir haber kanalında gezinmek hiç aklına gelmemişti.

Nihayet babasına erişebildiğinde, öğleden sonra olmuştu.

“Alo baba!” dedi karşıdan telefon açılınca. Televizyonun sesini kustı.

“Efendim, Boran?” Babasının kalın ve sakin sesi yankılanmıştı kulağında.

“Haberleri gördün mü?” diye doğrudan konuya girdi.

“Evet... Az önce öğrendim.”

“Dün olmuş olay... Senin haberin var mıydı?”

"Hayır, ben bir iş için Yunanistan'daydım. Haberi az önce ülkeye girdiğimde öğrendim. Belki de bu işle Ghost birimi ilgilendiği için bize bildirme gereği duymadılar. Bilemiyorum..."

"Ne yapacaksınız? Yılmaz nerede?"

"Yılmaz'a ulaşmaya çalıştım ama telefonu çekmiyor. Kim bilir nerede o da' lışın ilginç yanı, Tahir Sertan'a da erişemiyorum. Belki o bize bilgi verir diyordum."

"Cemil Keskin yakalanır mı dersin? O kadar emek boşa mı gitti şimdi?"

"Hiçbir şey boşa gitmedi. Adamın yıllarca biriktirdiği şantaj kayıtları ve videoları devletin elinde. Bir suçlu olduğu artık apaçık kanıtlandı. Suç ortakları biri birer yakalanacak. Eminim kendisi de en kısa sürede yakalanır."

Boran hafif bir nefes çekti içine. Nedense yüreği sıkılmıştı. "Baba! Bak, bu işle sen ilgilenme artık. Birimden ayrılacağına söz vermiştin. Devlet için çalışmayı bırakıp emekliliğinin tadını çıkaracaktın! Seninle öyle konuşmuştuk!"

Kulağına babasının tatlı gülümseyişi geldi. "Merak etme, evlat! Artık tehlikeli görevlerde bulunmayacağım. Belki sadece danışmanlık yaparım. Yılmaz yuruncine tecrübe kazandı. Yerimi başarıyla alabilir."

"Evet, aynen öyle! Ayrıca bu Akrepler'in işi değil. Bence bu işi Tahir Sertan'a bırak. Eğer sizden yardım istenirse de sen kabul etme. Yılmaz halleder! Müsait olunca olayla ilgilenecektir."

"Tamam, dedim ya!"

"Tamam, değil mi?" diye yine ısrarla sordu Boran.

"Tamam!" Adamın sesi hafif sabırsız çıkmıştı. "Baba olan benim! Sen evlatsın! Bana akıl verme sıpa! Sen ne yapıyorsun peki? Aileyle tanıştın mı? Otel ıstırakonuştun mu? Sarmaya ikna edebilecek misin?"

Boran durakladı bir an. "Aslında..." Gözlerinin önünde tertemiz, bayağı dolu bir yüz belirdi. "Aslında daha konuşmadım. Kızları Belen'le tanıştım ama henüz anneyi görmedim." Nedense sesi bir anda pürüzlü çıkmıştı. Boğazını temizledi. "Yakında onunla da tanışırım."

"Peki... Sence başarabilecek misin? Onu söyle! Kızları biraz inatmış diye duyudum."

"Şu anda pek acelem yok baba! Hemen teklif yapıp itici olmak istemiyorum. Önce biraz yakınlaşıp dostça ikna etmeyi düşünüyorum. Bazı şeyleri insanların aklına yavaş yavaş sokmak en iyisidir, bilirsin."

"Hımm! Doğru! Tamam, acele etme. Böylece biraz dinlenmiş de olursan Hadi görüşürüz."

Genç adam telefonu kapattıktan sonra dalgın gözlerle televizyonu izledi. Cemil Keskin, yine özgür bir adamsa yine tehlikeli birisi olmuş demektir. Üstelik köşeye sıkışmış bir kedi gibi daha da saldırgan olacaktı. Kaçırılma olavın kapasitesi ve planlanması, Cemil'in hâlâ güçlü olduğunu ve yakalanmış olu

da geride bıraktığı suç imparatorluğunun henüz çökmediğini gösteriyordu. Bu adamların çoğunluğu büyük ihtimalle aylarca ona bağlı kalacaklar ve her bir emrini gözlerini kırpmadan gerçekleştireceklerdi.

Konunun en kısa zamanda çözüleceğini umarak ayağa kalktı. Balkona gitti. Havuz tarafından gelen müzik sesini ve neşçyle yüzen çocuk seslerini dinledi.

Sonra ani bir kararla soyunup yeni mayosunu giydi. Önceden yıkamış olduğu mayosu çoktan kurumuştı. Havuza gidip biraz yüzmek, sonra da gölgesi olan bir şezlong altında dinlenmek iyi olabilirdi. Hem belki Belen'i de görebilirdi.

10. BÖLÜM ŞAŞIRTAN TEKLİF

29 Haziran Pazartesi / 07.55

Pazartesi sabahı Belen otele gittiğinde, saat sekize geliyordu. Siyah Audi yine park alanında. Gözü elinde olmadan ona kaymıştı. Yeni değişikliğine göre, Boran önceki gün bir yerlere gidip gelmiş olmalıydı.

Ağaçların arasındaki dar yolda yürürken, durup rengârenk gülleri kokladı. Haftada bir gelen yaşlı bahçıvan, ona bir gül goncası kesip verince, keyfi iyice yerine geldi. Yeni haftaya böyle başlamak güzeldi. Ona gülümseyerek teşekkür etti. Gülünü koklayarak otele girdi. Alışkanlık olarak kontrollerine resepsiyondan başlamıştı. Sonra mutfığa çıktı. Her şey düzgün işliyordu. Kahvaltıda o saatte sadece üç aile vardı. Mutfakta Emine Hanım'la birkaç dakika muhabbet ettikten sonra çalışma odasına geri döndü.

Önceki gün otele bilerek gitmemişti. Evdeki temizlik işlerini annesi genellikle kendisi yapardı. Sabah kahvaltısından sonra camları ve kapıları silmekte ona yardım etmişti. Son olarak yerleri süpürdüğünde, artık akşam olmak üzereydi. Vücut pili de bitmişti zaten. Anne kız dinlendirici bir duştan sonra akşam yemeğini hazırlamaya girişmiş, geceyi de bahçede dondurma yiyerek, çay içerek geçirmişlerdi. Uzun zamandır böyle birlikte geçen bir günleri olamamıştı. Eğlenceliydi aslında. Della da şaşırmıştı. Kızının pazar günleri bile otele girmediğini bildiği için evde onunla vakit geçirmesine bir anlam verememişti.

Haftanın ilk gününün kalanını normal monoton işleriyle geçirdi. Hâlâ laptoptan genç adamın bilgilerine bakmamıştı. Gurur yapıyordu ve onu araştırmak istemiyordu. İşleri ile ilgilenirken zaman çabucak geçti. Öğlenden sonra eline telefonunu aldı. Mobilyacıların hâlâ gelmemiş olması canını sıkıyordu. Bu adamlarla başının dertte olduğunu hissediyordu. Onları son kez arayıp uyarmacaktı.

"Kadir Bey?" dedi telefon açılınca.

"Belen Hanım!"

"Hani bu sabah gelecektiniz?" dedi mobilyacı adama. Sabrı kalmamıştı artık. "Akşam oldu neredeyse!"

"Önemli bir iş çıktı da..." diye kıvırdı adam. Belen onun sözünü kesti.

"Kadir Bey! Kaç gündür, hatta kaç haftadır bizi oyalayıp duruyorsunuz!" dedi genç kız biraz kızgın bir sesle. "Sezonun ortasına geldik! Eğer yapmayacaksınız veya yapamayacaksanız, bilelim de biz de ona göre planımızı yapalım!"

"Aslında dolaplarınız bitti gibi ama çok acil bir iş daha aldım." dedi adam rahatça. "Büyük bir otelin..."

"Bu yüzden mi bizi ekip duruyorsunuz?" Sesi öfkeye karışmış bir şaşkınlıkla doluydu. "Başkasından daha yağlı bir iş bulduğunuz için mi? Önce bize verdiğiniz sözü tutmanız gerekmez mi? Üstelik paranızın yarısını da verdik!"

"Belen Hanım!" Adamın sesi hem pervasız hem de gereksiz ukalalıkla doluydu. "Daha çok para kazanacağım bir işi, elimin tersiyle itse miydim yani?"

"Tabii ki itecektiniz! Biz sizin alternatif planınız mıyız?" Sinirlenmişti birden. "Bakın! Yarın son gün! Eğer yarın gelip dolaplarımızı teslim etmezseniz, başınıza gelecekleri siz düşünün artık!"

Adam kısa bir an duraklamıştı. Sesi de değişmişti. "Bu bir tehdit mi?" diye sordu dik bir sesle.

"Tehdit, yapılamayacak bir konuda olur! Benim sizinle her türlü uğraşacağımdan emin olabilirsiniz!"

"Büyük konuşmayın, küçük hanım!"

"Elimizde sözleşme var... Sizin iş ahlâkınızı tartışacak değilim ama eğer yarın bu işi bitirmezseniz, pek çok kişinin bunu tartışacağından eminim! İyi günler..."

Telefonu öfkeyle kapatıp masanın üzerine bıraktı. Ne biçim insanlarla uğraşıyordu böyle! Artık kimsede iş ahlâkı kalmamıştı.

O sırada kapının ağzında bir hareketlilik hissetti. Mutfakta çalışan Fidan orada duruyordu. Elinde bir meyve tabağı vardı.

"Bunu Emine Hanım gönderdi," dedi masasının üzerine bırakırken. Belen'in öfkeli konuşmasını duymuştu. Gencecik kızın bu dik duruşu, bir hemcinsi olarak hoşuna gitmiş olsa da onu uyarmadan yapamadı.

"Harıkaydınız!" dedi Fidan gözleri parlayarak. "Adamı silip süpürdünüz ama söylemeliyim ki bu adamlar belalı bir aileden geliyor."

"Öyle mi?" dedi Belen hiç önemsemeden. "Umurumda değil! Ne man-yaklarla uğraşıyoruz ya!"

"Ben onları iyi tanıyorum!" dedi Fidan. Sesinde hafif bir endişe vardı. "Tehdit etmeniz hoşlarına gitmeyecek!"

"Gitmesi gerekmiyor. Sözleşmemize göre işimizi yapsınlar yeter."

"Onlar için sözleşme falan fark etmez. Her yerde tanıdıkları var. Sabun gibi kayarlar."

"Kanundan da güçlü değiller ya?"

"Kanundan güçlü olmasalar da iş kanun adamlarında bitiyor. Bu zamanda parayla satın alınamayacak kimse yok." Fidan hafifçe gülümsedi. "Neyse, moralinizi bozmayayım. İnşallah yarın getirip takarlar ama gelmezlerse de çok üstlerine gitmeyin. Bazı şeyler başınızı ağrıtmaya değmez."

"Bakalım," dedi Belen yavaşça. Gözleri meyve tabağında gezindi. "Bu ne için?"

"Emine ablanın anaçlığı işte. Sabahtan beri siz ortada gözükmeyince ve yemeğe de çıkmayınca bunları yolladı. İyi olup olmadığınızı sormamı istedi."

"İyiyim..." Uzanıp sulu şeftaliden bir dilim aldı. Ağzına attı. Gerçekten iyi gelmişti. "Teşekkür ettiğimi söyle. Akşam için eksik bir şey var mı?"

"Hayır... Sebze ve meyveler az önce geldi. Karpuzlar bir harika! Bu zamana kadar yediğim en tatlı karpuz, yemin ederim."

"İyi..." Uzanıp tabaktaki çatalı aldı ve dilimlenmiş kıpkırmızı karpuzla batırdı. Bir parça ısırdıktan sonra başını salladı. "Güzelmiş gerçekten."

"Demiştin..." Memnun bir şekilde yerinde kıpırdandı. "Ben gideyim artık. Akşam yemeği için gelmeye başlarlar birazdan."

"Tamam..."

O gittikten sonra Belen karpuzundan bir ısırık daha aldı. Gerçekten lezzetliydi. Öğlen aç olmadığı için bir şey yemek istememişti. Bu sulu meyveler ise yeni acıkmaya başlayan midesine gerçekten iyi gelmişti. Seviyordu bu Emine'yi...

Meyvelerini yedikten sonra kalkıp biraz hava almaya karar verdi. Hatta bugün eve biraz erken bile gidebilirdi. Sıkıcı bir gün olmuştu. Odasından çıktı. Lobiye geçip bahçeye yöneldiğinde, kulağına neşeli gülüşme sesleri geldi. Havuz tarafından gelen bu seslerin içinde kardeşi Berkin'i ayırmak çok kolay olmuştu. Çocuğu kontrol etmek için oraya gitti. Bazen suyun içinde o kadar fazla kalıyordu ki her yeri buruşmuş kâğıt gibi oluyordu.

Güneş iyice batıya kaydığı için havuzun çoğu kısmı gölgeydi. Gözleri suyun içindeki eğlenceye çevrildi. Sonra kasları şaşkınlıkla kalktı.

İnanamıyordu!

Suda tek kale maç yapan çocuklara kalecilik yapan iri yarı adam, Boran Karadağ'dan başkası değildi. Havuzun o kısmının ona alçak geldiği belliydi. Topu yakalamak için doğrulduğunda, su göğüs hizasına geliyordu. Diğer zamanlarda da suyun içine gömülüp bekliyordu.

Çocuklardan birisinin attığı topu yakalamak için hamle yapınca yeniden doğruldu. Kalın kol kasları, bir sporcudan farksızdı. O kısa anda bile gelişmiş göğüs kaslarını görmüştü.

Bu ne biçim bir iş adamıydı?

Gözlerini havuzun çevresinde gezdirdi. Kadınların çoğu bu şamatayı şezlonglarından doğrulmuş bir hâlde izliyorlardı. Hatta erkekler bile bakıyorlardı. Yaşı geçmiş kadınların bile çocukların eğlencesini izleme bahanesiyle genç adama baktıklarını fark etti.

Boran Karadağ'a kızmak isterdi ama bunu yapamadı. Adamın bu bakışlardan habersiz olduğu ve suyun içinde şov yapmadığı çok açıktı. Islak saçları

ve gülümseyen yüzüyle, o ilk gördüğü adama hiç benzemiyordu. Tehlikeli görünümünü çocuklarla oynarken kaybolmuştu. Ne çabuk da arkadaş olmuşlardı! Kendisini böyle ters etkilerken demek ki çocuklara daha başka görünüyordu! Bütün çocuklar adamın üstüne yığılıp topu almak isterken bir karmaşa oldu. Herkes suyun dibini boyladı. Ardından kahkahalarla çıktılar.

Belen bile o manzara karşısında elinde olmadan gülümsemişti. Boran neredeyse altı çocuğu birden omzuna alarak suyun içinde ayağa kalkmıştı. Sonra hepsini yalandan bir sertlikle suyun içine geri attı.

Elinde olmadan onları izliyordu. Adamın dişleri esmer cildinde inci gibi parlıyordu. Gülmek ona yakışıyordu. Sık saçları ıslakken bile gürdü. Bir tek teli bile dökülmemişti. Allah bu adam için gerçekten hiçbir ayrıntıyı atlama-mış, her şeyi fazla fazla vermişti.

Tabii ki kibir ve utanmaz cesaretini de...

Belki de görüldüğü kadar sert birisi değildi. Belki de zora gelince yumuşayan, o çıtkırdım salon erkeklerindendi!

Ya o güzelim kaslar?

Hafif bir nefes aldı. Ever, ne vardı ki? Vücudu güzeldi işte! Hayatında ilk kez bir erkeğin atletik vücudunu beğeniyle süzmüştü.

Onu izlediğini belli etmemek için yeniden odasına döndü. Aynı dakikalarda Kemal içeriye girmişti. Elinde bazı faturaları tutuyordu. Bir süre birlikte çalıştılar. Belen saate baktığında, zaman epey ilerlemişti.

“Bırakalım artık!” dedi Kemal’e. Bu hesap kitap işlerinden nefret ediyordu. Bugün yüreği iyice şişmişti. “Eve biraz erken gidip anneme yardım etmek istiyorum. Sen de gidebilirsin bence. Vakit ilerlemiş.”

“Bir iki işim var. Sonra giderim!” dedi Kemal. Odadan birlikte çıkıp lobi-de ayrıldılar.

Havuz bir saat öncesine göre artık sakindi. İçinde orta yaşlı bir çiftten başka kimse yoktu. Müşterilerin çoğunun akşam yemeği için odalarına çekildiği belliydi. Tabii ki Boran Karadağ da yoktu. Genç kız doğruca eve yöneldi. Annesi erken geldiği için şaşırmıştı. Daha hava bile kararmamıştı. Anne kız birlikte sofrayı hazırlamaya başladılar. Konuştukları şeyler ise günlük konulardı. Gelmeyen mobilyacı ikisinin de canını sıkıyordu. Odasından memnun olmayan tek bir müşterinin varlığı bile onlar için epeyce sıkıntı yaratırdı. İnternetteki siteye olumsuz yorum yapmaları bile yeterliydi.

Bahçede yenen aile yemeğinden sonra Berkin bilgisayar oynamak için odasına çıktı. Anne kız karşılıklı kahvelerini içerken Belen’in telefonu çaldı.

“Efendim, Ahmet?” dedi.

“Belen Hanım... Mobilyacılar geldi. Sizinle görüşmek istiyorlar.”

Genç kız hafif bir nefes aldı. Biraz şaşırmıştı doğrusu. “Çok şükür! Tamam! Şimdi geliyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra merakla bakan annesine döndü.

"Ne olmuş?" diye sordu Della hafif bir endişeyle.

"Mobilyacılar gelmiş anne! Merak edecek bir şey yok. Sen kahveni iç. Ben işim bitince gelirim."

Della rahatlamıştı. "Peki! İstersen ben de geleyim?"

"Gerek yok... Bir iki saate gelirim inşallah!"

Della yanından ayrılan kızının arkasından bir süre baktı. Bej şortu ve sarı bluzu ile çok tatlı, gencecik bir kızdı. Hayat doluydu ama hayatının en güzel yıllarında bu otelle, günlük değişen sorunlarla ve iş yaptıkları iyi kötü bir sürü insanla uğraşıyordu. On sekiz yaşına girdiğinden beri, annesini bu ağır işlerden uzak tutmaya çalışırken kendisi yıpranıyordu. Hayatını yaşayamıyordu. Âşık bile olamıyordu mesela!

Yaşı gereği artık hoş bir delikanlıyla yakınlaşması gerekmez miydi?

Bir anne olarak elbette onun erkek arkadaşlarına karşı dikkatli olacağını ama gençlik demek de bu değil miydi? Bir süre için onun Kemal ile yakınlaşacağını ummuştu. Uzun boylu, yakışıklı ve saygılı bir gençti. Oysa Belen'in ona karşı hiçbir şey hissetmediği o kadar belliydi ki!

Her şey bu otel yüzündendi! Genç kız başını kaldırıp, etrafına bakınacak zamanı bulamıyordu. Bir erkek arkadaşı olsa onunla randevulaşacak zamanı bile bulamayacaktı. Neredeyse her gece geç saatlere kadar otelde oluyordu. Buna o genç vücudu bile dayanamazdı. Otel için üniversite hayalini bile er-telemişti.

Acaba?.. Gerçekten şu oteli satsalar mıydı?

Belen annesinin düşüncelerinden habersiz bir şekilde otele doğru yürüyordu. Aydınlık bahçeye girdiğinde, gece bile koku yayan çiçeklerin etkisiyle bir an durakladı. Sonra çimlerin içindeki birkaç gülü severek kokladı. O anda aklına genç adamın sözleri gelmişti.

"Sen yolda yürürken güzel bir çiçek gördüğünde durup onun seyretmek, koklamak istemedin mi hiç?"

Aptal adam! Yaptığı çirkinliği nasıl da güzel sözlerle süslemeyi biliyordu! Doğrulup yeniden otele yöneldi. Yolda karşılaştığı birkaç kişiyle selamlaştı. Hızlı adımlarla giderken arkuyruğu yaptığı saçları narin sırtında bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Serin lobiye girip resepsiyona doğru ilerlerken, gözleri kendisini bekleyen iki mobilyacıdaydı. Bir seksenden uzun, güçlü görünümlü adamlardı. Buna da memnun oldu. Mobilyacı Kadir hiç değilse eli iş tutmayan kimseleri göndermemişti.

Daha birkaç adım atmıştı ki beklemediği bir şekilde ürperdi.

Bu hissi biliyordu! Onu böyle ürpertebilen sadece bir kişi vardı.

Gözleri lobinin diğer ucundaki rahat koltuklara kaydı. Bu kısımda sessizce televizyon izlemek isteyen müşteriler otururlar, günlük gelen birkaç gazeteye göz atarlardı. İki kişilik koltukta bacak bacak üstüne atmış olan Boran, elindeki gazetesini okurken aynı rahatlıkla Türk kahvesini yudumluyordu.

Sonra birden koyu renkli ciddi gözlerini çevirdi. İçlerinde hafif bir pırıltıyla genç kıza baktı.

Belen dişlerini sıktı!

Yemeğini yemiş olmalıydı. Üzerinde yine kumaş bir pantolon ve uzun kollu beyaz bir gömlek vardı. Pantolon da gömlek de yeniydi. Dün alışverişe mi gitmişti acaba? Öyleyse bu sıcakta ne diye uzun kollu gömlek giyyordu?

Onunla ilgilenmiyormuş gibi davranmak en iyisiydi. Hafif bir selam verip başını çevirdi. Mobilyacı adamlar da ona doğru yönelmişti. Gözleri sert bakıyordu. İkisinin de yüzünde birkaç günlük sakal görünüyordu. Birisi bıyıklı ve uzun saçlıydı.

“Hoş geldiniz!” dedi Belen mesafeli bir sesle.

“Hoş bulmadık! Belen denen kadın sen misin?”

Bu hitap şekli genç kıızı şaşırtmıştı. Durakladı. Konuşan uzun saçlı olandı. Bakışları epeyce kötü, konuşma tarzı da oldukça kabaydı. Dudakları sinirli bir biçimde kasılmıştı.

Genç kız duruşunu dikleştirdi. Yüzü değişmiş, kavgacı bir hâl almıştı. “Ever, o kadın benim!” dedi dik bir sesle. “Siz de Kadir Bey’in gönderdiği öküzlere misiniz?”

İki adam da tüm sert görünüşlerine rağmen böyle bir karşılık beklemiyorlardı. Bir an için şaşkınlıkla irkilmişlerdi. “Ne dedin sen?” diye hırladı bıyiksiz olanı.

“Benimle nasıl böyle konuşursunuz? Kendinizi ne sanıyorsunuz?”

Adam öne doğru bir adım atıp, parmaklarını genç kızın omuzuna dokundurup ittirdi. “Asıl sen ne biçim konuşuyorsun kızım?”

Baskının etkisiyle Belen bir adım gerilemişti. Adamın bastıracağı yer de acı-mıştı. Elini sert bir şekilde ittirdi. “Siz ne cesaretle bana böyle hitap edip dokunabiliyorsunuz?” dedi gözleri öfkeyle parlayarak. Gözleri arkada bekleyen gececi Ahmet’e kaymıştı. “Ahmet! Hemen polisi ara!”

Adam bir adım daha öne çıktı. “Kimi ararsa arasın bakalım! Sen önce insanlarla konuşmayı öğren! Amcamla hangi cesaretle öyle konuşursun? Onu nasıl tehdit edersin?” İşaret parmağını yine genç kızın omzuna bastırdı. “Ayağını denk al, tamam mı? Polis molis yardım edemez sana! Hepsi bizim adamımız! Yıkurma burayı bize!”

Parmağının baskısıyla Belen yine gerilemişti. Farkında değildi ama Boran yavaşça yerinden kalkmış, onlara doğru yaklaşmıştı. Gerileyen genç kızın ince beline elini dayayarak dengesini bulmasını sağladı.

"Neler olduğunu öğrenebilir miyim?" diye sakin bir sesle sordu. Gözleri önce Belen'e, sonra adamlara çevrilmişti.

"Sen kendi işine bak ahbap!" dedi bıyiksız. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Bu sefer parmakları Boran'ın geniş göğsüne dokundu. "Almayayım seni de ayağımın alt..."

Sözlerini bitiremedi.

Boran onun göğsüne değen parmaklarını yakalayıp sımsıkı tutuvermişti. Güçlü bir şekilde sıkarken hafifçe kıvırdı. Bir çıtırtı sesi duyulurken, adam Boran'ın ayakları dibine acıyla çöktü. Ağzından çıkan böğürme sesi lobide yankılandı. En az iki parmağı kırılmıştı.

"Şışşt!" dedi Boran sakinliğini koruyarak. "Sessiz ol! Burası sakin ve saygı-değer bir aile oteli!" Adamın elini bırakıp kocaman ayağıyla göğsünden ittirdi. İri gövde, gerisin geri zemine düşmüştü.

Bıyıklı olan da ilk şaşkınlığını atmıştı. Gözleri öfkeyle kocaman olmuştu. Bir yerdeki adama bir de Boran'a bakmıştı. "Lan!" diye bağırdı sonra kızgınlıkla.

Boran elini kaldırdı uzlaşma ister gibi. Sesi hâlâ çok sakindi. Ancak içindeki keskin uyarıyı adam fark edemedi. "Sakin ol, dostum! Bu benim son gömleğim. Yerleri de kan yapmayalım! Konuşup anlaşabiliriz!" Belen'i yavaşça kenara itmişti.

Fakat adam onun üstüne atılmıştı bile. Bir boksör gibi yumruğunu genç adama savurdu ama Boran hafifçe yana çekilip kendisini korumuştur. Tek bir endişesi bile olmadan adama bakıyordu.

"Emin misin?" diye sordu.

Belen şaşkınca olanları izliyordu. Ahmet de elinde telefonla, öylece kalmıştı. Lobide başka kimse yoktu. Yerden doğrulmaya çalışan diğer adam ise bir eliyle kırık parmaklarını tutuyordu. Çok acıdığı belliydi. Doğrulamakta bile zorlanıyordu.

"Bu yaptığına pişman olacaksın!" diye bağırdı uzun saçlı adam. Yine bir yumruk savurdu. Boran bir balerin edasıyla yine yana kayarken, aynı anda da öne doğru bir adım atmıştı. Adamın yüzüne kalın kolunu sertçe çarptırdı. Kocaman adamın ayakları havalandı ve sırtüstü yere uçtu. Önce kafası granit zemine çarptı. En son ayakları yere düştü. Neredeyse beli kırılacaktı. Birkaç saniye sersemlemiş bir hâlde yerde kaldı. Hem sırtı hem de kafatası fena hâlde acıyordu.

Boran hafifçe eğilip adama nazik bir şekilde sordu. "İyi misin?" Cevap yoktu. "Üzgünüm ya! Pek iyi değilsin sanırım. Eve gidip dinlenirseniz bir şeyiniz kalmaz. Yardım edeyim mi size?"

Eğilip kendisine gelmeye çalışan adamın uzun saçlarını yakaladı. Sertçe çekince adam canının acısıyla bağırdı. Bütün lobi o keskin çığlıkla yankılandı.

Belen bile irkilmişti. Adamın acısını âdeta o da hissetmişti. Gözleri kocaman olmuş, şaşkınca izliyordu. Boran'ın kocaman elinden kurtulmak mümkün değildi. Saçları yolunmasın diye uğraşan adam, iki eliyle Boran'ın kalın bileğini yakalayıp destek almaya çalıştı. Boran yürüdükçe o da yerde sürünüyor, ayaklarıyla yeri geri ittiriyordu. Diğer türlü saçlarının derisinden yüzülmesi işten bile değildi.

Birkaç metre giden Boran bir an durakladı. Kırık parmaklarını tutan diğer adama baktı. Gözleri kısıldı.

“Sen gelmiyor musun canım?” diye yumuşak bir sesle sordu. “Sana da yardım edebilirim...”

Adam bir an kötü kötü Boran'a baktı. Kabadayılık yapmak için geldikleri yerde birkaç saniyede aşağılanmış, hırpalanmış ve alay edilmişlerdi. Fakat... Fakat o gözlerde korkunç bir şey vardı! Sadece bir erkeğin anlayabileceği bir uyarı!.. Sesinde ürpertici bir ton!.. Sadece bir erkeğin duyabileceği bir tehdit!..

Mecburen o da geriledi. Kapıya doğru birkaç adım attı.

Boran saçını tuttuğu adamı bırakmamıştı ama onun ayakları üzerinde doğrulmasına izin verdi. İki büklüm giden adamı kapıya kadar saçından sürükledi. Ahmet de koşup gelerek cam kapıyı açmıştı. Boran önce diğerine çıkması için işaret etti. Adam kırık parmaklarını tutarak dışarıya çıktı. Boran da saçlarını tuttuğu adamı hafifçe dışarıya ittirdi.

“Hadi gidip biraz kendinizle ilgilenin. Başkalarının işleriyle uğraşmayı bırakın!” dedi dostça. Fakat gözlerindeki tehlikeli pırıltı hâlâ devam ediyordu. Elindeki hatırı sayılır miktardaki kopmuş saç silkeledi. “Kibar olsaydınız ne güzel konuşup anlaşacaktık! Biraz insan olun ya! Aşk romanı falan okuyun!”

Adamların ikisi de yutkunmuştu. “Bu yaptığını yanına bırakmayacağız!” dedi bıyıklı olanı. Eli kafasındaydı. Hem kafatası acıyordu hem de kafa derisi...

Boran bu tehdit karşısında, önce hiç tepki vermedi. Bir an durakladıktan sonra başını arkaya çevirdi. Belen kapının ağzında, hâlâ şaşkınca ama biraz da rahatlamış bir şekilde onlara bakıyordu. “Siz içeriye girin. Ben şimdi geliyorum!” dedi.

“Ama...” diyecek olmuştu Belen.

“Lütfen!” dedi Boran sakın bir sesle. “Ben arkadaşları arabaya kadar yolcu edeceğim.”

Ahmet uzanıp hafifçe Belen'in koluna dokundu. Genç kız farkında olmadan birkaç adım geriye çekilmişti. Ahmet cam kapıyı kapattı. Şimdi içerisinin aydınlığı yüzünden oluşan yansıma, dışarıda olanları tam olarak göstermiyordu.

Boran adamlara doğru yürüdü. “Arabanıza...” diye emretti duru bir sesle.

İki adam da bu basit emirle, biçimsiz bir şekilde park ettikleri lüks arabalarına doğru gerilemişti. Eli kırık olan yana geçerken, uzun saçlı ve bıyıklı

olanı da şoför koltuğuna oturdu. Kapısını kapatamadan Boran onun yanında bitmişti. Kapıyı tutup hafifçe eğildi.

“Sen az önce beni tehdit mi ettin?” diye sordu ciddi bir sesle. Gözlerindeki ateş yakından daha da korkutucu olmuştu.

“Bu yaptığın yanına kalm...” diye başladı adam. Fakat daha sözünü bitirmeden Boran’ın elinde bir sustalı bıçak belirmişti. Keskin çelik, kaşla göz arasında sol bacağına saplanıverdi.

O anda uzun saçlıdan inanılmaz bir çığlık çıktı.

Boran adamın acı dolu bağırışlarını duymuyor gibiydi. “Sen beni tehdit mi ettin, diye sordum?” diye tekrarladi. Diğer tarafta oturan bıyiksız ise dehşetle kendi tarafındaki kapıya yapışmıştı. Aynı bıçağın ona da saplanma ihtimali o kadar yüksekti ki! Boran bıçağı sağa sola hafifçe kanırtınca ucu kemige değdi. Eti iyice zedelendi. Adamın bağırışı artmıştı. “Duyamadım!” dedi genç adam. “Çok ses var bu arabada!”

Adam sonunda acısını yutup yaşla dolan gözlerini açtı. Bağırışlarını kesmişti.

“Ha-Hayır!” diye kekeledi. Alnı terlemişti. Şakağından birkaç damla ter aktı.

“Buna sevindim işte... Bu ne ya? Öfke dolu bir toplum olduk! Öyle değil mi? Sakin ve iyi niyetli olmak gerek!” Cevabını bekler gibi kısa bir an durdu. Adam cevap vermemişti ama başını hızlıca salladı. “Güzel!” Boran bıçağı sertçe çekip çıkardı. Adam bu sefer acı dolu bir inleme ile gerilmişti. Genç adam bıçağındaki kanı onun soluk kot pantolonuna sildi. “Hadi size iyi yolculuklar. Otomatik vitesle rahatça gidersiniz. Hız yapma! Hastaneye de gerek yok. Küçük bir sargı, yarana yeter. Bacağında tatlı bir iz kalacak ama o da dostluğumuzun hatırası olsun.” Doğrulmuştu. Kapıyı kapatıp sustalı bıçağını pantolonunun belindeki gizli bir cebe geri soktu. “Yine görüşürsek eğer bu sizin için iyi olmaz, bunu bilmenizi isterim!” dedi delirtici sakınlığı içinde. “Kaç kişi gelerseniz gelin, her birinizi ömür boyu taşıyacağınız bir sakatlıkla baş başa bırakırım! Beni hiç unutmazsınız!”

Sustu... Öylece bakıyordu.

Bıyıklı adam kanayan bacağına bir eliyle baskı yaparken, diğer eliyle arabayı çalıştırdı. Akan kan avucunun altından, arabanın koltuğuna sızmaya başlamıştı. Geri geri gidip aracın burnunu yola doğru çevirdi. Sert bir gazla otoyola çıkıp gözden kayboldu. Bir kere bile Boran’a bakmamışlardı.

Genç adam birkaç saniye arkalarından gidişlerini izledi.

Belaya bulaşmak hiç istemediği bir şeydi. Kimsenin canını gereksiz yere yakmayı da istemezdi.

Fakat kimse de Belen’e o şekilde, küstahça dokunamazdı! Fark etmişti ki o kız için bir orduyu bile karşısına alabilirdi.

Dönüp otelin cam kapısından içeriye baktı. Belen ve Ahmet orada dikilmiş, öylece duruyorlardı.

Genç adam uzun adımlarla kapıya yöneldi. İçeriye girdiğinde sakinliğini tamamen koruyordu. Ahmet hayran gözlerle ona bakıyordu.

“Vay be!” demişti sadece.

Belen ise sessizdi. Olan bitene inanamıyordu. Başını kaldırmış, gözlerini genç adamın ciddi, korkusuz gözlerine dikmişti.

“Onlarla ne konuştunuz?” diye sordu hafif bir sesle.

Boran omuz silkti. “Dostça birkaç kelime işte. Sonra da onları yolcu ettim.”

Arabanın orada ne olduğunu bilmeyen Belen, biraz sıkıntıyla mırıldandı. “Başınız derde girebilirdi.”

“Alışkınım ben!” dedi Boran aldırmadan. “Bir şey çıkacağını sanmam. Ne istiyorlardı bunlar senden?”

“Alanya’da parasının yarısını verdiğimiz hâlde, aylardır işimizi teslim etmeyen Kadir diye bir mobilyacı var. Bugün onunla biraz sertçe konuştum. Sanırım azıcık kızmışlar...”

“Demek öyle!” diye mırıldandı Boran. Çok sakin görünüyordu. “Sanayi sitesinde mi yerleri?”

“Evet...”

“Neyse! Umarım yakında teslim ederler.”

“Pek sanmıyorum! Galiba mahkemelik olacağız. Baksana, bir de efelik yapıyorlar.”

Boran bir şey demeden baktı bir an. Genç kızın gözlerindeki korkusuzluğu görmüştü. Tabii, içlerinde bir şey yapamayacak olmanın verdiği sıkıntı da vardı. Bu Kadir denen adam her kimse, belli ki Belen’i dolandırmıştı.

“İnşallah öyle olmaz...” dedi hafif bir gülümsemeyle. Ardından az önce oturduğu yere doğru yöneldi. “Daha fazla soğumadan kahvemi bitirmek istiyorum.”

Belen ile Ahmet onun ardından baktılar bir an. Ahmet kendi kendine konuşarak resepsiyona dönerken, Belen de Boran’ın peşinden yürüdü. Koltuğuna oturup kahvesinden bir yudum alan soğukkanlı adama baktı.

“Sanırım size teşekkür etmem gerek!” dedi yavaşça.

“Hiç gerekli değil. Zaten pek de istemiyorsun sanırım.”

Belen yutkundu. “Yaptığınız şey çok cesurcaydı ama yine de karışmasaydınız iyiymi. Ben hallederdim.”

“Biliyorum... Karışmayacaktım aslında ama dostumuz bana da kaba davranınca dayanamadım.”

Belen biraz bozulmuştu. Belli etmemeye çalıştı. “Benim için değildi yani?” diye mırıldandı.

"Tabii ki değil!" Gözlerinde hafif bir gülümseme belirmişti. "Sen onlarla kolayca baş ederdin."

"Ederdim tabii! Kabile ülkesi mi burası? Kanun var nizam var! Neyse! Yine de teşekkürler. Bakalım bunun sonucu ne olacak!"

"Rahat ol... Bir süre düşüneceklerine eminim."

Genç kız merakla sordu. "Arabanın yanında gerçekten ne konuştunuz?" Onun, adamları tehdit ettiğine emindi.

"Çok üzgün olduklarını söylediler. Bir daha böyle bir şey yapmayacaklar-mış." Sesi inanılmaz ciddiydi. Doğruyu söylüyor gibiydi. Oysa Belen'in şüpheleri vardı. Orada neler olduğunu tam görememişti.

"Yine yalanın çevresinde mi geziniyorsunuz?" diye sordu kuşkuyla.

"Öyle gibi mi geldi?"

"Soruya soruyla cevap veriyorsunuz. Hem bana mayonuzun olmadığını da söylemişsiniz!" diye hatırlattı Belen. "Bu öğleden sonra havuza çıplak girmediniz, değil mi? Sizi gördüm..."

"Girmedim tabii. Dün Alanya'ya inip bir mayo aldım. Yine kayalıkta karşılaşsak utanmanı istemedim."

"Öncelikle, ben utanmadım. Sizin utanmanız gerekirken ben niye utanayım? Ayrıca bir daha öyle bir karşılaşmamız olacağını sanmıyorum. Normal insanlar gibi plajda yüzeceğinizi düşünüyorum. O kayalık çok tehlikelidir. Balık gibi yüzebilirsiniz ama zaman zaman onlar bile kıyıya ölmüş hâlde vururlar."

"Uyanı dikkate alacağım."

"Yani size özel değil. Hiçbir müş..."

"Evet, evet... Hiçbir müşterinin başına kötü bir şey gelmesini istemezsin!" diyerek onun sözlerini tamamladı Boran. "Bunu anladım zaten."

Sesindeki vurgu Belen'i huzursuz etti. "Şey... İyi... Ben gideyim o hâlde."

"Eve mi?"

Belen durakladı. "Aslında..."

"Aslında kayalığa gitmeyi düşünüyorsun!"

"Evet..." diye itiraf etti genç kız. Yalan söyleyememişti. "Bu yaşadıklarım-dan sonra biraz stres atmak iyi gelir. Annem hemen anlar. Canını sıkmak istemiyorum."

Boran birkaç saniye sessizce onu süzdü. "Senden bir şey istesem peki?" diye sordu. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Kusura bakmayın ama o kayalıkta yalnız olmayı seviyorum ben..." dedi Belen aceleyle.

"Hayır, o değil!" dedi genç adam. "Başka bir şey isteyeceğim. Tabii, isteği-mi kabul etmezsen ikinci sıradaki teklifim de o olacak!"

"Nasıl... Nasıl bir iyilik istiyorsunuz?" diye biraz şüpheyile sordu genç kız.
"Çok kolay..."

Belen huzursuzca kıpırdandı. Adamın gözleri yeniden onun üzerinde gezinmişti. Genç kızın üzerindeki bluzu ve şortu süzdü. Aslında turistik bir yere göre oldukça tutucu bir giyiniş tarzı olduğu bile söylenebilirdi ama bakan kişi Boran gibi bir adamsa sıkıntı yaratıyordu. Bluzunun altında sutyeni olmasına rağmen genç adamın saliseler içinde konumlandığı noktalar, tam da hassas yerleriydi.

"Yapabilirsem, elbette..." diye açık bir isteksizlikle cevapladı Belen.

"Yapabilirsin..."

"Bence ne olduğunu söylerseniz ona göre cevap verebilirim." Sesi inatçıydı.

"Bana bir iki saat zaman ayırabilir misin? Yardımına ihtiyacım var."

Bu şaşırtıcıydı işte. "Bir iki saat mi? Şimdi mi?"

"Evet! Şimdi! Bu gece!"

"Ne için? Otelle ilgili bir şeyse size hemen bir adam ayarlayabilirim."

"Hayır... Otelle ilgili değil, daha özel bir şey!"

"Şey..." Ne diyeceğini bilemeden durdu bir an. Ahmet'in uzaktan onları seyrettiğini biliyordu. "Geç olmadı mı?"

"Hayır!"

"Bu gece olmak zorunda mı?"

"Evet!"

"Yarın olamayacak kadar acil ne gibi bir yardımım olabilir ki size?"

"Aslında yarın da olur ama şu an serinlik açısından daha uygun. Yarın gündüz hava çok sıcak olur." Kalın sesi ikna edecek kadar sakın ve bakışları duruydu.

"Ne için sıcak?"

"Senden isteyeceğim şey için. Kolaylıkla yapabilirsin çünkü çoğu kadının içinde doğuştan var olan bir tutku bu."

"Neymiş o? Cadılık mı?"

Boran hafifçe gülümsedi. "Hayır! Ondan daha farklı bir tutku..."

"Anlamadım? Neden açıkça söylemiyorsunuz da beni burada kıvrandırıp duruyorsunuz?"

"Peki! Senden bu gece bana danışmanlık yapmanı istiyorum. Eğer beni fikirlerinle yönlendirebilirsen çok yardım etmiş olursun. Bu senin için çok basit bir iş olacak ve karşılığında çok para kazanacaksın. Sana söz veriyorum. Buradan ayrılırken tüm hesabın iki mislini ödeyeceğim. Benden korkmana gerek yok. İstemediğin hiçbir şey olmayacak. İki saatlik danışmanlık karşılığında kazanacağın parayı düşün! İyi para..."

"Evet, iyi para ama danışmanlıkla neyi kastettiğinizi hâlâ anlayamadım?"

"Benimle Alanya'ya gelip birkaç parça kıyafet seçmeme yardım edebileceğini düşünüyorum."

Belen çok şaşırmıştı. "Yani kendinize gündelik kıyafet alırken yanınızda olmamı mı istiyorsunuz?" Sesi hayret doluydu.

"Bu kadar basit!" dedi genç adam hafif bir gülümsemeyle.

"Hiç de basit değil!" Ellerini beline koymuştu. Sivri burnunu havaya kaldırmıştı. "Bunun ne kadar saçma bir istek olduğunun farkında..."

"Üç misli!" deyiverdi Boran. "Gece on ikiye kadar..."

"Ne?" Susuvermişti hemen. Bu çok iyi paraydı. Süit odayı ve yediklerini düşününce küçük bir servet ederdi.

"Ayrıca geri dönmekte geciktiğimiz her yarım saat için bir misli daha!" Hafif bir nefes aldı. "Söylemeye utanıyorum, alışveriş konusunda çok yetenekli değilim. Buradaki mağazaları ne tanırım ne de aldığım şeyin kalitesini bilirim. Dün bir iki yer gezindim ama kendime uygun hiçbir şey bulamadım. Genellikle takım elbise giydiğim için kıyafetlerimi terzim diker."

"Ciddi misiniz siz?" Gerçekten şaşkındı.

"Uygun kıyafetler konusunda bir kadının fikrine ihtiyacım var. Şu an üzerimdekilere başka bir kıyafetim yok. O da ancak bir gün idare eder."

Belen şüpheyle ona bakıyordu. "Gerçekten bu kadar basit olamaz!" Başka da bir şey diyememişti.

Boran son derece ciddi görünüyordu. "Bu kadar basit!"

Paraya çok ihtiyaç duydukları bir zamanda bu teklif gerçekten göz kamaştırıcıydı. "Üç misli mi?" diye son bir uyarıyla tekrar etti. Sesi hâlâ şüphe doluydu.

Boran başını salladı. "Söz veriyorum. Kim bilir, belki eğlenirsin de! Belki bana dondurma bile ısmarlarsın!"

Belen elindeki telefonun saatine baktı. Ona yaklaşıyordu. İki saat vardı! İki saat bu adamla nasıl vakit geçirecekti? İçgüdülerini bunun tehlikeli bir şey olduğunu söylüyordu. Sonra onun bakışlarındaki meydan okumaya dayanamayarak başını salladı.

"Tamam! Anlaştık ama bu saçma teklifi, sırf o iki adama yaptıklarınız yüzünden kabul ediyorum. Ayrıca para teklifinizi de kabul ediyorum tabii!"

"Tabii!" dedi Boran sakince.

"Fakat sizi uyarmalıyım ki gitmesi bile yarım saat sürer! Otoyolda tıkanmış. Çok para kaybedeceksiniz bence!"

Boran başını eğdi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bazı şeyler için değer!"

“Bir şort, iki tişört için mi?”

“Neden olmasın?”

Belen hafifçe iç çekti. Güzel gözlerinde alaycı bir ifade belirdi. “Zenginlik güzel bir şey olmalı!”

“Doğru kullanamıyorsan, sahip olduğun her şey gereksiz ve anlamsız olur.”

“Biz buna paramızı çarçur etme diyoruz!” O kadar tatlı bir şekilde iğnelemişti ki kimse ona kızamazdı. Telefonunu açtı. “Annemi aramalıyım. Define bulduğumu söyleyeceğim!” dedi farkında olmadığı bir sevimlilikle.

Boran elinde olmadan gülümsedi. Bu kız onun ruh hâline iyi geliyordu. Vahşiliğinin yanı sıra, isterse hazırcevap ve sevimli olabilmesi de özel bir yetenkti. Gecenin bu saatinde bile taptaze duruyordu. Onun çevresine yaydığı enerji, bir şekilde genç adamın içine işliyordu.

“Tamam, ara...” dedi yerinden kalkarak. “Ama arabaya doğru giderken olsun. Vakit kaybetmek istemem. Vakit nakittir sözü, tam da burada yerine oturuyor.”

“Ayrıca paramı almadan dondurma da ısmarlamam!”

“Pintisin galiba biraz!”

11. BÖLÜM BEN HİSSEDEBİLİYORSAM

29 Haziran Pazartesi / 21.52

"*B*elen? Ne oldu?"
"Yok bir şey anne. Her şey yolunda..."

"*Mobilha işi halloldu mu?*"

"Maalesef! Bir aksilik çıktı ama hallettik. Ben sana başka bir şey için telefon açmıştım."

"*Ne için?*" Kadın yine endişelenmişti.

Belen yutkundu. "İzin verirsen bu gece bir iş için Alanya'ya gidip geleceğim. Çok sürmeyecek. Saat on iki gibi dönmüş olurum..."

"*Alanya mı?*" Annesinin sesi şaşkındı. "*Bu saatte ne işi bu kızım?*"

"Saat daha erken anne! Alanya'da hayat yeni başlıyor." Otoparka doğru yürürlerken genç adama değmemeye çalışıyordu.

"*Ne işi peki?*"

"Kolay para kazanacağımız bir iş. Bir müşterimize eşlik edip geleceğim. Alanya'yı bilmediği için benden rica etti."

"*Hiçbir şey anlamadım!*"

"Gelince anlatırım anne!" diye tekrar etti. "Şimdi çabucak anlatılamayacak kadar saçma ama çok kârlı bir iş olacak bizim için!"

"*Peki, kızım.*" Della'nın kızına güveni her türlü tamamdı. Onun onaylamayacağı bir şey yapmayacağına adı gibi emindi. "*Ben yatmam zaten. Roman okuyorum. Seni beklerim.*"

"Tamam, görüşürüz."

O sırada siyah otomobilin önüne gelmişlerdi. Boran bir düğmeye basınca kapı kilitleri tıklayarak açıldı. Kapı kollarından yere vuran ışıklar ve otomatik yanan farlar ortamı biraz aydınlatmıştı.

"Bunu anneme anlatmam çok zor olacak!" dedi genç kız. "Bana asla inanmaz! Sizden hoşlanıyorum sanacak!"

"Benim için sorun değil!" dedi genç adam. Sesi alaycıydı. Uzanıp ona karpıyı açmıştı.

"Benim için sorun ama!" diye itiraz etti Belen.

"Gecenin sonunda, paranı nakit verirsem inanır mı?"

Belen bu ihtimali düşündü bir an. "Bu olabilir belki ama..."

"Öyle yaparız o zaman!" diye onun sözünü kesti genç adam. "Tahmini olarak bir miktar veririm. Kalanını burayı terk ettiğimde hesaplarız."

"Kaç gün kalacaksınız burada?"

"Acelem yok!"

"Ya! Boran Bey!" diye sızlandı Belen içtenlikle. "Bu çok saçma! Parayı sevsem de iki saat için yaptığım şey, bir dolandırıcılıktan başka bir şey değil!"

"Benim içinse bir iş!" Genç adam, kapısı açık otomobili işaret etti. "Bin hadi... Benim endişelenmediğim konularda, sen de endişelenme!"

"O mobilyacılar hakkında olduğu gibi mi?" Onun hiçbir endişe duymadan o iki adamın karşısına dikilişini ve birkaç saniyede alaşağı edişini kastermişti. Ön koltuğa oturmak üzere yanından geçti.

"Evet, onlar iki serseriden başkası değildi."

"Onları nasıl öyle etkisiz hâle getirdiniz ki? Karate mi biliyorsunuz? Hem söylemeliyim, çok acımasızdınız. Adamın parmakları kırıldı, değil mi?"

"Evet, ama..." Farkında olmadan dişlerini sıkı. "Sana dokunmayacaktı!" diye tekrar etti. O oturunca, yeniden kabarmış siniri yüzünden kapıyı çarparak kapattı. Kendisi de şoför koltuğuna geçtiğinde, Belen onu süzüyordu.

"Hani benim için değildi?" diye merakla sordu.

"Emniyet kemerini tak!" diye mırıldandı Boran. Cevap vermemiştir.

Motor tatlı bir homurtuyla çalıştı. Otomobilin dışı gibi içi de güzeldi. Neredeyse her şey dijitaldi ve ağırlıklı olarak mavinin tonlarındaydı. Direksiyonun arasından görünen gösterge paneli de tamamen dijitaldi. Araç ile ilgili her şey ekrana yansıtılıyordu. İbreler, araç durumu ve bir sürü ışıklı ayrıntı görülebiliyordu.

"Güzel araba..." dedi elinde olmadan.

"Teşekkür ederim."

"Uçabiliyor mu?" Bu sefer sesinde minik bir alay vardı.

Boran hafifçe gülümsedi. "O hıza erişebilir ama ben kanatları olmadığı için pek denemiyorum."

Güçlü arabanın otelden ayrılıp otoyola çıkması bir dakikayı almamıştı. Trafik epeyce hareketliydi. Üstelik ilerideki trafik işaretlerine bakılırsa gerçekten de yolda tamirat yapılıyordu. Sol taraftaki geniş yolu kapatılmış, seyir hâlindeki araçlar onların şeritlerine aktarılmıştı. Yol geniş gidiş olmuştu. Önde bulunan kamyon ve otobüs gibi ağır vasıtalar yüzünden hızları da epeyce düşmüştü.

Radyodan gelen hafif müziğin eşliğinde bir süre konuşmadan yol aldılar. Belen buna memnundu. Onun arabada arsızlaşıp kendisini rahatsız edeceğinden korkmuştu. Erkeklerle güven olmazdı ki! Neyse ki bu ciddi yüzlü adam

hâlâ mesafesini koruyordu. Laf olsun diye havadan sudan konuşmaya bile çabalamıyordu.

Sessiz birkaç dakikalık yolculuğun ardından, otomobilin içinde bir telefon zili duyuldu. Radyodan gelen müzik otomatik olarak susmuştu. Belen'in gözleri otomobilin göğsündeki özel ekrana kaydı. Arayan kişinin adı ve numarası kocaman mavi yazılarla belirmişti.

Ahu!

Mutfakta çalışan Fıdan'ın, bu isimden bahsettiğini hemen hatırladı. Genç adamın telefonda Ahu isimli birisiyle konuştuğunu ve onun gelmesini istemediğini söylemişti. Nesi oluyordu acaba?

Arabanın içinde, çalan telefonun sesinden başka bir ses yoktu. Kocaman araba sessizce ilerliyordu. Belen merakla yanındaki adama baktı. Boran telefona cevap vermek için hiçbir çabada bulunmayınca kaşlarını kaldırdı.

"Telefonunuz çalıyor!" diye dikkatini çekmeye çalıştı. Doğrusu, genç adam ile bu kadının konuşmasına şahit olmak adına, içinde bilmediği bir istek oluşmuştu.

"Evet..." dedi Boran kısaca. "Kız arkadaşım..." Fakat telefonu almak gibi bir girişimde bulunmadı.

"Bakmayacak mısınız?"

"Hayır..."

"Ama belki acildir? Eğer duymamı istemediğiniz bir şeyse ben kulaklarımı kaparım. Ya da doğrudan telefondan konuşun!"

Boran hafifçe burun kıvrdı. "Çekineceğim bir şey değil. Sadece şu anda konuşmak istemiyorum." Yol tamiri yapılan kısmı geçmişlerdi. Trafik yeniden kendi güzergâhında akmaya başlamıştı. Genç adam öndeki araca selektör yapıp yanından hızla geçti. "Sonra ararım."

"Erkek arkadaşım beni böyle ekseydi çok bozulurdum!" diye söylendi Belen.

"Bir erkek arkadaşın var mı?"

"Çok şükür ki yok!"

"Çok şükür!" diye mırıldandı Boran.

Belen bu mırıltıyı duymuşsa da yanlış anladığını sanmıştı. "Efendim?" diye sordu hayretle.

"Sen bir erkeğin başına gerçekten dert olabilecek bir kızsın!" dedi genç adam gözemli bir sesle.

"Ne demek bu şimdi?" Gözleri öfkeyle yanmıştı şimdi. Telefon hâlâ çalıyordu. Kadının ısrarcılığı ortadaydı. "Eğer bu geceki olaydan bahsediyorsanız ben demedim size karışın diye!"

"Sen kendinin farkında değilsin!" Gözleri bir an genç kızın öfkeli gözleriyle kesişti. Sonra yeniden yola çevrildi. "Bir erkek senin yanında asla rahat olamaz!"

"Boran Bey!" Genç kızın sesi hayret ve öfke doluydu. "Benden o kadar rahatsız oluyorsanız, ne diye Alanya'ya gelmemi istediniz ki?" Emniyet kemerini çözdü. "Durdurun şu uzay aracını! Müsait bir yerde ineceğim ben!"

Boran tüm ciddiyeti ile yola devam ediyordu. Onu duymamış gibiydi. "Sözlerimizi tutmalıyız, küçük hanım!" dedi sakince. "Emniyet kemerini tak!"

Telefon çalmayı bırakmıştı.

"İnmek istiyorum ben!" diye sızlandı Belen. "Sizi daha fazla rahats..."

Boran gözünü yoldan ayırmadan uzanmıştı. Yana doğru eğilip, onun emniyet kemerini tutup çekti. Kaderin bir cilvesi olarak, önlerindeki araç aniden hızını azaltıp sağa yanaşmaya karar vermişti. Boran hafif bir fren yaparak, ona çarpmadan yanından geçip gitti. Gözlerinin yolda olması işe yaramıştı. Bu esnada kolunun bir kısmı, öne hafifçe savrulan genç kızın göğüsleriyle ciddi bir temas yaşadı.

Belen tüm kızgınlığına rağmen onun bilerek yapmadığına emindi. Fakat o anda vücudunun verdiği tepki, konuşmasını kesmesine sebep olmuştu. Temasın etkisi göğüslerini geçip kalbine kadar erişmişti. Tüm tüyleri diken diken olmuştu. Bu mecburi yakınlaşmayla birlikte, ürkütücü adamdan yayılan güzel bir parfüm, burun deliklerini doldurmuştu.

Kemerini yuvasına takan Boran, sanki hiçbir şey olmamış gibi dikkatini yine yola vermişti. Belen dişlerini sıktı.

"Eğer ben hissediyorsam... siz de hissediyorsunuzdur, değil mi?" diye dişlerinin arasından kızgınca sordu.

Boran anlamamış gibi karşı soru sordu. "Neyi?"

"Neyi kastettiğimi biliyorsunuz!" dedi Belen kızgınca. "Emniyet kemerimi ben de takardım. Bilerek yapmadığınızı biliyorum ama kazara bile olsa bana dokunmanız hiç hoş değildi."

"İstemedim olan bir temas... Sadece biraz şanslıydım!" Hafifçe gülümsemişti.

Belen'in öfkesi şaşkınlığıyla karıştı. "Size ve cüretinize gerçekten inanamıyorum!"

Genç adam omuz silkti. "Kumaş üzerinden olan hafif bir temastı sadece, büyütecek bir şey yok. Namusuna bir şey olmadı. Ben de böyle bir dokunuşla kendinden geçecek birisi değilim. Emin ol, ben dokunmak istersem bunu doğrudan yaparım." Yan gözle önce ona, sonra arabanın loşluğunda fark edilen dolgun kabarıklığa baktı. "Bahane aramam!"

"İçimi çok rahatlattınız!" dedi Belen hayretle. Gerçekten de onun cesaretine inanamıyordu. Başını öfkeyle camdan dışarıya çevirdi. Göğüslerine daha önce kimse dokunmamıştı. Lisede oynadığı tek bir delikanlı bile olmamıştı. Tutucu bir kız değildi ama cinsellikle ilgili hiç acelesi yoktu. Üstelik hep çalışıyor olmak, onu genç kızlık dürtülerinden epey uzak tutmuştu.

Çok geçmeden istemsizce yeniden genç adama baktı. Belli ki o haklıydı. Belli ki bir kadının göğüslerine dokunmak için sahte fırsatlara ihtiyacı yoktu. Zengin olmasaydı bile pek çok kadını kolayca elde edecek kadar yakışıklı bu adam olduğunu görebiliyordu. O kadar da kör değildi.

Alanya'ya girmişlerdi. Aynı anlarda telefon yine çalmaya başlamıştı. Ekrandaki isim yine aynıydı.

"Sevgiliniz epeyce ısrarcı belli ki!" diye söylendi. Az önceki öfkesi yarı yarıya gitmişti. Çalan telefonun sesi hâlâ arabanın içinde yankılanıyordu. "Kadınları kullanıp atan erkeklerden misiniz?" diye iğneledi Belen.

"Kullanma diye bir şey söz konusu değil. Bazı şeyler karşılıklı istekler veya çıkarlar doğrultusunda yapılır. Tıpkı şu anda senin benimle gelmen gibi..."

"Bu... Bu oldu mu şimdi?" diye yine kızgınca ona baktı Belen. "Bu gece bana attığınız kaçınıcı gol oldu bu, saymayı bıraktım!"

"Kendini Ahu ile bir tutma. Gününü gün etmeyi mesleğiyle birleştiren güzel bir kadın sadece... Eminim benden aldıkları bitince başka bir sevgiliye yönelecektir. Onun işi bu... Kötü birisi değil ama ciddi bir ilişki kurulacak birisi de değil."

Telefon hâlâ çalıyordu. Belen dayanamadı. Aklına gelen bir hinlikle uzanıp dijital ekrandaki telefon simgesine dokundu.

"Alo?" dedi kendinden emin bir sesle.

"Alo?" Seste hafif bir şaşkınlık hissediliyordu.

"Buyurun?"

"Yanlış numara oldu sanırım. Affedersiniz!" Karşıdan yansıyan ses gerçekten de güzel bir kadın sesiydi ama telefonu başkası açınca şaşırmuş olduğu açıkça hissediliyordu. "Boran Bey'i aramıştım ben ama?.."

"Evet! Boran Bey'in telefonu bu..." dedi Belen sakince.

Kadın durakladı. "Kendisi yok mu?"

Arabanın mükemmel ses sisteminde konuşmaları gayet net duyuluyordu. "Şu anda..." Gözlerinin içleri bir ışıkla doldu. Genç adamdan intikam almanın zamanı gelmişti. "Şu anda kendisi banyoda!" dedi.

Boran gözlerini çevirip ona bakmıştı. Bu cümlelerin geniş bir anlamı olduğu açıktı. Karşıdaki kadın da doğal olarak ilk anlamına konumlanacaktı.

"Öyle mi?" Sesi şimdi biraz gergindi. "Peki, siz kimsiniz?"

"Ben onun..." Bilerek duraklamıştı. Boran'la bakışları karşılaştı. "Ben onun bir arkadaşıyım. Mesajınız varsa iletayım. Birazdan banyodan çıkarsanız telefonu ona götüreyim?" Son cümle fazla cüretkârdı. Kadının aklından geççüleri tahmin edebiliyordu.

"Hayır! Hayır, hiç gerek yok. Ben öylesine aramıştım." Kısa bir sessizlik oldu. "Epeydir mi arkadaşınız? Sesiniz çok genç geliyor."

"Yeni tanıştık sayılır... Mesajınız varsa iletirim yoksa kapatmam lazım. Telefonunu kurcaladığımı sanmayın." Gözü arabayı sakince süren genç adamdaydı. Onun kılı bile kıpırdamamıştı. Sessizce dinliyordu.

"Peki! Aradığımı görecektir nasılsa... İyi geceler."

Telefon kapanınca doğal bir şey yapmış gibi öylesine mırıldandı. "Sanırım sizin yerinize bu ilişkiye son noktayı ben koymuş oldum." Boran cevap vermemişti. Kızıp kızmadığı hiç belli olmuyordu. "Ya da kendinizi affettirme için bu gece bana vereceğinizden çok daha fazla bir miktar para harcamanız gerekebilir. Düşüncelerinizi öğrenebilir miyim?"

"Ben de güzel bir ayrılık hediyesi almam gerektiğini düşünüyorum!" diye mırıldandı genç adam. "Ve haklısın, sana vereceğimden çok daha pahalıya patlayacağına eminim."

Trafik iyice artmıştı. "Yani ben şimdi ucuza mı geldim?" Kaşları masumca havalandı.

"Ufacık bir dokunuşa karşılık iyi para alacaksın aslında!" Onun da sesi alaycıydı.

Belen'in gülümsemesi azaldı biraz. "Ben size danışmanlık yapacağım diye o parayı hak ediyorum. Yoksa milyon lira verseniz değil göğsüme, tırnağıma bile dokunmanıza asla izin vermem. Sizin tanıdığınız kadınlara benzemem ben!"

"Bu konuda hiç şüphem yok."

"Güzel..."

"Güzel..."

Artık şehir içinde, trafiğe uygun olarak yavaşça ilerliyorlardı. Telefon araması sonlanınca, arabanın radyosundaki müzik sesi yeniden süzölmeye başlanmıştı.

Belen'in bakışları camdan dışarıdaydı. Bu aydınlığı ve hareketliliği özlediğini fark etmişti. Parmağını yandaki düğmeye atıp camı aşağıya indirdi. Temiz bir hava ile birlikte dışarısının hafif gürültüsü içeriye doldu.

İnsanlar gündüze göre daha serin olan bu gece havasında sokağa dökülmüşlerdi. Kaldırımlarda, parklarda, alışveriş merkezlerinde dolaşan büyük bir kalabalık vardı. Yemek telaşı çoğu restoranda henüz sona ermemişti. Özellikle deniz kenarındaki irili ufaklı tüm balık restoranları doluydu. Alanya'nın gece hayatına girmeyeli çok olmuştu. Gezinen insanların çoğu yabancı turistti. Birçoğu da karı koca veya sevgiliydi. Birbirlerine sarılmış, etraflarına bakarak geziyorlardı. Tam da gezme ve alışveriş yapma zamanıydı.

Ve aşk!

Hiç âşık olmadığı için bu düşüncüyü kafasından sildi. Etrafındaki hareketlilik usul usul yüreğine işliyordu. Boran'a olan kızılgınlığını unuttu. Farkında olmadan içinde bir yaşama sevinci oluşmuştu. Uzun zamandır gezmediği cad-

delere özlemle baktı. Aslında kendi yaşındaki bir genç kız daha ne isterdi ki? Harika bir saatte, harika bir arabanının içinde, farklı bir adamla birlikteydi.

Dikkat etme şu adamın yakışıklılığına!

“Burası iyi... Uygun bir yerde park edebilirsiniz.” dedi genç adama. Boran hemen ilk bulduğu yere ustaca girivermişti. Belen ona döndü. “Ya benim zevkimi beğenmezseniz?” diye sordu.

“Bence sen çok güzel giyiniyorsun. O yüzden senin zevkine güveniyorum.”

“Bir şort ve bluza bakarak söylüyorsunuz. Kocaman adamsınız. Söyledikleriniz bana hâlâ mantıksız geliyor.”

Boran'ın gözlerinde şeytani bir pırıltı gezindi. Onun masum, inatçı yüzünü süzdü. “Sana birlikte dolaşmayı teklif etsem, bir yerde çay içelim desem kabul eder miydin?”

“Tabii ki hayır!”

Çok doğal bir şekilde cevap verince Boran motoru kapattı. Kemerini çözüp kapıyı açtı. “O hâlde, hadi alışverişe gidelim.”

“Baştan söyleyeyim o zaman! Ben asla yarım saatte alışveriş yapamam!” Uyarı sesi inatçıydı. Onun da gözleri hafifçe parlamıştı. Ellerini yalandan ovuşturdu. “Çok zaman ve çok para kaybedeceksiniz. Kendi hakkımı da son kuruşuna kadar alırım.”

“Anlaştık!” derken adamın gözleri pek de korkmuş gibi bakmıyordu.

Belen kemerini çözüp kapıyı açtı. “Tamam... Şu anda alışveriş yapılacak yerlere çok yakınız. Biraz da yürümemiz gerekebilir. Çok değil. Birkaç kilometre. Göbeğiniz erir belki!”

Boran bu iğnelemeye karşılık olarak gülümsemekle yetindi. Genç kızın yanına gelip inmesini bekledi. Kapıları kilitledikten sonra onunla birlikte kaldırımında yürümeye başladı. Kalabalığa dikkat ederek yol kenarındaki küçük büyük mağazalara bakıyorlardı. Alanya'nın kalabalık sokaklarında yürümek kolay değildi. Bazen kalabalık içinde elleri veya bedenleri birbirine değiyor ama fark etmemiş gibi davranıyorlardı. Belen bu kadarının normal bir şey olduğunun farkındaydı. Uyuzluk etmesine gerek yoktu. Karşı caddeye geçerken genç adamın onu kollamak için hafifçe kolundan tutmasına da sesini çıkarmadı. Bunun erkekçe bir tepki olduğunu fark etmişti.

İlk girdikleri mağazada bu yakınlık ister istemez daha da artmıştı. Genç kız profesyonel olması gerektiğini düşünüyordu. Bu bir işti! Üstelik dakikalara geçtikçe kendisini bu değişik işe iyice kaptırmıştı. Boran hiçbir sıkıntı çıkarmayınca o da kendisini kasmayı bırakmıştı. Bir kadının en sevdiği şeyi yapıyordu! Alışveriş! Hem güzel bir farklılık olarak para konusunda hiçbir endişesi de yoktu.

Genç adamın sürekli uzun kollu gömleklere baktığını fark etmişti. Eline aldığı pantolonlar da genellikle kumaştı.

Ellerini beline dayayıp alayla kaşlarını kaldırdı. "Hayırdır? Kumsalda önemli bir toplantıya mı katılacaksınız?" diye sordu ciddi bir sesle.

Boran, iki elindeki beyaz gömlekleri incelemeyi bırakıp ona dönmüştü. "Hayır!" dedi biraz şaşkınca.

"Bunlar ne peki?"

"Gömlek!"

"Aşçı mısınız siz? Nedir bu beyaz takıntısı? Hem bunlar uzun kollu!" Uzanıp onun elinden gömlekleri biraz sertçe almıştı. "Ne ilginç adamsınız ya!"

"Ama ben..." diyecek oldu Boran.

"Bir tatil yöresindeyiz, Boran Bey! Yaz günü herkesi kendinize güldürmek mi istiyorsunuz?"

"Ben rahatım böyle!"

"Olmaz..." Elindekileri bırakıp bir başka gömlek grubundan açık mavi, yazlık bir gömlek çekivermişti. Onu kaldırıp genç adamın üstüne tuttu. "İşte bu olur! Kısa kollu ve ince... Fiyatı da çok iyi!" Genç adamın sıkın yüzüne inatçı bir tebessümle baktı. "Giyinin de bir bakalım."

"Bu tip şeyler giymeye pek..."

"Hani benim zevkime güveniyordunuz?"

"Güveniyorum ama..."

Onun gözlerindeki bakış karşısında itiraz etmeyi bırakan Boran, isteksizce kısa kollu gömleği aldı. Kabine doğru giderken Belen de başka gömleklere bakıyordu. Sonra gözleri erkek pantolonlarına takıldı. Bu adam kaç bedendi acaba? Tamam, iri bir şeydi ama kilolu da değildi. Göğsü geniş, beli inceydi. Keten pantolonlardan birisini alıp beline baktı. Bu olur muydu?

Kabinlere gidip önünde durdu. Genç adamın hangisinde olduğunu bilmediği için çıkışını bekledi. Aynı anlarda Boran, soyunma kabinlerinden birinin kapısını açıp dışarıya çıktı. Genç kıza karşısında görünce, yakışıp yakışmadığını soran gözlerle baktı.

Belen onu ve yeni gömleğini hızla inceledi. Gömlek geniş göğsünü sarmıştı. Bakışları kollarına gitti. "Bu ne ya!" dedi farkında olmadan. Gömleğin kısa kolları ikinci bir deri gibi kaslarına yapışmıştı. "Vücut mu çalışıyorsunuz siz? Spor salonlarına kucak dolusu para döküyor olmalısınız!"

"Evimizde bir spor salonu var zaten!" dedi Boran doğal bir sesle. "Babamla spor yapmayı severiz. Stres atmak için idealdir."

"Paranın gücü işte..." Gözlerini adamın vücudundan zorlukla ayırdı. "Çıkarın hadi... Rengi güzel ama daha geniş bir modelini bulmamız lazım. Dar gelmiş."

Boran tuttuğu nefesini saldı. "Çok şükür! İsrar edeceksin diye ödüm koptu!"

"İsrar etsem bu kollar kangren olacak. O kadar vicdansız değilim. Fakat belli ki sizin üstünüze başınıza uygun bir şey bulmak bizi yoracak." Elindeki

pantolonları uzattı. “Şunları deneyin bari! Ben de daha geniş birkaç gömlek bulmaya çalışayım. Tişört giyer misiniz?”

“Hayır!”

“Tahmin etmiştim!”

Yeniden ona gömlek aramaya başladı. Aralarda gezinen tezgâhtar kızlardan birisine daha geniş modellerin olup olmadığını sordu. Onun yönlendirdiği kısımda da istediği gibi bir şey bulamadı. Sadece yeşil bir tanesi uygun gibiydi. Onu alıp giyinme kabinine geri döndü. O sırada bir kadın da başka bir kabinde kendi kocasını bekliyordu.

Genç kız kapıyı tıklattı. “Müsait misiniz?”

Kapı aralandı. Boran pantolonu giymişti. Üzerinde sadece atleti vardı.

Hem Belen hem de yanındaki kadın nefesi tutulmuş bir hâlde, bir an bakıp kaldılar. Bej renkli pantolon, uzun bacaklarına tam olmuştu. Beli de iyi oturmuştu. Beyaz atletin gizleyemediği atletik vücudu, görmezden gelinemeyecek kadar dikkat çekiciydi.

“Nasıl?” diye sordu genç adam.

“Güzel...” dedi sadece. Alt tarafı birkaç kastı işte! Yan gözle bakınca, farkında olmadığı bir ilgiyle Boran’ı süzen kadını yakaladı. Kadın hemen kendisini toparladı ve bakışlarını kaçırdı. Belen’in alışık olmadığı bir durumdu bu. Elindeki gömleği de genç adama uzattı. “Diğer pantolonla birlikte bunu da deneyin.”

On dakika sonra ellerinde iki pantolon ve bir gömlekle mağazadan dışarıya çıkmışlardı. Oradan yakındaki bir başka mağazaya girdiler. Belen artık ne aradıklarını tam olarak biliyordu. Buna rağmen istedikleri gibi bir şey bulmak zor oluyordu. Onun giyim konusunda neden sıkıntı çektiğini de anlamıştı. Baktıklarının beli tam olsa göğsü oturmuyor, göğsü otursa kalın kollarını sımsıkı sarıyordu. Boran’ın böyle dar şeyler istemediğini anlamıştı. Atlenk vücudunu gösterip hava atacak birisi olmaması hoşuna gitmişti. Gel gelelim, o kadar büyük beden ölçüsüne sahip kıyafetleri her yerde bulmak cidden zordu.

Neyse ki kaliteli ürün satan mağazaların çoğu henüz açıktı. Zaman ise hızla akıyordu. Genç adamı şort ve tişört almaya bir türlü ikna edememişti. Sonunda değişik yerlerden iki kot, üç keten pantolon ve birkaç gömlek daha almışlardı. İç çamaşırı konusu diğerleri kadar zorlamamıştı. Genç adam uygun bedenleri toparlayıp kasaya koyuvermişti. İki adet de denizde giyebilmek için mayo şort aldılar. Alınanların çoğu beden ölçüsü itibarıyla zor bulunan şeylerdi. Hâliyle diğerlerinden pahalıydı. O hiç ilgilenmese de Belen mutlaka fiyatlarını kontrol ediyordu. Bu bir alışkanlıktı. Hatta kendisi için almış gibi pazarlık bile yapıyordu.

“Sen kendine bir şey almayacak mısın?” diye sormuştu Boran. Arabanın yanına geri dönmüşlerdi. Tüm poşetleri kendisi taşıyan genç adam, onları bagaja koyduktan sonra sormuştu bu soruyu.

“Benim her şeyim var!” dedi Belen gülümseyerek. Gözleri de gülüyordu artık. İki saat önceki kızgın kız değildi. Bir yabancıyla alışveriş yapmasına rağmen çok keyif almıştı. Bu çok ilginçti. Uzun zamandır bu kadar hoş vakit geçirmemişti. Çocuğuna kıyafet seçen anaç bir anne gibi olmuştu.

“Hangi kadın yeni bir kıyafete hayır der ki?” dedi Boran.

“İhtiyacı olmayan bir kadın!” diye mırıldandı genç kız. “Ayrıca yanımda kimliğim ve telefonumdan başka bir şey yok. Apar topar getirdiniz beni buraya!”

Boran gözlerini etrafta gezdiriyordu. Başıyla işaret etti. “Bak şu karşıda sadece kadın kıyafetleri satan bir mağaza var. Hadi oraya gidip bir bakalım.”

“Size söyledim ya! Hem gerek yok hem de...” diye başladı genç kız ama Boran onu susturdu.

“Bu gecenin anısına sana da bir şeyler almamız konusunda ısrarcıyım. Belki annene de bir şey almak istersin?” Gözleri kesin kararlı gibiydi. “Para konusunu dert etme. Sana yardımlarından dolayı hediye almak isterim.”

“Ben hediyemi siz giderken renkli kâğıt olarak alacağım zaten! Diğer türlü bir şeyi kabul edemem.” Sesi inatçıydı.

“Karşı çıkmama gerek yok. Küçük bir hediye beni batırmaz, seni de gurunandan etmez.”

“Saat gece yarısına geldi. Farkında mısınız?”

“Sorun değil. Gel hadi!” Onu kolundan hafifçe tutmuştu. “Acelelerimiz yok. Para da çekmemiz lazım. Anneni ikna etmemiz gerek.”

Belen kendisini inatçı sanırdı ama adamın baskın tavrı karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. “Annem bana inanır. Para görmesi şart değil.” Yine de onun kendisini yola doğru yönlendirmesine engel olamamıştı. “Bakın! Gerçekten istemiyorum.”

“Belen! Bu kadar inatçı olmanın sebebi ne acaba? Sorun ben miyim yoksa hep böyle vahşi bir kedi gibi misin?”

“Geceleri urnalarımı bilerim! Kiminle karşılaşacağım belli olmaz.”

“Benden sana zarar gelmez. Gel hadi...”

Onun ısrarı karşısında artık direnmeyi bırakmıştı. Kadın kıyafetleri ile dolu mağazaya girdiklerinde, içerisi hâlâ kalabalıktı. Erkeklerin çoğu bir köşede sıkılmış bir şekilde beklerken, kadınların aşkla reyonlar arasında gezinmesi ilginç bir görünüm oluşturunuyordu.

Birkaç kıyafeti alıp baktı. Sezon başladığı için bir sürü güzel model gelmişti. Sonunda içindeki tutkulu kadın ortaya çıktı. Bu gece iyi para kazanmıştı. Birazını bir iki yeni kıyafete ayırsa ne olurdu ki? Hem annesine de hediye olarak bir şey alabilirdi. İkisinin de bedenleri aynıydı nasılsa. Sonra bu parayı adamın hesabından keserdi.

Boran sabırlıydı. O da diğer erkekler gibi bir kenara çekilmişti. Zaten in gövdesiyle dar reyonların arasını kolayca kaplıyordu. Fakat genç kız denemek için ilk kıyafeti eline aldığı anda, teklifsiz bir şekilde kabine kadar onunla gelmişti.

Belen'in kaşları kalktı. "Size de gösterecek miyim?"

"Ben sana gösterdim!" Gayet rahattı. Dimdik gözlerine bakıyordu.

"Fakat benimkisi bir iştî!"

"Fikirlerime güvenmiyor musun?" Ciddi bir şekilde onu süzdü. "Sana her şeyin yakışacağına eminim gerçi! Bir çuval giysen bile senin güzelliğini göğleyemez." Sesi keşke biraz alaycı olsaydı. Son cümlelerini söylerken keşke bu kadar ciddi olmasaydı.

Bu cümleler karşısında Belen'in gözleri hafifçe irileşti. "Boran Bey!" dedi gözlerini kırıştırarak. Çevrelerinde birkaç kişi daha vardı. Huzursuzca kıpırdandı. Ona doğru sokuldu biraz. "Böyle konuşmasanız?" diye fısıldadı.

"Ne dedim ki?"

"Bence mesafemizi korusak çok iyi olur. İltifatlarınızı sevgililerinize saklayın."

"İltifat etseydim, haklısın derdim." Genç adam elindeki bir bluzu ona doğru uzatmıştı. "Bunu da dene bence. Güzel göğüslerine çok yakışacak!"

Belen'in gözleri iyice irileşmişti. Yandaki kadının bu son cümleyi duyduğundan emindi.

O kadar erişilmez, o kadar kendi bildiğini yapan bir adamdı ki Belen ne-redeyse çaresizdi. Onun elindeki kırmızı bluzu hissimla alıp boş kabinlerden birisine girdi. Bir süre sakinleşmeye çalışarak aynadan kendisini süzdü. Yanakları kızarmıştı. Öfkeden mi, şaşkınlıktan mı, göğüslerinin övülmesinden mi olduğunu bilemiyordu. Kesin bir şey vardı ki bu adam onun kimyasını bir anda değiştireveriyordu.

Önce onun verdiği bluzu denedi. Kırmızı, vücudunu sıkıca saran, yaşına uygun bir bluzdu. İnce askıları narin omuzlarını açıkta bırakmıştı. Sutyen askılarını da gizleyebiliyordu. Gerçekten göğüsleri hoş bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Biraz çekinerek kabinden dışarıya süzüldü. Burnunu kaldırmış, meydan okuyan bir bakışla genç adamın yüzüne bakmıştı. Kara gözler hızla üzerinde gezindi. Başını salladı sonra. "Güzel..."

Genç kız yeniden soyunma kabinine girdi. Çıktığında üzerinde çiçekli be tişört vardı. Kollarını iki yana açtı. Adamın fikrini bekledi.

"Çiçekler güzel ama sana yakışmadı!" dedi Boran.

Aslında genç kız da beğenmemişti ve zevklerinin aynı olup olmadığını test etmek için dışarıya çıkmıştı. Bu yeni bir deneyimdi Belen için. Kabinde çıkıp giydiklerini ona gösterme konusundaki isteksizliği zaman içinde kurboldu. Değişik kıyafetleri denerken, çıkıp genç adama göstermek, beğenip beğenmediğini görmek, hoşuna gitmeye başladı. Bu hislerinden dolayı çık

şaşkındı. Özellikle her yeni kıyafeti gösterecek şekilde kollarını açıp fikrini beklediğinde, ateşli gözlerden gelen kıvılcımlar, kendisini farklı hissetmesine sebep oluyordu. İlk kez güzel ve alımlı bir kız olduğunun farkında olmuştu. Hiçbir göz, vücudunda böylesine yakarak dolaşmamıştı.

Denediği şeylerden birisi de beyaz renkli bir bikiniydi. Boran birkaç bikiniyi seçip gelmiş, genç kızın ellerine tutuşturmuştu.

“Bunları da dene!”

“Bikininim var benim...”

Tabii ki Boran onu dinlememişti. “Dene...” demişti sadece.

Genç kız isteksizce de olsa kabinde bikinileri tek tek denedi. En çok beyaz renkli olanı hoşuna gitmişti. O kadar güzel bir kesimi vardı ki dik göğüslerini tatlı bir şekilde sarıyordu. Alt parçası ise dar kalçalarının çekici biçimini ortaya çıkarmıştı.

“Bakabilir miyim?” diyen bir ses duyunca irkildi.

Kapıyı hafifçe araladı. Dışarıda bekleyen adama göz attı. Aralık kapıdan vücudunu göstermemeye çalışıyordu. “Tabii ki hayır!” dedi ters bir sesle.

“Niye?”

Ne rahat bir adamdı bu böyle? Gözleri aralığın izin verdiği kadarıyla etraf-
ta gezindi. Kabin ve çevresinde kendilerinden başka kimse kalmamıştı.

“Çıplağım neredeyse!” Sesi onun bu pervasızlığını azarlar gibiydi.

“Saçma! Nasılsa yarın veya bir başka gün üzerinde bu bikiniyi göreceğim!”
Genç adam ciddi bir bakışla karşılık vermişti.

“Olabilir...” Yutkundu. Onunla aynı ortamda yüzmeyi hayal etmek, içinde bir şeylerin kıpırdanmasına sebep olmuştu.

“Hadi Belen! Çocuklaşma! Sadece fikir beyan edeceğim.” Boran’ın sesi sabırlıydı.

“Benim bir fikrim var zaten!” Genç adamın yüzündeki kararlılık karşısında burun kıvrıldı. “Bildığınız bikini işte! Almayı düşünmüyorum zaten.”

“Niye? Beğenmedin mi?”

“Beğendim ama çok pahalı bu! Alt tarafı iki parça kumaş!”

“Çık da bakayım!”

Sonunda bu ısrara teslim oldu. “Çıkamam! Siz yaklaşın!” dedi yavaşça. Geriye çekilirken kapıyı iyice açtı. Bir başka yabancıya böyle yarı çıplak yakalanmak istemezdi. Bu meraklı ve inatçı yabancı ise şimdilik ona bakabilirdi.

Boran onun üzerindeki küçük kumaş parçalarını hızla süzdü. Arkadaki aynadan da sırtı ve yuvarlak kalçaları görünüyordu. Diri göğüsleri göz alıcıydı. Genç kıızı ne kadar seksi bulduğunu belli etmemek için elinden geleni yaptı. Bu kızın karşısında taştan bir heykel olsa canlanır ve o güzel vücuduna dokunmak için her şeyini verirdi.

"Nasıl?" diye sordu Belen. Genç adamın fikrini merak ettiğine inanamıyordu.

"Çok güzel..." dedi Boran sesini normal tutmaya çalışarak.

"Biraz küçük değil mi?" Onun bakışlarındaki yanıp sönmeyi fark edemişti. Kendi çıplaklığını adamın böyle düz bakışlarla incelemesi, azıcık hayal kırıklığı yaşatmıştı. Boran kendisini beğenmemişti galiba! Başını eğip baktı. Göğüsleri küçük ama diriye. Göbeği yoktu. Bacakları da güzeldi.

"Bence güzel, alalım..." dedi Boran gözlerini onun çekici vücudundan kaçırıp. Yüzüne bakıyordu şimdi. "Diğerlerini beğenmedin mi?"

"Beğendim ama bu gecenin tüm ganimetini bunlara dökmek istemiyorum. Yaşatmam gereken bir otelim var benim."

"Bunlar benim hediyem olacak!" dedi Boran düz bir sesle. İtiraz etmek için ağzını açan Belen'i de sert bir yüzle susturdu. "İtiraz etme artık Belen! Bu sende alışkanlık olmuş! Her şeye karşı savaşmak zorunda değilsin!"

"Bunu kabul edemem! Bana hediye alacak kadar yakınum veya dostum değilsiniz!" Genç kızın gözleri inatla parlamıştı. "Ahu Hanım gibi sevgiliniz de değilim!"

Boran birkaç saniye onu süzdü. "Evet demek zor bir şey değil!"

"Hayır demek daha kolay! Parasını sizin vermenizi kabul edeceğim ama sonra bana yapacağınız ödemedan düşeceğim!"

Genç adam hafif bir nefes alarak sabrının son demlerini kullandı. "Peki Öyle olsun!" dedi sakinliğini korumaya çalışarak. Daha önce hiçbir kadın onunla böyle inatlaşmamıştı. Kız kardeşi Mihrimah hariç...

Kasaya gidip ellerindekileri bıraktılar. Belen iki bikini almıştı. Diğer yazlık kıyafetlerle birlikte ciddi bir para tutmuştu ama umurunda değildi. Eğlenmişti, kaliteli şeyler almıştı, farklı bir gece yaşamıştı. Bu paradan daha değerliydi.

Elleri poşetlerle dolu bir hâlde arabaya geri döndüler. Saat bire yaklaşıyordu. Hepsini bagaja atıp kapağı kapatan Boran, genç kıza çevirdi gözlerini.

"Bir pastanede bir şeyler yiyelim mi? Kadayıflı dondurma mesela?"

Belen kararsızdı. "Çok isterdim fakat epey geç oldu..." dedi yavaşça. "Annem merak eder artık."

"Ara onu..."

"Arayacağım ama biz yine de dönelim."

"Peki, yarın yer miyiz? Otelde?" Gözlerini kıpmıştı. "Bana dondurma marlaması konusunda ısrarcıyım."

"İçer bu ara biraz yoğun ve..."

"Altı üstü bir dondurma!" diyerek onu susturdu genç adam. "Akşam yemeğinden sonra kumsalda... Olmaz mı?"

Belen gözlerini kırptırdı. Bakışlarını kaçırmıştı. Extraflarında gezinen insanlara baktı. Kalabalık epeyce azalmıştı ama hâlâ bir sürü insan vardı. Akşam

genç adamın teklifindeydi. Bunu kabul edemezdi. Bugüne kadar, tek bir erkek müşteriyle bile oturup dondurma yemişliği olmamıştı. Diğer yandan, bugüne kadar bir erkekle alışverişe de gitmemiş, yarı çıplak vücudunu da göstermemişti.

"Bunu yarın konuşsak?" dedi yavaşça. Neredeyse kabul etmek üzere olduğuna inanamıyordu. "Şu anda bir şey diyemem. Pek yapmadığım bir şey bu..."

"Benden korkuyor musun hâlâ?"

"İki iri adamı paçavra eden mafya görünümlü bir adamdan niye korkayım ki? Sadece şimdiden bir söz veremem."

"Korkuyorsun!" dedi Boran sakince.

Belen, siyah aracın sağ kapısına doğru yöneldi. "Şansınızı zorlamayın, Boran Bey! Size karşı gerçekten çok toleranslı davrandım. Niye yaptığım işe benim için bile bir sır!"

Boran da onun gibi otomobile yönelip şoför koltuğuna oturdu. Belen hemen telefonunu açıp annesini aramıştı. Yolda olduğunu haber verip merak etmemesini söyledi. Anayola çıkıp otele doğru ilerlerken ikisi de sessizdi. Kısa bir süre sonra otelin önüne geldiler. Yolda yine tamir vardı ama ikisi de kendi düşüncelerine dalmış oldukları için otele ne ara geldiklerini anlamamışlardı.

Otelin bahçesinde hâlâ birkaç aile oturuyordu. Gecenin serinliğinden faydalananlardı. Barda oturmuş neşeyle konuşan gençler de dikkat çekiyordu. Boran otomobili otoparka sokup motoru kapattıktan sonra birkaç saniye sessizce durdu. Sonra başını çevirip genç kıza baktı. Belen de ona bakıyordu.

"Bu gece için teşekkür ederim!" dedi Boran. Dışarıdan gelen soluk ışıktaki bile genç kızın ne kadar güzel görüldüğünü düşünmüştü. Kollarının arasına alıp öpmemek için tüm gücünü harcadı. "Çok yardımın oldu."

"Aslında... ben de eğlendim!" diye itiraf etti Belen. Gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür etmenize gerek yok." Bu eğlenceli gecenin sona ermesi, genç kıza sanki biraz üzümüştü.

"Parayı sonra istediğine emin misin?"

"Evet... Sorun değil. Dondurma işini de yarın konuşuruz." Yavaşça emniyet kemeri çözdü. Kapıyı açıp dışarıya çıktı.

Boran da hemen çıkıp bagaja yönelmişti. Kapağını açtıktan sonra poşetlere uzandı. "Eve taşımaya yardım edeyim mi?"

"Aman..." deyiverdi Belen farkında olmadan. Sonra kendisini topladı. "Yani annemin sizi görmesi iyi olmaz. Uyumamış daha. Ben taşıyım. Üç tane-cik poşet zaten! Siz de yatıp dinlenin..."

"Tamam, sen bilirsin."

Belen poşetleri tek eliyle bile tutabiliyordu. Sağ elini ona resmî bir şekilde uzattı. Küçük eli, genç adamın iri avucunda kaybolmuştu. Bu temasla birlikte vücuduna inanılmaz bir elektrik akmıştı âdeta.

"İyi geceler, Boran Bey! Dilerim, yeni kıyafetlerinizi sağlıklı giyersiniz."

12. BÖLÜM O BENİMKİ DEĞİL

30 Haziran Salı / 00.34

Annesi verandada oturmuş, bir roman okuyordu. Belen'in ağaçların içinden çıkıp geldiğini görünce, romanını masanın üzerine bıraktı. Meraklı gözleri kızının üzerinde gezindi. Onun gayet keyifli ve rahat olduğunu görünce, yüreğindeki minik endişe yok oldu. Belen'e her ne kadar çok güveniyor olsa da aklının onda kalmasına sebep olacak bir sürü şey vardı. Mesela Alanya'ya kadar olan o kısacık mesafede bile ciddi bir kaza başlarına gelebilirdi. Beraber gittiği kişi kadın mı erkek mi onu bile bilmiyordu. Sapığın teki olmasa bile gittikleri yerde özgürce gezinen sarhoşlar, serseriler, değişik değişik tipte adamlar olabilirdi. O güzellikte bir kıza her zaman sarkıntılık edilebilirdi. Yanında bir erkek olsa bile!

Gözleri ellerindeki poşetlere kayd. Demek iş için derken, alışveriş yapacak kadar vakitleri de olmuştu.

"Anne! Keşke yatsaydın!" dedi Belen. Yanına gelmiş, pürüzsüz cildinden kocaman bir öpücük almıştı.

"Merak ettim seni..." dedi Della doğrudan. "Uykum da gelmedi zaten."

"Gittim geldim işte. Birazcık geciktim sadece! İş uzun sürdü."

"Alışveriş yapmaya da vakit bulmuşsun."

Belen elindeki poşetleri bir sandalyeye bıraktı. "İş zaten oydu..." dedi gülümseyerek. Bir tanesinin içinden gök mavisi, şahane bir bluz çıkardı. Havaya kaldırıp annesine gösterdi. "Bak! Bu da senin!"

"Benim mi?"

"Evet..." Ona doğru uzattı. "Güle güle kullan. Benden, güzel anneme küçük bir hediye..."

Della onun uzattığı bluzu aldı. İnceliyormuş gibi yaptı. "Teşekkür ederim!" dedi mutlu olmuş bir ifadeyle. "Pahalı bir şey benziyor. Keşke masraf yapmasaydın!"

"Bu gece iyi para kazandım. Bunu hak ettik!"

Della elindeki bluzu kucağına koyup gözlerini kızının yüzüne çevirdi. "Bu nasıl bir işmiş ki?" diye sordu yavaşça. Sesinde tatlı bir ton vardı ama Belen bu konuşma tarzını biliyordu. O böyle sakın konuşunca annesinin tehlikeli olduğunu anlardı. "Alanya'da gecenin bir yarısı, nasıl bir iş yaptığınızı çok merak ettim gerçekten!"

Belen boğazını temizledi. Annesinin yanındaki boş sandalyeye oturmuştu. "Bir müşterimizdi..."

"Kadın mı erkek mi?"

"Erkek..."

Della başını eğdi. "Demek erkek!" Bir şey demedi birkaç saniye. "Nasıl oldu peki?"

"Bu akşam yemekten sonra otele gittiğimde karşılaştık," diye açıklamaya çalıştı Belen. "Acele yola çıktığını ve yanında giyecek hiçbir şey getirmediğini söyledi."

"Öyle mi?"

"Evet! Bana, kendisine kıyafet seçiminde yardım etmem karşılığında, otel faturasının üç mislini teklif etti."

"Çok saçma!" dedi Della.

Belen ona güven vermek için gülümsedi. "İnan ben de aynısını söyledim. Alanya'yı tanıımıyormuş. Kendi kıyafetlerini de genellikle terzisi dikermiş."

"Zengin birisi demek ki! Kaç yaşında bu adam? Nasıl birisi?"

Bunlar tehlikeli sorulardı. "Çok genç değil..." diye mırıldandı. Doğruların hepsini söylemeye gerek yoktu. Çok yakışıklı, insanı ürperten, ikna gücü yüksek birisi olduğunu ona söyleyemezdi. "Sessiz, az konuşan birisi. Şu siyah otomobilin sahibi..."

"Başka?"

Belen narin omuzlarını silktilti. "Öylesine bir adam işte! Otele gelen diğer müşteriler gibi... Biliyorsun, paraya ihtiyacımız vardı. Adam teklifinde çok ciddi olunca kabul etmek çok mantıklı geldi. İki saat için iyi paraydı. Üstelik gecikirsek daha da fazlasını ödeyeceğini söyledi. Ben de biraz ağırdan aldım. Hatta kendime ve sana da bir şeyler alacak vaktim oldu. Parasını ödemeyi teklif etti ama kabul etmedim. Sonra da hiçbir şey olmadan geldik işte! Hepsi bu!"

Della başını salladı. "Tamam! Anladım... Aferin sana! Biliyorsun, artık kimselere güven olmuyor. Özellikle erkeklerle... O yüzden soruyorum." Durakladı bir an. Az önce sorduğu soruyu tekrarladı. "Bu adam kaç yaşında demiştin?"

"Demedim..." Hafif bir nefes aldı. "Benden büyük... Ama inan bana, çok efendiydi. Tek isteği birkaç parça yazlık kıyafetti."

"Birkaç parça kıyafet için üç misli konaklama ücreti mi teklif etti şimdi? Hem de sana asılmadan? İnanmakta zorlanıyorum gerçekten."

"Bu zengin züppeleri bilirsin anne! Paralarını nereye çarçur edeceğini bilemezler."

"Evet, sanırım öyle." Durup düşündü bir an. "O parayı alacak mısın?"

Belen hafifçe kaşlarını çatı. "Tabii ki! Neden?"

"Bana hiç doğru gelmiyor... Yani iki saat için o kadar para çok değil mi? Ne kadar zengin olursa olsun, o para bizim hakkımız olamaz!"

Genç kız hafif bir nefes aldı. "Doğrusu, ben de biraz huzursuzum ama teklifi yapan ben değilim ki! Kendisi teklif etti. Hem o para bizim çok işimize yarayacak."

"Kaç gün kalacakmış?"

"Söylemedi... Ne kadar çok kalırsa o kadar bizim kârımıza olur."

"Hımm..." Başını sallamıştı. "Peki kaç yaşında?"

Ah annesinin bu inadı! "Oruz civarı!"

Della yine başını salladı. "Anladım. Üstü mü altı mı?"

"Ne bileyim anne? Ben doğurmadım ki!"

Sesindeki hafif isyan üzerine, Della daha fazla üstelemedi. Yavaşça ayağa kalktı. "Neyse! Sağ salim gidip gelmene sevindim. Yatmayalım mı artık? Çok geç oldu."

Belen de ayağa kalkmıştı. "Yatalım!" dedi. "Uykum geldi zaten!" Gidip annesine sarıldı. Bir kere daha onun sevgi dolu koruyuculuğuna ve başka birisi için olan endişesine saygı duymuştu. Bu ne kadar da tatlı bir kadındı böyle! Onun gibi bir annesi olduğu için gurur duyuyordu. "Canım annem benim! Merak etme artık. Kontrolüm altında olmayan hiçbir şey yok. Ben kocamın bir kız oldum. Üniversiteye başlayınca beni nasıl koruyacaksın?"

"Belki de seninle gelirim!" dedi kadın onu iğneler gibi.

"Tabii! Bunu çok isterim ama ya burası?"

Kadın derin bir nefes aldı. "Püf! Bilmiyorum... Neyse! Vakti gelince düşünürüz."

O da sevgiyle kızına sarıldı. Onun mutlu olmasını her şeyden fazla isterdi. Yarın gidip şu adamı görse miydi? Kızının sesindeki bir şey aklını karıştırıyordu. Belen gerçekten de büyümüştü. Onun ilk kez bir erkekle tek başına bir şey yaptığının farkındaydı. Acaba Belen de bunun farkında mıydı?

Her ikisi de ortalığı toparlayıp odalarına çekildiler. Her ikisinin de kafasında bir sürü şey vardı. Özellikle Belen'in kafası daha da meşguldü. Soyunup yatağına girdiğinde, hemen uyuyamadı. Elinde olmadan tüm geceyi aklından geçirmişti.

Della da yattığı yerden kızını düşünüyordu. Onun gözlerinin uzun süredir öyle parladığını görmemişti. Bunun kazandığı paradan dolayı olması çok muhtemeldi. Gözlerini yumdu. Kendisini kandırmayı bırakmalıydı artık. Belen'i her an bir erkek gelip kapabilirdi. Burada olmasa üniversitede olacaktı. Kızı bir gün bir erkeğin farkına varacak ve bilmediği engin denizlere doğru açılacaktı.

Kendi gençliğini düşündü. Çocuklarının babasıyla tanıştığında, henüz çok gençti. Ailesine rest çekecek kadar büyüklük bir aşkla sevmişti onu. Semih'e

sıralarda bir otelde çalışıyordu. Efendi, çalışkan ve yakışıklıydı. Tabii ki bu ilişkiye Della'nın ailesi karşı çıkmıştı. Görüşmeleri neredeyse imkânsız olmuştu. Ne yapıp edip bir araya geldikleri bir gün, evlenmeye karar vermişlerdi. Ailesinin bunu kabul etmesi ise neredeyse imkânsızdı. Semih'in kimsesi olmayan bir Türk göçmeni olmasının yanı sıra, kazancının çok iyi olmadığını bahane edip duruyorlardı. Müslüman olması bile zaten başlı başına bir engeldi.

Della yine de ailesine karşı çıkmıştı. On sekiz yaşını doldurduğu için sevdiği adamla hiçbir zorluk yaşamadan gizlice evlenmiş, sonra da kızılca kıyamet kopmuştu. Şimdi düşünüyordu da Belen aynı şeyi yapsaydı gerçekten çok üzülürdü. Fakat yirmi sene önce kendisine başka bir şans verilmemişti ki! Aynı şey kendi kızının başına gelse mutlaka bir çözüm bulmaya çalışırdı. Doğrudan engellemeye uğraşmazdı.

Yatağında dönüp o günleri unutmaya çalıştı ama nereden aklına geldiyse işte, bir türlü uyuyamıyordu. Uyuyamadığı gibi o yılları bir bir hatırlıyordu.

Semih'in bir evi bile yoktu. Otelde kalıyordu. Evlendikleri ortaya çıkınca Della'nın Emniyet Müdürü olan babası çok kızmıştı. İstemediği damadı hakkında araştırma yaptırmıştı. Hatta onu oteldeki işinden edecek kadar ileriye gitmişti. Della'yı da onun peşinden gitmemesi konusunda tehdit etmişti. Sah-te bir belgeyle onu hapislerde çürütebileceğini söylemişti.

Ailesinin hayalinde, kızlarını varlıklı, iyi eğitim görmüş bir Almanla evlendirmek vardı. Boşanmaları için zorlayacaklardı ki Della'nın hamile olduğu ortaya çıkmıştı. Bu işleri biraz değiştirmişti. Yine de kırgınlıkları geçmemişti. Semih'le görüşmelerini kesin olarak yasaklamışlardı. Zaten kader bunu da engellemişti. Karısının hamile olduğunu bilmeyen Semih, felç geçiren annesi için acil olarak Türkiye'ye geri dönmüştü. Almanya'da bir işi bile olmadığı için bir süre annesinin yanında kalmaya karar vermişti. O süre ise ayları bulmuştu.

Della iç çekti. Ne kadar da kötü aylardı! Kocasız, aile baskısı altında ve hamile bir genç kızdı. Semih kızının doğumuna bile gelememişti. Belen'i ilk gördüğünde, kızları dokuz aylık olmuştu. Annesinin ölümünden sonra hemen soluğu Almanya'da almıştı ama artık bazı şeyler de değişmişti.

Türkiye'de iyi bir iş bulduğunu ve en kısa zamanda karısını ve kızını yanına alacağını söylemişti. Antalya'da çok büyük bir otelde çalışmaya başlamıştı. Annesinin hastalığı yüzünden tüm birikimleri de tükenmişti. Onları yaşadıkları o rahat ortamdan zorlukların içine çekemeyeceğini söylüyordu.

Della sabırla onu beklemişti. Bu süre yılları bulmuştu. Kendisi de bir işe girmişti. Ailesinden ayrı yaşamak istemişse de babası izin vermemişti. Gerçekten de genç ve güzel bir kadının, özellikle de kocası yanında yoksa başına kötü şeyler gelebileceğini yaşayarak öğrenmişti.

Semih'le yılda bir bazen de iki kere görüşebiliyorlardı. Hiç görüşmedikleri yıllar da olmuştu. Della'nın babası bir trafik kazasında ölünce her şey değişmişti. Üzülmüştü tabii... Tüm sertliğine rağmen babasını severdi. Fakat onun

bir kere olsun torunu Belen'i kucağına aldığını hatırlamıyordu. Oysa o kadar güzel, o kadar ısıltılı bir çocuktur ki! O kaza olup babası öldüğünde, Belen henüz yedi yaşındaydı. O ölümden sonra Semih artık Türkiye'ye gelmesinin lafını eder olmuştu.

Della'nın annesi o kadar sert bir kadın değildi. Kocasını ölünce biraz hayatı kopmuştu. Della'yı daha serbest bırakmıştı. Della büyüyüp olgunlaşırken annesi de yaşlanmıştı tabii. Kendince hastalıkları vardı. Fakat kendisini iyi hissettiği bir dönemde kızının Türkiye'ye gidip ortamı görmek istemesine sesini çıkarmamıştı. Della bu yabancı ülkeye ilk geldiğinde bile, havasına, suyuna, güneşine hayran kalmıştı. Kocasını onu Alanya'da, deniz kenarında küçük bir araziye getirmişti. Üzerinde daha sıvaları bile yapılmamış bir de bina görünüyordu.

"Bu otelin inşaatı yarım kalmış..." demişti ona. "Devlet çok uygun koşullarda, uzun vadeli kredi veriyor. Ona müracaat edeceğim."

Dediğini de yapmıştı. Kredi çekip araziye ve üzerindeki yarım inşaatı satın almıştı. Della'dan biraz daha süre istemişti. Oteli bitirip her şeyi yoluna sokacak ve onu yanına alacaktı. Oğulları Berkin, bu gidiş gelişler arasında plansız bir şekilde olmuştu. O da birkaç yılını babasız bir şekilde geçirmişti.

Üç sene sonra Della'nın annesi beyin kanaması geçirmiş ve birkaç gün sonra ölmüştü. Almanya'da artık kimsesi kalmamıştı. Bunun üzerine Semih, onu Türkiye'ye kesin olarak çağırılmıştı. Hiç düşünmeden kocasının çağırısına uymuş ve alışık olduğu yaşamını genç bir erkeğin hayalleri için terk etmişti.

İlk zamanlar her şey çok güzeldi. Otel onları yoruyor olsa da iyi kazanıyordu. Della iyi derecede İngilizce biliyordu ve ana dili olan Almancası sayesinde de müşterilerle birebir ilgileniyordu. Zaman içinde Türkçeyi de çok güzel öğrenmişti. Kocasına yardım etmek bir zevkti. Yapımı zaman alan bu ev ise her şeyin daha güzel olacağını gösteren somut bir nesneydi âdeta. Fakat günler ve geceler o kadar yoğun geçiyordu ki normal bir karı koca ilişkileri bile yoktu. Genelde Semih daha çok çalışıyor ve yatağa geldiğinde uyumaktan başka bir şey düşünmüyordu. Son zamanlarda ise hâlsiz ve belirgin bir şekilde iştahsızdı. Epey zayıflamıştı. Çocuklarıyla bile fazla ilgilenemiyordu.

Ne yazık ki mutlulukları bir yılı bulmadan kötü bir haberle gölgelenmişti. Kocasının hâlsizliğinin ve ağrıların sebebi, bir hastane kontrolünde ortaya çıkmıştı.

Yatağında sıkıntıyla döndü. Nereden aklına gelmişti ki sanki bu anılar? Bu evi gerçekten çok severdi ama her köşesinde Semih'e ait anılar görmek, basit mutluluklar yaşamasını bile engelliyordu.

Kırk yaşına gelmişti artık! Bu yaştan sonra onun yaşayabileceği en büyük mutluluk, çocuklarının evliliği ve torun sahibi olmaktan öteye gidemezdi.

Nasıl olduysa yoğun düşüncelerine rağmen gözleri kendiliğinden kapanırdı. Uyuyabilirdi sonunda ama pek sağlıklı bir uyku olduğu söylenemezdi.

Yine garip rüyalar gördü. Önceki gece rüyasında gördüğü esmer adam yine karşısındaydı.

Uyandığında, yüzünü hatırlamadığı o adamın kendisine nasıl sarıldığı hâlâ aklındaydı. Kollarından tutan pençe gibi ellerini sanki hâlâ hissediyordu. Bu sefer rüyasında Belen yoktu. Sadece kendisi ve uzun boylu o adam... Kaçmaya çalıştıkça, gülerек onu kendisine çeken acımasız birisi...

Rüyanın etkisiyle uykusu açılınca, kalkıp saate baktı. Şaşırmıştı. Çoktan sabah olmuştu. Vakır epey ilerlemişti. Demek rüya görmese daha da uyuyacaktı! Kalkıp hızlı bir duş aldı. Gözlerinin altı uykusuzluktan morarmış mı diye aynaya baktı. Makyaj masasının sandalyesine oturup biraz makyaj yaptı. Uzun zamandır ilk kez makyaj yapıyordu. Zaten kırmızı görünen dudaklarına hafif bir ruj sürdü. Güzel gözlerini ortaya çıkaracak şekilde yaptığı makyajı beğenince, kendinden memnun bir şekilde ayağa kalktı. Bir kot ve bluzdan oluşan gündelik kıyafetlerini giyinip aşağıya indi. Mutfakta çay koymaya hazırlanıyordu ki kapıda bir hareketlilik hissetti. Başını çevirdiğinde Belen'in güzel, gülümseyen yüzünü görmüştü.

"Günaydın, annecim..." dedi genç kız neşeli bir sesle. Onun yanına gelip yanağına bir öpücük kondurdu. "İkimiz de geç kalmışız..."

"O kadar geç değil. Saat daha dokuz." Beğeniyle kızını süzdü. Onun da yeni banyo yaptığı, mis gibi kokusundan ve nemli saçlarından belliydi. Kalçasına yapışan dar şortu ve yazlık askılı bluzu ile çok da çekiciydi. Gür saçları çıplak sırtını rahatlıkla kapatıp beline kadar iniyordu. "Şu seksi popona, daha az dar olan bir şey giysen olmaz mı?" diye iğneledi.

"Popom seninkiyle aynı! Bence, sen de yaşlı kadınlar gibi giyineceğine, şort ve askılı bluz giysen daha rahat edersin."

"Bu yaşta yakışır mı kızım?" diye söylendi Della.

"Daha neler anne ya! Genç kız gibisin maşallah! Seni bir yakışıklıya kaptıracığım diye ödüm kopuyor. O yüzden otele çok gelmeni istemiyorum."

"Kim bakacak artık kızım bana? İki çocuk annesi, dul bir kadını hangi yakışıklı ister?"

"Öyle deme!" Annesine sevgiyle sarıldı. "Sen dünyanın en güzel annesisin!" Bu ifade Belen'in gençliğini, sevgiye açlığını ve annesine hayranlığını gösteriyordu. Sevgisini ona sınıksız sarılmasıyla da belli etmişti. Della da kızına sarıldı. Elinde olmadan gözleri nemlenmişti.

"Sen de dünyanın en tatlı, en akıllı, en güzel kızsın!"

"Annemin kızımıyım çünkü!"

Della onu bıraktı. "Bırak şimdi yalakalığı da işimize bakalım. Otele mi gideceksin? Beraber gidelim mi? Sabah kahvaltımızı orada yaparız. Değişiklik olur benim için de!"

"Berkin?.."

“Kardeşin daha kalkmaz... Erken kaldırıyorum diye sızlanıp duruyordu zaten. Bugün uyusun biraz.”

Belen başını eğdi. “Tamam, olur! Sana en kral kahvaltıyı hazırlatacağım!” Gülümseyince gözleri parlamıştı.

“Aman, sakın! Kilo almaya başladım zaten. Açık büfede ne varsa üç beş tabak yesem yeter!”

İkisi birden kıkırdayarak evden ayrılmışlardı. Uzaktan bakan birisi onları kardeş zannederdi. Otelin, doğal taşlarla döşeli yürüme yoluna girip, çiçekleri seyrederek ilerlediler. Otoparktan geçerken her ikisinin de gözü siyah otomobile kaydı. Yeni doğmuş güneşin altında, gayet güçlü bir şekilde duruyordu.

Resepsiyona girdiklerinde, gececi Ahmet’in gitmiş olduğunu gördüler. Belen diğer eleman Burak’a bir yaramazlık olup olmadığını sordu. Onları gören çocuk hemen saygıyla doğrulmuş, her şeyin normal olduğunu söylemişti.

Birlikte asansörle çatı katına çıktılar. İçeride epeyce müşteri vardı. Belen önüne çıkan herkese selam vererek ilerledi. Gözü uzun boylu bir adamı arıyordu. Neyse ki ortalıkta görünmüyordu. Nedense annesinin onunla karşılaşmasını istemiyordu.

Sabah olunca her şey gözüne daha berrak gözükmeye başlamıştı. Gece nasıl olmuştu da onunla Alanya’ya gitmişti? Çıldırması olmalıydı! Ya bu akşamki dondurma yeme olayı? Bu imkânsızdı! Bir bahane bulup o teklifi reddetmeliydi.

Della mutfaktakilerle gülüşüp bir şeyler konuştuktan sonra kendisine bir kahvaltı tabağı alarak açık büfeye geçti. Belen de yanına gelmişti. İki güzel sarışın, cam kenarında boş bir masaya geçtiler. Kuş sesleri altında ve deniz manzarası eşliğinde kahvaltı etmek harika olacaktı.

“Seninki burada mı?” diye sordu Della merakla. Kızının gece Alanya’ya birlikte gittiği adamı gerçekten merak ediyordu.

“Benimki kim anne?” diye anlamamış gibi sordu Belen.

“Şu Alanya’ya gittiğin adam?”

“Görmedim... Henüz erken. Yatıyordur belki!”

Della biraz hayal kırıklığına uğramıştı. “Ya!..” diyerek belli etti.

“Ayrıca o benimki değil! Sıradan bir müşteri anne.”

O sırada Emine Hanım, elinde üç fincan çayla yanlarına geldi ve ikisini onların önüne koydu. Birini de kendisine aldı. Ardından teklifsizce bir sandalyeye yerleşti. “Bu ne sürpriz kızlar! Siz bizim fakirhanemize gelir miydiniz?” diye keyifli bir sesle so du.

Della gülümsedi. “Bu sabah biraz geç kalktık. Değişiklik olsun dedik.”

“İyi etmişsiniz. Özlemiştim seni, Della. Bu kızın bizimle hiç muhatap olmuyor.”

“Daha neler!” diye söylendi Belen.

Emine Hanım kendi çayından keyifle bir yudum aldı. “Şaka ya! Fakat gerçekten bu kadar işi iyi götürüyorsun. İtiyle çakalıyla uğraşıyorsun bir de...” Sustu bir an. “Dün geceki olayı ben de duydum. Çok iyi olmuş valla...”

Della tabağına almış olduğu peynirli su böreğinden bir parça kesip ağzına atarken durakladı. “Adam iyi para önermiş de ondan!” diye kızının yerine açıklamaya çalıştı.

“Para mı?” Emine Hanım anlamamış gibi gözlerini kıstı. “Hangi adam?”

Della’nın da kafası bir an için karışmıştı. “Sen hangi olaydan bahsediyorsun ki? Ben Belen’in dün gece Alanya’ya gidişini söylüyorum.”

“O değil ya!” dedi Emine Hanım. Genç kızın küçük kaş göz işaretlerini görmemişti. “Dün gece iki serseri gelmiş otele... Bizim Ahmet anlattı. Kanım dondu valla...”

Della’nın gözleri bir an kızına çevrilmişti. Belen hafifçe kızarmıştı. “O kadar önemli bir olay değildi, Emine abla...” dedi küçük bir engelleme çabasıyla. “Halloldu...”

Emine Hanım’ın şaşkın gözleri Belen’e çevrilmişti. “Nasıl önemli değil, Belen? İki iri serseri senin üstüne yürümüşler! Hatta omuzundan dürtüp seni tehdit etmişler!”

Della’nın da gözleri aynı derecede şaşkındı. Yüzünün kanı çekilmişti. “Senin üstüne mi yürüdüler?” diye kızına hayret ve endişeyle sordu. Nefesi kesilmişti. “Sana şiddet mi uyguladılar?”

Emine Hanım, Della’nın dün geceki olaydan haberdar olmadığını sonunda anlamıştı. “Neyse ki yanında adam gibi bir adam varmış...” diye toparlamaya çalıştı. “Boran Bey, serserilere gereken dersi vermiş. Onun orada olması büyük bir şans!”

13. BÖLÜM

ONA DOKUNMAYACAKTINIZ

30 Haziran Salı / 9.56

Güzel bir salı sabahıydı. Kuşlar cıvıldıyordu. Güneş henüz yakıcı bir hâle gelmemişti. Otelde çalışanlar mesailerine başlayalı çok olmuştu.

Boran otomobiline binmeden önce, ilerideki iki katlı eve göz attı. Belen'in o anlarda ne yaptığını merak etti. Kahvaltıda onu görememişti. Aklında sürekli genç kızın gezinmesi hiç hoşuna gitmiyordu. Fakat kabul etmeliydi ki onun temiz yüzünü, parlayan gözlerini aklına getirmeden de duramıyordu.

O sabah kahvaltıdan sonra odasına inip dişlerini fırçalamıştı. Dışarıya çıkmak için hazırlanmıştı. Alanya'da kısa bir işi vardı. Otoparka gittiğinde, Belen ve annesiyle karşılaşmayı küçük bir zaman dilimiyle kaçırdığının farkında değildi.

Otomobile binip park yerinden ayrıldı. Bir yandan da aracın telefon ekranından bir ismi çaldırıyordu.

"Buldun mu?" diye sordu kısaca. Kısa bir an karşı tarafı dinledi. "Evet, o kişi olmalı! Sen bana konumu atar mısın? Teşekkürler... Bu arada, diğer dediğimi yaptın mı?" Durup dinledi biraz. "Güzel!.."

On saniye sonra konum bilgisi telefonuna gelmişti. Hemen aradığı yere gidecek şekilde ayarlama yaptı. Sessizce ilerliyordu. Müzik bile açmamıştı. Önce Alanya'nın içine girdi. Aradığı yer turistik ilçenin diğer tarafındaydı. Sabahının erken saatleri olduğu için şehir içi trafiği sakindi. Birkaç dakika sonra Alanya'nın sanayi sitesine girdi. Navigasyonu izleyerek aradığı işletmeyi buldu.

Arabasını tam önüne park etti. İşletme, tahmin ettiği gibi açıktı. İçeride çalışan üç kişi görünüyordu. Birisi eski bir koltuğun yıpranmış kumaşını sökmüş, üzerine yeni kumaş kaplıyordu. Diğer ikisi de planyada tahta plakalarını ölçülerine göre kesiyordu. Orta büyüklükte bir mobilyacıydı. Sağda solda bir sürü bitmiş veya yarım hâlde kalmış mobilyalar görünüyordu.

Planyada çalışanlar gariban görünümlü, orta yaşlı iki adamdı. Üzerlerinde kirlenmiş atletler vardı. Her ikisinin de boyu bir yetmiş bile yoktu. Genç adam onlara doğru emin adımlarla yürüyüp uzun boyuyla tepelerine dikildi.

"Kolay gelsin!" dedi. Zaten gelişini kısık gözlerle izleyen iki adam, başlarını eğerek bu selamı almışlardı. "Kadir Bey'i arıyorum. Kendisi burada mı?" diye sordu.

Ciddi yüzü, adamlardan kesin bir cevap beklediğini gösteriyordu. Bir tanesi başıyla üst katı işaret etti. "Odasında.."

Boran neden geldiğini açıklama gereği görmeden adamların yanından geçti. Üst kata giden demir merdivenleri emin adımlarla çıkmaya başladı. Arkasından kısa bir süre kendisini izleyen çalışanlar yine işlerine dönmüştü. Merdivenlerin bittiği yerde, ahşap tozuyla kaplanmış bir kapı vardı. Kulpu tozlu olmasa da epey aşınmıştı.

Kapıyı açıp davetsiz bir şekilde içeriye girdi. Çok modern bir çalışma odası sayılmazdı. Bir kenarda çay demleme makinesi görünüyordu. Ortada dört adet tek kişilik koltuk duruyordu. Duvar tarafında ise cilaları eskimiş bir masa yer alıyordu.

Genç adam içeriye girince odadaki iki kişi gözlerini o tarafa çevirdi. Geleni çok önemsemeyen bakışlardı. Birisi masanın arkasındaki koltukta oturuyordu. Diğeri ise tek kişilik koltukların birisindeydi. Belli ki ciddi bir konu konuşuyorlardı. Odaya gireni ise aşağıda çalışan adamlardan birisi sandıkları belliydi.

Masanın önündeki koltukta oturan adamın gözleri, Boran'ı görünce irileşti. Önceki gece otele Belen'i rahatsız eden iki adamdan birisiydi. Boran'ı hemen tanımıştı. Bıçaklanmış bacağına elverdiği kadar çabuk bir şekilde ayağa fırladı ve korkuyla sekerek masaya doğru geriledi. Elinde yaşlı işi bir baston vardı.

"Bu... Bu o!" dedi. Şaşkınlık ve korku sesine de yansımıştı.

Masanın ardında oturan adam ise, elli yaşlarında, saçları epeyce dökülmüş, top sakallı birisiydi. Birbirine yakın gözleri ayakta dikilen uzun boylu yabancıyı önce hayretle süzdü. Sonra aynı anda aklından binlerce düşünce geçti. Yeğenin anlattıklarını zaten şaşkınlık ve öfkeyle dinlemişti. Her ne kadar yeğenini bacağından bıçaklayacak kadar cüreti birisi olduğunu anlamış olsa da onu iş yerinde görmeyi beklemiyordu.

"Kolay gelsin..." dedi Boran onlara doğru yaklaşarak. Masanın ardındaki adam da ayağa kalkmıştı. "Kadir sen misin, dostum?" diye sordu rahat bir sesle.

"Buraya... hangi cesaretle gelebiliyorsun?" diye sordu Kadir. Ayağa kalktığı hâlde adamın boyu ve iriliği karşısında ezik kalmışlardı. "Hemen defol git! Yoksa yeğenime yaptıkların için polis çağıracağım..."

Boran onu dinlemiyor gibiydi. Gözlerini odada gezdirdi. "Tabii ki! Hiç durma!" dedi sonra. Bakışları uzun saçlıya döndü. "Bacağı nasıl?"

"Seni pisl..."

Boran hemen bir elini kaldırdı. "Şişşt!" dedi. O elini kaldırdığında uzun saçlı yine korkuyla geriye gitmiş ve masaya çarpmıştı. "Dün sana saygılı olmanın önemini anlatmaya çalışmıştım. İyi anlatamadım mı yoksa?"

Adamdan çıt çıkmadı. Dışlerini sıkıyordu. Masanın arkasındaki Kadir dolanıp biraz öne geldi. "Ne istiyorsun?" diye sordu kabaca. Aralarında iki metre mesafe bırakmaya özen göstermişti. Bu esmer adamın tavrında gerçekten de korkutucu bir hava vardı.

"Bu adamları dün akşam otele sen mi gönderdin? Onu öğrenmek istemiş-tim." Bir elini uzattı. Tekli koltukların ortasında kalan cam sehpanın üstünde, tozlu bir vazoda duruyordu. Kuğu gibi şekillendirilmişti. Eline alıp öylesine in-celedi. İşçiliği iyiydi. Oldukça da ağırdı.

"Hayır..."

"Emin misin?"

"Evet! Sadece aramızda konuşmuştuk ve..."

Boran, onun cümlesini bitirmesini beklemeden elindeki ağır vazoyu bir-den bırakıverdi. "Tozlu bu!" Kuğu şekilli vazoda, altındaki cam sehpayı çarptı. Hem sehpa hem de vazoda parçalara ayrılıverdi.

Kadir de yeğeni de şaşkınlıkla yerdeki kırıklara bakıyorlardı. Dışarıdaki adamlar ise ağaç kesmede kullanılan planya makinesinin sesinden, odada olanları duymamışlardı.

"Kendi başlarına mı karar vermişler? Öyle mi diyorsun?" diye sordu Bo-ran. Gözleri ikisinin üzerindeydi. Sonra yerdeki kırıklara baktı. "Kusura bak-mayın! Sakarımdır biraz!" Yeniden odada gezinmeye başlamıştı. Duvara sa-bitlenmiş bir rafa doğru gitti. Orada da birkaç biblo, defterler, mobilyacılıkla ilgili dergiler vardı. Dergilerden birisini çekip aldı. Bir biblo o esnada aşağıya düşüp kırıldı. Bununla hiç ilgilenmeyen Boran, ilginç bir şey görmüş gibi der-ginin kapağını inceliyordu. Bakışları derginin üzerinden Kadir'e kaydı. Kaşları hafifçe kalktı. "Pardon? Bir şey mi dedin?"

Kadir ne yapacağını şaşırmıştı. "Sen kimsin?" diye sordu yavaşça. Bu kadar rahat bir adamın normal birisi olamayacağı açıktı. "Polis misin? Ben buradaki hütün polisleri tanırım."

Boran burun kıvrıdı. "Değilim..." Dergiyi rafa koyarken bir başkasına uzandı. Biblolardan birisi yine yere düşmüş, anında paramparça olmuştu. "Bu tür rafları sevmem ben! Çok tıkkış tıkkış oluyorlar. Her şey devriliyor." Sesi sık-kın gibiydi. "Neyse... Kim olduğumu bırakalım da asıl meseleye gelelim."

"Neymiş o?"

Boran kaşlarını çatı. "Amma pervasız adamsın ya!" Dergiyi yere bırakı-verdi. Kırık biblo parçalarının üzerine düştü. Genç adam, iri ayakkabısının tabanıyla bu parçalara basarak yavaşça masaya yaklaştı. "Belen Hanım'ın mo-bilyalarını ne zaman teslim edeceksin? Bunu merak ediyorum."

"Ne?"

"Duydun işte!"

"Çok... yakında..." dedi Kadir cesur olmasına çalıştığı bir sesle.

"Ne zaman?" Kalın ses tonu ısrarcıydı.

"Ha-Hafta sonu... Hafta sonu ancak!" diye neredeyse kekeleydi Kadir.

Boran hafifçe gülümsedi. Dudakları alayla kıvrılmıştı. "Daha neleri!" Masaya o kadar yaklaşmıştı ki uzun saçlı adam, sekerek diğer uca geriledi. "En geç yarın sabaha..." dedi sakin bir sesle. "Yarın sabaha teslim edersin diye düşünmüştüm ben."

"İmkânsız..." dedi Kadir. Sesinin içinde sanki minik bir yalvarış hissediliyordu. Kahverengi gözleri yeğenine kaydı. Her zaman kabadayı olan yeğeninin ürkekliği, bulaşıcı bir virüs gibi ona da erişmişti.

Boran bu sefer masanın üzerinde duran pahalı telefona uzandı. Kadir'in telefonuydu. Eline alıp öylesine inceledi. Sonra onu adamın burnuna doğru hafifçe salladı. "Bak dostum..." dedi yavaşça. "İmkânsız diye bir şey yoktur ama hadi, dediğin gibi olsun. Sana bir hoşgörü belirtisi olarak yarın akşama kadar süre veriyorum. Adam mı tutuyorsun, başka atölyelerden destek mi istiyorsun, ilahî güçlerden yardım mı talep ediyorsun bilemem artık! Ama en geç yarın akşama kadar otelde olacaksınız! Tamam mı? Hatta bizzat kendin geleceksin ve Belen Hanım'dan da özür dileyeceksin!"

"Ö-Özür mi?"

"Evet..." dedi Boran gözlerini ondan hiç ayırmadan. Aklına otelin lobi-sinde genç kızı göğsünden ittirmeleri gelmişti. Dışleri hafifçe sıkıldı. "Bu ser-seri yeğenlerin ona dokunmayacaktı. O yüzden bir özrü hak ediyor."

"Sen... Sen kimsin ki? Bana bunları yaptıramazsın!" Kadir'in sesi öfkelenmeye başladığını gösteriyordu. Oysa o anda bu ani çıkışla, içindeki ürperti-yi bastırmaya uğraşıyordu.

Boran elindeki telefonu da aniden bırakıverdi. Telefon masanın sivri köşesine çarptı, oradan da sert bir şekilde kirlili beton zemine düştü. Birkaç takla atıp durdu. Herkesin gözü telefona yönelmişti. Camı çatlamıştı. Kadir telaşla öne doğru çıktı. Yere eğilip pahalı telefonunu aldı. Hayretle kırık camına baktı. Sonra öfkeyle Boran'ın üzerine yöneldi.

"Seni..."

Boran üzerine yürüyen adamı yakasından sıkıca tuttuğu gibi önce havaya kaldırdı. Kadir'in ayakları kesinlikle yerden kesilmişti. Bir an göz göze bakiştılar. "Sakin olalım, dostum! Küçük kazalara bu kadar kuzmaya gerek yok!" dedi genç adam. Sonra Kadir'i tek kişilik koltuklardan birisine fırlattı. Sanki boş bir çuvalı savururmuş kadar rahattı. Engellenemez bir güce sahipti. "Orada otur ve kıpırdama!" diye uyardı keskin bir sesle.

Kadir fırlatılıp oturtulduğu koltukta gerçek bir korkuyla kalakalmıştı. Daha evvel hiç böyle bir şey başına gelmemişti. Birkaç mafya tipli adamla uğraşmıştı ama bu uzun adam kadar korkutucu olanını hiç görmemişti. Adamın gözlerinde bilinmeyen bir uçurumun derinliği, kalbi ürperten bir karanlığın yitiriciliği vardı.

Boran odada gezinmeye devam ediyordu. Sonra yavaşça büronun kurt camına doğru gitti. Oradan aşağısı görünüyordu. Ellerini cebine soktu. Boran aşağıyı inceledi. Birkaç adam mobilyacıdan içeriye girmişti. Planyada çalışanlar onları görünce işlerini bırakmıştı. Kesim makinelerinden gelen ses de kesilmiş oldu.

Genç adam başını çevirip dik dik Kadir'in gözlerine baktı. "Sana ciddi olduğumu göstermemi ister misin?" diye sordu.

Kadir bir şey demeden bakıyordu. Onun ciddi olduğunu zaten tüm yüreğiyle hissediyordu. Ekstra bir şeye gerek yoktu.

Boran pencereden ayrılıp onun önüne geldi. Gözleri kısılmıştı. Sesi artık ciddilikten öte, insanı ürpertecek tınılarla doluydu.

"Dinle, Kadir Efendi..." dedi yavaşça. "Devletten yeni bir bina için aldığın teşvik parasını başka yerlere kaydırıldığını, ormanlık arazide kaçak villa yaptırıldığını, teknenle yasadışı insan kaçakçılığı yaptığını, çalıntı arabaları bu salak yeğenlerinle birlikte parçalayıp sattığını sadece ben mi biliyorum sanıyorsun?" Kadir'in gözleri irileşmişti. "Tatilde olmasam bunların hepsini fitil fitil burnundan getirirdim ama ben dinlenmeye kararlıyım. Başım ağrısın istemiyorum. O yüzden ya akıllı olursun ya da canının acımasına hazır olursun. O tanıdığınız, para yedirdiğiniz polisler bile sizi kurtaramazlar!"

"Bu-Bunların hepsi yalan..." derken kekelemişti Kadir. Boran'ın bildikleri karşısında, şaşkınlığı yüzüne yansımıştı oysa.

Boran sustu birkaç saniye. Sonra başını salladı. "Pekâlâ! Böyle davranacağınızı zaten tahmin ediyordum. O yüzden ciddi olduğumu görmek istersin diye düşündüm. Yarın akşama kadar o mobilyalar Lavandel Otel'e teslim edilmezse bugün yaşayacaklarınız, basit bir ihbardan daha öteye gidecektir. Haberinizi olsun!"

"Hangi yaşayacaklarımız?.."

Boran cevap vermeden iki adamın şaşkın bakışları altında, büronun kapısına doğru yöneldi. Daha kendisi kapıyı açmadan camın ardında dört kişi belirmişti. Aşağıda gördüğü adamlardı bunlar. İkiisi resmî kıyafetli polisti. Diğer ikisi de yazlık kıyafetlerine rağmen sivil memurlar gibi görünüyorlardı.

Kadir bir an için rahatlamıştı. Aşağıdaki adamlarının polisi aradığını, bu esmer zorbayı ihbar ettiğini düşünmüştü. Oysa yanıldığı hemen ortaya çıktı.

En öndeki adam gözlerini Boran'a dikerek sordu. "Kadir Bey?"

Genç adam başıyla arkayı işaret etti. "Orada oturan yakışıklı..."

Dört adam birden koltukta oturan Kadir'e doğru yönelirken, Boran çoktan odadan çıkmıştı. Çıkmadan önce son duyduğu sözler şunlardı.

"Kadir Bey! Hakkınızda bazı ciddi ihbarlar var. Bizimle emniyete katılmanız gerekiyor..."

14. BÖLÜM İŞLER YOLUNA GİRİYOR

30 Haziran Salı / 12.35

Belen oteldeki çalışma odasında sıkıntılı bir şekilde oturuyordu. Öğlen olmuştu. Gözleri, pencereden görünen ağaçların yemyeşil yapraklarındaydı. Hafif rüzgârda, tatlı bir şekilde hışırdayarak salınıyorlardı. Sabah kahvaltıdan sonra annesiyle birlikte eve kadar yürümüştü. Siyah otomobilin orada olmadığını ikisi de görmüşlerdi. Boran'ın otelde olmadığı beliydi. Annesinin genç adamı görme hevesi kursağında kalmıştı. Onun annesel bir içgüdüyle Boran'ı merak ettiğini biliyordu. Kızının emniyette olması Della için çok önemliydi.

Ahmet'in ise herkese her şeyi anlattığı anlaşıyordu. Keşke aklına gelseydi de kimseye bir şey anlatmamasını tembih etseydi. O anın heyecanı ile unutulmuştu.

Açık kapıdan içeriye birisi girince başını çevirdi. Gelen Kemal'di. Doğrudan konuya girdi. "Akşam birtakım olaylar mı olmuş?" diye sordu. "Şimdi Emine Hanım'dan duydum. Müşterilerden birisi de olaya müdahale etmiş."

Belen omuz silkti. "Halledemeyeceğim bir şey değildi!" diye cevap verdi. "Boran Bey'in karışmasına gerek yoktu."

Sesindeki ilgisizlik üzerine Kemal gülümsemişti. "Yine de birisinin yanında olup müdahale etmesi çok iyi olmuş. Keşke ben de eve gitmemiş olsaydım. Yardımcı olurdum."

"Ne yani? Sen de mi kavga edecektin?"

"Hiç değilse kabadayılık etmeye çekinirlerdi."

"Adamlar hırlaşmaya gelmişlerdi zaten. Bitti gitti işte! Önemli değildi."

"Şimdi ne olacak? Mobilyalarımız teslim edilmeyecek mi?"

"Yasal yollara başvuracağız artık. Elimizde sözleşme var. Bu Kadir gerçekten çok pis bir adam çıktı! Bir daha kimsenin tavsiyesiyle iş yapmayacağımı! İyice araştıracağım. Tecrübesizlik işte!"

"Kendine yüklenme! Senin suçun değil ki! Ben de seninle birlikte mobilyacıya gelmiştim. Adam görünüşte çok dürüst görünüyordu."

"Öyle..."

Kemal huzursuzca kıpırdadı. "Sonra da Boran Bey'le otelden ayrıldığınızı söylediler. Kötü bir şey olmadı değil mi? Yaralanma falan?"

Belen ilgisizce omuz silkti. "Yok canımı! Sadece paralı bir iş için onunla gittim. Adam züppenin teki! Özel terzi olmadığı için sutyenle erkek arletini bile birbirinden ayıramayacak kadar beceriksiz. Birkaç şey almasına yardım ettim. Karşılığında da ciddi para kazandım."

Kemal'in kaşları kalkmıştı. "Para mı kazandın?" diye sordu şaşkınca.

Belen dün gecenin saçma anısıyla gülümsedi. "Ever... Onun gibi birkaç müşterimiz daha olsa güzel olurdu."

"Şimdi mesele anlaşıldı." Kemal bilmediği bir şeyi keşfetmiş gibiydi. "Boran Bey, bu sabah kredi kartıyla çok yüklü bir ödeme yapmış. Çocuklara sizin bildiğinizi söylemiş. Kalan hesabı da çıkarken kapatacakmış."

"Gerçekten mi?" Belen şaşırmıştı.

"Ever... Ben de önce onun hesabı kapatıp gideceğini sandım ama ödediği para en an on beş günlük bir tutara denk geliyor. Zaten öyle olmadığını söyledi Burak. Boran Bey, otelde bir süre daha kalacağını belirtmiş."

Belen ne diyeceğini bilemeden duruyordu. Demek adam sözünü tutup ödeme yapmıştı ha? O parayı alıp almama konusunda kararsızdı ama artık karar verebileceği bir durum kalmamıştı.

"Neyse, hadi biz işimize bakalım." Konuyu daha fazla uzatmak istemiyordu. "Öncelikle şu mobilya sorununu halletmemiz lazım. Ne yapabileceğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

Sözünü yeni bitirmişti ki aynı anda Belen'in telefonu çalmaya başladı. Genç kız oturduğu yerden uzanıp telefonunun ekranındaki isme baktı. Kaşları hayretle kalktı.

Kemal de görmüştü. "İti an çomağı hazırla!" dedi donuk bir sesle. Mobilyacı Kadir arıyordu.

"Aramasını bekliyordum gerçi! Dün gecedan sonra geç bile kaldı. Bakalım ne tehditler savuracak."

"Konuşmayı kaydet!" diye atıldı Kemal. "Elimizde delil olur."

Genç kız konuşmayı başlattığı sırada, ekranda beliren kaydetme düğmesine bastı. Bir yandan da hoparlörün düğmesine basarak Kemal'in de duymasını sağlamıştı. "Alo?" dedi sakince. Adamın ona edeceği küfürlerle hazırlıklı bir şekilde bekledi. Bir kadın olarak bu türden gerilimli konuşmalara yüreği hiçbir zaman hazır olamazdı. Fakat iş hayatı böyleydi işte!

"Belen Hanım?"

"Ever?.."

"Dün geceki olay için aramıştım!" dedi adam. Tabii ki onun için aramıştı! Belen ardından duyacaklara hazırlamaya çalıştı kendisini. Yine de hiçbir şekilde, Kadir'in söylediklerine hazır olamazdı. "Özür dilerim!" diye devam etmişti mobilyacı. Sesi çok nazikti. Belen'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Benim salak yegenlerim, benden habersiz otelinize gelmişler. Hadlerini bildiren arkadaşınıza

da içtoku ederim. Emin olun, bir daha böyle şeyler yapmalarına izin vermeyeceğim. (1) korkudan sonra yapamazlar da zaten. Özrümü kabul ediyor musunuz?"

Belen yutkundu. Kemal'e bakiştılar bir an. Kadir'in sesindeki sahte dostluk tınısı karşısında fazla diretmedi. Uzatmak ona bir şey kazandırmayacaktı. Fakat parasını veya mobilyalarını kurtarması şarttı. "Tamam, Kadir Bey! Kabul ediyorum, sorun değil ama..."

"Mobilyalarınız da en geç yarın akşama kadar hazır! Bizzat kendim getireceğim. Söz veriyorum!" diyerek onun sözlerini bilmeden kesti adam. Bu son cümle Belen gibi Kemal'i de şaşırmıştı. *"Bu akşama doğru da iki adamımı yollayacağım. Arızalı mobilyalarınızı elden geçirecekler!"* dedi. *"Benden istediğiniz başka bir şey var mıydı?"*

"Hayır... yok!" Belen de şaşkınlıktan neredeyse kekeleyecekti.

"Tamam o hâlde! Görüşmek üzere! Annenize selamlar!"

Telefon kapanmıştı!

Genç kız bir an elindeki telefona, sonra da şaşkın gözlerle Kemal'e baktı. "Ne oldu şimdi?" diye sordu kendi kendine konuşur gibi.

Kemal de rahatlamış gibiydi. Yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. "Duydun işte! Yeğenleri kendi başlarına kalkıp gelmişler. Belki de Kadir sandığımız kadar kötü birisi değildir."

"Öyle mi dersin? Belki de başına birisi silah dayamıştır!" dedi şakayla genç kız. Keyifle gülmüştü. nanamıyordu olanlara. "Çok şaşırdım doğrusu!"

Gerçekten de dünkü olayın daha da uzayacağını tahmin etmişti. Kadir ve akrabalarının kabadayılık etme ihtimalleri yüksekti. Nasıl olmuştu da bu adam böyle kuzu gibi oluvermişti? Konuşması ne kadar da kibardı!

Saatine baktı. "Neyse, ben eve kadar gideyim..." dedi Kemal'e. Yerinden kalktı. Canı hiç çalışmak istemiyordu. Eve gidip bu güzel haberi annesine vermek istiyordu. Onun sabah duyduklarından sonra çok tedirgin olduğunu hissetmişti. Alman kültürüyle büyümüş bir kadının böyle şeylere alışması oldukça zordu.

"Tamam, ben buralardayım. Havuzun ışıklandırması için elektrikçi gelecekti."

Birlikte bahçeye çıktılar. Havuzun çevresinde epeyce müşteri vardı. Bir kısmı da denize doğru gidiyorlardı. Genç kız ağaçların altındaki bir masada, tek başına oturan bir adam gördü.

Sıkıntıyla hafif bir nefes aldı ama Kemal'e belli etmedi. Boran'ı görmek, yine içini huzursuz etmişti. Üstelik onun bu yalnız görünüşü, tecrübesiz yüreğini sızlatmıştı. Gerçi genç adam hâlimden hiç de şikayetçi gibi durmuyordu. Soğuk meyve suyunu yudumlarken elindeki telefonuna bakıyordu. Tam da yolunun üstünde oturuyordu. Onun dikkatini çekmeden yanından geçebilir miydi?

"Görüşürüz..." dedi Kemal'i ardında bırakarak. Sonra elinden geldiğince doğal bir yürüyüşle yoluna devam etti. Yanından geçtiği müşterilere başıyla selam verdi. Boran'ın yanından geçerken aslında genç adam onu fark etmemişti. Ancak ilginç bir şey oldu. Boran o anda telefonunu kapatıp ayağa kalkmıştı. Ayarlanmış gibi karşı karşıya kaldılar.

"Merhaba..." dedi Boran.

Genç kız ona da herhangi bir müşteriye olduğu gibi başını eğip özelliiksiz bir şekilde selam verdi. "Merhaba..."

"Eve mi?"

"Evet! Ya siz? Denize veya havuza girmiyor musunuz?" Gözleri genç adamın üzerinde gezindi. Gece almış oldukları bej renkli pantolon ile yarım kollu mavi bir gömlek giymişti. Tabii yine iri cüssesi, gömleği doldurmuştu. Gözlerini kalın kollarından kaçırdı. Bu adam hakikaten gösterişli birisiydi. İstese film yıldızı bile olabilirdi.

"Belki öğleden sonra girerim. Biraz çevrede yürümek istiyorum. Gelmek ister misin?"

"Teşekkürler ama işlerim var benim."

"Kesin vardır!" Genç adam gülümsemeden ona bakıyordu.

"Bugün de hava çok sıcak! Başınıza şapka alın!" dedi Belen.

Bakıştılar bir an. Genç kız, Kemal'in hâlâ arkada olduğunu ve onları izlediğini tahmin edebiliyordu. Üstelik havuz çevresindeki kızlar da adamı göz hapsine almışlardı. Bir yanlış anlaşılma olmaması için gülümseyip yoluna devam etmesi en iyisi olacaktı.

"Peki, size iyi günler..."

"Sana da..."

Genç kız eve doğru yoluna devam ederken Boran da sakın adımlarla oradan ayrılmıştı. Onları arkadan izleyen Kemal, biraz kıskançlıkla bakıyordu. Belen'in gece onunla Alanya'ya gittiğini duyduğunda epey kıskanmıştı. Bazı haberler çabuk yayılıyordu. Böyle bir şey ilk kez olmuştu. Hırçın kız Belen'in bugüne kadar bir erkek müşteriyle ilgilendiğini görmemişti. Masalarına bile oturmaz, hiç birisine gereğinden fazla ilgi göstermezdi. Para için Alanya'ya gittiğini öğrenmiş olsa da kıskanmadan edemiyordu. Genç kızın az önce esmer adamla yapmış olduğu kısa sohbetin çok basit oluşu ise biraz içini rahatlatmıştı. Belli ki dün gece onun için gerçekten önemli bir şey değildi.

15. BÖLÜM İLKLERİN SAHİBİ

30 Haziran Salı / 20.35

Mobilyaları tamir etmek için gelen iki adam, tüm odalardaki ufak tefek sorunları düzeltip gitmişlerdi. Onlar gittiğinde Belen evde, annesi ve kardeşiyle birlikte yemek yiyordu. Hava çok güzeldi. Kemal onu telefonla arayıp her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde, Belen iyice rahatladı. Kadir denen kaypak mobilyacı, bu sefer sözünü tutacaktı galiba!

“İşlem tamam!” dedi annesine telefonu kapatırken. “Hepsini tamir etmişler.”

“Çok şükür!” dedi annesi. Bir Türk gibi şükretmesi çok tatlıydı.

“Evet! Aslında hâlâ çok şaşkınım. Boran Bey o iki herifi benzettiğinde, işler daha da kötü olacak sanmıştım.” Burun kıvrıdı. “Neyse! Büyük konuşmaya-
yım! Daha yarın olmadı! Yarın gelip mobilyalarımızı teslim ederlerse ancak o zaman inanırım her şeyin düzeldiğine!”

Yemekten sonra bulaşıkları Belen toparlamıştı. Annesi de kahve yapıyordu. Daha sonra birlikte verandaya çıktılar. Konuşmadan, karşılıklı olarak kahvelerini içtiler. Kulaklarına denizin sesi geliyordu. Cırcır böcekleri de ağaçlardaki yerlerini almışlardı. Fakat ikili bu sese karşı iyice alışkanlık kazandıkları için neredeyse duymuyorlardı bile.

“Otele gidecek misin?” diye sordu Della.

Belen dudağının kenarını ısırdı. Hem gitmek istiyordu hem de istemiyordu. Bu gece için Boran’ın dondurma davetini unutmamıştı. Onunla bugün ayaküstü karşılaştıklarında, o daveti reddetmek aklına gelmemişti. Eğer gidip onunla konuşmazsa, kalkıp buraya gelme ihtimali bile olabilirdi. Adamın cüretinin bir sınırı olduğunu sanmıyordu.

“Gideceğim sanırım. Şöyle bir bakınıp gelirim.”

“Çaya yetişir misin?”

“Tabii ama senin beni bekleme gereği yok. Ben sana sonra katılırım.” Aklındaki fikre göre otelde en çok yarım saat oyalanırdı. Müşteriler otel sahibinin çevrelerinde gezinip onların keyfini sormalarından çok hoşlanıyordu.

On dakika sonra evden ayrılmıştı. Düşünceli bir şekilde yürürken hafif rüzgâr saçlarını havalandırıyor. Karanlık gölgelerden geçip otelin bahçesine girdi. Çimlerdeki rahat minderlere uzanmış olan bazı ailelerle gülümseyerek

muhabbet etti. Kendisine ilgiyle bakan birkaç delikanlıyı fark etmedi bile. Bara gidip, bir sorun olup olmadığını sordu. Gözü büyük televizyona takıldı. Cemil Keskin diye bir adamın kaçırıldığını anlatıyordu. Tüm gün içinde bu haberi birkaç kere izlemişti. Ölen onlarca insana yazık olmuştu.

Gözü etrafta gezindi. Tüm konukların içinde aradığı kişiyi görememişti. Neredeydi acaba? Karanlıkta kalan alanlarda bile yoktu. Ama sonra... sanki serin bir rüzgâr esmiş gibi ürperdi.

"Bana mı bakıyorsun?" diyen kalın bir ses duyunca irkildi. Arkasına ya-
vaşça döndü. Şimdi Boran Karadağ tam karşısındaydı. Ayakta dikilmiş, ciddi
bakışlı gözleriyle onu süzüyordu.

"Aslında... evet!" dedi.

"Dondurma sözümüz için mi?"

"Ben söz vermemiştim!" dedi Belen hemen. "Düşüneceğimi söyledim."

"Ve sanırım reddedeceksin! Öyle mi?"

Belen elinde olmadan yutkundu. O böyle önünde kule gibi dikilirken on-
dan etkilenmemek çok zordu. Neden başka bir erkek karşısında böyle ürper-
miyordu ki?

"Çok üzgünüm ama..."

"Hâlâ korkuyor musun?"

"Boran Bey! Tabii ki korkmuyorum ama..."

"Sorun ne peki?"

"Siz böyle ikide bir benim sözümü keserken sorunun ne olduğunu na-
sıl açıklayacağım?" diye söylendi Belen. "Sadece böyle bir şeyi istemiyorum.
Daha önce hiçbir müşterimle..."

"Daha önce hiçbir müşterinle Alanya'ya da gitmemiştin!"

Belen gözlerini kırptırırken ne diyeceğini bilemedi bir an. "Alanya'ya git-
tim çünkü o iki adam konusunda bana yardım ettiniz!" dedi sonra. "Hem
ciddi bir para da önerdiniz! Sabah da büyük bir miktar yatırmışsınız. Aslında
ben o parayı..."

Boran onun sözünü kesti. "Benimle dondurma yemen için yine para mı
önermeliyim?"

Belen'in yüzü asılırken gözleri öfkeyle yanıvermişti. "Saçmalamayın lütfen!
Nasıl böyle..."

"O hâlde benimle bir dondurma yemenin sana tek zararı, yalnız bir adamı
on dakika vakit ayıracak olmandır!"

"Burada size seve seve vakit ayıracak bir sürü güzel genç kız var!"

Boran hiç aldırmadı. Sözleri çok netti. "Ben sadece tek bir güzelle ilgile-
niyorum."

Genç kız sinirli bir şekilde başını çevirdi. Gözleri etrafında gezinirken ne
yapacağını düşünüyordu. Adamın inadına gerçekten inanamıyordu. Etrafı -

rında gülüşen, konuşan bir sürü aile vardı. Galiba koca otelde tek başına konaklayan bir tek Boran'dı.

Gözleri yeniden onun ciddi yüzüne çevrildi. "Peki..." dedi sonra yavaşça. "Dondurmalar benden olsun ama sadece on dakikam var! Annem çaya bekliyor."

"Tamam..." dedi genç adam onaylayarak.

"O hâlde siz plaja doğru gidin. Ben dondurmaları alıp gelirim. Külâhta mı istersiniz yoksa plastik kapta mı?"

"Külâhta olsun... Ve sade lütfen!"

Genç kız başını sallayıp oradan uzaklaştı. Bara doğru yönelmişti. Bardaki bir dolapta çocuk misafirler için her zaman çeşitli dondurmalar olurdu. Bardaki genç delikanlıya birisi sade, iki dondurma hazırlamasını söyledi. Bir dakika sonra dondurmalarla birlikte plaja doğru gidiyordu. Gözleri etrafta gezindi. Boran'ı bir kenarda, denizi izlerken buldu. Ona külâhı uzattı.

"Erimeye başladı bile... Dikkatli olun!"

Genç adam bir peçeteye sarılmış dondurma külâhını aldı. "Teşekkür ederim."

Genç kız hevesle dondurmasından bir parça ısırdı. "Biliyor musunuz?" diye mırıldandı yavaşça. "Bugün Mobilyacı Kadir beni aradı."

Boran gözlerini denizden ayırdı. O da dondurmasından bir parça ısırmıştı. "Öyle mi?" diye sordu ilgisizce. Genç kızın tertemiz yüzünde gezindi bakışları. "Ne dedi?"

"Çok ilginçti... Benden özür diledi. Yarın akşama kendisi gelip teslimatı yapacakmış. Bu akşam da iki adam yollamıştı. Küçük tamirleri yapıp gittiler."

"Senin adına sevindim."

"Sizden korkmuş olmasınlar?" dedi Belen neşeli bir sesle. Nedense birden keyfi yerine gelmişti. Çok güzel bir havada, çok yakışıklı bir adamla dondurma yiyordu. Neden keyfi yerinde olmayacaktı ki? Gerçi adam hâlâ asık yüzlü ve korkutucuydu... Ve hâlâ içini ürpertecek bir şekilde bakıyordu ama olsun! Elde bu vardı işte! "Sizi korumam sanmış olabilirler!" diye açıkladı. Sonra eliyle karanlıkta kalan bir kısmı işaret etti. "Şöyle oturalım mı?"

Birlikte işaret ettiği kısma yürüyüp kumların üzerine çöktüler. Deniz şimdi beş metre kadar ilerlerinde kalmıştı. Otel misafirlerinin bazıları da sağda solda oturuyorlardı.

"Bu tip şeyler başınıza sık geliyor mu?" diye sordu Boran.

"Oluyor işte bazen!" dedi genç kız omuzlarını silkerek. "Erkeklerin dünyasında kadın olmak zor bir şey! İş yaptığımız çoğu adam bizim aklımızın olmadığını sanıyor."

"Yorucu olmalı..." diye mırıldandı genç adam.

"Zor gerçekten..." Gözleri genç adama çevrilmişti. "Altından kalkıyorum işte bir şekilde."

Boran hafif bir nefes aldı. "Eminim burayı satmaya kalksanız hemen bir müşteri bulabilirsiniz."

"Niye satayım ki?"

"Daha sorunsuz, güzel bir hayat için..."

Belen burun kıvırdı. "Benim hayatım güzel zaten!"

"Öyle mi?"

Genç kızın güzel kavisli kaşları hafifçe çatıldı. "Değil mi?" diye farkında olmadığı bir merakla sordu.

"Sabahın köründe kalkıp otele geliyorsun. Kahvaltıdaki reçeller dâhil her şeyi denetliyorsun. Akşama kadar çalışıyorsun. Eve gidip yemek yiyecek vakti ancak buluyorsun. Sonra yine otele gelip çoğu zaman geç saatlere kadar kalıyorsun. Bu arada abuk sabuk insanlarla uğraşıyorsun. Her gün taze et, balık veya meyve peşine düşüyorsun."

"Evet ama..." diye itiraz edecek oldu Belen.

"Eminim hoşça vakit geçireceğin bir kız arkadaşın bile yoktur. Erkek arkadaş meselesini hiç söylemiyorum bile! Bir sevgilin olmadığına eminim."

"Şu anda öyle bir şeye vakit ayıramam." Sesi bu konuya karşı olan ilgisizliğini belli ediyordu.

"Ya ailen? Onlara ne kadar vakit ayırıyorsun?"

Belen gözlerini kırıştırdı şaşkınlıkla. Sonra içinde bir öfke ateşi yükseldi. "Merak etmeyin, Boran Bey! Aileme yeterli vakti ayırıyorum ben!" dedi dişlerinin arasından. Aslında kızgınlığının onun haklı olmasından kaynaklandığını çok sonra fark edecekti.

"Annenle en son ne zaman Alanya'ya gittin? En son ne zaman kardeşinle birlikte bir alışveriş merkezinde abur cubur yedin? En son ne zaman onlarla birlikte deniz kenarında piknik yapıp doyasıya yüzdün?"

Bakıştılar bir an. Adamın ciddi gözleri karanlıkta kalmıştı. Belen yine de onların içlerindeki pırıltıları görebiliyordu.

Yerinden sinirle kalkacak oldu ancak Boran uzanıp ince bileğinden tuttu. Hafifçe geri çekti.

"Bu otel senin gibi hayat dolu bir kız için kamburdan başka bir şey değil. Senin hareketlerini kısıtlayan, hayat kaliteni azaltan bir kambur!"

"Burası bana babamdan kaldı!" diye isyanla karşı çıktı Belen. Elini de öfkeyle geri çekmişti.

"O öldü!" dedi Boran acımasız bir sesle. "Yaptığı en büyük hata, öleceğini bile bile burasını size yük olarak bırakmaktı. Öyle değil mi? Çocukluğunu yaşayabildin mi hiç? Okul gezilerine katılabildin mi? Bir erkek arkadaş hayal

kurdun mu mesela? Ben onun yerinde olsaydım hastalandığımda burayı hemen elden çıkarır, sizi özgür bırakırdım.”

“Hayır!.. Babam burayı çok severdi!” diye acıyla inledi Belen.

“Belli ki seviyordu! Baban çok sevdiği bu yerin yaşaması için sizin hayatınızı ikinci plana itmeyi göze almış! Bir türlü kârlı hâle geçememiş bir işletmeyi, bir kadınla iki çocuğa bırakmış.”

Belen’in gözleri yaşarmıştı. “Eve gitmek istiyorum ben!” dedi üzgünce. Elindeki dondurması erimiş, peçetenin üzerine akmaya başlamıştı. Ayağa kalktı. Bu sefer genç adam ona engel olmamıştı. Belen elindeki dondurmayı birkaç metre gerideki çöp kovalasına götürüp atarken, o da kalkmıştı.

“Belen, bekle!” dedi ona.

Genç kız ıslıklı gözlerle bakmıştı. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. “Bu gecelik bu kadar yetmez mi, Boran Bey?” dedi hüznü bir sesle. “Değerli bir insanın anısına saygısızlık yapıp beni üzmeniz yetmedi mi?”

Boran onun yanına gelmişti. O da elindeki dondurmayı çöp kovalasına attı. Sonra elini uzatıp onun küçücük elini avucunun içine aldı.

“Gel, yürüyelim biraz...” dedi tatlı bir sesle.

“Hayır!” Elini çekmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. “Bırakır mısınız, lütfen!”

“Sus artık!” diye aynı tatlılıkla onu tersledi Boran.

Onu otelden uzağa, iki gece önce çıplak yüzmüş olduğu, kayalıkların ve iğde ağaçlarının olduğu karanlık bölgeye doğru yönlendirmişti.

“Asıl siz susar mısınız? Tüm gecemi mahvettiniz!” Elinde olmadan onunla birlikte yürüyordu. Genç adam zorla çekiştirmiyordu ama yine de genç kızın direncini kıran bir güç vardı avucunda. Denize paralel yürüyorlardı.

“Henüz mahvetmedim!” diye gizemli bir şekilde mırıldandı Boran.

“Elimi bırakır mısınız?” Onun söylediği cümleye çok dikkat etmemişti. Bu temas tüm tüylerini diken diken ediyordu. Genç adamın güçlü elinin yarattığı etki inanılmazdı.

“Hayır!”

Bu cevap ile Belen iyice şok olmuştu. Olduğu yerde durup adamın gözlerini görmeye çalıştı. “Çılgık atabilirim...” diye tehdit etti onu.

“Evet, yapabilirsin!” O kadar duru, sakın bir cevaptı ki genç kız ne diyeceğini bilemedi bir an.

“Nasıl bu kadar korkusuz olabiliyorsunuz?” diye hayretle söylendi. Diğer eliyle gözlerindeki yaşları temizlemişti. “Hatta bu korkusuzluktan da öte, aptalca bir tavır!” Eli hâlâ adamın elindeydi. “Eve gitmek istiyorum ben!”

“Bu yoldan da gidilmiyor mu?” Gözleri ilerideydi. Belen’in evinin hizasına gelmişlerdi neredeyse. Genç kızın oturmayı sevdiği kayalık da yüz metre kadar ilerideydi.

"Evet ama sizinle böyle el ele, eve doğru yaklaşmamız ne kadar tehlikeli ve saçma! Farkında değil misiniz? Sizi tanımıyorum. Sizinle samimi değilim. Bu resmen zorbalık! Hatta taciz! Ya birisi görecektir olursa? Annem mesela! Bir otel müşterisi bile olabilir."

"Bizi âşık mı zannederler?" Genç kızın elini bırakmak bir yana, yeniden yumuşakça çekmişti.

"Gerçekten böyle bir şeyi hiç kaldıramam!" İsteksizce de olsa onun yanında yürümeye devam ediyordu. "Size inatçı bir zorba olduğunuzu söyleyen oldu mu hiç?"

Boran hafifçe gülümsedi. "Zaman zaman!"

"Kim mesela? Sevgilileriniz mi?"

"Kız kardeşim..."

"Bir yabancı da onun elini böyle tutup çekse hoşunuza gider miydi?"

"O kocaman bir kadın oldu artık. Kendi kararlarını verebilecek olgunlukta bir doktor. Hem istemezse kimse onun elini tutamaz. Siyah kuşak karatecidir!"

"Demek öyle! Ben karate bilmiyorum ama çok güzel tırmalarım. O yakışıklı yüzünüze yazık olur." Durmuştu aniden.

Evin hizasını biraz geçmişlerdi. Bu kısımda plaj daralıyor ve artık kayalıklar başlıyordu. Bir iğde ağacının dibinde durdukları için etraflarında güzel bir koku geziniyordu.

"Elini tutmam seni o kadar rahatsız etseydi ben de tutmaz, bırakırdım zaten!" dedi Boran rahat bir sesle.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu Belen. O anda genç adamla yüz yüze duruyorlardı. Aralarında çok az bir mesafe vardı.

Boran onun elini kaldırıp nadide bir şeymiş gibi inceledi. Beyaz eli loş ışıktaki bile parlıyordu. İnce parmaklarına, pürüzsüz avucuna, sağlıklı tırnaklarına kadar her yerini süzdü. Başparmağı hafifçe avucunun içinde gezinmişti. Sonra bakışları karşılaştı.

Genç kız açıkça okşandığını biliyordu ama ona engel olamıyordu. Dahası genç adam onun elini kaldırmış, avucunu yavaşça dudaklarına doğru yöneltmişti. Sert hatlı dudakları, genç kızın avucunun içine hafifçe dokundu. Yıldırımın vereceğinden bile daha büyük bir elektrik akımı, Belen'in tüm vücudunda gezinmişti.

"Sen de hissediyor musun?" diye yumuşakça sordu genç adam. Gözleri donup kalan Belen'in gözlerindeydi. İri, çekici, fazlasıyla güzel gözlerdi onlar...

"Ne-Neyi?" diye kekelerken bütün vücudu bu teması fazlasıyla hissediyordu gerçekten.

"Beni nasıl etkilediğini!.." dedi Boran yavaşça. Bu gerçek hiç hoşuna gitmemiş gibiydi. Fakat açıkça ifade edecek kadar da cesaret sahibiydi.

Belen bu kısa cümle karşısında söyleyecek bir şeyler bulamamıştı. Sustu sadece... Kocaman parlak gözleri, gece karanlığında iyice siyah olan gözlere kilitlenmişti. Birkaç saniye bakıştılar.

Boran ona doğru hafifçe sokuldu.

Belen'in kalbi delicesine bir gümbürtüyle atmaya başlamıştı. Vücudu şimdi neredeyse onunkine değiyordu. Genç adamın boştaki eli hareketlenmiş, pürüzsüz yanağına dokunmuştu. Parmak uçları okşarcasına elmacık kemiklerinde, yanağında, dolgun dudaklarının kenarında gezindi.

"Bana niye engel olmuyorsun?" diye yumuşakça sordu Boran. Sesinin tonunda bir meraktan ziyade, cevabını bildiği bir uyarı vardı.

Belen'in bu küçük yakınlaşma ile aklı iyice karışmıştı. Nefes alışverişi de hızlanmıştı. Karşılık vermesi için birkaç saniyenin geçmesi gerekti.

"Evet, bunu yapma!" diye fısıldadı yutkunarak. Teninde gezinen parmaklardan başka, vücudunun yakınlığının verdiği baş döndürücü etki, bacaklarını halsizleştirmiş ve tepkilerini yavaşlatmıştı.

"Tüm diyeceğin bu mu?"

Gözleri parlamıştı bir an. Yüzünü okşayan eli, çenesine, ince boynuna kaymıştı. Orada bir kelebeğin dokunuşu gibi küçük temaslarla gezinirken genç kız büyülenmiş gibi kıpırdamadan duruyordu. Parmak uçları usul usul göğüs oluğuna doğru indi. Geçtiği her yeri âdeta yakıyordu. Belen yarın annesinin, tenindeki yanık izleri göreceğine emindi. Parmakları göğsünün tatlı üst kabırıklığına kadar kaymıştı. Sonra...

"Yapma!" diye cılız bir sesle konuştu Belen.

Sonra iri el, büyük bir cesaretle göğsünün üzerine kapandı. Belen artık nefes almayı bırakmıştı.

"Ben hissedebiliyorsam..." diye fısıldadı Boran. Askılı bluzu üzerinden diri göğsünü hafifçe okşadı. "Sen de hissedebiliyorsundur, değil mi?" diye cümlesini bitirdi.

Hissediyordu elbette!

Genç kız boştaki elini kaldırıp onun elini yakaladı. Göğsünden çekmeye uğraştı. "Bu bir ders mi şimdi?" diye sordu öfkelenmeye çalışarak. Çok da başarılı olamamıştı. "Bana kendinizi kanıtlamaya mı çalışıyorsunuz?"

İri elini göğsünden çekmeyi becerebilmişti ancak genç adam ona doğru yine hafifçe ilerleyince, sırtı iğde ağacına yaslandı. Artık kaçabileceği bir yer de yoktu. Önündeki adam ağaçtan bile güçlü gözüküyordu. Ağacın dallarından ve yapraklarından sızan ay ışığı, esmer yüzünü kısmen aydınlatabiliyordu. Belen o yüzdeki kararlılığı geç de olsa görmüştü.

Ve Boran onun elini bırakıp, incecik belini iki eliyle yumuşakça tuttu.

Deli gibi çırpınması, adamın yüzünü tırnaklarıyla çizmesi, tekmeler atması ve tüm gücüyle bağırması gerekmiyor muydu?

Oysa nefesini tutmuş, kendisine yapılacakları uysalca bekleyen, kapana kısılmış bir ceylan gibiydi. Göğüslerinde genç adamın sert göğsünü hissettiğinde, neden hiç korkmadığını, neden hiç direnmediğini düşünmeyi bile unuttu. Sırtı ağaca yaslanmışken, güçlü gövdesinin baskısı bir anda çok doğal geldi.

Oysa daha önce hiçbir erkekle böyle yakınlaşmamıştı!

"Belen..." diye fısıldadı genç adam. Kendisini zor tutuyormuş gibiydi. "Belen..." Gözleri genç kızın dudaklarına kaymıştı. Sanki bir beklentiyle aralanmıştı o güzel dudaklar...

Belen'in de gözleri genç adamın dudaklarına kaydı. O sert görünümlü, ihtiraslı dudakların amacını içgüdüsel olarak anlamıştı.

Öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu hiçbir zaman merak etmemişti. Buna hiç vakti olmamıştı. Filmlerde veya otel çevresinde görür ve genellikle yadırgardı. Küçük öpücükler gözüne hoş görünse de uzun süren öpücükleri iğrenç bulduğu bile olurdu. Kim başka birisinin dudaklarının tadını, dilinin temasını kendi ağzında hissetmek isterdi ki?

Belen'in suskunluğu, Boran'a beklediği iyi niyeti sağlamıştı. Hafifçe eğildi. Dudaklarının arasındaki mesafe kararlı bir şekilde kapandı. Genç kızın hareketsiz dudaklarına usulca dokundu.

Belen başlangıçta cevap vermese de genç adamın usta dudakları amacına erişmiş olmanın verdiği rahatlıkla baskısını artırdı. Alt dudağını kendi dudakları arasına hapsederken, elleri onu daha da kendisine çekti. Kırılacak bir dal gibi onun vücuduna yapışan Belen, farkında olmadan kalın kollarını tutmuştu. Parmaklarının ucunda tenini sıcaklığını, avuçlarında ise gergin kaslarını hissetti.

İlginç olan şeyse, genç adamın tertemiz nefesi kendi nefesine karıştığında bundan çok hoşlanmıyordu. Tıraş losyonu zaten fazlasıyla akıl karıştırıcıydı. Alt ve üst dudakları arasında gezinen dudakların inatçılığıyla birlikte, daha önce hiç hissetmediği bir zevk dalgası bütün vücuduna yayıldı. Bir yabancının kendi dudaklarındaki tüm dokuyu ihtişamlı bir öpüşle şahlandırması, milyonlarca sinir ucunu aktif etmesi ne şaşırtıcı bir şeydi!

Acaba kendisini öpen ilk erkek olduğunu hissetmiş miydi?

Arzulu dudaklar bir an için geriye çekilmişti. Çok uzakta değildi. Hâlâ genç kızın dudaklarına belli belirsiz temas ediyor, minik buseler bırakıyordu. Sanki devamını onun getirmesini ister gibiydi. Küçük öpücükler karşısında Belen çaresizdi. Farkında olmadan dudakları kıpırdadı. İşte o zaman her şey daha farklı bir hâl aldı.

Boran'ın istekli dudakları ikinci kere o masum dudaklara kapandığında, daha ateşli, daha alıcıydı. Belen'den verebileceği her şeyi istiyordu sanki. Kollarıyla onu sımsıkı sarmıştı. İradesini emer gibi kendi vücuduna bastırıyordu. Genç kızın bedeni, kalın kolları arasında küçücük kalmıştı.

Belen büyülenmiş gibiydi. Hayır! Bu yaptığı çok yanlıştı ama... ama aynı zamanda o kadar da güzeldi ki! O da bilinçsiz bir içgüdüyle genç adamın dudaklarını, dudakları arasında hapsedti. Tadını doyasıya alırken, gözlerini iyice yumup aldığı zevki daha fazla hissetmeye çalıştı. Hâlâ ona sarılmaya çekiniyordu ama kaslarını hissettiği bu kolları tutmak bile fazlasıyla güzeldi. Göğüsleri zevk verici bir şekilde eziliyordu. Kalçasının hatları kocaman bir elle araştırılıyordu.

Kasıklarından yayılan bu tanımadığı sızı, bu özel gerginlik de neydi böyle?

Aslında hem güzel hem de korkutucu bir şeydi. Üstelik göğüs uçlarına kadar ulaşmıştı. Onların daha önce böyle sertleştiğini hiç hatırlamıyordu. Sutyenini ve bluzunu zorlayıp genç adamın avucuna battığına emindi.

Avucuna mı?

Hay Allah! Buna inanamıyordu! Ne zaman göğsünü avuçlamıştı bu adam? Ne kadar da fırsatçıydı! Bir eli kalçasını bırakmadan okşarken diğer eli de göğsünü rahatça tutuvermişti. O hâlde... O hâlde alt kısmının ona sımsıkı yapışmış olmasının sebebi, genç adamın iki eliyle onu kendisine çekmesi değildi! Aslında genç kız kendi vücudunu ona iyice bastırıyordu!

Bunu anlayınca utanıp durakladı. Boran'ın eli o sırada bluzunun yakasından içeriye girmişti. Hatta sutyenini de zorlayıp çıplak göğsünü sarıvermişti.

"Hayır!" diye fısıldadı Belen. Onun ne yapacağını anlamıştı. Dudakları hâlâ onun dudaklarına dokunurken hissettiği şahane duyguların etkisine nasıl karşı koyacaktı? "Yapma!" diye yumuşakça yalvardı.

Sırtını yeniden ağaca yaslayınca, bilmeden genç adamın yapmak istediği şey için imkân vermiş oldu. Başını eğip neler olduğuna baktı. Şimdi bir göğsü meydana, genç adamın sevgi dolu dokunuşlarına karşı savunmasız kalmıştı. Özellikle taş gibi sertleşmiş ucunun anlattığı şey, utanmasına sebep olmuştu. Tecrübeli bir erkek için bunun ne demek olduğunu biliyordu. Belki de o yüzden göğsünü böylesine sahiplenircesine okşuyordu. Çıplak teninde hissettiği bu yabancı temas fazlasıyla zevkliydi. Canını acıtmayacak kadar sert, uçlarını yıpratmayacak kadar müşfikçe sarmıştı.

Başını kaldırdığında, dudakları yine istekle hapsedildi.

Artık kulaklarının uğultusundan başka bir şey duymakta zorlanıyordu. Denizin, cırcır böceklerinin sesleri yok olmuştu. O anda yanlarına birisi gelse onu bile duyacağından şüpheliydi. Birkaç saniye için bu öpüşün keyfini çıkarırdı. Belki de birkaç dakika olmuştu. Sonunda... Sonunda kendisini zorlayarak dudaklarını yavaşça geriye çekti. Alnını onun göğsüne yasladı. Hem utancını gizliyordu hem de yeniden öpmesini engelliyordu. İçinde öyle bir dürtü büyülmeye başlamıştı ki öpmeye devam ederse sanki daha fazlasına razı olacakmış gibiydi. Bir erkekle bir kadının arasında olabilecek o özel şeye bütün vücudu hazırды o an.

"Belen..." diye fısıldadı genç adam. Dudakları genç kızın mis kokulu saçlarına gömülmüştü. Küçük öpücüklerle tellerinde gezindi. Genç kız sessizdi.

Boran onun korkmuş olabileceğini düşününce yüreğini bir pişmanlık dalgası sardı. Genç bir kızın bu karanlık ortamda, neredeyse hiç tanımadığı bir adamın kollarında korkmasından daha doğal ne olabilirdi?

Genç kızın ince gövdesini kendi kocaman gövdesiyle yumuşakça sardı. Kollarını sıkıca doladı. Birkaç saniye öylece durdular. Vücutlarını dolduran heyecan dalgasının gevşeyip yok olmasını beklediler. Sonunda Belen başını kaldırıp onun gözlerine baktı.

"Bunu... bir daha yapma..." dedi utanarak. Kollarından yavaşça sıyrıldı. Askılarını düzelterek karanlıkta bembeyaz parlayan göğsünü gizledi.

"Üzgünüm..." dedi Boran. Sıkıntıyla çenesi kilitlenmişti. "O kadar güzel ve baştan çıkarcısın ki kendimi tutamadım!"

"Sadece dondurma yiyecektik!" dedi genç kız sahte bir suçlamayla. Dilinin ucuyla dudaklarını yaladı. Sanki hâlâ genç adamın tadı vardı. "Bu gece beni çok zorladın..."

"Kızdın mı?"

Belen etrafına baktı. Neyse ki kimsecikler yoktu. Otel tarafında birkaç çift olsa da bu kısım sakindi. "Kızamayacak kadar utanıyorum şu an!" dedi ona bakmamaya çalışarak.

"Utanacağın bir şey değil!" diye mırıldandı Boran. Onun korkmaması, sadece utanmış olması içini rahatlatmıştı. "İki yetişkin arasında olabilecek normal bir şey bu yaptığımız!"

"Benim için normal değil..." dedi Belen. Bakışları çevrildi. Genç adamın gözleri hâlâ onun dolgun dudaklarındaydı. Sanki yeniden öpmeyi ister gibiydi. "Bakma lütfen öyle!"

Kendisini toparlamaya çalışıyordu. İlk öpücüğünü, hiç tanımadığı, kendisini ürküten, tüylerini sürekli diken diken eden, sadece birkaç gündür tanıdığı bir yabancından almıştı. Peki, neden içinde hiçbir rahatsızlık yoktu? Pişmanlık neredeydi?

Başlarının üzerinde şaşkın bir martı uzun çılgınlık attı. Gecenin o saatinde evine yeni dönüyor olmalıydı. Belen de eve dönmesi gerektiğini hatırladı.

"Artık eve gitmeliyim! Annem merak eder..." dedi yavaşça.

"Biraz daha kalmanı çok isterdim!"

"Kalamam!" Sanki sevgilisine açıklama yapar gibi olduğunun farkında değildi. "Anneme erken döneceğimi söyledim. Ayrıca..." Sustu.

O susunca Boran merakla kaşlarını kaldırdı. "Ayrıca?..."

"Artık... Artık görüşmesek olur mu?" Bakışları o kadar tatlıydı ki genç adamın gırtlığına bir yumruk tıkadığını bilmiyordu.

"Neden?" diye sordu Boran sert bir sesle.

"Neden olduğunu biliyorsun!"

“Sen söyle!”

“Gerçekten... Gerçekten çok kötüsün!” diye inledi Belen.

“Kötü olduğum için mi?”

“Hayır! Bana zorla söylediğin için kötüsün! Anlasana! Az önce olanlar yüzünden kendimi berbat hissediyorum. Bir daha böyle bir şey olsun istemiyorum. Şimdiye kadar beni hiç kimse öpmemişti ve... ve vücuduma hiç kimse dokunamadı!”

“Buna mı üzülüyorsun? Çocuk değilsin artık! Nasılsa bir gün olacaktı! Ben olmasam beğendiğin başka bir adam olacaktı!”

“Dur bakalım! Seni beğendiğimi hiç söylemedim ben! Sen tecrübeliydin, ben de tecrübesizdim! Hepsi bu işte!”

“Bu kadar basit bir şeyse niye dert ediyorsun?”

“Seni anlamıyorum gerçekten! Sen benim tüm tabularımı bir anda yıktın! Önce otelle, babamla ilgili aklıma şüphe tohumları ektin! Sonra da bana ait ilklerimden ne varsa hepsine bir gecede sahip oldun!”

“Daha olmadım!” dedi Boran hafif bir ciddiyetle. Onun tatlı öfkesini, parlayan gözlerini dikkatle süzüyordu. Neyse ki Belen ona iğrenç birisiymiş, bir fırsatçıymış gibi bakmıyordu.

Genç adamın son cümlesi, Belen’in gözlerinin irileşmesine sebep olmuştu. “Bunu duymamış olayım!” dedi küçük bir homurdanmayla. “Senin için küçük bir tatil ödülü gibi gözükebilirim ama ben aramızda bir mesafe olması gerektiğini düşünüyorum. Zaten gerçekte de aramızda büyük bir uçurum var! Bunun kapatılması imkânsız! Belli ki sen çok, çok zengin birisin! Ben ise filmlerdeki gibi fakir bir kıyım!”

“Beni bu saçma eşleştirmeyle mi kendinden uzaklaştıracaksın? Sence bu kadar basit mi?”

“Evet... Tabii ki bu kadar basit! Sen burada istediğin kadar güzel kız bulabilirsin. Ben de birkaç gün sonra gidecek bir müşteriyi öptüğümü unutmaya çalışırım. Bir daha görüşmezsek bunu kolayca başarırım zaten! Lütfen artık aynı ortamda olmamaya çalışalım!” Genç adam suskundu. Bir an iki güzel yürek, bakışlarıyla çarpıştı. “Lütfen...” diye tekrarladı Belen. Kara gözlerinde bir cevap aradı.

Boran onun beklemediği bir şey yaptı. Usulca eğilip dudaklarına yumuşak, fakat uzun süren bir öpücük kondurmuştu. Sanki onun dediklerini hiç duymamıştı. Belen’in dudakları aralanıncaya kadar da geri çekilmedi. Dudakları cevap vermeye hazırlanınca da geri çekilip, onu arzusuyla baş başa bıraktı. Gözlerinde hafif bir alay vardı.

“Bunu yapamayacağımızı biliyorsun!” dedi yavaşça. “Seni ilk gördüğüm andan beri... ben bunu yapamam!”

16. BÖLÜM

ANNELER DUYAR

1 Temmuz Çarşamba / 08.45

Çalışanların bakışlarında bir farklılık vardı. Belen ne olduğunu kısa sürede anladı. Cevap Emine Hanım'dan gelmişti. O sabah onun yanına mutfağa girdiğinde, o da diğerleri gibi hafif bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu merakla.

"Ne olacak!" dedi kadın gülümseyerek. "Haberler sende!"

"Öyle mi? Ben bilmediğime göre, haberler sende olmalı!" Uzanıp yeni kesilen karpuzlardan bir parça aldı. Ucundan ısırırdı.

"Dün gece Boran Bey'le dondurma yemiştiniz diye duydum!" dedi kadın bilmiş bir sesle.

Belen hafifçe irkilmişti. Sonra yalandan gözlerini irileştirdi. "Eyvah! Yakalandık demek! Kim söyledi?"

"Söyleyen söyledi işte! Kaç kişi görmüş sizi!"

Belen karpuzundan umursamaz bir ısırık daha aldı. "Ah! Evet, suçluyum! Çok yatar mıyım?"

"Cidden adamla birlikte dondurma yediniz mi?"

"Ona bir sözüm vardı!" diye mırıldandı Belen. "Ya! Alt tarafı bir dondurma! Ne var ki bunda?" Yan gözle diğer kızlara baktı. Müşteriye çay götürmek için hazırlanan Fidan bile durmuş, elindeki bardaklarla ona bakıyordu. "Hadi, Fidan! Sen o çayları götür!" Sesini yalandan sertleştirmişti. "Sinem! Sen de boşalmış masaları temizle! İki üç masa kirli..."

Kızlar isteksizce oradan ayrıldı. Emine Hanım'ın ise pek susacağı yoktu. "Önce Alanya!" dedi gülen gözlerle. "Sonra da dondurma!"

"Evet, yarın da evleneceğiz!" diye terslendi genç kız. "Yahu! Sadece dondurma yedik. On dakika sürmedi." Gece o dondurmadan sonra yaşadığı özel anları hatırlamamaya çalışıyordu.

"Ama karanlık bir plajda, çok yakışıklı bir adamla yenen bir dondurma!"

Belen karpuzundan bir ısırık daha aldıktan sonra alayla mırıldandı. "Ardından çılgınlar gibi seviştik. Harika bir şeydi!"

Emine Hanım'ın gözleri bir an için irileşse de sonra dalga geçtiğini kavradı. Elindeki marulu ona doğru salladı. "Aman ya! Hemen muhabbetimizin içine et zaten." Ellerini bu sefer beline dayadı. "Bana bak! Sakın başka şeylerin de içine etme, olur mu?"

"Ne demek istiyorsun, Emine abla?" Karpuzunun son parçasını ağzına atıp kenarda duran ıslak mendil kurusuna uzandı.

"Adam yakışıklı... Zengin de! Sonra mütevazı bir kahraman! Bu tipleri ancak çizgi romanlarda bulursun. Aklını başına al da işi sadece bir dondurmayla bırakma!"

Belen sıkılmış gibi burun kıvırdı. Ağzındaki karpuzu yutmuştu. "Abla ya!"

"Sus! Ben senin yaşında evliydim. Annen de bu yaştan önce seni doğurmuş."

"O eskiden öyleymiş. Erken evlenen kim kaldı ki? Hem ben önce okuyacağım. Ayrıca o çizgi roman kahramanı tipli adamın, benimle evlenmek isteyeceğini sanmam. Bilirsin ki roman kahramanları bekâr ve çapkın olurlar. Pelerinleri tek kişiliktir!"

Emine Hanım onu anlamıyormuş gibi iç çekmişti. Belen kadına göz kırpıp elindeki mendili çöpe attı. Gülümseyerek mutfaktan çıktı. En alt kata asansörle inip odasına girdiğinde, Kemal de ardından gelmişti.

"Günaydın!" dedi genç kıza.

"Günaydın!" Gidip masanın ardındaki koltuğa oturdu. "Bir şey mi oldu?" Kemal'in tavrında sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bir hâller vardı. Soran gözleri ona çevrilmişti.

"Evet, bir sıkıntı var!" dedi Kemal.

"Tahmin etmiştim. Ne oldu? Mobilyacı Kadir mi?"

"Hayır! Öğlene geliyorlarmış... Şimdi aradı beni. Ben de rahat çalışmaları için uygun ortamı hazırladım. Üç müşterimizi başka odalara aktardım. Çalışacakları odaları boşalttım."

Belen başını salladı. "Bak bu iyi işte! İş bitiminde ödeyeceğimiz para duruyor, değil mi?"

Kemal başını salladı. "Evet, hesapta... İşleri bitince ve sen onay verince aktaracağım."

"Güzel! Peki, sorun ne o zaman?"

"Haftada bir kiraladığımız şu tekne var ya?" Müşteriler için haftada bir ücretsiz tekne turu düzenliyorlar ve güzel kıyılarda bir gün boyunca gezdirip piknik yaptırıyorlardı. Otelin, müşterilerine yaptığı küçük bir jestti bu.

"Eee?.." diye merakla sordu. Ne olduğunu anlamamıştı.

"Teknenin sahibi az önce beni aradı. Artık bizimle çalışamayacağını söyledi. Bir yerden daha iyi bir teklif almış."

Belen şaşırmıştı ama pek de umursamadı. "Olabilir... Başkaları var. Onları ara..."

"Ben de öyle düşündüm ve bu sabah hepsini aradım. Hiçbiri teklifimi kabul etmedi. Söz birliği yapmışlar gibi, çok yoğun olduklarını söyleyip telefonu kapattılar."

Şimdi canı sıkılmıştı işte! Bu tekne turu otellerinde bir gelenektir. Üstelik bir hafta önceden duyurusunu yapıyorlardı. Müşterileri yanıltmak hoş olmayacaktı.

"Bir çaresine bakacağız artık..." diye mırıldandı. "Başka bir şey var mı?"

Kemal başını salladı üzgün bir şekilde. "Tur şirketiyle ilgili de bir sorun var..." dedi yavaşça.

"Neymiş?"

"Bizden daha uygun koşullarda çalışacakları bir otelle anlaşmışlar."

"Anlamadım?"

"Daha çok kâr edecekleri daha büyük bir otel işte! Eğer ek odaya ihtiyaçları olursa bizimle iletişim kuracaklarımış!"

Belen oturduğu yerde geriye yaslandı. Yüzü düşmüştü. "İnanamıyorum!" dedi yavaşça. "Neler oluyor böyle?"

"Çok ikna etmeye çalıştım ama olmadı!" dedi Kemal üzgün bir sesle.

"Bu bizi çok etkileyecek!" Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ! Ne yapalım! Bir çaresini bulacağız. Var mı başka bir sıkıntı daha? Hepsini bugün bitirelim bari!"

Kemal başını eğdi. "Aslında küçük bir şey daha var."

"Şaşırmadım."

"O kadar da körü değil. Bu gecedan itibaren başlayacak olan kuvvetli lodos uyarısı yapıldı. Ben de çalışanlardan plajdaki tenteleri ve uçabilecek bazı şeyleri güvenlik altına almalarını istedim. Kalanları da sağlamlaştırıyoruz..."

"Ya plajdaki bozulan duşun tamiri? Sedat ilgilendi mi?"

"Şimdi oradan geldim. Yapıldı..."

"Neyse, bu iyi işte! Yarın balık günü... Sabahtan balık pazarına gidebileceksin, değil mi?"

"Evet... Giderim ben!"

"Tamam... Kalamam biraz fazla al. Çipurayı da... Müşteriler bunları yemeyi seviyorlar."

Kemal gittikten sonra telefona uzandı. Tanıdığı bütün tekne sahiplerini bir de kendisi aradı. Sonuç aynıydı. Kara kara düşünürken, gözü masanın üzerindeki babasının fotoğrafına kaydı. Sağlıklı olduğu yıllarda çekilmiş bir fotoğrafı. Yine de çok neşeli görüldüğü söylenemezdi. Bu otel onu gerçekten çok yormuştu. Tıpkı şu anda kendisini ve annesini yorduğu gibi...

O sırada tekneyle ilgili aklına bir fikir geldi. Hemen telefona sarıldı. Eğer tekne ile gidemiyorlarsa o da otobüs tutardı. Piknik yapılacak yerlere sadece denizden ulaşılmıyordu ki! Deniz kenarında, doğal güzellikleri olan bir sürü koy vardı. Tanıdığı bir seyahat firmasını aradı. Onlardan perşembe günü için bir tur otobüsü talep etti ve niyetini söyledi.

Firma sahibi, perşembeye sadece bir gün kaldığını ve bunun imkânsız olduğunu belirtmişti. En erken cumartesi için ayarlayabileceğini söyleyince Belen yine de rahat bir nefes aldı. Bu haftayı halletmişti. Eğer haftaya bir tekne bulamazsa bundan böyle otobüs kullanmak zorunda kalabilirlerdi. Elbette teknenin verdiği keyfi vermezdi.

Hemen Kemal'i arayıp yanına gelmesini istedi. Genç adam geldiğinde sorunu hallettiğini ancak gezinin tekneyle değil, otobüsle yapılacağını söyledi. Kemal bu haber karşısında etkilenmişti. Kızın pratik zekâsı, ona olan sevgisinin yanında, saygısını da artırıyordu. Otobüs, onun aklına bile gelmemişti. Rahatlamış bir hâlde dışarıya çıkup bilgisayardan duyuru hazırlamaya gitti.

Belen de rahatlamıştı. Gözü masanın üzerinde duran laptopa gitti. Kapağını kaldırdı. Kısa bir duraklamanın ardından arama motorunu açtı. Yapsa mıydı? Kendisini ilk öpen erkek hakkında bir şeyler bilmesi gerekmez miydi? Ona soramazdı artık! Bir daha görüşmemelerini istediğine göre, sorması için uygun ortam da olmayacaktı. Hem çok araştırmayacaktı ki! Ne iş yaptığını bilse yeterdi.

Kararsızlıkla yavaşlayan parmakları, yine de boşluğa bir isim yazmayı becerebilmişti.

Boran Karadağ

Parmakları huzursuzca kıpırdıyordu. Alt dudağını ısırды. İşaret parmağını enter düğmesi üzerine götürdü. Buna hazır mıydı? Özel hayata müdahale gibi geldiği için duraklıyordu. Sonra kararını verdi. Kesin bir şekilde enter tuşuna basıverdi. Görseller düğmesine tıkladığında ise karşısında yine birkaç benzer isimli kişi görünmüştü. Fotoğraflar arasında biraz g zinince aradığını buldu.

Birine eli titreyerek tıkladı. Fotoğraf ekranın sağında büyürken, altında ilişkili olan diğer görseller de çıkmıştı. Elinde olmadan takım elbisenin adama ne kadar yakıştığını düşündü. Bir partide çekilmiş olmalıydı. Alttaki bir başka fotoğrafa tıkladı. Genç adamın rüzgâr sörfü yaparken çekilen bu fotoğrafı birkaç sene öncesine ait olmalıydı.

Kapı çalınınca irkildi. Hemen laptopu kapattı. Gelen resepsiyoncu Burak'tı. Yeni bir müşteri grubunun geldiğini ve oda sayısı ile ilgili bir sorun olduğunu söyleyince sıkıntıyla yerinden kalktı. Bakalım sorunu halledebilecek miydi? Boran hakkındaki merakı yine kursağında kalmıştı.

O saatten sonra gün çok yoğun geçti. Saat on bir gibi Mobilyacı Kadir gelmiş, yanında da dört adam getirmişti. Boşaltılan odalardaki mobilyaların yenilenmeleri hızla yapılırken Kadir, genç kıza karşı üzgün bir tavır sergilemişti.

"Yeniden özür dilerim!" dedi adam. "Canım başka bir olaydan dolayı çok sıkındı. O yüzden telefonda size karşı terbiyesizlik ettim. Ancak yeğenlerimin buraya geldiklerinden haberim olmadı. Kendi başlarına karar vermişler. Gençlik işte!"

Belen çok samimi olmak istemiyordu. "Sorun değil. Haklısınız!" dedi sahate bir tebessümle.

“Teşekkür ederim! Çok nazıksınız!” dedi Kadir. “Yine de kendimizi affettirmek istiyorum. Kalan hesabımızın sadece yarısını almam yeteli olur. Hem geciktirdiğimiz için hem de yaşanan sıkıntı için bize bir bedel olsun bu para. Büyük bir iş insanı, *müşteri kaybetmektense para kaybetmeyi yeğlerim* demiş! Ben de aynı onun gibi düşünüyorum.”

Genç kız hem şaşkın hem de memnundu. Durduk yere paradan da tasarruf etmişlerdi. Onlar gitmeden önce yapılan işi son kez kontrol etti. Kemal tüm işlem sırasında çalışanların başında durmuştu zaten. Her şey yolunda gitmişti.

Mobilyacı Kadir ve adamları gittikten sonra hava almak için bahçeye çıktı. Henüz lodostan bir belirti yoktu. Hava gayet dingindi. Sıcaklık tabii ki oldukça yüksekti. Siyah arabayı park yerinde göremedi. Boran Karadağ kahvaltıdan sonra otelden çıkmış olmalıydı. Buraya hangi iş için gelmişse onunla ilgileniyor olabilirdi.

Ne işiyle uğraşıyordu acaba?

Onu düşünmeyi bırakmalıydı. Birkaç gün sonra çekip gidecek olan, cüretli bir adamdan başkası değildi o! Peki, kendisi nasıl olmuştu da ona karşı bu kadar zayıf davranmıştı? Bu nasıl olabilirdi? Boran nasıl doğal bir şekilde onu öpmüş, göğsünü okşayabilmişti? Dün gecedan beri kendi göğsüne bakmaya utanıyordu. Ucunda gezinen parmakları aklından çıkaramıyordu. Neyse ki öpmeye de yeltenmemişti.

Buna direnemeyeceğini bilmek, o kadar utanç vericiydi ki gözlerini yumdu. Bu adam ne yapıyordu ona?

Tüm gün uzaktan bile olsa genç adamı göremedi. Bu iyiydi. Zaten gece görüşmemelerini istememiş miydi? Fakat garipti ki bu cılız isteğine rağmen bir yanı onu yine görmeyi arzuluyordu. Bu ne büyük bir ikilemdi! Belki de gündüz vakti görürse geceleri yaşadığı o sihirli etkiyi bir daha hissetmeyecekti.

Üreticiden taze et alma görevini halleden annesi de yanına gelmişti. Della'nın motoruna atlayıp haftada birkaç kere otelin işleri için dışarıya çıkmasına bilerek izin veriyordu. Onun bu sıkıntılı iş ve ev ortamından uzaklaşmasını istiyordu. Otelin işlerinin yavaşlamasının, borçlarını zor ödüyor olmalarının onu çok üzdüğünü biliyordu.

Anne kız akşama doğru havuzun kıyısına çıktılar. Kardeşi Berkin yine arkadaşlarıyla havuzda yüzyordu. Onları birkaç dakika izleyip neşelerine ortak oldular. Belen annesine bir fırtınanın beklendiğini söylemişti. Gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Henüz korkutucu bir bulut yoktu ancak gerçekten de hafif bir rüzgâr esintisi başlamıştı. Ağaçlar tatlı tatlı hışırdıyordu. Görebildiği kadarıyla denizde şimdilik aşırı bir dalgalanma oluşmamıştı. Plajda yüzenler için henüz tehlikeli sayılmazdı.

“Ben eve gidiyorum.” dedi annesi. “Bahçede uçabilecek şeyleri kaldırayım. Sonra da yemek hazırlayayım. Sen gelirken kardeşini de al.”

“Tamam...” O gittikten sonra genç kız müşteriler arasında gezinip küçük muhabbetler etti. Ağaçların gölgesinde dinlenen Alman bir grupla da mükemmel Almancasını kullanarak sohbet etmişti. Bazen o dili unutmamak için annesiyle sadece Almanca konuştukları oluyordu. Tabii kardeşi Berkin, ablası kadar hâkim değildi.

Tam grubun yanından ayrılmak üzereydi ki içini yine o anlayamadığı ürperti sardı. Gözlerini yavaşça çevirdi. Genç adam yeni mayo şortu ve boynuna sarmış olduğu bir havluyla deniz kenarına doğru gidiyordu. Genç kızı görmemişti. Demek gündüz her nereye gittiye geri gelmişti.

Elinde olmadan yüreği burkuldu. Ona dikkatli olmasını söylemek istedi. Yine o kayalık yere gitmeseydi barı! Rüzgâr henüz tehlikeli bir hâle gelmese bile, akşamüstleri deniz daha dalgalı ve tehlikeli olurdu. Alanya ve çevresinde bu ani deniz yükselmeleri yüzünden sıklıkla boğulma olayları yaşanır. Onun iyi bir yüzücü olduğunu anlamış olsa da içinde gelişen bu ani endişeye engel olamamıştı. Üstelik birazdan hava kararacaktı.

Grubun yanından ayrılıp otele geri döndü. Akşam yemeği için hazırlıkları kontrol etti. Bu sefer Emine Hanım'la olan sohbeti oldukça tehlikesizdi. Vakit çabucak ilerliyordu. Sonra kardeşinin yanına inip artık havuzdan çıkmasını istedi. Zaten çocuğun arkadaşlarının çoğu akşam yemeği için havuzdan ayrılmıştı. Berkin pek gelmek istemiyordu ama ablasının istediği zaman ne kadar cadı olabileceğini bildiği için sesini çıkarmamıştı. Küçük bir sızlanmayla onu takip etmişti.

Eve giden yol boyunca genç kızın gözleri deniz tarafındaydı ancak Boran'dan hiçbir iz yoktu. Eve vardıklarında kardeşini duş alması için odasına yolladı. O da mutfaka geçip sevgiyle annesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

“Benim tatlı Alman'ım! Ne yemek yaptın bugün bakalım?” diye sordu. Fırının çalıştığını duyuyordu ama ne piştiğini henüz kokusundan anlayamamıştı.

“Fırın torbasının içinde tavuk but... Senin sevdiğin gibi, sebzeli ve patatesli!”

“Harikasın!”

“Çabucak pişer.”

“Tamam, ben de elimi yüzümü yıkayayım, sana yardıma geliyorum hemen.”

Rüzgâr şiddetini artırdığı için akşam yemeğini bahçe yerine mutfakta, televizyon izleyerek yediler. Belen yemeğe bayılmıştı. Bulaşıkları makineye koyarken Boran'ın ne yaptığını düşünüyordu.

“Kahve içer miyiz?” diye sordu Della. Masanın üzerini toplama işlemi bitmişti. İşlemelerle süslü beyaz örtüsünü serip üzerine babasının almış olduğu kristal vazoyu koydu. Vazonun içinde de bahçeden kesilmiş üç adet gül duruyordu.

"Tabii! Ben yaparım şimdi..." Ellerini durulayıp kahve fincanlarını almak için başının üstündeki dolabı açtı.

"Otele gidecek misin?" diye sordu annesi.

Çok hevesli görünmemek için omuzunu silkti öylesine. "Bilmiyorum... Aslında şöyle bir gidip görünsem iyi olur."

"Kemal yok mu? Artık eve erken mi gidiyor?"

"Hayır, erken gitmiyor. Şimdi otelde olmalı zaten."

"İyi ya! Kızım, sen de kendini çok yoruyorsun. Sabahın erken saatlerinden gecenin bir yarısına kadar oradasın. Otelin müdürü Kemal olduğuna göre, bırak işlerle biraz o ilgilen sin." Durakladı bir an. Güzel gözleri küçük bir merakla kısıldı. "Tabii, otele gitmek için başka bir sebebin yoksa?"

Belen elindeki fincanlarla durakladı bir an. "Her zamanki şeyler işte..."

"Ne bileyim ben! Belki yine bir dondurma partisi falan vardır dedim!" Sesinde tatlı bir alay hissediliyordu.

Belen hayretle annesine döndü. Gözleri irileşmişti. Annesi de mi duymuştu? İnanamıyordu buna! İnsan gizli saklı bir iş yapamayacak mıydı bu otelde?

"Parti mi? Parti falan yok da sen bunu nereden duydun?"

Kadın omuz silmişti bu sefer. "Duydum işte!" Onun yanına gelip kahve kavanozunu tepedeki raftan indirdi. Kapağını açtı. Kızına uzattı. "Şu adamlar bir ben tanışamadım. Yoksa bilerek mi benden saklıyorsun?"

"Daha neler anne ya!"

"Aklıma gelmedi değil vallahi... Bana öylesine, basit birisi demiştin ama görüyorum ki onunla her gün bir şeyler yapıyorsun ve sonra da sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun!"

"Çünkü olmadı..." diye söylendi Belen. "Alanya'dayken bana teşekkür etmek için bir şey ısmarlamak istedi. Ben de geç olduğunu bahane ettim. O da ertesi gün otelde dondurma yiyelim dedi. Bir şey diyemedim o anda. Başım-dan savuştururum dedim kendi kendime. Sonra dün otelde birden karşıma çıkınca dondurma sözümüzü hatırlattı. Hâlbuki ben söz falan vermemiştim."

"Eee?"

"Hepsi bu işte... Saçma bir dondurma tartışması yapmak istemedim. Herkesin gözü önünde onunla dondurma yerken görünmek istemediğim için de plaja gitmeyi daha uygun buldum."

"Niye?"

"Ne niye?"

"Niye onunla görünmek istemedin?"

Belen yurkundu. "Miller abuk sabuk şeyler düşünmesin diye işte!"

"Niye düşünsün ki?"

"Anne! Onun yakışıklı birisi olduğunu dedikoducu aşçımızdan öğrendin zaten! Benim de mi itiraf etmemi istiyorsun?"

Della omuz silkti. "Yok canım! Bana ne! Tabii, benden saklamasaydın iyi olurdu. Hiçbir şey gizli kalmaz."

"Dikkat etmediğim bir şeyi söylemek aklıma gelmedi!"

"Peki, plaja gidince daha mı gizli kaldınız?"

"Belli ki kalmamışız!"

"Peki! Şimdi bir de sen açıkça anlat bakalım! Nasıl bir adam şu Boran Bey?"

Genç kız biraz irileşmiş gözlerle ona baktı. "Anne! Emine abla..."

"Bırak şimdi, Emine'yi! Ben senin onu nasıl bulduğunu soruyorum. Başkası için yakışıklı ve cesur bir şövalye olabilir ama acaba sen onun hakkında ne düşünüyorsun? Bunu merak ediyorum." Kaşlarını hafifçe kaldırdı. Bu minik bir uyarıydı. "Ve sakın kıvrırma! Gerçek düşüncelerini istiyorum."

Belen kurumuş dudaklarını hafifçe yalarken annesine ne söyleyebileceğini düşünüyordu. "Herkes ne görüyorsa ben de onu görüyorum," dedi sonra. "Tamam, yakışıklı birisi ama bunun pek farkında değil gibi davranıyor. Fizikine bakılırsa iyi bir sporcu ve ayrıca fena kavgacı... Fazlasıyla zengin bir salon erkeği işte!"

"Şımarık mı?"

"Hayır!" Cevabı hızlı olmuştu ama sonra bir an duraklamıştı. "Aksine fazla ciddi. Onun hayatı boyunca şımaracak zaman bulabildiğini sanmıyorum."

"Neden öyle dedin?"

Belen omuz silkti. "Bilmiyorum... Öyle hissediyorum. Dediğim gibi, ciddi birisi. Şımarık değil ama fazla cüretkâr! İnatçı! Bir şeyi kabul ettirinceye kadar inatla uğraşır. Ben onunla ne Alanya'ya gitmek istemiştik ne de plajda dondurma yemek."

"Senden hoşlanıyor mu?"

"Sanmam..." Onunla iğde ağacı altında yaşadığı bazı özel anları hayalinden silmeye çalıştı. Boran, fırsatını bulan her erkeğin yapacağını yapmıştı. "Herhangi bir güzel kızım onun için..."

"Ya sen, ondan hoşlanıyor musun?"

"Tabii ki hayır!" diye itiraz etti Belen hemen. Yanaklarının kızarmadığını umuyordu. "Otelimize gelen herhangi bir müşteri gibi işte!" Sesi artık bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini belli ediyordu. "Ben otele gitmekten vazgeçtim. Kahvemizi içip keyfimize bakalım. Sen de Boran Bey'i unut... O adam benim ilgi alanıma girmiyor."

Ne var ki son anda gözlerini kaçırmıştı. Della onun gözlerindeki değişik pırıltıyı fark etmişti bile. Belen'in o adam için görünüşteki hisleri ne olursa olsun, anlatmadığı bir şeyler olduğuna emindi.

17. BÖLÜM

ARAMIZDAKİ UÇURUM

2 Temmuz Perşembe / 08.55

Perşembe günü hava epeyce rüzgârlı başlamıştı. Sabah annesiyle kahvaltı yapan Belen, evden çıkıp deniz tarafına gitti. Otele ait plajla ilgilenen iki daimî çalışan bulunurdu. Rüzgâr uyarısından dolayı zaten bir gün önce tüm uçabilecek şeyleri toplamışlardı. Şimdi ise son kontrolleri yapıyorlardı. Vakit henüz erken olduğu için plajda pek kimse yoktu. Yaşlı bir çift rüzgâra rağmen yürüyüş yapıyordu.

Personelle biraz sohbet edip çalışmalarını kontrol ettikten sonra otele geri döndü. Önce resepsiyona gidip yeni gelen müşterileri kontrol etti. Üç aile otelden ayrılacakken iki aile de giriş yapmak için lobide bekliyordu. Kemal ve Burak onların işlemleriyle ilgileniyordu.

Oradan ayrılıp her zaman yaptığı gibi kahvaltı salonuna çıktı. O sabah biraz oyalanmış olduğu için müşterilerin çoğu ondan önce gelmişti. Yolu üstündekilere selam verip Emine Hanım'ın yanına gitti.

"Günaydın..."

"Günaydın!" dedi kadın da. "Dışarıdaki havayı gördün mü?"

"Evet, çok sert rüzgâr var."

"Daha da artacakmış. Ardından yağmur gelecekmiş."

"İnşallah!" dedi Belen. "Hava çok sıcak... Biraz serinler belki."

"Kahvaltı edecek misin?"

"Ettim ben. Burada durumlar nasıl? Bir eksiklik var mı?"

"Tereyağı ve kaşar peyniri kalmadı. Başka birkaç şey daha var. Eksiklerin listesini Kemal'e verdim. Günlük sebzeler de daha gelmedi."

"İlgilenirim ben. Başka?"

"Başka bir şey yok."

Belen gözlerini etrafında gezdirdi. Sonra öylesine soruyormuş gibi mırıldandı. "Boran Bey'i gördün mü?"

Kadının kaşları hafifçe kalkmıştı. "Görmedim. Neden?"

Belen burun kıvrıdı. "Hiç! Öylesine sordum. Dün akşam denize doğru gidiyordu. Dalgalar irileşmeye başlamıştı. Müşterilerimizin başına bir şey gelmesini istemem doğrusu."

Kadın başını salladı. "Doğru! Kötü olur." Sonra hafifçe gülümsedi. "Ben görmedim ama sesini duydum. Fidan da ona bir bardak çay götürdü. Sabah kahvaltıda buradaydı yani!"

Genç kız elinde olmadan rahatlamıştı. Tüm gece aklında, genç adamın tehlikeli sulara dalıp da çıkamayışı vardı. Bu ilginç bir histi. Daha önce hiçbir müşterisi için böyle özel olarak endişelenmemişti. Annesinin sorgusu yüzünden otele gelip kontrol de edememişti.

Oradan ayrıldıktan sonra bir süre çalışma odasında işlerine baktı. Öğlene doğru havuzdan yine neşeli sesler gelmeye başlamıştı. Kendisi de biraz hava almak isteyince odasından çıkıp havuza yöneldi. Esen rüzgâr bile çocukları havuz eğlencesinden edememişti. Hatta rüzgâr yüzünden deniz keyfinden mahrum olan birkaç yetişkin de havuzun başında yerlerini almıştı. Elinde olmadan gülümseyerek çocukların neşelerini izledi. Suları sıçratarak birbirlerine top atarlarken ne kadar da mutlu görünüyordular. Kardeşi de onların arasındaydı.

O sabah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Rüzgârın baskısı yüzünden bazı lüleler yüzünde süzülüyordu. Onları düzeltmeye uğraşırken, esen rüzgâra rağmen ense tüylerinde farklı bir ürperme hissetti. Ürperme sırtından kayıp beline kadar indi.

Rüzgârdan olmadığı kesindi!

"Selam!" diyen kalın bir ses duymadan önce bile neler olduğunu anlamıştı.

Başını yavaşça çevirdi. Deniz şortu ve üzerine giydiği açık renk yeşil gömleğiyle, Boran Karadağ oldukça etkileyici görünüyordu. Rüzgârda uçuşan kalın saçları, ne kadar gür olduğunu daha da belli ediyordu.

Duruşunu hafifçe dikleştirdi. "Merhaba, Boran Bey!"

Genç adamın ciddi bakışlı yüzü hafifçe yumuşadı. "Yapma, Belen!" dedi yavaşça. "Bana hâlâ böyle seslenmen çok komik!"

"Bu şekilde olmasından memnunum ben!" diye karşılık verdi genç kız. Mesafeli olmaya çalışıyordu. Hâlbuki kalp atışları sebepsizce hızlanmıştı. Neler yapıyordu bu adam ona böyle? Üzerinde nasıl bu şekilde bir etki yaratabilirdi?

Boran onun güzel yüzünü seyrediyordu. Sarı saçları yanaklarında dalgalandıncaya, ince parmaklarıyla hafifçe kenara çekmişti. Birkaç gün önce bu kızın güzelliğine nasıl hayran olmuşsa şimdi de aynısını düşünüyordu.

"Yürüyelim mi biraz?" diye sordu.

"Bu rüzgârda mı?" diye sorarken genç kızın doğal kaşları hafifçe kalkmıştı.

"Başka bir bahane bulmayacaksan evet, bu rüzgârda!"

Onun alaycı sesi ve hafif kısılmış gözleri karşısında, Belen duruşunu biraz dikleştirdi. "Bir sürü bahanem var aslında, Boran Bey..." diye başlamışken sözleri her zamanki gibi kararlı bir şekilde kesildi.

"Bırak inadı! Biraz yürüyüp hava alacağız işte! Ben rüzgârda yürümeyi çok severim. Kendimi hep daha özgür hissedirim. Tıpkı deli dolu koşan bir at gibi!" Sustu bir an. Belen sessizce bakıyordu. "Hem senin için de iyi olur. Hava alırsın."

Nedense onunla yürümek istiyordu. Sebebini bilmiyordu. "Kumsalda yürümeyi mi kastediyorsunuz? Her yerimiz kum olacak!" diye söylendi.

"Macera olur..." Belen hafif bir nefes almıştı. Onun endişesini hisseden Boran gülümsedi. Ender gülümseyişlerinden birisiydi. "Hem gündüz vakti emniyette de olursun. Bir ağacın altında seni sıkıştırıramam nasılsa!"

"Zaten bir daha öyle bir şeyin yaşanmasına izin vermem, Boran Bey! Sizin yüzünüzden aynada kendime bakamıyorum."

"Hâlbuki bir baksan..." diye mırıldandı genç adam. "Bir erkeğin senden uzak durmasının ne kadar zor olduğunu görürdün!"

Hafifçe irkilmişti, Belen. Bu çok yumuşak, çok doğal bir iltifattı. Kandırma-
macadan uzak, içten, yürekten geldiği gibi söylenen sözlerdi.

"O kadar güzel değilim!" dedi etkilenmemeye çalışarak. Fakat çok geçti! Güzel olduğunu bu erkeksi dudaklardan duymak, hoşuna gitmişti. Bu küçük iltifatlar onu gittikçe daha fazla etkiliyordu. Erkeklerin kendisine olan ilgisinin farkına varmaya başladığı yaşlardan beri, ilk kez birisinin sözleri yüreğini böylesine titretiyordu. Üstelik öyle büyük, net bir iltifat bile değildi.

"Sadece güzel olmakla kalsaydın keşke!" diye mırıldandı Boran. Bu cümleyi söylerken bakışlarını ondan kaçırmış, havuzda oynayan çocuklara çevirmişti. Üstelik sesi çok hafifti. Tabii ki rüzgârın o cümleyi genç kızın kulaklarına kadar muzırca taşıyacağını bilemezdi.

"Anlamadım?" diye sordu Belen.

"Boş ver!" Uzanıp onu elinden yakaladı. "Hadi, gel!"

Belen şaşırmıştı. Bu adam onu sürekli şaşırtmakla kalmıyor, zor durumda da bırakıyordu. Herkesin önünde nasıl onun elini tutabilirdi? Bazı misafirlerin doğrudan gözleri önündeydiler. Bir sorun yaratmamak için onun peşinden yürürken elini hafifçe çekti.

"Boran! Yapma şunu!" diye isyan etti.

"Neyi?"

"Elimi tutma! Herkes görüyor. Bırak! Bu yaptığının, beni herkesin içinde öpmenden ne farkı var?"

Genç adam yine gülümsedi. "Başkaları için algı farkını bilemem ama benim için epey farklı!" Başını çevirmiş, gözlerini onun dudaklarına dikmişti. "Yanımda yürüyeceksen bırakacağım!"

"Tamam! Yürüyeceğim!" dedi hemen Belen. Eli serbest kaldığında da ters ters baktı. "Sana inanamıyorum ya! Bu yaptığının ne kadar tehlikeli olduğunu farkında değil misin?"

“Tehlikeye alışkınım ben!”

“Evet! Belli!” dedi genç kız sinirli bir alayla. Şimdi havuzdan biraz uzaklaşmışlar, denize doğru giden parke taşlı yola çıkmışlardı. “Bu otelde görünmeyen casuslar var ve inan bana, benim veya senin her yaptığın bir şekilde biliyor. Anneme de hemen yetiştiriyorlar. Eminim adının asılsız dedikodularla anılmasından hoşlanmazsın!”

“Mesela?” diye sordu genç adam aldırılmazca.

“Seninle sevgili sanılmamız mesela?”

Boran durup ona baktı. “Benim açımdan soruyorsan... ben bundan gurur duyarım!” dedi keyifli bir sesle

“İki üç gün sonra gidecek bir adamla sevgili sanılmak, benim hiç hoşuma gitmez!”

“O kadar çabuk gitmeyeceğim! Biraz daha kalmaya karar verdim. Yani aramızdaki ilişkiyi biraz ilerletebiliriz!”

Belen şaşkın şaşkın ona bakıyordu. “Aramızda bir ilişki yok ki!”

“İşte o yüzden ilerletebiliriz diyorum!”

Genç kız derin bir nefes aldı. “Siz ne dediğinizin farkında mısınız? Benim böyle bir arzum yok, Boran Bey!”

“Yine resmî mi olduk?”

“Doğrusu bu!”

“Hadi, gel...” Yeniden yürümeye başlamıştı. Gözlerini ufka çevirdi. Denizin birkaç kilometre ilerisi epey kararmıştı. Rüzgâr karanlık bulutları da yakınlara toplar olmuş, güneş kalın bir tabakanın ardında kaybolmuştu. “Yağar mı dersin?”

Birkaç metre arkasında kalan Belen de sonunda onu takip etmeye başladı. Güneş gitmiş olsa da havada ağır, nemli bir sıcaklık vardı. Rüzgâr bu sığağı pek dağıtamıyordu. “Yağsa iyi olur... Piştik.”

“Sana aldığımız bikiniyi hiç denedin mi?”

“Nasıl deneyeceğim ki? İştten güçten vakit olmuyor.”

“Otelı satmalısın!”

Bu anı öneri Belen’in yüzünü düşürdü. “Satmam...”

“Kar gibi beyazsın! Belli ki sadece denize değil, havuza bile girmişliğin yok! Göğsün, o gece fosforlu gibi parlıyordu!”

Onun sesindeki alaycılık üzerine Belen dişleri arasından söylendi. “Terbiyesiz!”

“Gerçekler...” Şimdi kumsala inmişlerdi. Hakikaten rüzgâr kumları şiddetli bir şekilde savuruyordu. Belen’in şortunun açıkta bıraktığı bacaklarına da minik iğneler gibi battığı anlar oluyordu.

"Bu havada yürünür mü hiç?" diye söylendi Belen. "Her yerim delik deşik olacak!" Bir yandan da savrulan saçlarını yüzünden çekmeye çalışıyordu. Saçlarını iyi ki atkuyruğu yapmıştı. Etrafına baktı. Plaj sorumlusu iki çalışan kendi kapalı kulübelerinde oturuyordu. Bir çift daha plajda geziniyordu ancak suda yüzen yoktu.

Boran uzanıp onun elini tuttu. "Suyun içine girerek kumlar batmaz." Gerçekten de onu yumuşakça denize doğru çekiyordu. "Sadece ayaklarımızı suya sokarız. Şu ilerdeki ağaçlıklara kadar gideriz."

Belen sesini çıkarmadı. Bahsettiği yer, kayalığa giden kısmın aksi tarafıydı. O tarafta Mehmet Bey ve Huriye Hanım'ın boşalttığı arazi vardı. Elini geri çekmek istiyordu ama tatlı bir sertlikle tutuluyordu. Bir gören var mı diye etrafına bakındı. Şimdilik bir sıkıntı yok gibiydi. "Ayakkabılarımız rezil olacak!" diye sızlandı.

"Sen küçükken de bu kadar mızımız mıydın?"

"Sana göre hava hoş! Zengin adamsın!"

"Senin de otelin var!"

"Otelin hepsi benim değil. Kardeşimin ve annemin de payı var."

"Annenle tanışmayı çok isterim. Bu akşam hep birlikte Alanya'ya inip bir şeyler yiyip içelim mi?"

Belen yutkundu. "Ne? Daha neler!"

"Niye? Çok güzel olurdu. Değişiklik olurdu hepinize. Kardeşin Berkin de hava almış olurdu. Onu çok sevdim ben."

"Hiç gerek yok. Hepimiz burada mutdunuz." Suyun kenarına gelmişlerdi bile. Onun elini bırakıp yazlık sandaletlerini çıkardı. Bir kenara koydu. "Kusura bakma ama bunları feda edemem. Hakiki deri... Seninkileri de yeni aldık. Çıkarsan iyi olur. Dönüşte alırız."

"Tamam, öyle olsun." O da yeni almış oldukları deri sandaletlerini çıkardı. Suya yalın ayak girdi. Belen de hâlâ sıcak olan rüzgârlı havada ayaklarını serin suya sokmaktan epey memnun olmuştu. Ayaklarının altında kayan yumuşak kumlarda dengelerini sağlamaya çalışarak yürümeye başladılar. Dalgalı sular bazen diz kapaklarına kadar yükselse de yürüyüşlerine bir engel olmuyordu.

Birkaç dakika boyunca sessizce ilerlediler. Boran etrafını süzüyordu. Gittikleri yönde eski bir ev ve bolca ağaçlık vardı. "Burası da satılık mı?" diye öylesine sordu. Hâlbuki bu araziyi çok önceden satın almışlardı.

"Artık değil!" dedi Belen. "Bu taraftaki araziye ve diğer taraftaki kayalık kısımdaki araziye büyük bir holding satın almış. Otel yapacaklarmış. Şimdi de bizimkini almak istiyorlar." Boran sessizdi. "Satılmalarına üzüldüm doğrusu..." diye devam etti genç kız. "Bu çevrede kalan son el değmemiş araziler bunlar sayılır. Babam bizim oteli yaparken çevreye zarar vermemek için çok uğraşmış. Şu ağaçlar, şu sakin kumsal başka nerede var? Arazi sahibi Mehmet

abi ve eşi Huriye abla, hafta sonları halkın gelip kendi plajlarını kullanmalarına izin verirdi. Şimdi ise holdingden gelen adamlar girişi engellediler. Yasak levhası koydular.” Canı sıkkın gibiydi. “Her iki yanımızdaki plajlara erişim, artık sadece bizim taraftan var.”

“Hiçbir şey eskisi gibi kalamaz!” dedi Boran biraz ifadesiz bir sesle. “Her şey değişmek zorundadır.”

“Bunu biliyorum ama yine de üzülmeme engel olmuyor.”

“Burada yapılacak büyük bir otelin, kaç kişiye iş imkânı sağlayacağını biliyor musun? Aşçılar, komiler, garsonlar, temizlik ekipleri, animasyon ekipleri, teknik ekipler ve daha niceleri... Yeme içme sektörüne getireceği kazancı söylemiyorum bile! Tonlarca et, balık, sebze... Sirkülasyon hâlindeki bir sürü gıda maddesi, ulaşım, turistik alışverişi...”

Belen bir an durup yan gözle ona baktı. “Ruhsuzluk da getirecek...”

“Niye öyle diyorsun ki? Belki de sizin otelinizden bir farkı olmayacak. Ben gayet sıcak ilişkileri olan büyük oteller biliyorum. Müşterileri her sene tekrar gelmek için can atıyorlar.”

Belen sessizce etrafını süzdü. Haklı olabilirdi. Yine de üzülmekten yapamıyordu işte.

Alnının üzerine iri bir su damlası gelince irkildi. Önce rüzgâr yüzünden denizden sıçradığını zannetti. Sonra bir damla daha gelince gökyüzünden düştüğünü anladı. Başını kaldırdı. Konuşmaya o kadar dalmışlardı ki bulutların tam onların üzerlerine kadar geldiğini fark etmemişlerdi.

Bir anda rüzgâr yok oldu. İkisi birden dikkat kesildiler. Deniz de durulmuştu.

“Duyuyor musun?” diye sordu Boran.

Belen önce ne olduğunu anlayamadı. Sonra deniz tarafından gittikçe artan bir uğultu gelmeye başladı. O kadar ilginç bir doğa olayıydı ki hayranlıkla bakıp kaldı. Açık denizden kumsala doğru bir çekirge sürüsü geliyordu sanki. Damlalar suya her vuruşlarında, gittikçe yaklaşan hareketli bir cümbüş yararıyordu. Suyun üzerine vuran yağmur tanelerinin sıçrattığı minik damlacıklar gözle görülmeye başlanmıştı. Yavaş yavaş onlara doğru yaklaşıyordu. Uzaktan bir gök gürlemesi geldi.

“Bu harika!” dedi Belen iri gözlerle.

“Evet!” diye onayladı Boran. Fakar denizden çok onun duru yüzüne, heyecanlanmış gözlerine bakıyordu. Sonra uzanıp o gün üçüncü kere onun elini yakaladı. “Hadi, gel! Doluya dönüşebilir. Kendimize sığınacak bir yer bulalım.”

Koşarak suyun içinden çıktılar. Bir süredir bakımsız kalmış komşu plajda, kumların izin verdiğince hızlı ilerlemeye çalışıyorlardı. Ayaklarına bir şeyler batmasın diye dikkatli olmak zorundaydılar.

Belen onu çekiştirip yönünü değiştirdi. "Bu tarafta küçük bir kulübe var. Mehmet abi, deniz malzemelerini orada saklıyordu," dedi ona. "Kapısı kilitlidir ama önündeki veranda ve saçağı sığınabilecek kadar geniştir!"

Boran sesini çıkarmadan onu takip etti. Kumsalın biraz daha ilerisinde, ağaçların kumla birleştiği yerde kalan eski kulübeyi görmüştü. Çevresindeki ağaçlar yüzünden zar zor görülüyordu. Uzaklardaki gök gürültüsü sesleri de giderek yaklaşmaya başlamıştı. Kulübeye varıncaya kadar biraz ıslanmaları kaçınılmazdı. Önündeki birkaç tahta merdiveni tırmanıp verandasına sığındıklarında ise ciddi bir yağmur başlamıştı.

Belen ıslanmış saçlarını ve kollarındaki damlaları eliyle sıvazladı. Hafifçe ürpermişti. Yine de keyifli di. Güzel gözleri bir an açık denizde ve kumlara çarpan yağmurda gezindikten sonra parıltılar saçarak Boran'a döndü. Genç adam da eliyle saçlarını sıvazlamıştı. Gömleğinin omuz kısımları suyu hemen emip ıslanmıştı.

"Yaz günü hasta olmayız inşallah!" dedi Belen gülümseyerek.

"Üşüdün mü?"

"Biraz! İnsan ne nankör değil mi? Hâlbuki az önce sıcaktan pişiyordum." Kollarını kavuşturmuştu bilinçsizce. Yağmurun ve üstlerindeki kalın bulutların sayesinde hava bir anda serinlemişti.

Boran çevresine bakındı. Kulübenin kapısında kocaman bir kilit duruyordu. Pencereleleri de sıkı sıkıya kapalıydı. Burasının bir çeşit depo olduğu açıktı. "Kilidi kırıp içeriye bakalım mı? Belki bir havlu veya battaniye vardır."

"Hayır ya! Tabii ki olmaz! Suç bu! Hem aylardır kapalı burası. Orada havlu veya battaniye varsa bile, içlerinde kocaman bir habitat oluşmuştur. Üşümeyi tercih ederim."

Genç adam yere çöküp kulübenin ahşap duvarına sırtını dayadı. "Öyleyse birbirimizi ısıtacağız! Hadi, gel!"

"Nereye?" Boran yanındaki tozlu zemini işaret etmişti. Zaman içinde zemindeki ahşap malzemenin üzeri deniz kumu ile kısmen örtülmüştü. Belen ona çok yakınlaşmamaya çalışarak yanına oturdu. Artık üstünün başının batmasını dert edecek bir durumda değildi. İnce bacaklarını kıvırdı. Biraz ileride yağmur damlaları delicesine bir hızla yere vuruyordu.

"Yaklaş!" dedi Boran.

"Böyle iyi!"

"Seni yemem, Belen! Hadi, gel... Hem bu durumun biraz romantik olduğunu kabul etmelisin!" Gülümseyerek kolunu kaldırmıştı. Minik bir zorlamayla onu kendi gövdesine çekti. Kalın kolu, narin omuzlarına sarıldı. "Böyle çabucak ısınırın!"

"O kadar üşümüyorum zaten!" dedi genç kız. Yine de adamın gövdesine yaslanmış olmaktan garip bir haz almıştı. Ne kadar geniş ve koruyucu bir

gövdeydi bu! Çok güzel kokuyordu. Üstelik gerçekten de sıcacıktı. "Sanırım buraya sığınmamızı söyleyerek kendi kendimi bu kapana soktum, değil mi?" diye mırıldandı gözlerinin ucundan ona bakarak.

"Sana sarılmak gibi bir fırsatı elbette kaçırmak istemem!" dedi Boran hafif bir gülümsemeyle. "Fakat bilmeni isterim ki sana sarılmak istersem, bunu her türlü yaparım."

"Çok kibirlisin!" Onun sözleri karşısında hafifçe iç çekmişti. Doğruyu söylediğini biliyordu. Ona engel olamayacağını da biliyordu. "Göğsümü de bunu ispatlamak için okşadığını biliyorum. Arabada sana söylediklerimden sonra bir ders olsun istedin sanırım."

"Aklıma bile gelmedi... Sadece çok istediğim için yaptım." diye kendisini savundu genç adam. Onu biraz daha kendisine çekti. Dudaklarını mis kokulu saçlarına dokundurdu. "Bırak şimdi konuşmayı... Manzaranın keyfini çıkar. Ben de güzel bir kızın bana verdiği huzuru yaşayayım."

O böyle konuşunca elbette ki Belen için her şey daha da zorlaşıyordu. Isınmak için yabancı bir adamın kollarında olmasının çok saçma olduğunu kendi kendine telkin etse de Boran'ın çekiciliğine kapılan tecrübesiz yanı bundan memnundu.

Denizin üzerindeki şimşekleri görebiliyorlardı. Manzara inanılmazdı. Gökyüzü iyice simsiyah olmuştu ve çakan şimşekler denize doğru yıldırım üretiyordu. Etrafları bir anda aydınlanıyor ve ardından gelen yırtıcı gök gürültüsü kulaklarında patlıyordu. Fakat ikisi de emniyette ve sıcaktı. Belen sırtını onun göğsüne yaslamışken, Boran'ın kolu hafifçe öne kaymıştı. Göğsünün üstünden sarkıp kocaman avucuyla çıplak kolunu tutuyordu. Böylece mümkün olduğunca geniş bir alanın sıcak kalmasını sağlıyordu. Bacakları da birbirine değiyordu.

İki yabancından çok, varlıklarının keyfine varan iki sevgili gibilerdi.

"Telefonum büroda kaldı!" diye mırıldandı Belen. "Merak eden olmuş mudur?"

"Fırtına diner birazdan. Bir sorun çıkacağını sanmam."

Genç kız burun kıvırdı. "Sandaletlerimiz de kumsalda kaldı. İntihar ettiğimizi düşünmezler umarım." Nedense bu düşünce komik gelmişti. Kıkırdadı elinde olmadan. "Fakir kızla zengin oğlanın aşkı acıyla bitti, derler sanırım." Boran sessizdi. Fakat dudakları hâlâ Belen'in saçları üzerindeydi. "Umarım Emine Hanım vicdan azabından ölür! Bizi birbirimize yakıştırıp duruyor."

"Yakışmıyor muyuz?"

"Tabii ki hayır! Aramızda uçurumlar var. Sahi! Ne iş yapıyorsun sen?"

"Babamla çalışıyorum."

"Ne üzerine?"

"Birkaç değişik iş... Alım satım falan..."

"Emlak üzerine mi?"

"Hayır! Daha çok sanayi tipi malzeme..."

"Devlete mi?"

"Bazen..."

Belen kolunu okşamaya başlayan parmakların farkında değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Bu da çenesine vurmuştu. "Çok soru soruyorum diye bana kızıyor musun?"

"Sana kızmak zor..."

Belen biraz öfkeli bir şekilde ondan sıyrıldı. Yan yan baktı. "Boran Bey! Lütfen böyle davranma artık bana! Ciddiyim!" Gözleri parlıyordu. "Şekerle kandırılacak çağı çoktan geçtim ve bu şeker gibi laflara da kanacak değilim!"

"Şu kısa hayatın boyunca pek çok art niyetli insanla karşılaşmış olmalısın!"

"Sen öyle değil misin?"

Genç adam başını salladı. "Öyle olsaydım eğer, ıslanmış bir serçe gibi kollarımda dururken bundan faydalanırdım. Seni öpmek için delirirken dişlerimi sıkıp durmazdım. O şahane göğüslerinin üstünde uslu uslu duran elimin uyuşmasına sebep olmazdım!"

Kısa bir sessizlik oldu. Belen'in gözleri genç adamın ciddi gözlerine takılıp kalmıştı. Sonra bakışlarını kaçırdı. "Bunları yapmadığın iyi olmuş. Aramıza mesafe koyacağımız konusunda anlaşmıştık!"

"Ben öyle bir söz vermedim." Yeni bir şimşegin ardından gelen gök gürültüsü, çok yakına bir yıldırım düştüğünü gösteriyordu. Belen hafifçe irkilmişti. Boran onu yeniden kendi gövdesine çekti. "Şimdilik sana sarılmakla ve güzel kokunu burnuma çekmekle yetinebilirim."

Belen itiraz etmedi. Hayatı boyunca bunun gibi bir adam görmemişti. Sırtında onun göğsünü hissederek yaslandı. Gözlerini karanlık denize dikti. Yağmur bulutunun yoğunluğuna göre, denizin üzerinde gri renkli bir şelale dansı vardı sanki. Önlerindeki kupkuru kumsal ise iyice ıslanmıştı. Gözü bu sefer daha aşağıya kaydı. Genç adamın eli göğsüne çok yakındı ama dokunmuyordu.

Garipti ama... dokunsa bile itiraz edeceğini sanmıyordu!

Dakikalar ilerledikçe yağmurun şiddeti azalmaya başladı. Neredeyse sessiz geçen bir yirmi dakika olmuştu. Gök gürültüleri uzaklaşıyordu. Onlar ise konuşmadan bu güzel manzarayı izliyorlardı. Koyu bulutlar biraz açılmıştı ancak güneşi hâlâ gizleyebiliyordu. Yoğun yağmur ise yavaşça çiselemeye dönüştü.

"Artık dönsek... iyi olur!" dedi Belen. Oysa ne kadar da rahattı! Canı hiç kalkıp gitmek istemiyordu. "Yağmur dinmek üzere..."

"Tamam!"

Boran'ın hiç itiraz etmemesi üzerine, genç kız başını ona doğru çevirdi. Gözleri karşılaştı. Belen, elinde olmadan gözlerini onun dudaklarına kaydırды. Bir erkek için fazlasıyla güzel değil miydi bu dudaklar?

Boran hiçbir uyarı vermeden eğilip, onun bal gibi tatlı dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Bana böyle bakmayı kesmelisin!” dedi hafif bir alayla. Ayağa kalkıp ona elini uzattı. “Hadi, gidelim...”

Belen elini genç adamın eline bıraktı. Ayağa kalktığı anda, Boran onu bırakmadı. İncecik belini yumuşakça tutup kendi vücuduna çekti. Genç kız hiç direnmedi. Başını kaldırmış ve teslim olmuş bir hâlde ona bakıyordu.

Yağmur damlaları neredeyse tamamen yok olmuştu. İyice serinlemiş havanın etkisi ile serçeler hemen ortaya çıkmıştı. Topraktaki küçük oyuklarda biriken tatlı suyun keyfini, içinde banyo yaparak çıkarmaya başlamışlardı. Mutlulukla dolu sesleri ise etrafa yayılıyordu.

İçinde bulunduğu durumdan bir tek Belen mutlu değildi. Bu adam ona dokunduğu anda eli ayağı kesiliyordu. Neredeyse dili tutuluyordu. Bu doğru muydu? Kalbinin böyle delicesine çarpmasını anlayamıyordu. Erkeklerle karşı olan o büyük direncine ne olmuştu? Bir erkeğe karşı olabilecek tüm ön yargısı, onunlayken sıfırlanıyordu.

Ve az önce dudaklarına değen o küçük buse, ona yeterli gelmemişti. İtiraf etmeye çekinse de yeniden ve uzunca öpülmeye hazırды.

Ellerini belindeki ellere götürdü. Aklındaki bu düşüncelerden de bu çekici adamdan da hemen uzaklaşmalıydı. “Bırak beni, lütfen!” dedi yavaşça. “Ve ikide bir beni öpmeyi kesmelisin. Hiç hoşlanmıyorum...”

“Öyle mi?” Kaşları hafifçe kalkmıştı.

“Evet! Yüzünü tırmalamadığım için şanslısın! Kendimi tanıyamı...”

Sözlerini bitiremedi. Bu sözlerin bir meydan okuyuş olabileceğini düşünmemişti. Karşılık olarak körpe dudakları yumuşakça örtüldü. Belindeki ellerin baskısı usulca arttı. Belen nasıl bir tepki göstereceğine karar vermeden, öpüşün güzelliği onu sarmıştı bile! Sanki kanına hızla karışan bir virüs vardı. O kadar hızlıydı ki aklındaki tüm düşünceler bir anda yok oluverdi. Gözleri yavaşça kapandı. Saniyeler sonra elleri yukarıya doğru tırmandı. Genç adamın kalın kollarından geniş göğsüne doğru süzüldü.

Kendi dudakları da kıpırdanmıştı. Ona karşılık verdikçe aldığı lezzetin de arttığını fark etmişti. Daha da sıkı sarılmasına, daha da ateşle öpmesine çanak tuttuğunun farkında bile değildi. Dilleri birbirine değdiği anda, aldığı hazdan delicesine ürperdi. Küçük bir inlemeyle hoşlandığını belli etti. Sonunda kolları onun boynuna dolandı. Kendisini öpüşmenin güzelliğine ve doğallığına bıraktı. Hiç almadığı tatlar alıyordu.

Bir öpüşmeden ne çıkardı ki? Kocaman bir kız olmuştu.

Uzun saniyeler sonra dudakları yavaşça birbirinden ayrıldı. Belen’in gözleri hâlâ kapalıydı. Boran ise delici bakışlarla onu süzüyordu. Kavisli güzel kaşlarını, minik burnunu ve hafifçe aralık olan kırmızı dudaklarını süzdü.

Sonunda Belen'in gözleri yavaşça aralandı. Genç adamın koyu renkli gözlerinin derinliklerine dikildi. Bakıştılar bir an.

"Lütfen bir şey söyleme!" dedi genç kız. Utandığı belliydi. Yalanı ortaya çıkmıştı. Onunla öpüşmekten hoşlandığı gün gibi ortadaydı. Kalkıp yüzüne vurmasına dayanamazdı.

"Söylemem..." dedi Boran ciddi bir sesle.

Belen çekinik ama tatlı bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim..." diye fısıldadı. Onun kollarından sıyrıldı. Başını çevirip denize doğru baktı. Boran genç kızın uzaklaşmasına sesini çıkarmamıştı. Bulundukları yerdeki saçaktan hâlâ damlalar gelse de açık alanda yağmurun etkisi azalmıştı. "Gidelim mi artık?"

Tek rük düşen yağmur damlaların altında, kulübenin koruyuculuğundan ayrıldılar. Nemlenmiş kumların üzerinde yürümeye başladılar. Omuzları neredeyse birbirine değiyordu. Hiç konuşmadılar. İkisi de kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Otel çok uzakta değildi. Sandaletleri ise hâlâ bıraktıkları yerdeydi. Islanmışlar ve biraz kum olmuşlardı ama deniz suyu ile ıslanmalarından iyiydi.

Onları giyip yine hiç konuşmadan otele doğru yöneldiler. Plaj görevlileri dışarıya çıkmış, rüzgârın ve yağmurun aniden dinmesi ile kapalı şezlongları eski hâline getirmeye başlamışlardı. Belen yanlarından geçerken saygıyla doğruldular. Yirmili yaşlarda iki genç adamdı. Her ikisinin de gözleri bir an uzun boylu Boran'a kaymıştı. Genç kızla bu adamı yan yana görmeye şaşırmış olsalar da bunu belli etmediler.

"Yeni bir dedikodu fırtınası geliyor galiba!" diye mırıldandı Belen. Canı sıkkın gibiydi. Yan gözle ona baktı. "Sen gidinceye kadar aramıza mesafe koyma konusunda ciddiylim!"

"Tabii..."

"Sen de ciddi olur musun, lütfen!" Onun gülümsediğini görmüştü. Gülümsemek gerçekten ciddi yüzüne yakışıyordu. "Kendimi hiç mutlu hissetmiyorum."

"Neden?"

"Seninle yaptıklarım yüzünden tabii!"

"Öpüştük sadece..." diye umursamazca cevap verdi genç adam. Şimdi otelin parke taşlı yoluna girmişlerdi. İki yanlarındaki çimler ıslanınca hoş bir koku yaymaya başlamıştı. Güller de etrafa mistik bir koku salıyordu.

"El ele tutuştuk! Birbirimize sarıldık! Ve... Ve daha da fazlası..." diye itiraz eder gibi hatırlattı Belen.

"Tutucu bir kız mısın?"

"Elbette hayır!"

“Sorun ne o zaman?”

Belen aniden durdu. Ona inanamıyormuş gibi bakıyordu. Dudaklarını sıktı. “Sorun mu ne?” diye söylendi. “Sence bunları yakışıklı olan her müşterimizle yapıyor muyum? Bir flört dönemi bile yaşamadan bir erkeğe böylesine teslim olmam normal mi?”

“Benden hoşlandığını mı anlatmaya çalışıyorsun?” Genç adamın gözleri tatlı bir alayla kısılmıştı.

“Söylediklerimden bunu mu anladın?”

“Eğer sorun buysa, ben de senden hoşlanıyorum.”

“Sen erkeksin!” dedi Belen ayağını yere vurarak. Adamın rahatlığına inanamıyordu. “O kadar saf değilim! Herhangi bir güzel kadınla, ondan hoşlanmadan bile yaklaşabilirsin!”

Boran’ın kaşları kalktı. “Ama ben senden hoşlanıyorum!” Ona doğru sokuldu. Genç kız elinde olmadan bir adım gerilemişti. “Şahsen ben çok seçiciyimdir!” dedi genç adam. “Güzel olması yetmez. Sen farklısın.”

“Ben senin için boş vaktini değerlendirebileceğin bir fırsatım sadece! Diğer kadınlardan ne farkım var? Başka bir sürü kadın varken neden benimle ilgileniyorsun?”

“Bu sorulara sonra cevap versem?”

“Sonrası olmayacak...” Yutkundu. “Boran Bey... Lütfen bir daha görüşmeyelim!”

“Bu küçücük yerde bunu yapmak biraz zor değil mi?”

“Elimizden gelen çabayı gösterebiliriz.”

Boran burun kıvrıdı. “Bakalım...”

“Bakmayalım! Yapalım!”

“Peki, ben gidinceye kadar bu ilişkiyi kendi hâline bıraksak nasıl olur? Zorlamasak? Şartlar koymasak?”

“Bi-Bizim aramızda bir ilişki yok ki!” diye kekeledi Belen.

“Olmasından korkuyor musun?”

“Tabii ki korkuyorum!”

“Neden?”

“Nasıl neden? Sen benim için o kayalıkta, o karanlık sularda yüzmekle eş değersin! Hayatımda yaşadığım en tehlikeli şeysin.”

Genç adam sessizce onu süzüyordu.

O sırada havanın serinlemesini fırsat bilen bir müşteri grubu deniz kenarına yönelmişti. İkisinin arasından geçerken selamlaştılar. Sonra yine neşe ile uzaklaştılar.

“Benim yapmam gereken işler var!” dedi Belen. “Gidip onlarla ilgileneyim.”

"Tamam, görüşürüz!"

Belen derin bir nefes aldı. "Boran! Neyi anlamadın? Ben görüşmek istemiyorum!" dedi isyanla.

"Ben istiyorum..." Genç adam bu sözlerinde çok ciddiye. Gözleri de aynı ciddilikle, hatta tehdit eder gibi bakıyordu. "Git şimdi! Benden kaçabildiğin kadar da kaç... Fakat ben hiçbir şey için söz vermem!"

Belen yutkundu. Geriye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha... Gözleri onun koyu gözlerindeydi. Boran avını yakalamaya hazır siyah bir panter gibi bakıyordu. Genç kız içindeki korkunun niteliğinin farkındaydı. Bir tacizciden korkmak gibi değildi bu. Zaten Boran'ın yaptığı şey taciz değildi. Taciz etmek istese az önce o saçığın altında, ona sarılmışken her türlüşünü yapabiliirdi. Bu korku, aşırı istenmekle alakalıydı. Genç adamın gözlerindeki o kararlılığı, arzuyu görmüştü. Korkusu, bu arzuya direnecek gücü kendinde nasıl bulacağındaydı. Kalbini bu kadar hızla attıran, çok yakışıklı ama bir o kadar da yırtıcı olan bu adama nasıl direnebilirdi ki?

Dönüp hızlı adımlarla otele doğru uzaklaştı. Ardından bakan genç adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Peki, neden ağlamak istiyordu? Kalbi neden bu kadar ağrıyordu?

18. BÖLÜM CÜRETİN SINIRLARI

3 Temmuz Cuma / 08.15

Cuma sabahı erkenden kalkıp otele gitmiş ve gündelik işlerini yapmıştı. Tüm gün nedense yüzü hiç gülmedi. Boran yine ortalıkta görünmüyordu. Belki de genç kızın tavrından sıkılmıştı. Belki de uzak durmaları konusundaki sözlerini ciddiye almıştı. Eğer öyleyse buna ancak sevinebilirdi. O adam kendisi için fazla tecrübeli ve tehlikeliydi. Onun yanında davranışlarını, tepkileri hatta cinsel dürtülerini bile kontrol edemiyordu. Böyle bir şey başına ilk kez geldiği için ne yapacağını bilemiyordu.

Ne zaman giderdi acaba? Yarın geleli bir hafta olacaktı. Otelde en uzun süreli konaklayan müşterileri, genelde onuncu gün çeker giderdi. Tabii ailesiyle gelenler... Tek başına gelenler o kadar bile kalmazdı.

Ve şu adamı düşünmekten vazgeçmeliydi. Önce kendi aklına bir set çekmeliydi.

Öğlen vakti hava almak için dışarıya çıktı. Önceki gün yağın yağmurun serinliği hızla kaybolmuştu. Gökyüzünde pırıl pırıl bir güneş vardı. Havuz yolunun otopark yoluyla kesiştiği yerde, aniden Boran'la karşılaştı. Gözünde güneş gözlükleri ile oldukça karizmatik görünüyordu.

Genç adam bir kule gibi karşısında dikilip onu süzdü. Gözlüğü yüzünden gözlerindeki ifade belli olmuyordu. Ancak genç kızın üzerindeki dar kot şortunu ve eteğine düğüm attığı beyaz gömleğini incelemiş olmalıydı ki yavaşça gülümsedi.

"Cuma namazından sonra karşımda bir huri görmek çok iyi geldi doğrusu!" dedi tatlı bir ciddilikle.

Belen kıpırdandı. "Namaza mı gittin?" Bu zengin ve gösterişli adamın cuma namazına gitmesi biraz ilginç gelmişti.

"Evet..."

"Ne güzel! Eskiden babam da giderdi. Hastalığı ilerlediği için son zamanlarda bırakmıştı. Berkin'i hiç görümediği için çok üzülüyordu."

Boran gözlüğünü çıkardı. Kaşları hafifçe kalkmıştı. "Öyle mi?"

"Evet..."

"O zaman ilginç bir tesadüf olmuş... Kardeşin de benimle namaza geldi." Hafifçe gülümsedi.

"Ne?" Gözleri irileşmişti. "Namaza mı? Seninle mi?"

"Evet... Gelmesini teklif ettim. O da hemen kabul etti."

"Bu... Bu çok güzel!" dedi Belen yüzünde beliren bir tebessümle. "Teşekkür ederim. Başımızda bu tip şeyler için bir erkek olmadığından, bazı şeyleri ona nasıl aktarabileceğimizi bilemiyoruz. Seni seviyor."

"Çok tatlı ve akıllı bir delikanlı. Abdest almayı ve namazda neler yapılacağını hemen öğrendi. Bazı duaları öğretmişsiniz zaten. Geri kalanını da zamanla öğrenir."

"Evet, inşallah. Şimdi nerede?"

"Sanırım yaşadığı şey çok hoşuna gitti. Annesine anlatmak için eve koştu."

"Annem çok mutlu olacak."

"Annenle tanıştırmayacak mısın beni gerçekten? Nasıl birisi merak ediyorum."

"Aslında otele sık sık gelir."

"Sana benziyor mu?"

"Daha çok ben ona benzerim. Benden daha güzeldir." Bu sözlerinde çok içtendi. "Annem bir melektir."

"Alanya'ya gitmemiz konusunda çok ciddiym. Teklifimi düşündün mü?"

Belen huzursuzca kıpırdandı. "Bu... Bu pek iyi bir fikir değil."

"Neden?"

"Değil işte! Söyledim sana! Birbirimizden uzak olmalıyız."

"Bence bunu annene sormalısın. Belki o kabul eder."

"Sorarım..." dedi Belen savuşturmak için. Bakışlarını kaçırdı. "Neyse. Berkin için yaptıklarına teşekkür ederim. Benim gitmem lazım. İşlerim var. Hoşça kal!"

Boran sesini çıkarmadı. Başını selamlarcasına eğdi ama gözlerinde tehlikeli bir pırıltı belirmişti. Onun otele doğru gidişini sessizce izledi.

Belen günün kalanında işleriyle uğraşırken akşam çabucak oldu. Eve biraz erken gittiğinde, annesini yine mutfakta buldu. Gidip her zaman yaptığı gibi ona arkasından sarılıp öptü.

"Bugün ne pişiriyorsun, güzel sarışınım?"

"Kıymalı taze fasulye ve pilav..." dedi kadın gülümseyerek.

"Bayılırım!"

"Erkencisin bu akşam?"

"Yapacak pek bir iş yoktu. Gelip güzel annemle vakit geçireyim dedim."

"İyi etmişsin. Berkin olayını duydun mu?" Kadının güzel kahverengi gözleri parlıyordu. "Otel müşterilerinden birisiyle Cuma namazına gitmiş. Bana haber vermediği için tabii biraz kızdım ama yine de çok hoşuma gitti."

“Büyüyor artık. Benim de haberim yoktu.”

“Senin şu Boran, gittikçe ilgimi çekiyor.” Yan gözle kızına baktı. “Berkin’i namaza götüren oymuş.”

“Hı hı!” İlgilenmiyormuş gibi ocakta duran tencereye baktı. İçindeki soğan salça karışımını hafifçe karıştırdı. “Sağ olsun... Fakat o benim Boran’ım değil!”

“Bir ben tanışamadım şu adamla.”

Belen omuz silkti. “Tanışsınız belki yakında. Görünce hemen anlarsın zaten. Neyse, ben gidip elimi yüzümü yıkayayım. Yardıma gelirim birazdan. Pilavı ben yapayım.”

Oradan hemen uzaklaştı. Boran’la ilgili konularda konuşmak istemiyordu. Özellikle annesiyle!

Yemeklerini yerlerken, Belen oldukça dalgındı. Della bunu fark etmişti ama sesini çıkarmadı. Kızının hâli ona yıllar önceki bir genç kızı hatırlatıyordu. Kendisini!..

Boran isimli adam ortaya çıktıktan sonra Belen’in hâlinde ve tavrında gözle görülür bir değişiklik olmuştu. Belki kimse görmese de kendisi bunu görebilecek kadar onu yakından tanıyordu. Belen’in onu konuşmaktan kaçınması, adı geçince hafifçe irkilmesi ve hiç ilgilenmiyormuş gibi davranmaya çalışması gözünden kaçmıyordu. Bir anne olarak, bu belirtilerin kızının kalbini yaralamasından korkuyordu. Daha önce Belen’i hiç böyle akli karmakarışık bir hâlde görmemişti.

Bulaşıkları birlikte topladıktan sonra Belen kahve yapmaya hazırlandı. Kahve kavanozunu eline aldığı sırada, kapı ziline çaldığını duydu. Bu saatte kim olabilirdi ki?

Masanın üzerini temizleyip örtüsünü sermekle uğraşan Della da duraklamıştı. Kaşları şaşkınca kalktı. Gözlerini mutfak penceresine doğru çevirdi ama kapının önü tam olarak görünmüyordu. “Otelden mi geldiler acaba?” dedi. “Sen kahveyi yap, ben bakarım.”

Belen yeniden önüne döndü. Kapıdan gelen konuşmaları tam duyamıyordu. ‘*İnşallah otelde bir sorun çıkmamıştır,*’ diye dua etti. Bugün ruhundaki sıkıntı ve karmaşayı artıracak daha fazla sorun istemiyordu.

Ve sorunlarının en kocamanının evine kadar gelmiş olduğunu, ensesindeki tüyler aniden dikeline anladı.

Bu... Bu olamazdı!

İç delicesine ürperdi. Midesi buruldu. Elindeki cezveyi yavaşça mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Yutkunarak döndü. Annesinin ince bedeninin arkasında, çok daha uzun, iri bir beden duruyordu.

İnanamıyordu!

Bu adamın cüretinin sınırlarını artık tahmin bile edemiyordu. Tüm kanı beynine çıkmıştı âdeta.

"Boran Bey geldi, kızım!.." dedi annesi biraz garip bir sesle. Belli ki Della da hayret içindeydi.

Belen'in dili tutulmuştu. Ne diyeceğini bilemeden bakıyordu. Genç adamın ciddi bakışlarında epeyce bir yumuşama vardı. Belki de Della'yı etkilemek için öyle gülümser gibi görünüyordu.

Kardeşi Berkin de bir şeyler olduğunu anlamış gibi odasından aşağıya inmişti. Heyecanla öne çıkıp Belen'i kurtardı. "Boran Abiii..." dedi biraz uzatarak. Koşarak yanına gitmişti. Bu uzun boylu esmer adam, bir çocuk için fazlasıyla rol model olabilecek özelliklere sahipti. Onu sevdiği, gözlerinin parlamasından belliydi. "Hoş geldin!" dedi heyecanla.

"Hoş bulduk, Berkin!" dedi Boran. Sonra gerçekten de teklifsiz, doğal bir sevgiyle çocuğun uzun saçlarını okşadı. Oysa Berkin, bundan nefret ederdi. Yüzünde en ufak bir kızgınlık belirtisi göstermeden, Boran'a bakıyordu. "Nasılın bakalım? Görüşemedik bu akşam havuzda?"

"Arkadaşlarla bilgisayar turnuvası vardı. Eve erken gelip bilgisayarda oyun oynadım!" dedi çocuk.

"Yendiniz mi bari?"

"Yendik tabii!" dedi Berkin gururla.

"Aferin..." Bakışları Belen'e çevrildi. Sonra tezgâhın üzerinde duran kahve fincanlarına baktı. "Erken mi geldim yoksa Belen?" diye sordu. Tehlikeli bir sevimlilikle bakan gözleri, genç kızın bir gümbürtü çıkaramayacağını biliyor gibiydi.

"E-Erken mi?" diye tekrar etti kekeleyerek. Ne için erken? Ne demek istiyordu bu adam? Bakışları Della'nın sorgu dolu güzel gözlerine çevrildi. Ne diyecekti şimdi? Adam neyi soruyordu ki? Erken olan da neydi? Amacı neydi bu sefer?

"Bu akşam için konuşmuştuk ya seninle? Yanlış mı anladım?" Biçimli dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Belen bir an çığlık çığlığa bağırarak, elindeki her şeyi adama fırlatmak istedi. Fakat annesinin yanında bunu yapamazdı. Della ise merak ve şüpheyile bir kızına, bir de adama bakıyordu. "Yoksa daha annene sormadın mı? Hazırlanmadığınıza göre sormamışsın."

"Hayır!" dedi genç kız yavaşça. Şu anda onun yüzünü tırmalamak ne güzel olurdu. "Sormadım..."

Boran bu sefer Della'ya döndü.

"Belen'le otelde konuşuyorduk. Sizin artık çok sıkıldığınızdan bahsediyordu. Ben de sizinle tanışmak istediğimden söz etmiştim. Sonra bir fırsat olarak, bu gece için hepinizi Alanya'da biraz vakit geçirmeye davet ettim. Size soracağını söyledim. Ben de sormuştum diye düşündüm. Unuttun mu yoksa Belen?" Kaşları kalkmış bir hâlde, yine genç kıza bakmıştı.

"Hayır... unutmadım ama..." Yutkundu. "Bu gece için mi konuşmuştuk? Ben... işler çok olunca... sözlerinize tam dikkat etmemişim sanırım." Gözlerini annesinin soru dolu gözlerine götürse de hemen kaçırdı.

"Evet, bugün dikkatin biraz dağınıktı sanki. Neyse... Madem geldim, tek-lifim hâlâ geçerli. Umarım birlikte güzel bir akşam geçirme davetimi kabul edersiniz, Della Hanım. Bu serinlemiş güzel gecede, bir kafede bir şeyler içip dondurma yemek eğlenceli olmaz mıydı?"

"Anne, ne olur gidelim!" diye atladı küçük oğlan. "Çok güzel arabası var." Aklında ne varsa söyleyebilecek kadar dürüsttü ve hâlâ bir çocuktu.

"Çok nazıksınız..." dedi kadın. Ne diyeceğini bilemez gibi duruyordu. Bu ani davet ile gelen şaşkınlığını atmaya başladığı belliydi. Gözleri Belen'e çevrildi. "Haberim olsaydı daha iyiydi tabii ama..."

"Biz... kesin bir şey konuşmamıştık!" dedi genç kız. "Sonra aklımdan çıkmış." Bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünüyordu.

Della hafif bir nefes aldı. Ne olduğunu tam anlayamamıştı. Ne diyeceğini de bilemiyordu. "Oturmaz mısınız, Boran Bey?" dedi tatlı şivesiyle. Eliyle rahat mutfak koltuğunu göstermişti. "Önce kahvemizi içelim, sonra ne yapacağımıza karar verelim. Siz de bir kahve içersiniz, değil mi?"

"Evet, zahmet olmazsa... Teşekkür ederim."

Belen sinirle dişlerini sıkmıştı. İçerdi tabii! Sinir adam! Boran ile bir an karşılıklı bakiştılar. Bu adamdaki yüzüzlük pes dedirtiyordu doğrusu! Tek kişilik koltuğa oturup sırtını rahatça yaslamıştı. Yeni aldıkları krem renk pantolonu ve kol kaslarını pek gizleyemeyen beyaz gömleği ile çok şıktı. Yüzü ise kendinden çok emin görünüyordu.

"Anne! Ne olur gidelim!" dedi oğlan çocuğu yine. Gözleri parlıyordu.

"Dur, oğlum!" dedi Della hafif bir kaş çatmayla. Berkin beklenmedik bir uysallıkla durakladı. Anlaşılan Boran'ın yanında olgun bir çocuk gibi davranmaya çalışıyordu. "Kahveniz nasıl olsun, Boran Bey?"

"Orta..."

"Tamam! Belen, sen de kahvelerimizi yap, kızım."

Belen içinden söylenirken, sırtını dönüp kahve hazırlamaya devam etti. Bir fincana daha uzanmıştı. Ellerinin titrediğine inanamıyordu. Hangi cesaretle evine kadar gelebilmişti ki? Sözde aralarına mesafe koyacaklardı.

Boran etrafını hızlı bir şekilde süzmüştü. "Çok güzel bir eviniz varmış, Della Hanım!" dedi o etkileyici sesiyle. Sesi samimi olduğunu belli ediyordu.

Della ani ziyaretin şokunu atlatmıştı. "Teşekkür ederim..." dedi hafif bir gülümsemeyle. "Ben de seviyorum."

Boran şimdi de bu ince uzun kadını süzüyordu. Ayakta duran Della, elinde olmadan bir sandalyeye çöktü. Bu ciddi bakışlar kendisine birisini hatırlatıyordu ama bir türlü çıkaramamıştı. Belki birkaç dakikaya hatırlardı.

"Ayrıca kızınız bu şaşırtıcı güzelliğini kimden almış, onu da anlamış oldum..." dedi Boran aniden. Sesi çok samimiydi. "İkiniz de farklı bir güzelliğe sahipsiniz."

Belen şaşkınlıkla dönüp genç adama baktı. Annesi bu ani iltifat ile genç bir kız gibi yerinde kıpırdanmıştı. Yanakları hafifçe kızarmıştı. "Teşekkür ederim..." gibi ağzında bir şeyler geveledi. "Biraz abarttınız sanırım."

"Öyle bir huyum olmadığını bilmelisiniz. Az bile söyledim."

Belen, bu sert görünüşlü ama konuşmasını iyi bilen adamın karşısında yumuşamayacak bir kadın zaten tanımıyordu. Kendisini bile etkilediğine göre Hâlbuki bu tipe bakan kadınların hepsinin, eteklerini kaldırarak çılgınca kuzey kutbuna kaçmaları gerekirdi. Kendisinin de gitmesine az kalmıştı zaten!

Della yerinden kalktı. Kahvelerle uğraşan kızının yanına geldi. Kimse belli etmeden kolunu hafifçe çimdikledi.

"Seni maymun!" dedi Almanca olarak. Ayıp olmasın diye sesini alçaltmıştı. "İfademi sonra alacağım. Bizi gerçekten davet etmiş miydi?"

"Evet..." diye itiraf etti Belen. "Dün ve bugün... Ben kabul etmek istemedim. Bildiğin sebeplerden işte! Sana soracağımı söylemiştim. Sonra da gerçekten unuttum."

"Unuttun mu yoksa sormayacak mıydın?"

"Anne ya! Kabul etmeyeceğini biliyordum."

"Daha neler! Neden kabul etmeyeyim ki! Bir hava değişikliği hepimize iyi gelirdi. Ayrıca senin *öylesine bir adam* dediğin adamı görmeyi istediğimi biliyordun!"

"Gördün işte!"

"Bana *otele gelen diğer müşteriler gibi*, demiştin!" Biraz da kızının taklidini yapmıştı.

"Yakışıklı olduğunu gizlemedim!"

"Yalancı! Söylememek için kıvranıp durdun. Ayrıca bu adama sadece yakışıklı denemez! İnsanı afallatıyor..."

"Tamam... Biraz farklı..." Başını çevirip Boran'a baktı.

Della da gözünün ucuyla genç adama bakmıştı. Berkin'le koyu bir sohbe dalmış gibilerdi. "Bana birisini hatırlatıyor..." diye mırıldandı Della.

"Kimi?"

"Çıkaramıyorum şimdi... Fakat adam ciddi yakışıklı ve senden o kadar da büyük değilmiş. Artık senin sözlerine inanmayacağım."

"Ya valla sen meraklanma diye çok bahsetmedim. Bu adam yakışıklı olabilir ama benim hiç ilgimi çekmiyor. Ben böyle erkeklerden hoşlanmam, bilirsin!"

"Hıh! İnanmıyorum artık sana!" diye dalga geçti Della. "Adamı görünce gözlerin parladı üstelik!"

"Hiç de bile! Şaşırdım sadece!"

İkisi birden Boran'a bakmıştı yine. Genç adam Berkin'le konuşmayı bırakmıştı. Konuştuklarını duyabilecek kadar da yakın sayılırdı aslında. Üstelik ikisine birden hafifçe gülümsemişti. Neyse ki Almanca konuştukları için içleri rahattı. Bu gülümseme, konuşulanları duysa bile hiçbir şey anlamayan birisinin rahatlığını gösteriyordu.

Kahveler pişince Della kendi fincanını alıverdi. Böylece genç adama kahvesini vermek, Belen'e düşmüştü.

Genç adam ise dikkatli gözleriyle anne kızı izliyordu. Della gerçekten çok güzel bir kadındı. Belen'in kırklı yaşlarda daha da güzel olacağını anlamak zor değildi. Nedense midesi kasıldı. O yaşlarda kim bilir kimin karısı, hangi güzel çocuğun annesi olacaktı. Bu beklenmedik hayal, dişlerini sıkmasına sebep oldu. Bundan hiç hoşlanmamıştı.

Belen onun önüne gelip eğildi. Elindeki sevimli pembe tepside bulunan kahveyi uzattı. "Buyurun, Boran Bey!" dedi hafif ters bir sesle.

Genç adam onun gözlerindeki öfke pırıltılarını görmüşse de hiç aldırmadı. Hafif bir tebessümle uzanıp kahvesini aldı. "Teşekkür ederim..."

Genç kız onun yanına bir de sehpa çekti. Soğuk suyla dolu bardağını da sehpanın üzerine koyduktan sonra kendi kahvesiyle geri çekildi. Annesinin yanındaki boş sandalyeye yerleşti. Sanki midesinde bir sopa varmış gibi dimdik oturuyordu.

"Otelimizden memnun musunuz, Boran Bey?" diye nazikçe sordu Della.

"Doğrusu çok memnunum. Çok sıcak ve samimi bir yer."

"Öyle olması için çabalıyoruz." dedi kadın memnun olmuş bir şekilde.

"Belen ve siz burada çok iyi bir iş çıkarmışsınız. Eşinizin ölümünden sonra sanırım herkes oteli kapatıp gideceğinizi düşünüyormuş."

"Öyle! Hele bu piyasada bizim gibi küçük otellerin yaşaması çok zor. Büyük oteller en büyük payı kapıyorlar. Biz de altından kalkmaya çalışıyoruz işte. En büyük yük kızımın omuzlarında..."

"Görüyorum..."

"Çok çalışıyor. Benim eski şevkim kalmadı. Kocam ölünce epey bir boşluğa düştüm. İşin doğrusu..." Cümlesini bitiremeden susmuştu.

Boran bir şey demeden önce kahvesinden bir yudum aldı. "Soğudunuz..." dedi kısaca.

Della ile Belen bir an bakiştılar. "Galiba öyle!" dedi Della.

"Otel seviyorsunuz ama sanırım güzel anıların yanında size acı veren anılarınız da var."

Della bu doğru tespit ile elinde olmadan susmuştu.

"Anılar bizi mutlu yaşatmaz mı?" diye mırıldandı Belen.

"Mutluluğunuzu gölgeleyen kötü anılar, son zamanlara yayılmışsa pek yaşatmaz," dedi Boran. "Son yıllarında eşinizin çok acı çektiğini duydum."

“Evet... Ağrı kesiciler de etki etmiyordu artık.”

Boran sessiz kaldı bir an. “Üzüldüm...” dedi ardından. Çok uzatmak istemiyor gibiydi. Gözleri, bir kenarda oturmuş olan Berkin’e kaymıştı. Televizyon izliyor gibi görünse de onları dinliyor olabilirdi. Kahvesinden bir yudum daha aldı. “Belki bu gece hepimiz güzel bir anıya daha sahip oluruz?” Tatlı bir şekilde gülümsedi. Belen onun böyle gülümsemesinden hiç hoşnut değildi. Fazla... Fazla yakışıklı oluyordu! Eskisi gibi ciddi suratlı olmasını tercih ederdi. “Ne dersiniz?” diye teklifini tekrarladı genç adam.

Berkin hemen hevesle başını çevirmişti. Böylece belli etmeden onları dinlediği anlaşılmıştı. Della bir an oğlunun yüzündeki ifadeyi süzdü. Çocuk gitmek için çok hevesliydi. Sonra da kızına göz attı. Belen o sırada sessizce genç adama bakıyordu.

Kalbi kızı için sızladı. Bazı şeylerin zamanı gelmişti anlaşılan... Onun büyüdüğünü kabullendi. Kendisi onun yaşındayken anne olmuştu bile. Belen’in de artık kalbini başkalarına açmasının zamanı gelmişti. Özellikle direncini kıracak, vahşiliğini önemsemeyecek yakışıklı bir erkeğe!

Nazıkçe genç adama gülümsedi. “Peki, Boran Bey! Teklifinizi kabul ediyoruz. Kahvemizi içtikten sonra hazırlanıp çıkarız. Sizi bekletmeyelim. Bizim için de bir değişiklik olur.”

“Harika! Ama bana Boran demenizi rica ederim. Hoşlandığım insanların ismimi söylemeleri benim için çok değerli.”

Della gerçekten keyiflendi. Bu genç adam hakikaten farklıydı. Ciddi görünümlü ama etkileyici insanlara güzel bir örnekti. Birkaç basit sözcükle bile fark yaratabiliyordu. Ah, bir de onu kime benzettiğini çıkarabilse!

“Berkin, hadi oğlum! Gidip hazırlanalım. Belen sen de üstüne güzel bir şey giy istersen.” dedi annesi. Tiril tiril giyinmiş olan Boran’ın yanında kimsenin sönük kalmasını arzu etmiyordu.

“Ben zaten üstümü değiştirmiştım anne. Siz çıkın. Boran Bey yalnız kalsın,” dedi genç kız. Annesi ve kardeşi giyinmek için mutfaktan ayrıldıklarında o da hızla genç adamının tepesine dikildi. Güzel ama kızgın yüzünü ona doğru eğdi. Ellerini de koltuğun iki kolçağına tehdit eder gibi dayamıştı. Alçak bir sesle onu azarladı.

“Ne yapıyorsun sen ya? Nasıl böyle bir şey yapabilirsin? Beni çıldırtıyorsun! Çığlık atacağım neredeyse!” Güzel gözleri çok ateşliydi. “Sen neden bu kadar küstahsın? Neden beni rahat bırakmıyorsun? Benden ne istiyorsun? Neden beni hep zor durumda bırakıyorsun?”

“Senden ne istediğimi ben de tam olarak bilmiyorum!” dedi Boran rahatça. Öfkesini hiç umursamamıştı. “Kafamı çok karıştırıyorsun...”

“Karışacak bir şey yok! Benden uzak duracaksın, hepsi o kadar!” diye öfkeyle soludu Belen.

"Buna söz veremem demiştim." Ciddi gözleri açık bir süzüşle genç kızın vakasına kaydı. Önünde eğilince bluzunun yakası epeyce sarkmış, sutyensiz göğüslerinin önemli bir kısmını ortada bırakmıştı. Onun bakışlarının parladığını fark eden Belen, hemen bu çekici manzarayı eliyle kapatıp doğruldu.

"Gözlerine sahip olur musun? Annem bu bakışları görürse hiç memnun olmaz!" dedi sinirle.

Boran gülümsedi. "Kendin geldin önüme... Bu kadar güzel olmak senin suçun!"

"Allah'ım ya!" Dudağının kenarını sinirle ısırılmıştı. "Gerçekten insanı delirtiyorsun. Fakat sözlerimde ciddiyim. Seninle geliyoruz ama benimle konuşurken dudaklarına veya göğüslerime bakmayacaksın! Çünkü bunu sıklıkla yapıyorsun! Annemi hemen görür."

"Peki! Bu gece gözlerimi güzelliğinden uzak tutmaya çalışacağım. Hadi, sen de gidip üstünü değiştir."

"Değiştireyim mi?" Şaşırmıştı. "Ben yeni değiştirdim zaten."

"Bu kıyafet ev için uygun olabilir ama dışarı için bence fazla seksi... Şortun güzel kalçalarını ortaya çıkarmış. Bluzun ise fazla cömert! Sutyen bile giymemişsin." Durakladı bir an. "Bu gece benim ve diğer erkeklerin ruh sağlığı verinde kalsın istiyorum. Kimsenin sana yiyecekmiş gibi bakmasını istemiyorsan üstünü değiştirirsin!"

Bu açık bir kıskançlıktı. Belen ne diyeceğini bilemeden ona bakıyordu. Alanya'da muhtemelen kendisinden daha açık giyinmiş bir sürü kadın olacaktı fakat mesele o değildi. Sahiplenildiğini tüm saf kalpliliğiyle hissediyordu. Bunun sevimli bir kıskançlık olduğunu hissetmek ise, nedense hoşuna gitmişti.

"Giyimimi kıskanacağın kadar yakın değiliz!" dedi yine de inatla.

"Öyle mi?" diye mırıldandı Boran. "Bence gayet yakınız!" dedi tatlı bir sesle. "Benimle hangi ilkleri yaşadığını annene rahatça anlatamayacağına bahse girerim!" Gözleri yine açıkça bluzunun gizleyemediği dik kabarıklarda gezinmişti.

"Sen gerçekten..." Yutkundu. "Sen gerçekten terbiyesiz ve..."

"Ben gerçekten alışık olmadığı duygular yaşayan, özel bir sarışını beğenip kıskanan bir adamım!" diyerek onun sözünü kesti Boran. "Hayatımda ilk kez bir kadının kıyafetine karışıyorum. Lütfen, değiştir..."

Genç kız onun samimi sözleri karşısında çaresiz kalmıştı. Üstelik bu sözler yüreğini pırpır ettirmişti. *Özel bir sarışın* ifadesinin genç adam için anlamını tam bilme de kendi adına özel olduğunu duymak hoştu.

Sarhoş gibi odasına gitti. Yavaşça soyunup ne giyebileceğine baktı. Dizlerinin bir karış üstünde biten, yaşına uygun, kırmızı renkli, kalçalarını ve ince belini saran bir etek buldu. Uzun süredir etek giymemişti. Genç adamın isteği doğrultusunda, içine sutyen giydikten sonra üzerine koyu yeşil, askılı bir bluz geçirdi. Vücut hatlarını gizleyecek kadar bol olsa da dikkat çeken göğüsleri için yapabileceği bir şey yoktu. Yaz günü çuval giyecek hâli yoktu ya! Evet, galiba şimdi adamın istediği gibi olmuştu.

Saçlarını tarayıp ensesinde güzelce topuz yaptı. Bu hâliyle birkaç yaş büyük duruyordu. Tamam, onun yanına çıkabilirdi artık.

Odasından ayrılıp annesinin odasına gitti. Della henüz hazırlanıyordu. Duş almış ve güzel yazlık kıyafetlerini giymişti. Kızının ona almış olduğu gök mavisi bluzu ve açık mavi pantolonu ile çok güzel görünüyordu. Pantolonun beline takmış olduğu siyah kemer, bu sade kıyafeti çok şık bir hâle getirmişti. Omuzlarına bıraktığı sarı saçlarıyla, Belen'in aksine birkaç yaş gençleşmişti.

"Hayatımda gördüğüm en güzel annesin sen ya!" dedi içtenlikle. Gözleri parlamış bir hâlde annesini süzüyordu.

Della utangaç bir şekilde gülümsedi. Dudaklarına ince bir ruj sürüyordu. "Teşekkür ederim, kızım." O da fazla makyaj yapmazdı. Cildi hâlâ pırıl pırıldı. "Sen in, ben hemen geliyorum."

"Tamam! Gecikme!" Genç kız oradan ayrılıp merdivenlerden aşağıya inip mutfağa geçti. Boran öylesine telefonuna bakıyordu. Erkek kardeşi de üstüne temiz bir şeyler giymişti. Televizyonda robotların savaştığı bir animasyon filmi izliyordu. O gelince, Boran telefonunu kapatıp dikkatli bir şekilde genç kızı süzdü.

Belen bu bakışlar karşısında biraz huzursuz olmuştu. Beğenmemiş miydi? O tarafa yürüyüp yanındaki bir sandalyeye oturdu. Erkek kardeşinin dikkatini çekmeden fısıldadı.

"Ne oldu?"

"Hiç!" diye hafif bir nefesle mırıldandı genç adam. Her şey boşunaydı. Bu kız ne giyerse giysin, her şekilde dikkat çekici olacaktı.

"Beğenmedin mi? Tek uygun kıyafetim bu. Kışlıklarımı giyecek değilim ya!" diye kendini savundu. "Ayrıca seni memnun etmek zorunda değilim. Sutyen ısrarını dikkate alđıđıma dua et sen!"

Berkin bir an fısıldamaları duyup başını çevirmişti ama ablası ile adam arasındaki bakışmadan bir şey anlamayınca yüzünü yeniden televizyona çevirdi.

"Sorun sende değil zaten!" diye söylendi Boran.

"Doğru! Sorun bende değil, sende! Herkes senin kadar ısrarcı ve... ve çapkın değil!" diye söylendi. "Bu gece beni tuzağa düşürdün. Annemi de kandırdın! Lütfen, bu geceyi daha fazla zorlaştırma!"

Yavaşça başını salladı genç adam. "Peki, söz!" dedi. "Elimden geleni yaparım." Gözleri yine genç kızın nefis kırmızı dudaklarına kaymıştı.

Belen gözlerini kocaman açtı. Bu bakışlardaki arzuyu içgüdüsel olarak algılamıştı. "Yapma! Söz verdin!" diye alçak sesle fısıldadı.

Aynı anda mutfağa giren Della, ikisi arasındaki bu bakışmayı çoktan görmüştü. Boran gerçekten hoş bir genç adamdı ama kızı için fazla tehlikeli ve sıra dışı birisiydi.

Durum hiç iyi değildi!

Belen'in ona âşık olmak üzere olduğu çok belliydi. Hatta belki de çoktan âşık olmuştu bile!

19. BÖLÜM GÜZEL BİR GECE

3 Temmuz Cuma / 21.55

E vden çıkıp otoparka kadar sessizce yürüdüler. Siyah araba tüm ihtişamı ile park alanında bekliyordu. Genç adam arabanın ön kapısını Della için açtı ama o nazikçe reddetti.

“Hayır, Belen otursun,” dedi tatlı rebessümüyle. “Ben oğlumla arkada oturmayı tercih ederim.” Amacı kızı ile bu genç adam arasında oluşan elektriklenmeyi arka koltuktan izlemek ve durumu daha iyi anlamaya çalışmaktı.

Belen yavaşça ön koltuğa oturdu. Emniyet kemerini takarken, yan gözle yanına yerleşen yakışıklı belalisına baktı. Bu engellenemez adamın kendi hayatına girişi, her şeyi kontrolü altına alması ne kadar da kısa sürmüştü! Neyse ki yakında gidecekti. Buradan gidecek ve belki de yine Ahu isimli sevgilisine dönecekti. İçinin acıyla burkulmasına engel olamadı. Kabul etmeliydi ki o gidince bu otel çok sıkıcı olacaktı. Bu tehlikeli yabancıнын varlığını hissettiği anlar artık olmayacaktı.

Yola çıktıklarında, sanki annesi ne düşündüğü anlamış gibi aniden sordu.

“Otelde çok kalacak mısınız, Boran Bey?”

“Boran, lütfen...” diye nazikçe uyardı genç adam. Sorguya alınacağını biliyordu zaten. Normalde sorgulanmaktan hiç hoşlanmazdı. Terslemekten de çekinmezdi ama bu dünya tatlısı güzel annenin, yavrusu için endişelendiği çok belliydi. Genç adam yıllar içinde insan sarrafı olmuştu. Bir tek şu melek yüzlü kızın neler hissettiği konusunda emin olamıyordu.

Aynadan Della'nın yüzüne baktı. “Bilemiyorum. İşlerimin durumuna bağlı...”

“İş için mi buradasın?”

“Evet... Kısmen de tatil.”

“Ne işle meşgulsün acaba? Arabana bakılırsa iyi kazanıyor olmalısın. Belen'e birkaç saatlik alışveriş için önerdiğin para da büyük bir rakam!”

Boran başını salladı. “Evet, fena kazanmıyorum.” Yine de ne iş yaptığını söylememişti.

“Yönetici falan mısın?” diye sordu Della.

“Evet, büyük bir holdingde çalışıyorum.”

Genç adamın cevaplarını Belen de dikkatle dinliyordu. Kendisine söylediklerinin dışında bir şey söylememişti hâlâ. Gizemli olmaya mı çalışıyordu? Yoksa gizlediği bir şey mi vardı? Belki de ne kadar zengin olduğu öğrenilmesin istiyordu.

Yine de bu sorgulama kendisi için biraz utandırıcıydı. Sanki adam kendisini evlenmek için istemeye gelmiş de hakkında araştırma yapılmış gibi bir durum oluşmuştu.

“Anne, lütfen!” dedi başını ona çevirerek. Kaşlarını çatmıştı. Güzel gözlerinde bir uyarı hissediliyordu. “Boran Bey’le biz sadece arkadaşız. Aksi bir şey varmış gibi onu sorguya çekmene gerek yok. Kendisinin Ahu isminde bir kız arkadaşı var zaten!”

“Sadece meraktan soruyorum, kızım. Ne var bunda?”

Genç adam keyifli bir gülümseyişle araya girdi. “Ahu ile ayrıldık...” dedi. Gözleri yine aynadan, arka koltukta oturan güzel anneye kaydı. “Kızınızın sayesinde tabii...”

“O nasıl oldu?”

Belen nefesini tuttu. Ah şu adam! Bilerek yapıyor olmalıydı. Genç kız sıkıldığı dişlerinin arasından zorlukla nefes alıyordu.

Boran’dan önce kendisi konuştu. “Alanya’ya gittiğimiz gece telefon açmıştı. Benim sesimi duyup kıskanmış sanırım!” dedi yuvarlak cümlelerle.

“Hay Allah ya!” dedi Della. Üzgünce onu uyardı. “Onu arayıp durumu anlatmalısın o hâlde!”

“Evet, tabii! Yarın arar, özür dilerim”

Boran’ın gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. “Hiç gerekmiyor. Kesin olarak ayrıldık.”

Della gerçeği bildiği hâlde yine de sordu. “Evli değilsin o hâlde?”

“Hayır!”

“Daha evvel evlendin mi peki?”

“Hayır, hiç evlenmedim. Düşünmek için vakit de olmadı. Gençliğim çalışmayla geçti. Hâlâ oldukça yoğunum.”

“Fakat her şey gençlikte güzel olur!” diye kendi kendine mırıldandı Della. “Annen baban sağ mı? Artık evlenmen için seni sıkıştırmıyorlar mı?”

“Doğrusu... babam biraz sıkıştırıyor.” Bu konuda sıkıntılı olduğu, biçimli dudaklarını hafifçe kıvrmasından belliydi. “Annem uzun süre önce rahmetli oldu. Babam, beni ve kız kardeşimi tek başına büyüttü.”

“İyi bir baba olmalı!”

“Öyledir... Kız kardeşim yirmi sekiz yaşında... Doktor oldu. Kendi muayenehanesi var. Ekonomik özgürlüğümüzü kazandığımız hâlde, ikimiz de hâlâ baba evindeyiz.”

"Ee tabii... Adam yıllarca size bakmış. Yaşlılığında hemen terk edip gitmek olmaz."

Boran, uzun boylu, yakışıklı babasını düşündü. Ona yaşlı demek imkânsızdı. Dudakları, babasının güzel hatırasıyla istemsizce kıvrıldı. "O kadar yaşlı değildir kendisi... Daha elli bile olmadı!"

"Cidden mi?" Della şaşırmıştı. Belen de tabii.

"Annemle, ailelerinin ısrarıyla on altı yaşında evlenmişler. O zamanlar öyleymiş. Babam on yedi yaşındayken ben doğmuşum. Şu anda otuz bir yaşındayım."

"Yeniden evlenmedi mi yani?"

"Sanırım annemden sonra sevebileceği bir kadın bulamadı!"

Della'nın yüzü iyice yumuşamıştı. "Ne kadar da güzel!" İç çekti. "Harika birisi olmalı!"

"Öyledir..." dedi Boran yine içtenlikle. "Görmeniz lazım..."

Her iki kadın da onun, babasının insancıl yanından bahsettiğini düşünmüştü. Doğal olarak fiziksel özelliklerini de merak etmişlerdi. Garipti ki her ikisinin de hayallerinde orta boylu, hafif göbekli birisi canlanmıştı. Hayatın yorgun düşürdüğü, göz kırışıklıkları olan, saçları tepeden epeyce dökülmüş fedakâr bir baba fotoğrafı gözlerinin önünde belirmişti.

Soracak başka bir şey var mı düşüncesiyle, genç adam aynaya çevirdi gözlerini yeniden. Della hızla düşünüyordu. Daha soracağı şeyler vardı tabii.

"Üniversite okudun mu?" Kızının uyaran bakışlarına aldırmamıştı.

Boran hiç kızmadan başını salladı. "İngiltere'de ekonomi okudum."

"Kardeşin doktor, sen ekonomist olmuşsun. Ne güzel! Baban sizi okutmak için gerçekten çok çalışmış olmalı."

"Hâlâ çalışıyor. Boş duramaz o!"

"Mezun olduktan sonra ne yaptınız?"

"Uluslararası bağlantılı bir işe girdim. Birkaç ülkede, kısa sürelerde kaldım." Sonra usulca ekledi. "Sizin ülkenizdeki bir şirkette, iki sene çalıştım. Berlin'de!.." Bu sefer Almanca konuşmuştu.

Hem Belen hem de Della şok olmuştu. Genç kız hayretle başını çevirdi. Eyvah! Eyvah ki ne eyvah! Mutfaktaki konuşmaları?.. Acaba duymuş muydu? Belli ki annesi de aynı şeyi düşünüyordu. Ne konuştuklarını hatırlamaya çalıştı. Tehlikeli bir şey söylemişler miydi?

Berkin yarım Almancası ile hemen atladı.

"Boran Abiii! Sen Almanca da mı biliyorsun? Bugün plajdaki kızların konuşmalarını da duydun mu? Alman kızlar senin hakkında..." Gözleri ablasına kaydı. Belen dişlerini sıkmış, gözlerini de kısmış bir hâlde ona bakıyordu. Ço-

çok hafifçe yutkundu. Ablası neye kızmış olabilirdi? Sonra dayanamadı. "Ama kızlar onun hakkında..."

"Sen duymuşsan Boran Bey de duymuştur." dedi Belen ters bir sesle. "Eminim kızları nasıl etkilediğini anlamıştır. Bizi hiç ilgilendirmez." Gözleri genç adama kaydı. Onun bu kadar esrarengiz olması canını sıkıyordu. Bakalım bu adamda onu şaşırtacak daha neler çıkacaktı. "Başka hangi dilleri biliyorsunuz?" diye hafif bir alayla sordu. "Bilelim de yanınızda bir yanlış yapmayalım!" Hâlâ Almanca konuşuyordu. Boran sessiz kalınca genç kız hafif bir nefes aldı. Bu suskunluk, onun başka dilleri de bildiğini gösteriyordu. Merakla yüzünü süzdü. "Gerçekten de başka bir dil biliyor musunuz?"

"Dile karşı biraz yatkınlığım var..." derken omuz silkti adam. O kadar çok ülke gezmişti ki sayısını bile hatırlamıyordu. İyi bir lisanın, insanı pek çok hedefe ulaştırabileceğini henüz çok gençken keşfetmişti. "Biraz da mecburiyetten..." Sonra bir anısı aklına gelince hafifçe gülümsedi. "Bir seferinde babam beni beş ay uzak doğuya, ücra bir yere eğitime yollamıştı. Ortaokul yeni bitmişti. Kendimi korumayı öğrenmemi istiyordu. Tapınak gibi bir yerdi. Orada Tamer isimli bir Türk bile vardı. On beş çocukla birlikte, Shaolin dövüş eğitimi alırken bir yandan da yılan, böcek, değişik otlar falan yemek zorunda kaldık." Gözünün ucuyla genç kıza baktı. "Bu yüzden hiç yemek seçmem. Her şeyi yerim." Adamın gizemli kişiliği, gittikçe ilginç olmaya başlıyordu.

Kardeşi hemen atıldı. "Karate mi öğrendiniz?" diye sordu gözleri parlayarak.

"Hayır, ama ona benzer bir şey. Seni de bu yaşlarda bir okula yazdırmak iyi olabilir."

"Kavga etmeyi öğrenmesine gerek yok!" dedi Belen sertçe. "Hayatta kavga etmeden de kendini koruyabilir..."

"Abla! Ben de istiyorum!" diyerek isyan etti Berkin. "Bu sene arkadaşlarım gideceklermiş zaten. Anne, ne olur! İzin ver. Ablam vermez!"

Della kızının aksine, bu fikri yavaşça onayladı. "Bakalım, olabilir. Bence de biraz kendini korumayı öğrensen fena olmaz."

Çocuk şımarık, inatçı bir gülümsemeyle ablasına baktı. Gözleri, oh der gibiydi. "Hem ablam üniversitede iken, ben seni korurum anne!" dedi kendinden emin bir sesle. "Çok güçlü olacağım."

O sırada sessizce ilerleyen otomobil Alanya'ya girmişti bile. Genç kız, hayatlarının alt üst olmaya başladığını hissetti. Bu adam elini attığı her şeyde, kendisini ezip geçiyordu.

Boran deniz kenarına yakın bir otoparka girdi. Hava gerçekten güzeldi. Önceki gün yağan yağmur, gündüz sıcaklığını etkilememişse de gece havasını serinletmişti. Nem oranı azalmıştı. Her taraf cıvı cıvıldı. Geç saatte yemeklerini yiyenler, içkili sohbetlerini edenler, ellerinde rengârenk dondurmalarla

gezenler vardı. Herkes mutlu görünüyor, herkes hayatın tadını çıkarmaya uğraşıyordu.

Otomobilin oradan ayrılıp deniz kenarına doğru yürümeye başladılar. Della'nın bu canlı ortamı özlemiş olduğu belliydi. Gözleri parlıyordu. Belen onun yanında yürüyordu. Boran ve erkek kardeşi ise arkalarındaydı. İkisi de sohbet ediyorlardı. Boran'ın hiç kasmadan Berkin ile sohbet etmesi nedense genç kızın hoşuna gidiyordu. Arkalarında onların seslerini duyabiliyordu. Çocuğun gevezeliği tutmuştu. Kendisini dinleyecek bir erkek bulmak onu mutlu etmişti.

Rıhtım caddesi boyunca yürürlerken, güzel görünümlü bir mekâna denk geldiler. İçeride hem yemek yenilebiliyor hem de bir şeyler içilebiliyordu. İçeriden gelen canlı müzik sesi, diğer yerlerdeki gibi kafa şişirici değildi. Sakin oturmayı isteyenler için ağaçların altında sandalyeler de yerleştirilmişti. Her turistik mekân gibi biraz sıkışık bir alandı ama kimse kimseyle ilgilenmiyor gibiydi. Herkes kendi eğlencesine dalmıştı.

Kapıdaki bir görevli onların durakladıklarını görünce hemen yanlarına gelip içeride yerleri olduğunu söyledi. Nazik ve temiz giyimli, genç bir çocuktur.

Boran gözlerini Della'ya çevirdi. "Ne dersiniz? İsterseniz biraz yürüdükten sonra da gelebiliriz? Siz karar verin."

"Bence uygun..." dedi Della. "Madem yer de varmış, girelim. Sonra da yürüyüş yaparız."

"Ben haşlanmış mısır yiyeceğim!" dedi oğlan çocuğu.

"Tamam, oğlum. Sana da dönüşte mısır alırız."

Restorandan içeriye girip garsonu takip etmeye başladılar. Belen garip bir hisle doluydu. Arkasından yürüyen Boran'ın, kendi yuvarlak kalçalarına baktığına yemin edebilirdi. Başını hafifçe çevirip baktı. Yanılmamıştı. Genç adam onun hafifçe kaş çatışına tatlı bir gülümsemeyle cevap verdi. Belen'in farkında olmadığı diğer bir şey ise, içerideki çoğu erkeğin de onlara baktığıydı. İki güzel kadının âdeta ışıltı saçarak ilerlemesi, çoğu erkeğin dikkatini çekmişti. Aralarındaki yaş farkının az olmasından dolayı, iki kadın anne kızıdan çok kardeş gibi görünüyorlardı.

Başgarson onları en gözde masalardan birisine götürürken, Boran mecburen başkalarının bakışlarını görmezden geldi. Yerlerine oturduktan sonra yakıcı gözlerini etrafındaki masalarda gezdirdi. Bu âdeta diğer erkeklere bir meydan okuyuştu. Belen ve annesi onun tam karşısında oturuyordu. Genç kız, kadınca bir içgüdüyle onun gözlerindeki kiskançlığı hissetti. Bu bir kere daha hoşuna gitmişti.

Boran onlara alkol isteyip istemediklerini sordu. Kendisi hiç alkol kullanmadığını söylemişti. Belen zaten içmezdi ama Della bir bardak biraya hayır demedi. İki genç, soğuk vişne suyunu tercih ettiler. Masanın üzeri midye, karides, cips, çerez gibi şeylerle donatıldı. Berkin'e ise bal kavunun içinde koca-man bir dondurma gelmişti.

Doğrusu, güzel bir geceydi. Boran görünüşünün aksine, esprili, canı isteyen konuşabilen biriydi. Bir iki komik macerasını anlatırken Belen gülmesine engel olamadı. Her olayın altında komik bir ayrıntı buluyor, olayın ciddiyetini hafife alıyordu. Böylece adamın Afrika'da köpek balıklarıyla dalış yapmasından, Alpler'de kayak yapmasına kadar tehlikeli olan her şeyi denediğini öğrenmiş oldular. Pantolonun paçasından içeri giren yılanın kasığını ısırmasını, yılanı çıkarmak için çırilçıplak soyunurken nasıl bayıldığını... Hastanede gözünü açtığı anda, Hintli şişman bir hemşirenin kendisine baygın baygın nasıl sırttaştığını anlatırken, epeyce güldü genç kız. Annesi de uzun bir süre sonra ilk kez kıkırdayıp duruyordu. Sırundaki on santimlik yaranın, kayak yaparken karların içindeki bir kayaya çakılması sırasında olduğunu anlatırken, olayı öyle abartmıştı ki Belen'in gülmesi artık bütün vücudunu yayılmıştı. Kayanın un ufak olduğunu söylemişti.

Gülmesini zorla durdurdu. Kaslı kolundaki, artık esmerleşmiş olan bir yara gözü takılmıştı. "Bu ne? Bıçak yarası mı?"

"Hayır!" dedi adam. "Kutu denizanası!" Mercimek tanesi boyutunda, bir kutu denizanasının kendisini soktuğunu, tam bir hafta acı içinde hastanede yattığını anlattı. Normalde ölümcül olan sokmanın kendisini öldürmediğini ama dişlerinden kemiklerine, saçının diplerinden tırnaklarının ucuna kadar her yerinin her saniye ağrıdığını, ağrıların azalmaksızın bir hafta sürdüğünü, sanki yaşayan kendi değilmiş gibi komik bir dille anlattı.

Boran'a karşı mesafeli tavrını korumak isteyen genç kız, bir türlü ciddileşmiyordu. Bu adam o gece öyle farklıydı ki ona karşı mesafeli bir tavır almak çok zordu. Bir insan ciddiyken bile nasıl böyle tatlı, komik olabilirdi?

Uzun zamandır oturuyorlardı. Gece beklenildiğinden daha eğlenceli ilerliyordu. Dondurmalarını deniz kenarında, yürüyerek yeme kararı aldıklarında, kalkma vakti gelmiş oldu. Ayrıca oturmaktan sıkılan Berkin'e de mısır alma sözü vermişlerdi.

O gece hava gerçekten çok güzeldi. Kalabalık yürüme yolunda ilerlerken temiz deniz havası ve kokusu, burunlarına dolup duruyordu. Ilık rüzgâr hepsinin yüzünü dostça yalıyordu. Verdiği özgürlük hissi bir başka güzeldi.

Cadde kalabalık olduğu için hepsi de birbirlerine yakın yürüyorlardı. Belen, genç adama değmemek için elinden geleni yapsa da bu bazen çok zor oluyordu. Üstelik annesi de sanki bilerek öne geçmişti. Berkin'in koluna girmiş, biraz önlerinde yürüyorlardı. Boran ise belli ki genç kıza verdiği sözü tutmaya çalışıyordu. Hafif ve mecburi temaslar dışında, gayet mesafeliydi. Etrafını seyrederiyormuş gibi yapıyordu.

Yürüyüşleri esnasında, Della hâlâ açık olan bir kuyumcunun önünde durdu. Turistik kuyumcunun sahibi ile tanışık oldukları belliydi. Elli yaşlarındaki adam hemen yerinde doğruldu. Della'nın hatırlarını sormuştu. Sarışın kadına hayranlıkla bakıyordu. Onlar konuşurken Belen de oyalanmak için vitrindeki

takıları inceliyordu. Gece ışığı ve aydınlatma spotları altında parıltıyan altın ve pırlanta karışımı yüzükler, kolyeler, bilezikler çok cazip görünüyordu.

Della kızının yaş günü yaklaştığı için gözünü vitrinde gezdirdi. Alabileceği uygun bir şey var mı diye bakmıştı. Öylesine soruyormuş gibi bir künyeyi işaret etti. Kuyumcu adam hemen tartıp fiyatını söyledi. Bu epeyce pahalıydı. O sırada Belen de bir yüzüğü işaret etmişti. Muhteşem pırlantalarla çevrelenmiş, şahane bir yüzüktü. Ne çok kabaydı ne de çok basit.

Fiyatını öğrenince ikisi de nefesini tuttu. Bu yüzük pahalıdan da öte bir şeydi. Kuyumcuya teşekkür edip yanından ayrılırken, fiyatının yüksekliği karşısında gülüşmekten kendilerini alamadılar. Belen o yüzüğe verilen parayla, otelin bir aylık senetlerini ödeyebileceklerini söylediğinde, durum daha da komik gelmişti. Neşeli gülüşmeleri uzunca bir süre kesilmedi. Boran ise onların neşelerine ufak bir tebessümle karşılık vermişti.

Genç adam, bir seyyar arabacıdan hepsine haşlanmış mısır aldı. Kendisi istememişti. Yine anne oğul önde, kendileri arkada yürümeye devam ettiler. Mısırını küçük küçük dişleyen genç kız, hayatından memnundu. Bir an genç adamın memnun olup olmadığını merak etti. Yan gözle kusursuz profilini süzdü. İstemsiz bir şekilde genç adama yanaştı. Kolunu hafifçe ona sürttü. Bir adım sonra yeniden yanaştı. Bu sefer hafif dönmüş, göğsünü genç adamın koluna sürtmüştü. Boran yan yan kendisine bakınca, sevimli bir burun kıvrımayla gülümsedi.

Boran hafif bir nefes aldı. Sonra alçak sesle homurdandı. "Beni taciz etmeyi bıraksan iyi olur. Sözümü tutamayabilirim."

Belen neden bu kadar mutlu olduğunu anlayamıyordu. Parlak gözlerle gülümsüyordu. Sonra aniden uzandı. Ayak parmaklarının ucunda yükselip, esmer yanağına bir öpücük kondurdu. Annesinin duyamayacağı bir şekilde fısıldadı. "Teşekkürler!"

Boran şaşırmıştı. "Ne için?"

Belen yaptığından utanmış gibi hemen ondan uzaklaştı. Fakat dürüstçe itiraf etmekte de bir sakınca görmedi. "Her ne kadar bu gece bizi ruzağa düşürmüş olsan da annem ve Berkin gerçekten çok eğlendi. O yüzden!" Mısırından bir ısırık daha aldı. Sonra muzip gözlerle ona da uzattı. "Sen de almaz mısın?"

Kısa bir an duraklayan Boran, onun elini yumuşakça yakaladı. Kendi ısırıldığı kısımdan yavaşça ısırması, bunu yaparken de dudaklarına bakması çok iç ürperticiydi. Belen'in gözleri irileşti. Tüm tüyleri bir anda diken diken olmuştu. İçi sızladı. Sanki mısırın üzerinden onu öpüyor gibiydi. Garipti ama birkaç gün öncesine kadar aklına bile gelmeyen bu öpüşme konusu, genç adamın dudaklarına her bakışında aklını dolduruyordu.

Kendini toparlayıp mısırını yemeye devam etti. Bir daha da adama teklif etmedi. Dönüşte, en rağbet gören dondurmacıdan rengârenk dondurmalar

aldılar. Berkin o gece, önceden kavunla birlikte yediği hâlde, nar gibi kızarmış külahta dondurmaya hayır diyemedi. Della da bir seferlik fazladan dondurma yemesine karışmamıştı.

"Her akşam böyle yersek kilo alırsınız..." dedi kızına. Fakat elindeki özel yapımı dondurması, hakikaten güzel bir tada sahipti.

Vakit gece yarısını epey geçmişti. Dönüş yolunda, ön koltuğa bu sefer Della oturmuştu. Her ikisi de Almanca konuşarak keyifli bir sohbeta dalmışlardı. Arkada oturan kardeşlerin hâlleri ise pek iyi değildi. Onların genç bedenlerinin üzerine, günün ve gecenin yorgunluğu çökmüştü. Uykuları yüzlerine vurmaya başlamıştı. Temiz havada yürümek de onları yormuştu. Berkin saniyeler içinde uykuya dalmıştı bile. Kaç gecedir Boran'ın etkisiyle doğru düzgün uyuyamayan Belen'in de gözleri yavaşça kapandı. Öndeki konuşmaları takip etmeye çalışıyordu ama bu imkânsızdı. Başu usulca yana kaydı.

Aklında ise tek bir düşünce kalmıştı. '*Boran! Neden böyle birden hayatıma girdin ki?*' Sonra uykunun cazip kollarına kendisini bırakırken iç geçirdi. '*Ne olur, gitme!..*'

20. BÖLÜM ONLAR BABA OĞUL

4 Temmuz Cumartesi / 11.15

Belen derin uykusundan uyandığında, çoktan sabah olmuştu. Neler olduğunu ilk anda hatırlayamasa da sonra her şey sırasıyla aklına gelmeye başladı. Boran'la birlikte Alanya'ya gidişleri, gerçekten eğlenceli bir gece geçirmiş olmaları ve... ve gece eve dönüş yolunda uyumuş olması!

Arabadan inip yatağına nasıl geldiğini ise hiç hatırlamıyordu. Bu nasıl bir yorgunluktu! Küçük bir çocuk gibi davranmıştı. Allah'ım! Hem de Boran'ın yanında uyumuştı! Bunun utancıyla yüzünü yastığına gömdü. Boğulma noktasına geldiğinde, derin bir nefesle kendisini yine yana attı. Gözleri aşağıya kaydı. Üzerinde hâlâ geceki kıyafetleri duruyordu. Eteği iyice sıyrılmış, bluzu buruş buruş olmuştu.

Bakışları duvardaki saate kaydı. Birden gözleri irileşti. Vaktin neredeyse öğlene yaklaştığını görünce inanmadı.

Yerinden fırlayıp hemen soyundu. Aceleyle bir duş alıp kendisine geldi. Dolabından aldığı kot şort ve kolsuz mavi renk bluzunu giyip saçlarını hızlı hızlı taradı. Kurutmaya gerek görmeden, koşarak merdivenlerden aşağıya indi. Arkadan savrulan saçları kendiliğinden kurumaya başlamıştı bile.

Della koltukta, ayaklarını altına almış bir şekilde oturuyordu. Gözleri televizyondaki haberlerdeydi. Bir elinde çay bardağı tutuyordu. Kızının geldiğini görünce yan gözle ona baktı.

"Anne!" dedi Belen suçlu bir sesle. "Beni niye uyandırmadın?"

"Çünkü çok güzel uyuyordun!" dedi genç kadın gülümseyerek.

"Arabada uyumuşum değil mi?" Utanarak dudağını ısırды. "Boran... Boran Bey bir şey dedi mi?"

"Tabii dedi! Göründüğünden daha ağır mışsın. Seni odana o çıkardı." Sonra iğneler gibi ekledi. "Kucağında!"

Belen belirgin bir şekilde kızarmıştı. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı. Onun karşısındaki koltuğa sıkkın bir şekilde çöktü. "Uyandırsaydın ya beni..." dedi utançla.

"Uyandıracaktım ama çok derin uyuyordun. Sonra o da istemedi. Merak etme, fazla yorulmadı. Ağır olduğun kısmı şakaydı. Seni taşıırken iki haftalık bebek taşıır gibiydi. Ona epey hafif geldin, kilo almalısın biraz." Çayını masaya bırakırken güzel gözleri Belen'i süzüyordu. "Sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Hayır! Canım bir şey istemiyor. Otele gidince bir şeyler atıştırırım."

"Acele etme, kızım. Otel kaçmıyor. Kemal aradı. Seni merak etmiş. Her şey yolundaymış. Otobüs de gelmiş. Otelin tamamı yok zaten!"

Belen bunu unutmuştu. Hafif bir nefes aldı. "Oh! Bu iyi!"

"Deniz turundansa otobüs turu, müşterilerin daha çok ilgilerini çekti sanırım. Neredeyse herkes otobüs turuna katılmış. Birkaç kişi hariç!"

Belen narin omuzlarını silkti. "Denizi burada sürekli görüyorlar. Ormanlık alanda piknik yapma düşüncesi, kulağa daha eğlenceli gelmiş olmalı."

"Sanırım! Biz de mi gitseydik acaba? Değişiklik olurdu."

"Haftaya gideriz. Kimler tura katılmadı acaba? Bedava tur! Genellikle herkes giderdi."

"Tahmin et, birisi kim?" dedi Della gülümseyerek. Kaşlarını kaldırmıştı.

Belen oturduğu yerde hafifçe dikeldi. "Ciddi olamazsın!"

"Aynen öyle! Boran Bey gitmemiş..." diye onayladı kadın.

"Niye?"

"Kardeşinle balık tutmaya gittiler. Çok oldu gideli. Akşama yemeğe çağırdım ben de! Tabii, balık tutabilirlerse... Baban gibi otelden alıp gelmesinler de..."

Sevgili babası... Ölümünün ardından annesi gerçekten çok yalnız kalmıştı. Dün gece hariç, öyle güldüğünü uzun zamandır görmemişti. O kadar güzel bir kadının, bundan sonraki yıllarını içine kapalı bir hâlde geçirmesi hiç doğru değildi. Kendisi de otel yüzünden annesi ile ilgilenemiyordu. Erkek kardeşi desen, sabahdan akşama kadar ya dışarıda ya da okulda oluyordu. Gerçekten yalnız kalmıştı. Bir an için tüm kalbiyle Boran'a minnet duydu. Kadının ruh hâlini kısa bir sürede değiştirmişti.

"Aman anne ya!" diye yalandan hafifçe surat astı. "Niye bana sormadan çağırdın ki?"

"Sana mı soracaktım, ukala! Sen bana sormadan dün gece adamı çağırmadın mı?"

"Evet ama... o farklı!" diye mırıldandı Belen. Kendisini savunacak hiçbir söz aklına gelmiyordu.

"Nasıl farklı? Hem Boran kabul etti bile..."

"Ben kalamam ama! Biliyorsun, otel..."

"Başlatma oteline..." dedi kadın sertçe. "Kemal niye var ki? Her işi sen yapacaksan müdüre ne gerek var?"

"Öyle deme! Kemal bütün gün otobüs turunda milletle ilgilenecek. Yorgun gelecektir. Babam olsa o da öyle yapardı."

"Baban erkekti, kızım! Onun işiydi o. Yarın bir gün sen okula başlayınca, zaten işlerle Kemal ilgilenecek. Ben de varım."

"Ben başlarında durmazsam civıttıyorlar."

"Bir şey olmaz. Civıtan sensin! Boran senin vida ayarlarını bozmuş... Hadi, gel de sana kahvaltı hazırlayayım."

Birlikte mutfığa geçtiler. Annesi masaya kahvaltılıkaları çıkarırken, Belen de uysalca kendisine çay koydu. Çayını alıp her zaman oturduğu sandalyesine yerleşti. Annesi kızarmış ekmek de yapıvermişti iki dakikada. Tereyağına uzanıp ekmeğine sürdü. Annesinin bakışları artık hep üzerindeydi.

"Boran'ın bana niye tanıdık geldiğini bir türlü çıkaramadım," diye mırıldandı Della. "Gazete veya televizyonda mı gördüm acaba? Sana da tanıdık geliyor mu?"

"Bilmem ki! Daha evvel hiç görmediğime eminim." İştahlı bir şekilde ekmeğinden ısırıp ağzına peynir attı. Yudumladığı çayı da çok lezzetliydi.

Della düşünceli bir şekilde başını eğdi. "O bakışları başka bir yerde daha gördüğüme yemin edebilirim."

"İnsan insana benzermiş."

"Sanırım..." dedi Della.

Belen acıkmış olduğunu fark etmişti. İkinci dilim ekmeğe uzanması çok sürmedi. Bu sefer üzerine bolca reçel sürmüştü. Koca bir parça ısırıp tadını çıkara çıkara yemeye devam etti. Tabii, o anda annesinin farklı bir sorusu olacağını hiç düşünmemişti.

"Eee? Sen Boran hakkında gerçekte ne düşünüyorsun? Öylesine bir adam olduğu saçmalığını bırak! Dün ona nasıl baktığını gördüm." Meraklı güzel gözleri kızının üzerindeydi. "Ondan hoşlandığın gün gibi açık!"

Belen hafifçe irkilmişti. Bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı. Elinde kızarmış ekmeği, öylece kalakalmıştı. Annesinin duru bakışları delici bir dikkatle onunkileri hapsedmişti. Yutkundu. Yapacak bir şey yoktu. "Niye soruyorsun ki o zaman?" diye mırıldandı.

"Senin ağzından duymak istiyorum belki!"

Genç kız ekmeğini masaya geri bırakmıştı. Sıkın bir şekilde, gözleri masaya çevirip birkaç saniye öylece durdu. Sonra hafif bir nefes aldı.

"Aslında..." diye başladı. Sesi alçaktı. "Aslında kafam çok karışık!" Bu çok belliydi zaten. Bir erkekten hoşlanan ve hoşlanıldığını bilen bir genç kızın daha neşeli olması gerekmez miydi? Havalarda uçuyor olmalıydı. "O... O yanımdayken kalbim deli gibi çarpıyor!" diye itiraf etti. Sesi titremişti. İlk kez bir erkek hakkında annesiyle konuşuyordu. Böyle şeyleri kolayca anlatabilen bir kız değildi. "Ben bile neler hissettiğimi tam olarak bilemiyorum. Daha önce onun gibi birisiyle hiç karşılaşmadım. Sana garip gelecek ama daha onu yanımda görmeden bile varlığını hissedebiliyorum. Tüylerim diken diken oluyor. Bir çeşit muknatis gibi... Sanırım bundan hoşlanıyorum. Bende yarattığı etkiyi, kadınca şeyler hissetmeyi seviyorum. Diğer yandan, kendine olan öz

güveni, ısrarcılığı, cüreti beni korkutuyor. Yarın gidecek olan bir adamın eğlencesi olmak istemiyorum. Çünkü gideceğini biliyorum..." Susup dudağının kenarını hafifçe ısırdı.

Della onu anlamıştı. Kızının kalbine artık bir ateş düştüğünü, bu ateşin onu kavurup pişirdiğini, ergenlik meyvesinin bir anda olgunlaştığını biliyordu. O artık genç bir kadının duygularıyla savaşıyordu.

"Gidecek diye üzülüyorsunuz!" dedi yavaşça.

"Evet!" dedi Belen üzgün bir sesle. "Anne! İlk kez bir erkeğin beni üzebileceğini anladım ve... bu hoşuma gitmiyor. Eski sakın hayatımı özledim. Bu gece yemeği bizimle yerse bundan sonra bu ev de boş gözükecek gözüme. Varlığı her yeri kaplıyor. O gidince, ben burada onun varlığını hatırlayıp nasıl yemek yiyeceğim?"

Yalvaran, soran gözleri titremeye başlamıştı. Della başını salladı. "Aynı benim gibi..." diye mırıldandı. Kızının isim koymadığı şeyi iyi biliyordu. Onu avutmak için sordu. "Peki, gideceğini nereden biliyorsun?"

"Gidecek! İş güç sahibi adam! Böyle küçük bir yerde uzun süre kalamaz. Sen de duydun. İşim bitinceye kadar dedi. Yakında işi biter ve gider."

"Ya seni hep yanında görmek isterse? Ya buna çaba harcarsa?" diye sordu kadın. "Gördüğüm kadarıyla senden hoşlandığını hiç gizlemedi..."

"Evet, sadece hoşlanmak bunun adı! Bana olan ilgisi, onun için bir değişiklik olmamdan kaynaklanıyor. Kalkıp benimle evlenmek isteyecek değil ya! Aramızda kocaman bir uçurum var. O ayrı bir dünyadan. Uzakdoğu'da böcek yesem bile ona yetişmem imkânsız olurdu. Evlilik onun gibi adamlara ne kadar yabancı olduğunu benden iyi bilirsin."

Della hafif bir nefes aldı. Bu gece Boran'ın tavırlarını iyice izlemeliydi. Gerçekten de kızıyla oynuyorsa ona haddini bildirebilirdi. Ancak genç adamın samimi ve teklifsiz davranışlarını hatırladıkça kendisine küçük bir erkek kardeş bulmuş gibi gülümseyesi geliyordu. Boran gerçekten anlaşılması zor bir adamdı. Tüm o komikliklerine rağmen sert mizacı, kendi isteği dışındakini pek kabul etmeyen biri olduğunu açıkça gösteriyordu. Bir kadın bedenine arzıyla bakan erkeklerin ruh hâlini bilirdi. Adamın kızı için arzu duyduğunu görebiliyordu ama dün gece hep kızından uzak kalmıştı. Onun yanında yürürken bile mesafeyi korumuştı. İlgisinin derecesi ne aşamadaydı, bir türlü anlayamıyordu.

"Ekmeğini ye hadi!" diye emretti.

Belen'in iştahı kaçmıştı ama mecburen yarım bıraktığı dilime uzandı. Zoraki bir şekilde ısırdı. Bunları kendisine bile itiraf edemezken annesine anlatabilmesi çok ilginçti. Son parçayı da yedikten sonra bir peçeteyle dudaklarını sildi. Sonra çayına uzandı.

"Durt!" dedi Della ansızın. Belen irkilmışti. Genç kadın hatırlamak ister gibi güzel gözlerini sımsıkı yumdu. Kendisini dünyadan koparmaya uğraş-

tu. Hatırlamak üzereydi... “O kara gözler, o dümdüz burun, o köşeli çene...” Bir elinin parmaklarıyla da kendi alnına küçük küçük vuruyordu. Sanki beyninin arkasında kalan bilgileri öne doğru yuvarlamaya çalışıyordu. Nereden hatırlıyordu onu? Sonra... Sonra derin bir nefes aldı. “Şimdi hatırladım!” dedi yavaşça. Gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. “Boran’ı kime benzettiğimi şimdi hatırladım!”

“Cidden mi?”

“Evet! Bir ay içinde böyle karizmatik iki adamın otelimize gelmesi ne kadar hoş değil mi?”

“Anne?” Belen’in kaşları şaşkınca çatılmıştı. “Hiçbir şey anlamadım? Kimden bahsediyorsun?”

“Nasıl anlamadın, kızım ya?” Gözleri gülüyordu artık. Nedense o adamı hatırlamak yüreğini ısıtmıştı. “Bizim otelde bir geceliğine kalan bir adam vardı ya? Hani İstanbul’a giderken arabası bozulmuştu.” Belen hatırlamak ister gibi bakıyordu. “Elli yaşlarında, uzun boylu bir adamdı,” diye devam etti Della. “Boran bana biraz onu hatırlattı.” Genç adamı kime benzettiğini bulduğu için rahatlamış gibiydi.

“Hatırladım şimdi!” dedi Belen. O da gülümsemişti. “Ben onu sadece iki kere ve çok kısa bir süre gördüm. O adam hakikaten çok yakışıklıydı! Neydi adı?” Düşünür gibi kaşlarını çatınca Della atıldı hemen.

“Deniz...” dedi otomatik bir şekilde.

Belen’in kaşları tatlı bir alayla kalktı. “Demek adamın adı hâlâ aklında?”

“Saçmalama... Tabii ki aklımda! Unutacak kadar uzun zaman olmadı.” Onunla sabahın erken saatinde geçirmiş olduğu o küçük maceradan kızının haberi yoktu. Kızarmıştı biraz. Durdu bir an. “Her yerde görülecek bir tip değildi ayrıca. Az konuşan ciddi adamları hep sevmişimdir.”

“Siz onunla görüşüyor musunuz yoksa?”

“Yok canım! Çekti gitti.” Sesinde gizli bir hayal kırıklığı hissediliyordu. Belen ilk kez annesinin bir erkek için değişik bir ton kullandığına şahit olmuştu. “Yine görüşürüz demişti ayrılırken ama öylesine tabii!”

Belen durup düşündü bir an. “Haklısın sanırım... Şimdi düşününce, birbirlerine epey benzediklerini ben de fark ettim. İyi keşfetmişsin. Büyük rastlantı...”

“Evet...” dedi Della rahatlamış bir şekilde. Aslında Deniz’i yeniden hatırlamak hoşuna gitmişti. Kaşları şakadan kalktı. “Akraba olmasınlar?” dedi keyifli bir sesle. “Hatta baba oğul!” diye ekledi ardından.

İkisi birden neşe içinde kıkırdadılar. “Amma tesadüf olurdu ha!” dedi Belen gülerek. “Hem Deniz Bey’in yaşı, Boran’ın tarifine de uyuyor. İkisi de İstanbul’da oturuyor.”

"Doğru... Boran'ın soyadı ne acaba? Deniz Bey'in soyadı Karadağ'dı." Della utangaç bir şekilde gülümsemişti. "Merak edip müşteri kayıtlarından bakmıştım da..."

"Karadağ mı?" Belen yutkundu. Annesinin utancı veya itirafı dikkatini çekmemişti. Gülmesi yavaşça yok olmuş, alnı düşünceli bir şekilde kırışmıştı. "Deniz Bey'in soyadının Karadağ olduğuna emin misin?"

"Evet..." İyice kızarmıştı. "Hatta internetten de baktım ama hakkında hiçbir bilgi yoktu."

"Anne!" dedi Belen nefesi kesilmiş gibi. Güzel gözleri kocaman açıldı. "Anne, onlar gerçekten de baba oğul!" dedi şok içinde.

Della kızının beyazlamış yüzüne bakıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Boran'ın da soyadı Karadağ..."

Della da irkilmişti. Kaşları hafifçe kalktı. "Buna inanamıyorum!" Aklına önce karizmatik Deniz gelmişti. Sonra da Boran... Aynı boy pos, aynı dik duruş, aynı ciddi ifade ve aynı güzel dudaklar... Sonra gülümsedi keyifle. "Bu güzel bir şey ama değil mi? Demek Boran babasının tavsiyesi ile bu otele gelmiş. Kalabileceği bir sürü yer varken burayı tercih etmiş."

"Bilmiyorum anne!" Hâlâ düşünceli görünüyordu. "Fakat babası da buraya gelmişse, Boran bundan bize niye bahsetmedi? Kaç kere babasından konuşuruk üstelik. Bize adını da söylemedi."

"Biz sormadık ki!"

"Sormasak da bu otele babasının daha önce geldiğini söylemek için bir sürü fırsatı oldu. Eğer bilerek saklamadıysa tabii!"

"Neden saklasın?"

Belen omuz silkti. "Ne bileyim!" Düşünüyordu ama aklına mantıklı bir sebep gelmiyordu. "Belki de sen haklısındır. Belki babasının burada kaldığını gerçekten bilmiyordu!" diye mırıldandı.

"Eğer ikisi de birbirlerinden habersiz bir şekilde otelimize uğramışsa, doğrusu çok büyük bir rastlantı olur."

"İmkânsız gibi bir şey!" Hafif bir nefes aldı. "Öyle veya böyle, asıl soru, neden bizim otel? Kalabilecekleri onca güzel otel varken!"

"Doğru! İlginç bir durum."

"Belki de buradaki işleri, gizlenmelerini gerektiriyordur. Küçük oteller dikkati çekmez."

"Mafya mı bunlar hakikaten acaba?" Della kaşlarını kaldırmıştı. "Deniz Bey ellisine merdiven dayamış ama vücudu süper kahraman gibiydi! Birkaç tane de mermi izi vardı. Onlar da benim görebildiklerim elbette!" Sonra ağzından kaçırdıklarının farkında olarak durakladı.

Belen merakla annesine baktı. "Sen onun vücudunu nereden gördün ki? Bir gece kalıp, öğlen olmadan gitti."

Della yutkunmuştu. "Gittiği sabah plajda yürüyüşe çıkmıştım." Sesinin doğal olmasına çalışıyordu. "O da kayalıklara yüzmeye gelmişti!"

"Kayalıklara mı?"

"Evet..."

"Sen de izledin mi onu?" Sorusu tatlı bir alayla doluydu.

"Dağ gibi adam! Genç bir kız gibi kaçacak hâlim yoktu ya!"

Belen dudak kıvrırdı. "Manyak bunlar!" dedi kendi kendine konuşur gibi. "Oğlu da o kayalıkta yüzmeyi seviyor. İlk gece, ben de Boran'a kayalıkta yüzerken denk geldim. Ya bunların aralarındaki bağ içgüdüsel olarak çok güçlü ya da birbirlerine her şeyi söylüyorlar. Koca plaj dururken kayalıkta yüzmek de nedir?"

"Ben tehlikeli olduğunu söyledim..."

"Ben de söyledim!" Şüphyle annesine baktı. "Seni de yüzmeye davet etti mi?"

Della yine yutkundu. "Etti..."

Belen iç çekti. "Oğlu da beni davet etti! Hem de gece karanlıkta! Bir milyon lira verse girmezdim ben o suya!" Gözleri hafifçe kısıldı. Annesinde bir tepki yoktu. Genç kızın kaşları sorarcasına kalktı. "Eee?"

Della anlamamıştı. "Ne, eee'si?"

"Benim cümlemin sonunda senin de şöyle demen gerekiyordu. '*Ben de babasıyla denize girmedim zaten!*'" Onu taklit etmeye çalışmıştı. Della elinde olmadan kızardı. Tertemiz cildi bunu gizleyebilecek kadar güneş yanığı değildi. "Anne!" dedi Belen hayretle. "İnanamıyorum sana! Tanımadığın bir adamla yüzdün mü yoksa?"

"Ne var ki? Ha plaj ha kayalık! İkisi de halka açık yerler!" dedi Della kendisini savunarak.

"Ama... Ama!" Belen ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. "O adam Boran'ın babası, Deniz Karadağ!"

"Öyle! Uzaylı değil! Üstelik babası olduğunu bilmiyordum. Ama bilseydim de Boran'ı tanımadığım için o an bir önemi olmazdı."

"Sen babamla bile o kayalığa gitmeye çekinirdin!"

"Adam yunus gibi yüzüyordu. Hem korktuğum kadar yokmuş gerçekten. Uzun zamandır o kadar eğlenmemiştim."

"Eğlenirken neler yaptınız?"

Della'nın kaşları hafifçe çatıldı. "Pişşt! Haddini bil! Havadan sudan konuştuk işte. Babandan bile konuştuk. Adam çok beyefendiydi. Aramıza hep mesafe koydu. Anılarım yüzünden üzüldüğümü söyleyip bu oteli satmamızı bile önerdi!"

Belen iç çekti. "Hah! Aynı oğlu işte! Boran da bana oteli satıp rahat bir hayata kavuşabileceğimizi söyleyip durdu. Bu otel yüzünden birbirimizi ih-

mal ettiğimizden bahsetti. Babamın bu oteli bize bırakarak aslında kötülük ettiğini, hastalığı döneminde onu çoktan elden çıkarmış olması gerektiğini söyledi.”

“Cidden mi?” Della ne diyeceğini bilemeden bakıyordu. “Sen ne dedin?”

“Çok öfkelen dim ve... ağladım!” dedi üzgünce. Başını öne eğdi. Dudağının kenarını ısırmuştu. “Ruhsuz! Bizim işimize ne karışıyor ki? Sanki bu işten bir çıkarı var!” Öylece durdu. Saçları yüzünü örtmüştü. Ancak bir iki saniye sonra ince vücudu yavaşça gerildi.

“Eminim iyi niyetle söylemiştir.” Della onun gerildiğinin farkında olmadan konuşmuştu. “O iyi bir adam.”

İyi bir adam mı?

Aklına olmayacak bir şey gelmişti. Fakat... olabilirdi de!

Ya Boran, oteli almak isteyen holdingin bir başka çalışanıysa? Daha da kötüsü, ya holding sahibinin oğluysa? Babasıyla iş yaptıklarını söylemişti. Ya her şey bir oyunsay?

Aklı tıkr tıkr çalışıyordu. Deniz Bey, buraya o arazileri satın almak için gelmiş olabilirdi. İşini hallettikten sonra da Lavandel otelini incelemek istemiş olabilirdi. Belki satıp satmayacaklarını, otelin maddi durumunu görmek istemişti. Elindeki kozları güçlendirmek için bir gece burada kalması pek garip sayılmazdı.

Şüpheleri iyice koyulaşmıştı ama annesini de endişelendirmek istemiyordu. Aklında hep aynı soru geziniyordu.

Ya Boran, avukatın yapamadığını bizzat kendisi yapmak istemişse!

Bu korkunç bir düşüncedydi. Tüm kalbi delicesine sıkıştı. Farkında değildi ama yüzü bembeyaz olmuştu. Onun sırf bu otel için kendisiyle, duygularıyla, ailesiyle oynama ihtimali nefes almasını bile engellemişti. Bunu kabullene mezdi!

“Anne! Ben... Ben bir otele gidip geleceğim!” dedi yavaşça. Aklına gelen bu ihtimal her şeyden daha korkunçtu.

“Niye?” Della şaşırmıştı.

“Bitirmem gereken birkaç işim var.” Ayağa kalkmıştı bile.

“Kızım! Bugün dinlen bari. Akşama da misafir gelecek.”

“Çok gecikmem.”

“Kahvaltını da bitirmedin?”

“Doydum... Çok güzeldi. Teşekkür ederim.” Masanın üzerini toparlamaya başladı. Bir an önce otele gidip şüphelerini kesinleştirmek istiyordu. Birkaç dakika içinde masayı toparlamıştı. Çay bardağını da yıkayıp annesine baktı. Della yine rahat sandalyelerden birisine oturmuştu. “Sana taze çay koyayım mı?”

“Ben alırım. Bitirmedim daha...”

“Soğuk çay içmekten ne zevk alıyorsun bilmiyorum.” Ellerini bir havluyla kuruladı. “Ben gidiyorum o hâlde. Otel çalışanları gevşemesin!”

Della burun kıvırdı. “Boran haklı galiba! Şu boş gününde bile anne kız karşılıklı oturup bir çay içemiyoruz.”

“İş beklemez derdi, babam.”

“Aile de öyle! Ben yaşıyorum. Kardeşin büyüyor! Sen de her gün daha çok yıpranıyorsun!”

Genç kız gidip güzel annesine sarıldı. Yanağından kocaman öptü. “Boran’ın sözleri kafanı karıştırmasın anne! Oltaya gelmeyelim. Bunca sene idare ettik. Yine ederiz. İşlerimizi yoluna koyarsak birbirimize daha çok zaman ayırırız.”

Della buna inanmıyormuş gibi sessizdi. Belen onun karışmış aklına daha fazla baskı yapmadan evden ayrıldı. Hızlı adımlarla otele doğru gidiyordu. Kontrol etmesi gereken bir şey vardı.

Havuz başındaki barda her zamanki gibi hafif bir müzik çalıyordu. Orada çalışan personel, otelin sakinliğinden faydalanarak muhabbet ediyorlardı. Yanlarından hızla geçti. Aylaklık etmelerine ses çıkarmayacak kadar sıkıntılıydı. Otele girip doğruca çalışma odasına gitti. Kapıyı kapatıp masasına doğru yürüdü. Sandalyesine oturmadan üzerindeki evrak sepetine uzandı. Aceleyle karıştırdı. Kırmızı renkli özel basım dosyayı hemen buldu. Aceleyle alıp açtı.

Bir satış sözleşmesiydi bu. Oteli almak isteyen şirketin avukatı bırakıp gitmişti. Adı neydi? Murat’ı galiba... Sözleşmenin içinde otel için teklif edilen yeni rakam ve şartlar vardı. İki sayfalıktı ancak onu ilgilendiren kısım, en alttaki imza kısmıydı.

Sözleşmeye doğal olarak henüz imza atılmamıştı. Kendi adının yanındaki şirket yetkilisi ismine baktı. Yazılı ismi görünce bir an için rahatladı. Ne Boran’ın ne de babasının ismiydi oradaki.

Koltuğuna oturup arkasına yaslandı. Gözlerini rahatlamış bir şekilde yumdu. Rahatlamıştı çünkü bir an için onların bu holdingin sahibi olduğunu düşünüp endişelenmişti. Bu gerçekten çok korkunç olurdu.

Birkaç saniye sonra gözlerini aniden açtı. İçinde yine küçücük bir şüphe belirmişti. Yeniden doğrulup dosyaya uzandı. Üzerindeki isme baktı.

‘Gülden Holding’

Laptopuna uzandı. Hemen arama sitesini açtı. Sorgulama ekranına holdingin adını yazdı. Tıkladığında karşısına bir sürü veri döküldü. İlkine tıkladı. Holding merkezi ile ilgili geniş bir sayfaydı. Üst kısımda yaptıkları işler, başlıklar hâlinde dökülmüştü. İthalat, ihracat, tedarik...

Aradığını bulamayınca oradan çıkıp, arama kısmına yeniden bir şeyler yazdı.

‘Gülden Holding’in sahipleri’

Bu sefer daha az veri çıkmıştı karşısına. İlkine tıkladı ama sahiplerinin kim olduğuyla ilgili bir şey göremedi. Oradan çıkıp bir diğerine tıkladı. Oradan da bir şey elde edemedi. Gülden Holding'in CEO'sunu bile öğrenmişti ama sahipleri âdeta bir sırды.

"Saçmalıyorum kesin!" dedi kendi kendisine. "Eğer sahibi onlar olsaydı holdingin adı Gülden değil, Karadağ olurdu!"

Yine de içindeki merakı engel olamıyordu. Canının acıyacağını bile bile araştırmaya devam ediyordu. Arama satırına bu sefer Deniz Karadağ'ın adını yazdı. Birkaç isim çıkmış olmasına rağmen hiçbirisi o yakışıklı adamın tırnağı bile olamazdı. En popüler olanlardan başlayıp listelendiğini tahmin ettiği için altlara doğru indi. Çoğu sosyal medya linkiydi.

En sonunda... En sonunda bir şey gördü.

Tüyleri diken diken olmuş bir hâlde yazılanları okudu.

"Deniz Karadağ holdingin yönetimini oğluna bırakıyor..." Kısa bir gazete haberi idi bu. **"Sakin hayatıyla dikkati çeken Deniz Karadağ, karısının adını verdiği holdingin yönetimini oğlu, Boran Karadağ'a devrediyor. Babası gibi gözlerden uzak yaşayan genç veliahdın, Gülden Holding'i daha da ileriye götüreceğine kesin gözüyle..."**

Daha fazlasını okumadan, bembeyaz bir yüzle koltuğuna geri yaslandı. "Aman Allah'ım" dedi nefes alamıyormuş gibi. "Demek doğruymuş! Demek her şey bir oyunmuş! Beni satışa ikna etmek için buraya kadar gelmiş! Bana olan ilgisi, sözleri, hepsi göstermelikmiş! Hepsi bir numaraymış!"

Gözlerinden süzülen birer damla yaş, usulca yanağına kaydı. Oradan da çenesine doğru ilerledi. Şimdi her şeyi iyice anlamıştı. Büyük patron, belli ki işi kendisi halletmek için gelmişti. Avukatı yoluyla yapamadığını, özel çekiciliğini kullanarak yapacaktı. Ne sanıyordu ki kendini? Alçak adam! Bir genç kızın hisleriyle oynayacak kadar hain, kötü kalpli bir adamdı o!

Deniz Karadağ, bir ay önce buraya geldiğinde, demek ki keşif yapmak istiyordu. Arabasının arızası tamamen bir oyun olmalıydı. Sonra da kendi arazileri hariç, tüm çevreyi satın almıştı. Yapacakları devasa otel, bu bölgenin en büyüğü olacaktı. Bunun için kendileri gibi küçük lokmaları kolaylıkla yutabileceklerini sanıyorlardı.

Elinin tersiyle gözyaşını sildi. Satmayacaktı işte... Burayı asla satmayacaktı! Hiçbir güç bunu sağlayamazdı.

Aklına gezi için anlaşmaları olduğu tekne sahibi geldi. Boran buraya geldikten hemen sonra otelle çalışmaktan vazgeçmişlerdi. Telefon açıp aradığı diğerleri de birer bahane bulmuşlardı. Bunu Boran yapmış olabilir miydi? Ya anlaşmalı oldukları tur şirketi? O da birden vazgeçmişti. Acaba daha bilmediği neler vardı? Boran başka ne planlar yapmıştı? Mobilyacı da onun eseri olabilir miydi? O yüzden mi işi geciktirip durmuştu? Belki de Belen onu kanunla tehdit etmese, Kadir denen adam mobilyaları hiç getirmeyecekti.

Düşündükçe öfkeden kudurup duruyordu. Bu nasıl bir işti? Boran bunu ona nasıl yapabiliyordu? Canını asıl acıtan şey ise başkaydı. Arkasından tüm bu hainlikleri çekip çevirirken, bir yandan da kendisiyle oynaşmıştı. Onunla yakınlaşmaya çalışmıştı. Bırak yakınlaşmayı, onu öpmüş ve okşamıştı! Ailesini bile etkilemeyi başarmıştı. Şu anda bile kardeşi Berkin'le birlikteydi. Kim bilir ne planlar yapıyordu! Kim bilir çocuğun ağzından ne bilgiler ediniyordu!

Gözlerinden yine birer damla yaş süzüldü. Fakat o kadar kızgın ve hayal kırıklığıyla doluydu ki ağladığını fark etmedi. Dişlerini sıkıyordu. Ona bunun hesabını soracak, ne kadar iğrenç bir adam olduğunu yüzüne tükürerek söyleyecekti. O sert ama kendisini eriten bakışları zihninden kolaylıkla sililebilirdi. Ondan nefret ettiğini kendisine telkin ederek telefonu açtı. Resepsiyonda duran Burak'a, "Boran Bey gelirse haberim olsun, odamdayım!" diye emretti. Sesi çok sert ve kararlıydı.

Koltuğuna yaslandı. Gözleri istemsizce monitöre gitti. Dalgın bir şekilde gazete yazısına baktı. Kullanılan fotoğraf çok net değildi. Kalabalık bir şirket toplantısında çekilmiş gibiydi. Fakat bu fotoğraftan bile genç adamın ciddi yüzü, zekâ dolu bakışları ve dinç hâli belli oluyordu. Alnına dökülen siyah perçemler ise ne kadar inatçı olduğunu âdeta bağıırıyordu. Farkında olmadan yazının son kısmını okudu.

"Genç Karadağ, kafasına koyduğunu yapabilmesiyle ve inatçılığıyla tanınıyor. Binlerce çalışanın geleceği, bu parlak iş adamı sayesinde daha da güzelleşecek gibi görünüyor."

21. BÖLÜM

O DA BİR DUYGU

4 Temmuz Cumartesi / 17.25

Boran ve Berkin otelin bahçesine girmişlerdi. Akşam olmak üzereydi. Çocuğun elinde, ipe geçirilmiş bir sürü büyük balık vardı. Çoğu çipuraydı. Otele ait ödünç, altı metrelik kamışlarla yakalanan balıkları deniz kenarında temizlemişler, bir ipe geçirip pişmeye hazır hâle getirmişlerdi. Berkin çok eğlenmişti ve bu durum çocuğun her hâlimden belliydi. Boran'ın ona bir yetişkin gibi davranması, konuşmalarını dikkatle dinleyip fikirlerine saygı göstermesi, oğlanın çok hoşuna gitmişti. Uzun zamandır babasız olan bir çocuk için kendisiyle ilgilenen yetişkin bir erkek, mutlaka içinde çok değerli duygular oluşturunuyordu.

Boran durup oğlanın yüzüne baktı. "Sen onları eve götür, ben de bir duş alıp hazırlanayım. Mangal işlerinde bana yardım edersin, değil mi?"

Berkin parlak gözlerle başını salladı. "Ederim..." dedi hevesle.

"Güzel, akşama görüşürüz o hâlde yakışıklı."

"Görüşürüz." Berkin elindeki ağır balık kümesini gururla taşıyarak evine yöneldi. Boran bir süre arkasından baktı. Tatlı çocuktu doğrusu. Kendisine hiç yük olmamıştı.

Dönüp o da otele doğru yürümeye başladı. Bir elinde ise balık yakalamakta kullandığı kamışları tutuyordu. Onları lobiye teslim ettikten sonra bir duş alıp üstünü değiştirecekti. Akıllı rüm gün, güzel Belen'le doluydu. Bu hoşuna gitmiyordu. Arkasına bile bakmadan otelden kaçmak istiyordu. Ondan ayrı kalırsa kolayca unutacağına emindi. Babası bu derdi onun başına nasıl da sarmıştı! Fakat tek suçlu babası değildi. O Avukat Murat da suçluydu. Onlardan daha da suçlu olanı ise, kendisiydi. Genç kızın fotoğraflarını gördüğünde kalıp buralara kadar gelmemeliydi.

Gözlerini etrafında gezdirdi. Her yer sakindi. Sadece birkaç çalışan vardı. Belen de ortalarda gözükmüyordu. O da bu otobüs gezisinin yarattığı boşluğu, evde annesiyle geçirerek değerlendiriyor olmalıydı.

Havuzun kenarına gelmişti ki şortunun cebindeki telefonu çaldı. Durup cebinden çıkardı ve ekranına baktı. Arayan babasıydı.

"Efendim baba?" dedi tatsız bir sesle.

"Ne haber, oğlum? Epeydir konuşamadık."

"Sen birden ortadan kayboldun. Telefonuna erişemedim. Yine hangi gizli işlerle uğraşıyorsun? Yoksa Cemil Keskin sorunu mu?"

"Evet, doğrusu o işle ilgileniyordum."

"Tahmin etmiştim. Hani sen bu işten uzak duracaktın?"

"Duracaktım ama yapacak başka kimse yoktu. Ghost biriminin eli ayağı hukuken bağlanmıştı. Yılmaz da ortalarda olmayınca iş başa düştü. Tahir ve ekibi onun yerini tespit etti. Gerisi çok zor olmadı. Karmen de bana yardım etti. Çok cesur ve güçlü bir kadın o."¹

"Biliyorum... Cemil Keskin'e ne oldu peki?"

"Kanun önüne çıkıncaya kadar onu gizli bir yere götürdüm. Yerini bir tek ben biliyorum. Tekrar kaçırılmasına izin veremeyiz."

"Doğru... Cezasını çekmeli."

"Boş ver, onu da... otel konusunu ne yaptın? Gideli bir hafta oldu. Bir sonuç alabildin mi?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum baba! Acelem yok."

"Hiç mi konuşmadınız?"

"Doğrudan konuşmadık. Fakat uzun sürmez. Della da Belen de zeki kadınlar. Yakında benim kim olduğumu, buraya neden geldiğimi anlarlar."

"Belki de onlar anlamadan kendin söylemelisin!"

"Ben de öyle düşünüyorum. Bu gece onlarda yemeğe davetliyim. Belki her şeyi açıklarım."

"Güzel... Çünkü ben de birkaç günlüğüne boşum ve oraya gelmek niyetindeyim."

"Ne?"

"Ben de geleceğim, dedim."

"Duydum... Baba! Bak! Böyle bir şey yapmana gerek yok. Dinlenmek istiyorsan başka bir otelde yer ayırtayım sana! Fakat burası ikimize dar gelir. Ben kendi yöntemlerimle halledeceğim."

"Merak etme! Sana karışmam. Sadece oğlumla birlikte olup biraz dinlenmek istiyorum. Çok şey mi bu? Tek başıma başka bir otelde ne yapayım ben?"

Boran durakladı. Babası acındırarak konuşunca işin rengi değişiyordu. "Böyle konuşma baba ya!" dedi sıkıntıyla.

"Sen küçükken, ben hep seni de alıp beraberimde götürürdüm!"

"Baba! Aynı şey mi bu?"

"Sen bana yer ayırt. Yarın geleceğim..."

Boran çaresizdi. Babasının kararlı olduğu sesinden belliydi. Onun gelmesi işleri karıştırabilirdi ama yapabileceği bir şey yoktu. Küçükken onun peşine takılmak, gerçekten de en sevdiği şeydi.

¹ Yazar burada "Kalbim Seni Unutmuşken" isimli romanına gönderme yapmaktadır

"Peki, baba... Tamam, sana da oda ayırtacağım ama bak, baştan söyleyeyim... işime karışma! Burada kimseyle aramın kötü olmasını istemiyorum. Bu işi güzellikle yapacağım. İşime karışırsan seni geri postalarım. Üstüne de tüm projeyi iptal ederim." Onun kızmasına aldırmadan son uyarısını da yapmıştı.

Telefon konuşmaları bittikten sonra sıkıntılı bir nefes aldı. Kahretsin! Tam da sırasıydı. Niye geliyordu ki? Babasının buraya olan özel ilgisini anlayamıyordu.

"Ah baba... Her şey senin başının altından çıkıyor!" diye homurdandı. "Buraya otel yapacağım diye tutturmana ne gerek vardı ki? Hayatımız ne güzel yolunda gidiyordu!"

Uzun adımlarla otele yöneldi. İçeriye girdiğinde, gündüzleri resepsiyona bakan Burak'ı gördü. Kimse olmadığı için bir koltuğa oturmuş, televizyon izliyordu. Boran'ı görünce hemen ayağa fırladı.

Kamışları ona doğru uzattı. "Teşekkür ederim."

"Yakalayabildiniz mi hiç?" diye sordu Burak merakla.

"Evet, kayalıkta çok balık var. Berkin eve götürdü."

"Sevindim... Çoğu müşterimiz eli boş döner."

"Ben şanslıyım galiba!" dedi Boran ciddi bir sesle. "Yarın için boş süit odanız var mı?"

"Evet, yarın bir tane boşalıyor."

"İyi, onu tutuyorum. Yarın babam geliyor. Odayı iyi kontrol edin, sorun çıkmasın. Kendisi çok titizdir..."

"Evet, efendim... Elbette!"

Genç adam döndü ve asansöre doğru yürüdü. Kendi katına çıkıp odasına girdi. Aslında çok yorgun değildi ama üzerindeki tuzu ve yoğun güneş baskısını atmalıydı. Küçük Berkin ile eğlenceli saatler geçirmişti. Bazen havadan sudan konuşmuşlar, bazen yüzmüşler, bazen de yakaladıkları balıklarla uğraşmışlardı. Ona balıkları nasıl temizleyeceğini öğretmişti. Çocuğun yaptığı bir işi, iyi yapmaya çaba harcaması hoşuna gitmişti. Kısacası güzel vakit geçirmişlerdi. Günü güzeldi. Ta ki babasından gelen telefona kadar!

Neyse! Hiç değilse akşama Belen'i görme şansı vardı. Bu düşünce keyfini biraz yerine getirdi.

Banyoya gidip soyundu. Suyun ısını iyice düşürüp, basınçla akan damlaların altına bıraktı bedenini. Yüzünden süzülen su vücudundan kayarken bütün enerjisi geri geliyordu sanki. Zaten fazla uyumazdı ama birkaç gündür hiç uyku tutmuyordu. Gözünü her kapayışında muhteşem bir yaratığın görüntüsü beynini meşgul edip duruyordu. Ona karşı dürüst olmaması da ayrı bir sıkıntıydı. Kendisini adi bir adam gibi hissetmeye başlamıştı. Özellikle o tatlı annesi ve akıllı kardeşi ile zaman geçirince!

“Bu mücadeleyi nasıl kazanacağım?” diye kendi kendine konuştu. “Belen’i nasıl ikna edeceğim?” Berbat bir durumun ortasındaydı. Bu yaşına kadar hissetmediği şeyler hissediyordu.

Uzanıp, duvara monte edilmiş şampuan haznesinden avucuna biraz sıvı doldurdu. Gür saçlarını şampuanla yıkarken bu otele hiç gelmemiş olmayı dilemişti. Yine!

Bu arada, aşağıda otel defterine rezervasyon kaydı alan Burak, birden irkildi. Aklına Belen gelmişti. “Eyvah!” dedi kendi kendisine. “Boran Bey geldi diye haber verecektim.” Hemen telefona sarıldı. Genç kızın cep telefonunu çaldırdı. “Evet, Belen Hanım... Boran Bey az önce geldi... Eee... Beş dakika falan oldu. Özür dilerim. Ben unutt...” Sözünü bile tamamlayamadan telefon kapanınca hayretle telefonuna baktı. Ne olduğunu anlamamıştı. İnşallah unuttuğu için Belen Hanım gelip kendisine kızmazdı. Fakat adam geleli çok fazla bir zaman olmamıştı ki!

Dakikalar sonra Boran, yukarıda düşünü tamamlamak üzereydi. Son durulanmasını yapıyordu. Üzerindeki sabun köpükleri suyla süzülüp giderken kapısının çalındığını duydu. Ne olduğunu anlamadan suyu kapattı ve dikkat kesildi. Kapısı hakikaten de çalınıyordu. Hatta birkaç kısa yumruklama bile olmuş gibiydi.

Beline büyük bir havlu sarıp yatak odasına çıktı. Bir başka havluyla saçlarını kuruturken kapıya doğru yöneldi. Kapı yine sertçe vurulunca merakla gerildi. Kaşları çatılmıştı. Kapısının böyle sertçe çalınmasına alışık değildi. Bu bir otel kapısı olsa bile! Kimdi ki bu? Acelesi olan birisi gibiydi.

“Kim o?” diye sordu. Elindeki havluyu boynuna sarıp kapı koluna uzandı. Alışkanlıkla bedeni gerilmişti. Sanki kapının ardından bir düşman çıkacakmış gibi hazır konuma geçti.

“Benim!” diye pürüzsüz bir ses duyunca iyice şaşırdı. Belen’in kendi oda kapısının önünde ne işi vardı? “Açar mısın şu kapıyı, lütfen!” Rica etmesine rağmen sesi kızgın gibiydi. Bu garipti!

Hemen kapıyı açıverdi. Kapıda gerçekten de sarışın afet Belen duruyordu. Kızgın gözüküyordu. Güzel gözleri ateşle parlıyordu.

“Belen? Ne oldu?” diye sordu biraz endişeyle.

Genç kız onun yüzüne bakıyordu öfkeyle. “Ne mi oldu? Acaba ne olmuş olabilir?”

“Ben... anlamadım inan ki!”

“Demek anlamadın? Sana anlatayım o hâlde! Senin kim olduğunu, babanın kim olduğunu öğrendim! Bize yaptıklarını öğrendim! Yalanlarını öğrendim. Sen... sen... bir canavarsın!” Âdeta bağıırıyordu. “Bana bunu nasıl yapabilirsin?”

Boran'ın duruşu dikleştii. Otelde kimsecikler olmasa da çalışanlar olabilir-di. "İçeriye gel!" Genç kıızı kolundan tutup nazik bir güçle içeriye çekti. Belen çok direnmemişti zaten. Öfkesi yüzünden hiçbir şeyin farkında değildi. Boran kapıyı kapatıp ona döndü. "Demek her şeyi öğrendin?" Sakin ve teskin edici bir sesle konuşmaya çalışıyordu.

"Elbette öğrendim!" diye öfkeyle bağırdı Belen. Onun karşısında dimdik duruyordu. "Öğrenemeyeceğimi mi sandın? İnternette küçük bir araştırma, her şeyi ortaya döktü. Keşke ilk gün baksaydım. Bakacaktım ama... yapamadım! Keşke ilk gün görseydim gerçek yüzünü! Büyük patronun oyuncağı olmazdık hiç değilse!"

"Biraz sakin olur musun, lütfen!"

"Sakin mi? Gayet sakinim ben!" diye bağırdı Belen. Onun üzerine doğru yürüdü. Çenesini gururla kaldırmıştı. Genç adamın üstünün neredeyse çıplak ve altında sadece bir havlu olduğunu fark etmemişti bile! "Benimle oynadın. Üç kurusluk oteliniz için benimle ve ailemle oynadın... Buna değer miydi? Söylesene! Değer miydi?"

"Belen..." dedi genç adam çaresiz bir sesle. Böyle olmasını ummuyordu. Onun kırıldığını, üzüldüğünü görebiliyordu.

"Her yönden saldırdın, değil mi? Adamların bu işi yapamayınca kendin halletmek istedin. Tur şirketiyle anlaşmamızı bozdun. Teknemizin ve diğer teknelerin gelmesini engelledin. Nasıl yaptın bunları? Tehdit mi ettin, para mı verdin? Kim bilir başka neler yaptın? Başka kimleri aleyhimize çevirdin? Tabii, sizde para çok! Biz, sizin gibiler için çiğnenip yutulacak minicik lokmalarız ama hiç değilse dürüst olsaydın! Bizimle oynamasaydın..."

"Ben hep dürüsttüm..." dedi Boran sakin olmaya çalışarak. Genç kıızın tüm öfkesine rağmen güzelliğinden etkilenmeden yapamıyordu. Bu nasıl bir aptallıktı?

"Bu mu dürüstlük? Annemi etkiledin! Kardeşimi etkiledin! Benimle oynastın! Hadi beni geç! Şimdi her şey meydana çıktığına göre onların ne kadar üzüleceğini hiç mi umursamıyorsun?"

Boran derin bir nefes aldı. Yine sakin bir sesle cevap verdi. "Hayır!"

Belen nefesini tutmuştu. Adamın cevabı ciğerini delmişti. "Senden nefret ediyorum..." diye tısladı.

Boran gözlerini bile kırpmadan genç kıza bakıyordu. "O da bir duygu..." diye mırıldandı. "Hiçbir şey hissetmemenden iyidir. Onların üzülmesini umursamıyorum çünkü üzülecekleri bir şey yapmıyorum. Hatta bu işin sonunda mutlu olacaklarına eminim. Sen de mutlu olacaksın!"

"Ben mutuyum zaten. Sen de hemen otelimizi terk et!" dedi Belen sinirle. "Paranı da seni de istemiyoruz. Ödeme yapmana da gerek yok. Bize gösterdiğin ilginin karşılığı olsun." Bal rengi gözleri dolu doluydu.

Genç adamın duruşu değişmedi ama dişleri hafifçe sıkılmıştı. Pürüzsüz cildindeki yanak kasları dalgalandı. Sonra onu elinden tutup çekti. Üç kişilik koltuğa yöneltmişti. "Gel şöyle, otur biraz. Öyle konuşalım!"

"Oturmayacağım!" diye direndi Belen.

Genç adam onun narin omuzlarından hafifçe bastırarak koltuğa oturmasını sağladı. "Otur!" diye de hafifçe emretti. Kendisi de onun yanına oturdu. Gözleri gözlerindeydi.

İşte o anda Belen, onun yarı çıplak olduğunu fark etmişti. Boynuna sarılmış havlu olsa bile atletik göğsü görünüyordu. Elinde olmadan yutkundu. Bu kadar yakınına oturmak zorunda mıydı? Banyodan çıktığı için mis gibi kokusu burnunu doldurmuştu. Kahretsin! Beline dolanmış havlu da hiç güvenli durmuyordu. Bir bacağı hafifçe havludan sıyrılmıştı bile! Bütün haşmeriyle yanında duran yarı çıplak bir erkek bedeni karşısında etkilenmemek hiç de kolay değildi. Buna dikkat etmemeliydi! Sinirini korumalıydı.

"Bak!" dedi Boran uyaran bir sesle. "Sana karşı artık açık olacağım..."

"Daha açık olacak ne var? Bütün foyanızı ortaya döktüm zaten!" Gözleri hâlâ öfkeyle parlıyordu. Elini sertçe çekti. "Benimle oynadığına hâlâ inanamıyorum! Duygularımla oynadın! Beni öpüp okşadın!" Gözleri hafifçe dolmuştu. "Hem de ne için? Şu lanet olası otel için! Bunun için duygularımla oynamana değer miydi? Senden hoşlanmıştım! Sana değer vermeye başlamıştım! Hepsi bir yalanmış!"

"Böyle konuşma, Belen!"

"İstedğim gibi konuşurum."

"Sus artık! Bu oteli satmanız herkesin iyiliğine olacak. Senin, annenin, kardeşinin hatta tüm çalışanlarının!"

"Biz kendi iyiliğimizi düşünüyoruz, Boran Bey!" dedi kızgınlıkla. "Size kalmamış."

"Saçmalama, Belen! Borç içinde yüzüyorsunuz! Çalışanlarınızın maaşını zor ödediğinize eminim. Ya iflas ederseniz ne olacak? Sonra bir daha bu kadar iyi bir teklife bu oteli satamazsınız! Tüm çalışanlarınızın hayatı mahvolacak. Hâlbuki burada açılacak daha büyük bir otelle daha iyi maaşlara kavuşacaklar. Daha rahat bir hayat yaşayacaklar." Yeniden uzanıp genç kızın elini tuttu. "Sen de rahat edeceksin! Kafanda otelin sorunları olmadan üniversiteni okuyabileceksin. Belki de annen, kardeşin de seninle gelecek."

"Bu sözlerinle beni kandırmak için boşuna uğraşma! Bu otel satılık değil. Ne kadar istersen iste, satılık değil. Onu alamayacaksınız! Asla!" Öfkeyle koltuktan ayağa kalktı. Elini ondan kurtarmak istedi fakat daha güçlü bir çekişle genç adama doğru dönmek zorunda kalmıştı. "Lütfen bırakır mısın elimi! Gitmek istiyorum."

Boran oturduğu yerden onun yüzüne bakıyordu. Gerçekler böyle ortaya çıktığı için kederli görünüyordu. Belen, bir an o ıslak saçları yakalayıp üzgün

yüzünü göğsüne bastırmayı öyle arzuladı ki bu saçma düşüncesi için kendisine kızdı. Tüm öfkesine rağmen onun çekiciliğini görmezden gelemiyordu. O yüzden oradan bir an önce uzaklaşması gerektiğini biliyordu. O çıplak göğse dokunmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Her şeye rağmen onun gitmesini... hayatından çıkmasını hiç istemiyordu. Onun için bir değeri olmadığını anlamak, yüreğine çok dokunmuştu. Söz konusu olan sadece otel olsaydı bu kadar üzülmeydi.

Ağlamamalıydı... Neden bu adam? Neden? Neden hayatı birkaç günde böylesine karmakarışık olmuştu? Neden böyle bir adamdan hoşlanmaya başlamıştı?

"Lütfen beni bırakır mısın?" diye yeniden denedi. Sonunda Boran onun elini bırakmıştı ama genç kız dönmekte ve uzaklaşmakta geç kalmıştı. İki kocaman el, ince belinden yumuşakça yakalayınca biraz şaşırdı. Genç adam onu tutup yine kendisine çevirdi. Şimdi düşünceli yüzü, ince bluzunun altından fişkırان taze göğüslerinin hizasındaydı.

"Her şeyi açıklığa kavuşturmadan gitmene izin vermeyeceğim!" dedi Boran. Onun gözlerinin nemlendiğini görmüştü.

"Her şey zaten yeterince açık değil mi?" Sonunda güzel gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Farkında bile değildi.

"Sen sadece görmek istediğini görüyorsun." Ayağa kalktı. İnce belini hâlâ tutarken onu yumuşakça kendisine çekti. "Ağlama, lütfen..." dedi üzgün bir sesle.

"Bırak gideyim!"

"Önce beni dinlemek zorundasın." Genç kıza yumuşakça sarılmıştı.

"Dinlemek istemiyorum!" diye direndi Belen. Belini kıvrıp ona yapışan vücudunu ayırmaya çalıştı. Gözyaşları artmıştı.

"Çocuklaşma, Belen!" Kaşları çatıldı biraz. "İnan bana, aslında bu otel hiç umurumda değil!" İnatçı sesi odada yankılanmıştı.

Belen onun sözlerini anlamaya çalışarak durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu otel babamın projesi. Evet, buraya sizi ikna etme düşüncesiyle geldim ama şu anda ne kadar aptalca davrandığımı daha iyi anlıyorum."

"Yalan söylüyorsun!" Belen'in nemli bakışlarındaki kızgınlık hâlâ duruyordu.

"Daha ilk gün aptalca davrandığımı anlamıştım. Amacım biraz tatil yapmak ve bu küçük aksaklığı halletmekti. Aptalca davrandığımı biliyordum ama ok yaydan çıkmıştı bir kere!"

"Ne olursa olsun, bizimle oynadın!"

"Niyetimi gizlediğim doğru ama hemen açıklasaydım sana yakın olma şansımı kaybederdim."

Belen yutkundu. “Bu daha alçakça!” Kendiliğinden süzülen gözyaşlarıyla genç adamın içtenliğini anlamaya çalışıyordu. “Bizimle yakınlaşarak bizi içeriden vurmaya denedin! Sana inanmıyorum! Duygularımızla oynadın! İyi niyetimizi kullandın! Hepsi de burayı alabilmek içindi!”

Boran dişlerini sıktı. “Sana söyledim! Bu otel umurumda değil! Babama oteli alamadığımızı söylerim, olur biter!”

“Sonra da yine mafya yöntemlerine mi başvurursunuz?”

“Saçmalama! Hangi yöntemler bunlar? Bahsettiğin tekneden de tur şirketine de haberim yok! Ben öyle bir şey yapmadım.”

Burnunu çekti bir çocuk gibi. “Yalan söylüyorsun! Hepsi rastlantı olamaz.”

Boran onu biraz daha kendisine çekti. Bu sefer biraz sertçe olmuştu. “Bana inanmalısın, Belen!” dedi yavaşça. “Bazı şeyleri gizlemiş olabilirim ama içlerinde bu söylediklerin yok. Ne tekne sahibinin vazgeçmesinden ne de başka bir olayla ilgim var. Fakat bunlar bile oteli satmanız konusunda haklı olduğumu ispatlıyor.”

“Anlamadım?” İnce bluzu üzerinden onun çıplak göğsüne temas ettiğine dikkat etmemeye çalışıyordu. Elleri iki yandan sallansa da ona fazla yakındı.

“Burayı satmanız lazım! Burası sizi tüketiyor. Senin çok önemli bir zamanını, enerjini alıyor.”

“Bu... Bu seni niye ilgilendiriyor ki?”

Boran derin bir nefes aldı. Gözleri genç kızın dolgun, öpülesi dudaklarına kilidendi bir an için. “Niye ilgilendirdiğini hâlâ anlayamadın mı?” diye mırıldandı gizemli bir sesle.

Belen elleriyle adamın ellerini tutup çekmek istedi ama kelepçe gibi parmakları belinden söküp almak imkânsızdı. Dudaklarına takılıp kalan gözler ise içini ürpertmişti. Öfkesi gitgide farklı bir yöne kayıyordu. Teninin mis gibi kokusu, o anda dayanılmaz bir hâle gelmişti.

“Artık hiç umurumda değil!” dedi burnunu yine çekerek. Islak burunla bile bu güzel kokuyu alması saçma değil miydi? Yoksa hayal gücü mü onunla oyun oynuyordu? “Bırakır mısın beni...”

“Hayır!” dedi Boran inatla. “Her şeyi düzeltmeden olmaz.”

“Ancak buradan gidersen her şey düzelir! Bunu anla artık!”

Boran'ın ağzından, “Çok geç!” diye kısa bir cümle çıktı. Sakin, kararlı bir tona sahipti. “Gidemem... Buradan da hayatından da çıkmayacağım, Belen... En azından şimdilik...”

“Fakat neden? Neden? Madem oteli istemiyorsun, o zaman ne istiyorsun?”

“Bu çok açık değil mi?” dedi Boran yumuşakça. “Aklımdaki her şeyin önüne geçtin! Kendimi tanıyamaz oldum. Seni gördüğüm ilk saniyeden beri istediğim tek şey, sensin!”

Bu son cümleler genç kızı hem duraklatmış hem de korkunç bir dehşete düşürmüştü. Öylece genç adamın yanan gözlerine bakıyordu. Şaşkınlıkla tekrar etti. "Be-Ben mi?" Kekelediğinin farkında bile değildi.

Boran'ın bir eli yavaşça yukarıya süzüldü. Pürüzsüz yanağında nadide bir şeymiş gibi gezindi. Neyse ki ağlaması dinmişti. Son bir damlayı parmağının ucuyla sildi. "Asıl kötülüğü bana sen yaptın! Ne yaptığının farkında bile değilsin."

Belen yutkundu. Hem sözlerinin etkisi hem de yanağında gezinen parmakların verdiği ürperti aklını karıştırmıştı.

"Yapma şunu!" dedi kızgınlığını geri getirmeye çalışarak. "Dokunma artık bana! Uzak dur benden!"

Boran kederli bir nefes çekerken oldukça düşünceliydi. "Keşke senden uzak durabilsem!" dedi yavaşça. "Keşke arkama bile bakmadan buradan kaçıp gidebilsem!" Gözleri dudaklarına takılmıştı yine. "Keşke sadece bakarak bile senden böylesine etkilenmesem!"

Dudakları öne doğru eğildi. Belen büyülenmiş gibiydi. Kaçıp gitmekle orada kıpırdamadan durmak arasında kararsızdı. İlk tepkisi dudaklarını geri çekmek olmuştu ama ne kadar kaçabilirdi ki? Adamın kolları cendere gibiydi. Beli kıvrılrsa da sadece bir yere kadar uzaklaşabilmişti.

Sonunda dudakları, genç adamın dudakları ile örtüldü.

Kızgın olmak, öfkeli olmak, kırılmış olmak da bir yere kadardı. Neticede o hayatı boyunca değer verdiği ilk erkekti. Onun aklını ilk karıştıran, onu ilk öpen, onu heyecandan heyecana sürükleyen ilk adamdı. Hatta ağlatan! Bunun tecrübesizlikle ilgisi yoktu. Yeterince çapkın erkek tanımıştı. Boran'ın onun üzerinde farklı bir büyü vardı.

Ve o böyle yumuşakça, sevgiyle öperken daha ne kadar direnebilirdi ki?

"Yapma!" dedi öpücüklerin arasından. Tüm itirazı bu kadardı. Yalvarır gibiydi. Avuçlarını genç adamın göğsüne dayamıştı. Aslında onu itirmek istemişti ama elleri teninde yapışıp kalmıştı sanki. "Bana bunu yapma!"

Boran dudaklarını geri çekti. Ciddi bakışları, genç kızın hâlâ nemli olan gözlerindeydi. Onun hislerini anlamaya çalışır gibi bakıyordu. "Ne yapmıyım?" diye sordu yavaşça.

"Beni etkilemeye çalışıyorsun. Sana... Sana kırgınım ben!" Yarı aralık gözlerde kızgınlıkla birlikte hüznü vardı.

"Ölümcül bir suç işlemedim ben!" diye kendisini savundu Boran. Gözleri genç kızın dudaklarına kaydı. Hafif aralık dudakları ne kadar da çekiciydi! "Fakat söz konusu sen olunca, ölümcül bir suç işlemekten zerre kadar çekinmem!" dedi ağır ağır.

Belen sessizce bakıyordu. Bu ne demekti şimdi? "Boran! Duygularımla oynama artık!" diye inledi.

Boran'ın cevabı, o çekici dudakları yine kendi dudaklarıyla hapsedmek olmuştı. Kollarıyla onu sıkıca sararken, Belen'in verebileceği her şeyi istiyor gibiydi. Vücutları sımsıkı birbirine yapışmıştı. Genç kızın direncini tamamen yok edinceye kadar büyük bir ihtirasla öptü onu. Belen artık direnmeyi bırakmıştı. Dudakları önce küçük küçük kıpırdandı. Akli direnmesini söylerken, kalbi her şeyi oluruna bırakmasını istiyordu. İkisinin arasında sıkışmış elleri, yavaşça yukarıya doğru süzüldü. Kaslarının her bir kıvrımını hissederek omuzlarına doğru yükseldi. Dudaklarını hırpalayan dudaklara aynı ateşle karşılık verirken kolları yavaşça boynuna dolandı. Genç adamın omuzlarındaki havlu yere düştü.

Öpücüğün etkisiyle gözlerini kapamış, vücudunu ona yaslamıştı. Birkaç dakika sonra kucaklandığını, başka bir yere doğru götürüldüğünü hissetti. Dudakları hâlâ küçük küçük öpülürken, bilinçaltından nereye götürüldüğünü anlamıştı. Boran onu kocaman yatağın yanına kadar hiç zorlanmadan taşıdı. Sonra usulca yere bıraktı. Belen'in kolları hâlâ onun boynundaydı. Genç kızın uzun kirpikleri aralandı. İkisi birden yatağa bakmışlardı.

"Hayır! Sana hâlâ kızgınım!" dedi Belen kısıp bir sesle. Kalbi ise deli gibi atıyordu. Kızgınlığını bastıran bir histi bu. "Aklındakini yapmayacağım..."

"Neyi?.." Genç adamın sonraki hareketi, onun tişörtünün alt kısmını tutmak olmuştı.

Belen yutkundu. Bluzunun hafifçe çekiştirilmesiyle tüm vücudunu delice ürpertiler sarmıştı. Kolları hâlâ onun boynundayken, sanki tutsakmış gibi hissediyordu. Kalp atışları iyice hızlanmıştı. Gözlerini genç adama çevirdi.

"Aklındakini işte..."

"Aklımdaki neymiş?"

Boran onun gözlerinin içine bakıyordu. Bir yandan da genç kızın bluzunu göğüs hizasına kadar sıyırmıştı. Belen sessiz kalınca sıyırmaya devam erti. Gözlerinin içine baka baka başından çekip aldı. Üstelik Belen farkında olmadan, kollarından ve başından çıkmasına yardımcı olmuştu. Sonra elleri yine genç adamın geniş omuzlarına indi. Uzun sarı saçları ise bluzun yakasından kurtulup karmaşık bir hâlde ince omuzlarına dökülmüştü. Bu sefer o omuzlar çıplaktı. Tıpkı karşısındaki adamın kaslarla kaplı geniş omuzları gibi. Tek bir fark vardı, o da göğüslerini saran incecik sutyeni...

Fakat belli ki o da Boran için önemsiz bir engeldi. Bir eli kolayca arkasındaki kopçayı çözüvermişti. Tecrübesi hemen belli oluyordu. Omuzlarından sıyırmaya bile gerek görmeden, gevşemiş sutyeni üste doğru itip göğüslerini meydana çıkardı. Bir an hayranlıkla baktı. Sonra avucu amansız bir kararlılıkla o ılık kabağırlara kapandı.

Belen'in nefesi kesilmişti. Zorlukla yutkundu. "Kızgınlığımı yaşamama bile izin vermiyorsun!" diye öfkeyle soludu. "Sen gerçekten kötü bir adamsın. Bırak beni!" Göğüs ucunda, adamın sert avucunun teması dayanılmaz bir çaresizlik

yaratıyordu. Elini yakaladı. Okşamalarına engel olmak istedi ama bu imkânsızdı. Üstelik... Üstelik o okşamaların altında göğüsleri taş gibi gerilmişti.

"Kızacağın bir şey yapmadım!"

"Bu şekilde mi ikna ediyorsun beni? Baştan çıkararak mı?"

"Çaresizim..."

"Sen mi yoksa ben mi?"

Boran'ın dudakları ona doğru eğiliyordu. "Kesinlikle ben..." diye mırıldandı. "Kesinlikle ben!"

Ardından küçük öpücüklerle genç kızın direncini iyice kırmaya başladı. Yaptığını bilinçsizce yapıyordu. Onun direncini bilerek kırmak için değil... Sadece öpmek istediği için öpüyordu! Göğsünü okşamaktan zevk aldığı için okşuyordu. Aslında sakince düşünse, o yatağın yanında bunları yapmaması gerektiğini çok iyi anlardı. Ok yaydan çıkmak üzereydi.

Sonunda öpüşleri daha yoğun olmuştu. Belen artık karşı koyamıyordu. İç güdülerinin esiri olmuştu. İki el beline dolanıp onu sıkıca çekerken, göğüsleri onun sert tenine yapıştı. Bu temas harikaydı. Diline dokunan dilin keyfine varırken iri bedenine sıkıca sarıldı. Kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu biliyordu ama o anda umurunda değildi. Hiç hissetmediği zevk dolu dalgalar rüm vücudunda geziniyordu.

Boran yavaşça dudaklarını geri çekti. Birkaç saniye genç kızın buğulanmış, teslim olmuş gözlerini süzdü. Öpüşmekten dolayı dudakları kızarmıştı. Sonra kararlı bir şekilde sutyen askısına uzandı. Yavaşça çekip omuzlarından almak istedi.

"Hayır! Yapma!" dedi Belen safça. Hâlbuki iki göğsü de zaten meydandaydı. "Burada bırakalım artık... Kavgaya etmek için yanlış bir zamanda geldiğim belli oldu."

"Gitmek mi istiyorsun?" Boran'ın da sesi öpüşmenin etkisiyle boğuklaşmıştı.

"Mümkünse..." Tüm bedeni kalmak isterken gitmek, ne kadar da zor olacaktı. "Beni bırakırsan..."

Bu ucu açık bir cevaptı ama farkında değildi. Genç adamın parmakları sutyeni omuzlarından usulca çekip almıştı. "Bırakmam gerektiğini biliyorum ama... kendime engel olamıyorum." Karmakarışık duygularla dolu olduğu belli oluyordu. Sutyen yere düşerken o da yavaşça yatağın kenarına oturdu. Genç kıza belinden tutup açık bacakları arasına çekti. Beline sardığı havlusunun iyice sıyrılmış olması bunu kolaylaştırmıştı.

Dokunmaya korkar gibi narin omuzlarını, özgürce ileriye bakan göğüslerini seyretti bir süre. "Ne kadar güzelsin!" diye fısıldadı. Sesinin tonundan ne kadar etkilendiği belli oluyordu.

“Onlarla vedalaş!” dedi Belen kendisini toplamaya çalışarak. “Bu son görüşündü.” Oysa göğüslerini onun dudaklarına doğru uzatmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Sertleşmiş uçlarının bu sinyali genç adama yolladığının da farkındaydı.

“Kendini kandırma, Belen...” dedi genç adam. “Bu hikâyenin sonunu bilmiyorum ama... uzun bir süre hayatındaki tek erkek olmaya niyetim var.” Bunu ispatlamak ister gibi istekli dudaklarını pembe tepeciklere doğru uzatmıştı. Biraz zorbaca ucunu dudakları arasına aldı.

Bu sahiplenici baskıyla, Belen gözlerini istemsizce yumdu. Göğsünde hissettiği bu ilk temas, nefesinin kesilmesine sebep olmuştu. Bu ne güzel bir histi! Oradan kaçıp gitmesi gerektiğini biliyordu ama bacakları öylesine halsizdi ki bunu yapamıyordu. Göğüslerinde biraz hoyratça gezinen dudaklar onu cezalandırmak ister gibiydi. Genç adamın nefesi ateş gibi olmuştu. İri avuçları da yuvarlak kalçalarına kapanmış, onun geri kaçmasını engellemek ister gibi çekiyordu.

Tepkisiz durmaya uzun süre dayanamadı. Elleri genç adamın yüzüne doğru gitti. Daha nazikçe öpmesini ister gibi yüzünü avuçları arasına aldı. Göğsüne yaptığı baskıyı ayarladı. Boran'ın öpüşleri o andan sonra yumuşamıştı. Şimdi elleri de daha nazikti. Sırtında, belinde, kalçalarında geziniyordu. Hatta bir ara öne doğru kaydı. Belen şortunun düğmesinin çözülüp fermuarının indirildiğini hissetse de karşı koymamıştı. Şortu usta ellerce bacaklarından sıyrılıp yere düştü. Aynı eller iç çamaşırının içine, hevesle kalçalarına kayınca, yaşadığı çılgınca ürperti ikiye katlanmıştı.

Bu dayanılmaz bir şeydi. Yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Nasıl izin verdiğini anlayamıyordu ama... gerçekten çok güzeldi. Karnının altında başlayan sızı bile zevk vericiydi. Çılgınlıktı ama kalçasını okşayan ellerin oraya kaymasını bile arzulamıştı. O sızıyı sevgi dolu, araştıran parmaklar geçirebilir miydi ki? Buna izin verip vermeyeceği de ayrı bir sıkıntıydı.

Sonunda genç adamın ellerinin baskısına dayanamayan iç çamaşırı, yavaşça kalçasından aşağıya doğru sıyrıldı. Genç adamın yardımıyla, ince bacaklarından süzülüp yere düştü. Belen artık onun karşısında çıılçıplak olduğuna inanamıyordu. Aldığı zevkin ve heyecanın karşısında bacakları tir tir titriyordu.

Boran dudaklarını geri çekmişti. Hayranlıkla karşısındaki ince bedeni süzdü. Beli ne kadar ince, kalçaları ne kadar da tatlı bir yuvarlaklıktaydı. Teni pürüzsüzdü. Dümdüz göbeği aşağıya kadar devam ediyordu. Hayal ettiğinden bile güzeldi.

Genç kız o bakışların etkisiyle gerildi. Bir erkeğin karşısında çıplak olmak ve ateşli bakışlarla seyredilmek güzel bir histi. Kasıklarındaki sızı daha da artmıştı. Araştıran parmak uçları göğüslerinde, karnında usul usul dolaşmaya devam ediyordu. Nadide bir eseri severmiş gibiydi. Göbeğinden aşağıya doğru teklifsizce kaydı. Sanki genç kızın düşüncelerini okumuş gibi aralık bacak-

larındaki ürperen kısmı buldu. Küçük dokunuşları, genç kızın dudaklarının zevkle sıkılmasına sebep olmuştu. Hafif bir baskıyla, oradaki kıvrımı ezberlemek ister gibi geziniyordu. Bacakları istemsizce biraz daha aralanmıştı.

Buğulu bir şekilde, genç adamın yanan gözlerine baktı. Dokunuşları gerginliğini azaltacağına daha da artırmıştı. Ürpererek ona doğru eğildi. Bu sefer dudaklarını kendisi uzatmıştı. Uzun öpüşmeleri, son kırılma noktasını da geçtiklerinin deliliydi.

Dudaklarını geri çeken genç adam, Belen'in elini bırakmadan yatağa doğru uzandı. Tam ortasına kendisini sırt üstü bırakırken, genç kızın ince vücudunu da üstüne doğru çekmişti. Kollarıyla onu sıkıca sardı. Belli ki ağırlığını hissetmiyordu bile. Dudakları incecik boynunda, omuzlarının kenarında gezinmeye başladı. Belen hissettikleri karşısında çaresizce tepki veriyordu. Göğüslerinin altındaki bedenin sıcaklığını rahatlıkla hissedebiliyordu. Boynunda gezinen dudakların sıcaklığı ise çıldırtıcıydı. Adamın elleri de boş durmuyordu. Yumuşak hareketlere sırtında, belinde ve kalçalarında geziniyordu. İçgüdüsel olarak çok ilerlediğini, kendisini toparlaması gerektiğini biliyordu ama yine de karşı koyamıyordu.

Bu... Bu nasıl bir şeydi böyle? Oysa ona kızgın olmalıydı! Ona karşı böyle yumuşak olmamalıydı! Ve böyle istekli!

Ne var ki o anda ona olan kızgınlığı da öfkesi de buhar olup gitmişti. Öpücüklerin ve okşanmasının etkisiyle nefesi hızlanmıştı. Sonra nedense onun yüzünü görmek istedi. Son bir kez görmeliydi. Ne kadar istendiğini bilmeliydi!

Genç adamın üzerinden yavaşça yana kaydı. Boran ona engel olmamıştı. Dizlerinin üstünde durdu. Gözleri kesişti bir an... O yoğun arzuyla dolu koyu gözler, istediği cevapla doluydu. Artık oyun yoktu. Boran onunla sevişirken asla rol yapmıyordu. Fakat genç kıza olan bakışlarında başka bir şey daha vardı. Çekip gitse, izin verecek gibi duruyordu. Sanki son kararı Belen'e bırakmıştı. Elbette bu daha kötüydü. Belen bu sorumluluğu almaya hazır olup olmadığını bilmiyordu. Fakat tüm vücudu, bilmediği bu şeye devam etmesi için ona sinyaller gönderip duruyordu.

İçinden gelen merak ve heyecanla genç adamın gövdesini seyretti. Kalın kollarını, geniş göğsünü, dümdüz midesini... Alt tarafını saran havluya kadar indi. O da zaten iyice sıyrılmak üzereydi. Altında gizlediği pek bir şey kalmamıştı. İstemsizce yutkundu.

Hayatında ilk kez bu kadar çıplak, bu kadar güçlü ve güzel bir erkek vücudu görüyordu. Üstelik önceden hiç merak bile etmemişti. Buna ne vakti ne de hevesi olmuştu. Aslında hiçbir erkek kendisini bu adam kadar etkilememişti. Elinde değildi. Ona doğru bir mıknatıs gibi çekiliyordu. Onun olduğu her yerde duyuları alarm hâlindeydi.

Gözlerini kaçırmadan, hayranlıkla elini uzattı. Büyülenmiş gibiydi. Havluyu usulca çekip açtı. Ürkek bir temasla, genç adamın heyecanlanmış erkek-

liğine dokundu. Parmak uçları, üzerinde ürkekçe gezindi. Ne kadar güzeldi! Sonra cesareti arttı. Avucuyla sımsıkı sardı. Onu okşarken, gücünü ve istekliliğini hissetmek hoşuna gitmişti. Kendi bedeniyle aynı tepkiye sahipse, bu sert şey de fazlasıyla sızlıyor olmalıydı.

Parmak uçları bir süre sonra kaslarla dolu karnına, oradan da biçimli göğsüne kaydı. Sert tenini okşamak çok zevkliydi. Sonra dudaklarını esmer göğsüne doğru uzattı. Onun kendisine yaptığı gibi dilinin ucunu göğsünde gezdirdi. Ardından kokusunu içine çekerek erkeksi boynuna gömdü yüzünü. Bunu yaparken ince bedenini yeniden onun üzerine uzatmıştı. Altında uzanan sert vücudun her kıvrımını rahatlıkla hissedebiliyor, inanılmaz bir haz alıyordu. Özellikle bacaklarını aralayıp zevk alan bölgelerini o sertliğe doğru bastırmak, çok ürperticiydi. Göğüsleri adamın geniş göğsüne yapışmışken bu zevkli temasın tadına doyasıya varıyordu.

Genç adam ise kontrolü şimdilik ona bırakmıştı. İsteddiği gibi davranmasına izin veriyordu. Tecrübesine rağmen kalbi gümbür gümbür atıyordu. Kendisini toy bir delikanlı gibi hissediyordu. Kalp atışlarının genç kız tarafından nasıl olup da duyulmadığını anlayamıyordu. Acele etmek de istemiyordu. O özel bir kızdı. Özel olarak davranılmayı hak ediyordu.

Belen bir zaman sonra dudaklarını geri çekti. Uzun saçları ikisinin de yüzünü kaplamıştı. Kolları üzerinde doğrulup altındaki adamın gözlerine baktı. Bir süre burun buruna bakıştılar. Bundan sonra olacaklar için hazırды. Güzeli şeyler hissedeceğini biliyordu. Vücudu deli gibi bu sinyalleri yolluyordu. Artık kayganlaşan bölgesindeki sert baskı kendisine yeterli gelmiyordu. O büyüklükteki bir şeyin bedenini zorlayacağı düşüncesi korkutucu olsa da bunu sabırsızlıkla istiyordu.

“İstersen... burada kesebilirsin!” diye fısıldadı genç adam arzulu bir sesle.

“Ben mi?” En sızlayan yerindeki sert baskı artınca gözlerini hafifçe yumdu. O istekli şeyin ucu tam da doğru noktaya konumlanmıştı ve şimdi de ondan izin bekliyordu.

Aptal adam! Vicdansız! Kalpsiz!

“Evet...”

“Neden sen değil?” Kalçalarını hafifçe oynatıp baskının içine birazcık süzülmesine izin vermişti. Bu bilinçsizce yaptığı bir şeydi. Bu temas o kadar güzeldi ki!

“Çünkü ben kesmek istemiyorum!” diye fısıldadı Boran. O da vücudunun tepkilerine engel olamıyordu. Kalçasından tuttuğu genç kıza yumuşakça kendisine çekti. Kasığını hafif bir baskıyla kucağındaki genç kıza doğru kaldırmıştı.

Belen'in gözleri irileşti. Bedeni hafifçe gerilmişti. Sadece uç kısmının zorlayıcı baskısını hissediyor olsa da fazlası için yeterince fikir veriyordu. Masumiyeti ile arasında birkaç milim ya kalmıştı ya kalmamıştı.

“Vazgeçebileceğim bir noktada olduğumu mu sanıyorsun?” dedi zorlukla. Bir sabunun elden kayması gibi, genç adam milim milim içine doğru kayıyordu. Kasıklarındaki zevkli sızı bu ilerleme ile farkı bir boyuta geçmişti.

Boran cevap vermedi.

Belen gözlerini tamamen yumdu. Minik kıpırdanışlarla devamının gelmesini sağladı. Bu ilk ilişkiydi ve her şeyi hissetmek, her şeyi hatırlamak istiyordu. Vücudunun gizli kısmını zorlayan bu sert şey, sanki hep kendisine aitti. O kadar doğal bir içgüdüyle onu kabul etmişti ki belli bir noktaya geldiğinde hissettiği acı çok önemsizdi. Küçük kasılması, sevecen ellerin okşamasıyla dağılıp gitti.

Sonunda daha fazlasını istediğini belli ederek onun kucağında yavaşça doğruldu. Bacaklarının altında yatan kocaman gövdeyi ve içine yerleşen erkeksi gücü hissederek birleşmeyi tamamladı. Dudaklarından zevk dolu koyu bir inleme çıkmıştı. Her şeyin böylesine kolay olacağını ummamıştı. Sonra pişman olacağını biliyordu ama... şimdi sırası değildi. Kendisini tamamlanmış, eksiksiz hissediyordu.

Gözleri aralanıp altında yatan harika erkek bedenine baktı. Ellerini usul usul geniş göğsünde gezdirdi. Şimdi o kendisine sahipti, kendisi de ona! Bu güce sahipti. Bu iri bedene... Bu kaslara... Bu güzel surata... Pürüzsüz sert tene! İçini sımsıkı dolduran, canını alan o enerji dolu sertliğe sahipti. Nefesi hızlanmıştı. Kalçalarındaki ellerin baskısının daha da artması ile yine inledi.

Bütün kontrolün kendisinde olduğunu hissederek onun kucaklarında hareketlenmeye başladı. Tecrübesizdi ama hem içgüdüleri hem de usta eller onu yönlendiriyordu. Her hareketi, içindeki canavarı daha çok hissetmesine sebep oluyordu. İnlemeleri sıklaşmıştı. Garipti ama vücudundaki ürperme daha da artmıştı. Rahatlaması gerekirken tam tersine anlayamadığı bir hisle doluyordu. Patlama noktasını bilemediği, delice zevk dalgalarıyla dolmuştu bedeni.

Doğal bir içgüdüyle kalçalarını hızlandırdı. Gözlerini yumarak daha fazlası için uğraşırken, inlemelerini serbest bıraktı. Onun da karşılık verdiğini hissettikçe mutlu oluyordu. Onun iri elinin yönlendirmelerine gerek yoktu artık. İşi neredeyse kusursuzca çözmüştü. Çabuk öğrendiğini her zaman söylerlerdi. Her konuda çabuktu. Belki de aşkta bile!..

O saniyelere kadar seksten beklediğini bulduğunu sanmıştı. O yoğun temasın verdiği hazla, bu işin biteceğini düşünmüştü. Sonunda ne olacağını tam bilmiyordu. Ancak dakikalar sonra içinde dolan coşkunun doruk noktasına ulaşmasıyla büyük bir şok yaşadı. Baş döndürücü bir şekilde yükseldi, yükseldi...

İçinde hissettiği devasa sürtünme yüzünden perişandı. Nefesi kesik ve sanki acı dolu inlemelere dönüşmüştü. Onu da beklemesi gerektiğini hissediyordu ama içinde patlamaya hazırlanan bu şey her neyse, büyük bir hızla geliyordu. Beklemeliydi... Beklemeliydi ama... Ama nasıl? Adamın kaslı kol-

larını çılgınca tuttu. Bütün gücüyle göğüslerini tutan avuçlara yaslandı. Belini büküp başını geriye atarken, ilk kez tattığı hazzın doruklarına bilinçsizce ulaştı. Hiç bitmeyecekmiş gibi sarsılıp durdu. Onun da aynı anda, aynı kendisi gibi sert kasılmalarla tatmin olması, aldığı zevki sanki ikiye katlamıştı.

Saniyeler boyunca, göğüslerindeki ellere yaslanarak kucağında öylece durdu. Olanlara inanamıyordu! Başını geriye atmış, gözlerini sımsıkı yummuştu. İçindeki patlamanın etkilerinin geçmesini bekliyordu. Nefes alışlarını düzenlemeye çalışarak gözlerini açtı. Genç adamın yüzüne bakmamaya çalışarak kocaman gövdenin yanına doğru kaydı. Boran sevgi dolu bir şekilde ona sarılmıştı. Ne harika bir şey yaşamıştı böyle! İnanılmazdı! Utancından genç adamın gözlerine bakamıyordu. Sevişirken cesur olup da sonradan böyle utanmak çok saçmaydı!

Kendisine sarılan adamın sıcaklığını hissederek öylece yattı. Yanağının altında, onun teninin ateşini hâlâ hissedebiliyordu. Belinde gezinen el, uykuya davet eder gibiydi. Saçlarında ise genç adamın dudakları geziniyordu.

Dakikalar geçiyordu. İkisi de kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. On dakika kadar sonra Boran onu okşamayı kesti.

“Belen...” Genç kızın adını fısıldarken bir şey söyleyecek gibiydi. Artık ikisinin de teri soğumuş, nefesleri düzene girmişti.

“Efendim...” diye uykuyla bir sesle fısıldadı genç kız.

“Konuşmamız lazım!”

“Hayır... Şimdi değil.”

“Bak, belki de biz...”

Belen ondan ayrılıp sırt üstü döndü. “Şişşt! Sonra...” dedi yorgunca. Yorgundu ama tatlı bir yorgunluktu ve hâlâ o yaşadığı coşkuyu düşünüyordu. Gözlerini kapadı. Bir kolunu başının üstüne kaldırdı. Ne kadar cazip bir poz verdiğinin farkında değildi. Göğüsleri davet edercesine gerilmişti. “Yaptığımız şeyin güzelliğini bozacak aptalca bir şey söyleme lütfen! Ben sonra söylerim zaten!”

Genç adam onun çıplak vücudunu seyrediyordu. Bu güzelliğe bakıp da arzu duymayacak bir erkek tanımıyordu. Saatlerce onu seyredebilirdi. Fakat... Fakat o kadar çekiciydi ki yine heyecanlanmaya başlamıştı. Bir eli gerilmiş göğüslerine teklifsizce uzandı. Yavaşça okşadı. Tüm gerginliğini hissederek, uçlarının baskısını avucunda hissederek gezindi. Bir yandan da güzel yüzünü süzüyordu. Estetikçinin elinden çıkmış gibi duran burnunu, dolgun dudaklarını, inatçı çenesini hayranlıkla izledi. Daha önce hiçbir kadına böyle doyum-suzca bakmamıştı.

Avucundaki göğüsler kabarıp da uçları iyice sertleşince, onun uyumadığını anladı. Zaten kim okşanırken uyuyabilirdi ki? Ve hangi erkek bu mesaja tepkisiz kalabilirdi?

Ardından yavaşça doğruldu. Genç kızın bacaklarını yumuşakça iki yana açtı. Belen sessizdi. Açık bacakları arasına yavaşça yanaştığında bile gözlerini açmadı. Uyukluyor gibi görünse de ona yeniden sahip olduğunda, dudaklarından kaçan hafif zevk tınısı öyle olmadığını gösteriyordu. Tamamen içine süzüldüğünde ise hafif bir nefesle başını geriye atmıştı. Belli ki Boran'ın devam etmesini bekliyordu.

Elinden geldiğince ikinci sevişmelerini uzattı. Belen'in gözleri kapalı olsa da yüz ifadesi aldığı zevki belli ediyordu. Güzel dudaklarından hızlı nefesler girip çıkıyordu. Genç adam ağırlığını sadece belli bir noktaya bırakırken, hareketleri de serdeşip hızlandı. Genç kızın elleri çarşafı sımsıkı tutmuştu. Kesik kesik nefes alıyordu artık. Darbeler o kadar sertleşmişti ki gergin göğüsleri bile salınıyordu. Önce canı acıyormuş gibi gözleri açıldı. Dudakları çaresizce aralandı. Tüm bedenini kastı. İlkinden bile daha büyük bir zevkle dolduğu için elinde olmadan bağırdı.

Her şey bittiğinde, en az genç adam kadar yorgundu. Fazla bir çaba harcamadığı hâlde, yaşadığı zevk tüm enerjisini alıp götürmüştü.

"Canavar..." dedi yorgun bir sesle. Yarım saat içinde iki kere sevişen herkes bitkin olurdu elbette.

Boran yana kaymıştı. Belen yatış pozisyonunu değiştirmeden gözlerini yumdu. Değiştirecek kadar gücü yoktu zaten. İkinci sevişme uykusunu iyice gerirmişti. Doymuş bir kedi gibi mırıldanmak istiyordu. O kadar keyifli bir yorgunluktu ki dudakları kıvrılmıştı. Uykuya dalmadan önce, yaşadığı şeyin güzelliğini düşünüyordu. Duyduklarından, okuduklarından ve umduğundan çok daha ötedeydi.

Adamın yüzü çıplak göğüslerine yaslanınca, şefkatle saçlarına dokundu. Sık saçlarını okşadı. Böyle yatmaya alışabilirdi. Bedenini bir erkeğe böyle emanet edebilmek güzel bir histi.

Sözde ona kızgındı! Sözde yüzüne karşı ne kadar kötü bir adam olduğunu haykırıp çekip gidecekti. Aptal! Asla kolay bir kız olmamıştı. Ancak söz konusu bu erkek iken, bir tutam pamuk şekeri gibiydi. Tüm direnişi gerçekte o pamuk şeker kadar büyükken, aslında ağza atılınca yok olacak kadar küçüktü.

22. BÖLÜM

HAYATIMDAN ÇIK

4 Temmuz Cumartesi / 20.25

Belen ne kadar uyuduğunu hiç bilmiyordu. Çok güzel, dinlendirici bir uyku içindeydi. Boran'ın yanından kalktığını, bir süre kendisini seyrettikten sonra banyoya gittiğini fark etmemişti. Onun giyindikten sonra sessizce odadan çıktığının da farkında olmamıştı.

Bir zaman sonra inatçı bir ses duyunca, gözleri zorlukla açıldı. İlk önce ne olduğunu anlayamadı. Sonra bunun bir telefon sesi olduğunu anladı. Kendi telefonu muydu bu? Kurumuş dudaklarını yalayarak yatakta doğruldu. Yüzüne dökülen saçlarını geriye itti.

Doğrulunca üzerindeki ince çarşaf aşağıya doğru kaydı. Çıplak göğüsleri meydana çıktı. Dalgın dalgın onlara baktı bir an. Ancak niye çıplak olduğunu hatırlaması uzun sürmemişti. Göğsünün her yeri genç adamın ilk andaki vahşi tavrından dolayı tahriş olmuştu. Küçük uçlarının çevresi minik kırmızı lekelerle doluydu. Yine de ne kadar hoşuna gittiğini hatırlayınca, utanıp dudaklarını ısırdı.

Telefonu hâlâ çalışıyordu. Koltuğun üstündeki şortundan geliyordu. Boran etrafta gözükmüyordu. Hava da kararmak üzereydi. Aman Allah'ım! Ne çok uyumuştum. Saat kaçtı acaba?

Ayaklarını yataktan sarkıtınca, tahriş olan tek yerinin orası olmadığını anladı. Yüz küsur kiloluk bir adamın tüm ağırlığıyla yaptığı baskı, üstelik sonlara doğru çok sert olan darbeleri başka yerlerini de sızlatmıştı. Evet, çok güzeldi ama niye öyle sert davranmıştı acaba? Ona ait olduğunu kanıtlamak için mi?

Şortuna doğru uzandı. Cebinden telefonunu aldı. İç çamaşırları dâhil her şey, yerden alınıp güzelce koltuğun üzerine konmuştu. Boran toplamış olmalıydı.

Telefonun ekranına baktı. Kimin aradığını anlayamamıştı. Bilmediği bir numaraydı. Önce açıp konuşmak istemedi. Ancak arayan kişinin ısrarı ortadaydı. Telefonu durmadan çalışıyordu. Sesini toparlamaya çalışarak açma düğmesine dokundu.

"Alo?" dedi yavaşça.

"Belen?.." İşte bu sesi tanıyordu. Adamın kadife gibi sesi çok netti. Hatta içinde gülümsermiş gibi bir ifade vardı. "Uyandın mı?" diye sordu Boran.

Genç kız yutkundu. "Ever!" dedi cızırtılı bir sesle. Boğazını gizlice temizlemeye çalıştı. "Uyumuşum... Niye izin verdin?"

"Kendiliğinden uyudun. Zararı yok."

"En azından giderken uyandırabilirdin! Kendimi gecelik bir kadın gibi hissettirdim!" Elinde olmadan ona ters davranmaya çalışıyordu. Bu olayın önemini ona belli etmeyecekti.

"Uyandırsaydım seninle yeniden sevişmek isterdim, diye korktum!"

Belen yutkundu. "Yok artık! İki kere yaptık!"

"Yine yapardım ama zamanımız yoktu." Sesi alaycıydı.

"Ben ister miydim bakalım?" Gözleri yeniden etrafında saat arandı. "Sana fazla toleranslı davrandım zaten. Neredesin şimdi?"

"Sizin evdeyim."

"Ne?" Sesi şaşkınlıktan yine çatlak bir şekilde çıkmıştı. Hayretle kocaman açılmış gözleri, sanki genç adam telefonda kendisine bakıyormuş gibi ekrana dikilmişti.

"Sizdeyim, dedim. Evdekiler seni otelde, oteldekiler de evde sanıyor. Kimse odamda olduğunu bilmiyor. Annen artık merak etmeye başlayınca aramaya karar verdim."

"Bu cüretine inanamıyorum..." derken inledi. "Sana durumu yeterince açık anlatamadım mı? Benden de ailemden de uzak durmanı istemedim mi senden? Sevişmemiz hiçbir şeyi değiştirmez. Sen hâlâ bizi kandıran holding sahibi bir fırsatçısın!"

"Doğru!" Onun telefonun diğer ucunda gülümsediğine yemin edebilirdi. *"Balıklar pişmeye başladı bile... Annen otelde seni aramaya niyetleniyordu. Ben ararım dedim. Şimdi yataktan kalk ve gel artık. O yatakta daha sonra yine vakit geçireceksin nasılsa..."*

"Seni... Seni terbiyesiz... Alçak!" diye tısladı Belen. "Bu bir daha olmaya-cak!" Sonra aklına başka bir şey geldi. "Telefon numaram sende var mıydı?"

"Avukat Murat dosyanıza yazmıştı. Şimdi muhabbeti bırak da çık gel. Çok gecikme yoksa aç kalırsın!"

"Sen var ya!.." diye başladı Belen. Bildiği bütün küfürleri ona etmek için ağzını açmıştı ama sonra yutkundu. "Tamam, geliyorum!" dedi homurdanır gibi. "Annemin yanında konuşmuyorsundur umarım. Oyala onu! Duş almanı lazım. On dakikaya oradayım."

"Çarşafı unutma!"

"Ne çarşafı?" diye sorarken başını çevirmiş, buruşmuş yatak çarşafına bakmıştı. Orada masumlüğünün delili olan pembeliği görünce dudaklarını sıkı. Bunu çalışanların görmesi hoş olmayacaktı.

"Bakarsan görürsün..." diye açıkladı Boran.

“Gördüm zaten! Ganimet olarak götürmeyecek misin?” Sesini alaycı yapmaya çalışmıştı. “Bu oteli sana sarmayacağım. Otelden alacağın tek şey bu çarşaf olabilir.”

“Doğrusu, benim için en önemli ganimet sensin. Sadece seni istiyorum. Yanımda... Her zaman...”

“Çok beklersin.”

“On dakikada gelirim demedin mi?”

“Gıcık!”

“Gecikme!”

Genç kız telefonu kapatıp hızla banyoya yöneldi. Bir an gözü büyük dolabın aynasına takıldı. Çıplak bedenini süzdü. Göğüslerinin hoyratça öpülmelerine ve okşanmalarına rağmen hâlâ sarkmamasına şaşırarak kaldı. Bu hafif kızarıklıklar tişörtünden görünür müydü acaba? Arkasını döndü. Neyse ki kalçalarında adamın ellerinin izi çıkmamıştı.

Elinde olmadan ürperdi. Kocaman elleriyle nasıl da tutup çekmişti!

Hemen banyoya geçip hızla duşunu aldı. Saçlarını iyice kurutacak kadar vakti yoktu. Büyük havlulardan birisine sarınıp ayna karşısına geçti. Köşede asılı olan sabit saç kurutma makinesiyle bir iki dakika boyunca saçlarını kuruttu. Bu kadar yeterdi. Geri kalanı bu sıcakta çabucak kururdu zaten.

Odaya dönüp çabucak giyindi. Gözü genç adamın parfüm şişesine takıldı. Alıp açtı, merakla burnuna götürdü. Çok güzel kokuyordu ama bunun tek başına bir anlamı yoktu. Bu koku Boran'ın gizemli, etkileyici kişiliğiyle karışınca kışkırtıcı oluyordu. Sıkıntıyla parfümü yerine bıraktı. Neden sanki böyle bir adama tutulmuştu ki?

Sonra gözlerini yeniden çarşafa çevirdi. O leke her şeyin değiştiğini hatırlatan bir simgeydi. Bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyordu. Boran onunla evlenmek ister miydi? Hiç sanmıyordu. Bu zamanda hiçbir erkek, ilk defası diye bir kızla evlenmek zorunda hissetmiyordu. Bunu ondan isteyemezdi zaten. Sonra kendisini toparladı. Zaten o da Boran'la evlenmek gibi bir düşünceye sahip değildi. O evlenmeyi hayal edeceği bir adam değildi. Olan olmuştu artık. Garipti ki seviştiği için hiç pişman değildi. Yaşadığı olağanüstü bir tecrübe idi. Kaç kadın böyle güzel şeyler yaşayabilirdi ki? Hem de ilk birlikteliğinde!

Bu çarşafı yok etmesi lazımdı. Hızla çarşafı çekip yerinden söktü. Kapıyı aralamadan önce, kulağını dayayıp dışarıyı dinledi. Hiç ses yoktu ama olası bir çalışanla karşılaşma ihtimaline karşı, çarşafı koltuk altına buruşuk bir hâlde sıkıştırdı. Temizlik malzemelerinin bu katta tutulması büyük bir şanstı. Neyse ki otel boştu. Tur otobüsü henüz gelmemişti. Aceleyle koridorun en sonundaki küçük odaya gitti. Üzerinde girilmez yazıyordu. Patron olarak buna hakkı vardı tabii. Olmasa bile kapıyı kırmaya hazırdı.

İçeride iki tane tekerlekli, büyük temizlik arabası gördü. Bir kenarda da iki günde bir yıkanan kirlilerin olduğu birkaç büyük naylon torba duruyordu.

Birisini açıp kat kat vapuğu çarşafı içine attı. Sonra rafların birinden temiz bir çarşaf aldı. Aceleyle genç adamın odasına dönüp yatağına düzgünce serdi. Ellerini beline dayadı. Evet, işlem tamam!dı!

Biraz rahatlayarak dışarıya çıktı. Yine de kimseye görünmemek için dikkatli davranıyordu. Koridordaki güvenlik kamerası için yapabileceği bir şey yoktu. Neyse ki sadece acil durumlarda bakılan bir kayıt yöntemi vardı. Birkaç haftaya kadar kendiliğinden silinirdi. Şimdi daha fazla gecikemezdi.

Kapıyı ardından çekip merdivenlere yöneldi. Koşar adımlarla inmeye başladı. Kimseye görünmek istememesine rağmen holde gezinen gececi Ahmet'le âdeta burun buruna gelmişti.

"Belen Hanım?.." dedi hayretle Ahmet. "Ben sizi evde sanıyordum? Ne zaman içeriye girdiniz siz?"

"Uyuyorsun!" diye fırça attı genç kız. "Giren çıkandan haberin yok! Az önce geçtim ya buradan?"

"Görmedim inanın."

"Neyse... Var mı bir sorun?"

"Hayır!"

"Yeni müşteri?"

"Ben geldikten sonra yok fakat yarın için bir süit oda rezerve edilmiş. Burak not almış."

"Öyle mi? Güzel... Kimmiş?" İlgilenmeye çalışıyordu ama akli evde, annesiyle yalnız kalan Boran'daydı. Adamın annesine neler diyebileceğini, cüretinin sınırı olup olmayacağını tahmin edemiyordu. Bir an önce gidip annesini o deliden kurtarmalıydı.

"Boran Bey'in babası geliyormuş sanırım. Akşamüstü onun için ayırtmış."

"Ne?" Genç kız şok olmuştu. Bu aile buraya çıkartma mı yapıyordu? Deniz Karadağ'ın buraya gelmesi hayra alamet değildi. Belki de oğlunun yapamadığını o yapmak istiyordu. "Yerimiz yok deseydiniz keşke!"

"Ama var!" dedi Ahmet hayretle.

"Peki, tamam! Başka?"

"Her şey normal... Tur otobüsü dönüş yolundaymış. Birazdan misafirleri getirir."

"İyi! Ben evdeyim."

"İyi akşamlar..." dedi Ahmet. Sonra genç kızın ince fiziğiyle oradan uzaklaşmasını hayranlıkla izledi. Ondaki garip tavrı fark etmişse de çok üstünde durmamıştı.

Belen bahçeye çıkınca hızını artırdı. Neyse ki birkaç çalışandan başka ona dikkat edecek kimse yoktu. Sapsarı saçları arkasından uçuşuyor, alacakaranlıkta bile parlıyordu. Evin önüne geldiğinde, etrafına bakındı.

İşte oradaydı! *Maymun!*

Ne kadar da kendini beğenmiş ve rahattı! Sanki kendi evindeydi. Sanki misafirlerine hizmet eden bir ev sahibiydi. Mangalın başına geçmiş, kömür ateşinde balık pişiriyordu. Yanında ise Berkin duruyordu. İkisi iyi anlaşıyor gibiydi. Keyifle konuşuyorlardı. Annesi ise mangal dumanından uzak bir noktada masayı hazırlamaya girişmişti.

Durup üstüne başına çeki düzen verdi. Saçlarını düzeltti. Kurumaya başlamıştı. Nefesini sakinleştirmeye çalışarak o tarafa doğru yöneldi. Oldukça sakin görünmeye çalışıyordu.

Boran onun geldiğini hemen fark etti. Gözleri genç kızın önce asi gözlerinde, sonra da birkaç saat önce kollarında tuttuğu ince bedeninde gezindi. Annesi o sırada eve doğru yönelmişti. Kızını görünce durakladı.

“Nerede kaldın, Belen?” diye sordu azarlarcasına.

“Geldim işte anne!” dedi onu sakinleştirmeye çalışarak. Gözlerini Boran’a çevirmemeye çalışıyordu. Annesinin kızdığı belliydi ama son birkaç saattir bu cüretli adamın yatağında olduğunu söyleyemezdi ki!

“Bu otel olayını iyice abarttın sen. Bomboş otelde tüm gün ne yaptın ki? Biraz da kendine zaman ayır!”

“Vaktin nasıl geçtiğini anlayamamışım anne. Özür dilerim.”

“Benden değil, Boran’dan dilemelisin.”

Belen’in gözleri mecburen genç adama çevrildi. Onun bu diyalogu duyduğu, dudaklarının hafifçe kıvrılmış olmasından belliydi. Dişlerini sıktı. “Evet... Biraz işim vardı. Kusura bakmayın, Boran Bey...”

Genç adam hafif bir tebessümle başını salladı. “Sorun değil. İş önemli... Biz de zaten daha bitirmedik. Birkaç dakikaya pişmiş olacak.”

“Teşekkür ederim...” Gözleri mangalın üzerinde nar gibi kızarmış balıklara kaymıştı. Bir anda midesinin açlıktan kazındığını hissetti. Gerçekten de çok güzel kokuyordu. Sabah boğazına tıkanan iki lokmayı saymazsa dünden beri bir şey yememişti. Ayrıca bir iki saat önce büyük bir efor harcadığı düşünülürse acıkması çok normaldi.

“Balıkları biz yakaladık abla!” diye gururla atıldı Berkin. “Boran Abi’yle balık avına gittik.”

“Duydum...” Boran’ın gözlerine bakmamaya çalışıyordu.

“Kamışla yakaladık. Ben de üç tane tuttum. Bana balıkları temizlemeyi de öğretti!” Berkin’in gözleri parlıyordu. “Çok kolaymış.”

“Bundan sonra o iş sende!” dedi Della oğluna. “Benimle gel de içecekleri getir.”

İkisi oradan uzaklaşırken, Boran dikkatini yeniden mangaldaki balıklara vermiş görünüyordu. Belen ona doğru sokuldu. “Bu ne şimdi?” diye hiddetli ama annesinin duyamayacağı bir sesle sordu. “Burada ne arıyorsun?”

"Balık pişiriyorum!" dedi Boran sakın bir sesle.

"Aprallaşma! Bunu görüyorum ama burada olman ne kadar yanlış, farkında değil misin?"

"Beni annen davet etti."

"Bunu da biliyorum ama... ama bu, ben tüm gerçekleri öğrenmeden önceydi."

"Yine mi aynı konu?"

"Tabii ki aynı konu! Yahu, adam! Hiçbir sırrın kalmadı. Hakkındaki her şeyi öğrendim. Bize yakınlaşmaktaki amacını anladım."

"Yanlış anlamışsın!" Boran tınlamamıştı bile. "Hem barıştık sanıyordum."

"Yatağında olanlar barıştığımızı göstermez."

Genç adam durup gülümsedi. "İlki belki ama ikincisi gösteriyor gibi geldi."

Belen ne diyeceğini bilemeden dudaklarını sıktı. "Hoşuma gittiğini inkâr edecek kadar iki yüzlü değilim. Senin aksine ben hep dürüstüm."

"Ben de seni istediğimi hiç gizlemedim."

"Ve oteli!" Ellerini beline koydu. "Annemin davetini reddetmen gerekirdi. Yarıktan kalkıp hiçbir şey olmamış gibi buraya gelmen, annemle vakit geçirip kardeşimle balık pişirmen çok komik değil mi?"

Genç adam omuz silktili. "Bence değil! Seviyorum yemek pişirmeyi... Evde de yaparım bir şeyler."

Belen hayretle bir nefes aldı. "Boran!" dedi isyan eder gibi. "Yemek pişirmenden bahsetmiyorum ben!"

Genç adam yan gözle ona baktı. "Neden bahsettiğini biliyorum Belen ama bence boşunu telaş yapıyorsun."

"Telaş mı? Hissettiklerimin yanında telaş kelimesi az kalır. Yalvarırım sana, ne olursun... Hayatımızdan çık git! Görmüyor musun? Ailem sana alışıyor. Kardeşim sana hayran! Bir otel uğruna onları da kıracaksın!"

"Niyetim onları kırmak değil ve inşallah böyle bir şey olmayacak. Çabalarını takdir ediyorum *sevgilim* ama hâlâ yanıldığın noktayı göremiyorsun..."

Onun söylediği özel kelimeye dikkat etmemeye çalıştı. "Ya-Yanılmak mı? Nerede?"

"Gitmem konusunda! Bensiz olmayı şu an için unutmalısın. Hele bugün olanlardan sonra..."

Belen ne diyeceğini bilemeden sessizce durdu bir an. "Peki! Kabahatin çoğu bendeydi, kabul ediyorum," diye söylendi yavaşça. "Fakat şimdi mantıklı düşününce..."

"Mantıklı düşüneceğimiz başka bir sürü meselemiz var. Öncelikli olan ise benim gitmem değil." Duruşu dikleşmiş, geniş gövdesi daha da irileşmişti. "Gidersem... Eğer gidersem yine dönmek üzere giderim." Durup düşündü

bir an. Sonra omuz silkti. "Ya da sen nereye gidersen ben de oraya gelirim. Üniversiteye gidersen diye diyorum. Senin İstanbul'da okuman konusunda ısrarcı olacağım sanırım!"

Belen şok içindeydi. Ne diyordu bu adam? Güzel gözleri titredi. Dudaklarını sıkı. Minik elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Bu... Bu sözlerine inanamıyorum! Bu nasıl bir öz güven böyle? Sen deli misin? Neden beni çıldırtmaya uğraşıyorsun? Anlamıyor musun? Asla! Bir daha asla! Bugün olan şeyin tekrar olacağını sakın sanma! İlk ve sondu..."

Annesi ve kardeşi evden çıkınca konuşmaları da kesilmiş oldu. Boran yeniden balıklara dönmüştü. Belen de mecburen oradan uzaklaşıp annesine yardım etmeye gitti.

"Balıklar hazır..." dedi Boran genç kıza bakıp. "Servis tabaklarını alabilir miyim?"

Berkin çoktan masaya oturmuştu. İlk balık servisi kendisine yapılacağı için memnun bir şekilde bekliyordu. Belen pişmiş iki büyük balığın olduğu servis tabağını çocuğun önüne bırakınca hemen balığa doğru uzanmıştı. Kimseyi beklemeye niyeti yok gibiydi.

"Oğlum!" diye uyardı Della. O sırada Boran bir başka balık tabağını da Della için dolduruyordu. "Biz medeni insanlar genellikle çatal kullanıyoruz!"

Berkin bir an utanır gibi annesine baktı. Sonra gözleri Boran'a çevrildi. Genç adamın gözlerinde en ufak bir ayıplama belirtisi yoktu. "Anne! Elimle yesem olmaz mı?" diye masumca rica etti.

Della kısa bir düşünme süresinin ardından başını salladı. "Peki, ye ama dikkat et parmaklarını yakma." Belen onun tabağını da önüne bırakmıştı. Della tabağının üzerindekiyle baktı bir an. "Ben bunları nasıl yerim?" diye hafifçe sızlandı.

"Berkin gibi elle tabii!" dedi genç adam tatlı bir sesle. "Et balık kelle, bunlar yenir elle, demiş atalarımız. Ben de sanırım onun gibi elimle yiyeceğimi. Çok akıllısın, evlat!"

Oğlan hemen gururlu ve mutlu bir yüzle yerinde kıpırdanmıştı. Belen ikisi arasındaki hoş iletişimi görünce dişlerini sıkı. Bu adam gerçekten de çok kalpsizdi. Keşke Berkin'i böyle etkilemeseydi.

"Onu demiyorum. Çok fazla bunlar bana!" diye söylendi Della.

"Balık faydalıdır. Yersiniz kolayca ve çabucak eritirsiniz. Afiyet olsun!" Pişmeye devam eden son balıkları hem kendisine hem de Belen'e hazırlamak üzere mangala dönmüştü.

Birkaç dakika sonra hepsi de tabaklarındaki balıkları keyifle yiyordu. Belen masada, genç adamın tam karşısındaydı. Yanında kardeşi oturuyordu. Balıklar harika pişmişti. Genellikle az yiyip hemen kaçan Berkin, o gece iki balığını da sızlanmadan midesine yuvarlamıştı. Balıkların yakalanmasında emeği olduğu için silah zoruyla yemesine gerek kalmamıştı.

"Harika olmuş gerçekten!" dedi Della genç adama. "Mangalda balık çok yedim ama bunun tadı hepsinden daha değişik olmuş!"

Genç adam memnun bir şekilde başını salladı. Beğenileceğinden zaten emin olduğu belliydi. "Bir ay boyunca, Hindistan'da bir ormanda birkaç arkadaş kamp yapmıştık. Beş altı sene önceydi. Oranın yerli halkı birkaç yerel otları önce terbiye ediyor, sonra da canlı ateşe konmuş büyük yaprakların üstünde böyle pişiriyordu. Sizin otelin mutfağında gerekli tüm terbiye malzemelerini bulamadım ama yine de işimizi gördü işte."

"Çok sevdim ben!" dedi Berkin hemen. Balık yüzünden küçük, sevimli dudakları yağlanmıştı ve ona çok şeker bir hava katmıştı. Parmakları da yağ içindeydi.

"Ben de bayıldım doğrusu!" dedi Della. "Tarifini isteriz."

Belen sessizdi. İşin doğrusu, o da bu değişik lezzetteki balığa bayılmıştı ama bunu söyleyecek değildi elbette.

"Veririm..." dedi genç adam. "Hintli köylüler lezzetsiz bir kurbağayı bile, beş yıldızlı otellerdeki değme yiyeceklerle yarışacak hâle getirebiliyorlar. Yöntemleri nesilden nesile aktarılmış."

"Kurbağa yemek istemem tabii..." derken yüzünü ekşitmişti Della. "Bu güzel ziyafet için gerçekten teşekkürler. Çok güzeldi, değil mi Belen?" Kızındaki garipliğin farkındaydı ama ne olduğunu bir türlü tahmin edemiyordu.

Genç kız gözlerini genç adamın ciddi gözlerine çevirdi. Annesini kızdırmak istemediği için hafifçe gülümseyerek onayladı.

"Evet, çok güzel pişmişti. Teşekkür ederim."

Boran onun gülümseyişi karşısında bile ciddiyetini bozmadı. Genç kızın mecburen konuştuğunun farkındaydı. Onun, aralarında sanki hiçbir şey geçmemiş gibi davranmaya çaba harcamasına hem kızıyor hem de saygı duyuyordu. Başka kızlar olsa masumluğunu hoşlanmadığı bir adam için kaybettiğini düşünüp, ağlar sızlardı. Hatta ailesine şikâyet edip evlenmeleri için baskı bile yapardı. Görünüşe göre Belen'in öyle bir tavrı olmayacaktı.

İşin aslı, tüm kararlı konuşmasına rağmen Boran da henüz ne yapacağını bilmiyordu. Durumlar çok değişmişti. Çok karışmıştı. Aklını bir türlü toparlayamıyordu. Mangalın başında geçen düşünceli dakikalarda bile belirli bir kanaate varamamıştı. Belen'in şu umursamazlığı ve hâlâ devam eden kızgınlığı da işi iyice karıştırıyordu.

Her şey nasıl bu hâle gelmişti? Bugün onunla sevişmeyi hayal bile etmezken her şey bir anda oluvermişti. Üstelik ne kadar da güzeldi! Hayatı boyunca böyle bir deneyim yaşamamıştı. Genç kıza olan ilgisi kendisini korkutuyordu. Az önce ona söyledikleri doğrudu. Arkasına bile bakmadan kaçıp gitmesi gerektiğini bildiği hâlde, ondan ayrılmaya hiç hazır değildi. Bu ne tür bir bağımlılıktı? Seks işin önemsiz bir kısmıydı. Ona bakarken bile zevk alması normal miydi? Peki, onun yanındayken içini dolduran yaşama sevincine ne demeliydi?..

Belen birden annesine çevirdi gözlerini.

"Biliyor musun anne?" diye sordu belirgin bir kinayeye. "Boran Bey aslında kimmiş?" Della gözlerini kızına çevirmişti. Genç kız, Boran'ın yanan kara gözlerinin kendi üstünde olduğunu bilerek devam etti. "Deniz Karadağ'ın oğlu olmasının dışında demek istiyorum yani..."

Della önemli bir açıklamanın geleceğini hissederek duruşunu değiştirdi. Sonunda kızındaki rahatsızlığı anlayacaktı galiba. "Kimmiş?" dedi öylesine.

"Kendisi, aslında otelimizi almak isteyen Gülten Holding'in veliahdıymış..." Gözlerini genç adama çevirmemek için elinden geleni yapıyordu. O güzel gözlere baksa yumuşayacağını, her şeyi açıklamaktan vazgeçeceğini çok iyi biliyordu. Fakat bugün açıklamasa bile, nasılsa annesi bunu eninde sonunda öğrenecekti. Sadece bu güzel ziyafette genç adamın keyfini bozmayı arzulamıştı. Masaya sinen soğukluk bedenini ürpertmesine rağmen acımasızca devam etti. "Aslında bizimle olan ilgisi, tamamen bu otelin arazisi üzerineymiş. Bizimle sadece oteli satmamız için ilgileniyor."

Meydan okurcasına başını Boran'a çevirdi. Kardeşi dâhil herkes genç adama bakıyordu. Boran ise sakın bir şekilde kendisini süzüyordu. Sadece dudakları hafif bir sıkıntıyla gerilmişti. Bu ani saldırıyı beklemediği kesindi.

Sessiz geçen bir iki saniyeden sonra Boran bakışlarını Della'ya çevirdi. "Gördüğün gibi Della, bu oteli şahsen istemediğimi defalarca söylememe rağmen Belen nedense bana inanmak istemiyor..." dedi tatlı bir tebessümle. Belen'in çocuksu bir inadı varmış gibi konuşmuştu. "Proje habamın... Ben de sadece belki yardım ederim diye düşünmüştüm. Onun bir ay önce buraya geldiğinden haberim bile yoktu. Onu da senden öğrendim."

Della hafif bir nefes aldı. Ayıplayan bakışlarını kızına çevirmişti. "Boran zaten her şeyi anlattı, kızım!" dedi kuru bir sesle. Kızının terbiyesizce davrandığını düşünüyor ve bu durumuna anlam veremediği için ona kızınaktan kendini alamıyordu. Belen'in davranışları her zaman asi ve hırçındı ama bu nazik genç adama karşı daha toleranslı olabilirdi.

"Her şeyi mi?" derken yutkunmuştu Belen. Her şey olamazdı!

"Evet... Her şeyi!"

Genç adam yavaşça konuşmaya girdi. "Evet, sana önce de dediğimi gibi, burayı bize satmanız çok hoşumuza gider. Fakat şu anda zaten bu kıyıda iki önemli arazinin sahibiyiz. Siz satmamak için direnince, bu akşam buraya gelmeden diğer yandaki başka bir arazinin sahipleriyle görüştüm. Önceden randevulaşmıştık. Sanırım onlar olumlu dönüş yapacaklar. Böylece sizin yanınıza otelimizi yapabiliriz. Yeterli alana sahibiz."

Belen duyduklarına inanamıyordu. Boran ona bir değil, birden fazla gol atmıştı. Öncelikle ondan önce annesine her şeyi yetiştirmişti! Ayrıca seviştikten sonra kalkıp bir de iş görüşmesine gitmişti! İnanamıyordu bu adama! Üstelik onu inatlaşan küçük bir çocuk durumuna da düşürmüştü!

"Kayalığın yanı mı?" diye sordu Della merakla. "Sezgin Bey'lerin yeri..."

"Evet... Orada da küçük bir pansiyon var ama işlerin iyi olmadığından bahsediyorlar. Hemen hemen sizinki kadar araziye sahipler."

"Ama onun plajı güzel değil ki!" diye mırıldandı Belen. "Mercan kayalıkları var suyun içinde."

"Harika bir fırsat işte! Dalgıçlık yapmayı seven müşteriler için ideal. O kayalıklar dalma sporu için mükemmel bir ortam sunuyor bana kalırsa. Her yer balık kaynıyor. Batık bir tekne olduğunu bile duydum. Yarın sabah kahvaltından önce gidip kontrol etmek istiyorum. Geri kalan kumsalı da yüzmekten hoşlananlar için düzenleriz."

"Mehmet Abi ve Huriye Abla'nın arazisi ne olacak?" O fırtınalı günde, yağmurdan korunmak için kullandıkları kulübenin de bulunduğu diğer araziyi soruyordu. "Orayı da almışsınız."

Genç adam omuz silkti. "Değerlendirilir bir şekilde. Yeni otelle bağlantılı lüks kulübeler yapabiliriz mesela. Hawaii'de görmüştüm. Phuket Adaları'nda da çok var böyle kulübeler. Sizin plajdan iki arazi arasında geçiş yapılabilmesi karşılığında size ödeme de yaparız."

"Her durumda bizi boğacaksınız!" dedi Belen biraz öfkeyle. Dişlerini sıkı-mıştı.

Genç adam başını salladı. "Sanırım biraz öyle... Biz burada faaliyete geçsek sizin buradaki kazancınızda mutlaka azalma olacaktır. En fazla iki sene içinde bu otel zorluk çekmeye başlar."

"Zorbalık bu!" dedi Belen.

"Sadece ticaret..." diye mırıldandı Boran. "Biz almasak başkası alıp aynı şekilde değerlendirecekti." Hafif bir nefes aldı. "Otelinizi şimdilik almaktan vazgeçmiş olsak da size yaptığımız teklif yine geçerli kalacak. Satmak isterseniz biz almaya hazırız."

Belen onun yüzüne bakıyordu. Güzel gözleri solmuştu. "Satmayacağız!" dedi donuk bir sesle.

"Anlıyorum... Siz bilirsiniz. Senin zannettiğin gibi, anneni ya da Berkin'i asla kırmamı ben!" Bakışları önce onları dikkatle dinleyen Berkin'e, sonra da Della'ya çevrildi. "İnanın bana, sizi üzecek bir şeyi isteyerek yapmam. Yapana da izin vermem. Dostluğunuzdan başka istediğim bir şey yok." Son olarak gözleri Belen'e dönmüştü.

O bakışların etkisiyle genç kızın içi titredi. Evet, onlardan istediği hiçbir şey olmayabilirdi ama sesinin altındaki ince tını, genç kıza ait her şeyi istediğini, tamamını alıncaya kadar da durmayacağını vurguluyor gibiydi. Bu adamdan en kısa sürede kaçıp uzaklaşması gerektiğini hissediyordu. Yoksa sadece vücudunu değil, kalbi dâhil her şeyi elde edinceye kadar devam edecekti. O bir zorbaydı. Hatta tatlı bir canavar! Keşke böyle kalbini hızlandıracak şekilde bakmasaydı!

"Peki, bu konu kapandı diyebiliriz o hâlde!" dedi Della gülümseyerek. "Biz de dostun olmaktan memnun oluruz."

"Peki, baban niye geliyor ki?" diye sordu Belen aniden. İkna olmamış gibiydi.

Della irkilmişti. Gözleri Boran'a çevrildi. "Deniz Bey mi geliyor?"

"İşlerden kısa bir ara bulmuş." Boran sakın bir sesle açıklamaya başlamıştı. "Hiçbir art niyeti olmadığına eminim. Benim burada olduğumu öğrenince o da gelmek istedi. Daha önce geldiğini bilmiyordum elbette ama demek ki burayı çok beğenmiş."

"Sadece bir gece kaldı!" dedi Belen.

"Ben de bir iki günlüğüne gelmiştim. Gördüğün gibi bir haftayı geçti."

Belen çatalını sertçe masaya bırakıp ayağa kalktı. "Benim buna hiç kafam yatmadı. Milyarder iki adamın otelimizde kalmasını anlayamıyorum. Bir planınız olduğuna dair yemin bile edebilirim."

"Tabii ki benim burada kalmanın bir amacı var. Öncelikle yandaki arazileri daha iyi keşfetmiş olduk. Ortamı, denizi, ulaşımı, havayı ve daha bir sürü şeyi etüt edebildim. Ek olarak..." Berkin'e sıcak bir şekilde gülümsedi. "...kendime iyi bir arkadaş buldum. Boyle tatlı bir aile içinde bulunmayalı uzun zaman olmuştu." Sesi onun kızgınlığına hiç aldırmadığını gösteriyordu.

"Kusura bakma ama ben yine de sana güvenmiyorum. Bizden sakladığın sırların olduğuna eminim."

Boran başını eğdi. "Herkesin ufak tefek sırları vardır."

"Benim yok!" dedi Belen inatla. Sonra Boran'ın gözlerinin parlamış olduğunu gördü.

Genç adam, "Emin misin?" diye sormadan önce bile, birkaç saat önceki inanılmaz güzellikteki sevişmelerini hatırlamıştı. Bu en büyük ve en özel sırdı.

"Ben kahveleri hazırlayayım!" dedi sınırını ve utancını belli etmemeye çalışarak. Boşalmış tabağını alıp eve doğru yöneldi. Oradan uzaklaşırken genç adam inceleyen gözlerle arkasından bakıyordu.

Della içini çekti. Kızındaki bu asi tavra inanamıyordu. Tamam, her zaman böyle yarı deli, vahşiydi ama genelde eve gelen misafirlere elinden geldiğince kibar davranırdı. Demek bu yakışıklı gence karşı elinden ancak bu kadar geliyordu! Ama neden? O güzel bal rengi gözlerdeki bakış o kadar açıktı ki! Belen neden direniyordu? Adamın oteli almak istemesi o kadar da kötü bir şey değildi ki? Bunu gizlemesi de hainlik sayılmazdı. Gelir gelmez oteli almak istediğini söylemesi zaten çok saçma olmaz mıydı? Üstelik iş hayatında bazı adımların dikkatle atıldığını bilecek kadar onların da tecrübesi vardı. Büyük paraların döndüğü bu işlerde yapılan ufacık bir hata, büyük kayıplara sebep olabilirdi.

"Sen onun kusuruna bakma..." dedi Boran'a. "Çocukluğundan beri babası yüzünden erkek gibi yetişti. Biraz gözü kara oldu. Bazen beni de korkutuyor."

"Önemli değil..." dedi Boran sakın bir sesle. Sonra usulca ekledi. "Onun bu hâlini seviyorum..."

Della, genç adamın son cümlesini içerik olarak tam anlamasa da üzerinde durmak istemedi. Boran'ın, kızına karşı ilgisi olduğunu görmeyecek kadar kör değildi. Belen gibi bir kızı da ancak Boran gibi dik duruşlu bir adam ehlileşirebilirdi. Fakat görünen oydu ki ikisi için de pek bir ümit yoktu. Özellikle Belen'in adama karşı inatçılığı çok açıktı. Ayrıca Belen haklıydı. Boran milyarder bir iş adamıydı. Birkaç gün sonra Belen'i ve bu otel macerasını unutup gidecekti.

Tıpkı babası Deniz Karadağ'ın gittiği gibi!

Genç kız ise mutfakta elinden geldiğince oyalanmıştı. Sakinleşmeyi bekliyordu. Boran'ın gerçekleri açıklayarak saldırı sistemini değiştirmesi kafasını karıştırmıştı. Gerçekten oteli almaktan vazgeçmiş miydi? Tüm amacı masumca orada kalmak olabilir miydi? Tabii, kendisiyle bir daha sevişmek istediğini unutmamalıydı. Bu hiç masumca sayılmazdı!

"O yatakta daha sonra yine vakit geçireceksin nasılsa..." demişti ona.

Bu nasıl bir cesaretti? Bu nasıl bir öz güvendi? Tamam, ondan hoşlandığını gizleyememişti. Onun odasında, o yatakta istese geri çekilebilirdi. Boran onu hiçbir şeye zorlamamıştı. Fakat bedeninde o kadar çok nokta sızıyordu ki daha fazlası için neredeyse hiç düşünmemiştii.

Kahveleri tepsiye koydu. Düşüncelere daldığı için neredeyse soğumaya başlamışlardı. Bahçeye geri döndüğünde, Boran'ın Berkin ile bir şeyler yaptığını gördü. Merak etmesine rağmen sadece gözünün ucuyla bakıp masaya yöneldi. Annesi masanın üzerindeki toparlayıp kenara koymuştu. Bir bezle masanın üstünü siliyordu.

Kahveleri masaya dizmeye başladı ama hâlâ annesinden iki erkeğin ne yaptığı ile ilgili bir açıklama gelmemişti. Sonunda dayanamadı. "Ne yapıyorlar?" diye sordu annesine.

"Boran, babanın eski dalış takımlarına bakıyor..." dedi genç kadın. Sandalyesine oturup iki erkeğin olduğu tarafa baktı.

"Neden?"

"Yarın sabah kayalık burunda dalacağını söyledi ya?" diye öylesine hatırlattı Della.

"Dalacağını söylemedi! Keşif için oraya gideceğini söyledi!" dedi Belen içinde bir ürpertiyle. Farkında olmadan gerilmişti. Elindeki son kahve fincanı hafifçe titredii. Kahvenin birazı fincanın kıyısından süzüldü.

Della dikkatle kızını süzüyordu. Saf kız! İşin içinde bu yakışıklı adam olunca tepkileri belirgin bir şekilde değişiyordu. Gülmemek için kendisini zor tuttu.

"Dalacakmış..." dedi sakince.

"Anne!" dedi Belen âdeta isyanla. Bütün koruma içgüdülerini aniden canlanıvermişti. Belli etmemeye çalışsa da gözleri endişeyle irileşmişti. "Onların hepsi de çürümüştür. Kaç yıldır kullanılmıyor. Hem kayalığın ötesinin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?"

"Evet, biliyorum ama adam okyanusta köpek balıklarının içinde bile dalış yapmış. Hem bana niye söylüyorsun ki, kızım? Git ona söyle!"

"Hayır! Sen söyle!"

"Benim işim değil..." dedi kadın ince bir alayla. "Ayrıca bize ne ki? Kocaman adam! Hatta sana ne?"

Evet! Belen de *"Bana ne!"* diye düşündü. Bir aksilik olsa dünya kendini beğenmiş bir adamdan kurtulmuş olurdu hiç değilse. Bu aptal adam dünya için fazlaydı. Kendisi için fazlaydı. Ama sonra... Bütün kalbi sızlamıştı. Buna izin veremezdi!

"Sen yine de söyle!" dedi annesine endişeli sesiyle. "Müşterilerimizin çılgınlıkları yüzünden başımızı derde sokamayız."

"Ne yapayım, kızım? Kulağından tutup odasına mı hapsedeyim? Onun karısı gibi davranma! Adamı korkutacaksın. Erkekler üzerlerine çok düşen kadınlardan hoşlanmazlar."

"Ne alakası var anne ya? Dediğim gibi, ben sadece otel için endişeleniyorum. Yoksa umurumda değil." Hafif bir nefes aldı. Annesi haklıydı zaten. Ona neydi ki? Alt tarafı birçok defa öpüşmüşler, iki defa da sevişmişlerdi.

"Aman! Bu otel sende saplantı oldu!" dedi Della kaşlarını çatarak. "Senin üzerindeki etkisini artık sorgulamaya başlıyorum!"

"O bize babamdan hatıra... Emeklerinin karşılığı!"

"Hiçbir şey senden değerli değil, kızım!" Della çok ciddi konuşmuştu.

Belen bir şey demeden gidip sandalyesine oturdu. Başını çevirip iki erkeği süzdü bir an. "Boran Bey, kahveniz hazır!" diye seslendi kuru bir sesle. En iyisi önemsememektir. Adam zaten hayatlarını gasp etmişti. Utanmasa otel yerine bu evde yatacaktı! Hatta genç kızın yatağında!

Kahvesini yudumlarırken Boran yanlarına geldi. Belen'e teşekkür edip kendi kahvesine uzandı. Masanın kenarına babasından kalan şnorkeli ve zıpkını koymuştu. Berkin normalde yemekten sonra odasına gider ve oyun oynardı. Fakar o gece Boran'ın yanında olmaktan aşırı keyif aldığı belliydi. Genç adam, oğlan çocuğunun sorduğu sorulara sabırla cevap veriyordu. İki erkeğin muhabbetine bazen Della da katılıyordu. Belen ise sessizce izliyordu. Canı hiç konuşmak istemiyordu. Kabalık yaptığını biliyordu ama Boran aldırımıyordu nasılsa!

Onun yarın o tehlikeli mercan kayalığında tek başına dalmasına engel olmalıydı. Nedense bunun tehlikeli olacağını hissediyordu ve yüreği sıkışıyordu.

Zamanında köpek balıklarıyla birlikte dalış yapması umurunda bile değildi. Üstelik tüple değil; uyduruk, eski bir şnorkelle dalacaktı. Bu çok saçmaydı.

Kahvesini içen Boran, bir süre sonra kibar bir şekilde izin isteyip ayağa kalktı. Della'nın çay içme teklifini nazikçe reddetmişti. Belen'le bakıştılar bir an. Genç kız sesini çıkarmadı. Kalması için ona ısrar etmedi.

"İyi geceler..." demekle yetindi.

Fakat o giderken, arkasından bakmadan yapamamıştı. Elinde şnorkel ve palerle gözden kaybolurken iç çekti.

"Onu sabah uyarmalıyım. Önemsizmiş gibi söylerim. Evet, zaten ona önem vermiyorum ki!"

23. BÖLÜM

AŞKIN DOLAMBAÇLI SÖZLERİ

5 Temmuz Pazar / 07.25

Sabah uyandığında, güzel bir günün mutluluğu ile dolu olmalıydı aslında! Ne de olsa bugün pazardı. Tatil günüydü. Oysa aklında gıcık bir yakışıklı varken uyanışları bile sıkıntılı olmaya başlamıştı. Neredeyse sürekli Boran'ı düşünüyor olması çok can sıkıcıydı. Üstelik bir de buna sevişmelerinin verdiği garip duygular eklenmişti. İki kere seviştiği bir adama kızmakta zorlanıyordu. Neredeyse her anını eksiksiz hatırlıyordu ve hatırladıkça uykusu daha da açılıyordu.

Evet! Hiç değilse o anılar tatlıydı! Yeniden yapılabilecek kadar zevkli ve özeldi.

Kollarını kaldırıp bir çocuk gibi gerindi. Neşeli kuş sesleri odasının içini dolduruyordu. Artık kalkma vakti gelmişti. En iyisi kendisini ev işlerine veya otel işlerine vermektir. O zaman düşünceleri dağılıyordu. Bu sabah annesine ve kardeşine güzel bir kahvaltı hazırlayarak başlayabilirdi mesela...

Yataktan çıkıp banyoya gitti. On beş dakika sonra duş almış, saçlarını kısmen kurutmuştu. Şimdi kendisini daha zinde hissediyordu. Giyindikten sonra aynada kendisine baktı. Kısa gri şortu ve askılı siyah bluzu ile her zamankinden farklı değildi. Oysa bugün eski yaşının son günüydü. Yarın yeni bir yaşa girecekti.

"Hey! Yarın artık bir yaş daha büyüyorsun, sersem!" dedi yavaşça. "Daha mutlu görünmelisin!" Gülümsemesi pek içten değildi. Aynada kendisine bakan bu kız, artık eskisi kadar mutlu ve bağımsız görünmüyordu.

Oysa kimseye karşı bir bağı yoktu. Boran ondan bir söz istememişti. Sevişmelerinin karşılığı olarak evlenmelerini de istememişti. İsteyecek gibi de durmuyordu. Buna rağmen Belen ona karşı garip bir şekilde bağlılık hissediyordu. O yokken zaten hayatında hiçbir erkek olmamıştı. O yokken hiçbir erkeğe ilgi duymamıştı. Şimdi o vardı ve elbette bir gün gidecekti. Peki, o gittikten sonra bir daha başka bir erkeğe ilgi duyabilecek miydi? Kendisini başka bir erkeğin kollarına öylesine katıksız bir teslimiyetle bırakabilecek miydi? Öpüşlerinden aynı tadı alabilecek miydi?

Bunlar o kadar da zor sorular değildi. Bunların gerçekleşebileceğini hiç sanmıyordu.

Boran onu iyice yalnızlaştırmıştı!

Saatine baktı. Sekize geliyordu. O ne yapmıştı acaba? Bir anda, onun sabah erkenden dalmaya gideceğini hatırladı. Kaşları çatıldı. Babasının eskimiş rakımlarıyla dalmak da neydi? Bu hiç güvenli değildi ki!

Elinde olmadan geceki endişesi depreşti. Gerçekten gitmiş olabilir miydi? Hem de tek başına! Bu mümkündü. Boran yapmayacağı şeyi söyleyen bir adam değildi.

Aptal sırık!

Sessiz adımlarla merdivenden aşağıya indi. Etrafta henüz hiç ses yoktu. Annesi de hâlâ uyuyor olmalıydı. Pazar günleri hepsi biraz geç kalkardı. Kahvaltıları geç yaparlar, birlikte oldukları tek günün tadını çıkarırlardı.

Kahvaltıyı biraz sonraya bırakarak evden çıktı. Ses yapmadan kapıyı aralıktan çekti. Gidip gelse ne olurdu ki? Hem oteli kontrol eder hem de adama bakarak bir taşla iki kuş vurmuş olurdu. Onu yine uyaracaktı. Kayalıkların ötesindeki arazi tehlikeliydi.

Hızlı adımlarla yürümeye başladı. Otoparka çıkıp ağaçların gölgesindeki siyah arabanın yanından geçti. Otele girdiğinde, sadece birkaç çalışan ortalıktaydı. Çevrede pazar sakinliği hissediliyordu. Onlara yalın bir şekilde selam verdi. Doğruca resepsiyona yöneldi. Gece nöbetini devredecek olan Ahmet, görevi devralacak Burak'a bir şeyler anlatıyordu.

"Günaydın!" dedi ikisine birden. "Ben terasta olacağım. Boran Bey dışarı çıkarsa haberim olsun."

Ahmet'in kaşları hafifçe kalktı. "Ama... Boran Bey çıktı bile!" dedi yavaşça.

Belen yerinde çakılıp kaldı. Dönüp delikanlıya baktı donuk bir yüzle. "Ne zaman?"

"Beş dakika kadar oldu. Dalmaya gidiyormuş. Elinde malzemeler vardı."

Belen nefesini tutmuştu. "Mercan kayalığına doğru mu gitti?"

"Bilmiyorum, hiç dikkat etmedim."

Ne inatçı bir adamdı bu böyle! Bu adam yüzünden bütün hayatı heyecan ve stres olmuştu. Nedense endişeden kalbi hızlanmıştı. Tedirgin olmaya gerek yok, diye düşündü. Fakat bir saniye sonra dayanamadı, geldiği yöne doğru geri döndü. Keşke önce kayalığa uğrasaydı. Fakat nereden bilebilirdi ki adamın bu kadar erkenden oraya gideceğini!

Bahçeye çıktıktan sonra adımlarını hızlandırdı. Sabahın o saatine rağmen hava epeyce sıcaktı. Kendi evlerinin bahçesinden mercan kayalığı daha kestirmeydi. Neredeyse koşarak iğde ve çam ağaçlarının arasından plaja geçti. Oturmaya sevdiği kayalığa geldiğinde, üzerine çıkıp etrafına baktı. Boran'ın dalmayı düşündüğü mercan kayalarıyla dolu arazi, iki yüz metre kadar daha ilerideydi. O bölgede deniz daha derin ve akıntı daha güçlüydü. Suyun içinde gözle görülen büyük kayalar da vardı. Son birkaç senede orada beş kişinin

boğulduğunu hatırlıyordu. Suyun derinlerindeki mercanlar çok tehlike yaratmıyorsa da plaja kadar uzanan bazı kısımları keskindi. O yüzden burayı işleten pansiyon sahipleri pek memnun değildi. Müşterileri genellikle Lavandel Otelin plajına gelirdi ve babası sağken buna ses çıkarmazdı.

İşte oradaydı! Az miktardaki kumun üzerinde durmuş, denize bakıyordu. Henüz suya girmemiş olduğunu görünce rahatladı.

Boran ise genç bir kızın kendisi için endişelendiğinden habersiz bir şekilde ayakta duruyordu. Elindekileri yere bırakmış, iri dalgalı denizi seyrediyordu. Önünde duran kayalıklarda gerçekten de yoğun bir dalga vardı. Fakat endişeli olduğu için öyle duraklamamıştı. Çok daha dalgalı ve tehlikeli denizlerde yüzmüştü. Bu güzel manzarayı seyretmek hoşuna gitmişti. Dümdüz bir plajdansa böyle vahşi doğası olan yerleri daha çok seviyordu. Burası biraz da Afrika'da girdiği dalgalı okyanusa benziyordu.

Başını çevirip arkasında kalan ağaçlıklı alana baktı. Burası bir aile pansiyonu olarak işletiliyordu. Bu mercan kayalığı yüzünden çok müşterileri olmadığını öğrenmişti. Burayı satın alabilirlerse babasının Lavandel Otel konusunda yumuşayacağını umuyordu.

Suyun içini de merak ediyordu doğrusu. Eğer umduğu gibi olursa otel müşterileri için sportif aktiviteler düzenlenebilirdi. Bu avantaj, mercanların olumsuz etkisini olumluya çevirebilirdi. Belki böylece Belen denen o tatlı baş belasının da içini rahatlatabilirdi.

Onun yüzünden tüm gece neredeyse hiç uyuyamamıştı. Çarşafı değiştirmiş olsa bile yatağa, yastığa, koltuğa, banyoya ve tüm odaya sanki onun kokusu sinmişti. Yatakta nereye dönse onunla olan sevimlerini hatırlıyordu. Havluyu çekip almasını ve sonraki yaptıklarını unutamıyordu. Hem ürkek hem de cesurdu. Sonuna kadar da istekli... Ne var ki o güzel sevim bile, genç kızın içindeki kızınlığı söndürememişti.

Üzerindeki gömleği omuzlarından sıyrıp yere bıraktı. Eğilip yerdeki şnorkeli ve gözlüğü aldı. Soğuk su belki bedenindeki gerginliği azaltırdı. Şnorkel biraz eskiydi ama idare ederdi. Gündüz gözüyle bakınca paletlerin birkaç çatlağı olduğunu görmüştü ve giymekten vazgeçmişti. Suyun içinde ayağında yırtılma ihtimali yüksekti.

Mercanlarda ayaklarını kesmeden denize girebileceği küçük bir patika görmüştü. Oradan girmek üzere hazırlandı. Hafif bir rüzgâr siyah saçlarını alnına döktü. Gitme vakti gelmişti.

Tam kayaların arasında açılmış insan yapımı küçük patikaya doğru adım atacaktı ki berrak, güzel bir ses duydu.

"Boran..."

Merakla başını çevirdiğinde, Belen'in birkaç metre arkasında durduğunu gördü. Normalde gelişini hissederdi ama bu aralar o kadar dalgın olmuştu ki arkasına bu kadar yanaştığını fark etmemişti bile.

"Belen?" dedi şaşkınlığını belli edercesine. Gözleri kısıldı sonra. "Ne anıyorsun burada?"

Belen omuz silkti. "Gezmeye çıktım desem inanmazsın, değil mi?"

Boran hafifçe kaşlarını çatı. "Pek değil! Bu saatte evinde olmasan bile, değerli otelinde olman gerekmiyor mu senin?"

"Seni merak ettim, aptal!"

"O niye?"

Genç kız ona doğru yürüdü. Birkaç metre kala durdu. "Aptal dememi mi soruyorsun yoksa seni niye merak ettiğimi mi?"

"Aptal olduğumu ben de biliyorum!" dedi Boran. Kendi kendisiyle dalga geçer gibiydi. "Niye merak ettiğini sordum."

"Bu suların tehlikeli olduğunu sana kaç kere söyledik. Ne inatçı bir adam-sın sen böyle! Daha geçen sene pansiyonun iki müşterisi şurada boğuldu. Son üç senede beş kişi öldü! Hepsi de iyi yüzücü olduklarını iddia ediyorlardı."

Boran genç kıızı süzüyordu. Sapsarı saçları rüzgârda salınırken sivri çenesi ve incecik boynu ile çok güzel duruyordu. Alnı ve şakakları hafifçe terlemiş, kalın teller tenine yapışmıştı. Buraya kadar hızlı adımlarla geldiği belliydi.

"Benim için endişe mi ediyorsun yoksa?" diye sordu hafif bir alayla. Bu sorunun cevabını çok merak ettiğini ancak böyle alaycı olarak gizleyebilmişti.

"Sadece bir müşterim için endişeleniyorum."

"Bırak şimdi dolambaçlı sözleri! Benim için mi, değil mi?"

"Aynı şey değil mi?" Eliyle dalgalı denizi gösterdi öylesine. "Burası bizim kayalıktan bile daha tehlikeli! Başına bir şey gelebilirdi." Sesindeki endişeyi gizlemeye, düz bir şekilde konuşmaya çalışıyordu.

"Gelirse senin yüzünden olur!" dedi Boran gülümseyerek. "Oтели satsaydın burayı almak gibi bir düşüncem olmazdı. Şimdi buna mecburum. Babam geliyor ve ona bir şeyler sunabilmeliyim!"

"Şimdi de beni mi suçluyorsun?" Belen'in gözleri irileşmişti. "Buraya gelmeni, cazibenle beni ayartmanı ben mi söyledim?"

"Hiç öyle bir niyetim yoktu!" dedi genç adam rahatça. "Fakat aklımı çe-lecek kadar güzel olman senin suçun!" Gözleri dalgalarla çalkalanan denize döndü. "Şimdi de başarısızlığımı gizleyebilmek için bu suya girmem lazım."

Belen de denize bakmıştı. Sonra ani bir kararla geriye döndü. Arkasındaki ağaçlardan birisinin önüne oturdu. Sırtını gövdesine yasladı. Sabah güneşiyle uzayan gölgeler, oturduğu yeri hâlâ serin tutuyordu.

"İyi... Peki, dal bakalım!" dedi ters bir sesle. "Beni dinleme! Aptalca davran! Ben de seni burada beklerim."

"Ötele dönmeyecek misin?"

"Hayır! Seviştiğim ilk erkek için endişelenip kurdeşen dökeceğim burada!"

Sesi yine tersti. “Boğulursan falan, sakın benden yardım isteme! İyi yüzemem ben! Sadece bir çomakla cesedini sudan çıkarmaya çalışırım, hepsi o!”

Boran güldü. “Korkma ya! Gerçekten de daha tehlikeli yerlerde yüzdüm. Benim hakkımda bilmediğin birkaç küçük detay var.”

“Eminim bundan zaten! Vücudundaki yaralar o detayların eseri olmalı. Belki de sörf yaparken suya düşüp kesmişsindir? Zengin çocukları nerelerde başlarını belaya sokarlar? Uzakdoğu ve Hindistan’dan başka yani? Hawaii? Güney Afrika?” Boran cevap vermeden onu süzüyordu. “O kurşun delikleri de öfkeli bir kocaya mı ait acaba?” Gözleri genç adamın kaslı vücudunda gezinmişti. Esmer teninde bu mesafeden hiç birisi belli olmuyordu ama dün yataktayken her ayrıntıyı görecekti, o yaraları okşayacak kadar ona yakındı.

“Neden suya girmek için senden izin almam gerekiyormuş gibi hissediyorum acaba?” diye söylendi Boran.

Belen kartlarını doğru oynamazsa genç adamın doğruca denize gidip, tehlikeli sulara kendisini bırakacağını biliyordu. Sorusunu duymazdan gelip eliyle yanındaki kumlara dokundu.

“Yanıma gel de açıklayayım.”

Boran gerçekten şaşkındı. Bir denize, bir de genç kıza baktı. “Belen...”

“Hadi, yanıma gel de şu manzarayı izleyelim. Yağmurda oturduğumuz gün gibi... Birkaç dakika otelden uzak olmak bana iyi gelmişti.”

Boran şnorkeli ve gözlüğü yere bırakıp isteksizce ona doğru yanaştı. “Babamla aramızı bozacaksın!”

“Sen de annemle benim aramı bozdun! Hak ediyorsun! Sana kaba davrandığımı düşünüyor.”

Genç adam onun yanındaki gölgeliğe çökerken alaycı gözleri genç kızın üstündeydi. “Haksız sayılmaz!”

“Sen haksız olduğun için haksız sayılmaz! Hâlâ otelden bu kadar çabuk vazgeçmiş olmana inanamıyorum. Arkasında bir hinlik varmış gibi geliyor. Sana güvenmem için daha çok çaba sarf etmen lazım!”

Genç adam keyifli bir şekilde güldü. “Seni ikna etmek için şu tehlikeli suya dalmam yetmiyor mu?” Sonra sırtüstü uzanıp başını genç kızın kucağına koydu.

“Bu konuda düşünüyorum hâlâ...”

Genç adam bir çocuk gibi kıpırdanıp onun kucağına iyice yerleşti. Başını sağa sola çevirip en rahat pozisyonu bulmuştu. Belen’in güzel göğüslerinin manzarasına hâkim olması da ayrıca önemliydi. “Yarın yaş günün olduğunu duydum!” dedi tembelce.

Belen irkilmişti. “O da mı dosyamızda yazıyor?”

“Hayır! Dün Berkin söyledi.”

“Hımm! Demek dedikodumu yaptınız?”

"Çok zevkliydi. Peki, söyle bakalım yaş günü kızı! Acaba sana nasıl bir hediye almış olabilirim?"

Belen gülümseyen kara gözlere merak ve şaşkınlıkla baktı. "Sen... bana hediye mi aldın?"

"Tabii ki!" Belen'in küçük elini yakaladı. Okşanmayı isteyen bir kedi gibi kendi saçlarına götürdü. "Sevgilime hediye almasaydım onun gözüne nasıl girerdim?"

"Ben senin sevgilin değilim!" dedi Belen. İnce parmaklarıyla o gür saçları sahte bir öfkeyle karıştırmıştı. Fakat geri çekmedi, çekemedi... Bu saçları okşamak bile içini ürpertiyordu. "Gözüme girmek zorunda değilsin."

Boran onun öfkesine hiç aldırımıyormuş gibiydi. Hafifçe gülerek işaret parmağını genç kızın göğüslerinin profilinde gezdirdi. Öylesine rahat, öylesine sahipleniciydi ki! "Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle..." Etrafına bakındı. Birisi görececek diye endişelense de kimsecikler yoktu.

"Peki, dün yaptığımız neydi?"

"Hatırlatma lütfen!"

"Hiç unutmuyorum ki!" diye itiraf etti Boran. "Sen unuttun mu yoksa?" Parmağı hâlâ göğsünün hatlarında gezinmeye devam ediyordu.

"Çoktan! Her zaman yaptığım bir şeydi!" Yine etrafına bakındı. Bu dokunuşlara engel olabilirdi ama istemiyordu. Sertleşmiş göğüs uçlarını kolayca buluveren adama dikti gözlerini. "Olduğu için seni suçlamıyorum..." dedi yavaşça. "Güzeldi... Çok güzeldi. Bunu çok iyi belli ettim sanırım. Fakat bu sevgili olduğumuzu göstermez. Nasılsa bir gün... bir başkasıyla olacaktı. Evleneceğim adamla olmasını isterdim elbette ama..." Sustu. Onu baskı altına almaya çalıştığını düşünmesin diye hemen ekledi. "Neyse! Evlilik kısmını atla! Güzeldi olduğu için yaptığımdan hiç pişman değilim."

"Birlikte yaptık..."

"Evet, birlikte yaptık..." Sonra dudakları hafifçe kıvrıldı. "Fakat burnunu kırmak için odana gelip de koynuna girmiş olmam çok komikti, değil mi? Kendi kendisiyle alay ediyordu. "Burnunu kıracağıma, gururumu kırdım!"

"Saçmalama! Yaptığımız şey çok doğaldı. Benim için çok gurur vericiydi!"

"Ya! Eminim..." Parmakları gür saçlarda gezinmeye devam ediyordu. Farkında bile değildi. Kısa bir sessizlik oldu. İç çekti. "Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu yavaşça.

"Bilmiyorum... Bu yeni arazi için biraz daha kalmam gerekebilir. Bir sürü prosedür var." Altın genç kızın tertemiz yüzünü süzüyordu. "Gitmemi bu kadar çok istemen beni üzüyor."

Belen onu duymazdan geldi. Birkaç saniye sonra aklındaki soruyu sordu. "Baban sana gerçekten kızacak mı?"

"Altından kalkarım sanırım..."

"Keşke buraya hiç gelmeseydin!" dedi Belen üzgün bir tınıyla.

Yine kısa bir sessizlik olmuştu. Sonra Boran da yavaşça onayladı. "Keşke..."

Ne olursa olsun, Belen yine de böyle bir cevabı beklemiyordu. Yüreği burkuldu. Sesini çıkarmadan gözlerini denize dikti. Üstlerinde birkaç martı çılgıncı atarak geçip gitmişti. "Çok geç değil!" dedi ardından. "Nasıl da bizim otelle işiniz bitti. Çok yakında beş yıldızlı bir otel var. Babanla gidip orada kalabilirsiniz. Hepimiz normal hayatlarımıza dönebiliriz o zaman."

"Benden istediğin şey bu mu?"

"Evet, en doğrusu bu!"

Boran genç kızın gözlerinde özel bir ifade arıyordu ama kendisi için küçücük bir kıvılcım bile göremedi. Gerçekten de Belen o an için hislerini gayet iyi saklıyordu. Bunun üzerine genç adam tembel tembel gülümsedi.

"Ben gidince her şey yoluna girecek mi sence?"

"Elbette!"

"Yaşadığımız o güzel deneyimi yine yaşamak istemiyor musun? Sana bir şeyler öğretmemi?.." Parmak uçları yeniden göğsünün çevresinde gezinmeye başlamıştı.

"Kesinlikle... Boran! Yapma şunu lütfen! Huylanıyorum." Adamın elini tutup parmağını çekti. "Burada kalırsan her şey daha da çıkmaza girecek diye korkuyorum. Lütfen bugün babanla birlikte otelden ayrılın!"

"Yapamayacağım şeyler isteme!" dedi genç adam gözlerini keyifle yumar-ken. Genç kızın varlığı zaten içini ısıtıyordu. Onun kucağında huzur doluydu. Bu ince bacaklar üzerinde yatarken, yüzünü dümdüz midesine yaslamışken, mis gibi kokusunu koklarken, uyanmamacasına uyumak istiyordu. "İnan bana, sizin yanınızda dünyanın en lüks otelini yapsak bile, ben yine gelip burada kalırım. Sırf seni görmek için!"

Belen cevap vermedi. Etkilenmek istemiyordu. Etkilendiğini göstermek istemiyordu.

Belki beş, belki on dakika o şekilde kaldılar. Belen kucağındaki güzel yüzü seyretmekten kendini alamıyordu. Bir erkek için ne uzun kirpikleri vardı! Cildi pırıl pırıldı. Burnu düz ve kemikliydi. En güzel yeri ise o biçimli dudaklarıydı. Öpüşlerine karşılık vermeden yapamadığı o çekici dudakları...

O pozisyonunda oturmaktan hiç yorulmadı. Sakinliğin, kuş ötüşlerinin, küçük dalga seslerinin tadını çıkarıyorlardı. Ayaklanmaya başlamış olan cırcır böcekleri bile ortama âdeta huzur katıyordu. Kucağındaki ağırlık ise sanki bedeninin bir parçasıydı. Göbeğinde nefesinin sıcaklığını hissediyordu.

Ona karşı direnci çok zayıftı. O burada kalmaya o kadar kararlıydı ki kendisinden isteyecekleri konusunda endişeleri vardı. Yeni bir sevişme talebine hayır diyecek gücü nasıl bulacaktı?

Boran kıpırdandı. Gözleri yavaşça açıldı. Saçlarının içindeki parmakları yakalayıp dudaklarına götürdü. Yumuşakça öptü. "Bence artık kalksak iyi olur..." diye mırıldandı tembel bir sesle. Sanki onun aklından geçenleri hissetmiş gibiydi. "Aklıma yavaş yavaş kötü şeyler geliyor..." diye ekledi yüzüne bakarak.

"Ne gibi?"

"Benim odama gitmek gibi!" Avucunu öptü bu sefer. "Öpücüklerimi vücudunun her yerine yaymak gibi!"

"Hiç hayal kurma!" dedi Belen yalandan bir terslikle. Fakat teninde gezinen dudaklar gerçekten çok kafa karıştırıcıydı. "Yine öyle bir şey yapmayacağız!"

"Yapacağımızı biliyorsun!"

"Bana hakaret mi ediyorsun yoksa kendine olan öz güveninin verdiği bir şımarıklık mı bu?"

"Sana çekildiğim yarısı kadar bana çekiliyorsan yine olmaması imkânsız!"

"Sana olan zaafım, mantıklı düşünmeme engel değil. Sevişmeyi sevmiş olabilirim ama seninle veya bir başkasıyla yine yapmak için hevesli olduğumu sanma! O türden bir kız değilim ben!"

"Tutucu bir Alman olacağın hiç aklıma gelmemişti. Kendini seveceğin erkeğe mi saklıyordun?" Sesi alaycıydı ama yine de genç kızın bu hâli hoşuna gitmişti.

"Dalga geçme! Birkaç gün öncesine kadar hayatıma bodoslama bir erkeğin dalacağı aklımda bile yoktu. Ayrıca benim Türk yanımda daha ağır basıyor. Annem bile bu konularda tutucudur. Hayatındaki tek erkek babamdı."

"Annen harika bir kadın! Mutluluğu hak ediyor."

Belen kısa bir an annesi ile babasının ilişkisini düşündü. Büyüdükçe bu ilişkiyi daha çok sorgulaması normaldi. Hele şimdi bir erkeğin hayatında yarattığı özel değişiklikler sayesinde daha farklı bir bakış açısıyla bakıyordu. "Ne yazık ki evlendiğinden beri tam bir mutluluk yakalayamamış." Sesi biraz üzgündü. "Ailesi bu evliliği istememiş. Babamla yıllarca ayrı yaşamışlar. Tam bu ülkeye gelmiş, mutlu olacakken de..." Sustu.

Onun yerine Boran tamamladı. "Baban kanser oldu..."

"Evet..."

"Bu oteli satmalısın, Belen!" dedi Boran birden. Yerinden yavaşça doğruldu. Genç kızın üzgün gözlerine baktı. "Bu oteli satman gerektiğini biliyorsun. Bu otel annen için acı dolu anılar saklıyor. En güzel yaşlarında hâlâ otel için didiniyor. Varlık içinde yaşayabilecekken, hayatına iyi bir adamı sokabilecekken burada çürüyüp gidiyor!"

Sesi bir anda o kadar ciddi olmuştu ki Belen ürperdi. Oturduğu yerden genç adamın ciddi gözlerine bakıyordu. "Gerçekten... öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu yavaşça.

"Kesinlikle... Buraya ilk geldiğimde, benim için mesele oteli satın alabilmekti. Şimdi ise bu kamburun sizi ne kadar yorduğunu görüyor ve üzülüyorum. Senin hayatının en güzel yılları burada geçiyor. Yatağında mışıl mışıl uyuyacağına, ailenle keyifli bir kahvaltı yapacağına, akşam gezmeye giderken ne giyeceğini ya da hangi çantayı alacağını düşüneceğine burada..." Sustu bir an. "...burada bir adamın boğulmasını engellemek için onu lafa tutuyorsun."

Belen ne diyeceğini bilemeden öylece durdu. Doğrusu, bu sözler epey yipratici olmuştu.

"Boğulma dedin de..." diye mırıldandı konuyu değiştirmek için. "Sanırım yüzmezsin artık? Otele dönsek mi? Kahvaltı yaparız."

"Beraber mi?"

"Niye olmasın? Zaten sayende herkes dedikodumuzu yapıyor. Kahvaltıdan sonra da bana hediyemi verirsin." Gülümsedi hüzünlü bir tebessümle.

"Hediyeni vereceğim..." diye mırıldandı genç adam. "Ama yarına..."

"Yarına mı? O niye?"

Boran omuz silkti. "Seni görmek için yeni bir fırsat olsun diye tabii!" dedi fesatlıkla. "Yaş günün yarın değil mi?"

Onun bu çocuksu hâli genç kıızı elinde olmadan gülümsetmişti. Dudaklarındaki ve gözlerindeki hüznün kayboldu. "Hediye vereceğini söyledikten sonra beni bir gün bekletecek misin yani?"

"Heyecanı orada!"

"Gerçekten... bazen çok tatlı oluyorsunuz, Boran Bey!" dedi. "Bu da beni korkutuyor."

"Her sözümün ardında bir fesatlık aramayı bırakırsan o kadar korkmazsın!" dedi genç adam rahatça. O da gülümsüyordu. Ayağa kalkıp elini uzattı. Avucuna yerleşen eli nazik bir güçle tutup ayağa kalkmasını sağladı. Sonra elleri ince beline kayarken ona doğru iyice sokuldu. Kaşları soru sorarcasına kalktı. "Gitmeden önce... bir öpücük alabilir miyim peki?"

Belen yutkunmuştu. Bu yakınlık çok baş döndürücüydü. Elleri kaslı kollarındaydı. Atletik göğsü neredeyse kendi göğsüne değiyordu. Bu adamın dokunuşları, hızla etki eden bir uyuşturucu gibi hemen aklını karıştırıyordu. Kalp atışları hızlanırken, "Niye?" diye sordu.

"Sen istedin diye suya dalmaktan vazgeçtim. Babamın kahreden fırçasını güzelce yemekten başka, Avukat Murat için bir yıl konuşacağı alay konusu olacağım. Bana elbisesindeki toz kadar değer vermeyen bir kızıdan uzak kalmamak için de deli gibi çırpınıyorum. Daha ne olsun?"

Genç kız kocaman gözlerle o yakışıklı yüze bakıyordu. "Senin için üzül-düm doğrusu..." dedi şaka yapmaya çalışarak.

"Üzülmelisin!" Şimdi ciddi görünüyordu.

"Kartlarını çok iyi oynuyorsun..." Boran hiç cevap vermeden sessizce bakıyordu. Belen hafifçe iç çekti. "Peki, seni öperim ama... sadece bir arkadaş gibi! Tamam mı?" Sözleri üzerine yine belirgin bir tepki alamadı. Genç adamın suskunluğu karşısında, parmak uçlarında yükseldi. Taze dudaklarını genç adamın dudaklarına doğru uzattı ama dokundurmadı... Çok yakınında, öylece bekledi. "Tamam mı?" diye yine sordu.

Kırmızı dudaklar, çıldırtıcı bir şekilde öpülesi duruyordu. Genç adamın bakışları o dudaklara kaymıştı. Sonra cevap vermek yerine hafifçe eğildi. Beleni daha güçlü bir şekilde tutarken dudaklarını yumuşakça hapsetti. Saniyeler içinde Belen de o ılık baskıya karşılık vermeye başlamıştı. Yavaşça genç adamın dudaklarından birini yakaladı ve keyfini çıkararak emmeye başladı. Sıcak nefesini, lezzetli tadını algılamak ona iyice sarıldı. Kolları boynuna dolanmıştı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Biliyordu ki onun odasında olsalar genç adam onu soymaya kalkacak ve o da yine hiç itiraz edemeyecekti.

Sonunda nefes almak için dudaklarını geriye çekti. Buğulanmış gözlerle genç adama baktı. Pek arkadaşça olmamıştı bu öpüşme!

"Sakin utandırma beni!" dedi onu uyararak. Sonra elini aşağıya indirip göğsünü okşayan fırsatçı eli yakaladı. "Tamam mı? İstedğin oldu mu?"

"Evet, tamam ama..." Genç adamın ateşli bakışları hâlâ kendisini öpmeye davet eden lezzetli dudaklardaydı. "Bunun devamını kahvaltıdan sonra odamda talep edebilir miyim?" Sesi eğlence doluydu şimdi.

"İşte o olmaz! Şansını zorlama. Hadi, toparlan da gidelim. Öncelikle şu çirkin vücudunu ört. Oteldeki teyzeler ayılıp bayılmasınlar."

Birkaç dakika sonra otele dönüş yolundaydılar. Genç adamın yanında otele doğru yürürken iri gövdesi kendisine gölge yapıyordu. Onu yüzmekten vazgeçirdiği için memnundu. Bu savaşı şimdilik kazanmıştı. Yaşasın! Fakat yine denemeyeceğine dair bir garantisi yoktu. Bunun için de bir şey düşünmeliydi.

Otelin bahçesine girdiklerinde, ortalıkta yine birkaç çalışan geziniyordu. Otelin içinde ise bazı müşteriler uyanmış, kahvaltı salonuna çıkmak üzere asansör bekliyorlardı. Hepsi de istisnasız, dönüp kendilerine baktılar. Belen nedense rahatsız olmadı. Adamın elindeki dalış malzemelerini alıp diğer resepsiyoncu Bülent'e verdi.

"Şunları benim çalışma odama bırakır mısın, Bülent?" diye donuk bir sesle emretti. Genç delikanlı gözlüğü ve şnorkeli derhal aldı. Belen '*Onları bir daha zor bulur!*' diye geçirdi içinden. Delikanlının kulağına eğildi çaktırmadan. Boran'ın duymaması için alçak bir sesle fısıldadı. "*Odamı boş ver! Hepsini çöpe at!*" Sonra uyarırcasına ekledi. "*Ortada görürsem seni kovarım!*"

Bülent açıkça yutkunmuştu. Belen sanki hoş bir şey söylemiş gibi genç çocuğa gülümsedi. Madem bu pervasız adam kendisi üzerinde bu kadar hak iddia ediyordu, kendisinin de ona ait bazı tasarrufları olmalıydı.

Yan gözle biraz ilerideki Boran'a baktı. Genç adam durumdan habersiz, duvardaki televizyonu izliyordu. Yanına gidip gözlerini yakışıklı suratına kaldırdı. "Gidelim mi?" diye sordu.

"Evet, gidelim. Acıktım..."

Geniş asansörde kendilerinden başka birkaç kişi daha vardı. Belen onlarla nazikçe birkaç kelime konuştu. Rusçası çok iyi olmasa da birkaç cümle biliyordu. Neyse ki gelenlerin çoğu İngilizce konuşmayı biliyorlardı. Boran sessizdi. Ancak meraklı gözlerin ikisini izlediğinin o da farkındaydı. Hatta bir çiftin Rusça sözlerine karşılık, Boran da birkaç cümle Rusça konuştu. Belen şaşırmıştı.

Asansörden çıkınca yan gözle ona baktı. "Sen Rusça da biliyor musun?"

"Biraz..."

"Ne dediler?"

"Bizim birbirimize çok yakıştığımızı..." dedi Boran gülümseyerek.

"İnanılmaz birisin! Beni korkutuyorsun!" Sözlerinde çok samimiydi. Bu adama ve yeteneklerine inanamıyordu.

Kafeteryaya girdiklerinde, içerisi yeni dolmaya başlamıştı. Belen etrafını süzdü. Birkaç gündür oteldeki müşteri sayısının iyi olduğunu biliyordu. Önemli olan onların memnun olup olmadığıydı. Kimi gülüşüyor kimi de muhabbet ederek kahvaltılarını yapıyorlardı. Bu iyiydi. Memnun olmayan kimse gözükmüyordu. Tabii restorana girerken genç adamdan biraz uzaklaşmış ve yanlış bir anlaşılmaya izin vermemeye çalışmıştı.

Gözlerini mutfağa çevirdi. Emine Hanım içeride olmalıydı. Yardımcı kızlar masaların aralarında gezinerek servisleri kontrol ediyorlardı. Dün Emine Hanım'ı hiç görmemişti. Aslında onu hemen görmek istemiyordu çünkü önemli bir sırrı vardı. Nedense kadın bu sırrı hemen keşfedecekmiş gibi korkuyordu. Oysa anlamasının mümkün olmadığını da gayet iyi biliyordu. Tabii kadın bir müneccim değilse...

Elini genç adamın koluna dokundurup boş bir masayı işaret etti. "Şu cam kenarı boş... Sen git, ben sana servis hazırlarım."

O itirazsız bir şekilde boş masaya yerleşirken iki büyük tabağa bolca kahvaltılık doldurdu. Ağırlıklı olarak sosis, salam gibi şeylerdi. Kendisine ise küçük bir tabakta bir parça peynirle, nar gibi kızarmış iki su böreği aldı. Biraz da reçelli ekmek yiyecekti. Bunun için Boran'ın tabağına koyduğu taze ekmeklerden ve küçük kâselerdeki reçellerden didiklemeyi düşünüyordu. Tabakları ustalıkla masaya götürürken arkasına rahatça yaslanmış olan adamın sürekli kendisini seyrettiğinin farkındaydı. Aynı ilk sabah olduğu gibi, bir an bile bakışlarını ayırmıyordu.

Tabakları masaya bırakırken gözlerinde gizli bir kızgınlık ateşiyle sordu. "Allah aşkına! Boran? Neden bana öyle bakıyorsun? Herkes ne diyecek?"

Genç adam omuz silkti. "Başkalarını çok dert ediyorsun. Ne yapabilirim ki? Hem çok güzelsin hem de sevgilim olman aklımı başımdan alıyor..."

"Senin sevgilin değilim ben!" diye inat etti genç kız vahşi bir bakışla.

"Niye bana direniyorsun ki?"

"Bu direnme değil!" diye alçak bir sesle azarladı onu. "Doğrusu bu! Böyle olmalı... Sen müşterisin ve ben de otel sahibiyim! Bunu hatırlatırım."

"Unvanlarımızla aklımızı karıştırmaya gerek var mı? Ben ne istediğimi gayet iyi biliyorum." Sesi alaycıydı. Bir yandan da önüne konan iki tabağa bakıyordu. Sonra gözleri genç kızın elindeki küçük tabağa kaydı. Onunkiler azıcıktı. "Bunlar ne? Beni yiyerek mi öldürmek istiyorsun?"

Belen'in küçük öfkesi hemen geçivermişti. Gülmemek için kendisini zor tutsa da dudakları hafifçe kıvrıldı. "Yersin eminim!" dedi öylesine. "Sende o kapasite var." Tabağını kendi oturacağı tarafa bıraktı. "Ben gidip çay alacağım. Senin istediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır..."

"Dört yumurtalı omlet mesela?" Gözleri şimdi sevimli bir alayla irileşmişti.

"Artık bir sevgilim olduğuna göre, kiloma dikkat etmeliyim. İstemem..."

Belen burun büktü. "Hıh! Sevgiliymiş..." Uzaklaşırken de usulca fısıldadı. "İnatçı manyak!"

Biraz çekinerek mutfağa girdi. İçerisi bayağı hareketliydi. "Günaydın!" derken çok doğal olmaya çalışıyordu. Mutfakta doğruca Emine Hanım'ın karşısına geçti. Bir müşteri için sucuklu yumurta pişiriyordu. En iyi savunma saldırıydı. Doğal bir tavırla ellerini iki yana açtı. "Hadi, sor bakalım!"

Emine Hanım, genç kızın içeriye girip karşısına dikilmesiyle şaşırmıştı. Bir an diğer kızlarla bakıştılar. Çay dolduran Fidan kıkırdamıştı. Belli ki hepsi de onun Boran ile salona girdiğini ve bir masaya yerleştiğini görmüştü.

"Neyi soracağım?" diye karşılık verdi Emine Hanım saf bir ifadeyle. Onun kurbanlık kuzu gibi durması hoşuna gitmişti.

"Ne bileyim! Merak ettiğin bir şeyler yok mu?"

Kadın omuz silkti. "Yoo! Hayır yok. Neyi merak edeyim ki?" Gözleri yeniden kızlara döndü. "Değil mi kızlar? Görünen köy kılavuz istemez. Ayrıca birbirinize çok yaklaşıyorsunuz."

"Ne yani? Bu kadar mı?" diye sordu Belen biraz şaşkınca.

"Elbette bu kadar! Adam alt tarafı hep çevrende! Seni kötü adamlardan koruyor, birlikte alışverişe gidiyorsunuz, birlikte dondurma yiyorsunuz, birlikte fırtınada ortadan kayboluyorsunuz ve hatta gece sizin evde yemeğe kalıyor. Nesi garip ki bunların? Merak edilecek şeyler değil." Garip ki sesi alaycı değildi. "Doğal olarak, birlikte kahvaltıya gelmeniz de bizi çok şaşırtmadı. Ne istiyorsun bakalım? Çay mı istiyorsun?"

"Evet! Ben kendim koyarım." İki büyük çay bardağı alıp altına tabaklarını koydu. İçlerini tavşankanı taze çayla doldurduktan sonra yeniden Emine Hanım'a döndü. "Birlikte kahvaltı etsek de aramızda düşündüğünüz gibi bir şey yok. Aşağıda karşılaştık ve..."

"Açıklamak zorunda değilsin!" dedi kadın tatlı bir tebessümle.

Belen derin bir nefes aldı. "Ya! Emine abla! Bilmediğin şeyler var. Boran Bey, meğerse burayı satın almak isteyen holding sahibinin oğluymuş. Dün geceki yemekte bunu açıkladı. Böyle bir durumda onunla aramızda nasıl bir yakınlaşma olabilir ki?"

"Cidden mi?" İşte bu haber, kadın ve diğer iki kız için şaşırtıcı olmuştu. İncecik kaşları çatıldı. "Vay iki yüzlü!"

"Şey..." Boran'ı koruma içgüdüsü, çok yeni bir şeydi. Üstelik de suçlu olduğuna hâlâ inandığı hâlde. "Tam öyle diyemeyiz. Gelir gelmez yüzüme karşı gerçeği söyleseydi çok daha çirkin olurdu bence..."

Emine Hanım durup bir an düşünmüştü. "Bak, bu da doğru..."

"Hepsi bu işte! Şimdi de kahvaltı yaparken iş görüşmesi yapacağız."

"Otelı satmak istemediğini sanıyordum?"

"İstemiyorum ama bunu kendi lisanımda anlatmak isterim."

Kadın başını salladı. "Ha! Tamam! Bu kesin bir iş kahvaltısı diyorsun yani!"

"Aynen..." Hafifçe kızarmıştı. "Yoksa pazar sabahı burada ne işim olur?" Bunu belli etmemek için gözlerini mutfakta gezdirdi.

"Peki! Hadi bakalım. Hakkından gel şu yakışıklının..." Sesinde tatlı bir alay vardı.

Belen uzanıp bardakları eline aldı. Onu tehdit edercesine baktı. "Bir gün kovacağım seni!" dedi.

"Dört gözle bekliyorum."

"İyi! Şimdi bize de şu sucuklu yumurtadan yapıp yollar mısın? Çok güzel koktu! Adamın hesabına yaz!"

Mutfaktan çıkıp arkasından kıkırdayan kadınları yalnız bıraktı. Boran'ın yanına gidip bardakları masaya koydu. Karşısındaki sandalyeye yerleşti.

"Neyse!" dedi kendi kendisine. "Çok sorguya çekilmedim."

Genç adam anlamamış gibi bakmıştı. "Efendim?"

"Kadın annemden beter! O bile bu kadar dikkatle hareketlerimi incelemiyor. Tabii çoğu senin yüzünden!"

Genç adam kocaman bir salam dilimini çatalıyla yakalayıp ağzına atmıştı. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Eminim anlamamışsındır, koca bir holdingi yöneten saf adam! Çok dikkat çekici birisin ve gözün sürekli üstümde! Herkesi farklı şeyler düşünmeye"

zorluyorsun. Bugünden itibaren daha az görüşsek çok iyi olacak!” Elinde olmadan burun kıvırdı. “Tıpkı daha önce elli kere ifade ettiğim gibi!”

“Tamam da bugün benim hiçbir suçum yok ki! Sen buldun beni sabah sabah! Sen davet ettin beni kahvaltıya.”

“Boğulup başıma dert olma diye! Yoksa evde güzel annemle kahvaltı yapmayı tercih ederdim.”

“Rahatla hadi!” dedi Boran sakince. “İzin ver, seninle olmanın tadını çıkarayım!”

“Çocuk gibisin ya! Bu kadar ciddi bir adamın bu kadar umursamaz olması çok mantıksız!”

Önüne dönüp tabağındaki böreğine çatalını sertçe batırdı. Tam bir parça ısıracaktı ki yanında bir hareketlilik hissetti. Başını kaldırdı. Emine Hanım elinde küçük bir tava ile duruyordu. İçinde mis gibi kokular çıkaran sucuklu yumurta vardı. Onun arkasında ise Fidan ve Sinem gülen gözlerle bakıyordu. Belen ne olduğunu anlamamıştı. Bakışları üçünün üzerinde gezinirken Sinem öne çıktı. Emine Hanım’ın gövdesine siper ettiği elini havaya kaldırdı.

Üzerinde tek bir mum olan küçücük bir pastayı elinde tutuyordu.

Sonra hep bir ağızdan başladılar doğum günü şarkısını söylemeye...

“İyi ki doğdun, Belennnn... İyi ki doğdun, Belennnn...”

O kadar tatlılardı ki genç kızın şaşkınlığı mutluluğa dönüştü. Elinde olmadan neşeyle güldü. Salonda olan herkes bakışlarını bu şamataya çevirmişlerdi. Boran da keyifle arkasına yaslanmış, bu minik kutlamayı izliyordu. Fidan ise elindeki cep telefonu ile bu manzarayı çekiyordu.

“İyi de...” dedi Belen şaşkınca. “Benim yaş günüm bugün değil ki!”

“Biliyoruz, şapşal. Fakat yeğenimin düğünü için yarın izin aldığımı unutma!” dedi Emine Hanım. “Hem Fidan da izinli... Biz de hediyemizi şimdiden verelim dedik.”

“Harikasınız ya!”

“Üfle hadi!”

Belen bir tanecik mumun alevini kısa ama sert bir üflemeyle söndürüverdi. Gözleri pırıl pırıldı.

“Nice yıllara, güzel kızım!” dedi Emine Hanım. Elindeki sucuklu yumurta tavasını masanın üzerine bıraktı. “Bu tava ve içindekiler otelimizin ikramı... Afiyet olsun.” Gözleri gülüyordu. Sonra da ayağa kalkan genç kıza sarıldı. “Her türlü mutluluğu sonuna kadar hak ediyorsun! Hayatın gözlerin kadar parlak olsun, güzel yavrum.”

Belen’in gözleri sulanmıştı. İnanamıyordu. Diğer kızlara da sarıldı. “Teşekkür ederim!”

Salonda oturanlardan gülümseme dolu alkışlar gelmişti.

Emine Hanım cebinden bir kutu çıkardı. “Bu da asıl hediyemiz. Üçümüzden...” Onu genç kıza doğru uzattı. “Bizi hep hatırlaman için...”

Belen küçük kutuyu açtığı anda, içinden bir kalem çıktı. Çok bilinen bir markanın pahalı mürekkepli kalemlerinden birisiydi. Üzerinde de genç kızın adı yazıyordu. Nadide bir şeyi tutarmış gibi aldı. Gözleri Emine Hanım’a döndü.

“Üniversiteye gittiğinde lazım olacak dedik. Not aldıkça, derslerini çalışırken bizi hatırlarsın. Yedek mürekkep tüpü de var. Kolayca değiştiriliyormuş. Dikkat et, kaybetme çünkü hakiki gümüşten!”

Belen yine kadına sarıldı. Sonra diğer kızların da elini tuttu. “Teşekkür ederim yeniden. Hep saklayacağım. Hatta şimdiden kullanmaya başlayacağım.”

Kızlar mahcup ama memnun bir hâlde bir şeyler mırıldandılar. Belen’in ortak aldıkları hediyeyi beğenmesine çok sevinmişlerdi.

“Tamam!” dedi Emine Hanım. Onun da gözleri nemlenmişti. “Soğutmadan yiyin yumurtanızı... Sonra da pastayı yersiniz. İkinize de yeter. Ellerimizle yaptık. Biz de işimizin başına dönelim. Hadi kızlar!”

Onlar gittikten sonra Belen şaşkınlığından kurtulmaya çalışarak yerine oturdu. Parlak gözlerle Boran’a baktı. “Sürpriz oldu bu doğrusu!”

“Belli!” dedi Boran. Yüzündeki ciddiyeti yumuşatan hafif bir tebessüm vardı dudaklarında. “Seni seviyorlar. Vahşisin ama tatlısın!”

Belen kaşlarını kaldırdı. “Boran!”

“İtiraz etme hemen...” Gözleri sucuklu yumurtaya kaydı. “Vay canına! Bu harika gözüküyor da... nasıl yiyeceğim?”

“Hesabına ekletecektim ama belli ki Emine Hanım yine otele kazık attı! Neden bilmem, kadın seni seviyor.”

Boran sessizce gülümsemekle yetinmişti. Onun şımarmayacak kadar öz güvenli olması ise ilginç bir şekilde Belen’in hoşuna gidiyordu.

Deniz Karadağ da oğlunu gördüğünde, gurur duyuyor muydu acaba?

Neyse! Nasılsa adam otele gelince anlardı. Nedense baba oğul arasındaki ilişkinin iyi olmasını diliyordu. Tıpkı kendisiyle güzel annesi arasındaki sıcaklık ilişkisi gibi... Ancak bunlar erkekti. Erkekler söz konusu olduğunda duyguların gizlendiğini biliyordu.

İnşallah Deniz Karadağ, bu oteli satın alamadı diye oğluna çok kızmazdı! Bunu yürekten arzu ediyordu. Bu engel tanımaz adama özel bir değer verdiğini çoktan kabullenmeye başlamıştı.

24. BÖLÜM BABASININ OĞLU

5 Temmuz Pazar / 11.15

Boran genç kızdan ayrıldıktan sonra siyah otomobiline binmiş. Antalya Havaalanı'na doğru yola çıkmıştı. Gelen yolcu kısmında beklerken babasını görünce duruşu değişti. Açık renk takım elbisesi içinde babası her zamanki gibi çok şıktı. Babasına hayran her evlat gibi omuzları gerildi, ifadesi saygılı bir hâl aldı. Ellisine merdiven dayamış bu adama gerçekten hayrandı. O kadar çok meziyetle doluydu ki saygı duymamak elde değildi. Fakat en çok hayran olduğu özelliği, gerçekten iyi bir baba olmasıydı. Elli kere dünyaya gelse, her seferinde farklı bir dünyanın insanı olsa, hamallıktan kasaplığa kadar babası farklı işlerde de çalışsa yine de onun oğlu olmak isterdi.

İki uzun erkek ne kadar dikkat çektiklerinin farkında olmadan el sıkıştılar.

"Hoş geldin, baba!" dedi genç adam saygıyla.

"Hoş bulduk, oğlum." Sesi ciddi olsa da oğluna duyduğu sevgi hissediliyordu.

Genç adam uzanıp onun tekerlekli küçük valizini aldı. "Araba otoparkta..." dedi kısaca. Birkaç dakika sonra valizi bagaja yerleştirmiş, otomobile binmişlerdi. Genç adam arabayı çalıştırıp hareket ettirdi. Bir süre sonra Alanya'ya giden otoyola çıkmışlardı. Yan gözle babasına baktı. "Gelmene gerek yoktu!" dedi sonra.

"Değişiklik olsun istedim. Çok kalmayacağım zaten. Öbür gün dönerim. İşlerim var. Sen ne yaptın? Otelle ilgili bir ilerleme sağlayabildik mi?"

Genç adam dişleri arasından mırıldandı. "Hayır..."

Deniz Karadağ'ın biçimli, siyah kaşları havaya kalktı. "Neden?" diye sordu meraklı bir sesle. Genç adam cevap vermedi. Deniz Karadağ uzun zamandır ilk kez, oğlunun sıkıntılı olduğunu görmüştü. "Sen iyi misin? Canın sıkın gözüküyor."

"Bir şeyim yok! İyiyim..." Gözlerini kısa bir süre için yoldan ayırmıştı. Gözünün ucuyla babasına baktı. "Bu oteli neden bu kadar çok istiyorsun baba?"

Deniz bu soruya önce cevap vermedi. Gözlerinin üzerindeki güneş gözlüğü, bakışlarındaki anlamı gizliyordu. Sonra o da başını oğluna çevirdi. "Kârlı bir iş olduğu için tabii! Turizm sektörü büyüyen bir sektör!"

"Bunu biliyorum da niye bu otel?"

"Gayet basit! Çevresindeki yerleri alıp otelden kazanacağımız beş yıllık kârımızı buraya döktük. Lokasyon olarak otel yapımına çok uygun. Şimdi arada kalan bu küçük yer için geri adım atamayız."

"Atabiliriz..."

"Boran! Sen bana ne demek istiyorsun? Şimdi burayı alacak mıyız yoksa almayacak mıyız?" Deniz'in sesinde şimdi hafif bir sertlik oluşmuştu.

"Hayır!" dedi Boran yavaşça. Ancak onun da sesinin tonu kesindi.

"Hayır mı?"

Boran onun çatılmış kaşlarına dikkat etmemeye çalıştı. "Baba! Buradan vazgeç demiyorum. Sadece projen için bu oteli de almak zorunda olmadığımızı sana anlatmaya çalışıyorum."

"Anlamadım?"

"Bak! Bu kız gerçekten çok inatçı! Nuh diyor peygamber demiyor. Oteli satmak istemediğini defalarca bana söyledi. Bazen sertçe bazen de nazikçe! Fakat ısrarın da bir sınırı var. Ben de buradaki yatırımlarımızı öldürmemek için alternatif çareler aradım." Susup babasına baktı. Deniz ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu. "Şu gözlüğünü çıkarsan da ne düşündüğünü anlasam diyorum." Babası hâlâ sessizce duruyordu. Boran onun bu hâlini bilirdi ve bu hiç iyi değildi.

Sonunda Deniz gergince mırıldandı. "Bu otelden vazgeçemeyiz! Burayı mutlaka almalıyız. Ben alternatif bir şey istemiyorum. Burasını istiyorum."

"Neden bu kadar ısrarcısın? Şart değil ki?"

"İşime karışma, evlat. Bu otel yıkılsın istiyorum. Yıkıldığı zaman yerine kocaman bir otel yapıp ömrümün kalanını burada geçireceğim."

"Burası olmasa da olur. Bak, bir pansiyon arazisi daha var. Aldığımız arazilerden birisine komşu. Plajı ve denizi kısmen kayalık olsa da dalış sporları için ümit vadediyor. Buna meraklı bir sürü müşteri bulabiliriz."

"Hayır!"

"Baba! Kız satmak istemiyor işte!"

"Bir de ben konuşacağım," dedi Deniz inatla.

"Belen ve annesi bu otele çok bağlı. Burada bir sürü anıları var. Geçmişte harcadıkları emekler var. O yüzden asla kabul etmezler."

"Ederler..." dedi Deniz dişleri arasından. "Şu anda tersini düşünüyor olsalar da onlar için en iyisi bu anıları söküp atmak!"

"Bundan bize ne ki baba?" dedi Boran da huzursuzca. "Dediklerinin sonuna kadar arkasındayım. Belen de annesi Della da anıları yüzünden önlerini göremiyorlar. Hayatlarının daha iyi olacağını ben de onlara anlatmaya çalıştım. Ne var ki henüz ikna edemedim."

"Fakat sen Akrepler birimine girdiğinde, onun da orada olduğunu söylememiş miydın? Esasen yıl olarak senden bile tecrübeli..."

"Doğru." derken başını sallamıştı Deniz. İş hayatı dışındaki özel ve tehlikeli hayatından konuşmak, oteli kısa bir an için unuttusunu sağlamıştı. "Ben o işlere girdiğimde, Yılmaz da askeri birimde eğitim gören süper çocuklardan birisiydi. Daha on yaşında bile değildi. Yüzlerce sokak çocuğu içinden elenerek seçilen beş tanesinin içindeydi. Zor bir çocukluk geçirmiş."

"Asık suratlılığı ondan olmalı."

Deniz güneş gözlüğünü çıkarıp ceketinin cebine attı. Sonra yan gözle oğluna baktı. "O da senin suratsız olduğunu söylüyordu. Halbuki güzel bir çocukluk geçirdin sayılır."

"Sen iyi bir babaydın..." dedi Boran yavaşça. Sesinin içinde alaycı bir tını belirdi. "Yine de bir anneye ihtiyacım vardı. Aslında şöyle Della gibi güzel bir kadınla evlenseydin hayır demezdim."

Deniz'in kaşları çatıldı. "Bir şey mi ima ediyorsun?"

"Hayır, aklıma geldi sadece."

"Mihrimah da senin gibi annesiz büyüdü ama gördüğüm en hayır dolu kadın o."

"Benden çaldıklarınızı kız kardeşime vermişsiniz o hâlde!" dedi Boran yine alayla. "Yirmi sekiz yaşında ama hâlâ çocuk gibi her şeyden mutlu olabiliyor. Kiskanmıyor değilim. Evleneceği erkeği çok mutlu edecek."

Güzel kardeşi Mihrimah'ın doktorluğa kadar uzanan hayır macerasında bir iki erkek görülmüşse de hemen ortadan kaybolmuştu. Genç kız bunun için hep babası ile ağabeyini suçlamıştı. Önünde böyle iki özel örnek varken, beğenebileceği bir adama denk gelmediğini söyleyip dururdu. Boran ve Deniz'le yarışabilecek bir erkek bulmak kolay değildi.

İkisi de yolun geri kalanında sustular. Klimalı serin arabada, çalan hafif müzik dışında hiç ses yoktu. Belli ki her ikisinin de aklı bir şeylerde meşguldü.

Otele vardıklarında, Burak onları karşılamıştı. İki uzun ve yalıışıklı adamın bulunduğu otel girişi âdeta dolmuştu. Yanındaki yardımcısı Bülent, koşarak Boran'ın taşıdığı küçük valizi aldı. Otele giriş işlemi fazla uzun sürmemişti.

Gözleri Belen'i arayan Boran, babasına döndü.

"Sen odana çıkıp dinlen baba. Öğleden sonra birlikte çıkar, çevrede keşif yaparız. Kayalıkları görmeden aileyle konuşmayalım. Eminim yeni arazi ilğını çekecek. Dinlenmek için yeterince vaktin var. Aşağıya inmeden önce beni ararsın."

"Tamam..."

Deniz asansöre binerken Boran da resepsiyona gitti. Burak'a doğrudan sordu. "Belen Hanım'ı gördünüz mü?"

"Evet, efendim. Az önce evine doğru gitti."

Deniz derin bir nefes aldı. Bakışları otomobilin çevresinden hızla akan manzaraya döndü. Birkaç saniye bu manzarayı izledi. İşlek yoldan ilerleyip şehirden uzaklaştıkça boş araziler görülmeye başlamıştı.

“Neyse!” dedi sonra biraz sakinleşmiş bir sesle. “Bunu sonra konuşalım. Önce otele yerleşeyim de...”

Boran hafifçe başını salladı. “Tamam, ama lütfen benim yanımda aileye karşı gereksiz yere ısrarcı olma! Belen’in üzülmesini istemiyorum. İstedğin zaman çok sert olduğunu biliyorum ve bu Belen için hoş olmaz. O henüz çok genç...”

“Akıl verme bana!”

“Annesi de çok tatlı!” Bakışları yine babasına çevrildi. “Onunla tanışmışsınız, öyle mi?” diye sordu. Deniz cevap vermemişti. “Lavandel Otel’e daha evvel geldiğini bana niye söylemedin?”

“Seninle bu konularda konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum.”

“Doğru!” dedi Boran biraz pişman bir sesle. “Özür dilerim baba... Bu projede başta seni yalnız bıraktım. Fakat inan bana, bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. Turizm bizim çalışma alanımızdan çok uzakta kalıyordu. Dünyanın her yerinde, büyük otellerde kaldık. Bir günden bir güne aklında böyle bir düşünce olduğunu bana söylemedin.” Deniz hâlâ sessizdi. “Cenaze dönüşü araban bozulduğunda kaldığın otel, Lavandel miydi?”

“Evet...”

“Sadece bir gece kaldığını hatırlıyorum. Otelı almak, ani kararlarından birisi olmuş.”

“Güzel bir konumda bulunuyor. Ağaçlıklar içinde... Kumsalı güzel... Anne kızın sıkıntılarını görünce, oteli çabucak satarlar diye düşünmüştüm aslında.”

“Otele çok bağlılar. Zorda olduklarını bilseler de direniyorlar.”

Deniz sıkıntılı bir şekilde dudak kıvrırmıştı. Birkaç dakika sessizce ilerlediler.

Boran konuyu değiştirmenin daha iyi olacağını düşündü. “Cemil Keskin işi bitti mi?”

“Şimdilik beklemede... Kanun karşısına çıkıncaya kadar gizli bir yerde tutuyorum onu.”

“Ben de mi bilmeyeceğim?”

“Bilmesen daha iyi. Adamın tüm suç imparatorluğu onu kurtarmak için seferber olmuş sanki. Bundan sonra da uslu duracaklarını sanmıyorum. Yerini kimse bilmezse duruşmaya çıkma ihtimali daha çok artar. Yılmaz’ın bile yerinden haberi yok.”

“Artık amir o! Sorumluluğu ona bırakmalıydın.”

“Senden sadece bir yaş büyük... Yardımdan zarar gelmez.”

"Fakat sen Akrepler birimine girdiğinde, onun da orada olduğunu söylememiş miydin? Esasen yıl olarak senden bile tecrübeli..."

"Doğru!" derken başını sallamıştı Deniz. İş hayatı dışındaki özel ve tehlikeli hayatından konuşmak, oteli kısa bir an için unutmamasını sağlamıştı. "Ben o işlere girdiğimde, Yılmaz da askeri birimde eğitim gören süper çocuklardan birisiydi. Daha on yaşında bile değildi. Yüzlerce sokak çocuğu içinden elenerek seçilen beş tanesinin içindeydi. Zor bir çocukluk geçirmiş."

"Asık suratlılığı ondan olmalı."

Deniz güneş gözlüğünü çıkarıp ceketinin cebine attı. Sonra yan gözle oğluna baktı. "O da senin suratsız olduğunu söylüyordu. Hâlbuki güzel bir çocukluk geçirdin sayılır."

"Sen iyi bir babaydın..." dedi Boran yavaşça. Sesinin içinde alaycı bir tını belirdi. "Yine de bir anneye ihtiyacım vardı. Aslında şöyle Della gibi güzel bir kadınla evlenseydin hayır demezdim."

Deniz'in kaşları çatıldı. "Bir şey mi ima ediyorsun?"

"Hayır, aklıma geldi sadece."

"Mihrimah da senin gibi annesiz büyüdü ama gördüğüm en hayat dolu kadın o!"

"Benden çaldıklarınızı kız kardeşime vermişsiniz o hâlde!" dedi Boran yine alayla. "Yirmi sekiz yaşında ama hâlâ çocuk gibi her şeyden mutlu olabiliyor. Kıskanmıyor değilim. Evleneceği erkeği çok mutlu edecek."

Güzel kardeşi Mihrimah'ın doktorluğa kadar uzanan hayat macerasında bir iki erkek görülmüşse de hemen ortadan kaybolmuştu. Genç kız bunun için hep babası ile ağabeyini suçlamıştı. Önünde böyle iki özel örnek varken, beğenebileceği bir adama denk gelmediğini söyleyip dururdu. Boran ve Deniz'le yarışabilecek bir erkek bulmak kolay değildi.

İkisi de yolun geri kalanında sustular. Klimalı serin arabada, çalan hafif müzik dışında hiç ses yoktu. Belli ki her ikisinin de aklı bir şeylerle meşguldü.

Otele vardıklarında, Burak onları karşılamıştı. İki uzun ve yakışıklı adamın bulunduğu otel girişi âdeta dolmuştu. Yanındaki yardımcısı Bülent, koşarak Boran'ın taşıdığı küçük valizi aldı. Otele giriş işlemi fazla uzun sürmemişti.

Gözleri Belen'i arayan Boran, babasına döndü.

"Sen odana çıkıp dinlen baba. Öğlenden sonra birlikte çıkar, çevrede keşif yaparız. Kayalıkları görmeden aileyle konuşmayalım. Eminim yeni arazi ilğini çekecek. Dinlenmek için yeterince vaktin var. Aşağıya inmeden önce beni ararsın."

"Tamam..."

Deniz asansöre binerken Boran da resepsiyona gitti. Burak'a doğrudan sordu. "Belen Hanım'ı gördünüz mü?"

"Evet, efendim. Az önce evine doğru gitti."

"Sabah buraya şnorkel bırakmıştı. Yerini biliyor musun?"

"Hiç haberim yok. Bir tane bende vardı ama borusu delinmiş. Su kaçırıyor. Size şnorkel mi lazım?"

"Evet... Yakınlarda satın alabileceğim bir yer var mı?"

"Bizde yok ama üç kilometre ilerideki camii'nin hizasında büyükçe bir turistik market var. Orada istediğiniz kalitede şnorkeller, paletler bulabilirsiniz."

"Bugün açık mıdır?"

"Tabii ki! Her gün açık onlar."

"Tamam, teşekkürler."

Oraya sonra uğramak düşüncesiyle bahçeye çıktı. Serin bir ağaç gölgesine oturdu. Bir limonata söyleyip telefonundan haberleri kurcaladı. Sonra dikkatini toparlayamayınca havuzda yüzenleri izledi. Kendisine uzaktan bakış atan yaşlı birkaç kadını yine fark etmedi. Onun aklındaki tek kadın, vahşi bakışlı sarışın bir güzeldi.

Saat dörde gelirken babası yanında belirince, dalgınlığından sıyrıldı.

"Hani hazır olduğunda telefon açacaktın?"

"Seni sıkıştırmayayım dedim," dedi Deniz sakinçe. Üzerini değiştirmişti. Beyaz renkli keten bir pantolon ile yine uzun kollu beyaz bir gömlek giymişti. Rahatça onun yanındaki sandalyelerden birisine oturdu. "Küçücük yer. Lobide göremeyince dışarıdasındır diye düşündüm!"

"Sen de bir şey içer misin?"

Deniz onun önündeki yarısı bitmiş buzlu limonataya baktı. İki erkek de alkol kullanmayı sevmezlerdi. Yavaşça başını salladı. "Olur, seninkinin aynı-sından alayım."

Boran hemen barda duran gence el işareti yapmıştı. Birkaç dakika sonra Deniz de limonatasını yudumluyordu. İkisi de aynı anlarda, Belen'in ev tarafından geldiğini görmüşlerdi. Genç kız uzun saçlarını gevşekçe atkuyruğu yapmıştı. Yeşil şortu ve aynı renk askılı tişörtü ile çok enerjik görünüyordu. Beyaz bir kemer kıyafetini süslüyordu. İçine beyaz bikinisini giydiği belliydi. Elinde de bir plaj çantası tutuyordu.

O da baba oğulun gölgede kalan bir masanın çevresinde oturduğunu görmüştü. Bir an duraklayıp yönünü onlara doğru çevirdi.

Kocaman bal rengi gözleri, doğrudan Deniz Karadağ'a bakıyordu. Boran yokmuş gibi elini ona doğru uzattı. "Hoş geldiniz, Deniz Bey!" dedi sakın bir sesle. Eli adamın iri, sevecen eli arasında kayboldu. "Sizi yeniden otelimizde gördüğümüze sevindim. Nasılsınız?"

Deniz'in ciddi kahverengi gözleri oğlununkiler gibi yanmıyorsa da herhangi bir genç kadının içini hâlâ titretebilirdi. Belen elinde olmadan, '*Ne kadar da benziyorlar!*' diye geçirdi içinden. Aynı sert hatlar, aynı köşeli çene, aynı çatılmaya hazır kaşlar!

“Teşekkürler, Belen. Beni hatırlamana sevindim,” dedi adam nazikçe.

Yerinden kalktığı için uzun boyuyla genç kıza tepeden bakıyordu. Oğluyla aynı boylarda olmalıydı. Gözünün ucuyla Boran'a baktı ama genç adam ne düşündüğünü belli etmeyen gözlerle kendisini süzüyordu. Hemen bakışlarını ondan kaçırdı.

“Odanızı beğendiniz mi? Umarım rahat edersiniz...”

“Evet, odam çok rahat, teşekkürler...” Deniz bir an durakladı. “Ya annen nasıl? Umarım o da iyidir?”

“Evet, çok iyi... Bizimle ilgilenmekten biraz yoruluyor sanırım ama başka da bir sıkıntısı yok. Gelir birazdan. Plaja yüzmeye gideceğiz.” Kısa bir an durakladı. “Benden istediğiniz bir şey var mı?” diye sonra nazikçe sordu. Gözlerini adamın gözlerinden oğluna çevirmemek için çok çaba harcamıştı.

“Teşekkür ederim. Olursa iletirim.”

“Tabii! Yardımcı olabilirsem elimden geleni yaparım.”

Boran'ın dudakları hafif bir alayla kıvrıldı. “Benim var ama...” diye başlamıştı. Sonra belirgin bir şekilde sustu. Bu kısa duraklamanın içinde o kadar çok anlam vardı ki Belen istemeden kızardı. “Daha sonra konuşuruz artık. Birazdan bir yere gitmemiz lazım.”

Genç kız onların nereye gideceklerini merak ettiyse de soramazdı. Büyük ihtimalle yine yapmayı düşündükleri otelle alakalı bir şey olmalıydı. “Peki, ben gideyim artık. Otelde biraz işim var. Annem gelmeden halledeyim. Yeniden hoş geldiniz.” Bir iki adım geriye gidip hafifçe selamladı onları. Sonra dönüp otele doğru uzaklaştı. İki erkek de onun arkasından bakıyordu.

“Yumuşamana şaşırmamalı...” dedi Deniz dalga geçer gibi. “Müthiş güzel bir kız. Hatırladığımdan bile güzel.”

Boran da ayağa kalkmıştı. “Biz de çıkalım!” dedi babasının sözlerini duymamış gibi. “Yapacak işlerimiz var.”

“Şimdi mi gideceğiz? Sonra yapsak olmuyor mu?” Deniz'in gözleri belli etmeden ağaçların arasında kalan patıkaya kaymıştı. Kimsecikler görünmüyordu.

“Ne kadar çabuk yaparsak o kadar çabuk huzura ereriz!” dedi Boran onun bakışını fark etmeden. “Pansiyon sahipleri saat beşe kadar bizi bekliyorlar zaten.”

Boran önce babasına daha önce alınmış olan arazileri gezdirdi. Sonra almayı planladığı arazinin içinde bulunan aile pansiyonuna gittiler. Oranın sahibi ile de konuşup hep birlikte araziyi gözden geçirdiler. Deniz sessizdi. Başını çevirip Lavandel Otel tarafına bakmıştı. Ağaçlıklar içinde kalan evin çatısı görünüyordu. Biraz ilerideki otel de ağaçlardan dolayı kısmen gizlenmişti.

Oradan ayrıldıktan sonra şnorkel almak üzere minaresi uzaktan bile belli olan camii tarafına gittiler. Genç adam burada namaz kılması olmasına rağmen

deniz malzemeleri satan dükkâna hiç dikkat etmemişti. Sebebi de belliydi. Girişi çok dikkat çekici değildi. Önü her yerde görülen ıvır zıvır yazlık malzemelerle doldurulmuştu. Ancak içi oldukça geniş ve sayısız eşyayla doluydu. Bu iddiasız turistik mağazada, hediyeelik ürünlerden başka deniz kenarında lazım olabilecek her şey vardı. Çeşit çeşit ve kalite kaliteydi. İki şnorkel takımı alan genç adam parasını ödedi.

Otele geri döndüklerinde, Deniz hâlâ bir fikir ortaya koymamıştı. Önce odalarına çıkıp deniz şortlarını giydiler. Ardından az önce inceledikleri kayalığa gitmek üzere aşağıda buluştular. Elllerinde yeni aldıkları şnorkelleri tutuyorlardı. Otelin plajı kalabalıktı. Pazar gününü herkes otelde geçiriyor gibiydi.

Boran'ın gözleri plajda hızla gezindikten sonra suya çevrildi. Bir sürü kafa vardı. Belen ve annesini o kalabalıkta görememişti. Sonra yürümesine devam etti. İlk kayalığa varmaları uzun sürmemişti.

"Bu arazi ve plaj bizim!" dedi Boran. "Bu kayalık çok tehlikeli değil. Bir iskele yapılabilir. Dibi kum..."

Deniz'in aklına, Della ile yüzdükleri o sabah geldi. Onu bu kayalıkta otururken gördüğünde, kırmızı bikinili bir deniz kızı gördüğünü sanmıştı. Ne kadar güzel olduğunu düşünmüştü.

"Biliyorum, burada yüzmüştüm," dedi kısaca.

Pansiyona ait kayalık ise biraz daha ilerideydi. Oraya vardıklarında, iki erkeğin de gözleri suyun içindeki dolap büyüklüğündeki kayalarda gezindi. Bu bölgenin çoğunda, suyun içinde büyük kayalar görünüyordu.

"Suya girmek için mercanların arasında bir patika yapmışlar. Güvenli bir yerde, buraya da iskele yapılabilir. Kayaların bir kısmı da plajdan sökülüp temizlenebilir. Çoğu ölü mercan gibi gözükyor. Resmî olarak bir sıkıntı olacağını sanmıyorum. Kıyı tahribatı da olmaz. Buradaki eski pansiyonu ve saun aldığımız diğer arazideki eski binayı yıkarsak çok büyük bir otel yapılabilir. Böylece Belenlerin arazine ihtiyacımız kalmaz."

Boran, babasını ikna etmek için çaba harcıyor gibi görünmese de gözleri onun yakışıklı yüzündeydi. Ne düşündüğünü hâlâ anlayamıyordu.

Deniz gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı.

"Ya diğer yanda kalan arazi?" diye sordu. "Lavandel Otelin diğer tarafı?"

"Aklımdaki fikir oraya bungalov tarzı binalar yapmak. Ağaçlıklı ve güzel bir yer. Sakinliği seven müşteriler için. Pukhet adalarında vardı hatırlarsan? Yemek için de buradaki ana binaya gelirler. Della Hanım'ın ve Belen'in, plajlarını kullanmamıza izin vereceklerini düşünüyorum. Ödeme de yaparız. Eğer kafana yatmazsa aldığımız fiyata sarabileceğimize eminim."

Birkaç dakika sonra ikisi de şnorkellerini takıp suya dalmışlardı. Suyun içindeki kayaların manzarası harikaydı. Âdeta bir renk cümbüşüydü. Kayaların arasından dibi takip ederek yüzmek çok zevkliydi. Bir labirent gibiydi. Her

dönemeçte ayrı bir balık, ayrı bir manzara çıkıyordu. Suyun dibi ise bembeyaz kumdu. Daha ileriye yüzdüklerinde, rengârenk işlenmiş mercan tümseklerini net bir şekilde gördüler. Bir kısmı ölüp kayalaşmıştı ama daha derinlerdeki bir kısmı sıcak suya direnerek canlılığını sürdürmeyi başarmıştı. Akıntı deniz kenarına göre biraz daha fazla olmasına rağmen çoğu ülkede gördükleri kadar tehlikeli değildi.

Suyun içinde, ileriye doğru neredeyse bir kilometrelik kısım görölüyordu. Etraflarına bakınırken, iki yüz metre kadar ileride batmış birkaç tekne kalıntısı gördüler. Teknelerin çevrelerinde inanılmaz bir habitat gelişmişti. Binlerce balık kimseye aldırmadan yüzüyorlardı. Birkaç tane zararsız kum köpek balığı bile gördüler.

Keşif bittikten sonra sudan çıkıp bir süre dinlendiler. Açık denizi görececek bir kayanın üzerindeydiler. Her ikisi de bu güzel manzaradan etkilenmişti.

“Gördüğün gibi, Lavandel Oteli almamız şart değil baba!” dedi Boran. Aklındaki projeyi babasına yine tekrarlardı. Pek çok yönden kabul edilebilir, mantıklı bir projeydi. Deniz dikkatle dinledi ama olumlu veya olumsuz bir yorum yapmadı. “Bir şey demeyecek misin?”

“Düşünelim bakalım!” dedi babası sakın sesiyle. Tam ikna olduğu söylemezdi.

Sonra yürüyerek Lavandel Otelin plajına yöneldiler.

Boran yakın zamanda babasının biraz yumuşayacağını düşünüyordu. Belen ve ailesi ile biraz yakınlaşınca bu katı düşüncelerinden kendisi gibi o da vazgeçebilirdi. Sert görünüşünün aksine babasının hassas bir kalbi olduğunu çok iyi biliyordu.

Bu yakınlaşma için Belen’in yaş gününün çok önemli bir fırsat olduğunu düşünüyordu.

25. BÖLÜM PAMUK ADAM

5 Temmuz Pazar / 16.15

Della otelin bahçesine girdiğinde, gözleri ister istemez çevresinde gezinmişti. Havuzda yüzenler, gölgede oturanlar, çimlerde eğlenenler vardı ancak bu kısa göz gezdirmede tanıdık bir yüz göremedi. Aslında kimi görmeyi umduğunu kendisine de itiraf edemiyordu.

Görebildiği tek tanıdık erkek, havuzda arkadaşlarıyla oynayan Berkin'di. Ona eve gelmekte geç kalmamasını söyleyecekken otelden çıkan kızını gördü. Elinde plaj çantası tutuyordu. Havuzun kenarında karşılıklı durdular. Belen dikkatle annesini süzdüğü için daha önce durmuştu.

"Geç kaldın!" dedi annesine merakla.

"Ancak hazırlandım..." diye mırıldandı Della. Şile bezinden beyaz bir deniz kıyafeti giymişti. İçindeki mavi bikinisi kısmen gizlenmişti. Yeni açmış bir çiçek kadar güzel ve canlı görünüyordu.

Belen hâlâ annesinin güzelliğini süzüyordu. Bu sarışın sanki bugün daha mı güzeldi ne? "Sen makyaj mı yaptın?"

Della omuz silkti. "Giyinirken öylesine aklıma geldi. Yakışmamış mı?"

"Her kadını korkutacak kadar güzel olmuşsun!" dedi Belen içtenlikle. "Kendimi senin yanında paspal gibi hissettim!" Eli istemsizce arkuyruğu saçlarına gitti. "Saçlarım da berbat! Her gün otele gelmemen kendi adıma çok iyi! Annemle yarışmam ben!"

"Saçmalama!"

"Saçmalamıyorum! İki çocuk annesi bir kadın olarak bu kadar çekici olmaya utanmıyor musun? Hani sen bu mavi bikiniye sığmıyordun?" Gözleri annesinin diri göğüslerine kaymıştı. Üst yuvarlakları hafifçe belli oluyordu.

"Biraz zayıflamışım sanırım "

"Umarım bu güzellik, çok uzun boylu, karizmatik bir adam için değildir!" dedi Belen ignelercesine.

Della'nın güzel kavisli kaşları kalktı. Anlamamış gibi davrandı. "Kimmiş o?"

"Kibar, esmer bir adam..... Hani bugün gelecek olan? Hani başımıza belâ kestilen, otelimizi almaya çalışan fırsatçı adamın gereksizce yakışıklı olan öz babası!"

“Deniz Bey mi?”

“Hah, tam üstüne bastın!”

“Boran’ın babası geldi mi?”

“Geldi...” dedi düz olmasına çalıştığı bir sesle. “Bir kenarda oturuyorlardı. Kendisine hoş geldiniz dedim, sonra yanlarından ayrıldım. Bir işleri olduğunu söylemişlerdi.” Farkında olmadan gözlerini etrafta gezdirdi. O da onların çevrede olmadığını görebiliyordu. Nereye gitmiş olabilirlerdi ki? “Belki dönmemişlerdir. Dönmüşlerse de plajda olabilirler. Görünürde yoklar.”

“Belki...” dedi Della. Kısa bir an durakladı. “Nasıl? Deniz Bey yani? Aynı mı?”

Belen elinde olmadan hafifçe gülümsedi. “Anne ya! Adam daha bir ay önce buradaydı. Bir ayda ne olmuş olabilir ki? Yaşına göre sıırım gibi adam! Gayet sağlıklı görünüyordu. Henüz baston kullanmaya başlamamış. Saçları hâlâ yerinde. Dişleri bile kendisinin!”

“Dalga geçme! Otelle ilgili konuştunuz mu?”

“Hayır! Bahsi bile olmadı. Dediğim gibi, çok konuşmadım. Yanlarından ayrıldım.”

Birlikte plaja doğru yürümeye başlamışlardı. Plajdaki barda da hafif bir müzik çalıyordu. Belen iki soğuk içecek alıp annesinin yerleştiği şezlonga yöneldi. Gözleri etraftaydı. Çevresinde hemen fark edebilecek olan o iki erkek yoktu. Baba ve oğulun orada olmadıkları belliydi.

Bir süre sessizce soğuk meyve sularını içtiler. Bardan gelen hafif müzik hiç rahatsız edici değildi. Denizde yüzen, eğlenen insanların gürültüleri bu seslere alışmış kulaklarına hiç tırmalayıcı gelmiyordu.

Soğuk içeceklerini içerlerken ikisi de sadece havadan sudan bahsettiler. Belen yeni beyaz bikini ile çok taze görünürken annesi de mavi bikiniyle ondan geri kalmazdı. Genç kız sabah kendisi için düzenlenen yaş günü seremonisini eve döndüğünde anlatmış, değerli kalemmini annesine göstermişti. Gülerek anlattığı bu olaydan bahsederken tabii ki yanında Boran olduğunu söylememişti.

Sonunda şezlongda oturmaktan iyice ısındıklarında, kalkıp serin sulara bıraktılar kendilerini. Belen uzun zamandır denizde yüzmemişti. Bunun keyfiyle gözleri pırıl pırıldı. Öğleden sonra güneşi de etkisini kaybettiği için kavrulmak gibi bir dertleri yoktu.

Sudan çıktıktan sonra kurulanıp şezlonglarına döndüler. Genç kız plaj çantasına uzanıp içinden birkaç kap çıkardı. Kaplardan birisini annesine gösterdi. “Salçalı makarna!” dedi keyifle. “Sen çok seversin diye Emine abla sana hazırladı.”

“Harika...”

“Üzerine peynir de atacaksan eğer, o da var.”

“Olur!”

Genç kız küçük kaplara makarnaları koyup üzerine peynir serpti. Bir süre denizi ve içindekileri seyrederek yediler. Böyle dinlenmek ikisine de iyi gelmişti.

Vakit ilerliyordu. “Dönelim mi artık?” dedi Della. Eliyle düz midesine dokundu. “Benim yiyecek hâlim yok ama Berkin acıkmaya başlamıştır. Çocuğa bir şeyler hazırlayayım.”

“O otelde yiyor zaten anne! Merak etme. Akşam için de mutfaktan atıştırarak bir şeyler bulur. Dinlenelim biraz daha! Son bir kere daha denize girip öyle döneriz.”

Yarım saat sonra yeniden yüzmüş ve iyice keyiflenmiş olarak plajdan ayrılmışlardı. Otelin önüne geldiler. Berkin hâlâ havuzda arkadaşlarıyla yüzüyordu.

“Ben onu da alıp gelirim.” dedi Belen. “Bize de hafif atıştırma yaptıracagım. Sen uğraşma artık.”

“Peki, bir kutu da vanilyalı dondurma getir. Evdeki bitmiş!”

“Tamam.”

Della kızından ayrılıp evin yoluna doğru yöneldi. Dalgın bir şekilde yürüyordu. Kızına belli etmese de keyfi kaçmıştı. Aklında tek bir şey geziniyordu.

Beni görmek isteseydi buralarda olurdu!

Eve doğru biraz üzgün bir şekilde giderken ağaçların arasından iki uzun adamın çıktığını geç fark etti. Kayalık alandaki kestirme yoldan geliyorlardı. Dikkatle bakınca onları hemen tanıdı. Elllerinde denize dalmak için gerekli malzemeler vardı. Her ikisi de mayo şort giymişti ve her ikisi de gömlekti.

Olduğu yerde durdu. Şimdi üzgün dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. Baba oğul onun önüne kadar gelip durdular. Genç kadın önce Boran'a baktı. Sonra çekinik gözlerini Deniz'e çevirdi.

“Deniz Bey...” dedi sesini sakinleştirmeye çalışarak. Kalp atışlarının niye birden hızlandığını anlayamamıştı. “Hoş geldiniz!” Adamın hiç değişmediğini görmek içini burkmuştu. Sabah beraber yüzdüğü adamın biraz değişmesini ummuştu. Geçen ay, sabahın o erken saatinde onun daha yaşlı, daha göbekli, daha kır saçlı oluşuna dikkat etmemiş olmayı ummuştu. Oysaki pırıltılı esmer cildi, dalgalı kalın saçları ve ciddi bakışlı gözleri ve oğlununkinden farklı olmayan atletik bedeni ile hatırladığından bile yakışıklıydı.

Deniz hafif bir gülümsemeyle onun tebessümüne karşılık verdi. Plaj havlusu dâhil tüm dalma malzemelerini bir elinde toplayıp diğer elini uzattı. “Della!..” dedi nazik bir şekilde. “Nasılsın?”

Boran bir an için bu ikiliyi süzmüştü. Babası ile Della'nın bu kadar yakın olduklarını bilmiyordu. Güzel kadının sizli bizli konuşmasına rağmen babası gayet rahattı.

Della'nın eli Deniz'in kocaman avucunun içinde kayboldu. “Teşekkür ederim! İyiyim... Sizi yine otelimizde görmek çok güzel...”

"Seni görmek de güzel," dedi Deniz.

Bir bakışta ince vücudunu, plaj elbisesi içindeki bikinili hâlini, güneşten hafif kızarmış yanaklarını ve parlayan güzel gözlerini ezberine almıştı. Bu bakışlar hızlı da olsa Della içinin ürperdiğini hissetti. Bu duyguları unutalı çok olmuştu.

"Sanırım otel için geldiniz..." dedi yavaşça. Elini usulca geri çekmişti. Tuzlu ve nemli saçlarıyla yakalanmak onu bir nebze huzursuz etmişti. Makyajı da çoktan silinip gitmiş olmalıydı.

"Ben öncelikle dinlenmeye geldim!" dedi Deniz ılık gözlerle. Yanındaki oğlunu işaret etti. "Otel için gelen o..."

Boran huzursuzca kıpırdandı. "Adam satma buna deniyor sanırım," diye homurdandı.

Della'nın gözleri onların ellerindeki dalış malzemelerinde gezindi. "Nereden böyle? Kayalıktan mı yoksa?"

"Pansiyonun arazisindeydik. Siz burayı satmaya yanaşmayınca, alternatif olarak orasını düşündük. Babamı oraya götürdüm."

"Belen bahsetmişti," dedi genç kadın başını sallayarak. "Ama orası çok tehlikeli değil mi? Denizinde bile dev kayalar varmış."

"Tehlikeli ama yapacak bir şey yok." Sustu bir an. Sonra genç kadının beklemediği bir şey sordu. "Yarın Belen'in yaş günü... Bunun için bir planınız var mı?"

Della şaşırmıştı. Narin omuzlarını hafifçe silkti. "Bilmem ki! Evde bir şeyler yaparız. Aslında yaş gününün kutlanmasını pek sevmez."

"Benim bir fikrim var. Eğer kabul ederseniz, yarın akşam Alanya'da bir yerde kutlama organizasyonu yapabilirim. Belen'e sürpriz olurken bizim için de değişiklik olur."

"Gerçekten mi?" Della'nın gözleri ışıldamıştı. Gülümseyince daha da güzelleşmişti. "Sürpriz parti mi?"

"Hep birlikte arabaya binince sürpriz olmadığını anlar sanırım," dedi Boran. Dudakları hafifçe kıvrılmıştı. "Kızınız cin gibi. Bizim varlığımız da söz konusu olunca bir kutlama yapmamızı istemeyecektir ama ben onu ikna ederim. Ne diyorsunuz?"

Della gözlerini yine dik duruşlu babaya çevirdi. Kendi yaşıtı birisiyle akşam gezmesine çıkmak yanlış anlaşılır mıydı? Deniz'in de geleceği açıktı. O koyu gözler neden kendisine öyle bakıyordu? Bu bakışlar ürpermesine sebep oluyordu. O sabah suyun içinde yüzerlerken de ürpermişti. Suyun serinliğinden zannetmişti. Ondan sadece birkaç santim uzakta yüzerken o ciddi gözlerin ne kadar tatlı olduğunu görmezden gelememişti.

"Sanırım... olur!" dedi yavaşça.

"Tamam! Ben sizi haberdar ederim."

“Bekliyorum...”

Boran birkaç metre uzaklaşırken Deniz hâlâ olduğu yerdeydi. Gözleri genç kadının üzerindeydi. “Saçlarını kestirmişsin!” dedi birden.

Della utangaç bir şekilde gülümsedi. “Evet!” Eli saçına gitmişti. “Denizden çıktığımı için şimdi çirkin ama kuruyunca...”

“Bence çok güzel!” dedi adam onun sözünü keserek. “Yakışmış! Güzel yüzün ortaya çıkmış!”

Della’nın kalp atışları bu iltifat ile iyice hızlanmıştı. “Teşekkür ederim...” diyebilirdi kızarmış yanaklarla.

“Yarın sabah yine kayalıkta buluşuyor muyuz?” Dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı.

Della irkilmişti. Yan gözle Boran’a baktı ama genç adam onları duyamayacak kadar uzaktaydı. Durmuş babasını bekliyordu. “Biz daha öncekinde de buluşmamıştık ki!..” dedi biraz alçak sesle. “Oğlun yanlış anlayacak! Böyle konuşma lütfen!”

“Onu ilgilendirmez. Sen soruma cevap ver!”

“Ben... Ben de o saatlerde yürüyüşe çıkmış olurum sanırım!” dedi ne diyeceğini bilemeden.

“Buluşuyoruz o zaman?”

“Bilmem ki...”

Deniz’in yakan gözleri onun gerdanında, göğüslerinin üst kısmını gösteren mavi bikinisinde gezindi. “Bu renk sana yakışmış. Tıpkı o kırmızı bikini gibi...”

Della şaşırmıştı. Hafifçe yutkundu. “Hatırlıyor musun?”

“Sana ait hiçbir şeyi unutmadım ki!”

Karşısında dimdik duruyordu. Genç kadın bu sözler karşısında ne diyebilirdi ki? O da ona ait hiçbir şeyi unutmamıştı. Seksi iç çamaşırından başka koruması olmayan o çekici vücudunu bile...

Boran sessizce onların konuşmalarını izliyordu. Ne dediklerini duyamasa da ikisi arasındaki elektriğinin çok iyi farkındaydı. Bir an Della için endişelendi. Babasının bu tatlı kadını üzmesini hiç istemezdi.

“Yanımda bir şeyler getiririm. Plajda kahvaltı da yaparız!” dedi Deniz.

Della’nın gözleri irileşti. “Bunu yapamayız! Kızım...”

“Boş ver kızını...” diye kestirip attı Deniz. “O bir yetişkin artık. Çocuk değil. Sen de değilsin. Kendi kararlarını verebilirsin. Anlaştık, değil mi?”

Bu kesin söylem üzerine Della başını istemsizce salladı. “Pe-Peki. ama...” Uzun zamandır bir erkek karşısında kekelememişti. “Yiyecekleri ben getiririm. Sen şimdi otelden alır gelirsen dikkatleri üzerine çekersin.”

“Benimle görünmekten çekiniyor musun?”

"Elbette!" dedi Della iri gözlerle.

Deniz muzip bir şekilde gülümsedi. "Ya benden?"

"Bu konuda çok kararsızım!" dedi genç kadın.

"Çekinmelisin..." dedi adam ona doğru bir adım sokulup. Gözlerinde gizemli bir pırıltı gezindi. "Ben görebileceğin en tehlikeli adamım..."

Bakıştılar bir an.

"Baba!" dedi Boran biraz sabırsızca. Onların ne konuştuklarını merak etmeye başlamıştı.

Deniz oğlunu duymamış gibiydi. "Akşama görüşür müyüz peki?" diye sordu. Genç kadının gözlerindeki şaşkınlık üzerine gülmüştü. "Tehlikeli kısmı şakaydı. Aslında orta yaşlı, tonton bir adamım ben. Pamuk gibiyimdir. Karıncayı bile incitmek istemem."

"Akşamları genelde evden çıkmam." Adamın sessiz bakışları karşısında hafifçe kıpırdandı. "Kahve... İstersen kahve içmeye evimize gelebilirsin!" dedi yavaşça. Sonra hemen ekledi. "Oğlun da tabii..."

"Hımm... Bu güzel olur. Peki, ben kahve içmeye mutlaka geleceğim. Boran'ı bilemem."

Della onlardan ayrıldıktan sonra yüzünü bir gülümseme kaplamıştı. Eve doğru yürürken, tüm direncine rağmen dayanamayıp başını geriye çevirdi. İki uzun erkeğin arkasından baktı. Aynı anlarda Deniz de başını çevirmişti. Bakışları karşılaştı. Genç kadın onun göz kırpuğuna yemin edebilirdi. Hafifçe gülümsediğine de...

Gülümsemesi artarak evin bahçesine girdi. Odasına çıkıp güzelce bir duş aldı. Deniz ruzunu atmak ve saçlarını yine eskisi gibi ipeksi olmasını sağlamak için rahatlatmıştı. Deniz'le o pejmürde hâliyle, bakımsız bir kadın gibi karşılaşması iyi olmamıştı.

On dakika sonra Berkin ve ablası çıkıp geldiler.

"Anne!" dedi Berkin heyecanla. Havuzda yüzmekten iyice simsiyah olmuştu ama çok sağlıklı görünüyordu. "Bu öğlen Boran abiyle babasını gördüm. Babası da kocaman! Acayip bir adam! Sence ben de onlar gibi uzun boylu olur muyum?"

"Tabii ki!" dedi Della. "Fakat yediklerine dikkat etmen lazım artık. Abur cuburla çok besleniyorsun."

"Boran abiye soracağım. Çocukken neler yemiş, bana da söylesin."

"Böcek yemek istemiyorsan tavsiye etmem!" diye mınıldandı Belen.

Della biraz ters bir şekilde kızına bakmıştı. "Bu gece sorarsın, oğlum. Senin kahve içmeye gelecekler!"

Belen konuşmayı öylesine dinliyordu ancak annesinin sözleri irkilmesine sebep olmuştu. "Ne?" deyiverdi şaşkınca.

"Deniz Bey'i kahve içmeye davet ettim!" dedi Della önemsiz bir şeymiş gibi. "Otelden gelirken onlarla karşılaştım. Adam çok nazik davranınca... kahveye davet ediverdim işte!"

"Anne! Onlarla samimi olmamamız gerek! Bunu biliyorsun!"

"Ne alaka?"

"Ama otel?.."

"Satarız veya satmayız. Birkaç medeni insan gibi bir arada oturup kahvemizi içemez miyiz?"

"Ben otelden konuşup günümüzün mahvolmasını istemiyorum."

"Senin için sıkıntı olursa otele gidebilirsin. Onlara bir işin olduğunu söylerim. Çoğu zaman gidiyorsun zaten."

Belen annesinin kararlılığı üzerine bir şey demeden oradan ayrıldı. Duşunu alıp giyinmesi yarım saatini almamıştı. Her ne kadar bu gece ziyaretinden hoşlanmamış gibi dursa da kuruyan saçlarını pırıltılar saçıncaya kadar fırçalamış, biraz da makyaj yapmıştı. Annesinin güzelliği yanında sönük kalmak istemiyordu. Giydiği beyaz şort ve hardal rengi bluzu ile içi rahatlamış bir şekilde aşağıya indi.

"Yapılacak bir şey var mı?" diye sordu annesine.

Della misafirlere ikram etmek üzere küçük atıştırmalıklar pişiriyordu. Bir sürü küçük kurabiye ve hatta Alman tarzı üzümlü kek bile düşünmüştü. Onun önüne içi krema dolu çukur bir kap bıraktı.

"Bunu karıştırabilirsin."

"Sadece kahve içecekler dememiş miydin?" diye sordu annesine.

"Âdettendir, kızım... Belki bir şeyler atıştırmak hoşlarına gider. Gece uzun."

İki kadın bir süre sessizce çalıştılar. Nedense ikisi de misafirlerinden konuşmak istemiyor gibilerdi. Vakit hızla ilerliyor, pişirme işlemleri birer birer tamamlanıyordu. Bu lezzetli görünümlü tuzlu ve tatlı kurabiyelerin yanına vanilyalı dondurma da eklenince her şey tamam olacaktı.

Della'nın gözü saatte kaydı. Çok zaman kalmamıştı. Birazdan gelirlerdi. Neyse ki her şey hazırды.

"Sen otele gidecek misin?"

Belen ellerini duruluyordu. "Hayır, şimdilik otelde bir işim yok. Hem babası da geliyorsa ayıp olur."

"Doğru..." Della yeni yapılmış kurabiyelerden bir tane alıp ağzına attı. Yavaşça çiğnemeye başladı.

"Onlarla... nerede karşılaştım demiştin?" Çok ilgilenmeden öylesine sorulmuş gibiydi.

“Kestirme yolda. Pansiyonun plajına gitmişler.” Genç kadın ağzındaki kurabiye'nin tadını anlamaya çalışıyor gibiydi. Sonunda memnun bir şekilde başını salladı. “Kurabiye güzel olmuş. Aferin bize...”

Belen'in kurabiyelere olan azıcık ilgisi de buhar olup uçmuştu. Gözlerinde bir endişe pırıltısı yanıp söndü. “Kayalığa mı gitmişler yani?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Evet... Ellerinde dalış aletleri vardı. Şnorkel, palet falan...”

“Gerçekten mi?” Dalış aletlerini nereden bulmuşlardı? Demek bir işimiz var derken bunu kastediyordu. “Orasının tehlikeli olduğunu daha kaç kere söyleyeceğim bu odun kafalı adama!” Sesi sinirli çıkmıştı.

O sırada televizyon ekranındaki kadın spiker, özel haber başlıklı bir şey sunuyordu. Yirmi altı masum polis ve askerin öldürülmesiyle sonuçlanan korkunç kaçırılma olayını hatırlatmıştı. Kalabalık bir çete baskını ile kaçırılan Cemil Keskin isimli mafya babasının iki gün içinde yeniden yakalandığını söylüyordu. Klasik bir sakinlikle haberi sunuyordu. Televizyonun sesi biraz kısıktı ama alt yazılardan bile çoğu anlaşılıyordu.

“Emniyet güçleri iyi çalışıyor!” dedi Della. “Adamı hemen buldular valla! Helal olsun.”

“Umarım cezasını çeker!” diye mırıldandı Belen. Dudağının kenarını ısırıyordu. Aklında başka bir şey vardı. Endişesini gizlemeye çalışarak merakla sordu. “Kayalıkta bir sorun çıkmış mı peki?”

“Ben ikisini de iyi gördüm.” Della umarsız bir güvenle konuşuyordu. “Deniz Karadağ, zaten balık gibi yüzüyor!” dedi farkında olmadan. “Oğlu da öyledir elbette. İkisi ne kadar da birbirine benziyorlar değil mi?”

“Fazla benziyorlar!” Bu âdeta bir suçmuş gibi konuşmuştu. “Memnun kalmışlar mı bari? Kayalık deniz istedikleri gibi miymiş?”

Della omuz silkti. “Bilmiyorum... Sormak akluma gelmedi.” Adamı görünce heyecanlanıp eli ayağının dolaştığından bahsetmedi. “Geldiklerinde sorarız.”

“Neyse! Ne zaman gelirler acaba? Geç olmadı mı?”

“Gelirler şimdi...”

Bahçedeki masanın çevresine oturup otelden gelen hafif müziğin eşliğinde beklemeye başladılar. Saat dokuza geliyordu ki iki uzun karaltı ağaçlıklı yoldan göründü. Telefonunu kurcalayan Belen, annesinin hareketlenmesi ile gözlerini ekrandan ayırdı. Yürüyenlerin yüzleri aydınlığa çıktığında o da nazik bir ev sahibi gibi ayağa kalkmıştı.

“Hoş geldiniz! Buyurun!” dedi Della. Tatlı bir şekilde gülümseyince yaşından çok daha genç görünmüştü. İki erkek de üstlerine temiz kiyafetler geçirmişlerdi. Tabii yine pantolon ve gömlek...

Deniz elinde tuttuğu bir kutuyu Della'ya uzattı. "Umarım tatlı seversin. Alanya'nın en iyi baklavacısı dediler."

"Ne gerek vardı? Teşekkür ederiz!" dedi Della.

Boran da elinde kocaman bir çiçek demeti tutuyordu. Yavaşça Belen'e uzattı. "İyi akşamlar! Senin kadar güzel değiller ama..."

Belen'in gözleri irileşti. Onu uyarmak için iyice kocaman olmuştu. "Boran!" dedi uyarırcasına. Ne yapıyordu bu adam?

Genç adam hiç aldırmamıştı. Ciddi kaşları hafifçe kalktı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Deniz gülümsemişti. Della da dikkat etmemiş gibi göründü. Eliyle masanın çevresindeki sandalyeleri işaret etti. "Şöyle geçelim mi?" Erkekler masaya yerleşirken elindeki baklava kutusunu kızına uzattı. "Belen, bunu mutfağa götür. Çiçekleri de bir vazoya koy, solmasınlar."

Genç kız Boran'a gözünün ucundan ters bir bakış atarak uzaklaştı. Murfakta annesinin dediklerini yaparken sinirden köpürüyordu. Ne uyuz bir adamdı bu! Aptal! Şapşal! Ne yapmaya çalışıyordu?

Birkaç dakika sonra bahçeye geri döndü. Elindeki çiçek vazosunu masanın üzerine bıraktı. Yer olmadığı için Boran'ın yanına oturmuştu. Genç adam Berkin'le bir şeyler konuşuyordu. Della ise Deniz'le yan yanaydı.

İlk dakikalarda konuşmalar havadan sudandı. Della yanındaki Deniz'in rahatlığı karşısında biraz şaşkıındı. Bir ay önce onun koskoca bir holdingin sahibi olduğunu bilmiyordu. Oysa şimdi biliyordu ve Deniz'in tavrının hâlâ sıradan olması hoşuna gitmişti. Adam teklifsiz bir şekilde onun yanına yerleşmiş, gözlerinin içine bakarak konuşuyordu. Ne hava atıyordu ne de zenginliğini küçük vurgularla gözlerine sokuyordu. Sanki otel almak isteyenler onlar değildi.

Birkaç dakika sonra kahveleri yapmak için Belen yine yerinden kalktı. Boran'la hiç konuşmamıştı. Sadece konuşulanları dinlemişti. Esasen Boran da eskisi gibi konuşkan değildi. Fakat bakışları arada sırada kendisine kayıyordu. Bu da Belen'i huzursuz ediyordu. Bu adamın yanında hâlâ ürperiyor olmasına inanamıyordu. Üstelik onunla sevişmişti. Bundan daha büyük yakınlık olur muydu? Neden hâlâ onun yanında böyle delice hisler yaşıyordu?

"Kahveniz nasıl olsun?" diye sordu Deniz'e.

"Orta!" dedi adam kısaca. Sonra bakışları yine Della'ya çevrildi.

Bu adam annesine mi yazıyordu yoksa nazik birisi olduğu için mi böyle ilgili gözüküyordu?

"Benimki de orta!" dedi Boran sakın bir sesle.

"Biliyorum!" dedi Belen. Sesi hafif tersti. Hatta biraz suçlar gibiydi. "Geçen gece de içmiştin."

Genç kız mutfağa girdikten yarım dakika sonra arkasında bir tıkırtı duydu. Başını çevirdi. Boran ve Berkin yukarı kata çıkıyorlardı. Ne olduğunu anlamadı. Fincanları raftan alırken ne yaptıklarını ciddi anlamda merak etmişti. Dakikalar sonra tam kahveleri fincanlara dolduruyordu ki yine sesler duydu. Bu sefer o ikisi aşağıya iniyordu. Şöyle bir göz atıp yine önüne döndü. Nasılsa neler olduğunu birazdan anlardı.

Kahvelerin köpüklerini eşit dağıtmaya ve dökmemeye uğraşırken hiç beklemediği bir şey oldu. Kocaman iki el arkadan göğüslerine yapışırken kalçasında ve sırtında bir baskı hissetti. Aslında daha onu görmeden bile vücudunu bir ürperti sarmıştı. Kim olduğundan kesinlikle emindi.

“Boran!” dedi hayretle. Başını yana çevirip onu görmeye çalıştı. “Ne yapıyorsun?”

“Sevgilimi okşuyorum. Tüm gün bunu yapmayı istedim!” Avuçları incecik kumaşın üstünden okşamaya devam ediyordu.

“Sabah yaptın zaten! Dur!” Heyecanla arka tarafı görmeye çalıştı. “Berkin!” diye uyardı zorlukla.

“O bahçeye çıktı. Ben de sana yardım etmeye geldim.”

“Hiç yardımın olmuyor! Bırak beni!” Dişlerini sıktı. “Kahveyi de dökrüm senin yüzünden!” Elindeki cezveyi mutfak tezgâhına bırakıp göğsündeki elleri yakaladı. “Dur artık! Hem kayalığa gittiğinizi de öğrendim. Söz dinlemeyen bir çocuksun sen!”

“Babama göstermem gerekiyordu!”

“Eğlendin mi barı!”

“Eğlenmek için gitmedik. Benim için endişelendin mi?”

“Aruk senin için endişe duymuyorum!” dedi ifadesiz olmasına çalıştığı bir sesle.

“Sabah endişelenmiştin ama?”

“Birazcık...”

Boran'ın elleri hâlâ okşamaya devam ediyordu. Dudakları da saçlarından boynunun kenarına kaymıştı. “Bu gece çok tatlısın!”

“Değilim... Öfkeliyim!”

“Ve seksi...”

İnanamıyordu... Kocaman eli bluzun üst tarafından içeriye kayıp çıplak göğsünü kavramıştı. Belen bir an direnmeyi bıraktı. Teninde gezinen avucun baskısını, göğüs ucundaki tatlı sürtünmeyi hissetti.

“İnanamıyorum sana! Yakalanacağız şimdi!” diye itiraz etmeye çalıştı. Kalçalarını ona bastırma içgüdüüne karşı zorlukla direniyordu. Birkaç saniye istediğini yapmasına izin verdi. Sonra çaresizce itiraz etti. “Yeter! Heyecanlanıyorum...” dedi utangaç bir sesle. Göbeğinden bastıran elin şortunun önüne

doğru kayması, bütün vücudunda zevkli alarm sinyalleri vermişti. "Vallahi yakalanacağız..." diye âdeta yalvardı.

Sonunda Boran ellerini geri çekti. Belen toparlanmaya çalışırken de onu tutup kendisine çevirdi. Lezzetli dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Zamanımızı boşa harcadığımızı düşünmüyor musun?" diye sordu. Alevlenmiş gözleri daha fazlasını istediğinin bir deliliydi.

Belen gözlerini kaçırdı. "Hayır!"

"Yalancı!"

"Tamam! Yine yapmayı gerçekten kabul edilebilir buluyorum ama yapmam! Yapamayız! Gece odana mı geleyim yani? Yoksa sen mi geleceksin?"

Boran omuz silkti. "Camı açarsan ben gelirim!"

"Ciddi misin sen?" Şaka yapıp yapmadığını anlamak için gözlerinin içine baktı bu sefer. "Camım hep açık ama ikinci kattayım. Berkin de yan odada..."

"Ne olmuş ki? Eğitimde bizi maymun gibi yetiştirdiler. Hele Tamer, düz duvara bile tırmanabildi. Ben de pek zorlanacağımı sanmıyorum."

"Ciddi ol! Yapamayız böyle bir şey." Fincandan tabağa dökülen kahveyi bir peçeteyle sildi. Uzanıp cezveyi aldı. Yarım kalan işini tamamladı. "Kahveler soğumadan gidelim hadi." İşlemeli bir tepsiye koyduğu fincanların yanına evde bulunan çikolatalardan birer parça bırakmıştı. En iyisi konuyu değiştirmekti. "Berkin'le yukarıda ne yaptınız?"

"Bana deniz kabuğu ve taş koleksiyonunu gösterdi."

Genç kızın bakışları değişti hafifçe. "Sana değer veriyor. Onları öyle herkese göstermez."

"Niye?"

"Çocuksu bulup dalga geçecekler diye..."

"Saçma! Çok güzeldi bence. Bir sürü emek ve zevkli uğraşlar var o koleksiyonda... Çok hoşuma gitti."

Belen gülümsedi. Gözleri ışıldamıştı hemen. Aniden parmak uçlarında yükselip onun dudaklarına uzun ve yumuşak bir öpücük kondurdu. Masum, içten ve... Boran anlamamıştı ama sevgi dolu...

"Bazen... çok tatlı oluyorsun, biliyor musun?" diye soru olmayan bir soru sordu. Genç adamın gözlerinin içine bakıyordu. "Ona gösterdiğin ilgi için teşekkür ederim. Ben onu anlamaya çalışıyorum ama sanırım yapamıyorum. Ona destek olacak bir erkeğe çok ihtiyacı olduğu bir zamanda yaşıyor ve ben... pek beceremiyorum bunu."

"Otelden biraz kopabilirsen çok zor olmadığını görürsün." Sesi hafif alaycıydı.

"Yine mi otel?" Burun kıvırdı. "Seninle de ciddi bir şey konuşulmuyor."

"Berkin çok zeki bir çocuk ama ilgilenilmesi gerekiyor. Bu yaşlarda pek çok şeyi daha çabuk öğrenir."

"Mesela kavga etmek mi?"

"Kendini koruma diyelim istersen! Kötü bir şey değil ki! Bilgisayar oynayağına, baskete, yüzmeye veya başka bir spora yönlendirilebilir. Eğleneceği bir sürü faaliyet var."

"Hayatından memnun değil mi sence? Her şeyi önünde..."

"Henüz hayatının akış kalitesinden emin olacak yaşta değil. Yönlendirmek gerekir gençleri. Çılgın bir nehir gibi olmamalı... Sakin bir dere gibi de olmamalı... Nasıl olacağını şimdilik siz belirlemelisiniz. Arada sırada yatağından taşmasına izin vermeli ama yatağından tamamen dışarı çıkmasını da engellemelisiniz."

"Hiçbir şey anlamadım!"

"Mesela... şu deniz kabuğu işi! Bu güzel ve desteklenmeli ama tüm eğlencesi bu olmamalı. Mesela bir dövüş eğitimine katılması sağlanmalı ama bunu körülük için kullanması engellenmeli... Mesela ablası gibi otele değer vermeli ama ablası gibi tüm hayatı otel olmamalı! Ailenin her şeyden önemli olduğunu bilip onlar için de zaman ayırmalı."

Belen gözlerini kırıştırdı. "Ben... Ben öyle bir şey yapmıyorum!" Sesi öfkeliydi. Elindeki tepsi titredi. "Ben aileme zaman ayırıyorum."

Boran uzanıp tepsiyi onun elinden almıştı. Onun öfkesine hiç aldırmadan burun kıvrıdı. "Madem öyle, yarın akşam hep birlikte dışarıya çıkalım mı?"

"Ne?"

"Yarın akşam... Baba oğul, anne kız ve Berkin..."

"Ama yarın..."

"Biliyorum, yarın yaş günün! Bu vesile ile onu da kutlamış oluruz. Annene de değişiklik olur."

"Annem zaten kaç gündür değişiklik yaşıyor! Şimdi de baban çıktı."

"Ne olmuş ona?"

"Annemi ilk kez bir adamın gözlerinin içine öyle baktığını gördüm."

Boran'ın kaşları hafifçe kalktı. "Öyle mi? Hiç fark etmedim!"

"Ve baban sana yasakladığım şekilde anneme bakıyor!" Belen uzanıp tepsiyi yine onun elinden geri aldı. "Ver şunu! Merak edecekler şimdi bizi!"

"Yarın akşam işi, tamam mı?"

"Bakalım! Ben sevmiyorum yaş günü kutlamalarını!"

"Güzel bir yaşa giriyorsun. Öyle ahım şahım bir şey olmayacak zaten."

"Annem biliyor mu?"

"Evet, olur dedi."

"Peki! Madem o olur dedi!" Sesi isteksizdi.

Birkaç dakika sonra masaya geri dönmüşlerdi. Deniz ve Della onlara öylesine baktılar. Pek de merak etmiş gibi değillerdi. Berkin de dikkatle Deniz'in anlattığı bir şeyi dinliyordu.

Kahvelerden sonra çaylar içildi. Della bu sefer yardım etmek için kızıyla birlikte mutfığa girmişti. Herkese kurabiyelerden oluşan bir servis tabağı hazırlanmıştı. Hediye gelen baklavaların yanlarına dondurma bırakıp masaya geri döndüler.

İşin doğrusu, Della da Belen de o gece gerçekten çok eğlendi. Deniz de oğlu gibi ciddiydi ama oğlundan daha konuşkandı. İş hayatıyla ilgili anlattığı birkaç hikâye herkesi güldürmüştü. Otelin satışıyla ilgili tek kelime konuşmamışlardı. Belen elinde olmadan gevşedi. Bu Karadağ erkeklerinde özel bir sihir vardı. Berkin odasına çıkmaya yeltenmemişti bile! Annesinin de gözleri pırıl pırıldı. Deniz'i ve zaman zaman konuşan Boran'ı dinlerken dudakları hep tebessümle doluydu.

Ve farkında değildi belki ama Belen de aynı pırıltılı bakışlarla gecenin güzelliğine katkıda bulunuyordu. Bir yanı da hüznülenmeye başlamıştı.

Boran hayatından çıkıp gittiğinde artık her şey daha da sıkıcı olacaktı!

26. BÖLÜM

YİNE ÂŞIK OLUNABİLİR

6 Temmuz Pazartesi / 08.45

“Senden korkmam gerektiği konusunda ciddi miydin?”
Della gözlerini Deniz’in yüzüne dikmişti. Gömleğini omuzlarından sıyıran adam, bakışlarını genç kadına çevirdi. Bir an için kırmızı bikini içindeki ince vücudunu süzdü. Uzun yıllardır hiçbir kadına bu kadar ciddi bir istek duymamıştı. Bu sadece cinsel istek değildi. Bu, onun yanında olma isteği idi.

Ve şu anda, sabahın köründe onunla beraberken hiç olmadığı kadar keyfi yerindeydi.

“Bana hangi gözle baktığınla alakalı bir şey bence,” dedi yavaşça. Ciddi gözlerinde bir ışık yanıp sönmüştü.

“Sana... Sana hangi gözle bakmam lazım ki?” Bu çok masum bir soruydu.

Deniz ona doğru yaklaştı. Sonra Della’nın hiç beklemediği bir şey yaptı. İncecik belinden tutup hafifçe çekti. Genç kadının vücudu onun güçlü vücuduna hafifçe yaslanmıştı. Biraz daha çekse göğüsleri bile tenine değecekti.

“Sana şu anda tehlikeli gibi mi geliyorum?” diye fısıldadı.

Della ne yapacağını şaşırmıştı. Bu hamleyi beklemiyordu. Üstelik adamdan yayılan tıraş losyonu, garip bir şekilde etkilenmesine sebep olmuştu. İtiraz edecek, ondan uzaklaşacak gücü kendinde bulamaması da garipti. Uzun zaman sonra sağlıklı bir kadının hissedeceği şeyler hissetmesi ise en garibiydi.

“Bu... Bu yaptığın biraz tehlikeli gerçekten...” diye mırıldandı güçsüzce. İçini saran heyecanı belli etmemeye çalışıyordu.

Ne oluyordu böyle canım? Çocuk muydu?

“Bence heyecanlı...”

“O da var!” Gözleri adamın keskin hatlı dudaklarına takıldı. “Heyecanlı mı gerçekten? Senin için de yani?”

Deniz’in kaşları hafifçe kalktı. “Heyecana hangi şekilde yaklaştığınla alakalı bence!” dedi dalga geçer gibi.

Della gözlerini irileştirdi. “İnanamıyorum sana ya! Hep böyle soruya soruyla mı karşılık verirsin?” Deniz bir kahkaha atmıştı. Onu biraz daha kendisine çekti. İşte şimdi Della’nın dik, dolgun göğüsleri adamın kaslı göğsüne dokunmuştu. “Sakin, nasıl bir soru sorduğunla alakalı bence, deme!” diye uyardı onu genç kadın.

Deniz'in gülüşü daha da keyifli bir hâl almıştı. Sonra susup başını ona doğru eğdi. Dudakları hâlâ kıvrıktı. "Bahsettiğin şey, ilk kez buluşan gençlere ait bir heyecansa..." dedi ağır ağır. "Evet, sanırım böyle bir heyecan duyuyorum." Bakışları ılıktı. "Seninle olmak güzel! Yanında olmak, sesini duymak, gözlerine bakmak çok güzel!" Bakışları güzel yüzündeki her santimde gezindi.

"Fakat beni... hiç aramadın!"

Deniz'in kaşları hafifçe havalandı. "Beni hiç düşündün mü? Aramamı bekledin mi?"

"Şey... Aslında evet!" İtirafı yüzünden pürüzsüz yanakları kızarmıştı.

"Aramaktan öte, gelmeyi çok istedim. İşlerim vardı diye mazeret sunabilirim ama gerçek bu değildi."

"Gerçek ne?"

"Benim üzerimdeki etkinin geçici olmasını umdum. Bu yaşta boş heyecanlarla uğraşmak istemedim. Buradan kaçarcasına gitmemin sebebi buydu. O yüzden aramamak veya gelmemek için çok çaba sarf ettim."

"Ya sonra?" Sesi fısıltı gibiydi.

"İşte şimdi buradayım! Sana dokunabilmek, gözlerine bakabilmek ve şu güzel dudaklarını öpme ihtimali, tıpkı gençliğimdeki gibi bir heyecan veriyor. Bir kızla ilk kez yakınlaştığım andaki kadar heyecanlıyım."

Della yutkundu. "Gerçekten mi?" Aynı hisleri yaşadığını ona söyleyemezdi. Aslında biraz daha fazlası vardı. Göğüslerinde onun baskısını hissetmek ilginç bir şekilde güzeldi. Kasıklarındaki unutulmuş sızı da...

"Evet, gerçekten..." dedi Deniz. "Fakat..."

O susunca Della merakla sordu. "Fakat?.."

Deniz'in eli onun ince belinde, sırtında gezinmeye başlamıştı. Sabahın o saatinde etrafta kimsecikler yoktu. Kayalıklarda, bir ağacın gölgesinde denize girmek ve sonrasında piknik yapmak için soyunmuşlardı.

"Fakat elbette daha farklı bir heyecana da sahibim!" dedi adam hafif bir tebessümle.

"An-Anlamadım?.."

"Söylemesi utanç verici!" Della hâlâ tam anlamamış gibi bakıyordu. Üstelik belinde ve sırtında hafifçe gezinen ince uzun parmaklar onu âdeta hareketsiz kulmuştu. "Neyse! Bunu sonra konuşalım." Genç kadını serbest bıraktı. Gözleri kendi adını taşıyan masmavi denize çevrildi. "Sanırım o heyecanım için serin bir su iyi gelecek!" diye mırıldandı.

Birkaç dakika sonra bir ay önce bir araya geldikleri kayanın üzerindeydiler. Önce Deniz atladı mavi sulara. Yüzeyde göründükten sonra eliyle gelmesi için küçük bir işaret yaptı.

Della artık daha cesurdu. Bir ay önce onunla bu derin sulara yüzmek, cesaretini yerine getirmişti. Aklı hâlâ adamın söylemek isteyip de söyleyeme-

diklerinde olsa da suya atladığında hepsi geri plana itildi. Neşeli bir şekilde gıktı. Bu adamın yanında kendisini neden bu kadar güvende hissettiğini hiç bilmiyordu. Neredeyse hiç tanımadığı bir adamdı. Hiç tanımasa da az önce beline sarılmasına izin vermişti. Göğüslerinde hissettiği baskıya rağmen ondan ürkmemişti. Ona gerçekten güveniyordu.

Bu sefer hazırlıklıydılar. Deniz gelirken, beraberinde önceki gün aldıkları şnorkel takımlarını da getirmişti. Gözlüğünü genç kadının yüzüne göre ayarladıktan sonra serin sulara daldılar. Della onun yanında hiç korkmuyordu. Bu çok şaşırtıcı bir histi.

Birlikte mercan kayalarının su içindeki olağanüstü güzelliklerini seyrettiler. Suyun üstündeyken görüntüyü karartan ve bazen korkutucu olabilecek deniz yosunlarının aslında suyun içinde ne kadar güzel görüldüğünü keşfetmişti. Nazlı nazlı salınıyorlardı. İçlerinde gizlenen balıklar kendilerine benzemeyen bu misafirleri merakla süzüyorlardı.

Sudan çıktıktan sonra havlularıyla kurulanıp ağacın altına serdikleri bir örtünün üzerine oturdular. Güneş yükselmeye başlamışsa da altında oldukları ağacın dalları onları koruyordu. Della parmaklardan biraz kalın, nar gibi kızarmış börekler yapmıştı. Hem de isteğe göre, peynirli, patatesli ve sucukluydu. Ayrıca akşamdan kalma, lezzetli üzümlü keki de vardı. Dinlenince tadı daha güzel olmuştu. Bir termosta getirdiği sıcak çay ise keyifle içilecek kadar lezzetliydi.

Üzeri susamlı çıtır böreğinden koca bir ısırık alan Deniz, gözlerini bir an için yummuştu. “Bu patatesli bir harika!” dedi zevkle. Birkaç çiğneyişten sonra gözlerini açtı. “Eline sağlık.” Son parçayı da ağzına atıp bir başkasına uzandı hemen.

Della onun beğenmesi karşısında, içten bir memnuniyet duymuştu. “Teşekkür ederim...” dedi gülümseyerek. “Şunlar sucuklu, bunlar da peynirli...” dedi ayrı tabakları göstererek.

Deniz yeni aldığı bile iki lokmada yemişti. Sonra peynirliye uzandı. Nefesi azıcık köreldiği için ilk lokmasını tadını çıkara çıkara yedi. “Aslında peynirli börekleri pek sevmem!” dedi çiğnerken. “İçinde doğru peynir olmazsa hoşuma gitmiyor. Fakat seninkiler çok güzel olmuş. Eline sağlık. İnan bana, sana yağ çekmiyorum.”

Della bardaklara çay koyuyordu. Memnun bir şekilde başını salladı. “Otele malzeme getiren mandıracı, bu peyniri özel buluyor bana. Pişerken eriyor ama tadı gitmiyor.”

“Bayıldım...” Deniz önüne konan çay bardağına uzanmıştı.

“Afiyet olsun.” Kan kırmızı çayla dolu olan bardağı Deniz’in önüne bıraktı. Sonra o da peynirli bir böreğe uzandı. “Bilirsin, biz kadınlar en çok peynirli şeyler severiz. Sucuk, sosis ve patates gibi şeyler erkeklerin gözdesi...”

“Doğru...” İnceleyen gözleri genç kadının üzerindeydi. Ona bakmaktan hiç bıkmıyordu ve bu bakışlardaki doğal ısrar, Della’yı hafifçe utandırmıyordu.

"Buralardan farklı bir yerde yaşamayı hiç düşünmedin mi?" diye sordu Deniz aniden.

Konu birden değişince genç kadın şaşırılmışsa da hiç belli etmedi. Della'nın gözleri çevresindeki güzel manzarada gezinmişti. "Türkiye'de ilk geldiğim yer burası. Başka yer bilmem ki!"

"Buradan başka bir yere hiç gitmedin mi?" Deniz'in sesi şaşkıncı.

"En uzak Antalya..."

"Ciddi misin sen?"

"Evet... Kocamın işleri yüzünden pek tatil yapamıyorduk. Zaten herkes tatil için buraya gelirken bizim başka bir yere gitmemiz komik olmaz mıydı?"

"Ne ilgisi var? Bana göre tatil, bulunduğun çevreden uzaklaşıp değişik bir ortamda nefes almak demek."

Della omuzlarını silkti. "İnsan sevdiğinin yanında her türlü mutlu oluyor. Tatile de pek ihtiyaç olmadı."

Deniz sustu bir an. "Kocanı... çok mu seviyordun?" diye sordu yavaşça.

"Konuşmasak bu konuları?"

"Sana acı mı veriyor?"

"Öyle..." Burun kıvırdı. Gözleri etrafta gezinmişti. İlerideki yoğun kayalığı işaret etti. "Nasıl? Pansiyonun arazisi konusunda kararını verdin mi?"

Deniz de oraya doğru bakmıştı. "Boran bu konularda çok beceriklidir. Düşüncesi hoşuma gitti aslında ama..."

"Ama?..."

"Ben hâlâ bu oteli bize satmanız gerektiğini düşünüyorum."

Della sessizdi. Sonra hafifçe iç çekti. "Sana bir şey itiraf edeyim mi?" diye sordu. Deniz sessizdi ama bu itirafı beklediği belliydi. "Bir süredir bu otel... bana da can sıkıcı geliyor."

"Yani?..."

"Belen'i çok yoruyor. Onun için üzülüyorum. Ben buraya gelmek için hazırlanırken o da evden çıkmış otele gidiyordu. Üstelik bugün yaş günü!" Sesinde gizli bir isyan vardı. "Zavallı yavrum!"

Deniz hafifçe duruşunu değiştirdi. Gözleri kısıldı.

"Della!" dedi ciddi bir sesle. "Bu hissettiklerini Belen'e söylemelisin. Geçen sene üniversiteye gitmedi. Ya bu sene de oteli bahane edip gitmezse? Bir arkadaşı bile yoktur eminim! Oteldeki garsonlar veya Emine Hanım yeterli sayılmaz. Hayatı bir de başka bir pencereden görmeli. Bu oteli bize sat veya satma, onu buradan kurtarman lazım. Anne ve babalar bunun için var. Çocuklarının düşünemediği şeyleri düşünüp fedakarlık yapmak için!"

"Beni dinler mi sence?"

"Otel aslında senin değil mi?"

"Değil... Kocam ölmeden önce hisseleri paylaştırdı."

"Bunu biliyorum ama büyük hisse sende."

"Belen'i ezemem. Çok emek verdi bu otele. Babası hasta değilken bile onunla birlikte koşturup dururdu. Hem zaten bu sene üniversiteye gidecek ve buradan mecburen uzaklaşacak." Durakladı bir an. "Bence yani!.."

"Della! Akli buradayken derslerine nasıl çalışacak? Hep seni ve kardeşini düşünecek. Oteli idare edip edemediğinizden endişelenecek. O da üniversiteye gitmeye kesin karar verirse tabii!"

O dakikadan sonra sessizce kahvaltılarını ettiler. Della'nın akli iyice karışmıştı. İçindeki hisler Deniz'in doğru söylediğini fısıldıyordu.

Aynı dakikalarda, oteldeki kahvaltı salonuna çıkmış olan Belen, gözlerini etrafında gezdirdi. Salonun yarısı dolu sayılırdı. Boran'ı görememişti. Hem rahatladı hem de göremediği için garip bir üzüntü duydu. Kabullenmek istemiyordu ama ona alışmaya başlamıştı. Dün gece onun yanında olmak hoştu. Babası ile oğlunu birlikte izlemiş, Boran'ın da ileride babası gibi karizmatik olmaya devam edeceğine kesin karar vermişti. Ayrıca ikisi arasında adlandıramadığı bir mekanik ilişki vardı. Birbirini tamamlayan, birbirini anlayan ve sanki birbirinin ne düşündüğünü bilen bir hâlleri olduğunu görmüştü.

Mutfaktan içeriye girdi. Emine Hanım ve Fidan izinde olduğu için onun yerine Sinem bakıyordu. Yanına çalışanlardan birkaç kişi daha vermişti. Kimse Emine Hanım gibi çalışamayacağı için Sinem ancak böyle çekip çevirirdi.

"Günaydın!" dedi herkese. İçeride ciddi bir hareketlilik görülüyordu. Gözleri Sinem'e söndü. Genç kızın alnından ter akıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda..." dedi genç kız. Hafifçe iç çekti. "Fakat sanki herkes beni yormak için el birliği yapmış. Kimse basit kahvaltıyla yetinmiyor. Sucuklu yumurta isteyen mi dersin, menemen isteyen mi dersin! Börekler de erkenden bitti. Yine de idare ediyorum. Bir sıkıntı yok. Zaten bir saate kadar hafifle."

"Tamam! Akşam için başka yardımcı ister misin?"

"Gerek yok. Hallederim. Verdiklerin yeter."

Belen onun yanından ayrıldıktan sonra misafirler arasında gezindi. Her masaya birkaç saniye uğruyordu. Boran hâlâ gelmemişti. Aslında gelmiş olsaydı onunla yine kahvaltı etmeye hayır demezdi. Oysa şimdi tek başına canı bir şey yemek istemiyordu. Eve de gidemezdi. Annesinin sabah Deniz Karadağ'la plajda buluşacağını öğrendiğinde çok şaşırmıştı. Baba oğul ne yapmaya çalışıyordu? Bu ailenin kadınlarını ele geçirmeye mi uğraşıyorlardı?

Son bir masa kalmışken Boran'ın kapıdan içeriye girdiğini gördü. Genç adam onu görür görmez yanına doğru yürümüştü. Belen masadan hafifçe uzaklaşıp onun gelmesini bekledi.

"Günaydın!" dedi genç adam her zaman ki inceleyen, beğeni pırıltıları ile parlayan ama yine de ciddiliğini koruyan gözlerle. Belen kot şort ve mavi bir

bluz giymişti. Saçlarını omuzlarına salmıştı. Tabii yine tazecik görünüyordu. Genç adam bu güzellik karşısında dayanamayıp gülümsedi. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim..." Neyse ki yandaki masada oturanlar bu konuşmayı duyamayacak kadar kendi kahvaltılarına dalmışlardı. Gözleri genç adamın tertemiz gömleği ve pantolonu üzerinde gezindi. "Yoksa bugün oteli terk mi ediyorsunuz?" diye sordu yalancı bir umutla.

"Hayır..."

"İş görüşmesine mi gidiyorsun?"

Boran kendi kıyafetine baktı. Onun sesindeki alayı anlamıştı. "Bunlar gayet rahat... Ayrıca bir yere gitmiyorum."

"Öyle görünüyorsun da! Tatilde bile resmî bir şeyler giyineceksin diye sözleşme falan mı imzaladın?"

"Alışkanlık..." dedi genç adam. "Sen kahvaltı ettin mi?"

"Hayır..."

"Güzel! Hadi, gel beraber yapalım. Zaten babam beni sattı."

"Annem de beni!" Bakışıp gülüştüler sonra. Tabii Belen'in neşesi daha belirgindi. "Baban annemi ayartıyor sanırım."

"Öyle mi?"

"Yine de annem ona yüz vermez. Tamam, çok yakışıklı bir adam ama annemin tek aşkı babamdır."

Boran'ın kaşları kalktı. "Babamın, senin sevgili annenin aşkını istediğini kim söyledi ki?"

Genç kız irkilmişti. Gülümsemesi hafifçe soldu. "Anlamadım? Gönül mü eğlendiriyor yani?"

Boran onu kolundan tutup kahvaltılıkların bulunduğu masaya doğru yöneltti. "Bir erkekle kadın arasında sadece dostluk da olabilir."

"Öyle mi?"

"Veya sadece cinsellik!"

"İyy! Çok iğrenç! İkisi de yaşlı!"

"Sana göre!" Eline büyükçe bir tabak aldı. Yanındaki kumral İngiliz kızın göz süzüşüne ve hafifçe gülümsemesine o da hafif bir tebessümle karşılık verdi. Belen bunu fark etmişti ve... Ve hiç hoşuna gitmemişti. "Babamın çapkın olduğunu söyleyemem. Hiç aşırı bir hareketini görmedim. Hayatı hep biz ve işi oldu. Fakat inan bana, senden birkaç yaş büyük kızların bile ona göz süzdüğünü gördüm."

Belen isteksizce kabullendi. "Bunu anlarım... Yani o çok yakışıklı ve dinç. Yaşını da göstermiyor. Yine de annemle ikisini bir arada düşünmek istemiyorum ve onlar için yaşlı deyip işin içinden çıkmak daha kolay geliyor."

"Annen henüz çok genç... Onu seven bir erkekle yaşayacağı uzun yılları olabilir."

Belen de onun gibi tabağına kahvaltılık koymaya başlamıştı. Fakat aklı söylediklerindeydi. "Bunu daha önce de söylemiştin. Annem babamın anılarına ihanet etmez. Yine âşık olacağını sanmıyorum."

Boran birkaç parça salamı tabağına bırakıp ona çevirdi gözlerini. "Aşk küçük çocuklar içindir, Belen!" dedi yavaşça. "Annen çok gençken babana âşık olmuş olabilir. Yıllarca onu beklemiş de olabilir. Fakat dürüst olmak gerekirse onun babanı senin sandığın kadar sevdiğini düşünmüyorum."

Genç kız ayakta donup kalmıştı. "Anlamadım?"

Boran geniş omuzlarını silkti. "Gayet açık bir şey söyledim işte!" Birkaç su böreği alıp tabağına koydu. "Bir beraberlikte neler olabilir, biliyor musun?"

"Hayır! Sen söyle!"

"Tabii..." Yanlarına yeni bir çift gelmişti. Onları engellemek için oradan ayrılıp cam kenarındaki boş masalardan birine doğru yöneldiler. Genç adam tabağını masanın üzerine bırakıp rahat bir sandalyeye oturdu. Başını çevirip bir an için camdan görünen eşsiz deniz manzarasına baktı.

Belen de oturmuştu. Gözleri genç adamdaydı. "Bekliyorum..." dedi yavaşça.

Boran gözlerini genç kıza çevirdi. "Bir beraberlikte ilk beklenti aşktır sanıyorsun. Bazıları için öyle olabilir. Fakat yaş ilerledikçe beraberliklerdeki beklentiler değişebilir. Mesela aşk yerine sevgi istenebilir."

"Aynı şey değil mi?"

"Bence değil... Sevgi kelimesinin kapsamı çok geniştir. Bir anne çocuğuna âşık olabilir mi? Hayır! Onun yerine canını verecek kadar çok sever. Sevgi güçlüdür... Sevgi sınırsızdır. Bazen bir akrabayı, hayati bir organını verecek kadar çok seversin. Bazen savaş meydanında, göğsünü bir arkadaşına siper edecek kadar da çok sevebilirsin. Zamanla âşık olduğun kişinin bazı şeylerinden rahatsız olup kendini geri çekmeye başlarsın fakat sevdiğin kişinin her şeyini çok seversin. Terini de dökülen saçlarını da suratsızlığını da veya çok konuşmasını da... Küçük şeyleri sevmesini seversin... Gülü koklamasını, denize ayağını sokmasını, sana diklenmesini hatta sadece yanında olmasını bile!"

Belen büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Birkaç saniye sonra kendisini toparladı.

"Sen... Sen bunları nereden biliyorsun?" Canı sıkılmıştı nedense. Dudağının kenarını ısırdı. "Bir... Bir kadın mı vardı?"

Boran bu soruya aldırmadı. "Oradan buradan bildiklerim şeyler işte! Tabii bu benim kendi düşüncem. Bana göre sevgi, karşılıksız verilen en büyük hediyedir. İşin gizel yanı, sevdiğin kişiyi hiç unutmasan da bir başkasını yine sevebilirsin. Biraz farklı olabilir belki! Elmayla muzı ayrı ayrı sevmek gibi bir şey

olur bu. Della'nın seni ve Berkin'i ayrı ayrı ama çok sevmesi gibi... Annen için çok geç değil. Yine birisini sevebilir. Yine birisine güven duyabilir. Yine birisinin terinden, ten kokusundan, gülümsemesinden, öpüşünden hoşlanabilir..."

Yanlarında bir hareketlilik olunca ikisi birden başlarını kaldırdı. Sinem elinde bir tepsi ile gelmişti. Gözleri gülüyordu. "Size çay getirdim." Elindekileri masaya bıraktı. Gülen gözlerle ikisine bakıyordu. "Benden istediğiniz başka bir şey var mı?"

Boran ona hafifçe gülümsedi. "Dört yumurtalı omlet..."

"Hemen yaparım. Sarıları dağılmayacak, değil mi?"

"Evet! Teşekkürler..."

Sinem gittikten sonra ikisi de bardaklarına uzandılar. Belen sessizdi. Boran'ın sözleri hem güzeldi hem de kafa karıştırıcı.

"Annemin, babamı sandığım kadar sevmediğini söylerken ne demek istedin?"

"Yemekten sonra konuşsak?"

"Hayır! Hem yiyip hem de konuşabiliriz."

"Benimkisi sadece bir his!" dedi genç adam. Çayına şeker attıktan sonra karıştırmaya başlamıştı. "Ama bunu nereden çıkardığımı anlatmaya kalkarsam burada hemen ağlamaya başlayacağına eminim. Kimsenin sevgilimi ağlattığımdan bahsetmesini istemem!"

Belen dişlerini sıktı. "Buraya kadar geldikten sonra susamazsın!"

"Sevgili olduğumuz konusunda hemfikiriz o zaman?" Genç adamın alaycı gülümsemesi bile ona çok yakışıyordu.

"Değiliz tabii ki! Senin öyle düşünmene engel olamadığım için sesimi çıkarmadım!"

"Dün gece odana gelecektim ama babam bir türlü uyumak bilmedi. Bahçede oturup konuştuk biraz."

Onun şaka yapıp yapmadığını anlamak için gözlerini yüzüne dikmişti. Anlayamadı... "Camımı kapamıştım zaten!" diye homurdandı.

"Beni beklemedin mi?"

"Elbette beklemedim! Hemen yatıp uyudum. Öyle bir şey yapacağına da inanmamıştım hem!"

"Camını niye kapattın öyleyse?"

Belen dudağını kenarını ısırды. "Cüretinin sınırları olmadığını bildiğim için küçük bir ihtimal de olsa..." Devamını getiremedi. Yakalandığı için yanakları kızarmıştı. "Zaten gelmeyecektin, değil mi?"

"Ciddi olarak düşünmüştüm ama babam tekerime çomak soktu. O kapalı cam beni durduramazdı."

"İnanamıyorum sana ya! Gerçekten çocuk gibisin! Ne dur'dan anlıyorsun ne hayır kelimesinden! Seninle uğraşmaktan yoruldum. Çocuğum olsan bu kadar yormazdın beni!"

"Hımm!" Genç adam bir an durup düşündü. "Senin çocuğun olmak keyifli olurdu ama ben yine de sevgilin olmayı tercih ederim. Ayrıca bana benzer bir çocuk hoşuna gitmezdi. Çok yaramazmışım ben!"

Belen yırttığı küçük paketten çay bardağının içine şeker dökerken durakladı. Bu duraklama saniyeler sürmüştü. Havadaki eli titremişti. Şeker taneciklerinin bir kısmı bardağının kenarından dışarıya döküldü. Aklına gelen çılgın bir fikirle gözleri kocaman açılmıştı.

Ekmeğine tereyağı süren Boran onun, "Aman Allah'ım!" diye inlemesiyle başını kaldırdı.

"Ne oldu? Bir yerin mi ağrıyor?" diye sordu merakla.

"Yok... Yok bir şey!" dedi Belen nefes alamazmış gibi.

"Belen, beni uğraştırma da ne olduğunu söyle!" Meraklı gözleri kısılmıştı. "Belli ki bir şey var!" Gözleri titreyen parmaklarında, dışarıya dökülmüş şeker taneciklerinde gezindi.

"Sanırım... var!" diye fısıldadı Belen korkuyla.

"Belli! Söyle hadi bana!" Genç kız iri gözlerle ona bakıyordu. "Belen!" diye yine uyardı Boran. Onun bu hâli endişelenmesine sebep olmuştu.

Genç kız sessizce fısıldadı. "Sana benzeyen bir çocuk dedin..."

Boran anlamaya çalışarak onu süzmeye devam ediyordu. "Eee?"

"Boran! Çocuk! Çocuk diyorum sana?.. Anlamadın mı?"

Genç adam ekmeğini bir kenara bırakıp hafifçe öne eğildi. Gözleri genç kızın korku dolu güzel gözlerindeydi. "Pek bir şey anlayamadım."

Onun bu rahatlığı karşısında Belen nerdeyse düşüp bayılacaktı. Öne doğru eğilip onun gibi kollarını masaya yasladı. "Bebek! Bebek yahu! Seninle... Seninle benim!"

Boran'ın kaşları hafifçe çatıldı. "Yani?.."

"Sen kesin aptalsın! Bebeğin nasıl yapıldığını biliyor olmalısın! Sen korunmadan içime boşaldın!"

"Tehlikeli dönemde miydin?" Onun da duruşu hafifçe gerginleşmişti.

"Ben..." Hatırlamaya çalışıyordu. Parmakları ile saydı. Birkaç saniye sonra ümitsizce ve korkuyla arkasına yaslandı. Boş gözlerle kahvaltı tabağına bakıyordu. "Aman Allah'ım!" diye fısıldadı. "Acaba hamile kalabilir miyim?" Dişliyle kuruyan dudaklarını yaladı. Bu ne biçim bir hayat olmuştu böyle? Hayatı sanki sürprizlerle dolu bir roman olmuştu. Bu kadarı çok fazlaydı.

Tam yerinden kalkacaktı ki genç adam yumuşak bir hareketle uzanıp onun elini yakaladı. "Otur..." dedi hafif bir emirle. "Nereye gidiyorsun?"

"Gidip internetten bakacağım. Nasıl oluyor öğrenmem lazım! Bu konuda o kadar bilgili değilim."

"Ben bilgiliyim!" dedi adam kadife sesiyle. Ciddi bakışları onun beyazlamış yüzünde geziniyordu. "Telaşlanıp herkese belli edeceksin. Ortada fol yok, yumurta yok. Önce kahvaltımızı edelim. Bu arada konuşuruz."

Belen hayretle ve kızgınlıkla genç adama eğdi başını. Sinirinden çığlık atmak istiyordu. Bu adam geldiğinden beri çığlık atmak, en büyük ihtiyacı olmuştu. Ne var ki bu mümkün değildi.

"Boran! Anlamıyor musun?" diye fısıldadı. Konuşmalarını kimse duysun istemiyordu. "Hamile kalamam! Olamaz! Daha kaç yaşımdayım ki? Tamam, seviştik, sorun yok ama... Bebek?.. Bunu nasıl kaldırırım? Allah'ım! Hele senden!"

"Ne varmış ki bende?" Boran'ın yüzü değişmiş, gözleri kısılmış ve sesi biraz soğumuştu.

Belen onu kındığını anlayınca yutkundu. Biraz ağır olmuştu. "Özür dilerim. Öyle söylemek istemedim," diyerek toparlamaya çalıştı. "Sadece sen... yakında gideceksin..." diye bir gerçeği ortaya döktü. "Hamile kalırsam ben ne yapacağım?"

Ortada küçük bir sessizlik olmuştu. Boran'ın sesi yeniden yumuşamıştı. "Bir önerin var mı?" diye mırıldandı.

Genç kız yüzüne dökülen uzun saçlarını geriye doğru itti. Yüzü asıktı. Sesi cansızdı. "Ne önerebilirim ki?" Kendi kendisine konuşuyor gibiydi. Sonra dikkatini toplamaya çalıştı. "Belki... Belki hamile değilimdir. Evet, belki değilimdir. Millet o kadar uğraşıyor da olmuyor."

"Ama ya hamileysen?"

Belen hayretle ona baktı. "Böyle konuşarak moral vermeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır!"

"Belli!"

"Ciddiyim!"

Belen'in omuzları çöktü. "İşte o zaman bittim ben!" dedi yavaşça. Ellerinin parmakları birbirine geçmişti. "Tüm suç sende! Sen benden tecrübelisin. Hamile kalabileceğimi hatırlatman lazımdı! Senin korunman lazımdı. Uf! O kadar dikkatimi dağıtıyorsun ki o anda benim aklıma bile gelmedi. Nasıl da unuttum!"

"Dünyanın sonu değil, Belen!"

"Nasıl değil?" Kocaman gözlerle, tüm masumluluğuyla ona bakıyordu. "Hamile kalırsam ne olacak? Benimle evlenmek istemeyeceğine göre, onu aldırma en iyisi olur. Bir klinikte gizlice yaptırabilirim sanırım. Burada olmaz tabii. Alanya'ya gitmeliyim. Bunun için de anneme nasıl bir yalan atmam gerekir... bilemiyorum."

"Sen kürtajdı mı bahsediyorsun?" Sesi yine donuklaşmıştı. Gözleri hafifçe kısılmış bir hâlde genç kıza bakıyordu.

"Tabii ki! Off! Umarım hamile kalmam ya!" Gözleri çevresinde gezindi. Güzel dudakları sıkıntıyla büzüşmüştü. "Nasıl akıl edemedim? İki kere seviştik hem de! Nasıl düştüm ben bu hâle? Geldiğinden beri her şey karıştı."

"Sen sesini çıkarmayınca ben de bir tehlike olmadığını düşündüm." Genç adam gözlerini ona dikmiş bir hâlde bakmaya devam ediyordu. "İki gündür hiç aklına gelmedi mi?"

Belen dudaklarını sıktı. "Gelmedi dedim ya!" Sesi zayıftı. Neler yapabileceğini düşünüyordu. Zaten fazla bir ihtimal yoktu. "Neyse... Bir çaresine bakacağız artık. Doğuracak hâlim yok ya!"

"Az önce evlenmekten niye bahsettin o zaman?" Genç adamın sesi oldukça kuruydu.

Belen gözlerini ona çevirdi. "Anlamadım?"

"Evlenmek mi istiyorsun?"

Genç kızın gözleri ne diyeceğini bilemediğini belli eder bir şekilde kırpıştı. *Evlenmek mi?*

Bir anda aklından binlerce düşünce geçmişti. Kitaplardan okudukları, filmlerden gördükleri... Bir erkeği evlilik kapanına düşürmek için çaba harcayan kadınlar... Bunun için gizlice hamile kalmayı planlayanlar... Zengin bir erkeği kafeslemek için bebeği bir silah olarak kullananlar...

Ama... Ama kendisi öyle bir plan yapmamıştı ki!

Kalbini delice bir korku doldurdu.

Boran öyle mi düşünüyordu?

Genç kız hissettiği korku ile yutkunduydu. Boran'ı asla böyle bir şeye zorlamak istemezdi. Her zengin ve yakışıklı erkek gibi, o da evlilikten korkuyor olmalıydı. Korkmak bir yana, bunu uzunca bir süre hiç istemiyor da olabilirdi.

Ve o anda başka bir gerçeği daha fark etmişti.

Genç adamın kara gözlerine, ciddi yüzüne bakarken hissettiği korkunun sebebinin de anlamıştı. Onu her görüşünde ürpermesinin, isteklerine karşı çıkmayışının, gözlerinin sürekli onu aramasının sebebi belliydi. Ona kızmak için harcadığı çabanın sebebi belliydi. Her şeye rağmen onun yanında mutlu olmasının, kalbinin gümbür gümbür atmasının nedenini anlamıştı. Bunu anlaması için genç adamın böyle mesafeli, soğuk bakması gerekmişti. Onun bu hâli genç kıızı korkutmuşu kadar canını da acıtmıştı.

İnsan sevdiği birisini niye tuzağa düşürmek istesindi ki!

Boran'ın sevgiyle ilgili sözlerini hatırlamıştı. Sevgi karşılıksız verilen bir hediye idi. Geldiği ilk günden beri genç adamdan kaçmaya çalışmış, uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Onun otelle ilgili planlarını öğrendiği zaman, tüm öfkesine rağmen ona yine de yeterince kızamamıştı. Üstelik de ilk erkeği olacağını kabullenerek onun yatağına girmişti.

Aptallık etmeseydi gerçeği çok önceden fark ederdi. Ona kızgın olduğunu sanması, gözüne perde inmesine sebep olmuştu. Fakat tüm suç öfkesinde değildi. Bu yaşına kadar aşkı, sevgiyi hiç yaşamamıştı ki! Nereden bilecekti hislerinin yoğun bir sevgi olduğunu...

Evet! Bu adamı seviyordu!

Bu keskin hatlı dudaklarını, kısılmış gözlerini, kemikli düz burnunu, elmacık kemiklerini, gür saçlarını ve hatta böyle suçlarmış gibi görünen bakışını bile seviyordu. Topu topu bir haftadır tanıdığı bir adamı, inanılmaz bir şiddetle, acı verici bir aşkla seviyordu. Gözleri doldu. Ona âşıktı! Allah'ım! Bu nasıl olurdu? Nasıl bu kadar kısa zamanda bir erkeğe âşık olabilirdi?

Yanlarında beliren Sinem'i neredeyse fark etmedi bile. Onun masaya dört yumurtalı omleti koyduğunu bir hayal dünyasının ardından izledi. Boran durumu belli etmeyecek şekilde Sinem'e gülümseyip teşekkür etmişti. Ancak o gidince yüzü yine ciddi bir hâl aldı.

"Belen! Soruma cevap ver! Eğer hamileysen evlenmek mi istiyorsun?"

Belen'in nefesi kesildi. Bunu ona yapabilir miydi? Adamı evlilik kafesine sokabilir miydi? Şu anda bir tuzığa düşmüş gibi hissediyor olmalıydı.

"Elbette hayır!.." diye yalan attı aceleyle. "Ben evlilikten öylesine bahsetmiştim. Kabul edersin ki fazla bir seçeneğimiz yok. Bir anda ağzımdan çıktı ve amacım seni korkutmak değildi." Gözyaşları akmasın diye elinden geleni yapıyordu. "Hem hamile kalırsam onu aldırma istediğimi de söyledim sana. Endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmiyorum ben!"

"Belli! Sana şantaj yapacaktım gibi bakıyorsun!"

"Saçmalama!"

"Hamile kalmazsam sorun yok zaten. Seninle evlenmek istemiyorum. Emin ol... istemiyorum."

Boran dişleri arasından biraz sinirli bir şekilde fısıldadı. "Anladım! Sus artık!"

Genç kızın sözleri karşısında rahatlaması gerekirken sanki öfkelenmişti. Belen onun neden kızgınca baktığını anlayamadı. Bebek konusunu ilk duyduğunda bile böyle olmamıştı. Belki de kendisine inanmamıştı. Belki de hâlâ bir şüphe duyuyordu.

Şu kesindi ki bu yaş gününü hiç unutmayacaktı. Hem hayatında ilk kez birisini sevdiğini anlamış, hem de hamile kalma riski ortaya çıkmıştı. Her ikisi de korkutucu ve... heyecan vericiydi.

Genç adam biraz daha sakın bir şekilde ona tabağını işaret etti. "Hadi, bir şeyler ye!" dedi pürüzsüz sesiyle.

"Hiç iştahım kalmadı!" Sanki tabağındaki o bir dilim salam canlanıp yüzüne zıplayacakmış gibi hissediyordu. En sevdiği şey olan peynir bile gözüne cazip görünmüyordu. "Ben kalkabilir miyim?" diye sordu yalvarırcasına.

“Belen!” dedi genç adam sabırla. “Şimdiden kendini yıpratmana gerek yok. Gerçekten hamile bile olmayabilirsin.” Gözlerinin içine bakıyordu. “Ama eğer ki bu hamilelik gerçekleşirse ben de sorunumuzu rahatlıkla çözerim. Seni yalnız başına bırakmam. Her şeyin bir çaresi bulunur.”

“Şey...” Onun tavrının değişmesi üzerine genç kız biraz rahatlamıştı. “Teşekkür ederim. Seni korkutmak veya üzme istememiştim. Dediğin gibi, endişelenecek bir şey yoktur belki.” Fakat çekinik gözleri hâlâ endişeli olduğunu belli ediyordu. “Yine de kahvaltı etmek istemiyorum. Burada kalırsam da dik-kati üzerimize çekeriz. Bir terslik olduğunu hissedebilirler.”

Boran onun yalnız kalmak istediğini, bir süre düşünüp her şeyi sindirmek istediğini anlamıştı. Onu yalnız bırakmak istemiyordu ama başını mecburen eğdi.

“Peki, git ama dediğim gibi... Üzülecek bir şey yok. Henüz yok.” Belen ayağa kalkınca da uzanıp bileğinden yumuşakça yakaladı. Kendisine bakmasını sağladı. “Ayrıca...” dedi biraz tehditkâr bir havayla. “Sakın bana sormadan benden habersiz bir şey yapma!”

Belen onun ne demek istediğini anlamamıştı. “Ne gibi?”

“Abuk sabuk ilaçlar kullanmazsın umarım. Sana nasıl bir zarar vereceğini bilemezsin.”

“Deli misin? Ne ilacı kullanacağım? Boşuna bir riske girmem, merak etme!”

“İyi...”

Genç kız elini çekip kimsenin dikkatini çekmeden çıkışa doğru yöneldi. Boran sıkılı dişleri ile onun arkasından bakıyordu. İncecik bedeni, uzun boyu, savrulan saçları ve her adımda çıldırtıcı bir şekilde salınan güzel kalçaları ile öyle güzeldi ki! Ona olan ilgisi böyle sıkıntılı bir anda bile yok olmamıştı.

Demek evlenmek istemiyordu ha?

Başka bir kadın olsaydı bir an bile düşünmeden onu nikâh masasına atmaya uğraşırdı. Acaba Belen numara mı yapıyordu? Henüz bebek kesin olmadığı için evlenmek istemiyormuş gibi mi davranıyordu? Gerçekten hamile kalmıy-sa... nasıl davranacaktı?

27. BÖLÜM

YANLIŞ YER YANLIŞ ZAMAN

6 Temmuz Pazartesi / 14.45

Öğlenden sonrasıydı. Boran sabahtan beri Belen'i görmemişti. Ne çalışma odasıydı ne de başka bir yerde. Gidip bakmıştı. Hatta plaja bile çıkıp bakınmıştı. Kayalıkta da yoktu. Mantıklı tek izah, eve gitmiş olabileceğiydi.

Aslında onu merak ettiği için kendisi de bir bahaneye sarınıp evlerine gitmeye karar vermişti. Ne diyeceğini bilmiyordu ama bulurdu bir şeyler. Babası da ortalıkta görünmüyordu. Neredeydi bu adam?

Havuzda her zamanki gibi tatlı bir şamata vardı. Havuzun yanından geçerken nihayet babasını gördü. Sık ağaçlardan birinin altındaki şezlonga oturmuştu. Gömleğinin birkaç düğmesi açıktı ama çıkarmamıştı. Deniz şortu da üzerindeydi. Esmer cildi, güneşlenmesini gereksiz kıldığı için ağaç gölgelelerinin altında keyif yapıyordu. Elinde bir kitap tutuyordu. Güneş gözlüğüne rağmen romanını okumaya devam ediyordu.

Gidip yanında durdu. "Bütün gün neredeydin?"

Adam başını kaldırıp oğluna baktı. "Buralarda..." dedi kısaca. Başka da bir açıklama yapmadı. Kitabını indirdi. "Otursana..."

Boran bir an Belen'in evinin olduğu tarafa baktı. Oraya gidişini birkaç dakika geciktirebilirdi. Hem belki bir bahane de bulurdu. Şezlonglardan birinin kenarına oturdu. "Belen'in gördün mü?"

"Hayır!"

"Akşama yaş gününe geliyorsun, değil mi?"

"Tabii!" dedi Deniz. "Sırf onun için Alanya'ya inip hediye aradım. Çok sıcaktı."

"Cidden mi? Nasıl gittin?"

"Taksiyle!"

"Benim arabayı alsaydın ya?"

"Park derdim olmasın istedim. Seni de göremedim zaten. Belen'i niye arıyorsun?"

Genç adam gözlerini yine etrafında gezdirdi. "Hiç! Biraz morali bozuktu sabah."

“Niye?”

Boran iç çekti. “Öyle işte...”

“Senin yüzünden mi?”

“Hayır! Senin yüzünden!”

O sırada Belen tam arkalarındaki plajdan yürüyerek geliyordu. Dalgın bir hâli vardı. Neredeyse üç saattir plajdaydı ama Boran'ın akıl etmediği bir yerdeydi. O fırtınalı günde, yağmurdan sığındıkları kulübeye gitmişti. Arazinin eski sahipleri rastlantı eseri oradaydılar. Mehmer Abi onu görünce babacan bir tavırla gülümsemiş, Huriye Ablası ise ona sarılmıştı. Kulübede kalan son eşyalarını almaya geldiklerini söylemişlerdi. Genç kız onlara yardım ederken aklındaki düşüncelerinden bir süre için uzaklaşmıştı. Dönüşte ağaçların arasındaki kestirme yoldan gelmişti. Biraz ilerideki şezlongda oturan iki erkeği görmesi, dalgınlığından biraz kurtulmasına sebep oldu.

Kısa bir duraklamanın ardından onlara doğru yürüdü. Yerdeki çimler ve havuzdaki şamata ayak seslerini gizliyordu. Onların özel bir şey konuşacakları hiç aklına gelmemişti. Sadece sabah Boran'ın yanından kaçtıktan sonra neler düşündüğünü bilmiyordu. Genç adamın endişesinin hâlâ sürebileceği aklına gelmiş ve yanına gidip hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar vermişti. Belki genç adam ona inanır ve bir tehlike olmadığını düşünüp rahatlardı.

Epey yaklaşmıştı. Konuşmalarını duyabiliyordu artık.

“Hepsi senin yüzünden!” diyordu Boran. Genç kız bir an durakladı. Bu suçlayıcı cümle, daha ileriye gitmesini engelledi. İki erkeğin kendi aralarında ciddi bir konuşma yaptıklarını hissetti. İkisi de arkalarında kararsızca çakılıp kalan genç kızı fark etmemişti.

“Neden benim yüzümdenmiş?” diye rahat bir şekilde sordu Deniz. Hâlâ şezlongunda uzunlamasına oturuyordu.

Boran babasına baktı. “Sen ve şu otel saplantın yüzünden!”

Adam umursamazca mırıldandı. “Saplantılarımın sana ne zararı var ki?”

“Çünkü o saplantın yüzünden tüm hayatım değişti!” dedi biraz kızgınca. Geniş göğsü öfkeyle şişmişti. “Senin yüzünden bütün hayatım alt üst oldu,” diye homurdandı ardından.

“Daha neler!” Deniz onun öfkesine rağmen hafifçe gülümsemişti. “Nasıl oldu bu peki?”

“Nasıl olacak!” dedi genç adam dişlerinin arasından. “Senin yüzünden buraya geldim ve sonra küçük, aptal bir sarışının oyuncacı oldum. İnanamıyorum ya! Düzenli bir hayatım varken şimdi her şey karıştı.”

“Ne kadar karışmış olabilir ki?”

Boran gözlerini kıstı. “Baba! Dalga geçme artık! Senden bir şey gizlemediğimi bilirsin! Sözlerimde çok ciddiyim.”

"Belen gayet tatlı, özel bir kız! Sana ne zararı var ki?" O da oturduğu yerden doğrulup ayaklarını şezlongdan çimlere indirdi. Güneş gözlüğünü çıkardı. Oğlunun sıkıntılı yüzüne baktı. "Ne oldu? Söyle hadi! Canını sıkan şey ne?"

Genç adam yine derin bir nefes aldı. Gür saçlarını eliyle geriye atmıştı. Gölgede olmasına rağmen kuzguni siyah saçlar güneş ışınlarını yakalamış gibi parlamıştı.

"Belen... Belen hamile olabilir!" dedi sonra yavaşça.

Deniz hafifçe öne eğildi. "Ne dedin sen?" diye sordu tane tane.

"Hamile olabilir, dedim!" Sesi kuruydu.

"Kimden diye sormayacağım!" Deniz'in de sesi sertleşmişti. "Fakat sadece bu ne hız, diyebilirim! Topu topu on gündür buradasın, oğlum!"

"Onunla beraberken yeterince uzun bir zaman!"

"Saçmalama, Boran!" Sesinde hem kızgınlık hem de endişe vardı. "İnsanları tanırım ben! Belen o tip kızlardan değil! Onu bir şeye zorlamadın, değil mi?"

"Hayır! Nasıl olduğunu hiç bilmiyorum! Bir anda oldu... Odamda tartış-yorduk. Otel için geldiğimi öğrenmişti. Sonra... Sonra birden her şey değişti. Geri dönemedim. Duramadım... Olsun istemezdim ama oldu işte! Ona kötü bir şey yaptım. Şimdi de korkuyor. Hamile kalabileceği hiç aklıma gelmedi ve belki de şimdi evlenmek gerekecek..."

"Evlenmek mi?" Adam belli ki oğlunun açıklamaları yüzünden şok olmuştu.

"Sorun bu değil!" diye devam etti Boran. "Daha evvel de evlenmek isteyen bir sürü kadın çıktı karşıma. Beni tehdit eden, benzer bir sürü güzel tanıdım. Artık bunlara alıştım. Bu tarz şantajlara göz yummam ama..." Arkalarında duran Belen'in bembeyaz olduğunu fark etmeden gözlerini havuzda yüzenlere çevirdi. Üç dört yaşlarındaki bir kız çocuğu babasının yanında yüzme öğreniyordu. Küçük kollarını babasına dolamıştı. "Ama sorun başka..." diye devam etti. "Sorun çocuk olma ihtimali de değil... Sorun istenmeyen bir çocuk olsa onu halletmek de kolay!"

"Korunmadığına inanamıyorum. O bunu düşünemeyecek kadar genç!"

"Planlı bir şey olmadığını söyledim ya! Ben böyle hatalar yapacak kadar ahmak mıyım? Normalde korunmadan böyle bir şey yapar mıyım? Ama oldu işte!"

"Madem öyle oldu, sorumluluğunu da almalısın. Bir çocuk olsa da olmasa da onunla evlenmelisin! Hem de en kısa zamanda! Genç bir kızın duygularıyla oynamak hiç hoş değil!"

Boran çaresizce başını eğdi. "Biliyorum..."

Belen nemlenmiş gözlerle yutkundu. Neredeyse ağlamak üzereydi. Duydukları kalbini parçalamıştı. Onunla yatmış olduğunu babasına açıklamasının verdiği utanç bile acısını azaltmıyordu. Demek küçük, aptal bir sarışındı! De-

mek onunla sevişmeyi istemezdi! Üstelik de bir kurban gibi, evlenmeleri gerektiğini kabullenmişti. Demek sabahtan bu yana bunu düşünmüştü! Demek istemediği bir evliliği yapmaya hazırdı!

“Sorun ne peki?” diye sordu Deniz. “Madem hamile kalması sorun değil, kafanı karıştıran şey ne?”

Belen daha fazla dinleyemezdi. Daha fazla kalbi kırılсын istemiyordu. Oradan kolayca uzaklaşamazdı da... Gururu buna izin vermiyordu. Kendisini toparlamaya çalıştı. Hafifçe öksürerek yanlarına doğru gitti. Uyarı öksürüğü iki adamı da kendisine getirmiş, gözlerini genç kıza çevirmelerine sebep olmuştu. Arkadan yanaşan Belen, beyazlamış yüzüne rağmen tebessüm etmeyi becerebilmişti.

“Selam...” dedi ikisine birden.

Boran onu görünce ayağa kalkmıştı. Kaşları çatıldı. “Tüm gün seni aradım! Neredeydin?” diye sordu hiçbir ön söze gerek duymadan. Sesinde biraz merak ve biraz da suçlama dolu bir ifade vardı sanki.

“Yan arazinin sahipleri, son kalan eşyalarını toplamak için gelmişlerdi. Onlara yardım ettim, sonra da vedalaştık!” diye cevap verdi genç kız. “Niye aramıştın ki?” Kaşları yalandan bir merakla kalkmıştı.

“Göremeyince merak ettim.”

“Bir sürü işim var benim. Otel işletiyorum.” Gözleri Deniz’e çevrildi. “Siz nasılsınız? Keyfiniz yerinde mi?”

Adam başını sallarken dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Gayet iyi...” dedi sanki az önceki konuşma hiç olmamış gibi.

“Sevindim. Sabah pikniği nasıldı? Daha annemi göremedim.”

“O da çok eğlenceliydi.”

Belen buna memnun olmuş gibi gülümsedi. Oysa güzel gözlerinin arkası yaşlarla doluydu. Bakışları, yine asık bir yüzle duran Boran’a çevrildi. Sıkıtığı kırmızı dudaklarını zorlukla araladı. “Bu akşamki yaş günü olayını iptal edemez miyiz?” diye sordu.

“Neden?” Boran kısılmış gözlerle bakıyordu. Belen’in hâlinde bir gariplik hissetmişti. Belki de sabahki şok hâlâ devam ediyordu. “Hasta mısın?”

“Hayır ama dedim ya, ben böyle şeyleri çok sevmem. Çocuk da değilim.”

“Çocuk olmadığını biliyorum ama karar verildi bir kere.” Boran genç kızın kendisinden kaçmaya çabaladığını hissetmişti. Ona bu fırsatı vermeyecekti. “Akşam sekizde görüşürüz.”

Belen itiraz etmesinin anlamsızlığını, onun kararlı sesinden hissetmişti. Madem kendisini bir baş belası olarak görüyordu, neden böyle davranıyordu? Neden bu akşamki yaş günü partisini iptal etmiyordu? Söz verdiği için mi? Annesine ve Berkin’e ayıp olmasın diye mi?

Belen belli etmeden burnunu çekti. Gitmeliydi yoksa orada hüngür hüngür ağlayacaktı. Kalbi sızlıyordu. Gözleri yanıyordu. "Peki madem!" dedi yavaşça. "Akşama görüşürüz..." Sonra döndü. Elinden geldiği kadar sakın adımlarla otele doğru yöneldi.

O uzaklaşıncaya kadar arkasından dalgınca bakan Boran, yavaşça dönüp yine babasının yanına oturdu. Birkaç saniye sessizce durdular. Sonra Boran kararlı bir sesle konuştu.

"Bu gece her şeyi çözeceğim baba!" dedi kararlı bir sesle. "Seninle konuşuncaya kadar korkak bir adam gibi davrandığımı fark etmemiştim."

"Korkak mı?"

"Evet!"

"Evlilikten mi korkuyorsun?"

Boran sıkıntıyla dişlerini sıktı. Yanak kasları dalgalandı. Sonra alaycı bir şekilde güldü. Açıklamak, hele ki babasına açıklamak biraz zor geliyordu.

Deniz, oturduğu yerde öne doğru eğildi. Evladı için canını verebilecek her baba gibi özenle, dikkatle, acısını paylaşır gibi gözlerinin içine baktı.

"Gerçekten sorun ne, oğlum?"

"Aslında... Aslında onunla evlenmeyi isteyen benim!" diye sonunda itiraf etti Boran. Bunu itiraf edince rahatlamıştı. Baba oğul bakıştılar bir an. "Belen benim birçok özelliğimden hoşlanmıyor ve benimle evlenmeyi istemiyor. Asıl mesele bu! Hamile kalma endişesi bile bu fikrini değiştirmede."

Sıkıntılı gözleri, yeniden o tatlı sarışının gittiği yöne çevrildi.

Bir an etraflarını saran sesler yok olmuş gibiydi. Deniz Karadağ, oğlunun itirafları karşısında donup kalmıştı. Bunları söyleyen kimdi? Oğlu muydu? Kızlarla belli bir mesafeyi koruyup iyi vakit geçiren, sonra da evlilikten köşe bucak kaçan oğlu muydu?

Genç adam dudaklarını sıktı. "Sabahtan beri onu nasıl ikna ederim diye düşünüyorum. Bana hamile olabileceğini söylediğinde, içimde inanılmaz bir ümit belirdi. Fakat evlenmek istemiyormuş. Hele benim gibi bir adamla!" Deniz sessizce oğlunu dinliyordu. "Onu gördüğüm ilk andan beri başka bir kadını düşünemiyorum! Aklım sürekli onda... Bu sadece cinsellik değil! Öyle olmasını umdum ama öyle değil. Sadece yanında olmaktan bile hoşlanıyorum. Konuşmasından, gülüşünden... hatta öfkeli hallerinden!"

"Bunları ona söyledin mi?"

Boran yutkundü. "Hepsini değil... Söylediklerimin de çoğuna inanmadı. Bazı şeyleri ise nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum!" Çatık kaşlarla ama çaresizce babasına baktı. "Bazen cesaretimi toplayabileceğim kadar bana yakın oluyor, bazen de bir anda benden kilometrelerce uzaklaşıyor. Az önceki mesafeli hâlini gördün. Sanırım onun güvenini hâlâ sağlayamadım."

"Yine de seninle birlikte olmuş. Bu sana olan hisleri konusunda önemli bir belirti, değil mi?" Deniz, oğlunun üzüntüsü karşısında gerçekten şaşkıındı. Elinde değildi ama o da oğlu için üzülüyordu. "Belen öyle bir kız değil!"

"Hiç değil..." diye onayladı Boran. "Tecrübesizliğinden faydalanmış da olabilirim. Pişman olmadığını söyleyip içimi rahatlatmaya çalışıyor ama ondan sonra benden hep uzak durdu. Aklında zerre kadar fesatlık yok. Başka bir kadın olsaydı masumluğunun karşılığını isterdi. Yine birlikte olup işi garantiye almak için çaba harcardı. O ise benden kaçıp duruyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum! Dedim ya, onun hayalindeki erkek olmayabilirim! Bu sabah hamile olabileceğini söylediğinde, bir an için delicesine sevindim. Fakat o evlilik ihtimalini atlayıp çocuğu aldirmaya niyetli olduğunu söyledi."

"Bunu yapamaz!"

Boran sertçe onayladı. "Elbette yapamaz! İzin vermem buna. O ikimizin bebeği ve şu anda benim için bir umut. Onu evliliğe zorlayabileceğim son koz. Fakat bu da canımı çok sıkıyor. Onu zorlamak istemiyorum. Öylesine vahşi ki kendisini kapana kısılmış hissedecek ve mutsuz olacak. Ayrıca..." Sustu.

"Ayrıca gerçekten de bir bebek istemiyor olabilir..." diye onun duraklamasının ardından sözünü tamamladı Deniz.

"Doğru... Daha yirmi yaşında! Üniversite hayalleri var. Gelecek planları içinde bir koca ve bir bebek olmaması çok normal. Üstelik de evlenmeyi kabul ederse hem kocası hem de kayınpederi dünyanın en gizli örgütünde, dünyanın en tehlikeli işlerini yapan iki ajan olacak! Hangi akli başında kadın ister ki bunu?"

28. BÖLÜM KÜÇÜK BİR MERMİ

6 Temmuz Pazartesi / 16.35

Geniş odada sadece üç adam vardı. Ankara'da, meclis binası içinde yer alan milletvekili bürolarından birisinde toplanmışlardı. Büyük masanın başında oturan takım elbiseli adam, biraz şişman sayılırdı. Geriye taralı seytrelmiş saçları ve ince bıyığıyla, ilk anda bile antipatik bir tip olarak etki bırakıyordu. Küçük gözleri hep kısık gezerdi. Üstelik şimdi ciddi bir konu konuşuyordu ve gözleri iyice yuvalarında kaybolmuştu.

"Köse! Seni niye çağırdığımı biliyor musun?" diye sordu. Tipine yakışan, gırtlaktan gelen boğuk bir sesi vardı. İki eli de masanın üzerindeydi. İçten içe sinirli ve huzursuz olduğu açıktı. Gözleri masanın karşısındaki deri koltukta oturan esmer adamın yüzündeydi. Özel kalem müdürü Ferit de biraz geride, saygılı bir biçimde bekliyordu.

"Cemil Keskin'in yine yakalanışıyla ilgili sanırım!" dedi adam. İri yarı, siyah gözleri zekice bakan birisiydi. Kalın dudakları ve iri burnu dikkat çekiyordu. "Böyle bir şeyler duydum, sayın vekilim!"

"Doğru duymuşsun!" diyerek onayladı milletvekili.

"Biz onu sizin için başarıyla kaçırmıştık!" dedi Köse yavaşça. Oturduğu yerden bile uzun boytu olduğu belli oluyordu. Odanın loş ışığında, çenesindeki eski kesik izi daha çok belli oluyordu. O ize ve irice burnuna rağmen gayet yakışıklı bir adamdı. "Yine yakalanmasındaki sorumluluk size ait! Bize paramızı ödeyip ortadan kaybolmamızı söylediniz. Yoksa onu korumaya devam edebilirdik."

"Biliyorum ama kendisi öyle istedi. Şimdi bu önemli değil. Olan oldu. Her şeye yeniden başlayacağız."

"Ne yapmamı istiyorsunuz benden?"

Milletvekili masanın üzerindeki parmaklarını tıngırdattı. Bir an düşünceli bir şekilde onu süzdü. Bu acımasız bakışlı adama güvenebileceğini biliyordu. Daha önce birkaç iş yaptırmıştı. Son olarak Cemil Keskin'in kaçırılma işini büyük bir başarıyla tertip etmişti. Üstelik onca araştırmaya rağmen saldırganların kimlikleri ortaya çıkarılamamıştı. Tabii bunda kendisinin ve Cemil Keskin'in devlet içinde hâlâ çalışan adamlarının da payı vardı.

"Onun yeniden bulunup emniyetli bir yerde saklanması lazım!" dedi milletvekili. "Eğer Cemil Keskin yeniden serbest kalırsa kiminle ve ne şekilde temas kuracağını bilir. Cemil'in başka önemli belgelere de sahip olduğuna eminim. Bana telefonda öyle söylemişti. O serbest kalır ve gerekli yerlerle bağlantı kurarsa bu beladan kurtulabiliriz. Yoksa ben dâhil pek çok kişinin başı yanacak." Gözleri küçülmüştü. Durumu iyice anlamalarını ister gibiydi.

"Benden onu yine kaçırmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet! Evet ama tabii ki ilk işin, onun nerede tutulduğunu bulmak olacak!"

"Bulmak mı?" Köse'nin kaşları hafifçe kalktı. "Yeri belli değil mi?"

"Değil!"

"Nasıl değil?" Şaşırmış gibiydi. "Emniyetin veya MİT'in yapacağı şey belli. Her zaman yaptıkları gibi, bir süre güvenli bir yerde tutarlar, sonra bir cezaevine naklederler."

"Bu sefer öyle değil işte!" dedi milletvekili ağır ağır. "Bu sefer onu alıp hiç kimsenin bilmediği bir yere götürdüler!"

"Hiç kimsenin mi? Milletvekili Sadullah Tartan'ın bile mi?"

Bu ince iltifat bile milletvekilini memnun etmemişti. Sinirli, hafif bir nefes aldı. "Ben dâhil hiç kimse onun tutulduğu yeri bilmiyor. Bir kişi hariç..." Bakışları ayakta bekleyen yardımcısına döndü. "Ferit..." dedi düz bir sesle. Zayıf yardımcı öne çıktı. İnce parmaklı elinde bir dosya tutuyordu. Onu Köse'ye uzattı. Adam hemen dosyayı alıp açmıştı. İçinde sadece bir fotoğraf ve fotoğraftaki adama ait bilgileri içeren tek bir sayfa yer alıyordu.

"Onu bu adamın sakladığı düşünüyor..." dedi Ferit. "Emin bir yerden gelen bilgiye göre böyle!" Köse fotoğrafı öylesine incelemişti. Uzaktan yapılmış çekim o kadar net olmasa da adamın biçimli yüz hatlarını, pahalı kıyafetini açıkça gösteriyordu. "Adı, Deniz Karadağ!" dedi Ferit. Sesi de görünümü gibi cılızdı. "Diğer kâğıtta kişisel bilgilerini bulabilirsiniz."

"Askere veya polise benzemiyor..." dedi Köse. Gözleri hâlâ elindeki fotoğraftaydı. "Zengin bir iş adamı gibi!"

"Evet, kendisi kırk sekiz yaşında ve büyük bir holdingin sahibi..." diye mırıldandı Sadullah Tartan.

Köse eline aldığı kâğıttan Deniz Karadağ'ın bilgilerini okuyordu. "İki çocuğu olan gayet sıradan birisi!" dedi yavaşça. Gözlerini milletvekiline çevirdi. "Cemil Keskin gibi önemli birisini niye bu adama emanet etsinler ki?"

Sadullah Tartan dudaklarını sıktı. "Can sıkıcı ve kafa karıştırıcı kısım da burası zaten. Adamın yaşı olmasaydı onun Ghost biriminden olduğunu söylerdim."

"Ghost mu?" Gülümsedi alaycı bir şekilde. "Ghostlar bir şehir efsanesi sadece!" dedi. Sesi de alaycıydı. "Kimse onları görmemiş. Bunca yıldır bu işlerin içindeyim ama daha bir tanesiyle bile karşılaşmadım."

Onun alaycı rahatlığı karşısında milletvekilinin yüzü biraz sertleşti. “Şanslısın o hâlde...” dedi kuru bir sesle. “Hayalet denmelerinin sebebi de bu! Çünkü onları görenler için durum pek hayırlı olmuyor. Şahsen ben uzun zamandır onları tasfiye etmek için uğraşıyorum.”

“Gerçekten varlar mı?” diye biraz duraklayarak sordu Köse. Kaşları merakla havalanırken alaycılığı azalmıştı.

“Kesinlikle varlar! Devletin en gizli ve en tehlikeli birimi... Sadece bizim ülkemizde değil, her yerde varlar. Uluslararası bir oluşum olarak pek çok ülkede görev yapıyorlar. Şık giyimli, iyi para kazanan iş adamları oldukları biliniyor. Böylece dünyanın her yerine hiç şüphe çekmeden gidip gelebiliyorlar. Üstelik de devletten tek kuruş maaş almıyorlar. Her birisi tek başlarına birer silah... Korkunç bir eğitimden geçiyorlar.”

O susunca Köse hemen sordu. “Sizce bu adam onlardan birisi olamaz mı?”

Milletvekili sıkıntılı bir nefes aldı. “Olamaz... Söylediğim gibi, adam kırk sekiz yaşında bir milyarder. Ghost konusunda bildiğimiz kesin şeylerden birisi de içlerinde kırk yaş üstünde kimsenin olmaması.”

“Nasıl emin olabiliyorsunuz?”

“Çünkü yakın zamanda bazı ülkelerde Ghost birimleri kapatıldı. Kimlikleri hâliyle ifşa oldu. Yaş ortalamaları otuz beş! Komik, değil mi? Liseden itibaren, özel görünen çocuklar bu iş için eğitiliyor. Bazıları devlet himayesindeyken dikkati üzerlerine çekip, çocukluk çağlarında eğitime yollanıyor. Sonradan katılan çok az kimse var. Fakat sanırım işin yıpratıcılığı yüzünden yaşları kırk olmadan emekli oluyorlar veya ediliyorlar. Böylece yüzleri sürekli yenilenerek ifşa olmaları da engelleniyor.”

“Ya bizim ülkemizdekiler?” diye sordu Köse.

“Bizde de birimin kapatılması artık an meselesi... Birçok ülkedeki dostlarımızın çıkarları adına, Ghost biriminin ülkemizden silinmesi gerekiyor. Türkiye’de yaklaşık on kişiden oluştuğu sanılıyor. Ben bir komisyonla onların işlevlerini şimdilik engelledim. Komisyona sunduğum sahte belgeler çok işe yaradı. Tıpkı diğer ülkelerde olduğu gibi karalama kampanyaları düzenledim. İnsanlar iyi bir şeyin zamanla kötüye dönüşebileceği konusunda hep çok inançlı oluyorlar. Özellikle politikacılar! Hemen inanıyorlar.”

“Cemil Keskin’i onun sakladığından gerçekten emin misiniz? Kaynağınız yanılıyor olmasın?”

“Muhbirimiz emin birisi...” dedi Sadullah kısaca. “Kendisi Cemil Keskin’in kayıtlarında isim olarak yer almayan fakat onun sorgulanması ile hayatı çökecek olan bir başsavcı... Hepimiz biliyoruz ki Cemil sorgulanma aşamasına gelince bülbül gibi ötecektir. Bildiği her şeyi anlatacaktır. Devletin elinden kurtarılamaması karşılığında bize ödeteceği bedel bu!”

“O hâlde biz de onu yine devletin elinden geri alalım!” dedi Köse. Dosyayı kapatıp gülümsemişti. “Umalım ki savcınız size doğru bilgi vermiş olsun. Bu Deniz Karadağ’ı evinde ziyaret eder ve bülbül gibi öttürürüz biz.”

Milletvekili Sadullah Tartan düşünceliydi sanki. “Bir süredir evinde değil. Kontrol ettirdim. Cemil’den önce bu adamı bulmamız lazım.” Masanın üzerindeki elini çekip cebinden bir mendil çıkardı. Ankara o kadar sıcaktı ki öğlen saatlerinde nefes almak bile zor oluyordu. Klima tam güçle çalışmasına rağmen büyük odayı serinletmekte yetersiz kalıyordu. “Dikkatli olmanı istiyorum. Bu adamla ilgili her şeyin bu kadar basit olması beni rahatsız ediyor.”

“Sadullah Bey!” dedi Köse kendisinden emin bir tavırla. “Endişelenmeyin o kadar! Benim için kolay bir iş bu! Büyük ihtimalle adam zengin olduğu için devlet onun imkânlarından faydalanmak istemiştir. Belki kimsenin bilmediği bir yerde bir adası vardır. Belki de uzak bir ülkede, dağ başında bir şatoya sahiptir. Fark etmez! İsterse arzın merkezinde saklansın, biz gider onu buluruz. Deniz denen bu züppe, Ghost biriminden olsaydı bile, bizim için yine fark etmezdi. Küçük bir merminin dev gibi adamları devirdiğini gördüm. Bu hanım evladının daha ikinci dişi söküldüğünde, kuş gibi öteceğinden eminim.”

Bu kendine güvenen ses tonu ve söylenen sözler milletvekilini rahatlatmaya pek yaramamıştı. “Emin misin?” diye şüpheyle sordu.

“Biz kurnaz bir kurt sürüsüyüz!” dedi karşısındaki adam. “O dev gibi bir av olsa bile, tek başına! Ben şimdi teşkilatta çalışan birkaç tanıdık bilişim uzmanını harekete geçiririm. Adamın evinin çevresindeki kameraları incelesinler. Arabasının plakasını ve telefonunu da takibe aldırırım. Aldıkları parayı hak etsinler. Yerini öğrendikten sonra gerisi kolay. Bir iki güne kadar da Cemil’i kurtarıyoruz. Tabii bu size çok pahalıya patlayacak ama eminim hizmetimizden çok memnun kalacaksınız.”

“Para sorun değil! Umarım dediğin kadar kolay olur.”

Köse gitmek üzere ayağa kalkarken dosyayı da almayı unutmamıştı. “Çok kolay olacağına eminim.” Sesi hâlâ güven doluydu. “Haftaya Cemil Keskin’le şampanya patlatmaya hazır olsun siz!” diye ekledi.

29. BÖLÜM

O ADAMLAR TEHLİKELİ

6 Temmuz Pazartesi / 18.05

Belen çalışma masasında oturmuş, boş gözlerle ileriye bakıyordu. Elinin tersi ile yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. Dudağını içeriden ısırmasına rağmen ağlamasına engel olamıyordu. Gözyaşları artınca çekmecesinden kâğıt mendil çıkardı.

Boran'ın sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Demek kendisini küçük, aptal bir sarışın kadın olarak görüyordu? O sözlerini gayet net hatırlıyordu.

"Küçük, aptal bir sarışının oyuncacı oldum. Düzenli bir hayatım varken şimdi her şey karıştı."

Oysaki genç kızın kendi hayatı da karmakarışık olmuştu. Bir belirsizliğin içindeydi. Onu öylesine seviyordu ki o sözlerine rağmen yine de ona kızamıyordu. O gidince ne olacaktı? Onsuz nasıl yaşayacaktı? İri cüssesini yanında görmeden, etkileyici sesini duymadan hayatına devam etmek zor olacaktı. En iyisi bu ayrılığa kendisini çabucak alıştırmaktı. Bu geceden sonra onunla görüşmelerini engellemek zorundaydı. Buna bir son vermeliydi.

Ve helki ondan uzak durursa Boran da bir tuzağa çekilmediğini anlardı. Bu gece birkaç cümleyle onu rahatlatmalı, onunla evlenmek istemediğini bir şekilde belli etmeli, gerekirse açık açık söylemeliydi. Sonra da aralarına kesin bir mesafe koymalıydı.

"Bence onunla evlenmelisin."

Deniz Karadağ'ın sözleri açıktı. Bir baba olarak oğlunu zorlamaya hakkı olduğunu düşünüyor olabilirdi. Boran da bunu kabullenmişti zaten... Fakat zorla evlilik olur muydu? Boran sorumluluğunu üstlenmeyi kabullenip evlenirse kendisinden nefret etmez miydi? Kesinlikle ederdi.

Gözyaşlarını mendille sildi. Kendisini toparlamalıydı artık. Olan olmuştu. Onunla olan beraberliği yüzünden pişman olmasa da hamilelik olayını akıl etmediği için pişmandı. Çocuk değildi ki! Bu tip şeyleri her yerde öğretiyorlardı. Bu hebek ve evlenme olayından sonra Boran'ın artık kendisinden köşe bucak kaçacağından emindi. Önceki sözlerinde hep hayatında olacağını söylemişse de artık şartlar değişmişti.

Neyse, belki hamile kalmazdı. Belki tüm endişeleri boşa çıkardı. Böylece ikisi de rahatça kendi yollarına devam ederlerdi.

Peki ya gerçekten hamile kalırsa?

Eğer hamile kalırsa çocuğu doğuramazdı. Doğurmayı çok isterdi ama bu imkânsızdı. Ailesine, çevresine karşı ne derdi? Aldırmak alternatifsiz bir seçenektir. Ayrıca ileriki yıllarda ona Boran'ı hatırlatacak güzel bir bebeğin olması en iyisi olacaktı.

Uzun süre içli içli ağladı. Neyse ki kapıyı kilitlemişti. Kimsenin içeriye girmesini istemiyordu. Kendisini biraz toparladıktan sonra da hemen dışarıya çıkmadı. Kızarmış gözlerinin her şeyi belli edeceğini biliyordu. Bir süre otelin evrak işleriyle ilgilenmeye çalıştı. Boran bu konuda da haklıydı galiba! Otelde uğraşmak her geçen gün kendisine daha ağır ve sıkıcı gelmeye başlıyordu. Genç adamın otelle ilgili söylediği sözler, ailesine vakit ayıramadığını belirtmesi, babasına ait bencillikle ilgili fikirleri hep aklına işlemiştir.

Hain adam! Demire işleyen bir pas gibi hayatının her zerresine işlemeye başlamıştı.

Sonunda yerinden kalktı. Vakit epey ilerlemişti. Odasındaki boy aynasında kendisine baktı. Neyse, yüzü o kadar da kötü değildi. Biraz makyajla halledilebilirdi.

Kimseye görünmeden dışarıya çıktı. Bahçede çok oyalanmadan hızlı adımlarla eve gitti. Yemek vakti olduğu için oteldeki herkes çekilmeye başlamıştı zaten. Annesi ise bahçede kitap okuyordu. Ona sokulup yanağından öptü.

"Selam..."

Kadın bu öpüşle memnun bir şekilde gülümsedi. "Selam..."

"Yemek yiyecek miyiz anne?"

"Hayır! Alanya'da yiyecekmişiz. Aç mısın?"

Aslında sabahtan beri bir şey yememişti ama canı hiçbir şey çekmiyordu. "İdare ederim."

"Dolapta üzümlü kek var. Biraz da parmak böreği... Sabah yapmıştım."

"Deniz Bey'e mi?"

Della belli etmeden gözlerini kaçırdı. İlgisizmiş gibi davranıp başını salladı. "Evet..."

"Beğendi mi?"

"Evet..."

"Birlikte eğlendiniz mi?"

"Evet..."

"Hoş adam ama değil mi?"

"Evet..."

"Dört ettil!" diye alay etti Belen. Annesini görmek biraz neşesini yerine getirmişti.

Della gözlerini ona çevirdi. "Ne dört etti?"

"Dört kere 'Evet' dedin. Bunda bir iş var."

"Saçmalama da git, bir şeyler atıştır. Sonra da hazırlanalım."

"Yerim sonra. Bir duş alıp kendime gelmek istiyorum. Bugün Mehmet Abi ile Huriye Abla'yı gördüm. Kalan eşyalarını toplamaya gelmişlerdi. Sana selam söylediler."

"Aleykümselam... Gittiler ha?"

Belen de iç çekti. "Evet! Bir devir daha kapandı. Karadağlar her şeyin üstüne kara bir bulut gibi çöktüler."

Della onun sesindeki hafif titreşimi hissetmişti. Ne olduğunu anlamadan kızına baktı. "Deme öyle! Adamların ne suçu var?"

"Masum değiller..."

"İş yapıyorlar. Ne olmasını bekliyorsun ki? Başımıza silah dayamadılar. Bak, oteli alamayınca başka bir fikre yöneldiler. Mehmet Bey ile Huriye Hanım'ın da başına silah dayamadılar. Kendileri araziye satılığa çıkarmışlardı zaten. Karadağlar almasa başkası alacaktı."

Belen omuz silkti. "Bu baba oğul... Korkutuyor beni!"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum... İçimde garip bir his var. Göründükleri gibi olmadıklarını hissediyorum. Boran'ın vücudunda silikleşmiş yaralar var. Mermi izleri, kesikler hatta yanık izi... Babasına baksan, adam elliye merdiven dayamış ama yirmi yaşında birisinin vücuduna ve enerjisine sahip. Kasları hiç belli olmasın diye hep uzun kollu ve bol gömlekler giydiklerini fark etmedin mi? Bir şeyler gizliyorlar."

Della da bir an durup düşünmüştü. Deniz'in gergin kaslarını o da fark etmişti. Hem de henüz bir ay önce, ilk yüzdükleri sabah... Ayrıca bu sabah onun vücudundaki silikleşmiş yaraları o da görmüştü.

"Evet..." dedi dalgın bir sesle. "Aynı yaralardan Deniz'de de var."

"Boran o gece beni tehdit etmek için gelen iki adamı kaşla göz arasında yere deviriverdi. Çok rahattı. Ne heyecan vardı ne de korku!.."

"Yani?" diye sordu Della.

"Bilmiyorum..." Burun kıvrıdı. "Yani diyorum ki Della Hanım, o adamlar tehlikeli! Belki de gerçekten mafyadırlar. O kadar zengin nasıl olunur ki? Çok lafın yalanı, çok paranın haramı eksik olmazmış!"

"Güldürme beni... İkisi de çok nazikler!"

"Az gülen, asık suratlı, gizemli adamlar!" dedi genç kız inatla.

"Belen! Neden onlardan hoşlanmamak için bahane arıyorsun? Bak, bu gece yaş günün! Boran bu geceyi düzenlemek için kendince bir sürü çaba harcadı. Buna da otel için dersin eğer, sana gerçekten kızacağım!"

"Ne için peki? Benden hoşlandığı için mi?"

"Büyük ihtimalle!" dedi Della.

"Belki de o karizmatik babası senden hoşlanıyor diyedir." Sesi iğneleyiciydi. Gözleri kısıldı. "Sanırım sen de ondan hoşlanıyorsun?"

"Bunu soracak kadar büyümedin daha!"

"Hadi, anne ya! Görünen köy kılavuz istemez. Adam geldiğinden beri gözlerin bir başka parlıyor. Üstelik adama toz da kondurmuyorsun."

Della bir an sustu. Başı öne eğilmişti. Birkaç saniye sonra gözleri kızına çevrildi. "Ben de korkuyorum..." deyiverdi birden.

Belen şaşırmıştı. Üstelik annesinin gözlerinde hafif bir nemlenme görünce içi bir garip oldu. Saldırganlığı hemen yok oldu. Yüreğinin yağı erimişti. Annesini böyle gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Ne olmuştu ona böyle?

"Korkuyor musun?" diye sordu farkında olmadan. Sonra yavaşça onun yanına oturup elini tuttu. Sevgiyle sıktı. İtiraf edemese de onun neden korktuğunu bir anda anlamıştı. Aynı duyguları kendisi de yaşıyordu.

"Evet!" dedi Della. Sonra iç çekti. "Neyse! Bunu unutalım, tamam mı?"

"Anne! Hayır, unutmayacağız!" Belen onun tatlı elini sıktı yine sevgiyle. "Fakat... Biliyorsun ki onlar bize göre değil!"

Della'nın gözlerindeki nem hafifçe arttı. "Bana kızmıyor musun?"

"Ne için? Babamın göstermediği ilgiyi, yakınlığı, korunma içgüdüsünü çok yakışıklı bir adamda bulduğun için mi?"

Aslında bunları söylediğine kendisi de inanamıyordu. Della bu cümlelerin içindeki anlamlar üzerine kendisini tutamadı. Göz pınarları iyice doldu. Ağlamamak için dudaklarını sıkıttığı o kadar belliydi ki!

"Sen... babanı biliyor muydun?"

"Babamın tüm hayatının otel olduğunu, sana ve bize yeterince ilgi göstermediğini biliyordum tabii! Ben niye hep ona yardım etmek için deli gibi çalıştım? Sırf bana biraz daha ilgi gösterebilirsin diye! Sırf onun yanında biraz daha fazla olabileyim diye!"

"O... evlendiğim adam değildi." Della parmaklarının ucuyla gözünde biriken yaşları sildi. "Yine de onu sevmeye çalıştım. Sevgimi devam ettirmeye çalıştım. İşine olan aşkını paylaşmaya uğraştım. Elimden geleni yaptım."

Genç kız uzanıp ona sarıldı. "Hastalandığında çok daha aksi olmuştu, değil mi? Hepimizin hayat enerjisini farkında olmadan sömürüyordu." Elleri annesinin parıltılı saçlarını okşuyordu. O saçları sevgiyle öptü. "Canım annem benim! Üzülme... Bu akşamlık bu kadar yeterli olsun. Sonra yine konuşuruz. Yaş günümde mutlu olmanı istiyorum. Üzülmeni değil!"

"Deniz konusunda haklıydın ama!" Gözlerini kaldırmış, nemli gözlerle kızının sevecen yüzüne bakıyordu. "Her iki konuda da haklıydın. Deniz'in bana göre olmadığını biliyorum. Fakat onun yanında kendimi mutlu ve güvende

hissediyorum. Elimde değil. Sebebini açıklayamam. Sanki... Sanki yıllardır onu tanıyormuş gibiyim.”

Belen onu anlıyordu. “Bir gün gideceklerine kendimizi alıştırsak iyi olur!” dedi yavaşça. Ayağa kalkıp annesinden uzaklaştı. “Ben gidip duş alayım. Hadi, sen de kalk, en güzel kıyafetini giy. Bu gece anne kız herkesin gözlerini kamaştıralım. Karadağ erkekleri de neler kaçırdıklarını görsünler.”

Della mahzun bir şekilde gülümsemişti. Sonra o da yerinden kalktı. “Evet! Hadi gidelim.”

Evin kapısına kadar konuşmadan, sarmaş dolaş bir hâlde gittiler. Her ikisi de odasına geçip hazırlanmaya başladılar. Belen annesinin itirafları karşısında epey şaşkındı. Duş alırken onun sözlerini düşünüyordu. Annesinin, Deniz Karadağ’a olan ilgisinin hafif bir şey olmadığını anlamıştı. Acaba adam onun hakkında ne düşünüyordu?

Duştan sonra saçlarını kurutup, parlaklığı göz kamaştırıncaya kadar uzun uzun taradı. Dolabını açtı. Bundan beş altı sene önce bir arkadaşının yaş günü için almış olduğu kırmızı bir elbisesi vardı. Uzanıp eline aldı. O zamanlar yeni ergenleşiyordu. Göğüsleri daha küçük, kalçaları daha dardı. Acaba şimdi içine girebilir miydi?

Havaya kaldırıp elinde evirdi çevirdi. Rengi mükemmeldi. Kumaşı hari-kaydı. Eteği biraz kısaydı ama mini de değildi. Bunun içine sutyen de giyemezdi. Acaba fazla mı seksi bir şeydi bu? O partide epey sükse yapmıştı ancak vücudu sopa gibi olduğu için seksiliği o kadar da sorun olmamıştı.

Sırf denemiş olmak için acele etmeden giyindi. Ayna karşısında giyindiği için her aşamayı görebiliyordu. Gözleri kendi bedeninin kıyafetle olan uyumundaydı. İncecik askıları koptu kopacaktı. Çıplak kalan omuzları dikkat çekiciydi. Güneşten pek nasibini almayan teni, kırmızının altında hoş bir şekilde parlıyordu. Belini ve düz göbeğini sımsıkı saran kumaşı alta doğru genişliyor ve dizlerinin biraz üstüne kadar iniyordu. Aslında hem oldukça kapalı hem de insanın dikkatini çekecek kadar açık bir kıyafetti. Yandaki yırtmacı hayal gücünü zorlar gibi olsa da asla frikik vermeyecek şekilde tasarlanmıştı. Göğüsleri sandığı kadar büyümemişti galiba! Yuvarlak hatları kumaşı tamamen doldursa da üstten patlayacak gibi değildi. Özenle gizlenmiş iç astarı küçük göğüs uçlarını başarıyla gizliyordu. Buna ihtiyacı vardı çünkü Boran’ın bakışları altında vücudunun ürperen kısımları hemen belirgin tepkiler veriyordu.

İlk kez özenle, alışık bir kadın gibi makyaj yaptı. Dudaklarına sürdüğü elbisesinin rengindeki ruj, gözlerine çektiği far, yanaklarının solukluğunu gizlediği allık, onun artık genç bir kadın olduğunu vurguluyordu. Saçlarını ensesinde mükemmel bir şekilde topladı. İki perçemi yanaklarından aşağıya doğru serbestçe bıraktı. Topuzuyla anlaşılamayan bir tutam saç serbestçe yerinden kurtulmuş, kıvrır kıvrır olarak ensesine dökülmüştü. Kendisi gibi vahşi olan bu tutamlar canını sıksa da aslında ona çok yakışmıştı. İncecik boynunu daha da gösterişli kılmıştı.

Tehlikeli güzellikte bir görünümü olduğunu bilmeden aynada kendisini süzdü. Güzel olduğunun farkında olsa da bir erkek için anlamını bilemezdi. Özellikle genç kıza her bakışında, içindeki ateşin koruyla kavru lan Boran Karadağ için... Bu gece genç adam için zor geçecekti ve Belen bunun farkında bile değildi.

Tam o sırada yarı aralık kapısı çalındı. Başını çevirdi. İçeriye annesi girmişti.

“Kızım, nerede kaldın? Hadi, saat dokuzu...” derken Della sustu birden. Kendisine doğru dönen kızının güzelliği karşısında, söyleyemediği kelimeleri ağzına doluşup kalmıştı. “...geçiyor! Onlar geldiler bile!” diyerek sözlerini zorlukla tamamladı. Adeta boğazına bir yumru tıkanmıştı.

“Nasıl olmuşum?” diye sordu Belen gülümseyerek.

“Aman Allah’ım!” diye fısıldadı Della. Gözleri kocaman olmuştu. Kızına hayranlıkla bakıyordu. Onu ilk kez böyle makyajlı ve çarpıcı bir güzellikte görüyordu. Salaş giyimli küçük kıızı gitmiş, yerine çekici bir genç kadın gelmişti. “Kızım! Belen! Sen... Sen ne kadar güzel olmuşsun böyle!” Dudağını dişlemişti şaşkınca. Ellerinden tutup kızının kollarını iki yana açtı. “Bu sen misin? Benim minik bebeğim, büyüyüp bu kadar güzel mi olmuş?”

Hüzünlü Belen gülümsemeye çalıştı. “Anne ya! Böyle söyleme!” O da hayranlıkla annesini süzmüştü. Della da üzerine bembeyaz bir gece elbisesi giymiş, güzel bedenini meydana çıkarmıştı. Omuz hizasındaki sarı saçları ona vahşi bir hava vermişti. “Sen tabii her zamanki gibi çok güzelsin. Keşke ben senin yarın kadar güzel olsam.”

“Canım kızım benim!” Hâlâ hayran hayran kızına bakıyordu. Bu tarif edilebilecek bir gurur değildi. “Hatırlat, dönüşte elli yüz kere öpeceğim seni. Şimdi makyajlarımız bozulmasın. Hem sana soracağım iki sorum var.”

“Neymiş?”

“Birincisi, böyle güzel makyaj yapmayı nereden öğrendin? Ben seni hiç makyajlı görmemiştim.”

“Doğaçlama!” Onun şaşkın hâli karşısında, yaşına yakışır bir doğallıkla güldü. “Yalan ya! Bugün internette sarışınlar nasıl makyaj yapar, birkaç saat onu izledim.”

“Belli! Harikasın...”

“Ya ikinci soru?”

“Hımm...” Başını salladı daha ciddi bir ifadeyle. “Sıkı dur, geliyor...”

“Hazırım!” Sözlü olacak bir öğrenci gibi duruşunu dikleştirdi.

“Sen bu Boran Karadağ’ın vücudunu ne zaman çıplak gördün ki? Yaralarından bahsedince o an aklıma gelmedi. Bir iki yara olsa neyse! Yok kurşun yarasıymış yok yanık iziymiş de...”

Belen bu soruyu beklemiyordu. Annesinin kızgın görünmediğinin, soruyu sorarken de mantıklı bir cevap beklediğinin farkındaydı.

"Belki ben de o adamla beraber sabahın köründe yüzmeye gitmişimdir!" dedi kıvrarak. Onunla seviştiklerini söylerse annesini düşüp bayılacağına emindi. "Hep sen gidecek değilsin ya!"

"Edepsizlik etme! Cidden sabah yüzmeye mi gittiniz?"

"Dün gördüm aslında!" dedi Belen yavaşça. Yalan söylemeden annesini rahatlatmalıydı. "Kayalıklara tek başına gittiğini biliyordum. Sadece uyarmak istemişim. Evden çıkıp o yöne gittim. O sırada soyunmuş, suya girmeye hazırlanıyordu."

"Adamın çıplak vücudunu mu inceledin?" Kaşları merakla kalkmıştı.

Belen elinde olmadan güldü. "Ne var ki! Adonis Heykeli gibi adam! Gözlerim gitti. Ayrıca birkaç dakika plajda beraber oturduk. Sonra da otele dönüp birlikte kahvaltı ettik. Bunu sana yetiştirmediler mi?"

"Cık!" dedi Della.

"Ne ayıp!" Gözleri kapıya döndü. Sanki görebilecekmiş gibi sordu. "Çok oldu mu onlar gelesi?"

"Evet..."

"Eminim yine sıkıcı kıyafetler giymişlerdir. Pantolon ve gömlek!"

Della kıkırdadı. "Aynen! Fakat ben öyle daha çok beğeniyorum. Hem seksi vücutları gizleniyor hem de daha şık duruyorlar."

"Sen terbiyesiz mi oldun anne?"

"Şişş! Sus... İkisi de çok yakışıklı olmuş. Boran biraz huzursuz gibi! Sanki kafasını karıştıran bir şey var."

Ne olduğu açıldı aslında. Genç kızın hamile olma ihtimali, karşılığında zorunlu evlilik ve kısmen de olsa otel kafasını karıştırıp sinirini bozuyor olmalıydı. Otel alamadığı için babasının kendisine ne tepki gösterdiğini hiç söylememişti.

"Peki, ben ayakkabılarımı giyeyim. Çantamı da alıp geleceğim. Aşağıda görüşürüz."

"Geç kalma..."

"Tamam!"

Annesi gidince dolabından, zarif bileklerini saran, ince şeritleri olan, kırmızı renkli nefis yazlık ayakkabısını çıkardı. Bu ayakkabıya da zamanında epey para dökmüştü. Hem rahattı hem de çıplak ayak bileklerini ortaya çıkararak boyunu beş santim daha uzatmıştı. Şimdi bir erkek kadar uzundu! İyi ki Boran da uzun bir erkekti. En sevdiği parfümünü sürüp kırmızı el çantasını aldı. Artık çıkabilirdi.

Merdivenlerin başında belirdiğinde, Della ve Deniz koltukta karşılıklı muhabbet ediyorlardı. Boran ise elindeki boş kahve fincanını bırakmak için masaya doğru yürüyordu.

"Kahve mi içiyorsunuz aç karnına?" diye sordu doğal olmasına çalıştığı bir sesle.

Tam o anda Boran başını kaldırıp ona baktı. Delici gözleri genç kızın üzerinde gezindi. Elinde kahve fincanıyla donup kalmıştı. Kıpırdamadan, Belen'in iç açan, insanı delicesine çarpan güzelliğini izliyordu. Nefesini tutmuştu. Sonra kendisini toparlardı. Elindeki fincanı biraz sertçe masaya bıraktı. Fincan hafifçe sallanıp devrildi. Boran bunun farkında değilmiş gibiydi.

Belen de büyülenmiş gibi genç adamı süzüyordu. Birlikte aldıkları siyah pantolonu ve aynı tondaki gömleği ile o kadar çekiciydi ki! Geniş omuzları gösterişli bir şekilde meydana çıkmıştı. Modern bir korsan gibiydi.

Merdivenlerin son basamağını da inip onun yanına kadar gitti. Adamın kendisine çatık kaşlarla bakması, onu yine üzmüştü. Acaba beğenmemiş miydi? Makyajını biraz fazla mı abartmıştı? Masanın üzerindeki fincanı usulca kaldırdı. Anne ve babaları uzaktan kendilerini izliyorlardı. İki de bunun farkında değillerdi.

"Beğenmedin mi?" diye sordu saf bir merakla.

"Çok güzel olmuşsun!" diye mırıldandı Boran. Gözleri kıyafetine kaydı. Göğüsleri elbisenin oluğundan tatlı bir şekilde belli oluyordu. Açık değildi ama dikkat çekiciydi. İncecik askılara bakılırsa iç çamaşırı da giymemişti. Bu gece her erkeğin altında kalan kabarıklığa dokunmak için yanacağını, bakışlarını alamayacağını düşünen Boran huzursuzca kıpırdandı.

Belen, adamın bakışlarının göğüslerinin kıvrımlarında gezindiğini görünce hafifçe dudaklarını ısırdı. Duruşunu dikleştirdi. "Bakma öyle! O kadar açık değil!" diye fısıldadı soğuk bir sesle.

"Sorun da bu zaten!" diye küçük bir homurdanmayla konuştu Boran. "Açık falan değil, hatta kapalı ama şu yuvarlak şeyler... hayal gücünü çok zorluyor."

"Şişti!" diye fısıldadı Belen uyarırcasına. "Yavaş! Duyacaklar!" Yan gözle annesine bakmıştı. "Üzgünüm ama en uygun kıyafetim bu! Kotla veya şortla senin şıklığına ayak uyduramam ben, diye düşündüm!"

Boran bu sefer genç kızın hafif bir rujla daha da çekici görünen dudaklarına dikmişti gözlerini. Ne yapacaktı bu kızla! "Üzülme..." diye mırıldandı o da. "Senin suçun değil. Ne giysen sana yakışıyor. Sadece bu gece benden uzakta durma, yeter. Tek başına gibi görünüp başkalarını kendine çekmeni istemiyorum."

Belen başını salladı. Sonra ona dokunmadan, genç adamın yanından geçti ve kendilerini seyreden Deniz'le annesinin yanına gitti. Mis gibi kokusu arkada uçtuğu için Boran yerinden kıpırdamadan olduğu yerde çakılıp kalmıştı. Gözleri ile kızın her yerini, her hareketini baştan aşağıya süzüyordu. Özellikle biçimli sırt kavisinden, ince belinden ve nefis kalçalarından gözleri-

ni alamadı. Geriye ne kalmıştı ki? Baktığı her yer içinde dayanılmaz bir ateş yakıyordu.

"Kusura bakmayın, Deniz Bey!" dedi genç kız. Bu adama Boran'a davrandığından daha sıcak davranıyordu. Zaten annesinin bile ilgisini çeken bu yakışıklı adama kötü davranmak içinden gelmiyordu. O da en az oğlu kadar dikkat çekiciydi. Uzun kollu beyaz gömleğinin kollarını sıvamıştı. Onun üzerinde krem rengi yazlık kumaştan bir pantolon vardı. Ceketini de bir kenarda duruyordu. "Biraz geciktim."

"Ama değdi..." dedi adam keyifle gülümse erek.

"Berkin arkadaşında kalacakmış," diye araya girdi annesi. "Gelmek istemedi. Ben de ısrar etmedim. Bu gece bilgisayarda maçları mı turnuvaları mı ne varmış! Arkadaşlarıyla seyredecekmiş."

Boran siyah arabasını evin önüne kadar getirmişti. Birlikte evden çıkıp doğruca araca gittiler. Deniz kibar bir adamdı. Ön kapıyı açıp Belen'i yönlendirdi.

"Sen önde otur. Ben de annenle arkada otururum," dedi ılık gözlerle. "Böylece herkes kendi yaşına uygun birisiyle muhabbet eder, sıkılmayız." Belen bindikten sonra da Della'ya kapıyı açmıştı.

Ön koltukta oturan Belen oldukça sessizdi. Otomobil hareket ettikten sonra hiç konuşmamıştı. Gözleri akan yoldaydı. Arkada annesi ile Deniz'in fısıldamaları geliyordu ama araba öyle iyi tasarlanmıştı ki ne konuştuklarını tam duyamıyordu. Kulaklarını dolduran hafif müzik, sadece yanındaki kişiyi duymaya müsaade ediyordu. Elleri minik kırmızı çantasını sımsıkı kavramıştı. Klima yüzünden hafifçe ürperince, Boran uzanıp klimayı biraz kıstı. Müziğin sesini de biraz artırıp arkada kalanların kendilerini duymalarını zorlaştırdı.

"Babam, annene kur yapıyor galiba..." diye mırıldandı.

"Evet, bence de..."

"Onu hiç böyle keyifli görmemiştim. Artık annenden ciddi olarak hoşlandığına eminim."

"Umarım sadece hoşlanmakla kalır. Annemin de benim düştüğüm hataya düşmesini istemem. Babam da kendisini kapana kısılmış gibi hissetmez!" Sesi üzüntülü ve hafif donuktu.

"Anlamadım? Babam niye öyle hissetsin ki?"

Bu öğleden sonra onları konuşurken duyduğunu söylemek istedi ama karsızdı. "Çocuk olması ihtimali yüzünden sen öyle hissetmedin mi?" diye mırıldandı.

"Ben böyle bir şey hissetmedim çünkü..." Susup hafif bir nefes aldı. Ona aslında bu haberin kendisini çok memnun ettiğini söylemesi biraz saçma ve yersiz olacaktı. "Çünkü sen böyle bir şey hissetmemem için elinden gelen her şeyi yaptın. Çok inandırıcı olmasan da çaban güzeldi. Ayrıca emin ol, ben istemediğim bir şeyi asla yapmam, Belen!"

"Ama babana, benimle istemeden yattığını söyledin!" Genç adamın sözleri üzerine elinde olmadan bu tepkili cümle çıkıvermişti dudaklarından. Boran gözlerini ona çevirdi. "Ayrıca aptal bir sarışın yüzünden hayatının mahvolduğunu da söyledin!" Genç kızın sesinde suçlama yoktu. Sadece üzüntü tınları vardı.

Boran buz kesmişti. Bir an ne diyeceğini bilemedi. Belen'in havuz başına geldiğinde neler duymuş olabileceğini düşündü. Babasıyla neler konuştuklarını hatırlamaya çalıştı. Orada babasına kızgınlıkla duygularını ifade ederken aslında Belen'in hayatına giren en güzel şey olduğunu anlatmaya çalışmıştı.

"Duydun mu?" diye sordu sıkıntılı bir sesle.

"Evet! Maalesef! Benimle ilgili olan kısmı çok açıktı!" Sesi şimdi iyice mesafeli olmuştu.

"Duyduklarının hepsi doğru değildi!" dedi Boran. Bir şeyler yine ters gitmeye başlamıştı ve tam her şey kontrol altında derken Belen yine avucundan kayıyordu.

"Hangisi?" diye acıyla gülümsedi genç kız. "Ben senden asla evlenmemizi istemedim. Seni zorlamak asla aklımda yoktu. Beni diğer kadınlara benzetmen hiç doğru değildi. Ben senin kollarındayken gerçekten bendim, rol yapmadım. Merak etme, benimle evlenmek zorunda kalmayacaksın. Çocuk olma ihtimali çok düşük ama... olsa bile seni zorlamam. Kendim hallederim."

"Saçmalıyorsun!" dedi sertçe.

"Hayır, saçmalamıyorum. Ben kendi başımın çaresine bakarım."

"Saçmalıyorsun! Saçmalıyorsun çünkü ben kürtaj olmanı istemem..." Sesini elinden geldiğine yumuşatmaya çalışıyordu. Bir yandan da arkadakiler duysun istemiyordu. Aynadan baktı. Babasıyla Della gülüşerek bir şeyler konuşuyorlardı. Onları dinlemedikleri açıktı.

"O zaman ne olacak?" diye fısıldadı genç kız acı bir sesle. "Gayrimeşru bir çocuk mu doğuracağım?"

Genç adam yanan gözlerle Belen'e baktı. "Bu konuda enine boyuna düşündüm ve bir karara vardım. Kararımı çok kısa bir sürede söyleyeceğim ama burada olmaz!"

Otomobil birkaç dakika sonra şehrin içine girdi. Belen genç adamın dikkatini dağıtmak istemediği için susmuştu. Bulanık, puslu gözlerle dışarıdaki hareketliliği seyrediyordu. Sadece bir hafta önce, onunla alışveriş için buraya gelmişti. Kabul etmeliydi ki o gece epeyce eğlenmişti. Onun eşi gibi alışveriş yapmak, onun sevebileceği kıyafetleri seçmek çok keyifli olmuştu. Galiba onu kafeteryada gördüğü ilk andan beri seviyordu. İçeri girdiği ilk andan beri kalbini ona vermişti.

Gözlerini belli etmeden genç adama çevirdi. Düz burnunu, mükemmel yüz hatlarını inceledi. Onu sevmek güzeldi. Hayatı boyunca onun gibi birisini

görmemişti. Hatta bir ay içinde aynı cinsten iki tane görmek büyük bir lüks sayılabilirdi. Annesi arkada bir tanesiyle oynaşıyordu bile!

Genç adam, çok lüks bir restoranın önüne yanaştı. Vale görevini yapan genç bir çocuk koşarak geldi. Boran arabasını ona teslim edip fişini aldı. İçeriye girdiklerinde, başgarson onları özel bir masaya doğru götürdü. Belli ki her şey önceden ayarlanmıştı. Bir iskele üzerindeki masaya kurulmuş servis, göz alıcıydı. Bir yanırları denizdi.

Garsonlar, kadınların sandalyelerini nazikçe tutup çektiler. Onlar yerlerine oturuncaya kadar erkekler ayakta bekledi. Belen ister istemez ikisini süzdü. İkisi de karşılırlına oturmuşlardı. Birbirlerine şaşılacak kadar benziyorlardı. Bu fiziki benzerlik uzaktan ikisinin de karıştırılmasına sebep olabilirdi.

Aynı şeyi annesi de düşünmüş olmalıydı ki tatlı bir şekilde gülümsedi. "Ne kadar da birbirinize benziyorsunuz. Boran'ın bir erkek çocuğu olursa o da babasına benzer herhâlde!"

Boran'ın çocuğu mu?

Belen, irkildiğini belli etmemek için tüm gücünü harcadı. Dudaklarını içten ısırılmıştı. Başını öne eğip Boran'ın delici bakışlarını görmezden geldi.

"Belki öğrenmek için çok beklemek gerekmez..." derken alaycı bir tavırla gülümsedi, Deniz Karadağ.

Belen kıpırmızı olup yakışıklı babaya baktı. Gözlerinde, durumu annesine belli etmemeleri için bir yalvarış vardı. Della ise son cümleye çok takılmamıştı. Boran evlenme yaşına çoktan gelmiş olduğunu için bunun oğluna karşı yapılmış bir ima olduğunu sanmıştı.

Yemeklerini sipariş etmiş beklerken konuşmalar genellikle basit şeylerdi. Boran ve Belen sessizce dinlemeyi tercih ediyordu. Della ise gayet keyifli di. Deniz'i dinlerken gözleri parlak bir şekilde bakıyordu. Belen uzun zamandır annesini ilk kez bu iki günkü kadar mutlu görüyordu. İki gündür bir başka güzel olmuştu kadın. Keyifli olduğu belliydi. Bir yandan yemeğini yerken bir yandan da Almanyadaki hayatından, anne ve babasından bahsetmişti. Bunu Belen'le bile çok konuşmazdı. Şimdi o günlerdeki kötü anıları gülümseyerek anlatabiliyordu. Bu güzel bir şeydi. Deniz ise dikkatle dinliyordu.

Hatta Boran da...

Yemek boyunca genç adamın bakışlarını üzerinde hissetmişti. Babası kadar konuşkan değildi ama onun da anlatacak birkaç eğlenceli şeyi olmuştu. Bir ara baba oğul birbirlerine takılarak Çin'deki hamam böceği yeme olayını anlatmışlardı. Sokak satıcılarında bu böceğin ne kadar revaçta olduğunu görmüşlerdi. Karşılıklı inat uğruna birer tane yediklerini duymak, kadınların hem yüzlerini ekşitmiş hem de güldürmüştü.

Belen'in nihayet gülüyor olması Boran'ı rahatlatmış. Gözünün ucuyla onu süzmeden yapamıyordu. Bu şahane yaratığa gülmek gerçekten çok yakışmıştı. Onun bir gülüşü için her şeyini feda edebilirdi. Üzülmemesi içinse her

şeyi yapardı. Fakat babasıyla olan konuşmalarını duyacağını nereden bilebilirdi? Onun duyduğu kadarıyla ne kadar üzülebileceğini tahmin edebiliyordu ve bu da genç adamın ruhunu iyice karartmıştı.

Bebek olsun veya olmasın, onunla evlenmek konusunda çok ciddiye. Eskiden korktuğu bu kavram şimdi Belen'le birlikte, hevesle istenen bir amaç olmuştu. Gerçekten de bu onun için bir ödül olurdu. Onunla evlenip çocuklarının annesi olmasını istiyordu. Tek sorun, Belen'e henüz söyleyemediği birkaç önemli şeyin daha var olmasıydı. Özellikle de tehlikeli hayarı...

Yemek tabakları kaldırıldığında, yerine hemen çok güzel süslenmiş, büyükçe bir pasta geldi. Üzerinde tam da Belen'in yeni yaşı kadar mum vardı. Çevre masadakiler de bu pasta olayını gülümseyerek izlemişlerdi. Hatta genç kız utangaç bir tavırla mumlarını üflediğinde alkışladılar. Belen de kocaman gözleriyle mutluluğunu belli etti.

"Mutlu yıllar, kızım!" dedi Della parlak gözlerle. Elinde küçük bir kutu tutuyordu. Onu kızına uzattı. "İyi ki benim kızsın!"

Belen kutuyu aldı. "Annem benim!" dedi sevgiyle. Sonra iki kadın birbirlerine sarıldılar. İkisinin de gözleri nemlenmişti. "Teşekkür ederim."

"Beğenirsin umarım."

"Tabii ki beğenirim!" Annesi ona ne alsın beğenirdi. Bir şey almasında gözü yoktu zaten. Düşünmesi yeterdi. Üstelik Allah'ın ona verdiği en güzel hediyeydi bu kadın! Kimin böyle bir annesi vardı ki?

"Aç bakalım!" Della heyecanla bekliyordu.

Pakeri açtığında gözlerine inanamadı. İçinde bir hafta önce annesinin kuyumcudaki görüp beğendiği künye duruyordu. Gözleri şaşkınca annesine çevrildi. "Anne! Ama bu çok pahalıydı!"

Della gülümsedi. "Kızıma feda olsun. Uzun zamandır para biriktiriyordum. Sevdin mi?"

"Bayıldım!" Hemen kutusundan çıkarıp ince bileğine taktı. Della da memnuniyetle kızının sevincini izliyordu. Çocuğunu seven her ebeveyn gibi, harcadığı para kızının künyeyi beğenmesi ve mutluluğu karşısında ikinci planda kalmıştı.

"Çok yakıştı!" dedi Deniz de. Sonra o da bir kutu çıkarıp onun önüne birden bırakıverdi. "Bu da benden..."

Belen iyice şaşırmıştı. "Gerçekten mi? Ama hiç gerek yoktu ki! Siz misafirsiniz!"

"Daha neler! Aç bakalım... İnşallah beğenirsin!"

Belen kutuyu açtığında, gözleri kocaman olmuştu. Bir an durakladı. Sonra içinde pırlanta kolye olan kutuyu masanın üzerine geri bıraktı. "Hayır! Bunu alamam!"

Della bile şaşırmıştı. Kolyenin değerini tahmin edebiliyordu.

"Tabii ki alırsın! Bu sana ve annene yaptığımız baskıların ve size verdiğimiz rahatsızlığın küçük bir karşılığı olsun. Umarım bizi affedersiniz. Reddetmezsen çok sevinirim çünkü bunu sana içtenlikle aldım ben. Dostluğumuzun bir hatırası olur dilerim."

Belen'in gözleri Boran'a çevrildi. Genç adam başını eğerek almasını işaret etmişti. Belli ki bu pahalı hediyein genç kıza alınmış olması onu hiç rahatsız etmemiş, aksine babası adına memnun olmuş gibiydi.

"Gerçekten ben..."

"İzin verirsen ben takayım!" dedi adam. Sesi çok tatlıydı. Belen elinde olmadan gülümsedi.

"Tabii ki! Siz takın lütfen!"

Deniz yerinden kalkıp onun yanına gelmişti. Kutudaki kolyeyi alıp genç kızın boş boynuna geçirdi. Klipsini ustaca taktı. Sonra onu yanağından öpüp yerine geçti. Belen'in eli ister istemez pahalı hediyesine gitmişti.

"Teşekkür ederim. İnşallah bunu düşürmem!" dedi endişeli bir sesle.

"Canın sağ olsun..." Adamın içten olduğu çok belliydi. "Yüzünü bir an için bile olsun güldürmesi yeterliydi zaten. Nice yıllara!"

"Sanırım buradaki en zengin kadın ben oldum!" diye nemlenmiş gözlerle mırıldandı Belen. Gözleri adamın yakışıklı yüzündeydi.

"Henüz değil!" dedi Boran ansızın. O da cebinden küçük bir kutu çıkarmıştı. "Bu da benden ve... ben de kendim takmak isterim!"

"Ama!.." Belen hayretle onun elindeki kutuya bakıyordu. Bu gece neler oluyordu böyle?

Boran ayağa kalkıp onun yanına geldi. Acele etmeden kadife kutunun kapağını kaldırdı. Genç kıza ne olduğunu göstermeden gayet ciddi bir şekilde içindekini aldı. "Parmağını uzat!"

Belen onun parmak uçlarında tuttuğu yüzüğe bakıyordu. Ellerini bilinçsizce kucağında kavuşturup gizledi. İçgüdüsel olarak ne olduğunu anlamıştı.

"Hayır!" Boran'ın parmak uçlarında tuttuğu yüzük, daha önceki gelişlerinde annesi ile bakıp da pahalılığı nedeniyle gülüştükleri, muhteşem pırlantalarla işli yüzükten başkası değildi. "Onu alamam..."

"Alabilirsin..." dedi genç adam yavaşça. "Almanı çok isterim." Duraklayıp hafif bir nefes aldı. Gözleri çekinikçe restoranda gezindi. "Böyle ayakta, bu kadar kişinin önünde utançtan ölüyor olsam da bu yüzüğü alman için saatlerce ayakta dikelebilirim." Sesi çok kesindi. Kararlı gözüküyordu.

"Boran! Yapma, lütfen!" diye âdeta yalvardı genç kız. Della da ne olduğunu anlamamıştı. O da yüzüğü görmüş ve oldukça şaşırılmıştı. Anlamaya çalışarak ikisi arasında gezdirdi gözlerini.

Boran nazikçe genç kızın sağ elini yakaladı. Küçük bir güçle çekince Belen istemese de teslim oldu. Yüzüğü parmağına yavaşça geçirdi. Tam olmuştu.

“Nice yaşların olsun. Umarım uzun yıllar parmağından çıkarmadan takarsın. Ölçüyü annen verdi. Senin pek kullanmadığın yüzüklerinden biri ile test et-rik. Sanırım tam oldu.”

Della kızının soran bakışlarını görünce başını iki yana salladı. “İnan ki bunu alacağını bilmiyordum.” dedi kendisini savunarak. Doğruyu söylediği belliydi.

“Boran! Lütfen, bu çok değerli!” diye içtenlikle inledi genç kız. “Alamam!”

Genç adam yerine geri oturmuştu. “Hayır, mesele maddi değeri değil!” dedi tane tane. “Beğendiğin için aldım ve sürekli beni hatırlatmasını istiyorum. Aslında ben bu yüzüğün yaş günü hediyesinden öte bir şey olmasını umuyorum.”

Belen nefesini tutmuştu. Ne olacağını hissetmişti zaten. Bu yüzüğün anlamını, neden sağ elindeki doğru parmağa takıldığını çoktan anlamıştı. Sanki bir karanlığa doğru sürükleniyordu. Engel olamadığı, sesini çıkaramadığı bir sürüklenmeydi bu.

Herkesin gözü pırıltılar saçan yüzükteydi. Boran ise sadece genç kızın temiz, beyazlamış yüzüne bakıyordu. Belen’in iri gözleri ona çevrildiğinde, genç adam yanında oturan babasını hafifçe dürttü.

“Baba! Sıra sende!”

30. BÖLÜM

ÖNEMLİ KARARLAR

6 Temmuz Pazartesi / 22.45

Deniz onları hafif bir tebessümle izliyordu. Oğlunun uyarısı üzerine ciddileşti. Oturduğu sandalyede hafifçe dikleşip duruşunu daha güçlü bir hâle getirdi.

“Evet, burada söz sırası bana geliyor,” dedi. Gözleri Della’ya çevrildi. “Della!” dedi yavaşça. “İzin verirsen eğer, Allah’ın emri, peygamberimizin kavli ile güzel kızın Belen’i, oğlum Boran’a istiyorum.”

Ve sustu!

Sanki ortaya bir bomba atmıştı. Üstelik de sesi o kadar sakindi ki! Güven verircesine aniden gülümsedi.

“Biliyorum, biraz ecele ve baştan savma oldu. Lütfen, kusurumuza bakma. Biz düşündük ki bu özel gece, ortak alınmış bir evlilik kararı ile daha da güzelleşsin. Ben oğlumun bu özel isteği ile en az senin kadar şaşırdım ve sonra da çok mutlu oldum. Dilerim, sen de bu iki gencin evlenmelerinde bir mâni görmezsin. Tabii oğlum, daha sonra kızına yakışır, çok daha güzel bir evlilik teklifi yapacaktır ama biz önce sana sormak istedik.”

Belen’in tüm kanı beynine hücum etmişti. Şaşkınlıkla bakıyordu. Annesi gibi o da şok içindeydi. Her iki kadın da bu ani teklif karşısında donup kalmış, konuşamıyorlardı. Ortaya büyük bir sessizlik çökmüştü. Sanki restorandaki herkes susmuştu.

Belen gözlerini sevdiği adamdan alamıyordu. Esmer yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. Her zamanki gibi ciddi ve yakıcı bir ifadesi vardı. Genç kız neredeyse bayılacaktı. Yüzük takılan eli uyuşmuştu. Değerli hediyesi parmağına yapışmış, ateş gibi yakıyordu.

Demek bu öğleden sonra duydukları gerçek oluyordu! Oğlunun evlenmesi için ısrar eden Deniz, sonunda zorla da olsa oğlunu ikna etmişti! Boran ikisinin arasında kalınca daha fazla dayanamayıp kadere boyun eğmişti. Demek arabada o yüzden öyle konuşmuştu! Ah, zavallı aşkı! Nasıl da sıkışmıştı! Onu avutmak istedi. Rahatlatmak, korkmamasını söylemek...

Peki ya kendi korkusu ne olacaktı? Kalbi deli gibi atıyordu.

“Gerçekten... biraz ani oldu ve...” Della kendisini toparlamaya çalışıyordu. Bakışları kızına çevrildi. Belen’in garip bir tavırla Boran’a baktığını gördü. O

ne düşünüyordu acaba? Bu evlilik teklifinden haberi olmadığı belliydi. Olsaydı kendisine mutlaka çıtlattırdı. Olsaydı böyle kocaman gözlerle karşısındaki adama bakmazdı. Onun Boran'ı sevdiğine adı gibi emindi. Boran'ın da ona karşı ilgisiz olmadığı, bu teklif ile daha da açığa çıkmıştı.

Onun sessizliği üzerine Deniz yine araya girdi. "Oğlumun kadınlar konusunda çok başarılı olduğunu söyleyemem. Hatta çoğu zaman seçimleri hep yanlış olmuştur ama Belen, onun bulabileceği, kalbini teslim edebileceği en harika eş olacaktır. Buna eminim. Lütfen, teklifimize onay ver."

"Ben... Ben..." diye bocaladı Della.

Belen kocaman gözlerle hâlâ Boran'a bakıyordu. Neden bir şey demiyordu? Neden kendisinin de evlenmek istemediğini söylemiyordu? Babasından bu kadar mı çekiniyordu?

"Ben oğluma kefilim." Deniz hâlâ Della'ya tatlı bir şekilde baskı yapıyordu. "Sen de izin verirsen bu iş olur!"

"Evet... tabii! Bence sorun yok ama... Belen'e de sormak..."

Deniz onun sözünü bitirmesini beklemeden ayağa kalktı. Yanında durup küçük elini tuttu. Hafifçe çekti. "Tamamdır o hâlde! Bundan sonrası gençlere ait! Hadi, biz gidelim... Pastayı sonra yeriz."

Della onun bu hafif çekiştirmesiyle şaşkınca ayağa kalktı. "Ama... Ama..." diye hâlâ kekeliyordu.

Eline tutuşturulan çantasını alırken çaresiz gözlerle kızına baktı. Belen'in gözlerinin içindeki yalvaran ifadeyi görmesine rağmen o anda onların yalnız kalmalarının iyi olacağını düşündü. Belli ki ikisinin arasında halledilmesi gereken bir şey vardı. Belen bu evliliğe karşı çıkacak olsaydı çoktan çıkardı. Hemen reddetmediğine göre, belki de böyle bir şeyi bekliyordu. Belki de bu evliliğe gönlü razıydı. Sadece aralarındaki sorun her ne ise, belki yalnız kalınca çözülebilecek bir hâle gelirdi. Hem artık o çocuk değildi. Başının çaresine bakabilir ve geleceği ile ilgili kararlara kendisi yön verebilirdi.

Belen sessizce annesinin oradan uzaklaştırılışını izledi. Deniz sahiplenircesine onun koluna girmiş ve nazik bir şekilde yön vermişti.

Onlar tamamen gözden kaybolduğunda, Belen elini kaldırıp yüzüğüne baktı. Hem bu yüzük hem de ifade ettiği anlam çok ağır geliyordu. "Babanın zoruyla bunu yapman gerekmezdi!" dedi yavaşça.

"Ne ilgisi var?"

"Havuzda benimle evlenmen gerektiğini söyledi ya sana!"

"Demek onu da duydun?"

"Duydum tabii. Belki de bir bebek olmayacak? Neden bu kadar acele bir karara vardınız ki? Küçük bir ihtimal için sevmediğin birisiyle evlenmeyi nasıl kabul edebildin? Yoksa kendince centilmenlik mi yapıyorsun? Eğer öyle yapıyorsan bu çok saçma! Namus benim namusun! Hayatımdaki ilk erkek olman bir şey değiştirmez."

Boran sıkıntıyla iç çekti. "Bunun namusla ne ilgisi var, Belen? Bir hayat kadını bile olsaydın umurumda olmazdı. Neden her şeyi böyle zora sokuyorsun? Neden bu kadar inatçısın? Bütün yapacağın, tek bir *evet* demek! Bu kadar basit! Evet de! Ve evlen benimle! Neden inat ediyorsun?"

"İnat ediyorum çünkü isteksiz bir adamla evlenmek istemiyorum. Ayrıca seni sevmiyorum!" Bu kadar büyük bir yalanı böyle rahatça söylediği için kendisini tebrik etti. Oysa yüreği parçalanmıştı. Elinde olmadan gözlerini kaçırdı.

Genç adam bariz bir şekilde duruşunu değiştirmişti. Bu son cümle ile yanak kasları hafifçe dalgalandı. Dişlerini sıkışından memnuniyetsizliği belliydi.

"Aramızda bir uyum olduğunu düşünüyordum..." dedi yavaşça. "Sevmediğin birisiyle sevişsen bile, bu uyumu sen de keşfetmiş olmalısın. Ben bu evliliğe babamın zoruyla değil, kendim istediğim için karar verdim."

"Peki ama neden? Mesele çocuksa sana korkulacak bir şey olmadığını kaç defa daha söylemem gerekecek! Hamile kalmam düşük bir ihtimal! Kalsam bile aldırabilirim."

"Aldırmanı istemiyorum ben!" dedi Boran hafif sertleşmiş sesiyle.

Belen duraklamıştı. Kaşları hafifçe kalktı. "Neden?"

"Çocuk konusunu çok düşündüm. Hamile olup olmaman önemli değil. Eğer sen de kabul edersen evlendikten sonra bana bir bebek vermeni gerçekten çok isterim. Bu sene okula gitmeyi istediğini biliyorum ama inan bana elimden geldiği kadar sana yardım ederim. Bakıcılar tutarım. Her türlü ihtiyacını karşılarım. Hayatında hiçbir eksiklik hissetmezsin. Derslerinde aksama olmaz."

"Saçmalıyorsun bence!"

"Saçmalamıyorum. Çocuk olsun veya olmasın, evlilik kararımın arkasındayım. Bir evlilikte sevgi o kadar önemli mi? Tanıdığım bir sürü insan, birbirlerini sevmeden evlendiler ve gayet mutlular. Üstelik ben seni çok çekici buluyorum ve..."

"Yine de ben evlilikte sevgiye inanıyorum!" dedi Belen onun sözünü keserek. İnatçı bakışları hafifçe nemlenmişti. "Seni sevmediğimi söyledim!"

Boran hafif bir nefes aldı. "Peki... Ben buna..." Yutkundu elinde olmadan. "Buna saygı duyuyorum. Seni zorlamayacağım ama bir gün, belki beni sevebilirsin diye düşünüyordum. En azından benden biraz hoşlandığını düşünmüştüm."

Belen dudağının kenarını ısırıp içeriden. Ağlamamak için direniyordu. Tüm kalbiyle ona '*Evet!*' demek varken böyle direnmek çok zordu.

"Evet, senden hoşlanıyorum..." diye itiraf etti elinde olmadan. "Hem de arkamızdan çevirdiğin işlere rağmen! Fakat ya yürümezse! Sadece hoşlanmayla, beni çekici bulmanla bir evlilik yürür mü?"

"Çok önemli olduğunu düşünüyorum bu ikisinin!"

“Aşk?”

“Sana söylemiştim! Aşka pek inanmam!”

“O hâlde sevgi?”

“Sen beni sevmesen de bir eşe layık şekilde sevilleceğine söz veriyorum!”

Belen dalgın bir şekilde parmağındaki elmas yüzüğe baktı. Bu muallak cümle içini pek rahatlatmamıştı. Renkli elmas taş, çevresindeki minik pırlantalarla ona göz kırpyordu sanki. Birkaç saniye sessizce durdu.

“Peki, beni... üzecek misin?” diye çekinerek sordu ağır ağır. “Evlenirsek beni suçlayacak mısın? Başkalarının yanında beni aşağılamana dayanamam... Ve eğer başkalarının yanında bana değer vermiyormuş gibi davranırsan...”

Genç kızın nemli gözleri genç adamı âdeta öldürüyordu “Böyle bir şey yapmam ben!” dedi yavaşça. “Teknik olarak seni bu evliliğe zorlayan benim. Ayrıca burada olduğum süre içinde, sana değer vermediğimi gösteren tek bir hareketim oldu mu?”

Belen başını iki yana salladı. “Hayır, ama babanla konuşurken...”

“Unut şu konuşmayı!” diye homurdandı Boran. Uzanıp genç kızın elini tuttu. Yumuşakça sıktı. “Bak! O konuşmanın başını veya sonunu bilmiyorsun. O yüzden duyduğun her cümleye inanma! İsteseydim babama bir şey söylemezdim. İsteseydim seni bırakıp, otelden çekip giderdim. Her şeyi unutup kendi hayatıma dönerdim.” Gözlerinin içine bakıyordu. Hem de dik dik! Fakat güven verici bir şekilde! “Ve yapmadım! Öyle değil mi?”

“Evet!” diye mırıldandı Belen. Genç adamın sözleri aklında gezinip duruyordu. Onun haklı olduğunu düşündü. Boran açıklamasaydı Deniz Karadağ’ın haberi bile olmazdı. “Neden yapmadın?”

“Belki de artık güvenli bir liman arıyorum!” dedi Boran gizemli bir sesle. Genç kızın elini neredeyse sevgiyle sıkıyordu. Belen artık onun kara gözlerinde kaybolmak üzereydi. Bu nasıl bir adamdı? Sırf elinin teması bile kalbini böyle delice attıran birisine karşı nasıl direnebilirdi ki!

“Ben mi?” diye sordu şaşkınca. “Ben mi güvenli limanım?”

“Evet, sen!” Bu itiraf Boran’ı rahatlatmıştı.

“Ya başka limanlar? Daha heyecanlı, daha çekici olanlar?”

“Sen, benim için tek liman olacaksın. Sen bana yeterince ilgi gösterirsen başka birisine niye bakayım ki?”

“Sorumluluğu bana mı bırakıyorsun?” Kaşları hafif kızgınca kalkmıştı.

“Evet... Sevmediğin birisini idare edebilecek misin?”

“Bu konularda şakalaşmayı kessek artık, Boran? Bu fikir gerçekten hiç iyi değil. Evlilikten söz ediyoruz. Sen ve ben! Bir milyarder ve basit bir kız!”

“Sen basit değilsin! Bunu başkası söyleseydi dilini koparırdım!”

"Ah! Ever! Bir de o var! O hâlde sözlerimi değiştiriyorum. Sen ve ben... Yani mafya görünümlü bir milyarder ve hâlâ basit olan bir kız!" Boran hafifçe irkilmişti. "Söylesene! Vücudundaki onca yara izi nereden geliyor?" diye sordu Belen.

"Bisikletten düştüğümü söylesem inanmazsın, değil mi?"

"Evlilik teklifinden daha inandırıcı olduğu kesin! Gerçi henüz bir teklif duyamadım. Garantici birisi misin yoksa? Önce kabul ettir sonra teklif et mantığı mı kuruyorsun?"

"Benimle evlenecek misin?"

"Bilmiyorum..." Genç kız hafifçe burun kıvrıdı. "Belki..."

O sırada garsonlar gözüktü. Pastaları kesilmişti ve kendileri için bir kısmı dilimlenmiş bir şekilde geri geldi. Belen'in isteği üzerine, küçük ikramlar hâlinde restoranda bulunan herkese de ikram edilmişti. Yakın masalardan teşekkür sözleri gelmesi üzerine genç kız mecburen onlara gülümsedi. Ardından bol çikolatalı ve Antep fıstıklı pastasından bir parça tadarken Boran da yalnız kalacakları anı sabırsızca bekliyordu. Garsonlar gidince ve tebrikler bitince, genç adam gövdesini hafifçe öne verdi. Gözleri Belen'in yüzündeydi.

"Evet?" diye sordu merakla. "Evleniyor muyuz, evlenmiyor muyuz?"

Genç kız sessizce durdu birkaç saniye. Sanki Boran'ın meraktan ölmesini ister gibiydi. Sonra başını eğip yavaşça onayladı.

"Evet..." dedi gözlerini ona dikerek. Direnmenin anlamı yoktu. Onu tamamen kaybetmektense genç adamın sözlerine dayanarak mutluluğa bir şans vermek istiyordu. Onun karısı olmak, hayatta isteyebileceği en büyük dilek olurdu. Kim bilir, belki de genç adamın kendisine karşı duyduğu arzu, zamanla sevgiye dönüşürdü. "Evet, evleniyoruz..." diye fısıldadı yavaşça. "Gerçekten istiyorsan evleniyoruz. Tabii bana, kalbimi kazandıracak güzellikte bir evlilik teklifi yaparsan! Vücudundaki yaralarını sonra konuşuruz..."

31. BÖLÜM KOLAY LOKMA

6 Temmuz Pazartesi / 22.55

Üç adamdı...

Birinci adam, omzunu bir elektrik direğine yaslamış, kalabalık sokakta gelip geçeni izliyordu. Elinde bir soda şişesi tutuyordu. Yanları kısacık kesilmiş saçları oldukça siyahtı. Gözünün teki garip bir şekilde yarı kapalıydı. Dikkatle bakılırsa içindeki akının da hafif mat olduğu görülebilirdi. Keskin bir şey göz kapağı dâhil, sol gözüne zarar vermişti. O yüzden gözü ömür boyu öyle kalacaktı.

İkinci adam, restoranı gören bir banktaydı. Elindeki cep telefonu ile ilgileniyor gibiydi. Yanında oturan yaşlı kadın ise birkaç kere yan gözle adama bakmıştı ama adam onun hafif tebessümüne hiç cevap vermemişti. Köşeli çenesi ve kocaman burnu ile aslında epeyce çirkindi. Kıvrıcık saçları kesilmeye ihtiyaç duyacak kadar uzamıştı. Siyah gözleri oldukça donuk bakıyordu.

Üçüncü adam da bir barın dış mekânında oturuyordu. Gür saçlarını geriye doğru taramıştı. Ablak bir suratı vardı. O da koyu renkli gözlerini restorana dikmişti. Bir yandan soğuk birasını içiyor, bir yandan da küçük bir tabakta getirilmiş fıstığını yiyordu.

Elindeki bardağı dudaklarına götürürken masanın üzerindeki şık telefonu çalmaya başladı. Koruyucu kılıfının üzerinde, Batman'ın azılı düşmanı Joker'in renkli bir baskısı vardı. Onun bu hayali kötü adama hayran olduğu hemen tahmin edilebilirdi. Gözünün ucundan arayanın kim olduğuna baktı. İsimsiz, gizli bir numaraydı. Bu numarayı bilen çok kimse yoktu. Kimin aradığını ise tahmin edebiliyordu. Uzanıp telefonu eline aldı ve açtı.

"Alo?"

"Veysel?.." Kulağında kalın tonlu, sert bir ses yankılanmıştı. "Ben Köse..." Doğrudan konuya girmişti karşıdaki kişi. "Ne yaptınız?"

"Yarım saat önce Alanya'ya geldik." Sesi sakın ve ifadesizdi. "Boran Karadağ'ın aracının son tespit edildiği yerdeyiz şimdi. Lüks bir restoranın otoparkında duruyor."

"Ya Deniz Karadağ?"

"Evet, şanslıyız, o da burada. Yer olmadığı için içeriye giremedik ama onu uzaktan gördüm. Fotoğrafına benziyor. Yanındaki adam da oğlu Boran olma-

lı. İki de sarışın kadın vardı. Süslenip püslenmişler. Bir parti veya yaş günü olmalı...

"Güzel..." Köse rahatlamış gibiydi. Deniz Karadağ'ı bu kadar çabuk bulmayı ummuyordu. İşler yolunda gidecek gibiydi. "Gözünüzden kaçırmayın. Bu gece bu işi halledelim. Siz kaç kişiniz?"

"Dört! Birimiz minibüste bekliyor."

"Deli misin? Neden yanına daha fazla adam almadın?"

"Diğerleri başka bir iş için Manavgat'a gittiler. Biz hallederiz zaten. Adam zengin tipin teki. Kolay lokma! Çocuk oyuncacı olacak bu iş!"

"Elinize yüzünüze bulaştırmayın sakın! Bu işi hızlı halletmemiz lazım. Diğer adamla kadınları öldürebilirsiniz ama Deniz Karadağ'ı mutlaka canlı istiyoruz."

"Hiç canını yakmayalım mı?"

"Ölmesin dedim sadece!" Karşı taraftan Köse'nin sesindeki acımasızlık gayet net hissediliyordu. "Bülbül gibi konuşacak kıvama getirebilirsiniz."

"Anlaşıldı... Eğlenceli olacak. Epeydir böyle alengirli işlerle uğraşmıyorduk. Küçük adamlarla uğraşmaktan bıktık!" Keskin hatlı dudakları alayla kıvrılmıştı. Eliyle bıyığına bulaşan bira köpüğünü sildi.

"Eğleneceğiniz kadar uzun sürmesin. Cemil Keskin'in yerini öğrendikten sonra hemen bana bildir. Eğer dedikleri doğru çıkarsa öldürün gitsin."

"Tamamdır!"

Telefon kapanınca gözleri yine restorana çevrildi. Deniz Karadağ ve yanındakiler lüks mekândan ne zaman çıkarlar bilemiyordu. Mecburen onların çıkmalarını bekleyip uygun bir zaman kollayacaklardı. Gece uzundu. Onu ele geçirdikten sonra gerisi kolayca gelirdi zaten.

Birkaç dakika sonra hiç beklemediği bir şey oldu. Deniz Karadağ, yanında sarışın bir kadınla restorandan dışarıya çıkmıştı. Genç olanlar gözüküyorlardı. Hemen oturduğu yerden doğruldu. Tek bir bira için bir yüzlük atıp masanın yanından ayrıldı. Tamamen hedefine kilitlenmişti. Diğer iki adamının da dikkatlerini toplayıp restorandan çıkan çifti gizlice izlediğini görmüştü. Gözleri yine restorana kaydı. Hayır, diğer ikisi kesinlikle onlarla birlikte çıkmamıştı.

Deniz ve Della izlendiklerinden habersiz bir süre konuşarak yürüdüler. Üç adam birbirlerinden uzakta ve onlara da fazla yanaşmadan çifti takip etmeye başlamıştı. O sıcağa rağmen onlar da Deniz gibi ceket giymişlerdi. Yoldaki bir dondurmacıdan kavrulmuş külahlarda dondurma alışlarını izlediler. Onlar dondurmayı yerken, deniz kenarındaki yürüme yolunda peşlerinden takip etmeyi sürdürdüler. Çift şatafatlı teknelerin bulunduğu kalabalık limandan çıkıp deniz kenarı boyunca ilerlemeye başladı. Merkezdeki gürültülü müzik ve şamata sesi gittikçe azalıyordu. Hareketli yürüyüş yolu, gece hayatının canlılığını belli ediyordu. Takip ettikleri çift de keyifle konuşuyor gibilerdi. Hatta kadın birkaç kere tatlı bir şekilde gülmüştü.

Bu kadar güzel bir kadını öldürecek olmak, Veysel'in ruh hâlini hiç etkilemiyordu. Onun için hedefe giden yolda her şey mubahtı. Bundan yıllar önce para için dayısını bile öldürmüş olan bir adamdı o. Bu kadını öldürmek, uykularına etki etmezdi. Alacağı para daha önemliydi. Çok yüklü bir para önerdiklerine göre, bu iş oldukça büyüktü. Zaten Cemil Keskin'in adının geçmesi bile, ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu.

Çift bir süre kırmızı parke taşlarıyla örülmüş geniş kaldırımında ilerlediler. Üstlerindeki palmye ağaçları hafif rüzgârda hışırdıyordu. Diğer üçlü çok yaklaşımadan onları takip ediyorlar, daha sakın bir yere erişmeyi umuyorlardı. Sonra çift büyük bir parkın içine girdi. Sağda solda bir sürü küçük esnaf ve büfe vardı. Denizden esen rüzgâr, parkın yeşilliğiyle daha serin bir hava oluşturmuyordu. Deniz bir büfeden iki şişe içecek aldı. Takip edenlerin şanslarına, parktan ayrılıp nispeten تنها olan kumsala yönelmişti.

Veysel telefonundan bir yeri aradı. "Remzi! Neredesin?.. Tamam! Minibüsü hazırda beklet sen. Parkın aşağı köşesinde bekle..."

Şimdi üçü birden kumsala doğru yönelmişti. Önlerindeki çift takip edildiklerinden habersiz bir şekilde serinlemiş kumlara inmişti. Biraz yürüdükten sonra denizi görecektir sakın bir köşe buldular. Hafif rüzgâr ve sessiz ortam, kadının sözlerini onların kulaklarına kadar getirmişti.

"Elbisemle mi oturacağım?" diye sordu Della. Sesinin tonundan gülümsemediği belli oluyordu. "Çok para verdim ben buna!"

Deniz bir an onun kıyafetine baktı. Karanlığa alışmış gözleri, genç kadının ince vücudunu süzmüştü. "Kumlar kuru, bir şey olmaz. Gerekirse ben sana daha güzelini alırım."

"Daha neler!"

Deniz ceketini çıkardı. Yere serdi. "Bunun üzerine otur. Olmaz mı?"

"Delisin sen!" Yine de bu jest karşısında gülmüştü.

Veysel ve diğer iki adam bir araya gelmişlerdi. Etraflarına bakındılar. Plaja dönük bir kamera olmadığı gibi, gerçekten de karanlık bir ortamdı. Gözleri alıştıktan sonra etrafta pek kimsenin olmadığı da ortaya çıkmıştı. Birkaç çift kuytulara sığınmış, biralarını içerek gülüşüyorlardı. Kimse kimseye dikkat etmiyordu.

"Dikkatli olun!" dedi Remzi yanındaki adamlara.

Kumların sessizliğini kullanarak çifte doğru yanaştılar. Hepsi de belleğindeki tabancaları çıkarmışlardı. Ne olur ne olmaz diye etraftan gizleyerek yanlarında durdular. Sadece Veysel çiftin önüne kadar gelmişti. Yüzünü onlara doğru çevirirken ellerini ön tarafında kavuşturmuş ve elindeki tabancayı görmelerini sağlamıştı.

"Deniz Bey?" diye sordu öylesine.

Adamın kaşları hafifçe kalktı. "Evet?"

32. BÖLÜM GÜVEN SEVGİDENDİR

6 Temmuz Pazartesi / 23.15

Plaja doğru ilerlerken çevrelerinde yoğunlaşan sessizlik hakikaten güzeldi. Restoranlardan ve diğer yerlerden gelen müzik sesleri epeyce azalmıştı. Della kendi evinde alışmış olduğu sessizliği yakaladığı için memnundu. Elindeki soda şişesini dudaklarına doğru götürdü.

“Bu gerçekten çok harikaymış!” dedi samimi bir sesle. “Bayıldım!”

“Evet!” dedi Deniz. “Kızılay’ın bisküvili sodasını bulmak biraz zor... Kızım Mihrimah çok sever. Bazen Boran’la son şişe için kavga ettikleri bile olur. İkisi de hâlâ çocuk!”

Della da onun gülümsemesine cevap verdi. O gece çok mutluydu genç kadın. Kızının istenme merasimi biraz garip olmuştu ama hiç değilse sonu iyiydi. Boran’ı gerçekten de Belen’e çok yakıştırıyordu. Genç adamın bakışlarından ve kızına olan yaklaşımından, onun her zaman Belen’i koruyup kolayacağını hissediyordu. Hislerini açık edecek kadar cesur bir erkek olmadığı ortadaydı ama belli ki Belen onu anlayabiliyordu.

“Mihrimah kaç yaşında?” diye sordu. Deniz’i, ailesini, yaşamını gerçekten merak ediyordu.

“Yirmi sekiz...”

“Bekâr mı o da?”

“Evet... Doktor olunca iyice kendisini kaybetti. Saçma ama birkaç flö tü olmasını ister oldum. Kızını kıskanan bir baba olarak biraz garip, değil mi?”

“Hiç de bile! Kızının iyi birisiyle evlenmesini istemen çok normal...” Ayakları kuma değmişti. Topuklu ayakkabılarla yürümek zordu ama yavaş yürüdükleri için sorun olmuyordu. “Var mı aklında birisi?”

Deniz sodasını dudaklarına götürdü. Bir yudum aldı. “İşin aslı var ama imkânsız ötesi bir şey...”

“Neden?”

“Öncelikle adamın hayatı çok tehlikeli...” Sustu bir an. “Devlet için çalışıyor. Kızımın öyle birisiyle evlenmek isteyeceğini sanmam. Mihrimah sakın bir hayatı sever.”

“Ya!..” Della susup düşünmüştü bir an. Bahsettiği kişi polis veya bir asker olmalıydı. “Peki, ya diğer sebep?”

“Onun da kızıma dönüp yan gözle bakacağını sanmam. Beni babası, Boran’ı da kardeşi gibi görür. Mihrimah onun aklının ucuna bile gelmez.”

“Bacı olayı desene...” Gülümsemişti. “Sizin ülkenizde böyle şeylere çok dikkat ediyorlar.”

“Hâlâ bazı örfle e bağlı insanlarımız var.”

“Örfle e uymak, değerlere saygı göstermek güzel bir şey...” dedi Della anlayışlı bir sesle. “Gerçi esnek bir hayat bu! Neyle karşılaşacağını bilemezsin. Bir bakarsın, kader onları bir araya gelmeye zorlar. Bir bakarsın, kızın onun tehlikeli hayatını kabullenir. Hangimiz tehlikede değiliz ki? Ölüm her türlü yanımızda... Yolda bize bir arabanın çarpmayacağı ne malum? Bu, kızınla o adam arasındaki mesele...”

“Öyle de...” Hafif bir duraklama yaşadı. “Sen tehlikeyi sever misin?”

“Bilmem ki! Yaşadığım en büyük tehlike, seninle o kayalıkta yüzmekti. Fakat pek sevmem sanırım. Kim sever tehlikeyi?”

Della, hayranlıkla denizin üzerindeki pırıltıları izliyordu. Burada karada olduğu gibi, denizde de canlılık vardı. Birkaç tekne gece turu yapıyordu. Birkaç da lüks yat, açığa demir atmıştı. Tepedeki ayın ışığı ile birlikte suyun üzerinde yakamozlar yansıyordu.

Deniz yan gözle onun pırıltılı bakışlarına göz attı. Canı biraz sıkılmış gibiydi. “Aslında bu konuda benim de bir itirafta bulunmam gerek...” dedi yavaşça.

“Boran hakkında mı?” Genç kadın da yan gözle adamın yakışıklı yüzüne göz atmıştı. Deniz cevap vermeyince, durup onun yüzüne doğrudan baktı. “Söyle hadi...” dedi ardından. “Boran hakkında bilmemiz gereken ne? Onun normal bir genç olmadığıнын ben de kızım da farkındayız. Onu gönderdiğin o uzak doğu okulu... Anlattığı, komik gibi görünen maceralar... Hatta geçen gün, otele gelip Belen’e hakaret eden iki adamı yaka paça dışarı atmış!”

Deniz’in hiç şaşırmadığı belliydi. “Öyle mi?” dedi sakın bir sesle. Başını salladı hafifçe. “Yapar...”

“Belen için mi huzursuzsun?”

Deniz yutkundu. Yeniden hafif bir nefes aldı. “Aslında onu görür görmez, Boran için ne kadar uygun bir eş olacağını düşünmüştüm. Tam bir ay önce!.. Sadece güzelliği için değil, sağlam kişiliği, mücadeleci karakteri, yüreğinde gizlediği şahane insancılığı ile Belen özel birisi...” Gözleri genç kadının gözlerine kilidenmişti. “Tıpkı senin gibi özel...” diye ekledi ciddi bir tatlılıkla.

Della’nın yüzü bu iltifat ile iyice aydınlandı. “Teşekkür ederim...” dedi sıcacık bir sesle. “Sen de çok harika birisin.”

“Öyle mi?”

“Ve bana güven veriyorsun.” Yanakları hafifçe kızarmıştı. “Ve keyif...”

Bakıştılar bir an. Sonra Deniz kendisini zorlukla tutuyormuş gibi bir adım geri çekildi. Gözlerini onun çekici dudaklarından ayırdı. "Neyse, bu konuyu daha uygun bir zamanda konuşalım mı? Sanırım çok vaktimiz yok!"

"Anlamadım?"

Deniz sakın kumları işaret etti. "Oturalım mı?"

"Elbisemle mi oturacağım?" diye sordu Della. Gülümsemesi hâlâ devam ediyordu. Bir an üzerindeki beyaz kıyafete baktı. "Çok para verdim ben buna!"

Deniz beğeni dolu bir bakışla genç kadının ince vücudunu, diri göğüslerini süzdü. Bu bakış Della'yı ürpertmişti. "Kumlar kuru, bir şey olmaz..." dedi adam. "Gerekirse ben sana daha güzelini alırım."

"Daha neler!" diye karşılık verdi Della. Böyle bir şeyi asla kabullenemezdi.

Deniz hemen elini ceketinin kenarlarına attı. Geniş omuzlarından sıyırdı. Yere serdi. "Bunun üzerine otur. Olmaz mı?"

"Delisin sen!" Deniz'in de ceketini ucuz görünmüyordu ama adamın bunu ayağına bir anda sermesi, her kadında olabileceği gibi Della'yı da etkilemişti. Onun yardımıyla ceketin üzerine oturdu. Deniz de yanına yerleşmişti. Adamla omuzları birbirine değiyordu. İri yapılı adamın yanında kendisini çok narin hissetmişti.

"Dinle..." diye fısıldadı Deniz. Gözleri Della'daydı. "Senden özel bir şey istiyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Şu bana güvenmen konusu..." Hafifçe gülümsedi. Uzanıp genç kadının zarif elini tuttu. Yumuşakça sıktı. "Birazdan yanımıza birkaç adam gelecek. Ne olursa olsun korkmamamı ve bana güvenmeni istiyorum! Anladın mı? Niyetleri ne olursa olsun korkmayacaksın ve bana güveneceksin."

"Deniz... Anlamadım?"

"Söz ver!" diye hafifçe fısıldadı Deniz. Arkalarından yaklaşan hafif sesleri duyabiliyordu. "Korkma!"

"Peki, söz ama..."

"Tamam! Bu geceyi sana hiç unutturmayacağım. Sonra çok güleceğiz." Göz kırpmıştı.

Della onun sözlerini anlamaya çalışırken, yanlarından geçen bir adamın dönüp önlerinde durduğunu fark etti. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Adam ellerini önünde kavuşturmuştu. Bir seksenin üzerinde, güreşçi tipli birisiydi. Önünde kavuşturduğu elinde, susturucu takılmış bir tabanca tutuyordu.

Della filmlerden ve dizilerden gördüğü bu sahne karşısında önce deli gibi endişelendi. Kalbi çılgıncasına atmaya başlamıştı. Tabancayı ve susturucusunu bilmeyecek kadar cahil değildi. Üstelik gözlerini adama çevirdiğinde, donuk yüzündeki acımasız bakışı da hemen keşfetmişti. Başını çevirince, iki yanlarında duran diğer iki adamı da gördü. Onların da ellerinde tabancaları vardı.

Aynı donuk bakışlarla duruyorlardı. Hiç şüphe yoktu ki üçü de birbirinden kötü karakterlerdi.

Elini tutan kocaman el, yine güven verici bir şekilde sıkınca göğsündeki daralma bir nebze de olsa hafifledi. Garipti ama Deniz'e gerçekten güveniyordu. Kendisi hiç anlamamışken o bu adamları nasıl fark etmişti?

"Deniz Bey?" diye sordu karşılarındaki adam gözlerini kısarak. Aslında onun kim olduğunu biliyor gibiydi. Eli tabancasının sapını daha sıkıca kavrar gibi oldu. Susturucunun ucu da hafifçe havaya kalkmıştı. Bu açık bir gözdağıydı. Yalan söylememesi için yapılan bir uyarıydı.

Deniz bir an onu süzdükten sonra doğal bir sesle onayladı. "Ever?"

"Size danışacağımız bir iki şey vardı. Şimdi sakince ayağa kalkmanızı ve bizimle gelmenizi istiyorum." Kumsal her ne kadar تنها gibi görünse de karanlık taraflara gizlenmiş pek çok kişi olduğu kesindi

"Siz kimsiniz?" diye sordu Deniz. Sesi hâlâ çok sakindi.

Veysel tabancasının ucunu biraz daha kaldırdı. "Bunu sonra açıkla. Kalkın hadi..."

"Ne soracaksanız, burada sorsanız olmuyor mu?"

"Cevabı teyit ettirmek için birkaç saat misafirimiz olmanız gerekiyor. Doğruyu söylediğinden emin olmamız lazım."

"Sadece ben gelsem?"

"Kadın da gelecek..." dedi Veysel katı bir sesle. Kadın hem yüzlerini görmüştü hem de Deniz Karadağ konuşmamakta inat ederse onu bir sigorta olarak kullanmak istiyordu. Kadının canını birazcık yaksa bu züppenin direnmeyi hemen bırakacağına emindi.

"Ya reddedersek?"

"Sen bize lazımsın ama kadını vurabilirim!" Tabancasının ucunu Della'ya çevirdi.

Genç kadın hafifçe irkilmişti. Elini sıkkan kocaman elin verdiği güvene rağmen korkmasına engel olamıyordu. Adamın bakışları hiç tekin değildi ve söylediğini de yapacak gibi görünüyordu. Vurulmayı istemezdi doğrusu. Bakışları bir an için Deniz'in yüzüne çevrildi. Onda zerre kadar korku ifadesi göremeyince elinde olmadan şaşırdı.

Deniz kısa bir duraklamanın ardından ayağa kalkmıştı. "Peki! Hadi gel, hayatım. Bakalım beyefendiler ne istiyormuş!" Della'nın da kalkmasına yardım etti. Gözlerini bir an için güzel gözlerine dikmiş ve Almanca fısıldamıştı. "Korkma!"

Genç kadın cevap vermedi ama dudagının kenarı cesur bir tebessümle kıvrıldı. Korksa da bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Ceketini ve üzerini kontrol edin!" dedi Veysel adamlardan birisine. "Bu iş adamlarının çoğunda ruhsatlı tabanca vardır."

Gözü yaralı olan adam öne çıktı. Kendisinden en az on santim uzun olan Deniz'in üzerini hızla aradı. Cebindeki telefonda başka bir şey bulamayınca, onu alıp hemen geri çekildi. Bu şık giyimli iş adamından yansıyan şey, sadece güzel bir losyon kokusu değildi. Erkekçe bir içgüdüyle karşısındaki iri adamdan uzak durması gerektiğini hissetmişti. Telefonu Veysel'e verdi. Diğer adam da yerdeki ceketi almıştı. Hızla ceplerini kontrol ettikten sonra Deniz'e fırlattı.

"Temiz!"

Ceketi silkeleyip giyen Deniz, yan gözle Veysel'e baktı. "Nereye gideceğiz?"

"Gidince görürsün!" O da uzanıp Della'nın çantasını elinden almıştı. Başıyla geldikleri yolu işaret etti. "Yürüyün şimdi!"

Deniz kumların üzerinde yürüdükleri sürece Della'nın kolunu bırakmadı. Tatlı bir sertlikle ama hâlâ güven verici bir şekilde tutuyordu. Parka çıkan merdivenlere gelmişlerdi.

"Bunlar kim?" diye fısıldadı Della. "Bizden ne istiyorlar?"

"Öğreneceğiz yakında..." Göz kırptı. "Öğrenmek için onlarla gidiyoruz, hayatım! Yoksa tanıdığım en güzel kadınla bu özel gecenin bozulmasına asla izin vermezdim!"

Della'nın yüreğinin yağı erimişti. Elinde olmadan gülümsedi. "Deniz..." dedi hafif baygın bir sesle. Bazı kadınlar gerçekten de bir garipti. O anda içinde bulundukları saçma ve tehlikeli durumu unutmuştu.

Veysel başını onlara çevirdi. "Susun!" dedi sertçe. "Ve bir saçmalık yapmayın! Seni de kadını da bacağınızdan vurmakta hiç tereddüt etmem. Konuşabilecek kadar canlı olmanız bana yeter!"

"Sizinle dost kalacak kadar param olduğunu söylemeliyim! Sizi tutanlardan ne kazanıyorsanız iki, hatta üç mislini veririm..." dedi Deniz.

Üç adam da birbirlerine baktılar. Bu cazip bir teklif gibiydi. Tabii, teklif karşısında bocalamaları sadece birkaç saniye sürmüştü.

"Öyle bir şey yaparsak bir hafta bile yaşatmazlar bizi!" dedi Veysel. Yürümeye devam ediyorlardı. "Başını büyük bir belaya sokmuşsun, ahbap!"

"Peki, sizi tutanlar kimler? Tanıyor muyum?"

"Sanmam... Yürümeye devam et."

Parkın içinden geçip yola doğru yöneldiler. Biraz ilerideki bir minibüse doğru gidiyorlardı. Siyah minibüsün camları, içi gözükmeyecek şekilde siyah filmle kaplanmıştı. Üzerinde Parıltı isimli bir temizlik şirketinin adı ve logosu vardı.

Adamlardan birisi sürgülü kapıyı açtı. Yol boyu tabancaları saklamışlardı ama zaten çevredekilerin çoğu eğlenmeye odaklandığı için bu garip beşliye dikkat bile etmemişti.

Minibüse önce Deniz bindi. Ön koltukta, direksiyonun başında dördüncü bir adam daha duruyordu. Daha ufak tefekti ama onun da yüzü epey mey-

menetsizdi. İçeriye hızla kontrol ettikten sonra bir tehlike görmeyince, elini uzatıp Della'nın binmesine yardım etti. Onu cam kenarına oturtup yanına yerleştirdi. İçerisi, karşılıklı iki koltuktan oluşan ve arkada malzeme taşımak için kullanılan boş bir alandan ibaretti. Gerçek bir şirket arabası olduğu belliydi. Biraz temizlik malzemesi bile görülebiliyordu.

Yeniden Della'nın elini tutup hafifçe sıktı. "Merak etme!"

"Korkuyorum..."

Veysel onun fısıltısını duymuştu. "Korkmalısın da zaten!" dedi karşılarındaki koltuğa otururken. Sesi acımasızdı. Elindeki tabancayı öylesine salladı. "Bak, tatlım! Yanındaki adam bize Cemil Keskin'in yerini söylemezse gerçekten korkmalısın." Della bir şey anlamadan Deniz'e baktı. O ise hiçbir tepki vermeden duruyordu. Veysel'in gözleri kısıldı. "Hiç şaşırmadığına göre, sende ne istediğimizi anladın demek ki!" dedi yavaşça.

Deniz omuz silkti. "Çok fazla ihtimal yoktu."

"Güzel... Bizi uğraştırmayacaksın umarım?"

"Şimdi hemen söylersem bizi bırakacak mısınız?"

Diğer adamlardan birisi Veysel'in yanına oturmuştu. Gözü yaralı olan adam ise ön koltuğa geçmişti. Herkes içeriye girince kapılar kapandı ve araç yavaşça hareketlendi.

"Sen önce bize onun nerede olduğunu söyle!" dedi Veysel. "Sonra duruma göre bakarız. Yalan söylemediğinden emin olmalıyız."

Deniz gülümsedi. "Sanırım birbirimize pek güvenmiyoruz. Bizi bırakacağından nasıl emin olabilirim?"

"Olamazsın!" dedi Veysel donukça. İşin aslı, bırakmayacaktı da. İsteddiği bilgiyi öğrendikten sonra öldürülmeleri gerektiğini bu piyasadaki herkes bilirdi. Racon böyleydi. "Şansını artırmak için şimdiden ötmeye başla istersen."

"Böyle önemli bir iş için sadece dört kişi mi gönderdiler?"

Veysel sırtıttı. "Ne var ki? Bir züppe ve bir sarışın fıstık alt tarafı! Bak, hallettik bile! Bu kadar kolay olacağını bilseydim sadece kendim gelirdim. Direnip kaçmaya uğraşacağını düşünmüştüm."

Deniz omuz silkti. "Niye kaçayım? Cemil Keskin benim sorunum değil. Onu bir yere gizlememi istediler, ben de yaptım."

"Peki, nereye?"

"Bizi serbest bırakacağına söz verirsen bunu söylerim."

Veysel durakladı bir an. Saliseler süren belirsiz bir duraklamaydı ama Deniz bunu fark etmişti. "Peki, söz..." dedi sonra. Yalan söylediği için yüzü kızarmamıştı bile. Sadece önde oturan iki adamın hafif alaycı gülümsemesi, yalan söylediğini belli ediyordu. Sırdarı dönük olduğu için görülmeyeceklerini sanmışlardı. Dikkatli bir adam olan Deniz, dikiz aynasından şoföre ait bu haysiyetsiz gülümsemeyi de görmüştü.

“Bir şey daha istiyorum!” dedi Deniz.

Veysel öfkelenmeye başladığını belli eder gibi iç çekti. “Bir şey isteyecek hâlde değilsin! Kadın da bizimle gelecek!”

“Hayır, istediğim o değil. Başka bir şey! Merak ettiğim bir konu.”

“Neymiş?”

“Cemil’in kaçırılması sırasında, o kalabalık düğün alayında siz de var mıydınız?”

Veysel kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Neden soruyorsun?”

“Süper bir işti de ondan! Büyük bir organizasyondur. O gün yirmi altı polis ve asker katledildi ama saldırganlardan bir kişiye bile bir şey olmadı.”

Bu belirsiz övgü, Veysel’in yüzüne hafif bir gurur yerleştirmişti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Evet, süper bir işti!” diye onayladı. O günün hatırası ile gevşemişti. “Çok akıllı bir adam düzenledi de ondan. Biz tam elli kişiydik. Damat rolü yapan adam ve gelinlik giymiş kız da benim yeğenlerimdi. İkisi kardeşler... Psikopat kız, orada tam beş kişiyi öldürdü. Seviyor böyle şeyleri...”

Deniz’in yanak kasları hafifçe oynadı. “Demek ailecek bu işlerin içindediniz!”

“Yok canım! Hepimiz değil. Babam ve annem, namazında niyazında insanlar. Aptal iki bunak işte! Dayımı öldürdükten sonra artık benimle görüşmek istemediler. Gönderdiğim parayı da almıyorlar.” Buna pek aldırmıyor gibi değildi. Gülümsemesi devam ediyordu. “Bu gidişle onların da kafalarına birer tane sıkacağım.”

Della irkilmişti. Duyduklarına inanamıyordu. Bu ne biçim evlattı! Bu ne biçim bir insandı! Yüreğinde zerre kadar insaniyet kırıntısı olmayan bir zavallıydı. Psikopat bir zavallı!

“Ne kadar da acınası bir insansınız!” dedi tiksindirici gibi. Tatlı şivesine rağmen sözleri çok açık ve netti. “Sizin için üzülebilirim bile!”

Veysel’in duygusuz gözleri ona dönmüştü. “Abla yabancı mı?” diye sordu merakla. “Türk değil galiba?”

“Sizden daha fazla Türküm ben!” dedi Della inançla. “Siz insan bile sayılmazsınız!”

Veysel bu sözlerle hiç alınmamıştı. “Kader be güzelim! Yoksa ben de isterdim bir okulda öğrencilerime tarih dersleri anlatmayı!” Hepsinin kaba ve alaycı gülüşleri minibüsün içinde yankılandı. “Tarihi severim ben...” diye devam etti Veysel. “Mesela, evlatlığı Brütüs tarafından bıçaklandığı o an Sezar’ın yaşadığı şaşkınlık muhteşemdir! Kabil’in, kardeşi Habil’i öldürmesi de akrabalık bağlarının bir safсата olduğunu gösteren en güzel örnektir.”

“Evet ama Habil’in akan kanı dile gelip katilin kim olduğunu Allah’a söyledi. Kabil de cezasını çekti,” dedi Della inatçı gözlerle.

Deniz rahat bir tavırla ekledi. “Brütüs de sözde halk için işlediği cinayete rağmen halk gözünde seilmeyip intihar etmeye mecbur kaldı. Kötüler önünde sonunda cezalarını çekerler, evlat. Kimsenin kanı yerde kalmaz.”

Veysel burun kıvırdı. “Boş inançlar bunlar.” Araç yoldaki bir yavaşlatma kasisinin üzerinden geçince hepsi birden oturdukları koltukta sallandılar. “Yavaş olsana, Remzi!” diye homurdandı.

“Görmedim!” diye cevap verdi şoför.

Veysel yine Deniz’e dönmüştü. “Biz işimize bakalım. Yarım saate kadar evde oluruz. Bize Cemil Keskin’in yerini şimdi mi söylersin yoksa evde biraz canını yakalım mı?”

“Doğrusu, evinizde sıcak bir çay eşliğinde tatlılıkla söylemeyi tercih ederim! Canım tatlıdır benim.”

“Saçmalama be adam!” diye hırlar gibi konuştu Veysel. Susturucu takılı tabancanın ucunu Della’ya çevirmişti. “Bu kadını şimdi şuracıkta vururum.”

“Öyle bir şey yaparsan ağzımdan tek bir doğru kelime alamazsın!”

Veysel tabancanın horozunu kaldırdı. “Emin misin?”

Della elinde olmadan irkilmişti. Deniz ise zerre kadar etkilenmemişti. “Eminim...” dedi yavaşça. “Size her seferinde başka bir adres veririm ve dolanıp durursunuz. Cemil’in oralarda olup olmadığını öğrenmeniz günlerinizi alır. Bu arada oğlum kaybolduğumuzu polise bildirir. Kameralardan yürüdüğümüz güzergâhı hemen tespit ederler. Acemi bir polis bile parktan birlikte çıktığımızı ve bu dikkat çekici minibüse bindiğimizi bulabilir.”

“Sen kameraları dert etme! Onları yok edecek kadar güçlü tanıdıklarımız var bizim. Senin yerini nasıl bulduk sanıyorsun? Süper zeki bilişim uzmanları ve onlara hükmeden insanlar var arkamızda. Emniyet müdürleri, millerve-killeri... Anlaşılan Cemil denen bu adam çoğu kodamanın tasmaını elinde tutuyor.”

“Benim tutmuyor...” dedi Deniz. “Tutamadığı insanlar da var belli ki! Sizin dev operasyonunuza rağmen yine de yakalanıp gizli bir yere tıkıldı.”

“Kendi aptallığı!” diye mırıldandı Veysel. İsteksizce tabancanın horozu geri indirdi. “Nasıl öyle bir imparatorluk kurabilmiş, anlamış değilim!”

Ön koltukta oturan yüzü yaralı adam başını çevirmişti. “İlk yakalandığı operasyonda öz yeğeni ona ihanet etmiş, oğlu da öldürülmüş!” diye açıkladı. “Ondan sonra kafayı yedi diye duydum. Erdek’te onunla birlikte yakalananlardan birisi benim kuzenimdi. Hapiste öldürülmeden önce ziyaretine gitmiştim. Birileri onu da delik deşik etmiş.”

Veysel’in gözleri Deniz’in sakın yüzündeydi. Bu küçük hikâyeyle çok ilgilenmemiş gibiydi. Belki de bu ayrıntıları biliyordu. “Peki, devletin bu kadar güçlü emniyet teşkilatı, istihbarat teşkilatı, güvenli hapisaneleri varken onu niye sana emanet ettiler? Bunu cidden çok merak ediyorum.”

Deniz omuz silkti. "Bilemem..."

"Laf olsun diye seni seçmiş olamazlar." Düşünceli bir yüzle onu süzmeye devam ediyordu. "Çok mu ketumsun? Belki de sır vermeyeceğinden emindilerdi. Cemil'in satın alamadığı adamlardan birisi olduğun konusunda haklı olmalısın ki onu sadece senin bildiğin bir yere götürmene izin verdiler."

"Sadece ben bilmiyorum elbette. Çevresinde yarım düzine koruma var."

"Hadi bana yerini söyle de kurtulalım bu dertten. Adamın dostlarını sevindirelim." Sesi uyarı dolu bir keyifle çıkmıştı

"Ya çay?"

"Komik olma!"

Deniz bir an durakladı. Sonra başını salladı. "Peki..." dedi yavaşça. "Öyle olsun. Çayı sonra kendim ısmarlarım. Cemil Keskin şu anda Karadeniz'de, Sinop açıklarında bir yatın içinde..."

Bakıştılar bir an. "Doğruyu mu söylüyorsun?" diye şüpheyile sordu Veysel.

"Bana verdiklerin karşılığında benden alacağın bu... Doğru olup olmadığını oraya gidince anlarsınız." Gözlerini bir an bile kırpmamıştı. "Yatın adı, Aqua... Çok para verdim. Hasar görmezse sevinirim."

"Yalansa eğer bu kadını öldürürüm."

"Doğrusu, bu güzel hanımefendi ile ilgili şahane planlarım var. İkimizin de ölmesini istemem. Bizi bırakacağın sözüne güvenerek bu bilgiyi verdim."

"Doğrulamadan sizi bırakamam..." Elini cebindeki telefona attı. Çıkardığında kılıfındaki Joker resmi herkesin dikkatini çekmişti. Telefonun şifresini girip ekranı açtı. Ardından aklındaki numarayı çevirip karşıdan açılmasını bekledi. Kısa bir çalmanın ardından telefon açıldı. "Alo? Köse?"

"Evet?... Ne oldu?" Karşıdaki adamın sesi meraklıydı.

"Hallettik, merak etme! Çok kolay oldu. Yanındaki kadınla birlikte yakaladık. Paketleyip minibüse bindirdik."

"Yanınızda mı şimdi?"

"Evet... Şu anda gizli eve doğru gidiyoruz."

"Aptal!" Köse'nin sesi sinirliydi. "*Madem yanında, niye adımdan bahsediyorsun?*" Neredeyse bağırır gibiydi.

Veysel durakladı bir an. Bu hiç aklına gelmemişti. İşin aslı, bu iş bittiğinde onları öldüreceği için bunu önemsiz bulmuştu.

"Duymaları o kadar önemli değil ki!" diye mırıldandı. Gözleri, Deniz'in dimdik bakan koyu kahverengi gözlerindeydi. "Bir şeyi değiştirmez..."

"*Değiştirir veya değiştirmez! Aptal! Sana kaç kere dedim, isimlerle hitap etmek yok diye!*" Sinirli bir sessizlik olmuştu. "*Neyse, bu iş biter bitmez kadınla birlikte onu da hemen öldür. Kaçmasına izin verme!*"

"Öyle yapacağım zaten..." Elinde olmadan gözlerini kaçırmıştı.

"*Cemil'in yerini söyledi mi?*"

"Evet... Karadeniz'de, Sinop açıklarında bir yattaymış. Yatın adı da Aqua!"

"*Tamam!*" dedi Köse. Sesine şimdi bir memnuniyet ifadesi yerleşmişti. Sınırı azalmıştı. "*Bir iki saate kadar size dönerim. Ben aramadan öldüreyim deme! Yalan söylüyor olabilir!*"

Veysel'in dişleri sıkılınca yanak kasları oynadı. "Yalan söylemediğini umuyorum. Yoksa yanındaki güzel kadının parmaklarından başlayıp, güzel burnuna kadar her yerini kesip sana yediririm!"

Della yutkunurken Deniz'in kılı bile kıpırdamadı. Genç kadın merakla yine ona baktı. Acaba Deniz onun canına hiç önem vermiyor muydu? Fakat ya az önce söyledikleri?

"*Doğrusu, bu güzel hanımefendi ile ilgili şahane planlarım var.*"

Ne demek istemişti? Ne gibi planları vardı? Hepsi merak dolu olan başka sorular da aklında geziniyordu.

Deniz de ona bakmıştı. Elini yeniden tutup hafifçe sıktı. "Umarım sen bana çay ısmarlarsın?" diye sorarken tatlı bir şekilde göz kırpmıştı. "Bu gecenin sonunda gülümseyerek yudumlarız."

"Evet, tabii..." diyebildi Della sadece.

Veysel ve yanındaki adam, şimdi bu çifti süzüyordu. Bu gecenin sonunun onlar için hayırlı olmayacağını ikisi de bildikleri için Deniz'in rahatlığı can sıkıcıydı. Adam bu kadar aptal olabilir miydi? Zeki bir iş adamıyken bu konularda tecrübesiz olduğu için mi böyle rahattı? Yoksa güvendiği başka bir şey mi vardı?

Veysel elinde olmadan minibüsün arka camından takip edilip edilmediklerini kontrol etti. Görünürde onlarla aynı hızda giden hiçbir araç yoktu.

Deniz de camdan dışarıyı süzmüştü bir an. Alanya'nın dışına çıkmışlardı. Antalya yolu üzerinde gidiyorlardı. Lavandel Otel'i de yeni geçmişlerdi. Yollar gayet temizdi. Ancak bir süre sonra minibüs çakıl taşlı bir ara yola saptı. Tekerleklerin çıkardığı sesler içeriye kadar geliyordu. Etraftaki ışıklar iyice yok olmuştu. Eğimli bir yoldan iniyor olduklarına göre, deniz kenarında bir yere doğru gidiyorlardı.

Minibüs durup da içinden indiklerinde, gerçek ortaya çıktı. Ağaçların içinde eski bir ev görünüyordu. Çevresinde bulunan muz ağaçları, bunun bir bağ evi olduğunu gösteriyordu. Aşağıdaki kayalıkların ardında kalan uçsuz bucaksız deniz, ay ışığı altında kolayca seçiliyordu.

"Söylediklerini teyit edinceye kadar sizi burada misafir tutacağız!" dedi Veysel hafif alaycı bir sesle. "Çok lüks değil ama işimizi görür."

Hafif bir rüzgâr Deniz'in gür saçlarıyla oynadı. Gözleri Della'ya çevrildi. Genç kadın hâlâ metanetini koruyor gibi görünse de bu ıssız yere getirilmek, belli ki korkusunun artmasına sebep olmuştu. Güzel gözlerindeki tedirginliği gören Deniz hafifçe gülümsedi.

"Biraz daha dayan..." diye fısıldadı. Onun da yüzüne süzülen bir parça saçı parmak uçlarıyla kenara çekti. "Yarım saat sonra buradan gidiyor olacağız. Çok az işimiz var."

"İş mi?" Genç kadın şaşırmıştı. Dahası tenine dokunan müşfik parmakların etkisi, içinde bulundukları durumun karmaşasına rağmen çok güzeldi. Etkisi çok fazlaydı...

Gözü yaralı olan adam önden gidip bir saksının altından anahtar çıkardı. Tek katlı evin kapısını açtı. Konuştuklarını fark etmeyen Veysel onlara döndü. "Şimdi içeri girin bakalım. Sizi bağlamamı istemiyorsanız sessizce bir yerde oturun."

İki adam dışarıda nöbetçi olarak kalırken onlar da eve girdiler. Gözü yaralı adam bu sefer gidip içerideki pencereleri açtı. Kulübenin kötü kokusu biraz dağıldı. Belli ki uzun süredir bu eve gelinmiyordu. Yerdeki ince kilimler aşınmış ve tozluymuştu. Eşyalar eski, konfor ise neredeyse hiç yoktu. Veysel'in tabanca ucuyla işaret ettiği koltuğa oturdular. O bile o kadar eskiydi ki Deniz'in iri gövdesinin ağırlığıyla gıcırdadı.

"Burası yaşlı bir çiftte aitti!" dedi Veysel. Onların karşısındaki tek kişilik koltuğa oturmuştu. "Kimsesi olmayan bir çift..." diye tekrarlardı. Gözleri etrafında gezindi. "Ölmeden önce bize devretme nezaketini gösterdiler!" Sonra alaycı gözleri Deniz'in üzerine ve ardından Della'ya kaydı. "Biz de ayda yılda bir geliyoruz. Alanya tarafında pek işimiz olmuyor. Ufak tefek, çek senet işleri işte!"

"Çeteniz Antalya'da mı?"

Veysel rahatça arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Antalya sadece bir parçası. O yüzden çete demeyelim biz..." dedi kibirli bir sesle. "Cemil Keskin'inki kadar olmasa da gerçekten büyük bir organizasyonuz. Daha da büyüyoruz. Ülkenin her yerinde hizmet verebiliriz." Açıkça böbürleniyordu. Yaptığı işten gurur duyduğu belliydi.

"Başınızdaki kişi, şu Köse dediğin adam mı?" diye doğal bir akışla sordu Deniz.

Veysel bir an onu süzdü. Sonra onun bu sabaha kalmadan öleceğini hatırlayınca, içindeki sıkıntı ve kuşku yok oldu. "Evet..." dedi rahatça.

"Akıllı adammış dediğin gibi! Bugüne kadar hiç yakalanmadığına göre!"

"Akıllıdır... Bu işlerin içinde büyümüş. Kısa zamanda büyük işlere imza attı. Hep birlikte daha da atacaktır."

"Madem o kadar akıllı, büyümek de istiyor... Cemil Keskin'i kurtarmaya niye uğraşıyor ki? Ondan boşalan tahtı devralabilirdi."

Veysel bu sözler üzerine bir an sessizce onu süzmüştü. "Bunun için zaman var daha!" dedi sonra. "Cemil'inki gibi bir imparatorluk kurmak için yıllar gerekiyor. Devletin içine sızmak için çok zaman ve çok para lazım. Fakat

dört beş sene sonra onun karşısına dikelebilecek kadar büyüyeceğiz biz de...” Sesi bunun inancıyla doluydu. “Herkes bizden korkacak! Daha acımasız, daha güçlü olacağız.”

“En güçlü olanınız bile devletten daha güçlü olamaz. Karşınızda her zaman sizden daha acımasız vatan sevdalıları olacaktır. Tıpkı Cemil gibi, en tepede olduğunuzu zannederken birden tepe taklak aşağıya yuvarlanırsınız.”

Veysel yine ona bakmıştı. Sonra güldü. “Sen bizim için endişelenme! Önce kendi derdine bak! Bu geceden daha uzun bir zamanın olmayabilir. Umalım ki verdiğin bilgi doğru olsun!”

Konuşma bitmiş gibiydi.

Deniz gözlerini küçük kulübenin içinde hızla gezdirdi. Fazla bir eşya yoktu. Bir köşesi mutfak olarak düşünülmüştü. Kirlenmiş lavabo ve boyaları atmış mutfak dolapları gibi kulübenin her yeri bakımsızdı. Yaşlı çifti öldürüp bu kulübeye konmaları üzerinden çok zaman geçmiş olmalıydı. Eski bir masanın üzerindeki küçük televizyon toz içindeydi. Tuvalet kulübenin dışındaydı. Yüzü yaralı adam ise tabancasını ucunu yere çevirmiş bir hâlde duvara yaslanmıştı. Kötü bakışları ikisinin üzerindeydi.

O sırada bir mesaj sesi duyuldu. Veysel hemen telefonuna baktı. Mesajı okuduktan sonra gözleri Deniz’in pek bir şey belli etmeyen çehresine döndü.

“Şanslıyız... Gece uçacak bir helikopter ayarlamışlar. Varmak üzerelemiş. On dakika sonra doğruyu söyleyip söylemediğin belli olur. İnşallah doğruyu söylemişsindir çünkü diğer türlü çok kızacağım. Beni utandırmış olacaksın. İkinizin de canı fena hâlde yanacak.”

“Çok hızlıymışsınız...” dedi Deniz tembelce.

“Dedim ya, büyük bir organizasyonuz biz. Gittikçe de büyüyoruz. Arkamızda zengin iş adamları, millervekileri bile var. Biz onların kirli işlerini görüyoruz, onlar da arkamızı kolluyorlar.”

“Sizin şu Köse’yi tanıyorum sanırım. İstanbul’da yaşayan Kuyumcu Köse olmasın? Sınırdan Avrupa’ya adam kaçırmasıyla ünlüdür.”

“O değil!” dedi Veysel ters bir sesle.

“İzmir’deki Köse o hâlde! Silik bir tipti ama tarihi eser kaçakçılığı ile iyi para kazanmıştı.”

“Köse ne siliktir ne de İzmir’de yaşıyor. Ankara’da gayet saygı duyulan bir iş adamıdır.” Ağzından kaçırıldığının farkında değildi ama zaten çok da önemsemiyordu. Eğer her şey yolunda giderse bu adamın ve yanındaki kadının bir iki saat ömrü kalmıştı.

Deniz düşünür gibi kaşlarını çatı. “Ankara tarafını çok bilmiyorum. Bir tane mafya gibi rol kesen nakliyeciyi tanıyorum ama adı Köse mi tam emin değilim.”

Veysel ters bir bakış attı. "Sus artık! Bunları öğrenmen gerekmiyor. Sağ kurtulmak istiyorsan, ne kadar az şey bilersen o kadar iyi olur."

Deniz başını salladı. "Anladım... Zaten o adam büyük lider olacak bir tip değil. Bir buçuk metre boyunda, kedi korkusu olan bir ödle. Onun peşinden gitmezsiniz zaten, değil mi?"

"Ödle mi? Adam bir doksan boyunda, eski bir boksör... Kimseden korkmaz." Yanak kasları patronunu koruma içgüdüğü ile gerilmişti. "Hem sen bu diğer adamları nereden tanıyorsun?" diye merakla sordu. "Basit bir iş adamı için bu kadar belalı adamı bilmek biraz ilginç geldi."

Deniz omuz silkti. "İş adamlarının çok düşmanı olur. Haraç isteyenler, ihalede yolsuzluk peşinde olanlar, kendilerine herkesten daha ucuz mal verilmesini isteyenler... Çevremiz kolay para kazanmak isteyen böyle tiplerle dolu. Cemil de Köse de tek değil... Sen de değilsin."

"Demek bu yüzden bu kadar rahatsın! Holding sahibi olurken epey tecrübe kazanmışsın."

"Sizden çok var." Gülümsedi hafifçe. "Sinek gibisiniz. Öldürmekle bitmiyorsunuz. Uygun gördüğünüz her yere hemen üşüşüyorsunuz. Siz kokmuş artıklarla uğraşırken patronlarınız da en taze çöpü götürüyor."

Veysel'in yüzü biraz değişmişti. "Bu benzetmeni sevmedim pek... Şansını zorluyorsun bence. Kendimizi çalışkan ve özverili bir karınca topluluğuna benzetmeyi tercih ederim." Bir eli hâlâ kucağındaki tabancasıdaydı. Ani bir hareket yapsalar susturuculu namluyu doğrultması saniye sürmezdi.

Deniz kısa bir an iki adamı süzdü. Her ikisi de fazlasıyla rahattı. Bir kadın ve orta yaşlı bir adam onları korkutmuyordu. Üstelik ellerinde kullanılmaktan yıpranmış tabancalar tutuyorlardı. Böyle kendilerini güvende hissediyor olmalıydı.

Galiba artık bir şeyler yapmanın vakri gelmişti. Sanki genç kadın ona bir şeyler söylüyormuş gibi başını Della'ya doğru eğdi.

"Efendim?" dedi bunu belli edercesine. Oysa Della konuşmamıştı bile. Hatta şaşırmıştı. Deniz kulağını onun dudağına doğru iyice yanaştırdı. Sonra bir şey duymuş gibi başını salladı. Gözleri onları izleyen Veysel'e çevrildi. "Tuvalete gitmesi gerektiğini söylüyor."

"Tuvalete mi?"

"Kadınlar işte..." dedi Deniz gülümseyerek. "Söylemeye utanıyor ama madem bir süre daha burada misafiriz, gitmesinde bir sakınca olmaz sanırım. Bilirsin, kadınlar tutamaz."

Veysel gözlerini ikisi arasında gezdirdi. Böyle bir talebi olmayan Della şaşırmışsa bile belli etmemişti. Birkaç saniye sonra Veysel yanındaki adama işaret etti. "Hıdır! Onu tuvalete götür. Başından da ayrılma!"

Sırtını duvara yaslamış olan adam doğrulup başını salladı. Deniz de ayağa kalkıp nazik bir şekilde genç kadına elini uzatmıştı. Onun eski koltuktan kalkmasına yardım ederken hafifçe fısıldadı. "Sakin tuvaletten çıkma!" Almanca konuşmuştu. "Seni almaya geleceğim."

Bu fısıldama o kadar yavaştı ki Della bile zor duymuştu. Gözleri anladığını belli eder gibi hafifçe kırıldı. Arkada kalan Veysel yine de bu fısıldanmayı duymuştu.

"Ne dedin ona?"

"Korkmamasını, bizi birazdan bırakacağınızı söyledim. Heyecanlanınca Türkçeyi anlamakta zorlanıyor." Hafif ve güven verici bir şekilde gülümsedi. "Bizi bırakacaksınız, değil mi?"

Veysel hiç belli etmedi. "Evet! Tabii sen bize doğruyu söylemişsen!"

"Güzel... İçim rahatladı."

Della odanın ortasına yürümüştü. Bir gözü yaralı adam ilk kez konuştu. "Tuvalet dışarıda..." Sesi kabaydı ve aksanı doğulu olduğunu gösteriyordu.

Deniz onların kapıya doğru gidişini izledi. Hâlâ ayaktaydı. Kapı arkalarından kapanınca, dönüp mutfak gibi kullanılan kısma yürüdü. "Ben de bir su alabilir miyim?"

Veysel hemen ayağa fırlamıştı. Elindeki tabancayı doğrulttu. "Dur!"

"Alt tarafı bir su!" dedi Deniz kaşlarını kaldırıp. Duraklayıp adama doğru dönmüştü. Bu ani dönüş ve Veysel'in hareketli olması sebebiyle birbirlerine iyice yaklaşmışlardı. Tabancanın ucu neredeyse Deniz'in göğsüne dokunmak üzereydi.

Veysel tehditkar bir şekilde gözlerini irileştirdi. "Sonra içersin!" Mutfak tezgâhının üzerindeki tozlanmış bıçağı görmüştü. Deniz'in ona erişmeye çalıştığını düşünmüştü.

"Çay yok anladım da su da mı yok?"

"Aptal mıyım ben? Oradaki bıçağı alacaksın! Şimdi otur yerine..."

Deniz hafif bir nefes aldı. İkisinin de gözleri birbirine kilidenmişti. Çok tehlikeli bakışlara sahip olan Veysel ile Deniz'in sakin bakışları birkaç saniye birbirine takılı kaldı.

"O bıçağı ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?" diye garip bir soru sordu Deniz.

Veysel onun ne demek istediğini tam anlamamıştı. Tehditte bakan irileşmiş gözleri hafifçe kısıldı. Sonra ne olduğunu bile anlayamadan elindeki tabanca parmaklarından bir anda sökülüp alınıverdi. Deniz filmlerdekinden bile büyük bir hızla uzanmış, onun bileğini makaslayıp bükerken tabancayı kendi eline geçirivermişti. Yarım saniye içinde tabancanın namlusu Veysel'in göğsüne dönmüştü.

Veysel'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. Bu tip bir şeyi sadece filmlerde görmüştü ve yapılabileceğini bilmiyordu. Eli havada bombaymış kalkakalmıştı. Önce öf-

keyle doldu. Sonra ise derin bir korku... Daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Böyle her şey bir anda tepetaklak olmamıştı. Suratına çevrili namlu ile ölüm arasında sadece on santimlik bir mesafeye sığan bir zaman dilimi vardı.

"Tabancaya da ihtiyacım yok!" Deniz alaycı bir ifadeyle tabancayı pantolonunun arkasına götürüp beline soktu. "Fakat çabuk olmamız lazım. Senin-kilerden birisi içeri girebilir."

Çabuk olmak mı? Hangi konuda çabuk olacaktı? Bu adam ne yapmak istiyordu? Sonra onun ne demek istediğini tehlikeli bakan gözlerinden anladı. Bu içinde bulunduğu şaşkınlığa şaşkınlık, dehşete dehşet katmıştı.

Veysel bu düşünceyle tam bağırıp yardım çağıracaktı ki karşısındaki adamın eli bir yılan gibi ileriye doğru gidip geldi. Veysel bu hareketi görmemişti bile. Kocaman bir yumruk boğazına bir balyoz gibi vurup geri çekilmişti. Gırtlığı ciddi bir şekilde ezilince boğulur gibi sesler çıkararak geriledi.

Bakıştılar bir an. Veysel'in gözleri kocaman açılmıştı. Nefes alamıyordu.

"Ne oldu? Konuşamıyor musun?" diye sordu Deniz. Sesi ciddiydi. "Sana su vereyim mi?"

Veysel kendisini biraz toplamaya çalışıyordu ama nafile! Boğazı çok acıyordu. Garip hırıltılar çıkararak Deniz'in üzerine doğru atıldı. Biraz zaman kazanmak istiyordu. Ona sarılabılır, bu arada belki yere düşürebilse çıkan gü-rültüye diğerleri de gelebilirdi. En azından bağırabilecek kadar zaman kazanmış olurdu.

Fakat açık kollarının arasından, doğrudan kalbinin üstüne yediği daha sert bir yumrukla nefesi kesildi. Elleri havada kalmıştı. Kıpırdayamayacak kadar canı yanıyordu. Daha evvel bu kadar sert vuran birisini görmemişti. İşte o anda gerçekten büyük bir korku duydu.

Bu adam normal birisi değildi! Âdeta... Âdeta ölümün kokusunu almıştı. Kendi ölümünün!

Cemil Keskin'i emanet ettikleri adamın basit bir iş adamı olduğunu söyleyenler çok yanılıyordu. Buna inanan kendisi de tam bir aptaldı. Bu adam bütün gece boyunca kendileriyle oynamıştı.

"Ölmeden önce şunu bilmeni isterim!" dedi Deniz ona iyice sokulup. Havadaki ellerini iki yana itirmişti. İri avuçlarıyla adamın yüzünü yakaladı. Gözlerini gözlerine yaklaştırdı. "Organizasyonunuz ne kadar büyük olursa olsun, hepinizi tek tek bulacağız ve yok edeceğiz. O ölen yirmi altı canın hesabını vereceksiniz." Bakıştılar bir iki saniye. "Önce sen öleceksin, sonra da dışarıdaki adamların... Yanlış insanlara bulastınız!"

Ve avuçlarını topaç çevirir gibi sertçe iki yana kaydırdı.

Veysel'in boynu kırılırken belirgin bir ses çıkarmıştı. Gözleri ise hâlâ şaşkınlıkla bakıyordu. Öldüğünü bile anlayamamıştı. Boş bir çuval gibi yere devrilirken Deniz kapıya doğru yönelmişti bile. Belindeki susturucu takılı tabanca şimdi elindeydi. Tereddütsüz, kesin kararlı bir şekilde kapıyı açtı.

33. BÖLÜM

YALANLARIN GÖLGESİNDE AŞK

7 Temmuz Salı / 00.15

Della birtakım sesler duyunca kulak kabarttı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kulağını tuvaletin kapısına yaklaştırdı ama bu şekilde bir şey anlamak mümkün değildi. Endişeli gözleri, sırları yer yer dökmüş eski aynaya çevrildi. Kendi beyazlamış yüzüne bakrı. Korkmadığını kendi kendine telkin etse de bu pek mümkün değildi. İçindeki şüphe ve endişe hiç eksilmemişti. O Cemil denen adamın yeri doğru çıksa bile, bu serserilerin kendilerini bırakmayacağını hissediyordu. Bütün filmlerde öyle olmuyor muydu? Üstelik yüzlerini görmüşlerdi. Bu evin yerini biliyorlardı. Çok şey biliyorlardı. Ayrıca hepsi de katil tipli adamlardı.

Buradan çıkmak hayal olabiliirdi.

Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Dudağının kenarını ısırđı. Keşke Deniz kadar metanetli olabilseydi. Acaba o hiç endişe duymuyor muydu? Serbest bırakılacaklarına gerçekten inanıyor muydu? O kadar saf yürekli bir adam olabilir miydi? Bazı sözleri de kafasını karıştırıyordu. Neden onu tuvalette yollamıştı ki? Ondan öyle bir isteğı olmamıştı. Zaten korkudan her şey içine kaçmıştı. Nasıl böyle bir belaya bulaşmıştı? Daha yapmak istediğı şeyler vardı. Kızının evlenişini görmek, torununu kucağına almak istiyordu. Oğlunun askere gidişini ve gelişini de görmek istiyordu. Kalbinde filizlenen duyguların sahibi olan bir adamla olabilmek gibi, saçma bir hayali bile vardı.

Derin bir nefes aldı. O sırada dışarıdan birkaç ses daha duydu. Kulak kabarttı ama hiçbir şey anlamadı. Kahretsin! Neler oluyordu? Deniz ona tuvaletten çıkmamasını söylemişti. Daha ne kadar bu pis yerde kalabilirdi ki?

Kapısı tıkanınca dışarıdaki gözü yaralı adamın sabırsızlandığını anladı. Hafif bir nefes aldı.

"Tamam! Çıkacağım şimdi!" dedi tatlı Türkçesiyle. Deniz'in de Almanca bilmesine hiç şaşırmamıştı. Bu adam da tıpkı oğlu gibi esrarengiz ve şaşırtıcıydı. Onun neden devlet için Cemil Keskin'i sakladığı ise en büyük sırdı.

"*Della*" dedi tanıdık bir ses. "*Benim, Deniz! Artık çıkabilirsin.*"

Genç kadın hemen titreyen ellerle kapıya uzandı. Kilidi çevirip hızla açtı. Kapının ardında Deniz'in hafif gülümseyen yüzünü görünce şaşkınlığı daha da arttı. Gözleri biraz çekinikçe etrafında gezindi.

"Ne-Ne oldu?" diye sordu çekinerek. "Gittiler mi?" Errafta kimseyi görmüyordu.

"Hayır!" dedi adam rahat bir sesle. Genç kadına el çantasını uzattı. "Hepsi de içeride!"

"Ne oldu peki?" Farkında olmadan küçük çantasını tutmuştu.

"Herkes istediğini elde etti!" dedi Deniz rahat bir sesle. Ceketinin önünü biraz çekştirerek beyaz gömleğine sıçramış kan damlacıklarını örttü. Neyse ki krem ceketindekiler loş ortamda pek gözükmüyordu. En azından Della bunlara dikkat etmeyecek kadar heyecanlıydı. Sonra elini kaldırıp bir anahtarı salladı. "Arabayı da bize verdiler. Geri dönüşümüzde şoförünüz ben olacağım, efendim!"

Della hâlâ olanlara inanamıyordu. "Oh!" dedi elinde olmadan. Derin bir nefes aldı. "Bizi bırakmayacaklarını, öldüreceklerini sanmıştım."

"Daha neler!"

"Sen hiç endişe etmedin mi?"

"Tabii ki birazcık ettim ama gördüğün gibi artık serbestiz. Hadi şimdi buradan gidelim. Gecenin kalanını daha eğlenceli bir şekilde geçirmek istiyorum."

Birlikte çakıllı bahçeye çıkıp minibüse yöneldiler. Della bir an için başını çevirip eve baktı. Işıkları hâlâ yanıyordu. "Daha eğlenceli mi?" diye sordu şaşkınca.

Deniz kapıyı açıp onun binmesini bekledi. "Kabul et ki bu yaşadıkların eğlenceliydi..." dedi yumuşak bir sesle. "Kolay kolay yaşanmayacak şeylerdi."

"Korkunçtu!"

"Yarın Belen'e gülerek anlatacağına eminim."

Della açıkça yutkundu. "Sen delisin!" dedi sonra. Elinde olmadan gülmüş-rü. Serbest kalmanın verdiği kısmi bir rahatlık da vardı. Sinirleri boşalmıştı.

"Bak, gördün mü? Şimdiden gülüyorsun!" dedi Deniz. O da gülümsüyordu.

Genç kadın öndeki yerine oturdu. Yine de başını çevirip eve bir daha göz atmaktan geri kalmamıştı. Kucağında sımsıkı tuttuğu çantası ile hâlâ tam olarak gevşeyemediğini belli ediyordu. Sanki az sonra adamlar evden çıkıp geleceklerdi. O yüzden Deniz'in şoför tarafına binip minibüsü çalıştırmasına çok memnun oldu. Çakıllı yoldan ayrılıp ana yola çıkuklarında ise gerçekten rahat bir nefes almıştı.

"Telefonlarımız?.." diye sordu aklına gelince.

Deniz elini ceketinin iç cebine atıp genç kadının telefonunu uzattı. "Onları da aldım."

Della hemen telefonuna baktı. Sonra küçük çantasının içine koydu. "Neyse! Belen aramamış. Merak ederdi yoksa..."

"Eminim şimdi Boran'la eğlenceli vakit geçiriyordur."

"İnşallah..." Bir an susup düşündü. "Ya onların da başı dertteyse?"

"Merak etme, bizi kaçıran adamlara onu da sordum. Sadece bizi takip etmişler. Yine de güvenmeyip az önce Boran'ı aradım. Hiçbir sorun yokmuş."

"Çok şükür!"

"İstersen sen de Belen'i ara..."

Della elini telefonuna attı. "Evet, arasam fena olmaz" dedi. "Merak ediyorum."

Kısa bir çalıştan sonra karşıdan telefon açıldı. Kızının berrak sesi duyuldu. "Alo? Anne?"

"Belen, kızım... Nasıl her şey yolunda mı?" diye sordu Della. Sesindeki endişeyi gizlemişti.

Belen onun Boran ile arasındaki meseleyi sorduğunu zannetmiş olmalıydı. "Evet, anne! Boran'la restorandan çıkıp geçen gece hep birlikte oturduğumuz kafe-ye geldik. Biz iyiyiz... Siz ne yaptınız?"

Della şimdi tam olarak rahatlamıştı. Bunun etkisiyle gülümsedi. "Biz de iyiyiz... Küçük bir macera yaşadık. Eve dönünce sana anlatırım."

"Sorun mu var? Boran da biraz garipleşti sanki."

"Hayır, hiçbir sorun yok."

"Peki, görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz, kızım!" Genç kadın telefonu kapadı. "İyilermiş!" dedi yan gözle Deniz'e bakarak. Adam başını eğerek onaylamıştı. "Gerçekten o ikisi mutlu olabilecekler mi?" diye sordu Della. Bunu gerçekten merak ediyordu.

"Birkaç ufak tefek pürüz olsa da..." Yan gözle genç kadının duru yüzüne baktı. "Tamamen birbirleri için yaratılmışlar. Ben mutlu olacaklarına eminim. Zerre şüphem yok."

"İnşallah!" dedi Della tam bir Türk gibi. Küçük bir duraklamanın ardından biraz çekinerek mırıldandı. "Peki, kızmazsan eğer... sana bir şey sorabilir miyim?"

Onun çekingen tavrı karşısında Deniz gülümseyerek başını salladı. "Sor bakalım..."

"Kızmayacaksın ama!"

"Sana kızamam ben..."

Della gözlerini kırptırdı. Bakışları birbirine karışmıştı. Bu sözler genç kadın için o kadar özeldi ki yüreği geniş bir mutlulukla doldu. O kadar ki mutluluktan çılgılık atıp ciğerlerindeki tüm baskıyı dışarıya göndermek istedi.

"Teşekkür ederim. Çok naziksin. O hâlde soruyorum. Bu Cemil Keskin'in seninle ne işi var? Anladığım kadarıyla çok belalı bir adam ve bu geceki adamlar da çok belalıydı..." Yutkundu hafifçe. "Niye sen?"

"Bu sorunun cevabını daha uygun bir ortamda versem olur mu?" diye karşı soru sordu Deniz. "Sana her şeyi anlatmak istiyorum ama benden uzaklaşacağın korkusu duymadan da yapamıyorum. Hiç değilse gözlerinin içine bakarak, ellerini tutarak sana açıklamak isterim."

"Gerçekten... o kadar zor mu?"

"Sana açıklayacağım..." diye mınıldandı Deniz. "Ama bu arabada değil."

Della içinden gelen bir hisle uzanıp onun elini tuttu. Hafifçe sıkı. "Korkmana gerek yok!" dedi yumuşakça. Güzel gözlerinin içi kendisinin bile fark etmediği bir ışıkla parlıyordu. "Biliyor musun? Ben de sana kızamam..."

Deniz cevap vermedi. Sadece hafif bir gülümseme yüzüne yerleşmişti. O da genç kadının elini hafifçe sıkı.

Gaza basmıştı. Minibüs oldukça güçlüydü. Öne doğru atıldı. Gecenin geç saatleri olduğu için yollar boş sayılırdı. Bir süre sessizce gittiler. Antalya'ya varmalarına çok kalmamıştı ve Della niye kendi otelleri yerine o yöne gittiklerini merak ediyordu. Fakat Deniz'in ciddi yüzü ne yaptığını bildiğini gösteriyordu.

Deniz aracın yönünü aniden büyük bir otelin ön bahçesine çevirdi. Beş yıldızlı bir oteldi. Yüzlerce odası olmalıydı. Minibüsü park ettikten sonra dışarıya çıktı. Della da yavaşça araçtan inmişti.

"Niye buradayız?"

"Açıklamasını birazdan yapacağım. Hadi gel!"

Otomatik bir şekilde elini uzatmıştı. Della hiç düşünmeden elini onun kocaman avucuna bıraktı. Ona güveniyordu. Ona inanıyordu. Bu adam tek düze hayatına bir canlılık getirmişti. Sadece bu gece için değil! Onu ilk gördüğü günden bu yana hem de!

Birlikte, el ele lobiye girdiler. İçeride, gecenin o saatinde fazla kimse olmaması normaldi. Resepsiyonda görevli iki genç onları görünce hafifçe doğrulmuş, gülümseyen gözlerle yaklaşımlarını beklemişti.

"Odanız var mı?" diye sordu Deniz.

"Tek oda mı?"

Bu soru ile Della biraz merakla yanındaki adama baktı. Deniz hiç duraksamadan başını salladı. "Evet, tek oda... İyi bir oda olsun, lütfen. Süit odanız var mı?"

"Evet! Tabii..."

"Güzel... Nakit ödeyeceğim." Genç kadının elini isteksizce bırakıp elini cebine attı. Cüzdanından kimliğini çıkardı. "Tek kimlik yeter sanırım?" dedi sesinde farklı bir tonla. Bankonun üzerine, gecelik konaklama ücretinin haricinde, bir de birkaç adet yüzlük kâğıt para bırakmıştı.

Fazladan gelen kâğıt paranın etkisiyle, gençler sessizce başlarını eğdiler. Parayı alıp hemen müşteri kartını doldurdular. İmzalaması için Deniz'e uzattılar. Genç kadın farkında olmadığı bir dikkatle biraz geriden izliyordu. Kimliğin

fotokopisi çekildikten sonra mermer bankoya geri konuldu. Deniz onu ve oda kartını aldı.

"İyi dinlenmeler, Veysel Bey!" dedi çocuklardan birisi. "Dokuzuncu kat, 905 numaralı süit odz."

Ellerinde bir eşya olmayınca belboy onlarla gelmemişti. Asansöre kadar sessizce gittiler. Genç kadın asansörün içine girince daha fazla dayanamadı. "Sana niye Veysel Bey dediler?"

Deniz hafifçe gülümsedi. "Kendi kimliğimle otele girseydim iki saat sonra bizi yine bulurlardı."

"Anlamadım?"

"Bu kimlik, dostumuz Veysel'e ait. Neyse ki fotoğrafa çok dikkat etmediler. Para da onların... Yanımda o kadar nakit taşımam genellikle."

"Tamam da o canı adam sana kimliğini ve o kadar parayı niye versin ki?"

"İsteyerek olmadığı kesin!" dedi Deniz. Onun yüzüne dökülen bir tutam saç hafifçe geriye çekti. "Bu gece ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?"

"Deniz!" diye fısıldadı Della hayretle. "Konumuz bu mu?" Onun parmaklarının dokunuşu ile içi ürpermişti.

"Ama çok güzelsin!"

"Teşekkür ederim ama..."

"Bu gece seni öpmemek için çok direndim. Orada, adamların ellerindeyken bile çok cesur ve çok güzeldin!"

Della yutkundu. Bu sözler karşısında ne diyebilirdi ki? Öpmekten mi bahsetmişti? Gözleri istemsizce adamın keskin hatlı dudaklarına kilidendi. Bir erkeğin bu kadar güzel dudakları, bu kadar tatlı bakan gözleri olabilir miydi?

"Keşke sen de biraz daha korkak olsaydın!" dedi hafif bir suçlamayla. "Sanki gezmeye gitmişiz gibi rahatın!" Gözleri hafifçe kısıldı. "Niye hiç korkmadın? Onların bizi izlediğini de biliyordun, değil mi?"

"Elbette biliyordum. Restorandan çıktıktan hemen sonra fark ettim."

"Ve bana bir şey demedin!"

"Dedim ya!"

"Kumsalda dedin! Sanki onları bekliyor gibiydin."

Deniz hafif bir nefes aldı. "İşin aslı, bekliyordum!" dedi yavaşça. Asansör çabucak dokuzuncu kata gelmişti. Kapı açıldı. "Bunu sana birazdan açıklayacağım. Gel hadi."

Halı kaplı koridor boyunca ilerlediler. Bu katta süit odalar var gibi görünüyordu. Deniz kendi odalarının önüne gelince anahtarı elektronik bir göze tuttu. Kırmızı ışıklı kilit maviye dönerek açıldı. Kapıyı itirip içeriye girdiler. Della bir an hayran hayran odayı izledi.

"Burası bizim oteldeki süit odanın iki misli!" diye fısıldadı.

"Öyle olmalı! Fiyatı da dört misli zaten..." Gidip balkon kapısını açtı. İçeriye temiz hava dolmuştu.

Della ise hâlâ içeriyi süzüyordu. Halısından koltuklarına, televizyondan duvardaki tablolarına kadar her şeyin çok pahalı olduğu belliydi. Perdeler, klima, duvardaki kitaplık, ince işçilikli heykelcikler... Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü. Gözleri yatak odasına çevrildi. Açık kapıdan kocaman yatak görünüyordu.

"Oda büyük ama tek bir yatak var..." dedi hafif bir uyarıyla.

Deniz de yatak odasına bakmıştı. Onun imasını anlamamış gibiydi. "Uygun mu geldi?" diye sordu masumca.

"Hayır ama... neticede yatacağız, değil mi?"

"Önce biraz resmî bir işimiz var!" dedi Deniz gülümseyerek. "Sonra yatacağız!" Sesindeki mana açıktı. Eğilip dudağının kenarına tatlı bir öpücük kondurdu. Ardından ceketini çıkardı, bir kanepenin üzerine bıraktı ve doğruca banyoya yöneldi. Ellerini yıkamak istiyordu. Kirlenmişti ve üzerlerinde birkaç damla kan bile vardı. Banyo odanın her yeri gibi kocamandı. Şahane granit fayanslarla döşenmişti. Metal aksamalar altın rengindeydi. Kocaman jakuzi de çok cazip görünüyordu.

Della ise o küçük öpücükle sarsılmıştı. Son derece doğal, teklifsiz ve... ve ne kadar da güzeldi! Ona karşı koyamamıştı. Bu çalıntı öpücüğe ne diyeceğini bilemeden o da banyoya yöneldi.

İşte o anda, onun belindeki kara renkli tabancayı ve beyaz gömleğindeki minik kan damlacıklarını görmüştü. İçini inanılmaz bir korku sardı. "Ne oldu sana?" diye endişeyle ona yaklaştı. "Yaralı mısın?"

Deniz o kan lekelerini unutmuştu. Duvardaki sabunluktan sıktığı köpük sabunla ellerini iyice sabunlarken bir an üstüne baktı. Sonra gözleri genç kadına çevrildi. "Hayır, iyiyim! Benim kanım değil!"

"Ya kimin kanı?"

Deniz duraklamıştı bir an. "Adı Hıdır'dı galiba..."

"Ya tabanca?"

"O Veysel'in!"

"Onu da mı ödünc verdi?" Genç kadının kaşları hafifçe havalanmıştı.

"Pek sayılmaz..." Deniz ellerini durulayıp bir havluya uzandı.

Della da mis kokulu köpük sabuna uzandı. Ellerini yıkarken düşünceliydi. "Kavgayı mı ettin? Hem de dört kişiyle!"

Deniz gülümsedi. "Endişe etme... Konuşacağımız daha önemli şeyler var. Elini yıkayınca yanıma gel. Sana her şeyi anlatacağım."

Odaya geri dönmüştü. Koltuğa bıraktığı ceketine uzandı. İç cebinden kendi telefonuyla birlikte bir telefon daha çıkardı. Üzerinde Joker resmi olan bir telefundu. Onları sehpanın üzerine, belinden aldığı tabancayla birlikte bi-

raktı. Gözleri banyodaki işini bitirip odaya giren genç kadına döndü. "Şimdi artık sıra birisinin bizi aramasını beklemeye geldi." Hafifçe gülümsemişti. "Çok sürmez. Biz de bu arada konuşmamızı yaparız."

"Kim arayacak?" Della ona doğru biraz daha yaklaşıp merakla sormuştu.

"Köse olmasını umuyorum."

"Deniz! Lütfen bana tüm gerçeği anlatır mısın? Öncelikle sen gerçekte kimsin? O adamlar bizi nasıl bıraktı? Kanlar sana ait değilse onların sahibine ne oldu? Bu tabanca ve telefon sende ne arıyor?" Deniz tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki genç kadın hafif tehditkâr bir şekilde uyardı. "Sakin yalan söyleme! Çünkü... Çünkü ilişkimizin gerçekten güzel sürmesini istiyorum ve bunun yalanların gölgesinde kalmasını istemiyorum."

Deniz doğal bir içgüdüyle kendisini savundu. "Sana hiç yalan söylemedim!"

"Fakat çevresinde gezindiğin kesin!" dedi genç kadın. "İnan bana... sana ait her türlü gerçeği kaldırabilirim. Bunu hissediyorum. Kötü birisi olmadığını da biliyorum. Sana karşı... Sana karşı özel bir zaafım var."

Bu itiraf yanaklarının kızarmasına sebep olmuştu. Deniz yavaşça yerinden kalktı. Ona doğru sokuldu. Uzun boyuyla tepesinden baktı. Delici bakışları artık çok ciddiye. Dudakları gülümsemedi.

"Benimkisi... zaaftan öte!" diye fısıldadı ona. Elleri yavaşça genç kadının beline dolandı. "Seni gördüğüm ilk andan beri aklımdan çıkmıyorsun. Yeni yetme bir delikanlı gibi sürekli seni düşünüp duruyorum!" Sözlerinde çok ciddi olduğu açıktı. "Della! Ben... Ben sensiz bir hayatı düşünemiyorum artık! *Seninle evlenmek istiyorum.*"

Odaya o anda sanki bir bomba düşmüştü. Genç kadının kulakları uğulduyordu. Bacakları halsizleşti birden. Onun ne dediğini anlamaya çalışıyordu. Gözlerini istemsizce kırıştırdı.

"Ev-Evlenmek mi?" diye kekeleydi farkında olmadan.

Deniz derin bir nefes aldı. "Kocanı büyük bir aşkla sevdiğini biliyorum. Onunla yaşamayacağımı da biliyorum ama yine de ümitlenmek istiyorum."

"Hangi... Hangi konuda?"

Deniz korkak bir çocuk gibi gözlerini yumdu bir an. Sonra yavaşça uzun kirpikleri açıldı. İçindeki kahverengiler itiraf etmeye hazır pırıltılarla doluydu. "Beni de birazcık sevebilmen konusunda..."

"Deniz!"

"Seni seviyorum!" dedi adam içtenlikle. "Bunu gizlemek istemiyorum. Bu gece seni ne kadar sevdiğimi yine anladım. Tam sevicecek cesurlukta ve güçte bir kadınsın! Berbat hayatıma bir güneş gibi doğdun. Geçen gelişimde otelinizden ayrılmak benim için ölümdü. Yemin ederim ki sonrasında seni aklımdan geçirmedığım tek bir saatim bile olmadı! Otelinize ilk gelişimde bile sana âşkım. Sonra da senden ayrılmayı hiç istemedim!"

"İnanamıyorum!" diye fısıldadı Della.

"Seni ilk olarak, et aldığın o küçük yol üstü restoranında gördüm. Ben de oradaydım. Motosikletinle gidişini izledim. Sonra da aptal bir âşık gibi peşinden otele kadar geldim."

"Araban bozulmamış mıydı?" diye hayretle sordu Della.

"Tabii ki bozulmamıştı!" Onu biraz daha kendisine çekti. Della'nın ters bir tepki vermemesi, kimseden korkmayan bu dağ gibi adamın cesaretini bir nebze artırmıştı. "Önceleri, sadece beğenidir diye düşündüm. Aklımda ne otelde kalmak vardı ne de hayatımı sana göre organize etmek! Fakat seni otelin önünde yine gördüğümde elim ayağım birbirine dolaştı. Oradan uzaklaşmak istemedim."

"Anlayamıyorum!"

"Seni seviyorum... Tek anlayan gereken bu!" Deniz'in içten sesi genç kadının kulaklarına şarkı gibi dolmuştu. Gözleri dudaklarında gezindi. "O kayalıkta seninle yüzdüğümüzde bundan emin olmuştum!" Deniz konuştuğu Della'nın gözleri doluyordu. Adam o gözlerdeki nemi görünce biraz huzursuzlandı. "Özür dilerim!" dedi yavaşça. "Seni üzdüm sanırım. Kocanın anısına saygısızlık yapmak istemezdim."

Genç kadının bir eli havalandı. Onun pürüzsüz, esmer yanağına dokundu. Avucu cildine sevgiyle temas etti. Gözleri hâlâ nemliydi.

"Ama yine de gittin!" dedi üzgün bir sesle. "Beni otelde bir başıma bırakıp gittin!"

"Ölmüş kocana ve çocuklarına o kadar bağlıydın ki hiçbir şansım olmadığını düşündüm!"

"Seninle o derin kayalıkta yüzdüm ben!" Bu sanki özel bir sevgi itiraftı. Deniz sessizdi. Anlamaya çalışıyordu. "O sabah benim için o kadar özeldi ki! Sonra sen gidince... bir parçam da seninle birlikte gitti!" Gözünde daha fazla duramayan bir damla mutluluk yaşı pürüzsüz yanağından süzüldü. "Günlerce kendimi toparlamaya çalıştım ama beceremedim. Kocama bile bu kadar büyük bir özlem duymamıştım. Sen daha gider gitmez seni özlemeye başlamıştım."

"Della!" Deniz'in kaşları hafifçe çatılmıştı. İnanamıyor gibiydi. "Sözlerinde ciddi misin?"

Genç kadın Deniz'in yüzünü okşamaya devam ediyordu. Sevgiyle, aşkla gözlerini içine bakıyordu. Bir kadın olarak aşkını gizlemekte Deniz kadar başarılı değildi.

"Çok ciddiyim!" diye devam etti. "Daha önce hiç bu kadar kendimden emin olmamıştım." Bakışları bir an. İkisinin de gözleri ışıldıyordu şimdi. "Sen gittikten sonra kendimi, kocamı ve hayatımı sorgulamaya başladım. O benim için çocukluk aşkıydı. Buraya geldiğimde sevdiğim o adamın, aslında

anılarımda kalan bir adam olduğunu anlamıştım. Anılarımızı da seviyordum elbette ama son zamanlarda o kayalıkta, seninle geçirdiğimiz o dakikalar kadar güzel anım da pek olmamıştı. Kocam çok çalışırdı. Beni hep ihmal ederdi. Çocukları da! Belen sırf babası onunla ilgilensin, takdir etsin diye otel işlerine verdi kendisini. Çocukluğunu ve gençliğini yaşayamadı. Sen sözlerinde haklıydın. Kocam için sahip olduğu otel bir eşten, çocuktan bile daha değerliydi.”

Deniz sessizdi. Onun sözlerini hazmetmeye çalışıyordu. “Çok üzüldüm...” dedi yavaşça.

“Evet! Maalesef durum buydu. Biz son yıllarda kocamla iki arkadaştan başka bir şey değildik! Bunu anlamam için senin karşıma çıkman gerekiyormuş.”

Deniz yutkundu. “İnanamıyorum gerçekten...”

“İnan!”

“Beni özlediğin kısmı da gerçekten doğru mu?” diye biraz tereddütle sordu Deniz.

Della ağlamaklı bir şekilde güldü. “Seni hiç aklımdan çıkaramadım ki! Seni yine göremeyeceğimi bildiğim için ortada olan o gerçeği kendime itiraf etmek de istemedim.”

“Neyi?”

“Sana... Sana âşık olduğumu!” Adamın kocaman gövdesi irkilmişti. “Kendi kendime kızıyordum. Geri gelmeyeceğini, seni unutmam gerektiğini söylüyordum. Dengim olmayan bir adama âşık olmaktan çok utanıyordum. Hem de bu yaşta!”

“Ne var ki yaşında?” Eğilip dudaklarını onun yanağına, oradan da süzülen yaşlarından birisine değdirdi. “Asıl senin dengin olmayan benim. Senin kadar hayat dolu değilim. Yaşım senden fazla... İstesen daha genç bir adamı kolayca bulabilirsin. Uzun yıllar mutlu yaşarsın!”

“Ben genç bir adam isteseydim... çevremde gezinenlerden birisini tercih ederdim!” diye itiraf etti Della. “Kalbimin kimi seçeceğini nereden bileceğim? Oysa otelin önünde seni görür görmez, kalbim delicesine bir heyecanla çarpmaya başladı. Sen öyle dev bir çınar gibi karşımda dururken, senden daha özel birisini hiç görmediğimi düşündüm. Çok farklı, çok dikkat çekici gelmiştin bana...” Eli aşağıya kaydı. Adamın kalın kolunda, iki eliyle tutsa bile kavrayamayacağı kaslarında gezindi. “Ve bu kaslar... yaşını gizliyor ayrıca! Hayatımda görünümünü seksi bulduğum ilk erkeksin, bunu biliyor musun? Plajda seni çıplak gördüğümde... gözlerimi bile kaçıramadım. Sen de benimle dalga geçtin.”

Dudakları birbirine yaklaşmıştı. “Daha önce de gördüğünü söylemiştin!” dedi Deniz gülümseyerek. “Pek önemsememiştin!”

“Yalandı... O seksi iç çamaşırınla aklımı başımdan aldın.”

“Hiç belli etmedin!”

“Yarın Alanya’dan ayrılmayı düşünüyorum. Bir şekilde kendimi onlara belli edip buradan uzaklaştırırım. Kimseyi tehlikeye atmak istemiyorum. Sinop’a baskına gelenler kimlerdi? Profesyonel miydi?”

“Evet, oldukça profesyoneldi. Tam teçhizatlı, on iki adam gelmişti. Eski asker veya paralı katillerden olabilir. Kimlikleri yarın öğlene kadar ortaya çıkar.”

“İçlerinde konuşan oldu mu?”

“Hayır... Inatçı adamlardı. Pek muhabbet edecek imkân olmadı. Helikopter pilotu hariç hepsi ölü olarak ele geçti.” Sesinde en ufak bir titreme olmamıştı. *“Helikopter pilotunu da sorguya çekeceğiz.”*

“Anladım...” Della bu ölümler karşısında hafifçe irkilse de Deniz’in kılı bile kıpırdamamıştı. “Ben de birkaç bilgiye eriştim. Bizi kaçırtan adama Köse diye hitap ediyorlardı. Büyük ihtimalle lakabıdır. Ankara’da yaşıyormuş.”

“Ben tanımıyorum. Yeni türemiş olmalı. Araştırmam...”

“Fakat bulursanız hemen müdahale etmeyin. Bir süre ilişkide olduğu kişileri, evine gireni ve çıkanı öğrenelim. Tüm çeteyi çökertmemiz lazım.”

“Tamamdır... Konum attığın kulübeye bizim Doğan gidiyor. Side’deymiş zaten. Orada işlettiği otellerden birisini kontrole gitmiş. Olay yerine varmam uzun sürmez, dedi. Delilleri toplayıp fotoğraflarını çekecek. Polis gelmeden halletmiş olur.”

“Peki, ben Veysel denen çete başının telefonunu ve tabancasını aldım. Diğerlerini orada bıraktım. Siz gerekli incelemeyi yaparsınız. Ayrıca kimlerle sık konuştuklarını tespit edelim. Tüm çetenin listesini elde etmeliyiz. Sonra gerisini bize bırakın. Akrepler halleder.”

“Biz de size yardım etmek istiyoruz!” dedi Tahir kesin bir sesle.

“Ediyorsunuz zaten!” Deniz’in sesi daha kesindi. “Fakat başınızda bu kadar bela varken göze batmanız doğru olmaz. Savcıya teşekkürlerinizi ilet. Yardım gerekirse yine sizi ararım.”

“Peki ama dikkatli ol! Belli ki bu çetenin her yerde parmağı var. Senin yerini bulduklarını Yılmaz’a haber verdin mi?”

“Hayır, çok ani oldu. Yurt dışında bir görevdeydi. Yeni gelmiş olmalı. Şimdilik acelesi yok, sabaha haber veririm. Azıcık dinlensin.”

“Ya kızın?” diye sordu Tahir yavaşça. *“Boran’ı bulmuşlarsa kızını da bulurlar. Bu gece aldatıldıklarını öğrendikten sonra ellerinde sana karşı bir koz olsun isterler.”*

Deniz başını eğdi. “Biliyorum...” dedi. Onun da bu konuda biraz endişeli olduğu belliydi. “Mihrimah hafta başı Almanya’ya bir kongreye gidecekti. Bir hafta yok. Şimdilik onu bulmaları zor. Gereksiz yere korkutmak istemiyorum. İnşallah o zamana kadar her şey biter.”

“İnşallah... Size yardım konusunda hepimiz ciddiyiz. Tüm Ghost ekibi tetikte bekliyor. Benim telefonum da açık olacak. Her zaman arayabilirsin beni.”

“Seninle yüzdüm ya!”

Deniz’in dudakları yumuşakça onunkilere kapanınca gözlerini yumdu. Kalbi yine deli gibi atıyordu. Elleri titriyordu. Dahası bir anda bacaklarındaki güç çekilivermişti. Düşmemek için ona iyice tutundu. Neyse ki belindeki eller yeterince güçlüydü. Bir erkeğin ona böyle güçle, isteyerek sarıldığı anları unutmıştu. Güçlü kollarda olmanın verdiği güvenle dudakları hareketlendi. Adamın öpüşüne istekle karşılık verdi. Hayatında hiç hissetmediği kadar büyük bir zevk, dudaklarından tüm vücuduna yayıldı.

Bir süre sonunda ayrıldıklarında, biraz utanarak dudağını ısırdı. Bu kadar güzel bir öpüşmeyi hayal bile edemezdi. Tüm vücudu istekle gerilmişti. Göğüsleri bile ona sinyaller yolluyordu.

Çalan bir telefon sesi ile irkildiler. İkisi birden başlarını sehpanın üzerinde duran telefonlara çevirdi. Deniz’in telefonuydu. Adam onu isteksizce bıraktı. “Bu telefonu bekliyordum. Tahir olmalı,” dedi gülümseyerek. “Sakin bu arada beni sevdiğini unutma! Yine söylemeni isteyeceğim çünkü!”

Della da gülümsedi. Gözleri pırıl pırıldı. Uzun zamandır hissetmediği bir neşe, bir yaşam sevinci tüm bedenini doldurmuştu. Kalbi de dolup taşıyordu. “Unutmam!” dedi söz verircesine.

Deniz sehpaye yürüyüp telefonunu eline aldı. Açıp Della’nın da duyabileceği şekilde sesi dışarıya verdi.

“Alo? Tahir? Hallettiniz mi?”

Karşıdaki adam da onun gibi hiç tereddütsüz konuya girdi. Ses tonu kalın ve kendine güven doluydu. “*Evet, söylediğin gibi bir helikopter dolusu adam, Sinop’taki yata baskın için körfeze indi.*”

“Sıkıntı oldu mu?”

“*Hayır... Durumu az önce kontrol altına aldık. Adamların çok iyi bir organizasyonu var gerçekten. Bu kadar kısa zamanda bir Zodyak bot bile ayarlamışlardı. Neyse ki hazırlıklarımız tamamdı. Seni de bu kadar çabuk bulmuş olmalarına şaşırdım.*”

“Evet...” dedi Deniz sakince. “Ben de bu kadar çabuk bulacaklarını tahmin etmiyordum. Uçağa başka kimlikle binmiştim. Telefonumda da takip edilmemi engelleyen bir uygulama var.”

“*Havaalanı kameraları olabilir. Yüz eşleştirme yapmışlardır. Oğlunun arabasına bindiğinde de plaka takibine başlamışlardır. Alanya tarafında olduğunu öğrenmişlerse iki bilgiyi birleştirmeleri zor olmaz.*”

“Büyük ihtimalle öyle oldu. Boran’a arabasını uzak bir yere park edip otele taksiyle dönmesini söyledim.”

“*Yine de önceki dolaşımlardan otelin yerini bulmaları uzun sürmez. Bir daha deneyeceklerine eminim.*”

"Yarın Alanya'dan ayrılmayı düşünüyorum. Bir şekilde kendimi onlara belli edip buradan uzaklaştırırım. Kimseyi tehlikeye atmak istemiyorum. Sinop'a baskına gelenler kimlerdi? Profesyonel miydi?"

"Evet, oldukça profesyoneldi. Tam teçhizatlı, on iki adam gelmişti. Eski asker veya paralı katillerden olabilir. Kimlikleri yarın öğlene kadar ortaya çıkar."

"İçlerinde konuşan oldu mu?"

"Hayır... İnatçı adamlardı. Pek muhabbet edecek imkân olmadı. Helikopter pilotu hariç hepsi ölü olarak ele geçti." Sesinde en ufak bir titreme olmamıştı. "Helikopter pilotunu da sorguya çekeceğiz."

"Anladım..." Della bu ölümler karşısında hafifçe irkilse de Deniz'in kılı bile kıpırdamamıştı. "Ben de birkaç bilgiye eriştim. Bizi kaçırtan adama Köse diye hitap ediyorlardı. Büyük ihtimalle lakabıdır. Ankara'da yaşıyormuş."

"Ben tanımıyorum. Yeni türemiş olmalı. Araştırırım..."

"Fakat bulursanız hemen müdahale etmeyin. Bir süre ilişkide olduğu kişileri, evine gireni ve çıkanı öğrenelim. Tüm çeteyi çökertmemiz lazım."

"Tamamdır... Konum attığın kulübeye bizim Doğan gidiyor. Side'deymiş zaten. Orada işlettiği otellerden birisini kontrole gitmiş. Olay yerine varmam uzun sürmez, dedi. Delilleri toplayıp fotoğraflarını çekecek. Polis gelmeden halletmiş olur."

"Peki, ben Veysel denen çete başının telefonunu ve tabancasını aldım. Diğerlerini orada bıraktım. Siz gerekli incelemeyi yaparsınız. Ayrıca kimlerle sık konuştuklarını tespit edelim. Tüm çetenin listesini elde etmeliyiz. Sonra gerisini bize bırakın. Akrepler halleder."

"Biz de size yardım etmek istiyoruz!" dedi Tahir kesin bir sesle.

"Ediyorsunuz zaten!" Deniz'in sesi daha kesindi. "Fakat başınızda bu kadar bela varken göze batmanız doğru olmaz. Savcıya teşekkürlerimi ilet. Yardım gerekirse yine sizi ararım."

"Peki ama dikkatli ol! Belli ki bu çetenin her yerde parmağı var. Senin yerini bulduklarını Yılmaz'a haber verdin mi?"

"Hayır, çok ani oldu. Yurt dışında bir görevdeydi. Yeni gelmiş olmalı. Şimdilik acelesi yok, sabaha haber veririm. Azıcık dinlensin."

"Ya kızın?" diye sordu Tahir yavaşça. "Boran'ı bulmuşlarsa kızını da bulurlar. Bu gece aldatıldıklarını öğrendikten sonra ellerinde sana karşı bir koz olsun isterler."

Deniz başını eğdi. "Biliyorum..." dedi. Onun da bu konuda biraz endişeli olduğu belliydi. "Mihrimah hafta başı Almanya'ya bir kongreye gidecekti. Bir hafta yok. Şimdilik onu bulmaları zor. Gereksiz yere korkutmak istemiyorum. İnşallah o zamana kadar her şey biter."

"İnşallah... Size yardım konusunda hepimiz ciddiyiz. Tüm Ghost ekibi terikte bekliyor. Benim telefonum da açık olacak. Her zaman arayabilirsin beni."

"Biliyorum, teşekkür ederim..."

Deniz konuşmayı bitirince telefonu kapatıp sehpaye geri bıraktı. Della iri gözlerle ona bakıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibiydi.

"Müthiş bir adam şu Tahir..." dedi Deniz kendi kendisine konuşur gibi. Sonra hafif bir nefes aldı. Elini uzattı. "Gel!.. Sana anlatmam gereken şeyler var!" dedi yavaşça. "Artık vakti geldi."

Onu hafifçe çekiştirip kendisiyle birlikte koltuğa oturmasını sağladı. Genç kadının ellerini tuttu. Nereden başlayacağını bilemiyor gibiydi.

"Anlatmak istemiyorsan... anlatma!" dedi genç kadın. "Sorun değil." İşlerin büyüklüğünden ve duyduklarından biraz korkmaya başlamıştı.

"Hayır... Seni seviyorum ve aramızda gizli saklı şeyler olsun istemiyorum. Bu konuşmanın sonunda hâlâ benimle evlenmek istersen de dünyanın en mutlu adamı olacağımı söylemek istiyorum."

"Beni korkutma!" dedi Della içtenlikle. "Şu Tahir... her kimse belli ki çok..." Ne diyeceğini bilemedi önce. "Neyse işte, belli ki siz bir grubun içindesiniz. Belki de bir örgüt. Yoksa bir çeşit intikam timi gibi bir şey misiniz?"

Deniz elinde olmadan gülümsedi. Gözleri sıcacıktı. "Hayır!" dedi ona. "Sandığın gibi değil. Mesele şu ki..." Sustu bir an. Sonra ağzındaki önemli itirafı çıkardı. "Ben devlet için çalışıyorum."

Della başını eğdi. "Bunu anlamıştım zaten! Senden Cemil Keskin'i saklamayı istemişler. Veysel denen adam, öyle demişti."

"Evet ama bu kadar basit değil... Keşke olsaydı." Küçük bir nefes aldı. "Sana söyleyeceklerim devlet sırrı... Kimseye anlatmayacaksın! Tamam mı?"

"O hâlde söyleme, lütfen!" dedi Della dudağının kenarını ısırarak.

"Bilmen gerek!" Onun ellerini güç verircesine sıkmıştı. Kısa bir sessizlikten sonra devam etti. "Ben çok uzun bir süredir, kod adı Akrepler olan bir birimde çalışıyorum. Tüm dünyada faaliyet gösteren, gizli kimlikleri olan bir çeşit..." Elinde olmadan durakladı. "Bir çeşit anti terör ve suikast timi..."

Della açıkça yutkundu. "Ne?"

"Kanunun elinin değemediği işlerde bizleri devreye sokuyorlar. Amaç cinayet işlemek değil elbette! Fakat devletlerin yüksek menfaatleri ve güvenliği için bazı insanların yakalanıp teslim edilmeleri veya yerlerinde yok edilmeleri gerekiyor." Della hâlâ anlamamış gibi bakıyordu. "Mesela, Afrika'daki katil bir diktatörü düşün... Çin'de çocuk yaştaki kızları seks için çalıştıran çeteleri, Japonya'daki acımasız Yakuzaları, Türkiye'de devasa bir suç örgütü kurmuş olan Cemil Keskin'i..."

Della sessizdi. Onu dikkatle dinliyordu.

Deniz duru bir sesle devam etti. "Bu kötü insanlar hiç bitmiyor. Hindistan'da organ mafyası var. Çeçen mafyası, İtalyan mafyası, Meksika karteli veya Kolombiya karteli... Say say bitmez! Bunlar mutlaka senin de duydu-

ğün şeylerdir. Bunlar tüm dünyada organize çalışıyorlar ve gerektiğinde birbirlerinden de yardım alıyorlar. Suç şebekeleri böyle çoğalıp güçlenince, uzun yıllar önce onlara karşı bir birim kurulması gündeme geldi. Tüm dünyada gizli bir ittifakla örgütledi. İlk kuralları, bu kötü insanları yakalayıp uluslararası hukuk mahkemelerine teslim etmektir. Ancak ilk yıllarda sorunlar oldu. Üyeleri asker veya polislerden seçilmişti. Bu kişiler, rüşvet olarak verilen büyük paralara karşı direnemiyorlardı. Direnenler de gerek görünüşleri gerekse aldıkları askerî eğitim yüzünden kendilerini belli ediyorlardı. Çoğu çabucak afişe oldu ve suç örgütleri tarafından yok edildi.”

“Bu çok korkunç...”

“Öyle! Sonra birisi bir fikir önerdi. Üyelerinin, zengin ve vatansever insanlardan oluşmasını teklif etti. Böyle üyelere sahip bir örgütün pek dikkat çekmeyeceğini söyledi. Tıpkı Mason cemiyetleri gibi veya İlluminati gibi zengin bir örgüt olunabileceğini, zenginlerin her yere rahatça girip çıktığını, insanların onlara çok dikkat etmediğini söyledi. Böylece üyeler vatansever, zengin ailelerin çocuklarından veya ileride parıldayabilecek kimsesiz gençlerden seçildi. Özel olarak yetiştirildi. Kurulan örgütün adına da Akrepler dendi...”

“Sen... Sen de onlardan mısın?” Sesi endişeli çıkmıştı.

Deniz başını salladı. “Ben ve... Boran da...” diye usulca ekledi.

“İnanamıyorum!.. Boran da mı?” Gözleri endişe ve şaşkınlıkla irileşmişti.

“Ben emekli olmak üzereyim. Benden sonra yerime Yılmaz diye bahsettiğim o genç geçecek. Her ülkede bizden sadece on kişi var. Endişeli olduğunu görüyorum ama inan bana henüz görev başında ölen olmadı. İnsanüstü yeteneklerle donatılıyor üyeler. Çok özel ve sıkı bir eğitimden geçiyorlar. Zengin olmak yetmiyor. Genel kültür, en az üç yabancı dil, yakın dövüş uzmanlığı ve daha bir sürü beceriye sahip olmaları gerekiyor. Dünyada hiç kimsenin bizden haberi yok. Sadece birkaç kişi...”

“Ya... Ya yaralanırsanız?”

“Doğrusu çok sık yaralandığımızı, ölümcül yaralarla eve döndüğümüzü söyleyemem. Ufak tefek yaraları da kendimiz hallediyoruz. Onun dışında, herkes gibi hastaneye gideriz ama kimliklerimizi kimse bilmez. Genelde belirli birkaç askerî hastane olur. Doktorlar da hastalara çok dikkat etmemeyi öğrenmişlerdir.”

“Ya Tahir dediğin kişi?”

“O da Ghost isimli bir başka birimde, bizimkine benzer bir iş yapıyor.”

“Ghost mu?”

“Evet! Akrepler dünya genelinde büyük başarı gösterince, bu sefer sadece ülkelerin kendi menfaatleri için çalışan, kendilerine has, milli bir birim daha kuruldu. Tüm dünyada bilgi ve teknoloji paylaşımı yapan, ortak çalışmalarda bulunan ancak esas görevleri kendi ülkelerinin düşmanlarını etkisiz kılmak

olan bir birimdi. Yurt dışında keyif çatan teröristler, kanunla ele geçirilemeyen ağır suçlular, başka ülkelerin himaye ettikleri siyasi suçlular hedeflerinde di. Ülke içinde de benzer kişileri gizlendikleri deliklerde, suç delilleri ile birlikte yakalıyorlardı. Tabii ki onların da kimlikleri gizliydi. Bir rastlantı eseri, bir ay önce bu iki birim, Cemil Keskin operasyonunda karşılaştı. O ana kadar iki birim bir araya hiç gelmemişti. Ortak bir operasyonla Cemil Keskin yakalandı ama çevresini saran bataklik hemen kurutulamayacak kadar büyüktü. Onun ifade vermesi için nakliyesi yapılırken parayla tutulmuş bir çete konvoyla saldırdı. Hem de gündüz vakti! Ana kuzusu yirmi altı kişiyi öldürdüler. Cemil'i kaçırdılar. Tabii bu durum uzun sürmedi. Birkaç gün sonra onu yakaladık. Ekibin kıdemlisi olarak, onu alıp kimsenin bilmediği bir yere götürdüm. Ya da herkesin öyle sanmasını sağladım..."

"Anlamadım?"

"Adam aslında hâlâ yakalandığı bölgede, metruk bir binada tutuluyor. Kameraların onu tespit etmesini göze alamazdım."

"Ama seni bulmuşlar?"

Deniz hafifçe gülümsedi. "Aslında beni de bulamazlardı. Ghost biriminin başında harika bir başsavcı var. Beni o ispiyonladı." Genç kadının gözlerinin ırileşmesi üzerine tatlı bir şekilde gülümsedi. "Tabii numaradan! Onlar da baskını düzenleyen katillerin yakalanmasını istiyorlardı ama bir milletvekili yüzünden elleri kolları bağlanmıştı."

"Sen de buna razı mı oldun?"

Deniz burun kıvrıdı. "Aslında, bu işi Tahir'le ben planladım." Utanır gibi dudaklarını büzdü. "Ghost ekibinin lideri o. Cemil'in yerini bilen kişinin ben olduğumu, birilerinin kulağına fısıldamasını, başsavcıdan birlikte istedik. Başsavcı da sanki Cemil'den korkuyormuş, onun şantaj defterinde adı geçiyormuş gibi davrandı."

"Ve seni buldular!" diye rüyada gibi mırıldandı Della.

"Aslında beni bu kadar çabuk bulacaklarını ummuyordum. Daha öğrenmeleri üzerinden birkaç saat geçti. Gerçekten çok iyi bir organizasyonları var." Della sessizdi. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bakıyordu. Deniz onun elini sıktı. "Özür dilerim! İnan bana, amacım senin ve kızının hayatını tehlikeye atmak değildi. Bu gece böyle olacağını bilmiyordum. Seni bir kere daha görmek için buraya alelacele geldim. Kızının yaş günü olmasaydı bugün geri dönecektim. Bu saçma geceye sen de şahit olmayacaktın. Seni asla tehlikeye atmazdım."

"O kadar... O kadar da saçma değildi!" diye fısıldadı Della. "Beni sevdiğini öğrenmek için daha büyük tehlikeleri bile göze almaya değerdi." Sustu bir an. Sonra içini acıtan o cümleyi sordu. "Gerçekten gidecek miydin?"

"Gitmeye mecburdum. Tabii yine dönmek üzere!"

“Ya şimdi?”

“İşler epey karıştı!” Düşünceli gözlerle genç kadını süzüyordu. “Duruma göre karar vereceğim. Tehlike buraya kadar geldi.”

“Gitme!” diye fısıldadı Della. “Lütfen, gitme!”

“Gitmek istemiyorum ama hayatın benim için çok değerli! Benim yanımda sen de tehlikedesin.” Bakışları genç kadının tertemiz yüzündeydi.

“Madem öyle, belki de evlilik teklifini kabul etmemeliyim!” diye mırıldandı Della. Deniz irkilmişti. “Böyle zor anlarında beni hep hayatından uzak mı tutacaksın?”

“Della...”

“Tamam! Bir baskına, bir operasyona katılmana bir şey diyemem. Buradan gidip birkaç kötü adamı yakalaman benim de hoşuma gider. Fakat tehlikeyi benden uzak tutacağım mantığıyla çekip haftalarca gelmezsen gerçekten çok üzülürüm. Bu olaylar olmasaydı ve yarın sabah bir şey demeden çekip gitseydin kendimi ne kadar kötü hissedeceğimi anlayamıyor musun?”

Deniz sessizdi. Onun hislerini gözlerinden okuyabiliyordu. “Gitsem bile sana açıklayacaktım...” diyebilirdi sadece.

“Belki de bu gecenin yaşanması çok iyi oldu! Giderken açıklasaydın kesin anlamazdım ve evlenmeyi de istemezdim!”

Deniz yine irkilmişti. Onun ellerini sımsıkı tuttu. “Ya şimdi?”

“Sanırım beni sevdiğini yeniden duymaya ihtiyacım var.” Çekinik bir şekilde gülümsemişti.

“Ah, Della! Seni çok seviyorum!” Bir elini dudaklarına götürdü. “İnan bana, sözlerimle hislerim arasında daha fazlası var, azı yok. Yıllar sonra yaşadığım bu heyecanı sana anlatamam. Hayatımda ilk kez bir kadını seviyorum. Karımı da severdim ama bizimkisi çocukluğumuzda yapılan zorunlu bir evlilikti. Arkadaşça bir sevgiydi. Ailelerimiz evlenmemizi istemişti. Yine de ona hiç ihanet etmedim. Ölünceye kadar saygımı ve sevgimi gösterdim. O öldükten sonra da mümkün olduğu kadar kadınlardan uzak durdum. Oysa şimdi yeniden doğmuşum, sanki yeniden o yirmili yaşlarıma geri dönmüşüm gibi hissediyorum. Tüm dünyayı ayaklarımın altına alabilirmişim gibi geliyor.”

Della'nın yüzü ister istemez aydınlandı. Gözleri daha da parladı. “Bunları duymak o kadar güzel ki!” dedi tatlı bir sesle.

“Seni seviyorum! Bunları hep duyacaksın. Ölünceye kadar söylemekten hiç bıkmayacağım.”

“Ben de... Ben de duymaktan bıkmayacağım. Sevdiğin adamın yanında ölünceye kadar mutlu olacağım.”

“Yani... Yani benim gibi bir adamla evlenmeyi kabul edecek misin?” Bu bir sorudan ziyade gizli bir yalvarış gibiydi. “Örgütten çıkmam zaman alacaktır

ve çıksam bile benimle yine de çok sakin bir hayatın olamayacaktır. Karşımıza çıkabilecek haksızlıklar ve kötülükler karşısında sessiz kalıp uysalca bir kenara çekilemem."

"Korksam da... bu hâlini anlayabilirim, Deniz!" dedi genç kadın çekinik bir gülümsemeyle. "Bu özelliğinin değişmesine de razı olamam. Sanırım bu hâlini seviyorum. Bu geceki korkusuz duruşunu, pervasız bakışlarını, vatanın için gösterdiği cesareti de seviyorum. Beni hep koruyacağını biliyorum."

"Yani?" diye tekrarladı Deniz.

Della mutlulukla gülümsedi. "Yani... Evet! Evet, seninle evlenirim! Seninle evlenmekten büyük mutluluk duyarım tabii ama..." Elinde olmadan duraklamıştı. Aklına gelen bir düşünce ile gözleri süzüldü.

"Ama?" diye merakla tekrar etti Deniz.

"Ama inşallah çocuklarımız da buna razı olurlar..." diye fısıldadı Della. Sesinde hafif bir endişe vardı. "Ya evlenmemize karşı çıkarlarsa? Hatta Belen bile evlenmekten vazgeçebilir. Bunları, tehlikeli işinizi anlayamayacak kadar genç o!"

Bu sorunun ağırlığı, bir an için odada bilinmezliğin verdiği bir sessizliğe sebep olmuştu. Sessizliği bozan şey ise sehpanın üzerinde duran, Veysel'in cıfcaflı telefonunun çalması oldu. İkisinin de gözü ona çevrilmişti. Gizli bir numaradan arama yapıyordu.

Deniz sakin bir şekilde uzanıp telefonu aldı. Bu aramayı beklediği belliydi.

34. BÖLÜM AÇIĞA ÇIKAN SIR

7 Temmuz Salı / 00.55

Geşil gözleri siyah tonlu beneklerle koyulaşmış olan adam, bakışlarını etrafra gezdirdi. Yerde dört ceset yatıyordu. Kulübenin içi dağınık ve kirli olmasına rağmen bir kavga emaresi yoktu. Dört adam da temiz bir şekilde ölmüşlerdi. Birisinin boynunun kırık olduğu, garip bir şekilde dönük duruşundan belliydi. İkisi alınlarına yedikleri birer mermi ile ölmüştü. Bir tanesi de kalbine kurşunu yemişti. Hepsinin ani bir ölümle karşılaştıkları ve bunu yapanın bir profesyonel olduğu belliydi. Üçü bahçede öldürülmüş olmalıydı çünkü içeriye sürüklenmeleri sırasında yerlerde hafifçe kan izi oluşmuştu. Belli ki Deniz Karadağ adamları bahçeden içeriye taşmıştı.

“Adam yaşına göre fırtına gibi...” diye söylendi kendi kendisine. “On beş sene sonra ben de Deniz gibi dinç olabilir miyim acaba? Ne yiyip ne içiyor ki bu ihtiyar delikanlı?”

Bir arabadan çıkan motor ve tekerlek sesi duyunca irkildi. Eli hemen belindeki tabancasına gitti. Çekip çıkardı. Aralık kapıya doğru yöneldi. Bir kedi gibi sessiz ve çevikti. Korkusuz bir şekilde aralıktan dışarıya baktı. Siyah, güzel bir otomobil bahçede durmuştu. Kapısı açılınca şoför tarafından ineni hemen tanıdı. Yanan tavan lambası, arabada oturan çok güzel sarışın bir kızın varlığını da göstermişti. Otomobilden inen adam, genç kıza kendisini içeride beklemesini söyledi. Yavaşça kulübeye doğru yöneldi.

Doğan da dışarıya çıkmıştı. Tabancasını yine beline takıp gizlemişti. İki erkek avluda karşı karşıya durdular.

“Selam!” dedi Boran. Elini uzatmıştı. “Nasılsın, Doğan?”

“İyiyim, sağ ol!” dedi genç adam. “Sizin burada ne işiniz var?” Gözleri kısa bir an otomobile kaymıştı ama sonra yine Boran’ın ciddi yüzüne çevrildi.

“Babamla telefonda konuştum. Bana da konum attı. Senin burada olacağını söylemişti ama belki geç kalırsın diye gelip bir kontrol etmek istedim.”

“Bu yakınlardaydım... Baban temiz iş çıkarmış. Anladığım kadarıyla biraz bilgi edinebilmek için buraya kadar getirilmelerine izin vermiş. Çetenin liderinin ismini öğrenmiş.”

“Biliyorum ama bize daha fazlası lazım. Onu bulmanız ve sonra arkasındaki kirli yapıyı, Cemil Keskin’le olan ilişkisini kanıtlayabilmemiz gerekiyor. Belki buradaki adamlardan bir şey çıkar.”

"Telefonlarını, tabancalarını ve fotoğraflarını özel bir kuryeyle merkeze göndereceğim. Teknik ekip işe koyulunca neler olduğunu anlarız. Yarın akşama belli olur."

"Tamam, haber bekliyor olacağız."

"Bir gelişme olursa ararım. Siz ne yapacaksınız?"

"Sanırım bu geceki yerimizi benim arabanın plakasından tespit ettiler. Babam onu uzak bir yere bırakıp otele taksiyle dönmemizi istiyor. Şimdilik orada sizin bilgilendirmenizi ve onların yeni bir hamlesini bekleyeceğiz." Boran'ın da bakışları bir an için otomobile çevrildi. İçerideki Belen biraz meraklı gözlerle ikisini izliyordu. "Bu olayların bu geceye denk gelmesi iyi olmadı!" dedi biraz sıkıntıyla.

Doğan'ın güzel gözleri hafifçe kısıldı. Farkında olmadan sordu. "Kız arkadaşın hoşnutsuz mu?"

Boran ender gülümsemelerinden birisini gösterdi. Gerçi biraz acı bir gülümsemeydi. Bakışlarını genç kızın meraklı ve hatta endişeli gözlerinden kaçırıp Doğan'a çevirdi. "Şimdilik değil ama gecenin sonunda hoşnutsuzluktan öte şeyler duyacağı kesin." Hafif bir nefes aldı. "Ben bu gece nişanlandım da!"

Doğan'ın kalın kaşları bir an için hafifçe havalandı. Alaycı bakan yeşil gözleri şimdi daha keyifli bir ışıltıyla dolmuştu. "Vay be! Sen bu gece babandan daha büyük bir belaya bulaşmışsın zaten dostum!" Keyifli kalın sesi Belen'e kadar erişse de genç kız onların ne konuştuklarını anlayamıyordu. "Sorun ne peki?" diye devam etti Doğan.

"Nişanlandığı gecenin bir saatinde burada olmasını mı soruyorsun yoksa bizim yaptığımız işlerin niteliğini bilmemesinin başıma ne gibi bir iş açacağını mı?"

Doğan burun kıvrıdı. Onun endişesinin sebebini kavramıştı. "Demek öyle! Zor bir durumdasın ve nişanlın her türlü haklı, biliyorsun! Ona gerçeği bu şekilde açıklamak zorunda kalman büyük şanssızlık." Sanki dünyada hiçbir şey onun keyfini kaçırarmış gibiydi. Yakışıklı yüzünde zekâyla parlayan yeşil gözleri yine de kısa süre önce tanıdığı Boran için alaycılığını kaybetmişti. Biraz ciddileşti. "Yine de derim ki seni seviyorsa... her türlü yanında olur. Böyle biçimsiz saatlerde bile yanında olmaktan hiç sıkılmaz. Tehlikeli işine rağmen sana destek vermeye devam eder."

"Öyle mi diyorsun?" Boran bir an için ümitle, şüphesine rağmen inanma isteğiyle sormuştu.

Doğan geniş omuzlarını silktri. Hafifçe gülümsemişti. "Küçük bir ihtimal tabii bu!" dedi yine alaycı bir sesle. "Yakışıklı adamsın ama azıcık gülümsemeyi denemelisin. Belki daha ikna edici olursun! Böylece işinden bile tehlikeli olabilecek daha alengirli bir evliliğe kucak açarsın!"

Boran elinde olmadan gülümsedi. Karşısındaki adamın iyi niyetini, kalbindeki temizliği rahatlıkla hissedebiliyordu. Onun iyi özelliklerini saklamak için alaycılığının ardına sığındığını da keşfetmişti.

“Sence evlilik ve bir kadına bağlanmak kötü bir şey mi?”

“Evlilik bana göre değil ama tabii ben de sen değilim. Kendi kararını vermişsin zaten. Umarım her şey istediğiniz gibi olur.” Elini ona doğru uzattı. “Hadi siz gidin, nişanlın beklemesin. Endişeli gibi bakıyor. Ben buraları toparlarım.”

El sıkışan iki erkek ayrılırken Belen hâlâ onları izliyordu. Boran’ın yanındaki yapılı adam ilgisini çekmişti. Doğrusu, Boran kadar da yakışıklıydı. İki erkek de aynı yaşlarda gibilerdi. Belli ki daha önce tanışmışlardı. Bu ikilinin bu metruk kulübede ne aradıklarını hiç anlayamamıştı.

Boran şoför koltuğuna oturunca genç kız birkaç saniye merakla sustu. Sonra dayanamayıp sordu. “Söylesene, o kimdi? Gecenin bu saatinde bu metruk yerde ne işimiz var? Konuştuğun adamın evi olduğunu sanmıyorum. Arabasının motoru hâlâ çalışıyor!”

Boran başını çevirip ona baktı. Düşünceli gözlerle durdu bir an. Belen’in zeki gözleri de onun üzerindeydi. Sonra hafifçe iç çekti. “Sana anlatmam gereken bazı şeyler var...” dedi yavaşça. “Pek hoşuna gitmeyecek şeyler...”

Belen’in kaşları endişeyle çatıldı. “Ne-Ne gibi?” diye sordu kekelercesine.

“Benimle... Babamla... Ve yaptığımız ek işle ilgili!” Endişesi sesine yansımıştı. “Daha önce söyleyemedim çünkü... Çünkü benimle evlenmeyi reddedeceğinden korktum. İşin doğrusu, bir süre daha söylememeyi düşünüyordum. Fakat bu gece gerçekleşen olaylar bunu zorunlu kıldı.”

Belen nefesini tutmuştu. “Boran?...” diyebilirdi sadece.

Doğan ise yeniden kulübeye girmişti. Yanında getirdiği deri çantaya masanın üzerindeki telefonları attı. Adamlara ait tabancaları topladı. Birisi eksikti. Deniz almış olmalıydı. Bunların namlu izlerini baskında ölen zavallıların bedenlerinden çıkan kurşunlarla karşılaştıracaktı. Cesetlerin yüz fotoğraflarını çekti. Sonra kulübenin kapısına yöneldi.

Yakında bu kulübede olanlar, çete liderinin kulağına giderdi. Çok uzun sürmezdi. Kulübede kalıp buraya gönderilecek çete elemanlarını beklemeyi tercih etse de Tahir delil olabilecek her şeyi alıp uzaklaşmasını, zaman kaybetmemesini istemişti.

Dışarıda sadece kendi siyah Jaguar’ı duruyordu. Boran gitmişti. Şoför koltuğuna oturduktan sonra elinde olmadan başını iki yana salladı. Boran’ın o sarışına tutulmuş olduğu çok belliydi. Bu şaşırtıcıydı aslında. Onu tanıdığı kadarıyla bir kadına tutulacak bir tip değil gibi gelmişti.

“Şu işe bak! Çevremdekiler birer birer âşık oluyorlar!” dedi burun kıvrarak. “Aptal bunlar! Özgürlük gibisi var mı?”

Gülümseyip gaza bastı.

Tam bir sene sonra hayatının tek aşkıyla bu kıyılarda karşılaşıp büyük olaylarla sınanacağını bilmiyordu.³

³Yazar burada “Seni Sevmek İstemedim” isimli kurgusuna gönderme yapmaktadır.

35. BÖLÜM

HESAP ZAMANI

7 Temmuz Salı / 01.15

Köse oturduğu koltukta, boş gözlerle ileriye bakıyordu. Evinin ikinci katında, bahçeyi gören yatak odasının geniş balkonundaydı. Çok büyük bir araziye sahip çiftlik evinin yüksek duvarları ardından, diğer binaların ışıklarını bile görebiliyordu. Yakında o yüksek binalar bu eve doğru iyice yaklaşmış olacaktı. Her yerin yeni binalarla dolması on yılı bulmazdı.

On yıl sonra nerede olacağı bile şüpheliydi. Eğer bu çevre fazla kalabalık olursa Ankara'nın biraz dışında yeni bir çiftlik evi daha yaptırır, olur biterdi. Artık büyük paralar kazanıyordu. Nereye harcayacağını bilemediği bir parası vardı. Hatta on yılı beklemeden daha modern bir çiftlik yaptırabilirdi. Düşmanları çoğalıyordu. Daha korunaklı, filmlerdeki gibi gizli kaçış tünelleri olan, cephanesini rahatça saklayabileceği, öldürdüğü adamların cesetlerini yakıp yok edebileceği, yüksek fırını olan bir ev uzun süredir aklını kurcalıyordu.

Elindeki meyve suyunu yine dalgınca dudağına götürdü. Kötü işlerle uğraşan çoğu adamın aksine, o sağlığına fazlasıyla dikkat ederdi. Alkol ve uyuşturucu kesinlikle kullanmazdı. Bulanık bir zihinle, tehlikeli işler yapılamayacağını bilirdi. Fırsat buldukça da boks yapardı. Bu spor onun için bir hobinin ötesindeydi. Para kazanmak için dövüştüğü yılları olmuştu. Bir zamanlar bu işte epey iyiydi ama bir geleceğinin olmadığını anlamıştı. Kendisini koruma yeteneği sayesinde, içinde bulunduğu karanlık çukurdan aydınlığa doğru emin adımlarla yükselirken pek çok kişinin canını yakmış, pek çoğunun boyununu kendi elleriyle kırmıştı.

Yan tarafta bir hareketlilik hissedince başını çevirdi. Karanlığa alışmış gözleri yatak odasının ortasında duran çıplak kadın vücudunu seçmişti. Kadının yüzü görünmüyordu. Dolgun göğüsleri, gölgeler altında belli belirsiz seçiliyordu. Düz göbeğinden aşağısı da karanlıktaydı.

“Ne oldu?” diye sordu sert bir sesle.

Kadın biraz daha balkon kapısına yaklaşmıştı. Bahçedeki lambalardan yansıyan hafif ışıktaki kadının güzel yüzü ortaya çıktı. Gözleri balkonda karanlıklar içinde oturan esmer adamdaydı. “Gidebilir miyim artık?” diye bir soruyla karşılık verdi.

Köse dikkatle onu süzdü. Kısa saçlı, kumral bir kadındı. Adını bile bilmiyordu. Bir gözü morarmıştı. Dudağı da patlaktı ama kanaması durmuştu.

Boynunun çevresinde de kızarmalar vardı. Onunla sevişirken boynunu iki eliyle fazla sıkmış olmalıydı.

Köse'nin kötü alışkanlığı da buydu işte. İnsanlara eziyet etmekten zevk alırdı. Çocukluğunda çok ezilmiş olmanın verdiği bir zorbalıktı bu. Güçlendikçe kendisi de insanlara eziyet etmeye başlamıştı. Özellikle kadınlara... Onların canlarını acıtmak hoşuna gidiyordu. Kendisine mahkûm olan, sesini çıkaramayacak, incecik bedenleriyle savunmasız olan kadınlara karşı oldukça acımasızdı. Canını acıttığı bir kadınla sevişmek gibisi yoktu. Fazladan bir tatmin duygusu veriyordu.

"Tamam..." dedi Köse. "Git!"

Bu kadınla daha fazla ilgilenmeyi canı hiç istemiyordu. Yüreği sıkıyordu. İçinde anlayamadığı bir huzursuzluk vardı. Cemil Keskin için gerçekleştirdiği operasyonla ilgili şu ana dek bir haber gelmemişti. Oysa şimdiye kadar her şey bitmiş olmalıydı.

Yavaşça oturduğu koltuktan kalktı. O da çıplaktı. Yatağın yanındaki koltukta duran pantolonuna doğru giderken gelişmiş kasları gölgelerde yansdı. Bir doksana yakın boyu ile oldukça gösterişli bir adamdı. Acımasız gözleri olmasa oldukça yakışıklı bile sayılabilirdi.

Cüzdanından çıkardığı bir tomar parayı kadına vereceğine yatağa fırlattı.

"Al ve defol!" dedi donuk bir sesle.

Kadın bir paraya bir de ona baktı. "Nasıl gideceğim? Saat ikiye geliyor."

Köse'nin gözleri bir an onun berelenmiş yüzünde, acı çektiyip kızarttığı çıplak vücudunda gezindi. Sonra umursamazca omuz silkti. "Senin sorunun... Umurumda değil!"

"Fakat ıpıssız bir arazi burası!" diyecek oldu kadın.

"Defol dedim!"

Yeniden balkona doğru yönelirken pantolonunu ve cüzdanını koltuğun üzerine geriye atmıştı. Çıplak bir hâlde koltuğuna geri oturup sehpanın üzerindeki telefonuna uzandı. Parmak izi şifresi ile kilidi açıp rehberden bir numarayı buldu. Arama tuşuna basıp karşıdan açılmasını beklerken ayaklarını sehpaye doğru uzattı. Bir yandan da gözü içerideki kadına kaymıştı.

Kadın yorgun bir şekilde iç çamaşırlarını giyiyordu. Hırpalanmış bedeninde pek çok nokta acı içindeydi. Kendisini recavüze uğramış gibi hissediyordu. Güzel para kazanacağı umuduyla sattığı bedeni, bu gece epey zarar görmüştü. Tek parça elbisesini de giyip kapıya doğru yöneldi. Elinde telefonla bekleyen Köse'ye son bir bakış atmıştı ama acımasız adamın ona bir araç sağlamayacağı açıktı.

Bu ıssız arazideki çiftliğe bir taksi çağırırsa gelir miydi acaba? Bu psikopat adamdan bir an önce uzaklaşmak istiyordu.

"Allah'ından bulursun inşallah!" diye içinden geçirdi.

Köse onun odadan çıkışının ardından, defalarca çaldırıldığı ama yanıt almadığı numarayı kapattı. Sinoptaki baskına giden adamların liderini aramıştı. Erişilemiyordu. Aslında bu normal sayılırdı. Profesyonel adamlar bir baskın sırasında telefonlarını yanlarına almazdı. Ele geçirilmeleri tehlikeli olurdu. Yine de meraktan kuduruyordu. Niye hâlâ bir haber gelmemiştii?

Deniz Karadağ onlara Cemil Keskin'in yeri hakkında yalan söylemiş olabilir miydi?

Huzursuzca yerinden kalkıp balkondan odaya geri girdi. Rehberden Veysel'in numarasını bulup çaldırırken, içeride ileri geri gezinip duruyordu. İçindeki kızgınlıkla açılmasını bekledi. Neden kimse kendisini arayıp bilgilendirmiyordu? İşte bir avuç aptal amatörle iş yapmanın bedeli de bu oluyordu.

Nihayet karşıdan telefon açılınca biraz rahatladı. Hemen öfkesini belli edercesine konuştu. "Alo? Veysel?"

Kısa bir sessizlik olmuştu. "*Veysel şu anda müsait değil!*" diye kalın bir ses duydu. "*Köse Bey? Numaranız görünmüyor. Siz misiniz?*"

"Sen kimsin?"

"*Tanıyacağınızı sanmıyorum.*"

"Veysel nerede?"

"*Dinleniyor...*"

Köse irkilmişti. "Dinleniyor mu?" Kaşları çatıldı. Yürümeyi kesip öfkeyle homurdandı. "Ne demek dinleniyor. Hemen çağır onu bana!"

"*Ölü gibiydi son gördüğümde!*"

"Bana bak! Adım ne demiştin sen?"

"*Dememiştim...*"

Sonunda Köse duruma uyandı. Tüyleri diken diken oldu. Dudakları zorlukla kıpırdandı. "Kimsin sen?" Bu sefer daha temkinli ve daha huzursuz bir şekilde sormuştu

Karşıdan gelen ses son derece rahattı. "*Tahmin et bakalım!*" Köse bir cevap veremeyince ekledi. "*Ben öldürdüğünüz o yirmi altı canın hesabını soracak olan adamım. Bu geceden sonra rahat uyumayı unutabilirsin, Köse... Yakında Ankara'ya, yanına geleceğim.*"

Köse yanlış duyduğunu zannetti bir an. Telefonu kulağından çekip boş boş ekrana baktı. Sonra kendine gelip hemen telefonu kapattı. Ardından da öfkeyle yerdeki halının üzerine çarptı.

Nasıl olurdu bu?

Hızlı hızlı nefes alıyordu. Öfkeden simsiyah olmuştu. Konuştuğu kişinin kim olduğunu anlayamamıştı. Deniz Karadağ olabilir miydi? Belki de bir polis komiseriydi! Yoksa Veysel ve adamlarını yakalamışlar mıydı? Başka neden onun telefonu bir başkasında olabilir ki? Adamın hesap sormayla ilgili

sözleri aklında gezinip duruyordu. Son derece soğuk ve kesin kararlı gelmişti kulağına.

Gözleri yerde gezindi. Haliya çarpınca sıçrayan telefonunu arıyordu. İlerideki masanın ayağına çarpıp durmuştu. Onu yerden alıp ekranına baktı. Köşesinden çatlamıştı ama hâlâ iş görürdü. Rehberine girip bir numarayı daha çaldırdı. Birkaç çalıştan sonra telefon açıldı.

"Neco? Ben Köse!" dedi hemen aceleyle. Doğrudan konuya girmişti. "Neredesin? Ankara'da mı?"

Neco diye seslendiği adamının sesi uykulu geliyordu. Belli ki o saatte uyuyordu. "*Hayır, İzmir'deyim... Bir oteledeyim. Saat gecenin ikisi... Ne oldu?*"

"Sana acil ihtiyacım var..." Sinirle dişlerini sıkmıştı. "Oradaki işin ne zaman biter?"

"*Bir iki güne kadar...*"

"Bırakıp gelemez misin?"

"*Maalesef... Önemli bir iş üzerindeyim. Ne oldu ki?*"

"Biraz sıkıntı var. Alanya tarafında tanıdığın kimse var mı?"

Kısa bir sessizlikten sonra adam konuştu. "*Evet, var...*" dedi yavaşça. Uykusu iyice açılmış gibiydi. "*Ara sıra çalıştığım Veysel var ve...*"

"Veysel'i unut!" Köse sinirle onun sözünü kesmişti. "Ona ve adamlarına basit bir iş vermiştim. Beceremediler sanırım. Şimdi erişemiyorum. İşi senin devralmanı istiyorum."

"*Peki!*" dedi Neco dediği adam. "*Sen bana ayrıntıları telefonla gönder. Buradan henüz ayrılamam ama en güvendiğim adamlarımı oraya yollayacağım. Sonra ben de giderim.*"

"Tamam! Durumdan beni sık sık haberdar etmeyi unutma. Burada beklemekten çok sıkıldım."

"*Olur... Ama biraz uyuşan iyi olur bence. Adamlarım en erken, yarın öğlen ulaşırlar oraya.*"

"Peki..." diye sıkkın bir şekilde onayladı Köse. Beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Sonra dişlerinin arasından homurdandı. "İlgilenmeni istediğim bir de Sinop olayı var."

36. BÖLÜM NADİDE BİR ESER

7 Temmuz Salı / 01.20

*D*eniz sakın görünse de gözleri bir an için alev almıştı. “Ben öldürdüğünüz o yirmi altı canın hesabını soracak olan adamım. Bu geceden sonra rahat uyumayı unutabilirsin, Köse... Yakında Ankara’ya, yanına geleceğim.”

Karşı taraftan telefon aniden kapatılınca şaşırmadı. Bir an için elindeki telefona baktı. Sonra sakince sehpanın üzerine geri bıraktı. Gözleri Della’ya çevrildi.

“Bu rehdirten korkmasa da endişelenip hata yapacaktır!” dedi ona. Daha sözünü yeni bitirmişti ki bu sefer kendi telefonu çaldı. Arayan Boran’dı.

“Baba!” dedi genç adam. “Az önce kulübeye gittim. Doğan da oradaydı. Delilleri topluyordu.”

“Güzel!”

“Biz de yanınıza gelelim mi?”

“Hayır, siz bir taksiyle otele geri dönün. Biz de zaten bir oteldeyiz.”

“Ya sonra?”

“Bu gece biraz dinlenip sabah erkenden temizlik şirketini ziyaret edeceğim. Adresini internette buldum.”

“Ben de seninle geleyim...”

Deniz yan gözle Della’ya baktı. “Ben hallederim. Sen Belen’e göz kulak ol. Eminim endişelidir. Neler olduğunu öğrendi mi?”

“Şimdi yanımda... Otele dönünce ona her şeyi açıklayacağım.”

“Her şeyi mi?”

“Evet... Aramızda gizli saklı bir şey olmasın istiyorum. Sizi duyuyor zaten.”

“Peki...”

Della hemen telefona doğru eğilmişti. “Belen, kızım! Ben iyiyim... hiç endişelenme, tamam mı? Hatta... Hatta eğleniyorum bile!”

“Anne! Neler olduğunu tam anlamadım ama endişelenip endişelenmeyeceğime birazdan karar vereceğim. Boran bana her şeyi tam olarak anlatınca!” Genç kızın sesi biraz sıkıntılıydı. Endişe, merak, öfke ve başka tınılarla doluydu.

“Tamam, kızım!”

"Otele dönmeyecek misiniz?"

Della'nın gözleri Deniz'le kesişti. "Duydun işte... Bu gece dışarıdayız. Sen endişe etme sadece, tamam mı? Şu anda tamamen güvendesiniz!"

"Tamam, ben de güvendesim. Yarın görüşürüz..."

Telefon kapandığında, ikisi de birbirlerinin gözlerine bakmaya devam ediyorlardı.

"Belen bunu kabullenebilecek mi?" diye sordu Deniz.

Della onun ne demek istediğini anlamıştı. "Bilmiyorum..." diye mırıldandı. "Kestirmek zor. Yeni nişanlandığı adamın çok tehlikeli bir hayatı olmasını kim kabullenir?"

"Sen kabullendin!"

"Ben..." Della hafifçe iç çekti. "Benim sevgim, korkumun önünde sanırım. Seni... Seni kaybetmek istemiyorum. Her türlü yanında olmak istiyorum. Bunca yıldan sonra yakaladığım bu güzel heyecanı, içimdeki korku bile bastıramıyor."

Deniz hafifçe ona sokuldu. "O kadar harikası ki!" diye fısıldadı.

"Hem bunca yıl kendine bakmışsın! Bundan sonra da bakarsın diye düşünüyorum. Tabii benim hatırım için daha fazla dikkat ederek!"

"Kesinlikle... Seninle yaşlanmak istiyorum ben!" Dudakları iyice birbirine yanaşmıştı. "Umalım ki Belen de senin gibi düşünüyor olsun!"

"İnşallah!" Hafifçe yutkundu. Bu yakınlık çok tehlikeliydi. Adamın güzel kokusu genzine doluyordu. Nefes almak bile zor olmuştu. "Biz ne yapacağız şimdi?" diye sordu. Hâlâ netleşmemiş bir iki şey daha vardı.

"Bir haber gelinceye kadar bekleyip dinlenmeye çalışacağız." Dudakları hafifçe onunkilere dokundu. Della geri çekilmemişti. Zaten o temas çok nazik ve çok hafifti. Birkaç küçük temasın ardından onun da dudakları hareketlendi. Oturdıkları koltukta birbirlerine sokulmuşlardı. Acemi iki çocuk gibiydi öpüşmeleri... Sanki bir hayali yaşıyorlardı. Sanki ikisinden birisi her an kaybolacakmış gibi ürkek ve masumdu.

Deniz isteksizce dudaklarını geri çekti. Onun aşk dolu gözlerine baktı hayranlıkla. "Üstümüz başımız toz içinde... Önce bir duş almaya ne dersin?" diye sordu parlak gözlerle.

Della bu ani teklifin arkasındaki ince detay ile nefesini tuttu. "Birlikte mi?" diye sordu yavaşça. Kalp atışları deli gibi hızlandı. Zaten onun yakınlığı ile normalden daha hızlı atıyordu.

"Evet..." Deniz'in kaşları hafifçe kalkmıştı. "O tozlu pis kulübede kirlendik epeyce. Temizlenmemiz iyi olmaz mıydı?"

"Evet, iyi olurdu..." Elinde olmadan beyaz elbisesine baktı. "Yanlış renk tercihi..." diye mırıldandı.

"Sana beyaz çok yakışıyor. Bir melek gibi görünüyorsun."

Della yutkundu. "Böyle şeyler duymaya... pek alışık değilim ben!"

Deniz ayağa kalkarken onu da elinden çekip beraberinde ayağa kaldırdı. "Ben de böyle şeyler söylemeye pek alışık değilim ama farkında olmadan söylüyorum işte!" İçten ve gerçekten çok tatlı bir şekilde gülümsedi. "Bana nasıl bir büyü yaptın sen?" Cevabını beklemeden onun ince beline sahiplenircesine dolandı. Yumuşakça kendisine çekti. "Ama her ne yaptıysan hayatımdan çok memnunum! Bu büyü'nün sonu ölüm bile olsa gözüm kapalı teslim olurum."

"Deniz!" dedi Della utançla. Güzel vücudu adamın iri vücuduna farkında olmadığı bir doğallıkla yapışmıştı. Belindeki ellerin varlığından, adamın güzel kokusundan, etkileyici sözlerinden ve gözlerindeki bakıştan çok memnundu.

"Duş konusunda ne diyorsun peki?"

"Ben..." Kirpikleri kırıştı utançla. "Ben karşı değilim ama..."

"Utaniyor musun?"

"Evet! Hiç başkasıyla duş almadım!"

Deniz gülümsedi. "Güzel bir ilk tecrübe olması için çalışacağım..." Elleri genç kadının elbisesinin sırtına gitmişti. İnce fermuarı ustalıkla aşağıya indirirken gözleri birbirinin içinde kayboldu. "Tabii tek başına duş almak istersen o başka! Seni hiçbir şey için zorlamayacağıma söz veriyorum."

"Böyle diyerek beni daha da zor bir durumda bırakıyorsun!"

Fermuar beline kadar inmişti. "Karar senin..." Bakıştılar bir an. Della sessizdi. Bu sessizlik üzerine Deniz'in iri elleri yavaşça yukarıya kaydı. Hâlâ ondan bir tepki bekler gibi gözlerinin içine bakıyordu. Parmak uçları beyaz elbisenin askularına dokundu. Hafif hafif kenara çekti. Genç kadın hâlâ sessizdi.

Ve elbise süzülerek aşağıya kaydı.

Deniz gözlerini onun yüzünden ayırmamıştı. Avuçları nazikçe omuzlarında, kollarının üst kısmında gezindi. Sonra ince boynunun kenarına kaydı. Ardından hafifçe eğildi. Dudakları az önce parmaklarının gezindiği son yere dokundu. Boynunun hassas dokusunda minik minik öpücüklerle dolaştı.

Della gözlerini yummamak için tüm gücünü harcamıştı. Yine de neredeyse yarı yarıya kapanmıştı. Hayatında böyle uyarıldığını hatırlamıyordu. Hem de bu adam daha atağa geçmiş bile sayılmazdı. Fakat sanki boynunu öperken onun bütün direncini bir vampir gibi emiyor, tüm vücudunun zevkle ürpermesini sağlıyordu.

Sonra Deniz yavaşça geri çekildi. Genç kadın elbisesinin özelliğinden dolayı içine suryen giymemişti. Deniz'in ciddi gözleri bembeyaz gerdanında, dikliğini koruyan gergin göğüslerinde gezindi. Avucu nadide bir eseri okşar gibi, iki göğsünde de ağır ağır gezindi. Sertleşmiş uçlarını avucunda hissetmek çok güzeldi.

"Ne kadar şahanesin..." diye fısıldadı. Hayranlığı sesine yansımıştı. "Sana dokunmaya bile çekiniyorum..."

Della yarı aralık gözlerle adamın yüzünü süzüyordu. Bu sıcak havada böyle ürpermesi çok ilginçti. Vücudunun okşanmasına karşın, kıpırdamadan durmaya çalışıyordu. Bu çok zordu. Sonunda dayanamadı. O da ellerini kaldırdı. Deniz'in gömlek düğmelerine uzandı. Teker teker çözerken parmaklarının titremesine engel olamıyordu. Sonunda gömleğinin önü açıldı. Onu adamın geniş omuzlarından sıyırdı. Kumaş tertemiz haliye düştü.

"Sen de çok güzelsin!" dedi dürüstçe. Atleti kaslı vücuduna sımsıkı yapışmıştı. Kendi küçük avuçlarını onun kalın kol kaslarında gezdirdi. "Fazla güzel..." Zorlu bir hayatı temsil eden bu kasları okşamak çok zevkliydi. Birkaç ufak tefek yara vardı ama onlar genç kadına itici gelmediği gibi, aksine fazlasıyla seksi geliyordu. Çünkü bir gecede hepsinin nedenini öğrenmiş sayılırdı. Parmak uçları adamın pantolonunun kemerine gitti. Çözüp iki yana açtı. Sonra gözlerini masumca irileştirdi. "Bundan daha fazla.. cesur olamam ben!" dedi gülümsemeye çalışarak.

Deniz de gülümsemişti. Pantolonunun düğmesini çözüp fermuarını indirdi. Sanki o, genç kadından daha heyecanlı gibiydi. Pantolon yere düşünce uzanıp Della'nın elini tuttu. Yavaşça çekip banyoya götürdü. Kocaman banyoya girdiklerinde artık ikisi için de çok geç olduğunu biliyorlardı.

Deniz duşa ait kayar kapıyı açıp çeşmeye uzandı. Sıcak suyun akmasını sağlarken dönüp genç kadına baktı. Della hâlâ itirazsız bekliyordu. İncecik vücuduyla yarı çıplak bir hâlde onun karşısında dursa da utandığını belli etmiyordu. Dik göğüsleri belirsiz bir heyecanla inip kalkıyordu.

Deniz önce kendisi soyundu. Çoraplarını çıkarıp bir kenara attı. Ardından adetini çıkardı. Son olarak iç çamaşırını sıyırdı. O da yere düştüğünde doğruldu ve onun karşısında çıplak durdu.

"O sabah deniz kenarında, sana karşı duyduğum heyecandan bahsetmiştim." Genç kadının gözlerinin içine utanmadan bakıyordu. "Orta yaşlı bir adama nasıl bir heyecan yaşattığını artık net bir şekilde görebilirsin."

Della gözlerini kırptırdı. O sabahki konuşmayı hatırlamıştı. Bakışları geniş göğsünde, seksi kabarıklıklarla dolu gergin midesinde gezindi. Daha da aşağıya kaydı. Artık onun heyecanını gerçekten net olarak görebiliyordu. Tıpkı uzun ve atletik vücudu gibi, o da muhteşem gelmişti gözüne.

Yavaşça sokuldu. Eli usulca uzandı. Avucunun altındaki sertliği hissedince hafifçe sıktı. "Bu benim eserim mi?"

"Hiç şüpheli olmasın..."

"Onun gerginliğini giderecek soğuk bir duş mu düşünüyorsun yoksa?"

"İlk önceliğim değil..."

"Ne yapabiliriz peki?.." Bir eli avucundaki sertliği daha da uyarırken göğüslerini ona doğru yanaştırdı. "Ben de soğuk suyla duş almayı sevmem!" Göğüs

uçlarını hafifçe onun göğsüne sürttü. "Başka bir çare bulmalıyız sanırım..." Avucundakini güçlü bir şekilde okşadı. Tüm enerjisini hissedebiliyordu. Deniz iyice gerilmişti. Genç kadının gözleri aşağıya kaydı. Başparmağı istekli uç kıvrımında gezindi. Hem sert hem de kadife gibi yumuşaktı. "Eğer düşün sonuna kadar böyle kalırsa gerginliği için bireysel bir çaba harcayabilirim." Tüm cesur tavrına rağmen utangaç bir şekilde gülümsedi. "İster mi acaba?"

"Pişman olmayacağın bir öneri mi bu?"

"Ne kadar memnun olacağımı alakalı..."

Deniz gülümsedi. Düşün içine doğru girerken onu da kendisiyle birlikte çekti. "O hâlde çok zaman kaybetmeyelim."

"Dur!" Dudağının kenarını ısırırken eli kendi iç çamaşırına gitti. "Giyeceğim başka bir şey yok! Islanmayın!"

Beyaz elbisesinin altında görünmesin diye incecik, küçük bir iç çamaşırı giymişti. Duş kabininin önündeki ayak havlusu üzerinde çamaşırını sıyrırken adamın açıkça kendisini süzdüğünün farkındaydı. Bu içini daha da büyük bir heyecanla doldurmuştu. Kendi heyecanı onunki kadar fiziksel bir belirginlik taşımasa da fazlasıyla heyecanlıydı. Cinsel olarak bir adamı bu kadar çekici bulabileceğine hayatta inanmazdı.

İç çamaşırını bir kenara bırakırken biraz utanarak karşısında durdu. "İki çocuk annesi bir kadın olduğumu unutma sakın!" diye fısıldadı. Elleri iki yanda biraz endişeyle bekliyordu. Beğenmemesinden çekiniyordu.

Deniz'in cevabı çok rahatlatıcı ve fazlasıyla teşvik ediciydi. "Hayatımda daha güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum!"

Yakan bakışları dolgun göğüslerini ortaya çıkaran ince belinde, her görüşünde bayıldığı yuvarlak kalçalarında gezindi. Deniz kenarında yaşayan bir kadın olarak hâlâ bembeyazdı. Sabah yüzmeleri onun teninin rengini çok değiştirmemişti. Uzun bacaklarında tek bir pürüz yoktu. Gözleri en özel yerine kilitlendiğinde heyecanı daha da arttı. Della da bu bakışın verdiği heyecanla nefesini tutmuştu. Tüm vücudunu görmesine bu kadar rahat bir şekilde izin verdiğine inanamıyordu.

Deniz ona elini uzattı. "Hadi gel!"

Genç kadın bu bakışlar karşısında biraz utansa da onda yarattığı etkinin verdiği o büyük cesaretle, kadın olmanın verdiği o dayanılmaz güçle öne doğru bir adım attı. Elini tutup uysalca kollarına sığındı. Akan suyun içinde bedenini ona yaslarken büyük bir arzuyla dudaklarını uzattı. İlk kez cinsel tecrübe yaşayacak bir kadın gibi kalbi gümbür gümbür atıyordu. Vücudunun her yeri heyecanla sızlıyordu. Bir görev gibi hissetmeden sevişmek ne güzeldi.

37. BÖLÜM AKREPLE YAŞANMAZ

7 Temmuz Salı / 01.52

"İnanamıyorum!" diye rüyada gibi fısıldamıştı, Belen. Gözleri duvardaki yağlı boya tablosundaydı. Eve geleli çok olmamıştı. Bir koltukta oturuyordu. Yanında tabii ki Boran vardı. "Sen ve... Ve baban mı?"

Sessizlik olmuştu. Genç adam bir şey demeden öylece duruyordu. Söylenecek her şeyi az önce söylemişti zaten. Genç kıza kendisi hakkındaki tüm gerçekleri anlatmıştı. Özel yaşamının dışında, uluslararası bir ekibe üye olduğunu, hayatının bazen tehlikeli anları bulunduğunu mecburen itiraf etmişti.

Belen şok olmuştu. Ne düşüneceğini bilemiyordu ancak ilk hissettiği şey korkuydu. Görmeyen bakışlarını tablodan ayırıp ona çevirdi. Boran son derece ciddi bir ifadeyle duruyordu. Babası ve kendisi ile ilgili gerçekleri anlatırken de gayet ciddiydi. Derin gözleri genç kızdan bir saniye bile ayrılmamıştı.

"Demek Akrepler!" Şaka olmadığı çok aşikârdı. "Bunu benden daha ne kadar saklayacaktın?" Sesi gibi şimdi bakışları da kızgındı.

Boran hafif bir nefes aldı. "Saklamak istemezdim. Fakat takdir edersin ki hemen açıklanacak bir şey değil bu! Üstelik devlet sırtı!"

"Biz evlenmeye karar verdik! Bana evlilik teklif etmeden önce bunu açıklamaman daha iyi olmaz mıydı? Birkaç çocuktan sonra mı söyleyecektin yoksa?" Öfkesi artık iyice hissediliyordu.

"O zamana kadar anlardın sanırım."

"Tabii! Birkaç mermi deliği daha veya kırık çıkıktan sonra anlamamak aptallık olurdu. Belki de senin cesedini getirdiklerinde anlardım!"

Boran bir şey demedi önce. Sonra yine üzgünce mırıldandı. "Özür dilirim!"

"Ve böylece seni affedeceğim, öyle mi?" Genç adamın gözlerinin içine bakıyordu. Güzel gözlerindeki öfke pırıltıları onu daha da güzel yapmıştı. "Kıınlığının gizli kalması gerektiğini kabullenmeye çalışsam da yine de bana yalan söylemeni hazmedemiyorum!"

"Sana yalan söylemedim!"

"Doğruyu da söylemedin! Benden gizledin! Bana seçim şansı vermedin! Biz... Biz bir gizemin üstüne mi yuva kuracaktık? Üstelik tehlikeli bir gizem!"

"Uygun bir zamanda sana söyleyecektim!" Boran uzanıp onun elini tuttu. Belen direnmemişti. Genç kızın elini sevgiyle sıktı. "Daha önce söylemem imkânsızdı! İlişkimiz henüz bu gece tam anlamıyla şekillendi! Öyle değil mi? Tam anlamıyla bu gece rayına oturdu. Elbette eşim olarak ne iş yaptığımı bilmem gerekiyordu. Sadece daha uygun bir zamanda ve daha uygun bir dille anlatmayı istedim. Olayların böyle gelişeceğini ve her şeyin bu kadar ani olacağı aklıma gelmemişti."

Belen ne diyeceğini bilemeden ona bakıyordu. Kalbi sızlıyordu. Ona olan aşkı ve içinde büyüyen korkusu arasında küçücük kalbi ezilip acı çeker olmuştu. Duyduklarından sonra böyle hissetmesi normaldi. Boran'ın tehlikeli işi, sakın bir hayat isteyen genç bir kıza göre değildi. Vücudundaki o küçük mermi izleri de bunun deliliydi. Daha ilk günden onun ne tehlikeli bir adam olduğunu anlamış, hatta mafya bile olabilir diye düşünmüştü ama bu duydukları aptalca düşüncelerinin bile çok ötesindeydi.

"Sen şimdi devlet için çalışan bir katil misin?" diye öfkesini pek gizlemeden sordu.

Boran huzursuzca kıpırdandı. Gözleri sıkıntılıydı. "Yaptığım işe bu açıdan bakmamamı tercih ederim. Doğuda savaşıyor ve ülkesi için canını tehlikeye atan bir sürü polis, binlerce asker, özel harekâtçı var. Hiçbirisi katil diye sınıflandırılmaz. Kendimi savunmayacağım, Belen. Bu gördüğün benim! Devletim beni bunun için eğitti. İnsanları öldürmekten zevk almıyorum ve mümkün oldukça bundan kaçınıyorum. Üstelik birçok iğrenç insan için ölüm, çekecekleri cezalara karşılık çok hafif bir bedel olarak kalıyor. Tıpkı Cemil Keskin'in yaptıklarına karşılık hemen ölmemesinin daha iyi olacağı gibi! Fakat gerekirse ülkem için acımasız düşmanlarından daha da acımasız olmakta hiç tereddüt etmem."

Sesi son derece kesindi.

Belen dudağının kenarını ısırıldı. Daha o soruyu sorduğu anda pişman olmuştu aslında. "Özür dilerim..." dedi sonra yavaşça. "Seni yargılamak istemişim. Sanırım gizli işini hazmetmekte zorlandığım için böyle kötü bir şey söyledim. Ülkenin olan sevgini tahmin edebiliyorum. Sevmesen, böyle zengin ve yakışıklı bir adamken, gününü gün edebilecekken hayatını ne diye tehlikeye atacaksın?" Kısa bir duraklamanın ardından yine de ekledi. "Fakat bu senin için korkunç engel değil! Evleneceğim adam için korkmak benim hakkım! Evlendik diye ekipten ayrılmazsın, değil mi?"

Boran ciddi bir sesle yanıtladı. "Hayır..."

Genç kızın başı öne düştü. "Anlamıştım!"

"Şu ana kadar eceli dışında hiçbir Akrep ölmedi!" diye onu rahatlatmaya çalıştı Boran. "Dağlarda savaşıyor ordu mensupları bizlerden çok daha büyük tehlikeler içinde! Hatta Ghost birimi elemanları bile! Biz onlardan daha güven içindeyiz. Sınırlı sayıda özel göreve çıkarız. Her görev ayrıntısı ile planlanır. Sonunda da hiçbir şey olmamış gibi yuvamıza geri döneriz."

"Ya bu geceki olay?"

"Ne var ki bu geceki olayda?" Güven vermek için onun elini yine sıkmış ve gözlerinin içine bakmıştı. "Babam yirmi yıldır bu işin içinde! Birkaç serseri onu durdurabilir miydi? İsteseydi o kulübeye gitmeden çok daha önce adamları yaka paça tutar, polise teslim ederdi!"

"Fakat yine de tehlikedelerdi! Ya adamlar kumsalda arkalarından gelip kafalarına birer tane sıksalardı? Ya otelimize gelip bizim de yanınızda olduğumuz bir anda sizlere ateş açsalardı? Berkin seninleyken başına bir iş gelseydi?" Boran sessizdi. "Üstelik baban annemi bilerek tehlikeye attı! Onların inlerine kadar gitmesi aptalca değil miydi? Annem de yanındaydı!"

"Babamı hafife alma, Belen! O her şeye karşı hazırlıklıdır. Her şeyi planlı yapmıştır eminim ve annenin kılına zarar verecek hiçbir şeye izin vermez!"

Genç kız yutkundtu. Elini onun güçlü elinden geri çekti. Kucağında diğer eliyle kavuşturdu. "Bunu kabullenemem ben! Binde bir ihtimal bile olsa annemin hayatı tehlikedeydi. Öyle değil mi?"

"Babamın öğrenmesi gereken şeyler vardı. Çete liderinin adını ve yirmi altı masumu öldüren adamların onlar olduğunu, geniş bir organizasyona dâhil olduklarını öğrendi. Çok akıllıcaydı bence! Telefonları, özel eşyaları polise gitmeden bizim elimize geçti."

"Onlar için hiç mi endişelenmedin sen?"

"Hayır! Zaten her şey bittikten sonra haberimiz oldu."

"Fakat hâlâ onları arayan birileri olabilir. Kim bilir hangi otelde saklanıyorlar."

"Babam saklanmaz, Belen! Oradaysa bir amacı vardır."

"Annem bunlara alışık değil! O sakın bir hayatı olan özel bir kadın! Korkudan ne hâle geldiğini düşünsene!"

"Dediğim gibi... Babam onu korur! Ben de seni ve kardeşini korurum!"

"Berkin evde bile değil! Aklıma binlerce saçma sapan düşünce geliyor. Ya adamlar gidip kardeşimi bulur, onu rehin alırlarsa..."

"Bu adamlar o kadar detaya giremezler. Sizinle aramızda bir bağ kuracaklarını bile sanmam. Onların istedikleri sadece babam. Eminim dün gece beni de görmüşlerdir ama önemsemediklerine göre amaçları belli. Babamı ele geçirip Cemil Keskin'in yerini öğrenmek istedikleri çok açık."

Belen onun gözlerine bakmamaya çalışıyordu. Bakarsa eğer, onu hemen affedebileceğini biliyordu. Fakat bu yeni gelişmelerle, bu korkuyla ve bu derin endişeyle nasıl yaşayabilirdi? İçinde patlamaya hazır bir bomba vardı.

"Baban o adamları öldürdü mü?"

Boran hafifçe başını eğdi. "Evet..." dedi yavaşça. "O adamlar Cemil Keskin'in konvoyuna saldırdıkları anda, o kadar insanı katlettiklerinde hepsi ölüm fermanlarını imzalamışlardı."

"Hepsini yok mu edeceksiniz?"

"Eğer vücudun bir uzvu kangren olmuşsa kesmek gerekir! İşte bu da bizim işimiz." Genç adamın yüzü çok ciddi idi. "Belen!" dedi yavaşça. "Eğer... Eğer vazgeçmek istersen anlarım. Nişanı bozmak istersen sesimi çıkarmayacağım. Karar sana kalmış!"

Genç kız bu ağır sorumluluğun altında hafifçe irkildi. Dişlerini sıktı. Parmağındaki pırıltılarla dolu yüzüğe gözleri kaydı. Sıkıntılı bir şekilde onu diğer elinin parmakları ile ovalayıp durduğunun farkında bile değildi. "Tarihin en kısa nişanlılığı olacak bizimkisi o zaman..." dedi ağır ağır. Sesi artık ağlamakliydi. Gözlerinin içi dolmuştu.

Boran da hafifçe irkilmişti. Kaşları çatıldı. "Yani?" diye sordu onun gözlerini görmeye çalışarak.

"Yani..." diyerek derin bir nefes çekti Belen ciğerlerine. Başını kaldırıp ona baktı. Nemli gözleri öfkesini kaybetmiş olsa da acıyla doluydu. "Sen... Sen hiçbir zaman hayalimdeki adam olmadın. Hiç senin gibi bir adamı düşlemedim. Sen benim tüm kimyayı bozuyorsun. Senin yanında elim ayağım titriyor. Sana kızayım mı, seveyim mi karar veremiyorum. Çoğu zaman cüretkâr, baskıcı, korkutucusun... Bana göre o kadar farklısın ki saymakla bitiremem. Ben ise öyle bir insan değilim. Gizemli olmanı, kavgacı olmanı, hayata karşı umarsız olmanı, ölümle dans ediyor olmanı sevemem. İşine karşı anlayış göstersem de her gün endişeli bir hayat yaşayamam..."

O susunca dikkatle dinleyen Boran'ın gözleri hafifçe kısıldı. Yanak kasları dalgalanmıştı. Dişlerini içeriden sıktığı belliydi. Yine de bu beklemediği sözler karşısında serinkanlılığını korudu. "Nişanı bozmak mı istiyorsun?" diye sordu dikkatli bir sesle.

Belen'in pürüzsüz yanaklarından bir damla yaş usulca aşağıya süzüldü. Sonra farkında olmadığı bir şekilde, pırlanta yüzüğünü parmağından yavaşça çekip çıkardı. Bir süre baktıktan sonra ona doğru uzattı.

"Özür dilerim..." dedi içli bir şekilde. "Yapamam..." Eli havadaydı. Boran'ın koyu ve ciddi gözleri onun uzattığı güzel yüzüğe kaymadı bile. Doğrudan genç kızın gözlerinin içine yakarcasına bakıyordu. Bu bakışlar âdeta Belen'in yüreğini dağlıyordu.

"Belen..." dedi yavaşça. "Benim için endişelenmeni anlıyorum ama inan ki..."

"Sadece senin için değil..." dedi genç kız onun sözünü keserek. "Kendim için de endişeleniyorum! Olmasını planladığım güzel çocuklarım için! Şu anda... Şu anda bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum." Yüzüğü yine hafifçe öne tuttu. "Al, lütfen!"

"Hiç düşünmeyecek misin?"

"Düşünecek ne var ki? Sen de işinden ayrılmayı düşünmüyorsun!" Diğer elinin tersiyle akan gözyaşlarını silmişti.

“Ya çocuk meselesi?” diye sordu Boran biraz donuk bir sesle.

Belen onu unutmuştu. Gözleri kararsızlıkla doldu bir an. Sonra omuz silk-ti çaresizce. “Bunu o zaman düşünsek... olmaz mı?”

Boran sessizdi. Bakışları bir an bile genç kızın yüzünden ayrılmamıştı. Sanki onu çözmeye, ikna edebileceği bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Sonunda yavaşça ayağa kalktı. Bakışları ancak o zaman parıltılı yüzüğe kaymıştı.

“Yüzük sende kalsın!” dedi düz bir sesle. “Neticede o bir yaş günü hediyesi... Başka bir parmağına takarsın.” Ardından kararlı bir şekilde ekledi. “Ve eğer hamileysen de evlenmekten başka bir şansın olmadığını bilmeni isterim. Yarın öleceğimi bilsem de çocuğumu yaşatma konusunda kararlıyım!”

Kısa bir duraklamanın ardından, uzun ve kararlı adımlarla odadan çıkıp gitti.

Arkasında bıraktığı genç kızın delicesine akan gözyaşlarından, sessiz çığ-lıklarla ağlamaya başladığından haberi bile yoktu. Belen'in narin omuzlarına sanki tüm dünyanın yükü binmişti. Belki gerçekten binse daha dirençli olabilirdi. İnsanın çok sevdiği birisini hayatından uzaklaştırması kadar zor bir yük olur muydu?

38. BÖLÜM

ÖLÜM KAPIDA

7 Temmuz Salı / 02.45

Bahçe içinde tek katlı, depo tarzında bir binaydı. Oldukça büyüktü. Öyle ki içine üç araç sokulmuştu. İçeride soluk birkaç lamba ışığından başka bir şey yoktu. Bir kenara yığılmış temizlik malzemeleri, burasının aynı zamanda depo olarak da kullanıldığının deliliydi.

Bir araç depoya yeni girmiş ve içindeki biri kadın üç kişi kapıları açıp dışarıya çıkmıştı. Bina içinde bekleyen üç kişi de onları karşılamak için etrafı camlarla çevrili küçük bir odadan dışarıya çıkmıştı.

Minibüsten inen kadının telefonu o sırada çalmaya başladı.

Kadın elini kot pantolonunun cebindeki telefonuna atarken kurumuş kanlar da ince uzun parmaklarında görüldü. Kendisine ait değildi bu kanlar. Başka bir adamın, artık ölmüş olan bir ihtiyarla kızının kanıydı. Hızla kuruduğu için peçeteyle çıkaramamıştı. Ellerini yıkayacak vakit de olmamıştı.

Kanlı eli yüzüne değmesin diye dikkatle uzun siyah saçlarını yüzünden itirdi. O anda yüzüne sıçramış birkaç damla kan daha ortaya çıkmıştı. Gözleri ekrandaki yazıya kaydı. Bir isim yerine kısaca *Düzce İş* yazıyordu.

“Alo?”

“*Nihayet!*” dedi karşıdan sakın bir ses. “*Sana bir saattir erişmeye çalışıyorum, Gülbahar! Hangi cehennemdeydiniz? Ne senin ne de Adnan’ın telefonu cevap veriyor!*”

Kadın pek güzel değildi. Dudakları kıvrılıp gülümsediğinde ve siyah gözleri biraz yumuşadığında bile güzelleşmedi. “Necdet Bey...” dedi hafif bir cilveyle. “Bir işe girmiştik. Telefonları kapatıyoruz, biliyorsunuz. Bu saatte bu şerefi neye borçluyuz?”

Neco’nun muhabbet edecek hâli yoktu. “*Bitti mi işiniz?*”

“Bitti!”

“*Veyssel’le birlikte miydiniz?*” Sesi biraz rahatlamış gibiydi. “*Onu bana versene!*”

Kadının incecik kaşları kalktı. Gözleri karşısında duran ağabeyine döndü. Onun da üzerinde tek tük kan damlası vardı. İhtiyarın kafasını bir mermiyle patlatırken etrafa biraz fazla kan sıçramıştı.

"Veysel başka bir işe gitmişti!" dedi gülümsemesini bozmadan. "Gelir birazdan..."

"Hangi işe gitti?"

"Bir adamı kaldıracaklardı. Side tarafındaki gizli evdedirler şimdi."

"Ayrıldığıңызdan beri ondan haber almadın mı?"

"Hayır! Niye?"

"Sen gizli evinizin yerini biliyor musun?"

"Tabii ki!" Gülbahar sonunda biraz merak eder olmuştu. "Ne oldu?"

"Oraya birkaç adam yollamanı istiyorum. Kendisinden haber alınamıyor. Telefonuna da başka bir adam çıkmış ama sakın siz aramayın. Polis olabilir. Belki aramalar dijital takip ediliyordur."

"Sen ciddi misin?" Kadın pek inanmıyor gibiydi. "Tek başına bir adam için dört kişi gittiler zaten!" Karşıdan gelen sessizlik, durumun ciddi olduğunu gösteriyordu. "Eminim basit bir aksilik olmuştur."

"Bilemiyorum... Onu öğrenmeye çalışıyoruz. Verilen işi yapıp yapamadığını öğrenmemiz lazım. Gidip bakın. Sizden haber bekliyorum."

"Tamam... Bir iki saat sürer. Yakın değil."

"Bekliyorum..." diye tekrar etti Neco.

Gülbahar telefonu kapatıp önündeki iki adama işaret etti. Onlar o gece depoda durdukları için yorgun değillerdi. "Hemen Side tarafındaki gizli eve gidin. Bakın bakalım, Veysel orada mı? Dikkatli olun. Çevrede polis veya jandarma görürseniz kulübeye hiç yaklaşmayın. Hemen bana haber verin."

"Bunlar ne olacak?" diye sordu adamlardan birisi. Hepsi birden minibüsün arkasına bakmışlardı. Kanlar içindeki baba kızın cesedi, kurumuş vicdanlarını hiç sızlatmadı.

"Bir yere gidecek hâlleri yok nasılsa! Dönüşte bizim zulaya gömersiniz."

"Tamam..." Adamlar hemen Tofaş marka eski bir arabaya yöneldiler. Bununla dikkat çekmezlerdi.

"Ne olmuş?" diye sordu Adnan. Kız kardeşi gibi o da çirkine yakın bir tipti. Saçlarının önü var olsa da tepeden dökülmüştü. İki kardeşin de biraz etli butlu olmaları, yemeyi sevdiklerini belli ediyordu.

Gülbahar ona durumu camlı bölmede anlatmıştı. Burasını büro olarak kullanıyorlardı. Bir bilgisayar, oldukça yeni deri koltuklar, bir cam sehpa odanın temel malzemesiydi. Dolapların hepsi yeni gibiydi. Büyük bir klima içeriği serinletmişti. Odanın değişik yerlerinde Parlı Temizlik Şirketi'nin logosunu ve ismini taşıyan takvim, kül tablası, kalem gibi eşyalar vardı. Masanın üzerindeki pirinç isimlikte de Veysel'in adı yazıyordu.

Veysel'i kontrol için giden adamlardan haber bekleme aşaması uzun ve gergin oldu. Gülbahar ellerindeki kanı yıkadıktan sonra tabancasını masanın

üzerine bırakıp Veysel'in makam koltuğuna yerleşmişti. Rahat bir tavırla oturmuş olsa da yüzündeki gerginlik açıkça belliydi.

Adnan elindeki sigarasını bitirip kül tablasına bastırdı. Beklerken içmiş olduğu diğer altı sigara izmaritinin yanına bıraktı.

"Niye hâlâ haber gelmedi?" diye kendi kendine söylendi. "Gideli bir saati buldu."

"Ararlar şimdi!" dedi Gülbahar. Diğer iki adam da odanın bir köşesindeki koltuklara oturmuş, uyukluyorlardı. Gözlerini onlarda gezdiren kadın başını iki yana salladı. "Oğlum! Basri! Sezai! Hadi gidin evinize! Uyukluyorsunuz. Şimdi horlayıp durursunuz siz. Kafamızı şişirmeyin. Hadi! Size diyorum!"

Adamlar sanki uyuklamıyorlarmış gibi hemen duruşlarını değiştirdiler. "Bekleriz biz..." dedi birisi. "Haber gelsin, gideriz."

"Karından fırça yeme yine?"

"Anasının yanına gitti o." Basri isimli tıknaz adam burun kıvrırmıştı. "Gelmez inşallah!"

"O kadına nasıl dayanıyorsun, bilmiyorum."

"Kadın güzel!" dedi Adnan da lafa girerek. Sigara paketine uzanmıştı. Yeni bir sigara yakmadan önce mırıldandı. "Bence o kadın buna nasıl dayanıyor diye sormak lazım! Hem çirkin hem cahil!"

Basri sırıttı. "Para nelere kadir..." dedi alayla. Uykusu biraz açılmıştı. "Para kazandığım sürece, o beni Brad Pitt gibi görmeye devam edecek."

"Çok iğrenç!" dedi Gülbahar. Önündeki telefon önce titreyip, ardından çalmaya başlayınca hemen doğruldu. Uzanıp açtı. "Alo?" dedi doğrudan. Dikkatle dinledi. Önce oturuşunu düzeltti. Sonra yüzü bembeyaz oldu. Ardından hafif, acılı bir sesle mırıldandı. "Tamam, onları orada bırakın. Yolda kontrole yakalanabilirsiniz. Yapacak bir şey yok." Allak bullak olmuş bir hâlde telefonu kapattı. Pembemsi yüzünde şimdi tek damla kan kalmamıştı. Bakışlarını ağabeyi Adnan'a çevirdi.

Sigarasından aldığı dumanı havaya üfle en Adnan merakla onu süzüyordu. "Ne olmuş?" diye sordu. "Dayım niye haber vermemiş? İşte sorun mu çıkmış?"

Gülbahar'ın gözlerinden birer damla yaş süzüldü. "Evet!" dedi kısık bir sesle. Sesi acıyla doluydu. Acımasız gözleri irileşmişti. "Hepsi ölmüş..." dedi ağır ağır. Herkesin iyice anlaması için kısa bir süre duraklamıştı. "Veysel dayı ve diğerleri... Hepsi öldürülmüş!"

39. BÖLÜM

TAKIM ELBİSELİ AZRAİL

7 Temmuz Salı / 05.23

Gün ışımaya başlamıştı. Antalya'nın dış tarafında bulunan depoda derin bir sessizlik vardı. Camlı büroda bulunan altı kişi oldukça üzgün ve dahası öfkeliydi. Kulübeye giden iki kişi depoya geri gelmişti. Dört çete üyesinin ölümü ve arkasındaki sır perdesi onları çok etkilemişti.

“Bunu yaparı bulmalıyız!” dedi adamlardan birisi. Ayaktaydı ve masaya yakındı. “Hâlâ inanamıyorum. O manzarayı görmeliydiniz! Dördü de kulübede yere yığılmıştı. Bir çöp gibi! Bakın! Fotoğraflarını çektim!” Elindeki telefonu Gülbahar'a uzatacak oldu ama kadın onu engelledi.

“Gerek yok!” dedi sinirli bir sesle. Şimdilik o görüntüleri görmeye hazır değildi. Bir sürü insanı bizzat öldürmüş canı ruhlı bir kadın olarak, ilk kez böyle bir zayıf vermiş ve nedense etkilenmişti. Üstelik ölenlerden birisi öz dayısıydı.

“Bunu kim yapmış olabilir?” Soruyu soran Adnan'dı. “Kaldırdıkları adam mı?”

“Her kim yapmışsa hepsinin telefonlarını, tabancalarını, hatta kimliklerini de almış.” Kulübedeki manzaranın etkisiyle hâlâ allak bullak bir yüzle duran adamları kendi kendine konuşur gibiydi. “Polisten başka kim kimlikleri alır ki? Soruşturma için tabii!”

Gülbahar sıkıntılı bir nefes aldı. “Aptal! Polis olsa cesetleri orada bırakırmıydı?”

“Ya kim? Belki Necdet biliyordur.”

“Necdet Bey'i aradım. Her kim yapmışsa onun da bu konuda bir tahmini yok. Dayım yola çıkmadan önce, kaçıracakları adamın zengin bir züppe olduğunu söylemişti. Belki de adamın yakın koruması vardı. Kaçırılma işleminden sonra koruması onu arayıp bulmuş olabilir.”

“Adamın adını sana söyledi mi peki?”

“Söylemedi... Bizim burada sessizce beklememizi söyledi. Buraya profesyonel adamlar göndermiş. Öğlene kadar gelirler dedi.”

Konuşma orada birmiş gibiydi. Herkes çekildikleri köşesinde dalgın ve sessizdi. Dakikalar yavaş yavaş, endişe artırıcı bir durağanlıkla ilerliyordu.

"Ben acıktım!" dedi köşesinde sessizce oturan iri yarı bir adam. Kıvırcık saçları ve kendine has kıyafetiyle roman vatandaşlara benziyordu.

Gülbahar olumsuz mânâda başını iki yana salladı. "Dışarı çıkmamıza izin yok. Necdet Bey yerinizde kalın dedi!"

"Gün aydınlanmaya başladı. Öğlene kadar daha çok var. Onlar gelene kadar açlıktan ölelim mi? Hem ne olacak ki? Arabayla iki dakikada gider gelirim. Yakında bir pastane var."

Gülbahar kısa bir duraklamanın ardından başını eğdi. "Peki!" dedi. Onlar da acıkmıştı. Dün öğlenden beri doğru düzgün bir şey yememişlerdi. Cebinden biraz para çıkarıp masanın üzerine attı. "Sezai'yle gidip bir şeyler alın. Ben kıymalı Karaköy böreği istiyorum. Süt de olsun. Çok oyalanmadan geri dönün."

Siparişleri alan iki adam binadan ayrılıp bahçeye çıktılar. Dışarıda bekleyen eski Tofaş'a bindiler. Hava henüz yeni aydınlanıyordu. Deponun bulunduğu yer nispeten sessizdi. Etraftaki tek tük iş yerleri iki saatten önce açılmazdı. Karanlık yerini aydınlığa bırakırken deponun yeşillik bahçesi de ortaya çıkmıştı. Tofaş marka aracı hareketlendiren Sezai bir an durakladı. Frene bastı aniden. Yanındaki adam öne doğru savrulmuştu. Fakat Sezai onun homurdanmasını duymadı bile. Kaşları çatılmıştı ve gözleri belirli bir yöne kilitlenmişti. Sonra homurdanmaya devam eden yanındaki adama döndü.

"Siz Veysel'i bulmak için gizli eve gittiğinizde, minibüsün orada olmadığını söylememiş miydiniz?" diye sordu.

Kıvırcık saçlı adam da bakışlarını o yöne çevirmişti. Şirkete ait kayıp minibüs, depo bahçesinin içinde, bir ağacın altında güzelce park edilmiş bir hâlde duruyordu. Kapıları kapalıydı ve içinde kimse yoktu.

"Evet..." dedi biraz şaşkınca. "Orada yoktu!"

"Peki, bu minibüs şimdi buraya nasıl geldi? Siz getirmediğiniz mi?"

"Ne alaka? Orada yoktu dedim ya!"

"Peki, kim getirdi be adam? Köpek değil bu ya, kendi kendine evine gelsin!"

Kıvırcık saçlı adam tam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki ikisinin de beklediği bir şey oldu. Önce bir vınlama... Ardından açık pencereden sessizce giren amansız bir mermi... Sonra da kıvırcık saçlı adamın şakağına saplanan kurşunun çıkardığı o farklı ses... Etrafa saçılan kan, kemik ve beyin parçaları...

Kıvırcık saçlı adamın başı hızla yana savruldu. Diğer yandan çıkan mermi nin sıçratığı kanlar Sezai'nin üzerine dağıldı. Üstü başı batan Sezai, olanlara inanmadan yanındaki arkadaşına bakıyordu. Başı düşmüş, gözleri açık kalmıştı. Onun çoktan öldüğünü anlamıştı ama yaşadığı şoktan dolayı kıpırdamıyordu. Kocaman olmuş gözlerle olduğu yerde donup kalmıştı. Dehşet içindeydi. Yakından tanıdığı birisinin beyninin böyle dağılmasını ilk kez görmüştü.

Sonra kendisini toparladı. Hemen eli kapıya gitti. Çılgın bir korkuyla gözleri daha da irileşmişti. Öyle ki ayağı takılıp yüzükoyun yere düştü. Hemen toparlanmaya çalıştı. Daha ayağa kalkamadan kafasının arkasına dayanan sert bir şeyle olduğu yerde kilitlendi. Bunun bir tabanca namlusu olduğunu içgüdüsel olarak hissetti. Ellерinin ve dizlerinin üstünde kıpırdamadan duruyordu. Görebildiği tek şey, tabancayı kafasına dayamış olan adamın kaliteli ayakkabıları ve kumaş pantolonuydu.

“Sana birkaç sorum var!” dedi tabancayı tutan gizemli adam. Sesi kalın ve kendine güvenliydi. “Öncelikle içeride kaç kişi olduğunu söyle! Doğru cevap versen iyi olur çünkü toplam yedi mermim var. Sessiz olmamız lazım. Kimseyi uyandırmak istemeyiz.”

Sezai tabancanın altına yaptığı baskıdan dolayı sadece başını sallayabildi. Ucunda susturucu takıldığı çok aşikârdı. Dizlerinin üzerinde dururken, başını kaldırıp adamı görmek istemişti ama adam susturucunun ucuyla hafifçe şakağına vurmuştu.

“Beni görmene gerek yok, dostum. Sadece soruma cevap ver!” dedi adam rahat bir sesle.

Şimdi yine ayakkabılarına bakar pozisyondaydı. “Dört...” dedi fısıltıyla.

“Güzel... Peki, hepiniz aynı çeteden misiniz? Şu Cemil Keskin baskınına katılan?”

“Neden bahsettiğini bilm...”

Tabancanın namlusu şakağına yine sertçe bastırılınca hemen sustu. Terlemeye başlamıştı. Ölüm korkusu bütün vücuduna bir kor gibi yayılmıştı. Tüm organları, ürettiği adrenalinin etkisiyle tır tır titriyordu.

“Söyle hadi! Ankara’daki baskına bu depodaki herkes katıldı mı?”

“Gerçekten bilmiyorum!” Adam ağlamaya başlamıştı. “Yemin ederim...”

Namlu alnından bir an için çekildi ama ardından küçük bir vızıltı duyuldu. Tabancadan çıkan mermi, Sezai’nin yere dayalı eline yöneldi. Orta parmağını kopararak toprağa saplanmıştı. Acıyla bağırarak oldu ama tabancanın sapı şakağına sertçe vurulunca yüzü yere yapıştı. Acısı gırtlığına düğümlendi.

“Senin yüzünden bir mermim ziyan oldu!” dedi adam ciddi bir sesle. Yanına çömeldi. “Sorularıma doğru cevap versen iyi olur. İçerideki herkes o operasyona katıldı mı?”

Artık gözünün ucuyla adamı görebiliyordu. Uzun boylu, orta yaşlı bir adamdı. Yakışıklı olduğu kesindi. Sert hatlı yüzünde en ufak bir acıma ifadesi yoktu.

“Evet...” dedi Sezai acıyla

“Veysel’in yeğenleri de içeride mi? Özellikle o kadın olanı?”

“Evet...”

"Buna sevindim işte! Onları bulmak için fazladan uğraşmama gerek kalmadı."

"Yalvarırım öldürme beni!" diye inledi Sezai. Ölüm korkusu elinin acısını unutturmuştu.

Adamın gözleri bir an için yerde acıyla kıvranan adamda gezindi. Sonra tabancasını kaldırdı. Doğrudan alnına tuttu. "Kötülüğün de iyiliğin de mutlaka karşılığı vardır, dostum. Hepimiz bir gün gerçeklerle yüzleşiriz. Sen de başına gelenleri hak ettin."

Bakıştılar bir an...

Sezai'nin gözleri korkuyla irileşti. Masum insanlara yaptığı onca kötülüğün ardından, şimdi de kendi cezasını çekeceği o an gelmişti. Bu adam onun Azrail'iydi. Bu kesindi.

Sonra tabancadan sessiz bir mermi daha çıktı.

Sezai'nin başı toprağa sertçe yapışırken açık gözleri hâlâ dehşetle doluydu. Ölümünün farkına bile varamamıştı. Ardından gözlerindeki ışık yavaşça soldu. Aydınlanan yeni günün güzelliğini bir daha asla göremeyecek, bir daha asla kimseye kötülük yapamayacaktı.

Aynı anlarda depodaki camlı bölmede olan dört kişi, sessizce beklemeye devam ediyordu. Can sıkıcı bir sessizlikti. Dışarıda olanlardan habersizlerdi. Sonunda Adnan oturduğu koltuktan kalktı.

"Böyle bir şey yapmadan beklemek çok can sıkıcı!" dedi sinirli bir sesle.

"Ne yapabilirsin ki?"

Adnan kız kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. Odada dolanıp oyalanacak bir şeyler baktı. Bir dergiyi eline aldı ama sonra masaya geri bıraktı. İşte o anda duvara çakılı olan büyük ekrandaki kamera görüntülerini gördü. Binayı çevreleyen sekiz kamera vardı. Hem hırsızlık hem de güvenlik için taktırmışlardı. Gözleri beşinci kameraya gitti.

"Bu aptallar hâlâ gitmemişler mi?" diye söylendi kendi kendine. Eski Tofaş biraz ileride duruyordu. Sağ yanı görünüyordu ve ön sağda oturan adamını hayal meyal seçebiliyordu. "Ne bekliyorlar ki?"

Gülbahar masanın üzerindeki tabancasını olduğu yerde firdöndü gibi çeviriyordu. Çok ilgilenmemişti. "Belki birinin çışı gelmiştir. Giderler şimdi..."

Adnan dikkatini başka bir kamera görüntüsüne çevirdi. "Bu minibüs..." Gözlerini kıstı iyice. "Bu minibüs bizim kayıp minibüs, değil mi?"

"Hangi kayıp minibüs?" Kadın da diğer adamlar gibi kameraya bakmak üzere ayağa kalkmıştı. Sırtları dönük olduğu için hiçbirisi deponun ön kapısından rahatça giren uzun adamı fark etmemişti.

"Dayının o zengin adamı kaçırmak için kullandıkları minibüs..." dedi Adnan. Kaşları çatılmıştı. "Onu buraya kim getirdi ki? Kayıp değil miydi?"

Basri ise başka bir şeye dikkat etmişti. Sekiz numaralı kamera, ön kapıdan içeriye giren bir adamı gösteriyordu. Ancak arkadan vuran ışık yüzünden sadece silueti belli oluyordu. Parmağını ekrana dayadı.

“Bu da kim?” diye sordu yavaşça.

Hepsi birden o görüntüye bakmıştı. Sadece Adnan, ekrana bakacağına doğrudan başını çevirmişti ve gözlerini kapıya doğru dikmişti. Uzun adımlarla yürüyen adamı tanımaya çalışıyordu.

“Bizimkilerden birisi değil!” dedi yavaşça. Hâlâ arkadan vuran ışık yüzünden onu tam olarak göremiyordu. Sonra adamın elindeki susturucu takılmış tabancayı hayal meyal fark etti.

Her şey saniyeler içinde oldu.

Bir mermi cam bölmeyi delip Adnan'ın boynuna saplandı. Diğer iki adam da döndükleri anda, alınlarına yedikleri birer mermiyle köklerinden kesilen ağaçlar gibi yere devrildiler. Gülbahar ise bu manzara karşısında donup kaldı. Önce yerde boynunu tutarak fişkıran kanlara engel olmaya çalışan ağabeyine baktı. Acıyla kıvranıyordu. Sonra yere serilmiş diğer iki ölü adama çevirdi gözlerini. Faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu onlara. Ardından kendine gelip masanın üzerinde bıraktığı tabancasına doğru bir hamle yaptı.

Yabancı adamın tabanca tutan eli hâlâ havadaydı ama ateş etmedi. Cam bölmenin kapısına doğru kararlı adımlarla yürürken gözleri esmer kadındaydı. Onun tabancayı almasını beklerken kapının eşiğine varmıştı bile.

Gülbahar tabancayı zorlukla alabilmişti. Eli korkudan tir tir titriyordu. İki eliyle birden adama doğrulturken içgüdüsel bir şekilde ondan uzaklaşmaya çalıştı. Sırtı duvara yapıştı. Birkaç eski fotoğraf ve başarı belgesi yere düştü.

Karşısındaki adamı hiç tanımiyordu. Hayatında ilk kez gördüğü adamın gözlerindeki ifade ise onun gibi kara yürekli bir kadını bile korkutmuştu. Kurbanının canını alan bir Azrail kadar sakın ve kendinden emin görünüyordu bu uzun adam! Takım elbisesi içinde bildiği katillerden farklıydı.

Kimdi bu?

Aklından saniyeler içinde geçen bu düşüncelerle birlikte parmağı tetiğe asıldı. Ancak karşıdaki adam da ateş etmişti. Diz kapağının altına yediği sessiz bir mermiyle bir bacağı geriye savruldu. Kaval kemiği parçalanmıştı. Gövdesi öne düşerken tabancanın ucu da yere çevriliverdi. Kendi tabancasından çıkan mermi yere saplandı. Ardından âdeta yüzükoyun yere yapıştı. Acıyla çığlık atarken acımasız bakışlı adam yanına varmıştı bile. Kadının yere düşen tabancasını ayağıyla kenara itirdi. Kocaman bir el yüzünü tuttu. Sertçe havaya kaldırdı. Tanımaya çalışırcasına yüzünü inceledi.

Acıyla dolu olsa bile, korkudan delice yaşlarla ılsansa bile, Gülbahar'ın yüz hatları hâlâ ortadaydı. “Evet!” dedi adam. Aklından kameralara yakalanan silik bir görüntü gezinmişti. “Sen o gelinsin...”

Çok basit bir cümleydi.

Ne var ki Gülbahar, onun ne demek istediğini anlamıştı. Gözyaşları daha hızla akmaya başladı.

“Yalvarırım! Öldürme beni!” diye inledi korkuyla.

“Sen öldürdüğün o zavallı askerlere, polislere, diğer masum insanlara acıdın mı?” Adam Gülbahar’ın yüzünü acımasız bir sertlikle ittirdi. Başını çevirip Adnan’a baktı. “Bu da ağabeyin, değil mi?” diye sordu.

Aslında daha içeriye girer girmez, Adnan’ı diğerlerinden ayırmıştı. Adam sırtını duvara dayamış, nefes almaya çalışıyordu. Giyimi kuşamı ötekilere göre daha iyiydi. Gözleri acıdan koyulaşmıştı. Şaşkınlık ve çaresizlik içinde, takım elbiseli adamın sert yüzüne bakıyordu. Olanlara inanamıyor gibiydi. Boynuna bastırduğu elinin kenarından, kan atışına bağlı olarak kan sızıyordu. Teni iyice beyazlamıştı.

“Sen de damat rolü yapan kardeş olmalısın. Veysel sizden övgüyle bahsetti.”

Adnan’ın cevap verecek hâli yoktu. Takım elbiseli adam odanın içinde gezindi. Sonra dönüp masaya gitti. Çekmeceleri karıştırıyordu. Gözü doğrulmaya çalışan Gülbahar’a döndü. “Sana bir iyi bir de kötü haberim var. Kötü haber, ağabeyin birazdan ölecek. Hemen ölmesi işime gelmediği için boynundan vurdum. Azıcık kendisiyle ve yaptıklarıyla yüzleşsin istedim.”

Son açtığı çekmecedeki bir sürü evrak vardı. Eline alıp öylesine göz attı. İşine yarayacak hiçbir şey bulamayınca masanın üzerine geri attı.

Bakışları bu sefer Adnan’a çevrildi. Adam öleceğini anlamıştı. Hâlsizce bakıyordu. Göz kapakları yarı yarıya kapanmıştı. Nefes alışları da hafiflemişti.

“Yaptığımız her şeyin bir bedeli olur. Siz yaptıklarınızın yanınıza kalacağını mı sandınız? Evlerinde hâlâ ağlayan anneler, eşler ve çocuklar var. Onların bedduaları bir gün sizi bulmaz mı sanıyordunuz? Şimdi ölümün karanlık yüzü nasıl bir şeymiş, siz de yakından göreceksiniz.”

Adnan’ın konuşacak hâli yoktu. İstese bile, ağzını doldurup çenesinin kenarından sızan kanlarla konuşamazdı. Gülbahar da zorlukla doğrulup sırtını masanın kenarına yaslamıştı. Adamın cümleleri yüreğini çelik bir pençeyle sıkırmıştı âdeta. Gözyaşları deli gibi akıyordu. Elleri kırılmış bacağındaydı. Canı fena hâlde acıyordu. Gözleri bir yandan da nefes almakta iyice zorlanan Adnan’a kaymıştı.

Uzun adam yanına gelince korkuyla irkildi. Adamın kocaman eli, yine kendisine doğru uzanmıştı. Yüzünü korumak istercesine elini kaldırdı. Oysa adamın amacı başkaydı. Eğilip kadının pantolon cebinden kabarıklığı gözükken telefonunu çekip aldı. Sonra başı öne kayan, nefes alışları kaybolmaya yüz tutmuş Adnan’a doğru gitti. Bir an onu seyretti.

“Vücudunu saran soğuğu hissedebiliyor musun? En kötü rüyanda böyle bir şey hissetmiş olabilir misin?”

Tabii ki bir cevap beklemiyordu. Eğilip onun da üzerini hızla karıştırdı. Pantolon cebinden telefonunu bulduktan sonra doğruldu. Ekran kilidi yoktu. Kadınınkinde ise bir şifre vardı.

“Şifren ne?” diye sordu sakince.

“45... 54” dedi kadın.

Adam şifreyi yazıp kontrol etti. Çalışınca başını salladı. “Güzel!” Telefonları ceketinin cebine attı. “Bunlar bende kalacak. Peki, şimdi söyle bakalım... Bu gece için sizi kimin tuttuğunu biliyor musun?”

“Hayır...” Sesi fısıltı gibiydi. Hatta yalvarır gibi.

“Köse diye birisini tanıyor musun?”

“Hayır! Yemin ederim tanımıyorum.”

“İyi düşün...” Sesi zaten ona pek inanmadığını gösteriyordu.

“Veysel dayı tanıyordu...” Kadın acı içinde nefes almaya çalıştı. “Sadece o konuştu. Yemin ederim... ben tanımıyorum. Kim olduğunu bilsem hemen söyledim.”

“Ankara’daki Cemil Keskin operasyonuna kimin vasıtasıyla katıldınız?” Kamera görüntülerinin kaydedildiği bilgisayara yöneldi. “Sizi kim yönlendirdi?” Ne yaptığını bilen bir şekilde bilgisayarı karıştırıp kaydı durdurdu. Sonra içinde kendisinin de bulunduğu son görüntülerin hepsini sildi. Fişini çekip bilgisayarı devre dışı bıraktı. “Cevap ver!”

“Necdet... Necdet diye bir adam...”

“Öyle mi?” Dikkati yine ona çevrilmişti. Yeniden Gülbahar’a yaklaştı. “Kimdir bu Necdet? Ne iş yapar?”

“Hiç görmedim!” Susturuculu tabanca alınına doğrultulunca yine ağlamaya başladı. “Yemin ederim... görmedim. Sadece telefonla görüştük.”

“Rehberinde var mı?”

“Düzce İş diye kayıtlı...”

“Doğru mu söylüyorsun?”

“Yemin ederim...”

“Bu kadar çok yemin etme! İnanırcılığı kalmıyor!” Tabanca tutan elini önünde kavuşturmuştu. Birkaç saniye düşünceli gözlerle ayakta durup kadını izledi. Sonra hafif bir nefes aldı. “İyi haberi sen sormadın ama ben söyleyeyim... Genellikle kadınları öldürmem. Senin kadar adı olsalar da!.. Yaşamana izin vereceğim. Bu ayakla ömür boyu sakat dolaşacaksın ne yazık ki! Ayrıca buradan çıktığım anda polislerin geleceğini söyleyebilirim. Bizzat kendim gelmelerini sağlayacağım. Uzun yıllar hapiste kalacağına eminim. Özellikle içerideki minibüste bulunan zavallıları gördüklerinde kendini savunman imkânsız olacak. Gizli evinizdeki cesetleri bulmaları ve Veysel’le sizin kirli akrabalık ilişkilerinizi çözmeleri de zor olmaz. Gerisi çorap söküğü gibi gelecektir. Se-

nin gibileri konuşturmayı çok iyi bilirler. Sonra da cezaevinde keyifli yıllar geçirirsin."

Gülbahar daha da ağlamaya başlamıştı. Başına gelecekleri hayal bile edemiyordu.

Uzun boylu adam bakışlarını Adnan'a çevirdi. Adamın nefes alışları sonunda bitmişti. Boynundaki damardan, kalp atışlarına bağlı olarak fışkıran kan da durmuştu. Gözlerinin ferisi sönmüş bir hâlde yere bakıyordu. Son olarak, boynundaki mermi deliğini tutan eli yavaşça aşağıya kaydı. Kendi kanıyla dolmuş zemine düştü. Artık ölmüştü.

Adamın gözleri acımasızca bakıyordu. Gözünün önünde gelinlikli bir kadın ve damadın hayali gezindi. Elindeki makineli tüfekle pusuya düşürdükleri zavallı görevlilere acımasızca ateş ediyorlardı. Üstelik gülümsüyorlardı. Çok uzaktan çekilmiş kamera görüntülerinde bunu açıkça görmüştü.

Ayağıyla yerdeki tabancayı Gülbahar'a doğru itti. Çok yakınına değil, biraz sürünme mesafesinde bırakmıştı. Arkasından ateş etmesini istemezdi.

"Ya da kendi işini kendin bitirirsin!" dedi donuk bir sesle. "Hapsedilmekten iyi olabilir..."

40. BÖLÜM İKİNCİ BONUS

7 Temmuz Salı / 07.25

Deniz otel odasına girdiğinde, Della hâlâ derin derin uyuyordu. Hiç ses çıkarmadan kapıyı kapattı. Aynı sessizlikle üzerindeki kıyafetleri de çıkarıp iç çamaşırlarıyla banyoya yöneldi. Elini yüzünü yıkayıp odaya geri döndü. Yatağın kenarında durup dakikalar boyunca yatakta yatan güzel kadını seyretti. Yanlamasına yatıyordu. İnce örtü çekici vücuduna dolanmıştı. Yuvarlak kalçaları kısmen örtülüydü. Gözleri sırtının kavisinde, ince uzun bacaklarında gezindi. Ne kadar da güzeldi! Sadece vücudu değil, sadece yüzü değil... Kişilik olarak da çok güzeldi. Onun yanında olmaktan inanılmaz bir haz alıyordu. Yıllar sonra eksik kalan parçası tamamlanmış gibi hissediyordu.

Usulca onun yanına uzandı.

Sanki Della da kendi eksik parçasının geldiğini hissetmiş gibi, sırtını onun geniş göğsüne yasladı. Kalçalarını bir kedi yumuşaklığıyla yanaştırmıştı. Kalın bir kol ince bedenine dolandığında, aradığı güveni bulmuş gibi huzurla derin bir nefes aldı. Adamın kocaman avucu öne kayıp çıplak göğsünü sararken memnun bir şekilde dudakları kıvrıldı. Tabii bunun farkında değildi. Deniz'in neredeyse üç saattir yatakta olmadığını da fark etmemişti. Onunla sevişmek genç kadını epeyce yormuştu. Alışık değildi. Üstelik yaşadığı stresli anlar vücudunu bitkin düşürmüştü.

Henüz sabahın çok erken saatleriydi. Deniz'in kafası artık rahattı. Bir süre için ciddi bir tehlike beklemiyordu. Depodan ayrılırken oraya gittiği şirket minibüsünü ateşe vermişti. Böylece kendisine ve Della'ya ait olan parmak izleri de yok olmuştu. Polisleri çağırmak için de iyi bir yöntemdi. Biraz yürüdükten sonra yoldan geçen bir taksiye binmişti. Arka koltukta otururken Tahir'i aramıştı. Sabahın körü olmasına rağmen adam hemen zinde bir sesle karşılık vermişti.

"Alo?"

"Tahir, kusura bakma, yine rahatsız ediyorum bu saatte. Sana mesajla gönderdiğim numarayı araştırır mısın? Necdet diye birisine aitmiş. Antalya ekibini organize edip Ankara'ya baskına çağıran adam oymuş."

"Tamam!" demişti Tahir. "En kısa zamanda sana dönerim."

"Acelesi yok. Otele gidip biraz uyuyacağım. Sen de dinlen. Sanırım birkaç saat kafamız rahat olur."

"Peki, görüşürüz..."

Deniz gülümseyerek telefonu kapatmıştı. Bu Tahir hakikaten özel bir adamdı. Bazı Ghost bireyleriyle tanışmıştı.⁴

Hepsi de birbirinden değerli, cesur adamlar olarak karşısına çıkmıştı. Vatanlarını ne kadar çok sevdikleri konusunda zerre kadar kuşkusu yoktu.

Della'ya sarılmış bir hâlde yatan Deniz bir süre uyuyamadı. Yorgunluktan değil, genç kadının onda yarattığı etkiden dolayındı. Burnuna dolan kokusuna bayılıyordu. Saçları dudaklarına değiyordu. Onu öpmemek için kendisini zor tutuyordu. Genç kadının hafif nefesleri, avucunun altındaki diri göğüslerini belirsizce hareketlendiriyordu. Yıllar sonra böylesine özel bir kadın bulmuş olduğu için öylesine mutluydu ki! Sanki bir anda kendisine emeklilik piyangosu vurmuş gibiydi. Yaşlanacağı yılları çok güzel geçireceğine kesin gözüyle bakıyordu.

İnşallah Boran da o tatlı kızla mutlu olurdu. Az gülümseyen, ciddi bakışlı oğlunun bir kızın yanında böylesine farklı olacağını asla tahmin edemezdi.

Hele kendi isteğiyle evliliğe karar vermesi, gerçek bir mucizeydi.

Bilinçsiz bir şekilde avucunu kıpırdattı. Genç kadının göğsünü istemsizce okşarken ona daha da sokuldu. Sonunda mis kokulu saçlarına bir öpücük de kondurmuştu.

Della yavaşça başını çevirdi. Gözleri kapalıydı ama dudaklarında mutlu bir gülümseme oluşmuştu. Üstelik memnun bir sesle mırıldanmıştı. Yanağını Deniz'in dudaklarına uzatırken devamını ister gibiydi. Farkında olmadan amacına da erişti. Yanağında gezinen dudaklar önce kulak memesine, oradan da çok hassas olan boynuna inmişti.

Della bu öpücüklerin keyfiyle hafif bir nefes aldı. Sırtüstü çevrilmesine karşı koymadı. Boynunda gezinen dudaklar göğüslerine indiğinde uykusu artık tamamen açılmıştı. Tüm gece yanında yattığını sandığı Deniz'in yeterince dinlenmiş olduğunu düşündü. Çünkü vücudunun her santimini büyük bir enerjiyle öperken ve okşarken, ilk sevişmelerindeki iştahından hiçbir şey kaybetmemiş gibiydi.

Bir yenisine o kadar hazırdı ki uzun öpücüklerin ve okşamaların ardından bacakları arasına usulca kayan adama hiç itiraz etmedi. Elleri kaslı kollarında sevgiyle gezinirken ona en uygun pozisyonu sağladı. Birkaç saniye sonra sevdiği adamın verdiği keyifli baskıyı hissedince gözleri önce sımsıkı yumuldu. Onca baskının ona hissettirdiği tek şey, aşırı güçlü bir zevkti. Bu zevkin içinde kaybolmadan önce, aklına gelen bir şeyle gözleri aralandı.

⁴ Yazar burada "Kalbim Seni Unurmuşken" isimli romanına gönderme yapmaktadır.

“Yarın...” diye başladı. Deniz duraklamıştı. Ellerinden destek almış, merakla ona bakıyordu. “Yarın eczaneye gitmemiz lazım!” diye ekledi Della.

Deniz onun yüzüne bakarken ne demek istediğini düşünüyordu. “Neden?”

“Ertesi gün hapi almamız gerek!”

Adamın kaşları belli belirsiz havaya kalktı. “Hap mı?” diye sordu merakla.

“Hamile kalma ihtimalimi unuttuk!” dedi genç kadın.

Deniz’in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Hamile kalabilir misin?”

“Tabii ki!” Dudağının kenarını ısırdı. “O kadar da yaşlı değilim!” Sonra o da gülümsedi. “Belli ki sen de değilsin. Enerjin bitmez mi senin hiç?”

Deniz onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Bu yaştan sonra yine ebeveyn olsak ne güzel olurdu, değil mi?” Bu sefer Della şaşkınca ona bakmıştı. “Bakma öyle! Bir anda çok güzel bir fikirmiş gibi geldi.”

“Değil, tabii ki!” dedi Della gülerek. Elleri Deniz’in kollarında, sırtında geziniyordu. Burun kıvırdı hafifçe. “Tamam! Çok harika bir fikir olabilir gerçekten ama bu yaştan sonra komik olmaz mı?”

“Benim için çok anlamlı olur!” dedi Deniz ciddi bir sesle. “Allah’ım bana senden sonra ikinci bir bonus daha verdi, diye düşünürüm.”

“Öyle mi?”

“Evet!”

“Çocukları seviyor musun?”

“Senden olan her şeyi severim ben! Kızını, oğlunu, derdini, hastalığını, üzüntünü ve şen gülüşlerini...”

Della elinde olmadan daha da gülümsedi. Sonra onu kendisine çekti. “Hadi, devam et o zaman!” diye tatlı bir şekilde emretti.

41. BÖLÜM TEMİZ İŞ

7 Temmuz Salı / 13.50

Alan telefonuna uzanan Köse, aramayı sinirli bir şekilde açtı. Ekranı kırılan telefonunun yerine yenisini aldirtmişti. Arayanın kim olduğunu bilmiyordu. Tanımadığı bir numaraydı.

"Alo?"

"Ben Neco..." dedi karşıdaki. Hemen konuya girdi. "*Haberler hiç iyi değil! O yüzden telefon numaramı değiştirdim.*"

"Anlat!" dedi Köse dişleri arasından. İşlerini yönettiği bürosundaki rahat koltuklardan birisine oturmuştu ama esasen hiç rahat değildi. Haber beklemekten yorulmuştu.

"Adamlarım Veysel'e ait temizlik şirketinin deposuna ulaşmışlar. Önü polis kayınıyor. Öğrendikleri kadarıyla, içeride bulunan herkes öldürülmüş."

"Herkes mi?" Şaşırmıştı. Kaşları çatıldı iyice. "İçlerinde Veysel de var mı?"

"O da ayrı bir olay. Veysel ve üç adamı bir kulübede ölü olarak bulunmuşlar. Üstüne çöktükleri Deniz Karadağ da ortada yok. Seninle konuştuktan sonra Gülbahar'ı aramıştım."

"O kim?"

"Veysel'in yeğeni... Ağabeyi Adnan'la birlikte, Cemil Keskin'in kaçırılma operasyonuna katılmıştı. Düğün konvoyundaki gelin ve damat rolünü oynamıştı. Gülbahar, Veysel'in yerini biliyordu ve adamı yollayacaktı. Fakat görünen o ki birileri hem Veysel'in hem de onların yerlerini basmış. İkisi de çok temiz iş... Depodaki altı kişinin beşi tabancayla öldürülmüş. Gülbahar... O da intihar etmiş!"

"Anlamadım? Neden?"

"Ben de anlamadım. Fakat gerçekten tertemiz iş olmuş. Kimlerin yaptığı belli değil. Kameralarda bir görüntü yok, silinmiş. Boğuşma belirtisi yok. Kayıp araç yok. Polis, bahçedeki bir minibüsün yandığı ihbarı üzerine depoya gitmiş. Belki de başka düşmanları vardı, bilemiyorum."

"Sanmıyorum. Bugüne mi denk geldi yani? Bu çok mantıksız."

"Biraz öyle... Bence Deniz Karadağ tek başına değildi. Çevresinde bir koruma ağı kurulmuş olabilir. Öylesine önemli bir adamı tek başına ortaya atarlar mı?"

"Veysel, onun iki kadın ve uzun boylu bir adamla olduğunu söylemişti. Adam onun oğlu, bu kesin. Fakat restorandan tek başlarına çıkmışlar. Yakalamaları da çok kolay olmuştu."

"Peki, ellerinden nasıl kurtuldu? Tek başına bir adam dört kişiyi nasıl kolayca halletti? Ya depodakiler? Bir sürü bilinmeyen var. Sen bu Deniz Karadağ konusunda yanılmadığına emin misin? Onun yerine geçmiş birisi olabilir mi? Özel eğitim almış bir asker mesela?"

Bu çok mantıklıydı ama yanlıştı. Köse sinirli bir harekete saçlarını sıvazladı. "Öyle olsa durum daha anlaşılır olurdu ama öyle değil. Elimizde onunla ilgili her türlü bilgi var. Fotoğraflar yalan söylemez. Bu herif gerçekten Deniz Karadağ! Üstelik beni de tehdit etti o şerefsiz. Veysel'in telefonu onda... Aradığımda o açtı. Öldürülen yirmi altı kişinin intikamını alacağını söyledi."

"Konuştuğun kişi o olsa bile bunu yapması imkânsız! Elli kişi vardı o baskında!"

"Saçmalama! Senin demene göre, şu anda on tanesi nalları dikti bile! Kallan kırk kişiyi bulamasalar da asıl amaçları bana erişmek zaten! Elleri ne gibi deliller olduğunu bilmiyoruz."

"Neyse... Bu işi halledeceğiz! Merak etme! Adamlarım birkaç gün o bölgede kalıp bilgi toplamaya çalışacaklar. Emniyetten de adamlarımızı aktif ettik. Deniz Karadağ, yerin dibine girse bile onu mutlaka buluruz. Tabii, milletvekili tarafından da gelebilecek her türlü yardıma hazırız. Bakarsın Alanya'dan çıkıp başka bir şehre geçmek ister. Kameralarla takibe devam edilsin."

"Sabahtan beri tüm otoyollarda, otogarlarda, tren yollarında takip ediliyor zaten. Adamlarımız nöbet tutuyor. Uçağa binse hemen haberimiz olur. Şimdilik gelen bir bilgi yok. Ya Sinop olayı hakkında bir şey öğrenebildin mi?"

"Evet!" Necdet kısa bir an duraklamıştı. *"Sinop açıklarında öyle bir yat olduğu doğrulandı. Adamların yata yakın bir sahile inmişler ama belli ki çevrede güvenlik önlemleri varmış. Daha yata erişmeden sahilde bir çatışma olmuş. Helikopter pilotu hariç hepsi ölmüş."*

Köse dişlerini sıkırsa da ağzından çıkan ağır küfür, Neco'nun kulağına kadar gitmişti.

"Pilotun bize zararı olur mu?"

"Halledeceğiz..." Neco'nun sesi duygusuzdu. *"Kimse seninle ilgili bir bağlantı kuramaz. Ayrıca Cemil Keskin'in o yatta olmadığını da teyit ettirdim. O bölgede bize çalışan bir komiserimiz var. Yat olayı bir tuzakmış."*

"Yani yerini hâlâ sadece Deniz Karadağ mı biliyor?"

"Evet..."

"Bulun şunu artık!"

"Bulacağız... Boran Karadağ'ın otomobili Alanya içinde bir yerde park hâlinde ama o kadar çok otel ve pansiyon var ki yerlerini hemen bulmanız

imkânsız. Benim adamlarım da bir otele yerleşip etrafı tarayacaklar. Umarım yakında yerlerini tespit ederiz. Sonrası kolay..”

“Dosyasında oğlundan başka bir de kızı olduğu yazıyordu. Doktormuş... Bu doktor hanıma bir ziyaret yapalım. Moda tarafında bir yeri varmış.”

“İlgilenirim...”

“Paradan kaçınma, Neco... Gerekirse Alanya’ya fazladan adam yolla! İçimde bir sıkıntı var. On kişi öldü. Sinop olayı battı. Adam beni tehdit etti. Neyle uğraştığımızı bilmiyoruz.”

“Anlaşıldı... Ben hallederim!” dedi Neco. “Dün gece beraber oldukları o iki sarışını da bulalım hence. Yemek yedikleri bölge bellidir. Kameraları incelesinler. Belki onlardan da ufak bir ipucu çıkar. Her türlü bilgiyi değerlendirmeliyiz.”

Bu Köse’nin aklına gelmemiştir. “Doğru, ona da bakın.”

Telefon kapandığında, Köse koltuğuna yaslanıp başını geriye attı. Gözlerini yumdu. Son olanları aklından geçirmeye çalıştı. Bunları milletvekiline anlatması gerekmiyordu. Henüz zamanı vardı. Birkaç etkili adım daha atıp kontrolü ele geçirebilirdi. Önce Deniz Karadağ’ı bulması gerekiyordu. Çok zor olacağını sanmıyordu. Alanya küçücük yerd. Önünde sonunda bir yerden çıkardı.

42. BÖLÜM YAKIŞIKLI AMA ÖLÜMCÜL

7 Temmuz Salı / 14.15

Deniz Karadağ, yatağın üzerine koyduğu küçük el valizinin fermuarını çekip kapadı. Sonra da alıp yere bıraktı. Gözleri bir an etrafında gezindi. Unuttuğu bir şey olup olmadığına bakıyordu.

Bakışları bir koltukta oturan Della ile karşılaştı. Genç kadın sessizdi. İri güzel gözleri sıkıntılıydı. Yanında oturan Belen de ondan farklı sayılmazdı. Boran ise sırtını balkon pervazına dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde bekliyordu. Yakışıklı yüzünde belirgin bir durgunluk vardı. Bunun sebebini elbette sadece Belen biliyordu. Babası ve kendi annesinin henüz bir şeyden haberi yoktu.

Deniz birkaç adımda Della'nın yanına geldi. Bir eli yumuşakça genç kadının pürüzsüz yanağında gezindi.

"Geri geleceğim!" dedi güven veren bir sesle.

"Gitmen gerekiyor mu? Gerisini polis halletse?" Aslında bu sorunun cevabını biliyordu. Deniz ona bunu bir iki kere açıklamış olsa da yüreği kabullenmek istemiyordu.

"Polisin yapabileceği bir şey yok. Saldırganların kimlikleri meçhul ve... hiç acımaları yok. Sizi yine tehlikeye atamam. Ayrıca bu adamlar teknolojiyi iyi kullanıyorlar. Devlet içinde güçlü bağları olduğunu zaten biliyoruz." Gülmüsedti hafifçe. "Boran burada kalacak ve size göz kulak olacak. Korkmanıza gerek yok."

"Ben senin için endişeleniyorum."

Belen annesi ile Deniz arasındaki yakınlaşmanın önceden de farkındaydı ama bu derece elle tutulabilir, gözle görülebilir olmasına şaşırılmıştı. Dün geceden beri önemli bir ilerleme kaydetmiş gibilerdi. Della'nın bakışlarındaki ışık ve Deniz'in ona olan sevecen tavrı içini burktu. Belki nişanı bozmamış olsaydı aynı ilgiyi Boran da ona gösterecekti. Oysa şimdi çok mesafeli, ilgisiz bir şekilde duruyordu.

"İyi olacağım ben!" dedi Deniz yine sevgiyle. Göz kırptı hafifçe. "Sen çocuklara bizi açıkladın mı?"

Della bir an utangaç bir şekilde dudağını ısırды. Sonra kızına çevirdi bakışlarını.

Belen ne olduğunu anlamak ister gibi bakıyordu. "Ne oldu, anne?" diye merakla sordu. "Başınıza başka bir şey mi geldi?"

Della aniden, mutlu bir şekilde güldü. Yüzü aydınlanmış, olduğundan daha güzel ve genç olmuştu. "Evet!" dedi kızının elini tutarak. "Biz... yani Deniz'le ben sizin gibi evlenmeye karar verdik! Olan bu!" Sesi keyifli di.

Belen hayretle irkilmişti. Gözleri kırıştı anlamak ister gibi.

"Ev-Evlenmek mi?" diye kekeledi.

"Sana daha uygun bir zamanda söylemek istiyordum ama..." Devam etmeyip sustu. Kızının tepkisini anlamaya çalışır gibi baktı. "Kızdın mı?"

Belen yutkundtu. "Hayır! Tabii ki hayır ama biraz... Biraz ani oldu." Sesi hâlâ şaşkıındı.

"Biliyorum ama her şey bir anda gelişti işte."

Belen'in bakışları, ciddi yüzüne rağmen keyifli görünen Deniz'e çevrildi. Buna inanamıyordu. Annesi ve bu tehlikeli uzun adam mı? Fakat her şey gerçek gibi duruyordu! Dün geceden beri kötü bir rüyanın içinde olduğunu umsa da her şey fazlasıyla gerçektir.

Çalan bir telefonla hepsinin dikkati dağıldı. Deniz'in telefonu masanın üstünde melodiyile birlikte titreyirken, Belen ister istemez Boran'a çevirdi gözlerini. Genç adam hâlâ kapıya dayanmış bir hâlde duruyordu. Gözlerinden bir şey anlamak mümkün değildi. Onun bu evlilik planından haberi var mıydı? Çünkü onu saatlerdir hiç görmemişti ve ancak on dakika önce bir araya gelmişlerdi. Evlilik teklifini reddettiğinden beri, içi içini yese de doğru yaptığını biliyordu. Fakat ya annesi?

O bu tehlikeli adamın hayatına girmesine nasıl dayanacaktı? Della kızından bile hassas, ince düşünceli, hayata karşı savunmasız bir kadındı.

Yeniden annesine baktı.

Şu bir gerçektir ki annesi değişmişti. Değişmiş olduğu kesindi. Deniz'in yanında bulunmaktan mutlu olmasının dışında, ondan ve yaptığı işten de gurur duyuyor gibiydi. Endişesine rağmen onu tamamen desteklediği her hâlden belliydi.

Kendisinin aksine!..

"Alo?" dedi Deniz. Herkesin duyması için hoparlörü de açmıştı.

"Deniz abi... Ben Doğan..." diye karşıdan kalın, kendine güvenen bir ses duyuldu. Belen onun gece gördüğü, o uzun adam olduğunu biliyordu.

"Efendim, Doğan?"

"Nasılsınız? Var mı bir sorun?"

"Şimdilik her şey yolunda."

"Güzel... Az önce rapor geldi. Kulübeden aldıklarım incelenmiş. Telefonlarda bir şey yok. İçlerindeki numaralardan Köse ile ilgili bir şey çıkmadı. Tabancalar-dan çıkan kurşunlar kriminalde karşılaştırıldı ve birkaç faili meçhul olayı bu-

lundu. Ayrıca Cemil Keskin baskınında kullanıldıkları da kesinleşti. Gerçekten oradalarmış.”

“Anladım...”

“Bu arada istihbarat, en az on kişilik bir timin Alanya’ya geldiğini öğrenmiş. Kim olduklarını bilmiyoruz ama araştırıyoruz. Sizin için geldikleri kesin. Bir süre ortalıkta görünmeyin. Kameralardan uzak durun. Bunlar başka masum canların ölmesini önemsemeden size erişmeye çalışacaklardır.”

“Ben zaten az sonra buradan ayrılacağım. Boran emniyet için Alanya’da kalacak. Biraz gittikten sonra uzak bir noktada izimi tespit etmelerini sağlarım.”

Doğan bir an düşünür gibi duraklamıştı. “Ankara’ya mı gideceksin?”

“Öyle düşünüyorum. Köse orada... Belki ben yoldayken kim olduğu da tespit edilir. Akrepler benden haber bekliyor.”

“Umarım...” dedi Doğan. “Fakat bence oradan hiç ayrılma abi. Yola çıkman daha tehlikeli olur. İzini bulduktan sonra yolda sana tuzak kurabilirler. Otelden ayrılıp gidebileceğiniz daha sakın bir yer varsa eğer, oraya geçin. Benim biraz işim var ama bir iki saate yanınızda olurum. Birlikte daha güvende olursunuz.”

“Öyle mi diyorsun?” Deniz bir an kadınlara ve sonra oğluna göz atmıştı. Boran onaylar gibi başını eğdi. O zaten babasının tek başına gitmesini pek istememişti.

“Kesinlikle... Henüz bir şey bilmiyoruz. Şimdilik beklemek daha iyi olur. Kendilerini emniyette hissetsinler.”

Deniz kısa bir an düşünmüştü. “Haklısın galiba!” dedi sonra yavaşça. “Henüz ortada bir şey yokken Akrepleri uyandırmanın anlamı yok.”

“Biz de sizinleyiz!” Doğan’ın sesi çok kesindi. “Hepimiz yardım için bekliyoruz.”

“Başınızı derde sokmanıza...” diye başladı Deniz ama Doğan keyifli bir sesle onu susturdu.

“Abi! Dertsiz dostluk mu olur? Senin derdin hepimizin derdi. Hem bize ne yapabilirler ki? Zaten tasfiye etmeye uğraşıyorlar. Hayaleterleri dağıtmayı becerirlerse belki ben de oğlun gibi evliliği düşünebilirim. Annem baskı yapıp duruyor. Neyse, çok vaktinizi almayayım. Bir iki saate görüşürüz.”

Doğan telefonu kapattığında hepsinin bakışları birbirine döndü.

“Bu otelden uzaklaşmalıyız!” dedi Boran.

“Haklısın...” diye onayladı Deniz. “Dikkatli olduk ama yine de yerimizi tespit edebilirler. Otomobilin plaka takibini yaparlarsa bu güzergah ve otelin yeri ortaya çıkabilir.”

“Durumu lehimize çevirebiliriz. Eğer buraya senin için on kişilik bir tim yollamışlarsa, onları herkes için daha emniyetli olan bir yere çekebiliriz. Bir tuzak kurabileceğimizi düşünemezler.”

Baba oğlun kafası sanki aynı şekilde çalışıyordu. “Yandaki arazide buhunan boş binayı mı düşünüyorsun?”

"Evet!" Boran'ın bakışları bir an yanıp söndü. Bu ürkütücü bir ısıltıydı. O artık yakışıklı ve etkileyici bir adamın ötesinde, avı için hazırlanan tehlikeli bir avcıydı. Yıllarca eğitildiği işi yapmaya hazırlanan korkusuz bir savaşçı oluvermişti. "Mehmet Bey ve karısı artık orada oturmuyorlar. Bina bomboş ve çevresi de izole. Anahtarı da bende, arabamda duruyor. Birkaç gün önce incelemek için buradaki avukattan teslim almıştım."

Deniz başını salladı. "Mantıklı... Bu iş kaçarak olmaz. Alanya'ya gidip arabayı almalısın."

Boran başını salladı. "Evet... Arabayı gözetleyen birileri mutlaka vardır. Oradan da seni bulmak umuduyla beni takip edeceklerdir."

"Siz ciddi misiniz?" diye hayretle sordu Belen. Gözleri irileşmişti. İki adamın korkusuz yüzünde gezinen bakışları suçlar gibi oldu. "Gerçekten sizi öldürmeleri için adamlara davetiye mi yollayacaksınız? Duymadınız mı? Doğan Bey on kişilik tim dedi!" İki erkek de sessizdi.

"Belen'e katılıyorum..." dedi Della. "Bu bir intihar olur. Tim dediğine göre, adamlar tam teçhizatlı olmalı. Siz onlara neyle karşı koyacaksınız?"

"Bizim mutfaktaki çatal bıçakları alacaklar bence anne!" dedi Belen öfkeyle. Kalbi acıyordu. Korkudan tüm vücuduna bir titreme yayılmak üzereydi. Sevdği adam için delicesine bir korku duygusu sarmıştı benliğini. "Biz de ravaları kullanırız."

İki erkek yine birbirine baktı. Sonra Deniz sakın bir sesle konuştu. Öncesinde hafifçe gülümsemişti. "Bizim kendi ruhsatlı tabancalarımız var. Siz zaten bizimle olmayacaksınız. Bakın, korkulacak bir şey yok. Biz böyle işler için yetiştirildik. Bir sorun çıkmaz."

"Polise niye haber vermiyorsunuz?"

Boran sözü devraldı. "Neyi haber vereceğiz? Kimi neye inandıracağız? Emniyet de onların kontrolünde olabilir. Çevremiz kalabalıkken baskı altında kalacağız, elimizden bir şey gelmeyecek." Sesi sakın, yakıcı gözleri Belen'in üzerindeydi. "Şu anda avantaj bizim elimizde. Bunu kullanabiliriz."

"Bana çok mantıksız geliyor." Genç kız gözlerini kaçırmıştı. "Anne, sen de bir şey söylesene!"

Della ne diyeceğini bilemez bir hâlde duruyordu. Sonra bakışları Deniz'e çevrildi. Sevdği adamın yüzünü süzdü bir an. Hafif bir nefes aldı. "Ben onlara güveniyorum, kızım!" dedi yavaşça. "Hiçbir erkek sevdiklerini üzecek tehlikeli bir işe gözü kapalı atılmaz!"

Belen dudagının kenarını ısırdı. Oturduğu yerden sinirli bir şekilde ayağa kalktı. "Peki, siz bilirsiniz!" dedi kızgınca. Sesi korku ve endişeden titremişti ama kimse fark etmedi. "Ölmek istiyorsanız öyle olsun. Zaten beni ne ilgilendirir ki? Aramızda bir şey yok."

O hızla odadan çıkınca geride bıraktığı üç kişi bakiştılar bir an. Della'nın kolları kalktı hafifçe. "Aramızda bir şey yok derken, ne demek istedi?" diye mırıldandı. Aslında bu soruyu öylesine sormuş olsa da muhatabı elbette Boran'dı.

Genç adamın yanak kasları hafifçe oynadı. "Size söylemek için fırsat olmadı!" dedi duru bir sesle. "Belen yaptığım işi öğrenince evlenmeyi reddetti."

Sanki ortaya bir bomba atmış gibiydi. Babası belli etmese de Della şaşkınlıkla irkilmişti. "Ne?"

"Tehlikeli bir hayatım varken benimle korku dolu bir evlilik yapmak istemezmiş."

Della yavaşça ayağa kalktı. "Ben gidip onunla..."

"Hayır!" dedi Boran kesin bir sesle. "Konuşmana gerek yok. O haklı! Bunu hepimiz biliyoruz. Bizim gibilerin hayatını herkes kabullenemez. O çok genç ve önünü görmek istiyor. Babamla senin için bir şans var. O emekli olmak üzere ve bu son işi... Önünüzde çok güzel yıllar olacak. Bizim içinse işler daha zor. Belen'e bu aşamada baskı yapmak doğru olmaz. Yıllarca korkup karşılığında beni suçlamasını istemem."

Deniz hâlâ sessizdi. Aklından genç kızın hamile olup olmadığı, zorunlu bir evliliğin onları bu çıkmaza istemeseler de sokabileceği geçmişti. Fakat her ikisi de çocuk değildi. Büyük ihtimalle zaten bu konuyu kendi aralarında konuşmuş olmalıydı.

Belen ise oradan ayrıldıktan sonra önce çalışma odasına gitmişti. Hava çok sıcaktı. Akmaya çabalayan gözyaşlarını serbest bırakmamak için direniyordu. Masasının üzerindeki evrakları öylesine karıştırdı. Bunların çoğunu aslında sabah halledecekti ama Boran'la olan konuşmaları ve nişanı bozmasının ardından hiçbir iş yapmak istememişti. Şimdi de istemiyordu. Akli karışık. Kalbi acıyor, ruhu sıkıntıdan patlıyordu.

Odasından çıkıp bir süre otelin içinde gezindi. Kıyı köşeyi gereksiz yere refiş ediyor, eksikleri ve düzeltilmesi gerekenleri bir kenara not alıyordu. Mutfaka da çıkıp etrafı kolaçan etti. Emine Hanım ve çalışanların isteklerini not aldı. Genç kızın yüzü asık olmasa da bir sıkıntısı olduğu açıktı. Sonunda Emine Hanım dayanamamıştı.

"Sen iyi misin, kızım?" diye sordu anaç bir sesle. Yanına gelmiş, ellerini beline dayamış ve dikkatli gözlerle Belen'in güzel gözlerine bakmıştı.

"Evet..." dedi genç kız gülümsemeye çalışarak. "Niye ki?"

"Canın sıkın gibi..."

"Yok, iyiyim ben." Yine bir gülümseme attı. "Eksilen tabakların yerine yenileri neden gelmedi, Kemal'e bir sorayım. Başka eksiginiz var mı?" Elini telefona atmıştı. Kadının daha fazla konuşmasını engellemek için hemen yardımcı Kemal'i aradı.

On dakika sonra lobiye indiğinde, otelin ön kapısının açıldığını ve içeriye uzun boylu iki adamın girdiğini gördü. Normalde dikkat etmezdi ama adamlar dikkat edilmeyecek gibi değildi ki!

Bir an ürktü. Böylesine yapılı iki adamın Boran ve babasını arayan timden olma ihtimali tüm benliğini korku olarak sardı. Sonra adamlardan birisinin

yeşil gözlerinin kendisine çevrilmesini ve keyifli dudaklarına nazik bir gülümsemenin yayılmasını izledi. Saniyeler içinde, o metruk kulübede gördüğü adamı tanıdı. Yanındaki diğer adam ise saçları biraz tutucu bir şekilde taranmış olan, yakışıklılıkta çok farklı bir etki yaratan ciddi yüzlü birisiydi. İki erkeğin de üzerinde kot pantolon ve yazlık spor tişörtler vardı. Yeşil gözlü olan hemen ondan yana yürüdü. Tam önüne gelince durdu. Koyu yeşil gözleri sanki not vermek istermiş gibi, saliseler içinde genç kızın üzerinde gezinmişti.

Elini uzattı kibarca. "Merhaba..." dedi kalın ama Belen'in telefondan da tanıdığı o güven verici sesiyle. "Adım Doğan... Dün akşam tanışamamıştık ama ben nişanlınız Boran'ın arkadaşıyım!"

Belen yutkundu. Elini kocaman avucunun içine bırakırken, "Ben de Belen..." dedi yavaşça.

"Memnun oldum ve nişanınız için sizi tebrik ederim." Gülümsemesi çok etkileyiciydi. Elini hemen çekti. Belli ki güzel bir kadına dokunma heveslisi sapkınlardan değildi. "Bu da arkadaşım, Tamer..."

Genç kız gözlerini diğer adama çevirdi. Daha evvel bu kadar güzel gözleri olan bir adam görmemişti. Kahverengi gözleri ciddi bir duruluktaydı. Keskin hatlı dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı. Belli ki o da Boran gibi ciddi görünümlü adamlardandı.

Belen'in elini sıkan Tamer, "Ben de tebrik ederim!" dedi başını eğerek.

Her iki erkeğin de gelişmiş kasları bol tişörtlerinden belli oluyordu. Hangi kadın olsa bu gösterişli adamların etkisi altında kalırdı. Yanlarından geçip havuza yönelen iki genç kızın açıkça onlara bakması ve adımlarını yavaşlatması da bu yüzden olmalıydı.

"Teşekkür ederim..." dedi genç kız. Şimdilik nişan konusunu onlarla tartışacak değildi.

"Boran yakınlarda mı?" diye sordu Doğan. O sırada gözleri genç kızın başının üzerinden arkaya çevrilmişti. "Hah, işte geliyormuş zaten."

Belen yana çekilip arkadan gelenlere göz attı. Boran ve babası asansörden çıkmışlardı. Annesi olmadığına göre, o önceden eve gitmiş olabilirdi.

Otelin geniş lobisi, bu iri yapılı dört adamın varlığıyla âdeta küçülmüş gibiydi. Boran onların yanına geldiğinde bir an için duraklamıştı. Doğan'dan önce, yanında duran Tamer'e çevirmişti gözlerini.

İşte o zaman Tamer'in güzel gözleri gerçek bir ışıltıyla doldu. "Selam, eski dost!..." dedi yavaşça.

Boran yerinde çakılıp kalmıştı ama sadece bir saniye... Sonra onun da dudakları kıvrılıp gözleri ışıldadı. "Tamer!" dedi hayretle.

İşte genç kız o anda bu etkileyici adamın, Boran'ın sık sık bahsettiği arkadaşı Tamer olduğunu anladı.

Sonra aynı boydaki iki adam âdeta yeri sarsarak kucaklaştılar. Doğan keyifli bir yüz ifadesiyle onları seyrederken diğerleri ne olduğunu anlamadan bakıyorlardı. Sonra iki erkek ayrılınca gerçek ortaya çıktı.

“Tamer arada sırada bir çocukluk arkadaşından bahsederdi...” dedi Doğan. Gözleri Belen ve Deniz’den sonra Boran’a kaymıştı. “Aranızdaki eski dostluğu kıskanırdım biraz. Sonra seninle ilk tanıştığımızda, bu ülkede çok fazla Boran isminde birisi olamayacağını düşündüm. Aklımda dönüp duruyordu. Tamer’e daha adını ve soyadını söylemeden önce bile seni tarif ettiğimde hemen tanıdı. Başınızın dertte olduğunu söyleyince de gelmek istedi. O yüzden geciktim. Onu havaalanından aldım.”

“Ben seni bir iş adamı sanıyordum.” Tamer’in yüzü yumuşamıştı. “En az on kere buluşup bir şeyler yapmışlığımız var. Çok iyi sakladın doğrusu... Demek Akreplerdensin!”

“Sen de Hayalet misin şimdi?” Boran da biraz şaşkın gibiydi. “Hiç aklıma gelmezdi!”

Tamer omuz silkti. “Birileri bu güzel vatan için bir şeyler yapmalı!”

“Haklısın...” dedi Boran. Bakışları babasına döndü. “Tamer’i hatırladın mı baba? Birkaç kere karşılaşmıştınız.”

Deniz elini uzatıp Tamer’le tokalaştı. “Hatırlıyorum tabii, oğlum.” dedi gülümseyerek. “Seni yine görmek güzel.”

“Benim için de öyle, efendim.” O da Deniz’in güçlü elini sıkıyordu. “İş gücü içinde çok sık görüşmesek de Boran’ı takip ediyordum fakat açık söyleyeyim, zaman içinde onun zengin bir maceraperest olduğunu düşünmüştüm. Şimdi gerçeği bilmek beni çok mutlu etti. Hele karizmatik babasının da bizden olduğunu öğrenmek ayrı bir mutluluk. O çok şanslı! Aklıma bile gelmezdi.” Memnuniyeti ve gururu sesine yansımıştı zaten.

“Gizli kimliklerimizin gereği...” dedi Deniz gülümseyerek. “Tıpkı sizinki gibi...”

“Bir yerde okumuştum!” dedi Doğan keyifli ses tonuyla. “İyi ve özel insanlar bir gün, bir yerde mutlaka bir araya gelirler, diyordu. İki hafta önceki operasyonda Boran’la tanıştığımızda Tamer yanımızda değildi.¹ Fakat Boran’a bakınca sanki karşımda Tamer’i görmüş gibi hissetmişim.”

“Ben onun kadar suratsız değilim!” dedi Tamer gülümseyerek.

Belen erkekler arasındaki diyalogu biraz şaşkınlıkla, biraz hayranlıkla ve biraz da merakla izliyordu. Tamer’in cümlesi üzerine o da hafifçe mırıldandı. “Katılıyorum!” dedi. O da ciddi ve çekici bir adamdı ama genç kızın üzerinde Boran’ın yaratmış olduğu kadar derin bir etki yaratmamıştı. Boran’daki ürkütücü suskunluk onda yoktu. Ve... Ve Boran onun gözünde hâlâ tarif edemediği bir çekiciliğe sahipti. Kalbi onu her görüşünde hâlâ eskisinden beter atmaya başlıyordu.

¹ Yazar burada “Kalbim Seni Unutmuşken” isimli romanına gönderme yapmaktadır.

Genç kızın iğneleyici kelimesi üzerine tüm erkeklerin bakışları ona döndü. Belen durumu toparlamak için tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Karnınız açsa hemen bir şeyler hazırlatayım. Tamer Bey yoldan geldiğine göre açtır ve yorgundur. Birer oda da..."

"Gerek yok!" dedi Tamer. Gayet kibar bir adamdı. "Çok teşekkür ederim ama biz önce bir plan yapıp başınızdaki belayı defetmeliyiz. Bahçede serin bir şeyler içerken konuşmak güzel olurdu."

"Tabii! Siz bilirsiniz." Genç kız biraz rahatlamıştı. On kişilik ölüm timinin karşısında, iki kişi yerine dört eğitimli adamın çıkması elbette çok daha iyiydi.

On dakika sonra erkekler bahçede gölge bir masanın çevresinde oturmuş, kendilerince plan yapıyorlardı. Gerçi çok uzun sürmemişti. Belen onlara dondurma ve soğuk pasta ikramlarıyla birlikte içecek de yollamıştı. Erkeklerin alkol yerine limonata ve vişne suyunu tercih etmeleri ise ilgisini çekmişti. Devlet için canını feda etmeye hazır olan bu adamların alkolden uzak durdukları çok açıktı. Sigara da içmiyorlardı. Demek güçlü fiziklerini bu şekilde disipline ediyorlardı.

Onlar masanın çevresinde plan yaparken genç kız havuzun yanındaki barda oturmayı tercih etti. İşlerine karışmak istemiyordu çünkü adamlarla olursa her şeyi boş verip kaçmalarını önerebilirdi. Oysa ki onlarda öyle bir görüntü yoktu. Gözleri bazen masanın çevresindeki adamlara kayarken, ne kadar pervasız olduklarını düşünüp canı sıkılıyordu. O sırada Della da yanına gelmişti. İki çaresiz kadın birbirlerine hafifçe gülümsediler. Della onun yanındaki bar taburesine oturup gözlerini erkeklere çevirdi.

"Onlar da kim?"

"Saçları dalgalı, beyaz tişörtlü olan, Doğan isimli adam... Diğeri de Boran'ın bize hep bahsettiği Tamer isimli çocukluk arkadaşı... O da devlet için çalışıyormuş."

"Allah Allah!" dedi Della şaşkınca.

"Aynen..." Belen'in canının sıkın olduğu belliydi. "Ölümcül zor işler için manken gibi adamları seçerken devlet ne düşünüyordu acaba?"

Şaka yapmasa da Della gülümsemişti. "Çok şükür ki yardım için gelmişler..."

Belen biraz öfkeyle yutkundu. "Senin bu kadar rahat olmanı anlamıyorum anne!" dedi suçlar gibi. "Onlar sadece dört kişiler! Gerçekten sevdiğin adam için korkmuyor musun? Belki de onu gerçekten sevmiyorsun? Deniz'in iyi bir adam olduğunu ve senin böyle bir ilgiye, sana değer veren bir erkeğe ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama o herhangi birisi değil ki? Hayatı tehlikelerle dolu bir adam! Onun için korkmasan bile kendin için korkmalısın!"

Della barmenden soğuk bir limonata isterken yan gözle ona baktı. Kısa bir duraklamanın ardından kızının sözlerine karşılık verdi.

"Aslında, her şey için korkuyorum..." dedi yavaşça. Dudağını dişlemişti içeriden. "Fakat onu tanıdığımdan beri hayatım zaten hep korkutucu oldu! Hiç yapmam dediğim şeyleri yaptım."

Belen merakla bakınca genç kadın hafifçe kızardı. Aklına evli olmadığı bir adamla, nasıl da tutkuyla seviştiği gelmişti. Tutucu yetişmiş bir Alman için bu epeyce korkutucu olabilirdi. Üstelik korunmamışlardı. Hamile kalabilirdi! Bu yaşta, bebek isteyen bir adam da korkutucuydu. Bunu kendisinin de içten içe istemesi ise ayrı bir olaydı. Otelde ilgili belirsizlikler, geleceklerinin nasıl olacağına dair bilmedikleri de hep korkutucuydu.

"Kayalıkta onunla birlikte yüzmekten başka daha korkutucu ne yaptın ki?" diye sordu Belen masumca. Güzel gözleri merakla açılmıştı.

"Beni bırakıp gitmesi korkutucuydu..." dedi Della kendi kendine konuşur gibi. Limonatasından bir yudum aldı. "Onu özlemem korkutucuydu..." Gözleri dalgın dalgın bakıyordu. O gidince aşk filizleriyle dolu kalbi çok ağrımişti. "Geri geldiğinde ona âşık olduğumu anlamak da çok korkutucuydu. Benim yaşımda bir kadın için aşk ne saçma bir kelime değil mi? Hele böyle ters bir zamanda!"

Belen yutkundu. Annesine olan düşkünlüğü yüzünden onu kaybetmemek için, *evet saçma* demek isterdi ama ne vicdanı ne de annesine olan sevgisi yüzünden bunu yapamadı. Onun yıllarca gerçek mutluluğu hissedemeden yaşadığını geç de olsa fark etmişti.

"Neresi saçma!" dedi ciddi bir sesle. "*İnsan her yaşta âşık olabilir. İnsanın kalbi her yaşta mutluluk ve heyecanla dolabilir. Zaman ne kadar ters olursa olsun, aşk her ortamda filizlenebilir!*"

Della'nın önce şaşkınlıkla irileşen gözleri sonra biraz alayla kısıldı. "Sen benim aşk romanlarımı mı okuyorsun?"

"Okumuyorum ama bilmeyecek kadar da çocuk değilim." Bir eli parmağındaki pırlanta yüzükteydi. Yerinde çevirip duruyordu.

Bunu Della da fark etmişti. "Boran'ın evlilik teklifini kabul etmemişsin?" diye yumuşakça sordu.

Belen hemen elini yüzükten geri çekti. "Evet..." dedi sıkıntılı bir sesle. Sessiz kaldı birkaç saniye. "Korktum..." diye itiraf etti sonra. "Ben senin kadar cesur değilim. Şu adamlara bir baksana! Hiç birisinin parmağında yüzük yok. Bu anormal değil mi?" Durakladı bir an. "Belki de çok normal! Hangi akıllı kadın bu tiplerle evlenir? Hangi akıllı kadın ömür boyu endişe içinde yaşamayı göze alır?"

"Belki de çok âşık bir kadın!" diye karşılık verdi Della.

"Bu daha da kötü!" dedi Belen. Gözleri sebepsiz yere sulanmıştı. "Görüyorsun işte! Kendi tehlikeli hayatları bize bile zarar verecek boyuta geldi. Dün gece az kalsın öldürülecektin!"

Della başını salladı. "Evet..." Ardından içtenlikle gülümsedi. "Fakat inan bana, o yanımdayken tüm korkularım silinip gitti. Bunu sana tarif edemem. Benimkisi körü körüne bir güvendi belki. Kötü bir rüyadan uyanınca rahatlayacağını bilmenin verdiği bir inançtı."

"Rüya değildi..."

"Evet, değildi. Aslında, dün gece en çok neden korktum biliyor musun?" Della geceyi gözlerinin önünde yeniden canlandırmıştı. "O eski evde dört kişinin baskısı altındayken bile Deniz'in rahatlığı korkutucuydu gerçekten!" dedi yavaşça. "Çok sakindi. Adamları çok önceden fark etmişti. Benden tek istediği, ona güvenmemdi. Sonra düşündüm ki sevgi güvenmeyi gerektiriyor. Sonuna kadar inanmayı ve hep sevdiğinin yanında olmayı! Bu ölüm olsa bile! Orada ölebilirdik ve buna kendi adıma hiç üzülmezdim. Sadece sizleri arkamda bırakmak bana ağır gelirdi." Derin bir nefes aldı. "Ölüm her yerde, her an karşımıza çıkabilir, Belen. Birkaç saniye sonra nefes alacağımızın garantisi var mı? O yüzden sevdiklerimizle geçirebileceğimiz her fırsatı çok iyi değerlendirmemiz lazım."

Belen bakışlarını adamlardan kaçırıp yere doğru eğdi. "Senin için demesi kolay! Sevdiğin adam emekli olacak... Hep yanında bulunacak!"

Della biraz mahzun bir şekilde gülümsedi. "Buna inanıyor musun?" diye sordu yavaşça. "Deniz'in emekliliğinin kâğıt üstünde olacağına eminim. Ülkesi ondan ne zaman özel bir şey istese her zaman koşa koşa gidecektir. Canı pahasına yapmaya çalışacaktır. Ve ben... Ve ben bundan hoşlanacağım sanırım. Cesur ve vatansever bir adamın karısı olduğum için gurur duyacağım. Endişelerim, onun gözlerindeki yaşam sevinci ve sevgi pırıltılarıyla hep geri planda kalacak. Bana dönmek için çaba harcayacağını bilmenin huzurunu yaşayacağım."

Belen sulanmış gözlerini annesine çevirmişti. Della'nın da gözleri sulanmıştı. Sessizce bakiştılar. Bir kere daha annesine, göstermiş olduğu cesaretine hayran olmuştu. Kendisini bir korkak gibi hissetti. Evlilik teklifini reddettiği zaman Boran'ın yüzünde oluşan gizli hayal kırıklığını hatırladı. Kuşkusuz o da babası gibi sevmek, tehlikeli hayatına rağmen kabullenilmek istemişti.

Fakat genç kız, annesi kadar cesur değildi ki!

Zorlukla yutkundu. Gırtlığına bir çaresizlik düğümü takılmıştı.

Hayatı tehlikelerle dolu olan adamlar, oturdukları yerden ayağa kalktıklarında ikisi de hafifçe irkildi. Konuşmalarını bu kadar çabuk bitireceklerini düşünmemişlerdi. Neye karar vermişlerdi acaba? Belen'in gönderdiği yiyecekleri ve içecekleri silip süpüren adamlar, sanki tatile gelmiş gibi rahatlardı. Doğan ve Tamer onların yanından geçip otel çıkışına doğru yönelirken, Boran ve babası önlerinde durmuştu. Della hemen sandalyesinden inip Deniz'i karşıladı. Birlikte diğer adamların ardından otel çıkışına yönelirken sessizce konuşuyorlardı.

Belen ve Boran yalnız kalmışlardı. Genç kız ananaslı kokteylinden bir yudum aldı. Gözlerindeki nemi zorlukla gizlemişti. Merakını ve heyecanını da gizlemeye çalışarak genç adama bakıyordu.

"Bıçaklarınıza gerek kalmadı," dedi Boran. Sözlerindeki ince espriye genç kız hiç gülümsemeden bakınca devam etti. "Doğan arabasında bir şeyler getirmiş. Ruhsatlı tabancalarımız da var. Endişeleneceğin bir şey olmayacak."

"Endişelenmiyorum ki zaten!" dedi Belen düz olmasına çalıştığı bir sesle. Sesinin titrememesi için elinden gelen çabayı göstermişti. Oysa kalbi deli gibi çarpıyordu. Tehlikeli bir sona doğru koşulduğunu biliyordu.

Boran hafif bir nefes aldı. Üzüldüğünü belli etmedi. "Tamam... Öyle olsun." Dönüp o da otelden çıkmaya hazırlandı.

"Dur!" Belen dayanamayarak ardından seslenmişti. İçtiği lezzetli şeyden hiçbir tat alamamıştı. O yüzden mermer bankonun üzerine biraz sertçe bıraktı. "Neye karar verdiniz peki?"

"Plan aynı... Ben gidip adamları yandaki boş çiftliğe çekeceğim."

"Sonra?.."

Boran durakladı bir an. "Teslim olacaklarını sanmıyorum." Bu bir çatışmanın olacağı ve çok kişinin öleceği anlamına geliyordu.

"Ya size bir şey olursa?" Bu düşünceyle sesi titremişti. "Sayıca hâlâ sizden üstünler! Niye polise haber vermiyorsunuz? Neden yardım almıyorsunuz?"

Boran hafifçe gülümsedi. "Yardım fazlasıyla geldi zaten. Polisi şimdilik bu işe karıştıramayız." Gözleri bir an diğer adamlara çevrilmişti ama onlar çoktan gözden kaybolmuştu bile. "Gitmeliyim..." dedi yavaşça. "Kendiniz için de endişe etme. Buraya gelmeleri çok düşük bir ihtimal. Yine de Doğan sizin için burada bekleyecek. Emniyetinizi o sağlayacak!"

Belen'in kaşları kalktı. "Hayır!" dedi hemen. "O size yardım etmeli!"

"Ediyor işte... Siz her şeyden daha önemlisiniz."

Bu sefer kesin gidecek gibiydi. Çıkışa doğru dönmüştü. Belen hemen oturduğu tabureden indi. Dayanamamıştı yine. "Boran!" diye yavaşça seslendi ardından.

Genç adam durup merakla ona döndü. Belen önüne kadar gelip başını havaya kaldırdı. Gözlerini gözlerine dikti. Genç adam dikkatle onun ne söyleyeceğini bekliyordu.

"Sakin... Sakın ölmek!" diyebildi Belen.

Ciddi kaşlar hafifçe çatıldı. "Neden?" diye bir ümitle sordu. Alacağı bu cevap çok önemliydi.

Belen yutkundtu. "Trajikomik bir durumun içindeyiz, öyle değil mi? Üvey kardeş olacağız..." Dudakları gülümser gibi hafifçe kıvrıldı fakat o kadar hüznünlü bir gülümsemeydi ki acısı gözlerine vurmuştu. "Tabii şu karizmatik babana da bir şey olmazsa..."

Boran duruşunu dikleştirdi. Yanak kasları hafifçe oynamıştı. “Babam hepimizden daha tecrübelidir. Della için mutlaka geri dönecektir.”

Belen ona benzer bir şey sormak istedi.

‘Ya sen! Sen benim için dönecek misin?’

Fakat dudakları âdeta kilitlenmmişti. Dönüp giden Boran’ın arkasından nemli gözlerle baktı. Onu son görüşü olabileceğini bildiği hâlde neden böyle saçma sapan davranmıştı? Neden onu sevdiğini, hayatı boyunca da seveceğini söylememişti?

43. BÖLÜM TUZAĞA TUZAK

7 Temmuz Salı / 16.12

Doğan ve Tamer, siyah Jaguar marka arabaya doğru gidiyorlardı. Deniz ise otelin çıkış kapısında durup Della'ya dönmüştü. Genç kadının gözleri de onun gözlerine kilitlenmişti. Güzel dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrılmış olsa da bir endişe barındırdığı kesindi.

"Belen'e bir şey belli etmedim ama.." diye başladı genç kadın. "Ama sizin için en az onun kadar korkuyorum."

Deniz içten bir şekilde gülümsedi. O yaşta bir adam için gerçekten çok yakışıklı oluvermişti. İri elini uzatıp onun yanağının kenarından süzülen bir rutam saçı yumuşakça itirdi. Parmak uçları genç kadının yanağının pürüzsüzlüğünde gezindi.

"Korkma!" dedi kesin bir sesle. "Her şey yolunda gidecek."

"Söz mü?" Gülümsemeye çalıştı yine. Ondan böyle bir söz istemesinin saçma olduğunun farkındaydı. "Seni kaybetmeye dayanamam!" diye fısıldadı sonra.

Deniz ona iyice sokuldu. Birkaç saniye aşkla, özlemle bakiştılar. "Kaybetmeyeceksin..." Parmakları ezberlemek ister gibi yanağının pırıltılı dokusunda gezindi. "Geri geleceğim. Birlikte güzel yıllarımız olacak."

Sonra kimseye aldırmadan yavaşça eğildi. Doğan ve Tamer bu hamleyi görünce hemen önlerine dönmüşlerdi zaten. Deniz kollarıyla sardığı genç kadının tedirgin dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Sadece Della bu öpücükteki sevginin gücünü hissedebildi.

Bu özel öpücüğün ardından o da diğer adamların yanına yönelirken, Della birkaç saniye ardından baktı. Aynı anda yanında Boran belirmişti. Bir an babasına, sonra da Della'ya çevirdi gözlerini. Genç kadının yüzündeki minik endişeyi fark etmiş olmalıydı. Her zaman ciddi olan yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

"Onun için endişe etme... Babam diye demiyorum ama o bizim üçümüzün toplamından bile daha tehlikelidir. Üç beş adam onu korkutmaz. Hem onun yanında biz varız."

Della'nın güzel ama endişeli gözleri gülümsemeye çalıştığını belli ediyordu. "Lütfen ona ve kendinize çok dikkat edin. Olur mu?"

"Hiç endişen olmasın. Senin kadar güzel ve tatlı bir üvey annem olması şansını kaybetmek istemem."

Della yutkundu. Gözleri yine nemlenmişti. "Bunu içtenlikle mi söylüyorsun?"

Boran başını eğmişti. "Kesinlikle... Babamın böyle aşkla baktığı bir kadına ben ancak saygı duyabilirim. Onu sana geri getireceğim. Söz veriyorum..."

Della'nın dudakları ümit dolu bir içtenlikle kıvrıldı. "Teşekkür ederim... Sana güveniyorum."

Boran minik bir baş işaretiyle oradan uzaklaştı. Fakat bu hareketi bile kendisine, arkadaşlarına ve babasına olan güvenini belli ediyordu.

Dört adam siyah arabanın arkasında buluştular. Doğan bagajı açmıştı. Altındaki döşemeyi yukarı çekince gizli bölmedeki silahlar ortaya çıktı. Bunlar dört adet susturucu takılmış otomatik tüfekti. Yanlarında bolca da cephane görölüyordu.

"Çok şımarmayın diye bunlardan hemen bahsetmedim. Beylik tabancalarımızdan daha faydalı olacaklarını düşündüm."

Deniz gülümseyerek genç adama baktı. "Nereden buldun bu bebekleri?"

Doğan'ın siyahımsı yeşil gözleri keyifli pırıltılarla doluydu. "Antalya'da özel kuvvetlerde görev yapan bir komiser arkadaşım temin etti."

"Bordo Bereli mi? Savcı Muhsin'in bundan haberi var mı?" Soruyu soran Tamer'di. Karşısında seksi bir kadın varmış gibi, beğeniyle ölüm makinelerine bakıyordu. "Ve Tahir'in..." diye ekledi. Elini uzatıp birisini almıştı. Bagaj kapağını bir gizlenme aracı olarak kullansa bile ne akan trafikte ne de çevrede, elinde tuttuğu şeyi görecektir kimse vardı.

Doğan omuz silkti. "Tahir ne olursa olsun, Deniz abinin yanında olmamız talimatını verdi. Yöntemi bize bıraktı. Savcı Bey de bugün kulaklarının zor duyduğunu, gözlerinin az gördüğünü, ayrıca hiçbir şeyi önemsemeyecek kadar meşgul olacağını söyledi."

"Bak bu güzel işte!"

"Sadece olabildiğince gürültüsüz bir gün istiyormuş. Susturucular o yüzden..." Uzanıp Tamer'in elindeki tüfeği alıp geri bıraktı. "Sonra aşk yaşarsın. Şimdi işimize bakalım."

Plan çerçevesinde Deniz ve Tamer, yandaki boş eve geçmişlerdi. Doğan onları arabasıyla bahçenin içine kadar soktuğu için bagajdan tüfekleri almaları sıkıntı yaratmamıştı. Aracı yeniden hareketlendiren Doğan, yan gözle Boran'a baktı.

"Kadınları niye ben koruyorum, anlamadım! Bence senin görevin bu!" Sesi alaycıydı. "Senin nişanlın, senin cici annen!"

Ciddi yüzü Boran ise Doğan'a kızamıyordu. Bu adamdan gerçek bir dostluk ve sıcaklık titreşimleri alıyordu. Bu alaycı görünümünün altında sevdik-

lerine karşı ciddi bir bağlılığı olduğunu hissediyordu. İçinde bulundukları şu zor durumda bile en ufak bir kaypaklık yapmamıştı. Kendisini çok ilgilendirmeyen bir iş için askerî kariyerini ve hayatını tehlikeye atarak yardımlarına koşmuştu.

"Nişan olmadı..." dedi yavaşça. Gözlerini akan trafikten ayırıp o neşeli yeşil gözlere çevirdi. Siyah gölgeli gözler bir an için kısıldı.

"Sahi mi?" Boran'ın sessizliği üzerine ısrar etti. "Niye?"

Genç adam burun kıvırdı. "Niye olabilir ki?" Hafif bir nefes almıştı ve içindeki ince sızıyı Doğan o anda hissetmişti.

"İşin yüzünden mi?"

"Evet..."

Doğan birkaç saniye sessiz kaldı. Belki de düşüncelerindeki karmaşa yüzünden biraz daha gaza basmıştı. Siyah Jaguar öne doğru atıldı. "Bizler bir kadına göre değiliz..." dedi sonra yavaşça. "Bunu kabullenmek lazım."

Boran düz bir sesle onayladı. "Haklısın..." Yanak kasları dalgalandı bir an. "Yine de... Yine de bir kadını gerçekten sevince ümitlenmeden yapamıyorsun."

Bu önemli itiraf yüzünden ne genç adam utanmıştı ne de Doğan alayla gülümsemişti.

"Tamer de ümitlenmişti," dedi Doğan sıkıntılı bir sesle. "Fettan bir esmere aşık oldu ve onun için tüm dünyasını değiştirmeye karar verdi. Terk edilince de bu sefer gerçekten kendi dünyasını değiştirmek için elinden geleni yapmaya başladı. Adeta hayata küstü. Ölüme çanak tutmasını izlemekten yoruldum."

"Terk mi edildi?"

"Evet... ama bunu sana kendisi anlatsın. Zaten uzun hikâye!"⁶

"Onunla yakın mısınız?"

"Evlerimiz İzmir'de yan yana..."

"Kastettiğim o değildi."

"Neyi sorduğunu biliyorum. Birlikte zor günlerimiz ve yıllarımız oldu. Pek çok kere ölümden döndük. Benim için bir kardeş gibidir. O harika bir insandır." Birden ciddiyetini bozup gülümsedi. Kalın kabuğunun biraz çatlaması onu rahatsız etmiş gibiydi. Sesi yine alaycı olmuştu. "Sen şanslısın işte dostum. Sevinmelisin! Yol yakinken iş bitmiş. Tamer gibi derin bir çukurun dibine de düşebilirdin... Tahir gibi bir sarışının mavi gözlerinde hayatını cehenneme çevirebilirdin... Böyle birkaç tane daha arkadaşım var. Ben hayatımda aşk istemiyorum. Vakti gelince uysal bir kız bulup sade bir hayat yaşamak taraftarıyım."

"Bir süre önce, ben de senin gibi düşünüyordum. Aşk karşına çıktığında sana seçenek sunacak mı sanıyorsun?"

⁶ Yazar burada "Nefretten Sonra" isimli romanına gönderme yapmaktadır.

"Onu tanıyamayacak kadar kör biriyim sanırım. Koşarak bana çarparsa bile anlamam!"⁷

"Sana bol şanslar o hâlde..."

Jaguar hızla ilerliyordu. Konuşmayı uzatmadılar. Kısa süre içinde Alanya'ya girmişlerdi. Boran'ın tarifi üzerine otomobili bıraktığı yerin yakınına kadar gittiler.

"Ben burada ineyim, sen otele geri dön..." dedi Boran. Koyu gözleri daha da koyulaştı. "Belen ve ailesi sana emanet." Farkında değildi ama sesinde genç kıza duyduğu sevginin izleri belirmişti. "Onlara iyi bak."

"Merak etme! Emanetin bende." Sesinde güven verici bir ifadeyle konuşmuştu. Göz kırptı. "Siz de dikkatli olun. Sanırım o sarışın da seni canlı görmeyi tercih eder."

Boran bir şey demeden otomobilden indi. Kendi arabası bir sokak ileride, ücretli bir otoparktaydı. Onu izleyenlerin olduğuna emindi. Gerçekten de arabasına binip otoparktan çıkarken, sokağın karşısında bekleyen araçta oturan bir adam yerinde doğruldu. Dudağından çenesine doğru derin bir kesik vardı. Yanında uyuklayan diğer adamı sertçe dürttü.

"Seyfi, uyan hadi!"

Saçları seyrek olan bir adam irkilerek gözlerini açtı. Uyku sersemi sordu. "Ne oldu?"

"Adam geldi..." Ardından hemen aracın motorunu çalıştırdı. Siyah Audi'yi kaybetmemeye çalışarak takip ederken, konsolda duran telefonu alıp bir yeri aramıştı. "Audi şimdi otoparktan çıktı. Takip ediyoruz," dedi. Kısa bir an karşıdakini dinlemişti. "Tamam, size konum atarım."

Boran ise acele etmeden arabasını sürüyordu. Bir marketin önünde durup oradan yiyecek birkaç şey ve soğuk su aldı. Doğan'a otele gidip hazırlık yapacak kadar zaman kazandırmaya çalışıyordu. Arabasına döndü ve poşetini arka koltuğa bıraktı. Şoför koltuğuna oturmadan önce, yeni aldığı soğuk sulardan bir tanesini açtı. Yarisini bir dikişte bitirirken bir yandan da etrafına öylesine göz atmıştı. Kendisini takip eden beyaz cipi çok önceden fark etmişti. Emin olmak istemişti. Cip yirmi metre kadar ileride durmuştu. Adamların oltaya düştüğü kesindi.

Acele etmeden arabasına binip boşaltılmış eve doğru yöneldi. Diğerleri şimdiye kadar hazırlıklarını tamamlamış olmalıydı. Ölüm timi buraya geldiğine pişman olacaktı.

⁷ Yazar burada "Seni Sevmek İstemedim" isimli romanına gönderme yapmaktadır.

44. BÖLÜM HESAP ZAMANI

7 Temmuz Salı / 17.55

Üç tane siyah minibüs, asfalt yoldan ayrılıp yolun kenarına park etmiş beyaz bir minibüsün arkasına yanaştı. Nizami bir şekilde durdu. Sağ taraflarında sık ağaçlıklı bir arazi vardı. Araziyi çevreleyen duvarın sıvası biraz dökülmeye yüz tutmuş olsa da üzerinden sarkan renkli çiçekler bunu kısmen gizliyordu. Yer yer kopmuş tel örgüler bile yeşilliklerle kaplıydı.

Beyaz cipteki dudağı kesik adam araçtan çıkıp öndeki minibüse yöneldi. Şoför tarafından yanaşıp açık camdan içeriye baktı.

“Burası mı?” diye sordu şoförün yanında oturan adam. Sıcak havaya rağmen siyahlar içindeydi. Kalın bıyığı ve sık saçları bakımlıydı.

“Evet...” Cebinden katlanmış bir fotoğraf çıkardı. Boran Karadağ’ın fotoğrafıydı. “Bu adam on dakika önce içeriye girdi.”

“Tek başına mıydı?”

“Evet... Bir marketten yiyecek bir şeyler satın alıp buraya geldi. Paketleri içeriye taşıdı. Aradığımız diğer adam da burada olmalı. Hatta Cemil Keskin bile burada olabilir.”

Bıyıklı adam tepkisiz bir şekilde bakıyordu. “Bu büyük bir sürpriz olurdu,” diye mırıldandı. Gözleri bahçeye girişi sağlayan paslanmış kapıya kaydı. Raylı kapı kapalıydı. Biraz ileride Lavandel Otel diye bir yerin bahçe duvarı başlıyordu. “İçerisini kontrol edebildiniz mi?”

“Ağaçlıkların içinde iki katlı bir ev var. Sadece o kadarını görebildim. Etraf bomboştu.”

Ön koltukta oturan adam çok düşünmeden elini kulağına götürdü. İleri teknoloji ürünü kulaklığının düğmesine dokundu. “Herkes hazırlansın! Bir dakikaya kadar içeriye gireceğiz,” diye emretti.

“Geceyi beklemeyecek miyiz?” diye sordu yanındaki şoför. O da siyahlar içindeydi.

“Beklememizi istemiyorlar.” Ayakta bekleyen yaralı yüzlü adama çevirdi bakışlarını. “Kapıyı aç...” diye emretti.

Adam hızlı adımlarla bahçe kapısına yöneldi. Raylı kapıyı tutup kenara çekti. Tüm ağır görünümüne rağmen kolay olmuştu. O esnada bıyıklı adam elini telefonuna atmıştı. Bir yeri aradı.

"Alo? Patron?.." dedi sakın bir sesle.

"Çetin..." Ekibin patronu Neco'ydu karşıdaki. "*Buldunuz mu evi?*"

"Evet, şimdi oradayız. Bir dakikaya kadar operasyonu başlatacağım."

"Güzel... Öncelikli hedef, Deniz Karadağ... Onu canlı ele geçirin. Bir şey daha var. Şu iki sarışının adresini sana mesaj attım. Lavandel Otel isimli bir yeri işleten anne kızmış. Onları da bir ziyaret edin. Belki bir şeyler biliyorlardır."

Çetin isimli adamın kaşları hafifçe kalktı. Gözleri yeniden ileriye kaydı. Yol kenarında dikey tabelada yazan yazıyı okudu.

"Bu ilginç işte! Geldiğimiz yer, tam da otelin yanı..." dedi biraz şaşkınca.

"Gerçekten mi?"

"Tabelasını görebiliyorum." Kaşları çatılmıştı. "Bu biraz kafamı karıştırdı."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Tuzak olmasın?"

"Sanmam. Bence taşlar yerine oturuyor. O evde gizlenirlerken bir şekilde yan oteldeki kadınlarla tanışmış olmalılar. Kadınları bulup sorgulayın. Gerekirse alıp götürün. Deniz Karadağ'ın konuşmasına faydaları olabilir."

"Tamam, ben ilgilenirim."

"Dikkatli olun. Arkanızda iz bırakmayın. Sizden haber bekliyorum."

"Tamam..." Çetin şoföre ilerlemesi için işaret etti. Bu arada sadece aramalar için kullandığı ucuz telefonu kapatıp içindeki simi çıkarmıştı. Onu kırdıktan sonra telefonu da minibüsün torpido gözüne attı. Üç siyah cip sessizce bahçe kapısından içeriye süzülüyordu. Her biri çok ilerlemeden bakımsız bahçenin içine dağıldı. Yan kapıları sessizce açıldı. İçlerinden güçlü kuvvetli adamlar seri bir şekilde indi. Her birinin yüzünde profesyonel bir sakinlik vardı. Bahçenin dışındaki akan trafikte olan hiç kimse, içerideki ölüm timinin farkında değildi.

Bir dakika içinde bir düzine adam, çelik yeleklerini giymiş, ellerinde otomatik tüfeklerle komut bekliyorlardı. Tüm tüfeklere susturucu takılmıştı. Kafalarına siyah bereler geçirmişlerdi ama henüz yüzlerine indirmemişlerdi. Gözleri lider konumundaki Çetin'deydi. O da beresini giymişti.

"Emirler belli!" dedi katı bir sesle. "İçeride koruma polisleri veya siviller olabilir. Sizi gören hiç kimse canlı kalmayacak. Eğer Cemil Keskin içerideyse, diğer herkesi öldürün. İçeride değilse, Deniz Karadağ'ı mutlaka sağ ele geçirin. Bana söylediklerine göre, bu adam boş birisi değil. Çok yaklaşmayın. Gerekirse bacaklarından falan vurun."

"Ya oğlu?" diye sordu birisi.

"Ciddi olduğumuzu göstermek için onu öldürebilirsiniz. İstanbul'da kızına da bir operasyon yapılıyor. Oğlu ölürse, kızını da kaybetmemek için tüm bildiklerini söyleyecektir."

Adamlar emirleri net anlamışlardı. Başlarını salladılar.

Çetin, güçlü kuvvetli iki adama bir işaret yaptı. "Siz ikiniz üstünüzü değiştirin. Yandaki Lavandel Orele gideceksiniz. Müşteri gibi davranın. Otelin sahibi iki sarışın kadını bulacaksınız. Onları alıp buraya getirin. Minibüste bekleyin."

Onlar da bu kesin emirler karşısında başlarını sessizce sallamıştı. En az bir doksan boylarında, kırk yaşlarında iki adamdı.

Birkaç saniye sonra herkes askeri berelerini indirince yüzleri görünmez oldu. Sadece gözleri görünüyordu. Çetin de maskesini indirdi. Kendine ait susturuculu otomatik tüfeğinin emniyetini açıp elli metre kadar ileride zar zor görünen eve baktı. Sık ağaçlar eve kadar uzanıyordu. Binanın öbür tarafında ise bir düzlük ve denize uzanan bir patika vardı. Etrafta kimse görünmüyordu.

"Üçlü gruplar hâlinde evi sarın!" diye son direktiflerini verdi. "Hızlı ve çabuk olmalıyız. Gürültü patırtı çıkmasın. Polisi işe karıştırmadan buradan gideceğiz."

Tüm adamların daha önceden bu işleri yapmaya alışık oldukları belliydi. Hemen sessiz ve hızlı adımlarla eve yöneldiler. Üçlü gruplara ayrılmışlardı. İki adam önde ilerlerken diğeri de bir metre arkadan takip edip onları kolluyordu.

Çetin dudağı kesik diğeri adama döndü. "Siz de bu kapıdan girişi engelliyip etrafı kolaçan edin. On dakikaya kadar bizim işimiz bitmiş olur."

Kendisine aşırı güvenli olduğu ses tonundan belliydi. Bir eve girip birkaç kişiyi öldürmek veya rehine ele geçirmek, onun için hiç zor bir şey değildi. Sözlerinin ardından o da hemen eve yönelirken yaralı yüzlü adam bahçe kapısına döndü. Eliyle beyaz araçta bekleyen arkadaşına gelmesi için işaret etti. Seyfi araçtan inip yanına geldiğinde, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"Bu ne ya?" dedi şaşkınca. "Üç minibüs! Kaç kişilerdi?"

"Ben on üç saydım." Sırtı elinde olmadan. Dudağındaki yara beyazlamıştı. "Seyfi? Uğursuz rakam değil mi bu?" diye dalga geçmekten geri kalmamıştı.

"Bunların hepsi, sadece iki kişi için mi?" Bahsettiği Boran ve babasıydı.

"Oğlum! Söz konusu adam... Cemil Keskin! Tabii ki onu kurtarmak için bir ordu gönderecekler. Ankara'daki baskını unuttun mu? Hepimiz oradaydık. Eğer onun kurtarılmasına bu derece yakından yardım ettiğimiz bilinirse, köşeyi döndük demektir."

"Hadi inşallah ya! Peki, biz ne yapacağız?" Gözleri evden tarafa çevrilmişti. Çok bir şey görünmüyordu. Minibüslerin birinden ise iki uzun adam inmişti. Üzerlerini değiştirmişlerdi. Bellerine taktıkları tabancaları gömlek eteğinin altına sakladılar. Sonra hiç konuşmadan yanlarından geçip Lavandel Orele yöneldiler.

"Gelen olursa diye burada beklememizi istediler."

"Bunlar nereye gidiyor peki?"

"Onların başka işleri var." O da önce adamların ardından, sonra da ağaçların arasında kalan eve bakmıştı. Birkaç tim elemanı sessizce ve kolayca içeriye girmişti. Evin kapısı kilirli bile değildi. Ağaçların izin verdiği kadarıyla gördükleri, her şeyin yolunda gittiğini gösteriyordu. Pantolon cebinden bir sigara paketi çıkardı. İçinden bir tane dudaklarına götürdü. Ucuz çakmağıyla yakıp dumanını havaya üfledi. Sonra paketi aç gözlerle bakan diğer adama uzattı. Seyfi hemen beş sigaraya uzanmıştı.

İkisi de sigarasını içerlerken hem evi hem de anayoldan içeriye giriş kapısını gözlüyorlardı.

"Hiç ses yok..." diye mırıldandı Seyfi. "Neler oluyor acaba?"

Eve giren ilk üç kişi de aynı şeyi düşünmüştü. Gerçekten de koca ev epey sakindi. Sadece üst kattan belli belirsiz bir ses geliyordu. İçeride hiç eşya yoktu. Birkaç boş koli ve yere düşmüş, plastik korniş gözüküyordu. Bir de bir bacağı kırık bir sandalye vardı.

İçeriye dikkatle giren tim, bir tehlike ile karşılaşmayınca diğerlerine işaret etti. Gelenler girişteki holden itibaren tedbir olarak sağa sola yayılıp bir an için beklediler. Dikkatle etraflarını dinlediler. Çetin eliyle bir işaret yaptı. Üçer kişi evin soluna, üç kişi sağındaki mutfaka doğru ve diğer üç kişi de üst kata çıkan merdivene yönelmişti. Eski ahşap bir merdivendi. Çok geniş de sayılmazdı. Gıcırdatmamaya çalışarak ilk birkaç basamağı çıktılar.

Çetin tam girişte, kendisine korumalık eden iri bir adamla duruyordu. Kendinden emin bakışları etrafında gezindi. Mutfak olduğu belli olan kısma giren üç adam gözden kaybolmuştu. Solunda kalan üç adam da boş bir odaya giriyorlardı. Bakışları yeniden merdivenlere kaydı. Kaşları hafifçe çatıldı.

İçgüdülerini onu uyarıyordu. Sanki bir şeyler tersti. Bir anda yüreğini bir sıkıntı sarmıştı. Bu evin içindeki insanların taşınmış olduğu belliydi. İki zengin züppenin bu boş evde saklanıyor olması, hatta Cemil Keskin'in burada tutuluyor olması çok da garip değildi. Fakat bir şeylerin ters olduğunu hissedebiliyordu. Hislerinde genellikle pek yanılmazdı.

Mutfak tarafından garip bir ses duyunca başını o yana çevirdi. Sesi hemen tanımıştı. Susturucu takılan bir tüfekten çıkan o hafif sesi nerede olsa tanırırdı. Kendi adamları mı ateş etmişti? Öndeki adamları göremiyordu ama arkadaki adam, göğsüne bir boğa toslamış gibi kapı eşiğine çarpıp yere devrildi.

Çetin ilk anda ne olduğunu anlayamamış olsa da saniyeler içinde yerdeki adamın alnındaki kocaman mermi deliğini ve ölüm şaşkınlığı ile açık kalmış gözlerini görebilmişti.

O da şaşırılmıştı.

"Bu yana!" diye bağırdı.

Kendi tüfeğinin ucunu hemen mutfaka doğrulturken emniyetli bir yer aradı. Ancak etrafta saklanacak tek bir eşya yoktu. Bağırması merdivenlerdeki üç adamın dikkatlerinin dağılmasına sebep olmuştu. Üst katta bir anda Boran

belirdi. Elindeki susturucu takılı tüfekten hızla fırlayan mermiler, merdivenlerin ortasında şaşkınlıkla duraklayan üç adamın üzerinde patladı. Çelik yelekler onları koruyamamıştı. Kimisi boynuna, kimisi de alınına isabet eden mermilere yakalandılar. Bedenleri arkalarındaki duvara kanlar sıçratıp çarptı. Sonra aşağıya doğru merdivenlerden yuvarlanırlarken, cansız bedenleri birbirlerinin üzerine dolandı.

Boş odaya yönelen diğer üç adam da aynı akıbete uğramıştı. Çetin'in bağı-
rışı karşısında dikkatleri dağıldı. Başlarını sesin geldiği yöne çeviremeden elinde makineli tüfek tutan bir adam ortaya çıkıverdi. Tamer'in mermileri arka arkaya namludan fırladı. Tamer, oldukça iyi nişancıydı. Yakın atışta ustaydı. Üçü de kafalarının değişik noktalarından giren birkaç mermi ile yere devrildiler. Tüfek mermileri girdikleri yerde büyükçe bir delik bırakırken, çıktıkları yerler daha kocaman oluyordu. Beyin ve kemik parçaları, yüzlerini örten be-
releri de parçalayan mermiyle birlikte etrafa saçılırken, baskına gelenler basıldıklarının farkına bile varamamışlardı.

Çetin kapıya doğru gerilemeye çalışırken bir tuzağa girdiğini çoktan anlamıştı. Yanındaki koruması da birkaç mermiyle birlikte yere devrildi. Her şey birkaç saniye içinde olmuştu. Soldaki odadan çıkan uzun adamı tanımasa da mutfaktan çıkan adamın Deniz Karadağ olduğunu görmüştü. Merdivenlerin başında, Azrail gibi seri bir şekilde ateş ederek adamlarının kafalarını uçuran kişinin de Boran Karadağ olduğunu hemen anlamıştı.

O da deli gibi otomatik tüfeğini rastgele sağa sola ateşlemeye başladı. Etrafı çevrilmişti ve bu durum kendisi gibi usta bir asker için bile zor bir durumdu. Üstelik şık iş adamı olarak bildiği avlarının âdeta bir yok edici gibi, ustalıkla tüfekleri kullanması içini korkuyla doldurmuştu. Basit, kolay anlaşılır, ölümcül bir korkuydu bu.

Çetin'in çabası hiçbir işe yaramamıştı.

Deniz onun mermilerinden mutfak girişinin ardına saklanıp kurtuldu. Sonra bir anda bir adım öne çıkıp iki el ateş ediverdi. Mermiler bu sefer kafaya değil, Çetin'in bacağına yadı. Hedefini dikkatle seçmişti.

Her iki bacağından da vurulan Çetin, acı dolu bir inlemeyle yere yıkıldı. Otomatik tüfeğin ucunu kaldırıp direnmeye çalışırken, Deniz'in ateşlediği bir mermi elini parçalayarak tüfeğin yere düşmesine sebep olmuştu. Kopuk iki parmak da kanlar içinde yanına dökülmüştü.

Artık acıyla bağıırıyordu...

Ve evin geniş girişinde, ondan başka hiç kimseden ses çıkmıyordu. Tam teçhizatlı, çelik yelekli, siyah giyinmiş adamların hepsi de cansız bir hâlde yerlerde, merdivenlerde yatıyordu.

Çetin kopuk parmaklı sağ elini tutmaya çalışırken acıdan yaşarmış gözlerle doğruldu. Üç uzun adamın, cesetlerin üzerinden atlayarak kendisine yaklaşmasını izledi. Çaresizdi...

Bu şık giyimli adamların herkesi öldürürken kendisini sağ bırakmalarının sebebini elbette biliyordu.

Üç adam yavaşça yürüyüp onun karşısında durdu. Elleri hâlâ otomatik tüfeklerinin tetiklerindeydi. İçeriye girebilecek sürpriz birisi için hazırda bekliyorlardı. Çetin bu duruşu, bu sakinliği, bu bakışları gayet iyi bilirdi. Bunların askeri eğitim aldıkları ve üst düzeyde uyguladıkları o kadar belliydi ki!

Aptal! Nasıl böyle bir tuzağa düşmüştü?

Hayatının bu bomboş evde, son derece basit bulduğu bir görevde sona ereceğine inanamıyordu.

Deniz Karadağ yavaşça yere çömeldi. Uzanıp Çetin'in başındaki bereyi çekip aldı. Gözleri adamın acı dolu yüzünde gezindi. Kendi yakışıklı yüzü ise son derece ciddiydi. Artık düşmanlarının son anlarında gördüğü o ölümcül ifadeye sahipti.

"Burada öleceksin..." dedi birkaç saniye sonra. Sesi insanın kanını donduracak kadar sakindi. Kaşları hafifçe kalktı. "Ölmeden önce bir açıklama yapmak ister misin?"

Ne demek istediği belliydi.

"Cehenneme git!" dedi Çetin zorlukla. Dişlerinin arasından tıslamıştı.

"Ölümünü kolaylaştırabilirim..." Deniz onun sözlerini duymamış gibiydi. Tüfeğinin susturuculu sıcak ucunu adamın terlemiş alnında, yanağının kenarında gezdirdi. "Bana bir iki isim verirsen!"

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim..." derken inler gibi konuşmuştu. "Çünkü hiçbir şey bilmiyorum."

"Tek bir isim bile yok mu aklında?"

"Yok!"

Deniz hiç istifini bozmadan ateş ediverdi. Mermi Çetin'in yanağını çizerek sağ kulağını alıp götürmüştü. Adam acılı bir dana gibi böğürürken yana düştü. Sağlam olan sol elini, sağ kulağına götürürken kıvranmaya başlamıştı.

"Tek bir isim!" dedi Deniz. Kısılmış gözleri acımasızdı. "Çok fazla sayıda canını acıtacak uzvun olduğunu unutma!"

"Bilmiyorum lanet olası!" diye bağırdı Çetin. "Hadi öldür beni!"

"Zaten öleceksin! Hiç değilse son bir delikanlılık yap!" Çetin sessizdi. Acıyla gözlerini yummuştu. "Sen bilirsin!" dedi Deniz. "İşkenceyi sevmem ama söz konusu pisi pisine ölen masum insanlar olunca gözümü bile kırpmam." Tüfeğinin ucunu adamın hayalarına dayadı.

Bu çekilecek bir acı olamazdı. Çetin öleceğini bildiği hâlde öncesinde bu acıyı çekmeye hazır değildi.

"Dur!" dedi inleyerek.

Deniz hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Söyle!"

Çetin gücünü toplayıp acısını gizledi. Biraz pis bir şekilde gülümsedi. "Sadece, sevgilileriniz olan o iki sarışının da öleceğini söylemek istemişim..." dedi son bir cesaretle. "Evet! Sarışınların yerlerini tespit ettik! Adamlarım şu anda yandaki otelde, onların yanında olmalı. Eğer... Eğer buradan sağ çıkmazsam onları öldürürler."

Deniz ve Boran bakıştılar bir an.

Tamer'in de gözleri kısılmıştı. "Doğan oradayken bir ordu bile onlara zarar veremez," dedi ardından.

"Bir otel dolusu insanı da koruyabilir mi?" diye sordu Çetin elini kanayan kulağından çekerken. "Adamlarım önlerine gelen herkesi öldürecek. Ta ki kadınları ele geçirinceye kadar! Sonra da onları öldürecekler. Tabii beni bırakmazsanız!"

Deniz yavaşça doğruldu. Tüfeğinin ucu yere bakıyordu. Yüzü ifadesizdi. "Kaç kişiler?" diye sordu.

Çetin inatla burnunu kaldırmıştı. Suskun bir şekilde baktı. Orada kaç kişi olduğunu söylemek, son blöfünü zayıflatıdı.

"Siz gidin!" dedi Tamer. Gözleri baba oğuldaydı. Öne çıkmıştı. Sesi sert, duruşu gergindi. "Ben bu pislikle ilgilenirim. Benim de sormak istediğim birkaç soru var."

45. BÖLÜM GÜVENLİ LİMAN

7 Temmuz Salı / 18.15

Boran ve babası evin kapısından hızla çıkmışlardı. “Sen plajdan git...” dedi Deniz. Boran başını salladı. Orası daha kestirmeydi. Ardından uzun bacaklarıyla plaja doğru koşmaya başladı. Elindeki otomatik tüfeği bırakmamıştı. Bir yandan da telefonuyla Doğan’ı arıyordu. Ona tehlikeyi haber vermek istiyordu ama telefon karşıdan açılmamıştı. Koşuşunu hızlandırıp ağaçların arasından plaja çıktı. Bir yandan da belki başkaları vardır düşüncesiyle etrafı kolaçan ediyordu.

Deniz de savaş alanına dönen boş evden ayrılıp, koşarak otoyola çıkan kapıya yöneldi. Orada üç siyah minibüsü ve ayakta sigara içen iki adamı görmüştü. Adamlar da onu fark etmişlerdi. Bir an kim olduğunu anlamak ister gibi bakmışlardı. Sonra sigaraları parmaklarından düşerken, elleri otomatik bir şekilde bellerindeki tabancalarına gitti. Koşarak gelen Deniz’in kim olduğunu içgüdüsel bir şekilde hissetmişlerdi.

Ancak göğüslerine giren birkaç sessiz mermi ile boş bir çuval gibi yere yuvarlandılar. Anında ölmüşlerdi.

Deniz bir an cesetlerin başlarında durup etrafı inceledi. Başkaları olup olmadığını kontrol etti. Sonra yerdeki adamlara baktı. İkisinin de gözü açık kalmıştı. Acaba otelde kaç kişi vardı?

Çok oyalanmadan yeniden kapıya doğru koşmaya başladı. Sürgülü kapıyı açmaya uğraşmadan bir maymun gibi ellerinden destek alıp üzerinden atlayıverdi. Ana yolun kenarından Lavandel Otele koşarken, tüfeğini iri gövdesinin yanına siper etmişti. O da bir yandan Doğan’ı arıyordu ama telefona cevap vermiyordu. Canı sıkın ve endişeli bir şekilde otelin cam kapısına geldiğinde kısa bir an durakladı. İçerisini görebiliyordu. Tedbirli olarak cam kapıyı yavaşça itti. Her yer karmakarışık. Yerde yatan birisi vardı. Galiba resepsiyoncu çocuk Burak’tı. Göğsünün üst kenarından tabancayla vurulmuştu fakat yarası ölümcül görünmüyordu. Bir başka yaralı da çıkış kapısına yakın duruyordu. Otel müşterisi olmalıydı. O da kolundan yaralanmıştı. Her ikisinin de başında birkaç kişi duruyordu. Yaralılara yardım etmeye çalışıyorlardı.

Boran ondan birkaç saniye önce bahçe tarafındaki kapıdan içeriye girmişti. Keskin gözleri aynı babası gibi etrafta gezinmiş ve durumu kavramaya çalışmıştı.

Her ikisinin de fark ettiği şey aynıydı. Della ve Belen ortalıkta görünmüyordu. Doğan da!

Diğer resepsiyoncu çocuk endişeyle ayakta duruyordu. Ambulansı aradığı belliydi. Telefonu kapattığında, Deniz'i ve oğlu Boran'ı gördü. Her ikisinin de elinde birer otomatik tüfek vardı. Şaşkın şaşkın bu ölüm aletlerine bakarken bazı müşteriler de bu manzara karşısında korkuya kapılmıştı.

"Sakin olun!" diye bağırdı Boran. "Korkmayın! Biz emniyetteniz. Ne oldu burada?" Bu güven verici seslenişe rağmen bazıları hâlâ korkuyla geri çekilmişti.

Bülent kısa bir duraklamanın ardından baba oğulun yanına gitti.

"Ne oldu?" diye tekrar etti Deniz. O kadar hızla koşmasına rağmen nefesi gayet düzenliydi. Sadece yüreğini saran korkuya hazır değildi. Dışleri kasılmıştı.

Genç çocuk yutkundu. "İki adam geldi otele... Belen Hanım ve Della ablayı sordular. O sırada biz tabancalarını gördük. Yüzleri de pek hayırlı değildi. Polisi arayacağımızı söyleyince işler rayından çıktı. Birden sağa sola ateş etmeye başladılar. Burak'ı vurdular."

"Neredeler şimdi?"

"Belen Hanım'ın evine gittiler..." dedi çocuk üzüntüyle. "Herkesi vuracaklarını söylediler. Yerlerini... Yerlerini söylemek zorunda kaldık."

"Yaralılar için ambulans çağırdınız mı?"

"Evet..."

Deniz daha fazla konuşmadan bahçe kapısına yöneldi. Boran çoktan kapıya atılmıştı bile. İkisi de koşarak dışarıya çıktı. Müşterilerin çoğu deniz kenarında olduğu için bu karmaşanın pek farkında değillerdi. Olanlar da bir kenara sinmiş, endişe ile fısıldaşıyorlardı. Lobiye bile girmeye çekiniyor gibilerdi.

Baba oğul ağaçların arasındaki eve doğru koşmaya başlamışlardı. Evin önündeki çimlik alana çıktıklarında yavaşladılar. Bir felakete karşılaşmanın endişesini yaşıyorlardı. Her ne kadar Doğan'a güveniyorlarsa da ani bir baskına uğramış olabilirlerdi. Üstelik kendileri bile çetenin bu kadınları bulabileceğine pek ihtimal vermemişlerdi. Sadece içleri rahat olsun diye Doğan'ı orada bırakmışlardı.

Eve tedbirli bir şekilde girdiler. İlk saniyede gördükleri şey, holde iri yarı bir adamın cansız bir hâlde yatan oluşuydu. Hayır, bu Doğan değildi. İkisinin de bakışları birkaç metre ileride, salonun girişinde yatan diğer adama kaydı. O da kalbinden vurulmuştu. Can yelekleri olmadığı için yaraları ölümcül olmuştu.

Doğruca geniş salona geçtiler.

Önce Della'yı gördüler. Güzel sarışın, üçlü bir koltuğun kenarına oturmuştu. Yanında Belen vardı ama önünde duran Doğan yüzünden tam gö-

rünmüyordu. Her ikisi de genç kıza doğru ilgiyle eğildikleri için ciddi bir şey olduğunu düşündüler.

Doğan onların gelişini hissetmişti. Şimşek hızıyla belinden çektiği tabancayla döndü ama karşısındaki adamları tanıyınca parmağını tetikten çekip namluyu yere indirdi.

"Belen..." dedi Boran endişeyle. Uzun adımlarla koltuğa ilerlemişti.

"O iyi..." dedi Doğan kenara çekilip. "Sadece küçük bir şok yaşıyor."

Belen'in bakışları yaşadığı şoku belli ediyordu. Gözleri irileşmiş, yaşlarla dolmuştu. Titreyen ellerini kucağında kenetlemişti. Yanına gelen Boran'a baktı kocaman gözlerle.

Della nispeten daha iyiydi. Kızının bu baskın ve ölümler karşısında yaşadığı endişeyi, o hakkıyla yaşayamamıştı. Akli kızındaydı. Ayağa kalkıp yanına gelen Deniz'e sokuldu.

Adam kalın kollarıyla onu sarıp dudaklarını saçlarına gömdü. "İyi misiniz?" diye fısıldadı.

"Evet... Evet, iyiyiz." Gözleri kızına çevrildi. "Sadece Belen biraz sarsıldı. Fakat iyi..."

Boran ise genç kızın önünde durmuştu. Bakışları hızla üzerinde gezinmiş, minicik bir yara bile göremeyince rahatlamıştı. Onun çok korktuğunu ve şok geçirdiğini görebiliyordu. Bakışları yanındaki Doğan'a çevrildi. Adamın yüzü ciddiydi.

"Üzgünüm..." dedi Doğan yavaşça. "Çok ani oldu. Onları vurmak zorunda kaldım. Belen de bundan etkilendi..."

Genç kızın elleri titriyordu. Hafif bir nefes aldı. "İyiyim ben..." dedi yavaşça. Onun da gözleri sevdiği adamın üzerinde gezinmişti. Gömleğinde birkaç damla kan vardı ama miktarına bakılırsa onun vücudundan çıkmıyordu. "Siz... iyi misiniz?" diye sordu yine de endişeyle.

Boran onu o hâlde görünce gerçekten kötü olmuştu. Güzel gözlerindeki korku, yaşadığı şok, genç adamı birden kendisine getirmişti. Belen sabahki sözlerinde haklıydı. Doğan da sözlerinde haklıydı. Kendisi gibi tehlikeli bir hayatı olan adamı hangi kadın kabullenirdi? Böyle bir şeyi hayal etmesi bile saçmalık olmuştu.

"İyiyiz..." dedi yavaşça. Kendine gelmiş olmanın etkisiyle sesi biraz donuk ve hatta sert çıkmıştı. Bir adım geri çekildi. Yüzü bir anda mesafeli olmuştu. Belen için hissettiği endişeyi başarıyla gizlemişti. Hâlbuki o da babasının Della'ya sarıldığı gibi genç kıza sarılmak, avutmak ve onu hiç bırakmayacağını, hep koruyacağını söylemek istemişti.

Tabii bu bir hayaldi!

Oysa Belen de aynı hislerle doluydu. Güvenli bir liman arıyordu. Sığınacak güçlü kollar... Tam da karşısındaydı o kollar! Oysa Boran'ın böyle bir şeye

niyeti olmadığı çok açıktı. Esmer yüzü yine ciddi ve mesafeliydi. Genç kızın iyi olduğunu öğrenince dikkati hemen başka bir şeye kaymıştı.

“Ben otele gidip insanları sakinleştireyim...” dedi bahasına bakarak.

“Ben de geleyim...” dedi Doğan. “Başsavcıyı arayayım da buradaki kargaşaya bir kılıf uydursun.”

İki erkek evden çıktıklarında, Deniz ve Della kısa bir an bakiştılar. Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydılar. Deniz oğlunu tanırdı. Onun için Belen'in artık güzel bir yabancidan başka bir şey olmadığını anlamıştı.

46. BÖLÜM

GERÇEK KAHRAMANLAR

7 Temmuz Salı / 21.55

Ötelde, bahçede ve Belenlerin evinde bir sürü polis vardı. Kimisi karnı topluyor, kimisi de müşterileri ve çalışanları sorguluyordu. Başkomiser Hulki ve bir savcı da evdeydi. Savcı telefonda birisiyle görüşüyordu.

“Elbette, Bakanım...” dedi saygıyla. “Merak etmeyin siz.”

Telefonunu kapatıp cebine attıktan sonra salona geri döndü. Yerdeki cesetler kaldırılmıştı. Koltuğun önüne kadar yürüdü. Ayakta durup oradaki insanları süzdü. Doğan denen *yeşil gözlü dev* de ayaktaydı. Adamın rahatlığı dikkat çekiciydi. Tek başına iki kişiyi beylik tabancasıyla öldürmüştü ama görünüşe göre en ufak bir sıkıntısı yoktu. Onun normal bir vatandaş olmadığını hemen anlamıştı. Bu işlerde çalışan, profesyonel birisi olduğu belliydi. Bakanla konuşması da bunu açığa çıkarmıştı zaten. Doğan Dorukan’ın devlet için çalışan çok önemli birisi olduğunu açıkça belirtmişti.

Tıpkı diğer iki adam gibi...

Baba oğul Karadağlar da çok dikkat çekiciydi. Giydikleri kıyafetler atletik bedenlerini gizleyemiyordu.

“Özel yetkili bir bakan aradı...” dedi erkekleri süzerken. Yüzü ifadesizdi. “Hepiniz kod yirmi altıya dahilmişsiniz.”

Komiser Hulki bir şey anlamadan bakıyordu. O da bu iri yapılı adamların görünümünü karşısında biraz tedirgindi. Bu ilk kez başına geliyordu. Normalde karşısındaki adamların mum gibi durmasına alışkındı. Hele cinayet işlemiş olanlarının... Oysa Doğan Dorukan gayet sakin ve hatta ürkütücü bir şekilde alaycı bakışlara sahipti. Hayatında hiç adam öldürmediği için komiser bu psikolojiyi anlayamıyordu.

“Kod yirmi altı da ne, savcım?” diye sordu. İlk kez duymuştu.

Savcı ona şöyle bir baktı. Sonra açıklama gereği duymadan bakışları yine erkeklerle döndü. “Olay tek taraflı bir husumet olarak kayıtlara geçecek ve dosya kapatılacak.” Diğer üç kişilik koltukta ise anne kız oturuyordu. “Geçmiş olsun!” dedi onlara. “Bir ara imzanız gerekecek. Sizi önceden arar, bildiririm.” Sonra kendisine ait güvenlik güçlerine eliyle işaret etti. “Toparlanın, gidiyoruz. Burada işimiz bitti.”

Yerden cesetler kaldırılalı çok olmuştu. Fotoğraflar çekilmiş, ifadeler alınmıştı. Tüm resmî görevliler giderken kapıdan içeriye Tamer girdi. Sanki iki saat önce yoğun bir çatışmaya giren adam o değilmiş gibi rahattı. Elleri ceplerinde, ciddi yüzü ve inanılmaz güzel bakan gözleri ile bir an odadakileri süzdü. Belen'in rengi biraz yerine gelmişti fakat bakışları hâlâ yaşadığı olayın karmaşasıyla doluydu.

"Geçmiş olsun..." dedi Della'ya. Genç kadın, yanında ayakta duran Deniz'in elini tutmuştu. Âdeta güç alır gibiydi.

"Teşekkür ederim..." dedi nazikçe.

"Hemen gelemediğim için kusura bakmayın." Gözü kısa bir an için yine Belen'e çevrildi. Bu olay onu epeyce sarsmış olmalıydı. "Yapmam gereken işler vardı. Sizlerin iyi olduğunuzu öğrenince onlarla ilgilendim."

"İyiyiz çok şükür."

"Sevindim." Bakışları bir şey demek ister gibi erkeklerde gezindi. "Biraz yalnız konuşabilir miyiz?"

Belen bu sözler üzerine farkında olmadan toparlandı. Gözleri canlandı. "Lütfen bizim yanımızda konuşun. Biz de artık bu olayın içinde olduğumuza göre neler olduğunu bilmek hakkımız!" Sesi inatçı ve kesindi. Güzel gözlerinde şimdi meydan okuyan bir bakış belirmişti.

Deniz ve Tamer bakıştılar bir an. Deniz onaylarcasına başını eğdi.

"Peki!" dedi Tamer. Sonra bildiklerini onlara da anlatmaya başladı. "Baskına buradaki iki kişi ile birlikte on üç profesyonel adam gelmiş. Ayrıca bahçede tim dışından, etkisiz hâle getirilmiş iki adam daha vardı. Sanırım Boran'ın arabasını otoparkta gözleyenler onlardı. Ben siz gittikten sonra tim lideriyle konuştum. Adını ve birkaç şeyi daha öğrendim. Çetin Kılıç isimli bu adam, Ankara'daki baskının planlayıcılarındanmış. Yanındaki adamların hepsi baskındaymış."

"Çetin nerede şimdi?" diye sordu Boran. Evden koşarak çıktıklarında, adamı Tamer'e emanet etmişlerdi.

Tamer öylesine omuz silkti. "Maalesef konuştuktan sonra fazla yaşamadı, öldü!" Sesi oldukça ifadesizdi. Erkeklerin hepsi de biliyordu ki onun ölümü Tamer'in elinden olmuştu. "Başsavcı Muhsin birkaç adam ayarladı. Cesetleri toplayıp geldikleri minibüslerle buradan uzak bir yere götürdüler. Kimse kendiliğinden onları bulmazsa, sabaha isimsiz ihbarla polise haber verecekler. Bu arada, ben minibüsleri inceledim. Çok temiz çalışıyorlar. Hiçbir şey yok. Sadece birinin torpido gözünde bir telefon vardı. Sanırım Çetin'in haberleşme için kullandığı telefondur. Ondan belki birkaç şey çıkar ama ben zaten öğreneceğimi öğrendim."

Erkekler sessizdi. Belen ve annesi de sessizce dinliyordu.

"İş organize eden ikinci büyük baş, Necdet Göçeri diye bir adam. Onu Neco diye çağırıyorlarmış. O da Köse diye birisinden emir alıyormuş. Bunu

zaten Deniz öğrenmişti. Yılanın başı olan bu adamın asıl adını Çetin de bilmiyordu ama Ankara'da bir milletvekili ile bağlantısı olduğunu söyledi. Adı da..."

"Sadullah Tartan, tabii ki!" diye mırıldandı Doğan.

Tamer burun büktü. "Evet, o!"

"Bahsini duymuştum..." dedi Deniz. "Bu durumda yapılacak şey belli. Operasyonun boşa çıktığı öğrenilince Köse denen adam, önünde sonunda milletvekili ile bağlantı kuracaktır. Telefonla değil de yüz yüze görüşmeyi tercih edeceklerdir."

"Çok doğru..." dedi Tamer. "Ben de Tahir ile görüştüm. O bu işe eğilecek. Kim olduğunu mutlaka öğrenir. Hatta gidip açıkça milletvekiline bile sorabilir."

"Ya kızın?" diye sordu Doğan. "Sizi bulduklarına göre onu da bulurlar."

"Doğru... Maalesef o konuda da işler karıştı. Ben onu Almanya'da kongrede sanıyordum. İçim rahatı. Bu akşam Mihrimah bana telefon açtı. Kongre iki ay sonraya ertelendiği için gitmemiş. İstanbul'daymış... Ben de onu hemen Yılmaz'ın yanına gönderdim. Yılmaz onu koruyacaktır." Sesindeki açık güven çok belliydi.

"Daha bitmedi mi yani?" Belen sinirden dudağının kenarını ısırılmıştı. Gözleri Boran'a çevrildi. "Böyle mi devam edecek? Herkes sürekli tehlikede mi olacak?"

Boran çok sessizdi. Normalde de konuşmayı seven bir adam değildi ama bu sefer sanki biraz farklıydı. Nedense Belen'e de pek bakmıyordu. Bunu herkes gibi Belen de fark etmişti. Kendisiyle kısıpık ilgilenmişti ama özel bir ilgi göstermemişti. Gerçi onunla evlenmekten vazgeçmişti. Ne bekliyordu ki?

Fakat bu kadar da çabuk ilgisini kaybetmek, kadın yanını acıtmıştı.

Boran bir şey demedi ama babası Deniz, genç kıza güven veren bir şekilde gülümsedi. "Bundan sonra her şey çorap söküğü gibi gelir. Endişelenme artık. Bir daha buraya gelemezler. Ayrıca bu adamlarla birlikte, Ankara'daki baskına katılanların yarısı ele geçirilmiş oldu. Diğer yarısı da zaman içinde tespit edilecektir."

"Ya siz?"

"Biraz işimiz var ama bir iki gün içinde yine otelinizi satmanız konusunda sizinle tartışmalara başlayabiliriz." Deniz'in sesi şakacıydı.

Otel mi?

Belen garip ki o anda otel için hiçbir şey hissetmiyordu. Hatta artık satmak daha iyi bir fikir gibi geliyordu. Bu otelde çok zorluklar yaşamıştı. Genç kızlığı otel için çaba harcamakla geçmişti. Bu otelde bir adama âşık olmuş ve sonra da onu elinin tersi ile itmişti. Şimdi de bu otelin içinde ölümden kıl payı dönmüşken onun satışı için direnmek o kadar saçma geliyordu ki!

"Ya bu iki gün ne olacak?"

Tamer söze girdi. Gözleri Boran ve babası arasında gitti. "Biz Ankara'ya döneceğiz ama siz gelmeseniz de olur. Köse'nin yeri tespit edilir edilmez tepesine çökeriz. Daha fazla beklersek yeni saldırılar planlayabiliriz."

"Biz de sizinle geliriz..." Boran ilk kez konuşmuştu. "Bu tehlikeli bir operasyon. Sizi bu işte yalnız bırakamayız."

"Boran haklı..." dedi Deniz. "Cemil Keskin sizin değil bizim sorunumuz. Onu saklayarak belayı ben davet ettim. Ülke içinde beklemede olan birkaç Akrep de bize katılacaktır. Ne yazık ki Yılmaz gelemez. Şu anda kızımı emniyetli bir yerde saklıyor."

Kimse Belen'in yeniden beyazladığına dikkat etmemişti. Boran'ın oradan ayrılacak olması zaten can sıkıcıyken bir de tehlikeli adamlarla karşı karşıya kalacaktı. Bu düşünceyle tüm kanı âdeta damarlarından geri çekilmişti. Dişleri sıkıldı. Kalbi bir anda deli gibi atmaya başlamıştı. Korkunun ve üzüntünün verdiği bir gerginlikle yeniden Boran'a baktı.

Bu adamı o kadar çok seviyordu ki onu zerre kadar bir tehlike içinde bile görmek istemiyordu. Bu sevgisi onu devasa bir endişenin içine itiyordu. Keşke âşık olmasaydı! Keşke böyle zorlu bir adamla karşılaşmasaydı! Keşke kalbini vereceği adamın basit bir işi olsaydı! Her şey o zaman daha güzel olurdu. Onu tanımadan önceki sakin hayatına dönmeyi o kadar çok isterdi ki!

Fakat Boran'ın gözlerindeki vatan sevdasını gördükçe, bu cesur adamların hepsi gibi onun da vatan yolunda ölüne hazır olduğunu kavradıkça, değişik bir şekilde genç adamdan gurur duymaya başlamıştı.

Onların hepsi gerçek bir kahramandı!

"Bu durumda..." diye başladı Doğan. Cesur yüreğinin verdiği güven dolu ifade, yakışıklı yüzüne bir gülümseme olarak yerleşmişti. "Yola hemen çıkmamız iyi olur. Tahir bilgi edinmek için çalışmaya başlamıştır bile!"

47. BÖLÜM ÖLÜM GECESİ

8 Temmuz Çarşamba / 01.55

Köse elindeki yeni telefonuna her bakışında, yüreği daha da daralıyordu. Gecenin bir yarısı olmuştu ve hâlâ bir ses yoktu. İçindeki sıkıntıyı tarif edecek kelime bulmak zordu. Garip bir şekilde bunalmıştı. Cemil Keskin'in yerini çok kolayca bulacağını sanırken, iş umduğundan da karmaşık bir hâle dönüşmüştü. Çok kolay gibi görünen bu işin böylesine uzaması ve her seferinde başarısızlıkla karşılaşması, onun gibi profesyonel bir adamın bile bunalıp panik yapmasına sebep oluyordu. Üstelik işin ters tepip kendisine kadar ulaşması ihtimaline karşı canı epeyce sıkılıyordu.

Nihayet telefonu çaldı. Aceleyle açma düğmesine dokundu. "Alo?" dedi sesini sakinleştirmeye çalışırken.

Arayan elbette Neco'ydu. "Adamlarımıza hâlâ erişemiyorum." Sesinin tonu, onun da canının sıkkın olduğunu gösteriyordu. "Başlarındaki adamımız Çetin, son derece profesyoneldir. İşleri bitince beni arayacaktı ama hiç ses seda yok."

Nedense Köse buna şaşırmamıştı. İçindeki boğucu karanlık yüzündendi belki de. "Sen onu aradın mı?"

"Operasyon başlayınca sim kartını kırmıştır. O aramadığı sürece iletişim kuramayız."

"Sen ne düşünüyorsun peki?"

"Kanımca..." Neco'nun sesi sıkıntılıydı. "Kanımca başarısız oldular."

"Bir düzine profesyonel adam mı?" Köse'nin siniri açıkça belli oluyordu. Adeta bağırıyordu. Oturduğu koltuktan ayağa fırlamış, odanın içinde öfkeli bir kaplan gibi gezinmeye başlamıştı. "Onlar sadece iki kişi!"

"Bu işte kafamı karıştıran, midemi bulandıran şeyler var!" dedi Neco. Onu sakinleştirmek ister gibi konuşuyordu. "Tek kötü haber bu değil! Mihrimah Karadağ operasyonu da başarısız oldu."

"Anlamadım?"

"Kadını almaları için birkaç adam yolladım ama..."

Neco olanları anlatırken Köse de sinirle dinliyordu. Duydukları hoşuna gitmemişti. Kadına yardım eden bir adam olduğunu öğrenmişti.

"Başarısızlık istemiyorum, Neco!" dedi donuk bir sesle. Oysaki soğuk sesinin tonundan öfkesi iyice hissediliyordu. "Bu iş iyice sarpa sardı. O kadını ele geçirin."

"Doğrudan ben ilgileniyorum..." Kısa bir an duraklamıştı Neco. "Bu arada, sen de daha güvenli bir yere geçen iyi olur. İçimde kötü bir his var. Cemil Keskin normal bir şekilde korunmuyor gibi hissediyorum."

Köse cevap vermemişti. O da öyle olduğuna emindi zaten. Telefon kapandıktan sonra ne yapacağını bilemeden balkona çıktı. Boş gözlerle çevresini süzdü. Bahçedeki adamların sayısını artırsa iyi olacaktı. Yarın sabah erkenden gidip şu milletvekili ile konuşmalıydı.

Canı sıkkın olan Köse, o gece hiç uyuyamadı. Gözleri tavanda, üç kişilik koltuğa uzanmış bir hâlde düşünüp durdu. Sabahı zor etti. Uzaklardan sabah ezanı sesleri gelmeye başlamıştı. Uyuyamayacağını anladığında yerinden kalkıp duşa gitti. Uzun ve serin bir duştan sonra uzamış sakallarını kesti. Gidip Milletvekili Sadullah Tartan'ı görmeliydi. Saçlarını taradı. Meclise girerken etki bırakacak şık bir takım elbise giydi. Sadece kravat takmamıştı. Aynadaki görüntüsünü beğenince oturma odasına geçti. Saat dokuza geliyordu. Eline telefonunu aldı.

"Alo?" demişti karşı taraftaki ses. Milletvekili Sadullah'ın kendisiydi.

"Benim..."

"Biliyorum, Köse. Ne oldu? Tüm gece senden haber bekledim."

Köse hafif ve sıkıntılı bir nefes aldı. *"Görüşmemiz lazım. Mecliste misin?"*

"Olmaz! Bir komisyonda görevliyim. Şimdi toplantıya gidiyorum. Telefonda anlat."

"Görüşmemiz lazım!" diye tekrar etti Köse sabırsızca. *"Bu iş sandığımdan büyük çıktı. Sorunlarımız var."*

Sadullah Tartan da sıkıntılı bir nefes almıştı. Sonra düz sesiyle onayladı. *"Peki! Saat tam on birde meclisteki odama gel! Çok vaktim olmayacak. Oradan da kurul toplantısına katılacağım."* Sonra da telefonu kapatıvermişti.

Mutfakta tek başına kahvaltısını ederken, önündeki zengin menü kapalı iştahını hiç açmamıştı. Donuk gözlerle bakıyor, isteksizce yiyordu. Birkaç dakika sonra yemek için çaba harcamayı bıraktı. Yerinden kalktı. Saat on bir kadar ne yapacaktı?

Giriş kattaki oturma odasında biraz televizyon izleyip vakit geçirdi. Parmakları sinirli sinirli koltuğun kenarında tıngırdıyordu. Saatine baktı. Sonunda kalkma vakti gelmişti. Evden çıkıp arabasına yöneldi. Etraftaki korumaların sayısını artırmıştı. İri bir koruma arka kapıyı tutup açtı. O yerleşince kendisi de ön koltuğa geçti. Diğer taraftaki koruma ise şoför yerini almıştı bile.

"Meclise..." dedi sert bir sesle.

Ankara'da meclis binaları çevresinde trafik oldukça sakin sayılırdı. Yaz olduğu için şehrin önemli bir kısmı boşalmıştı. Memur kentinde çoğu kişi yazlıklarına veya ailelerinin yanına gitmişti. Köse de iyi bir tatile ihtiyacı duyduğunu hissetti. Deniz Karadağ ve Cemil Keskin olayı birkaç gün içinde onu epey yıpratmıştı. Bu iş bitince bir iki hafta dinlenecekti.

Korumasını ve şoförüne beklemlerini söyleyip meclis giriş kapısına yöneldi. Silahını da araçta bırakmıştı. Güvenlikten sorunsuz geçti. Millervekilinin odasını iyi biliyordu. Meclis koridorları kısmen hareketliydi. Parlak zeminde yürürken iri yapısı yüzünden çoğu kişi ona yol veriyordu. Beyaz gömleği ve çizgili lacivert takım elbisesi ile hemen fark ediliyordu. Fark edilmeyen şey ise, kalbindeki kötülük ve huzursuzluktu.

Sadullah Tartan'ın odasına gireceği sırada içeriden birisi çıktı. Elinde olmadan gerilmiş, çıkan adama çarpmamak için bedenini kasmıştı. Kendisinden biraz daha uzun, yapılı bir adamdı.

Bakıştılar bir an.

Adamın siyah gözleri kendisinden emin birisi olduğunu gösteriyordu. Gür ve simsiyah saçlarının şakak kısımları beyazlamıştı. O da yazlık bir takım elbise giymişti.

Kaşları çatıldı. Bu adam da kimdi? Görünüş itibariyle bir memura benzeriyordu.

Sadullah Tartan acaba Cemil konusunu çözümlemek için başka adamlarla mı görüşüyordu? Bu ülkedeki mafya tiplerin çoğunu tanırdı. Belayla oynayan asker hainleri de bilirdi. Fakat bu ciddi yüzlü adamı tanımıyordu.

Belirsiz bir selamlaşma ile Köse odadan içeriye girerken adam da koridora çıktı. İçeride danışman vardı. Onu görünce milletvekilinin yanına girebileceğini söyledi ancak vekilin çok vakti olmadığını hatırlattı.

Sadullah Tartan sinirli görünüyordu. Terlemiş alnını eski model, pamuklu kumaştan bir mendille siliyordu. Köse'yi görünce mendili katlayıp cebine geri koydu.

"Geldin mi?"

"Evet..." Bakışları bir an kapıya kaydı. "Az önce kapıda bir adamla karşılaştım. O kimdi?" diye merakla sordu. Duvarları lambri ile kaplı odada ilerleyip vekilin karşısındaki koltuğa oturdu.

Sadullah'ın dudakları gerildi. İçeriden dişlerini sıktağı çok belliydi. "Seni gördü mü?"

"Evet!"

Sadullah sıkıntılı bir şekilde koltuğuna yaslandı. "Bu iyi olmamış işte!" dedi düşünceli bir sesle.

"O niye? Kim o adam?"

"Başımın belası..." diye homurdandı Sadullah. "Adı, Tahir Sertan..." Usulca ekledi. "Ve sanırım artık senin de başının belası!"

"Anlamadım?" Köse'nin kalın kaşları hafifçe havalanmıştı.

"Bu adam... kimliğini bildiğim tek Ghost üyesi!"

"Şaka mı bu?" Elinde olmadan kapı tarafına bakmıştı. "Sırf kravatı bile benim takım elbisemden pahalı olan bu adam hiç askere benzemiyor!"

"Asker değil zaten. Ghost'u oluşturan üyelerin çoğu zengin iş adamlarından oluşan sivil bir savaş makinesidir."

Köse'nin kaşları çatıldı. "Sizden ne istiyormuş?"

Sadullah gözlerini Köse'nin acımasız gözlerine dikmişti. Sonra omuz silkeli. "Seni..."

Birkaç saniye sessizce bakiştılar. "Beni mi?" Güldü aniden. "Bu kadar sıkıntımın içinde beni güldürdünüz ya vekilim, Allah da sizi güldürsün."

Oysa Sadullah gülümsemedi. Hatta çok ciddiye.

"Senin adını ve benim Cemil'in kaçırılma işine dâhil olduğumu öğrenmiş!" dedi milletvekili. "Necdet diye birisinden bile bahsetti. Nam-ı diğer Neco!"

Köse'nin yüzündeki gülümseme yok olmuştu. "Anlamadım?"

"Anlamayacak bir şey yok!" dedi Sadullah. Elini masaya vurup neredeyse bağırıyordu. "Kapıma bir ölüm taciri dayanıyor ve beni rahatça tehdit edebiliyor. Bunu anlayabiliyor musun bari?" Ağzından küçük tükürük parçacıkları çıkıyordu. "Her şeyden haberi var. Cemil'in kaçırılmasından, Deniz Karadağ'a yapılan operasyondan, senden..." Yutkundu belirsizce. "Senin adını öğrenmişler. Bana Köse'nin gerçek kimliğini sordu."

"Verdiniz mi peki?" Köse de oturduğu yerden, bu öfkeli söylemler ve tehlikeli açıklamalar karşısında biraz dikelmmişti.

"Vermedim ama inan bana öğrenmesi an meselesi. Kapıda karşılaşmanız iyi olmadı. Ziyaretçi listesinden adını öğrenmesi zor olmaz. Bu adamı tanırım. Kafasına koyduğunu yapar."

"Gerçek adımın ona faydası olmaz." Köse'nin kimlikteki adını gerçekten de pek kimse bilmezdi. Herkes ona lakabı ile seslenirdi. "Peki, Ghost niye ilgileniyor bu işle?"

"Resmî olarak ilgilenemezler. Vakti geldiğinde hepsinin canına okuyacağını, onları kapana kıştıracağını bilirler. Fakat şu an için bir şey yapamıyorum. Her şey için çok erken. Beceriksizliğiniz sayesinde ben de kapana kısıldım. Ellerinde bana karşı da deliller olduğunu söyledi."

"Siz milletvekilisiniz! Size hiçbir şey yapamazlar."

"O yüzden çekti gitti zaten! İsteseydi çıplak elle beni buracıktan öldürebilirdi."

"Abartmıyor musunuz?" Sesini elinden geldiğince alaycı yapmaya çalıştı.

Sadullah artık daha sakin, hatta donuklaşmış bir yüzle bakıyordu. Sonra başını salladı. "Bunu zamanla göreceğiz!" dedi yavaşça. Masanın üstündeki dosyayı ona doğru itirdi. "Alanya yakınlarında tam teçhizatlı ölü adamlar bulunmuş. Sanırım senin adamların? Tavuk sürüsü gibi katedilmişler. Çoğu yüzüne giren mermilerden tanınmaz bir hâlde! Yoksa bana bunu mu söylemeye gelmiştin?"

Köse uzanıp dosyayı aldı. Dosyada kanlar içinde adamların bulunduğu fotoğraflar vardı. Çoğu kafalarından vurulmuştu. Bu da çelik yeleklerin hiçbir işe yaramadığını, bunu yapanların profesyonel olduğunu gösteriyordu.

“Artık bu işle ilgilenmeni istemiyorum,” diye devam etti Sadullah. Sesi emreder gibiydi. “Biraz ortalık durulsun. Sen de en kısa sürede bir yerlere git, ülke dışına çık mesela. Cemil Keskin işini birkaç ay erteleyeceğiz.”

Köse dudaklarının iç kısmını sinirli bir şekilde dişlemeye başlamıştı. “Beni bu işten alıyor musunuz?”

“Şimdilik...”

“Hâlâ başarabiliriz. Ben sadece, beni nasıl bir işin içine soktuğunuzu anlamak istiyordum. O yüzden görüşmek istedim. Bence karşımızdaki adamların nasıl tipler oldukları artık belli oldu. Adamlarımızı kafalarından vurmuşlar. Hiç şansları yokmuş. Gülbahar ve Adnan için de durum aynı. Bence Ghost bu işin içinde olmalı...”

“Hayır! Ghost değil...” Sadullah Tartan epeyce düşünceliydi. “Onlardan yardım alabiliyorlardır belki ama bu işin arkasında bence başka bir birim daha var. Çok daha gizli bir birim...” Kaşları iyice çatılmıştı. Çipil gözleri neredeyse yok olmuştu. “Benim bile bilmediğim, sadece adını duyduğum bir oluşum...” Sustu bir an. Sonra kendi kendisine konuşur gibi mırıldandı. “*Akrepleri yuvasından çıkarmış olabiliriz...*”

Köse meclisten çıktığında, canının sıkıntısı hiç azalmamıştı. Sadullah Tartan ile yaptığı konuşma daha da artırmıştı. Eve gitmeden önce biraz düşünmek istedi. Kızılay’dan geçerlerken şoföründen arabayı durdurmasını istedi.

“Halil! Siz çiftliğe dönün!” dedi korumasına. “Herkese dikkatli ve tedbirli olmalarını söyleyin. Ben bir taksiyle dönerim. Gerekirse çağırırım sizi.”

“Ama efendim!” Koruması şaşırmıştı. “Ben...”

“Gidin, dedim. Biraz kafa dinlemek istiyorum.” Sesi sertti. Gerçekten de tüm istediği normal bir vatandaş gibi Kızılay’ın kalabalık sokaklarında yalnız başına dolaşmaktı. Kafasını toplamalı, ne yapacağına karar vermeliydi. “Arka bahçedeki koruma sayısını artır. Eve yaklaşan herkesi uzaklaştırın veya... ısrarcı olanları öldürün! Dilenci, pazarlamacı, tamirci... Kim olursa olsun!”

“Efendim, bir sorun mu var?”

“Dediğimi yapın. Anneniz bile olsa içeriye almayacaksınız.” Sesindeki sinirli ton yüzünden korumalar çok ısrar etmediler. Köse zaten kapıyı açıp ayağını dışarıya atmıştı bile.

Kızılay’daki irili ufaklı tüm yiyecek mekânları, öğle vakti olduğu için epeyce kalabalıktı. Köse amaçsız bir şekilde yürürken etrafını izliyordu. Epeydir bu taraflara uğramamıştı. Para kazanmaya başladıktan sonra daha lüks yerlerde takılmayı alışkanlık hâline getirmişti.

Biraz sonra dolaşmaktan vazgeçip nispeten daha sakin ve elit görünen bir restorana doğru yöneldi. Gençliğinde ve parasının az olduğu dönemlerde geldiği restoranlara benziyordu.

Yanına gelen garsona köfte ve ızgara tavuktan oluşan karışık menü söyledi. Aslında canı hâlâ bir şey yemek istemiyordu. Fakat bir şeylerle oyalanmalıydı. Belki bu ikisinden birisini de yiyebilirdi. Beş dakika sonra masanın üzeri birkaç mezeyle donatılmıştı. Su şişesini açıp büyük bir yudum aldı.

Yanında bir gölge hissedince başını gecikmeli bir şekilde kaldırdı. Garson olduğunu düşünmüştü ama öyle değildi. Uzun boylu bir adamdı. Gözleri kırsıldı. Hemen hatırladı. Bu kır saçlı adamı nerede olsa tanırdı. Sadece bir kere görmekle bile unutulmayacak birisiydi.

“Selam!” dedi adam. Ciddi yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. “Sen az önce mecliste karşılaştığım arkadaş değil misin? Sadullah Tartan’ın odasından çıkarken karşılaşmıştık hani?” Kalın sesi kendine güvenle doluydu.

Köse bir an için ne diyeceğini bilemedi. Üstelik buz gibi bir ter, bütün vücuduna boşalmıştı. Bu alışık olmadığı bir şeydi.

“Hatırlamıyorum...” dedi donuk bir sesle. Su şişesini masaya bırakıp yine önüne döndü.

“Oturabilir miyiz?” Adam tam onun karşısındaki sandalyeyi çekmişti bile. Tek başına olmadığını anlamıştı. Köse bu sefer gözlerini diğer taraftaki sandalyeyi çeken adama çevirdi. Elli yaşlarında, çok yakışıklı birisiydi. Beyaz gömleği esmer cildini ve gelişmiş kaslarını daha da belirginleştirmişti. Koyu kahverengi gözleri, Tahir’inkinden daha yumuşak bakıyordu. Fakat içgüdüsel olarak bu yumuşak bakışlar, avını yakalamış ve aciz yemeğiyle eğlenen bir aslanı hatırlatmıştı ona.

Bu adam!.. Bu adam!..

İnanamıyordu! Donup kalmıştı. Gözleri o yüze kilidenmişti. Onun kim olduğunu hemen anlamıştı. Her yerde aradığı adam... şimdi karşısında mıydı?

Deniz Karadağ! Burada!

Fotoğraflarından çok daha iyi görünüyordu. Daha genç ve daha etkileyici...

Huzursuzluğunu belli etmeden, kendisine güvenen bir edayla arkasına yaslandı. Uzun yıllar boks yapmıştı ve normalde kendi cüssesinde görünen bu iki adamı pataklamak ona zor gelmezdi. Fakat karşısındakilerden birisi bir Ghost elemanıydı. Pahalı kıyafetiyle nazik iş adamı görünümüne kanmama-lıydı. Koyun postunda bir kurt olduklarını bu alemde herkes bilirdi. Temkinli olmakta fayda vardı. Deniz Karadağ’ın ise bilinmeyen yetenekleri olduğu çok açıktı. Millî vekili onun bir Akrep olabileceğinden söz etmişti.

“İzin vermemiştim...” dedi soğuk bir sesle. Sağ eli yavaşça belinin arkasında duran tabancasına kaymıştı. Ani bir harekette çıkarmaya hazırlıktıydı.

“Tavsiye etmem...” dedi kır saçlı adam. Gözleri kalabalık restoranda gezindi. “Burada tabanca ile oynamak istemezsin. Hem biz gerçekten dostça

bir sohbet için geldik." Gözleri yeniden Köse'ye döndü. Sonra korkutucu bir ciddiyetle ekledi. "Şimdilik..."

Köse soğukkanlılığını koruyarak elini tabancasından çekti. Ardından dik bir sesle sordu. "Peki, öyle olsun! Ne istiyorsunuz?"

Tahir omuz silkti. "Çok fazla bir şey değil. Öyle değil mi, Deniz abi?"

"Öyle!" dedi Deniz. Telefonda çok kısa konuşmuş olsalar da zeki bir adam olarak Köse'nin sesini hemen tanıdı. Köse hemen hatırlanacak kalın bir ses tonuna sahipti. "Çoğunu zaten biliyoruz."

"Neden bahsettiğiniz konusunda en ufak bir fikrim yok!"

"Mesela senin Köse olduğunu biliyoruz!"

"Saçma! Benim adım..."

"Ever, onu da biliyoruz. Adın, Kenan Bakır. Ulus'ta, Balgat'ta ve Gölbaşı'nda birer oto galerin var. Bir düzineden fazla kirada evin, birkaç kiralık dükkânın ve bankada milyonların var. Gölbaşı'ndaki yüksek korumalı çiftliğini de unutmamak lazım. Annesi ev kadını, babası memur olan bir adam için iyi bir ilerleme kaydetmişsin."

"Çok çalıştım!" dedi Köse sinirli bir sesle. "Bahsettiğiniz diğer kişi kim bilmiyorum!"

"Yapma, dostum!" dedi Deniz rahat bir sesle. "Bak, biz açık yüreklilikle buraya geldik. Birbirimizi kandırmayalım. Sesini hemen tanıdım. Sanırım sen de benim kim olduğumu anladın. Duydum ki beni arıyormuşsun! Ben de seni bu dertten kurtarayım istedim. Zaten bu uğurda epey adam kaybettin. Öyle değil mi?"

Köse artık kıvırmaması gerektiğini anlamıştı. Mücadeleyi bıraktı.

"Onları sen mi öldürdün?" diye sordu donuk bir sesle.

Deniz önemsiz bir şeymişçesine burun kıvrıdı. "Bir kısmını..."

O sırada iki garson yanlarına gelmişti. Biri Köse'nin dumanları rüten köfte ve tavuk servisini önüne bırakırken diğeri de onlara ne istediklerini sormuştu. Tahir ve Deniz bir şey istemediklerini söylediler. Garsonlar gidince Deniz uzanıp küçük meze tabağındaki çiğköftelerden birisini aldı. Ağzına attı. Biraz çiğnedi.

"Güzel ama Elazığ'da yediğim kadar değil..." dedi. Parmaklarını peçeteyle temizlerken sanki Köse'den bir cevap bekler gibiydi. Ancak hangi konuda cevap istediği kesin değildi.

Köse burnunun çevresinde gezinen leziz yemeğinin kokusunu almıyordu bile. "Sizi burada vurabilirim..." dedi sert bir sesle.

"Bu kalabalıkta mı? Polislere ne diyeceksin? Bu kadar görgü tanığının önünde kendini savunduğunu mu? Seni emniyetteki adamların veya pislik bir millervekili bile kurtaramaz!" Gülümsedi rahatça. Uzanıp maruluyla birlikte bir çiğköfte daha aldı. "Hem daha Cemil Keskin'in yerini bile öğrenemedin benden!" Ağzına atıp yavaşça çiğnemeye başlamıştı.

"Önünde sonunda öğreneceğim!" diye homurdandı Köse. Gözleri hafifçe ateş almıştı. "Beni tutuklayamıyorsunuz çünkü elinizde bir delil yok. Ayrıca sizin tutuklatma yetkiniz de yok. Ne olduğu belli olmayan dandik bir askercikle, çiğ köfte meraklısı bir ihtiyardan korkacağımı mı sanıyorsunuz? Oğlunu korumuş olsan da kızın elime geçtiğinde, onun parmaklarını bir bir kesip kapına koyacağım!"

Deniz hiç kızmamış gibiydi. "O konuda emin olma..." Bu sefer uzanıp bir kutuda topluca duran ıslak mendillerden almıştı. Ambalajını yırtıp içinden çıkardı. Yavaşça parmaklarını sildi. "Kızımın peşine taktığın adamının adı, Necdet'ti değil mi?" Gözleri bir an bile Köse'nin yüzünden ayrılmamıştı. "Aslında onun da can derdinde olduğunu söylemeliyim. Fazla vakti kalmadı. Tıpkı senin gibi..."

Sesindeki tehdit o kadar açtı ki!

"Ben seni vuramıyorsa, sen de beni vuramazsın!" diye karşılık verdi Köse.

"Tabii ki!" Deniz gülümsedi. "Üzerimde tabanca bile yok!" Bakışları Tahir'e çevrildi. "Sende var mı?"

"Yok!" dedi Tahir sakince. "Asistanım, yanımda tabanca taşımamdan hoşlanmıyor."

"Bak Köse, gördün mü?" dedi Deniz hafif bir gülümsemeyle. "Buraya sadece eteğimizdeki taşları dökmeye geldik. Tamamen dostça bir yakınlaşma! Tabii bir de yarın sabaha kadar öleceğini söylemek istedik! Tutuklanman gibi küçük bir detayla uğraşamayız."

Tahir buz kesmiş olan Köse'yi dikkatle süzüyordu. Sonra yan gözle Deniz'e baktı. "Gülmedi..." diye mırıldandı. "Sana söylemiştim! Bunu komik bulmayacağını biliyordum!"

"Espri yeteneğimi kaybetmişim sanırım. Belki de düşünmesi için biraz zaman vermeliyiz." Deniz ayağa kalktı. Tahir de yavaşça doğrulmuştu. İki uzun adam masanın başında kısa bir an Köse'yi süzdü. "Kaçmayı düşünme!" dedi Deniz. "Yapılacak ne kadar işin varsa gör... Sevdikleriyle vedalaş. Malını mülkünü iyi bir yerlere devret. Sonra istersen küçük kalene gidip bizim için hazırlık yap. Hava kararınca orada olacağız. O zamana kadar sana dokunmayacağız. Sonra... Sonra sabaha kadar bir sürede, maalesef ölmüş olacaksın."

Köse'nin yanak kasları dişlerini sıkırttığını belli edencesine dalgalandı. Gözleri kısılmış, yüzü kararmıştı.

"Annemi unutma!" diye ekledi Tahir ağır ağır. "Duydum ki seni reddetmiş. Bir annenin bedduasıyla ölmek istemezsin. Cehennemin değişik mertebede bir sürü kapısı varmış."

Köse öfkeli bir şekilde ayağa kalktı. Elleri iki yanda yumruk olmuş, karşıya savrulmaya hazırdı. Ancak önünde kendi yapısında iki adam duruyordu ve ikisi de bir an için bile irkilmemişti. Hiç korkmadıkları çok açıktı.

Çevredeki masalardan ise olanları merakla izleyenler vardı.

Köse, "Asıl siz öleceksiniz!" diye dişleri arasından tısladı. "Önce sizi, sonra ailenizi, sevgililerinizi... hatta arkadaşlarınızı bile öldüreceğim!"

Karşılığında aldığı ise, iki alaycı gülümseme idi.

Adamlar restorandan çıkıp da Köse yalnız kaldığında, ne yapacağını bilemeden birkaç saniye öylece durdu. Sandalyesine geri oturmuştu. Aldığı tehdit, yenilir yutulur cinsten değildi. Sonra kendisini toplayıp hemen elini cep telefonuna attı. Evindeki korumasını aradı.

"Halil! Beni dinle!" dedi sert bir sesle. "Tüm korumalar uyanık olsun. Eve benden başka kimse girmeyecek. Depodan ek mühimmat çıkarın. Ben birazdan geleceğim."

Telefonu kapattıktan sonra bu sefer Neco'yu aradı. Telefon cevap vermiyordu. En son Milletvekili Sadullah Tartan'ı aradı. Birkaç çalıştan sonra telefon açıldı.

"*Toplantıdayım, Köse!*" diye sinirli bir sesle konuşmuştu adam. "*İkide bir beni aramayı bırak!*"

"Durum acil!" dedi Köse de aynı sinirle. "Az önce iki adam karşıma çıktı. Kim olduklarını tahmin et bakalım!" Kısa bir sessizlik olmuştu. "Aynen düşündüğün gibi! Tahir dediğin o adam ile Deniz Karadağ buradaydı!"

"Ne?" Sadullah ilgilenmiş gibiydi. "Ne oldu?"

"Hiç! Gelip karşıma oturdular ve sanki arkadaşımış gibi çiğköftemi yiyip benimle muhabbet ettiler. Beni nasıl buldular?"

Sadullah Tartan hiç şaşırmamış gibiydi. "*Sana söylemiştim. Tahir çok zeki adamdır.*"

"Son derece kendinden emindiler. Canımı çok sıkıyorlar."

"Başka ne dediler?"

"Bu gece çiftliğe geleceklerini ve yarın sabaha kadar öleceğimi..." Bu düşünce ile elinde olmadan ürpermişti. "Sen bu Ghost biriminin ellerini ayaklarını bağladığını söylememiş miydin?"

"Onların adalet sistemini taktıkları ve işlerine gelmeyen emirleri dinledikleri pek söylenemez. Ayrıca Deniz Karadağ hakkında da hâlâ bilmediğimiz şeyler var."

"Beni korkutacaklarını sanıyorlar. Bu gece, ne kadar adam varsa toplayıp onların canlarına okuyacağım. Soyalarını bu dünyadan sileceğim. Savaşı onlar çıkardı."

"Saçmalama!" diye azarladı Sadullah onu. Sesi sertti "Dinle beni! Savaş mavaşı boş ver. Çiftliğe gitmeyi unut! Hemen pırlanı pırtını topla ve ortadan kaybol."

"Kaybolayım mı? Eminim dışarıda beni izleyen birkaç adamı vardır. Hem bir yere gitmek istemiyorum. Savaşsa savaş..."

"Kaybedeceğin bir savaş! Şu ana kadar küçük bir muharebe bile kazanamadın!" Sesinde gizli bir aşağılama vardı.

"Bunu kendi bildiğim yöntemimle halledeceğim!" Telefonu kapaup öfkeyle ceketinin cebine attı. Bir süre düşündü. Yiyecekleri buz gibi olmuştu. Garsonu çağırıp hesabı ödedi. Restorandan dışarıya çıktı. Çevresi o kadar kalabalıktı ki kendisini izleyen birisi olup olmadığını anlayamıyordu.

Kızılay caddesine çıkıp bir taksi çevirdi. Gölbaşı tarafındaki çiftliğine giderken birkaç yere telefon açtı. Çoğu küçük işler yapan mahalle mafyalıydı ama hiç değilse elleri silah tutuyordu. Cemil Keskin'in kaçırılması sırasında iyi iş çıkarmışlardı. Hepsinin akşama kadar çiftliğe gelmelerini istedi.

Bundan sonrası büyük bir hızla geçmişti. Damarlarında dolaşan adrenalin zamanın akışını unutturmuştu. Çiftliğe gelir gelmez tüm adamları bizzat kontrol etti. En güvenli yerlere bile ikişer adam koydurmuştu. Duvarlardan sızmak isteyen olursa kötü bir sürprizle karşılaşacaktı.

Akşama doğru, talep ettiği terikçilerin önemli bir kısmı birkaç arabayla geldi. Profesyonel olmadıkları kılık kıyafetlerinden belli oluyordu. Ancak bunlara bile muhtaçtı işte. Tahir ve Deniz'in gözlerindeki bakıştan, vücutlarının yaydığı tehlikeli sinyallerden hiç hoşlanmamıştı. Gelen adamların bir kısmını çiftliğin ön tarafına yerleştirdi. Artık buradan giriş imkânsızdı. Son bir grup daha gelecekti ama henüz ortada gözüküyorlardı. Biraz bekledikten sonra liderleri Mehmet'i aradı.

"Adam gönderecektin, ne oldu?" diye sordu.

"Bir iş üzerindeydiler. Hava kararmadan gelirler inşallah, merak etme." Mehmet'in sesi güven vericiydi.

İç i biraz daha rahatlamıştı. Koltuğunda oturup ayaklarını sehpa uzattı. Başını arkaya atıp gözlerini yumdu. Onlar da gelince evde elli kişiden fazla olacaklardı. Bu küçük bir ordu demekti.

Hava kararmaya başlamıştı. Mehmet'in söz verdiği adamlar henüz gelmemişti ama Köse'nin şimdilik bir endişesi yoktu. Saldırının gece yarısından sonra olacağını sanıyordu. Zaten Mehmet mesaj atıp adamlarının yolda olduklarını yazmıştı. Kapıda bekleyen koruması Halil'e telefon açıp bir grubun daha geleceğini söyledi. Bu öfkeli çeteci bozuntularının birbirleriyle yanlışlıkla çatışmasını istemezdi.

Gerçekten de hava karardıktan yarım saat sonra iki SUV araç homboş arazideki çiftliğe yanaştı. Kapının iki yanında bekleyen dokuz adam hemen pozisyon almıştı. Kapıdaki sorumlu adam, elindeki makineli tüfeği tedbirli bir şekilde tutarak öndeki araca yaklaştı. Köse'nin bizzat koruması olan Halil'di.

Şoför tarafındaki cam yavaşça açıldı. Sürücünün mavi gözlükler gibi parlıyordu. Başındaki bere gibi üzerindeki kıyafetleri de siyahı. Berenin kenarından sarıya yakın saçları gözüküyordu.

"Selam! Adımı Sinan! Bizi Solak Mehmet yolladı. Yardıma ihtiyacınız varmış." Sakin sesine rağmen siyah gözlerine bir psikopatın bakışları hâkimdi.

"Geç kaldınız!" diye homurdandı Halil.

Şoför iri ellerini kaldırdı. Üzerinde kurumuş kan damlacıkları görünüyordu. "Başka bir operasyundaydık. Yeni bitti. İşemeye bile vakit bulamadık. Hemen buraya geldik ve kurt gibi açız!"

Halil bu serzenişle ilgilenmedi. "Sen onun adamı değilsin. Seni ilk kez görüyorum. Dursun Ahmet nerede?"

Direksiyondaki adam sıkılmış gibi hafifçe kıpırdandı. Yanak kasları dalgalanmıştı. "Dursun çatışmada yaralandı. Durumu iyi değil. Bak dostum! Biraz daha böyle uzatırsan, aç adamlarımı da alıp buradan çekip gideceğim. Siz de bu gece bu metruk yerde her ne olacaksa, kendi başınıza halledersiniz. Benden söylemesi..."

Ciddi sesi dediğini yapacağını gösteriyordu. Şakası yok gibiydi. Halil arabanın içine hızlıca göz attı. Şoförün yanında asık yüzlü, esmer bir adam oturuyordu. Arkada ise saçları olmayan kel bir adamla elli yaşlarında, ifadesiz bakışlı bir başkası daha vardı. Hepsi de iri yarıydı. Görünüşleri işlerinin ehli olduklarını belli ediyordu. Üzerlerindeki kıyafetler de bir çatışmaya uygun, siyah renkli askerî kıyafetlerdi. Önceden gelen serserilere göre daha profesyonel giyinmişlerdi.

Başını çevirip diğer arabayı süzdü. Her iki araçta da toplam sekiz kişi saymıştı. Arkadakilerin yüzlerini tam göremiyordu ama şüphelenmek için hiçbir sebep bulamadı. Söz verdikleri gibi gelmişlerdi işte. Köse'nin demesine göre, ne kadar kalabalık olurlarsa o kadar iyiydi.

"Peki, içeriye girin." Eliyle bir işaret yapınca kapının önündeki adamlar kenara çekildi. Tüfeklerinin uçları yere inmişti. Bir kişi de büyük çelik kapının uzaktan kumandasına bastı. Kapı yavaşça açılmaya başladı. Halil'in gözleri arkadaki araca kaymıştı. "Diğer aracın lastiği patlamış. Fark etmediniz mi?" diye sordu.

"Bu yakınlarda oldu zaten. İşimiz acele diye böyle gelmek zorunda kaldık."

"Tamam! O araç içeriye girmesin. Jantı yola zarar verir. Kenara park etsin."

"Burada bir çatışma yaşanacak ve sen yolu mu düşünüyorsun?" Ciddi yüzündeki alay ifadesi pek belli değildi.

"Köse'yi tanımadığın belli. Bu geceden sağ çıkarsak, sabaha onun tarafından vurulmak istemiyorum. İçeriye girince dördünüz evin çevresine dağılsın. Kalanlar ana binanın içini koruyacak."

Kapı tamamen açılmıştı. Yüz metre kadar ilerideki çiftliğin neredeyse tüm ışıkları yanıyordu. Bahçe bile iyice aydınlatılmıştı. Önüne kadar uzanan yol, kaliteli parke taşlarından örülmüştü. Yolun her iki yanı ağaçlık ve çimlikti. Evin çevresinde, tabancalı ve otomatik tüfekli pek çok adamın terikte bekle-

diği görülüyordu. Evi çevreleyen bahçe duvarları boyunca da bir sürü silahlı adam nöbet tutuyor olmalıydı.

Sinan elindeki telsizden arkadaki araca doğru konuştu. "Dinleyin! İki kişi patlak lastiği değiştirsin. Diğerleri yürüyerek eve gelsin."

Öndeki araç evin içine doğru ilerlerken, arkadaki araç bir kenara yanaştı. İçinden inen dört kişi de siyahlar içindeydi. Profesyonel bir şekilde silah ve teçhizat kuşanmışlardı. Birisi patlamış lastiğe eğildi. Bir adam olduğu yerde, yorgun bedenini gererek rahatlatmaya çalışıyordu. İki tanesi de çiftliğe girmek üzere kapıya yöneldi.

Halil gözlerini kısmıştı. "Bir dakikal!" diye seslendi arkalarından. Kapıya birkaç metre kala duran ikili, korumaya doğru dönmüşlerdi. Halil yaklaştı. Öncelikle ince olan adamı gözüne kestirmişti.

"Sen... Sen kadınsın!" dedi biraz şaşkınca.

Gerçekten de siyahlar içinde konuştuğu kişi bir kadındı. Boyu neredeyse Halil kadardı. Beresine rağmen kızıl saçları görünüyordu. Yeşil gözleri alaycı bir şekilde kıtırdı.

"Evet... Tabii ki! Adım, Karmen. Daha önce bir kadın tetikçi görmedin mi?" Şimdi herkesin dikkati bu konuşmaya çevrilmişti. "Cemil Keskin baskınında da bir kadın vardı hâlbuki!" diye ekledi.

"Evet ama sen orada yoktun!" Halil'in kaşları çatılmıştı.

"Sen orada mıydın?" Soruda masum bir eda olsa da kadının güzel yüzünde anlaşılabilir bir ifade belirmişti.

"Evet..."

Kadın sessiz kaldı bir iki saniye. Sonra güzel dudakları kımıldadı. "Yazık!" dedi yavaşça. Ardından... Ardından kimsenin beklemediği çok ani bir hareket yaptı. Sağ elini büyük bir hızla sağdan sola sallamıştı.

İlk anda kimse ne olduğunu anlamadı. Hatta Halil bile! Sonra şaşkınca kadına, elindeki kanlı komando bıçağına ve boğazından geri çektiği kendi kanlı eline baktı. Bıçak o kadar büyük bir hızla Halil'in boğazını kesivermişti ki adam acı bile duymamıştı. Fakat fışkıran kanların farkındaydı. Şah damarı kesilmişti.

Bunlar kendi kanı mıydı?

"Üzülme!" diye fısıldadı Karmen isimli kadın. "Bu gece cehennemde seninle birlikte çok arkadaşın olacak! Gülbahar isimli o kadın da dâhil!" Ve bıçağını bu sefer adamın boynunun kenarından köküne kadar saplamıştı.

Diğer korumalar ne olduğunu geç fark etmişlerdi. Sonrası için zaten çok geçti. Kadın Halil'in göğsüne bir tekme atıp yere yuvarlarken tabancasını çekmişti bile. Onun ve diğer üç siyahlı adamın susturucu takılmış tabancalarından fırlayan mermiler, tüm korumaları birer birer yere sendi. Can yeleği olmayan basit çetecilerin hepsi de anında ölmüştü.

Halil ise son birkaç çırpınıştan sonra gözleri açık bir hâlde öldü.

Adamlardan birisi Doğan'dı. Karmen'in yanına gelip durdu. Gözleri Halil'in cansız bedenindeydi. "Vay be..." dedi etkilenmiş bir sesle. "Bıçağı çekip salladığını bile görmedim. Tamer'in mermiden kaçabildiğini görmüştüm ama bu da benim için yepyeni bir deneyim oldu."

Diğer adam da Tamer'di. O da yanlarına gelmişti. "Katılıyorum... Öleceksem böyle seri bir ölümü tercih ederim."

Karmen yan gözle Tamer'e baktı. "Aslında bu şerefsizce biraz acı çektirmek isterdim ama vaktimiz yoktu."

"Birbirinizi övmeniz bittiyse içeriye girelim mi artık?" Konuşan Tahir'di. Bağırışlar ve silah seslerini duymuştu. "Diğerleri aksiyona başlamışlar bile..."

Hep birlikte emniyetli bir şekilde koşarak bahçeden içeriye girdiler. Hava kararmasına rağmen evin önü yeterince aydınlıktı. Gerçekten de sağdan soldan eve doğru koşturanlar vardı. Öndeki arabayla içeriye giren dört adam çoktan araçtan inmişti. İçlerinden ikisi, Deniz ve Borandı. Boran koşarak binaya girerken diğer üçü de dağılıp uygun bir yerde siper almıştı. İstisnasız her atışta Köse'nin bir adamını yere deviriyorlardı.

Ortalık bir anda savaş alanına dönmüştü. Kimse kapı tarafından gelecek dört keskin nişancıya hazırlıklı değildi. Arkalarından gelen mermilerle birer birer devrildiler. Köse'nin korumaları gafil avlanmıştı. Baskına gelenler acımasızdı. Susturucu rakılmış tabanca ve tüfeklerinden çıkan mermiler sessizce hedeflerine erişirken, korumaların makineli tüfeklerinden çıkan sesler akşamın karanlığını yırtıyordu.

Köse sesleri duyuncaya kadar emniyette olduğunu düşünüyordu. Hatta ikinci kattaki oturma odasında, sehpaye konulan yemeğini yiyecekti. İlk duyduğu bağırışlardı. Bir kısmı telaşla doluyken bir kısmı da acı ile şekillenmişti. Ardından kendi korumalarının tabancalarından çıkan mermi seslerini duymuştu. Baskını yapanların susturucu taktığını, koşarak balkona çıktığında görmüştü. Siyahlar giyinmiş güçlü yapılı adamlar kendi adamlarını âdeta bir ördek gibi avlıyordu.

Hemen elindeki tabancasını kaldırdı. Namlunun ucunu en yakındaki, saçları olmayan düşmana çevirdi. Fakat koşarak gelen Tahir'in onu gördüğünü fark etmemişti. Tahir çok uzaktan ateş etmesine rağmen sessiz bir mermi Köse'nin göğsüne çarptı. Ardından bir mermi daha... Köse geriledi. Neyse ki çelik yelek giymişti. Her iki mermi, onu bir iki metre geriletse de ciddi bir yarası yoktu. Fakat daha kötü yaralanmamak adına hemen odaya geri kaçtı.

Hayatında ilk kez bu kadar korkuyordu. Gözleri irileşmiş, alnı boncuk boncuk ter içinde kalmıştı. Cildi âdeta bembeyaz olmuştu. Odanın ortasında etrafına bakındı. Ne yapabiliirdi? Burada saklanabileceği bir yer yoktu. Hemen kapıya doğru ilerledi. Fakat daha kapının ağzına gelmişti ki alt kattaki bağırışları duydu. Vurulup acıyla bağırان adamlarının sesleri gittikçe kendisine yak-

laşıyordu. Merdivenlerin başındaki iki adamının önce bacaklarından vurulduğunu, sonra da alınlarından vurulup bir ağaç gibi yere devrilmesini gördüğünde hemen odaya geri kaçtı. Kapıyı kapatmak istedi ama aceleyle onu da beceremedi. En geriye gidip sırtını duvara yasladı. Tabancasını kapıya doğrultmuştu.

Garipti! Yaşadığı adrenalinden dolayı eli titriyordu.

Merdiven tarafından gelen sesler kesilmişti. Parkenin üzerinde ilerleyen ayaklabılar pek ses yapmıyordu ama Köse yine de duymuştu. Belki de psikolojikti.

Kapı hafifçe kıpırdadı. Köse kapının ardında kaç kişinin olduğundan emin değildi. Hemen tabancasının tetiğine bastı. Bir sürü mermi kapıyı delip arkaya geçti. Kısa bir duraklamanın ardından kapı yine açılmaya devam etti. Köse kalan son mermilerini de kapıya boşalttı.

Mermisinin bittiğini birkaç boş basıştan sonra anladı. Hemen şarjörü düşürüp elini cebine attı. Kahretsin! Daha birkaç dakika önceye kadar kendisini emniyette hissettiği için sadece tek bir yedek şarjör almıştı. Diğerleri sehpanın üzerindeydi. Onlara doğru atak yapıp alabilir miydi?

Hızla sehpayı koştu. Adrenalinle dolu olan her insan gibi hareketleri de sarsaktı. Sadece birisini alabilirken diğer iki şarjör yere düştü. Çabucak geriledi. Şarjörü zorlukla yerine sokarken bir iki saniye kaybetti. Kapının ardındaki kişi de sanki neler olduğunu anlamış gibiydi. Yere düşen şarjör sesini duymuştu. Kapı hızla açıldı ve içeriye uzun boyuyla Boran giriverdi. Sapasağlamdı. Üzerinde tek bir sıyrık bile yoktu. Profesyonel bir şekilde iki eliyle tuttuğu tabancasının namlusu Köse'ye çevrilmişti.

Köse bir an ırkildi. Boran'ı gördüğü fotoğraflar yüzünden hemen tanımıştı. Bir playboy sandığı adamın karşısında Azrail gibi dikilebileceğini hiç düşünmemişti.

"Ever, hadi..." dedi Boran kesin bir sesle. Gözü bir an bile üstünden ayrılmamıştı. "Bekliyorum."

Neyi beklediği belliydi. Bu bir kumardı. Köse şarjörü takmıştı ama tabancasını Boran'a doğrultacak fırsatı olup olmadığını bilmiyordu. Kaldırıp ateş edemeden alına bir mermi yiyeceği kesindi. Boran'ın namlu ucu doğrudan kendi yüzüne çevrilmişti çünkü.

Onun istese kendisini ilk anda vurabileceğini de biliyordu. Bu aklına bir fikir getirmişti. Tabancasını yere attı. "Silahsız bir adamı vurmazsın. değil mi?" diye cesur olmasına çalıştığı bir sesle sordu. Geniş alnından akan ter, şakağından süzölmüşü.

Boran bir an duraklamıştı. "Daha önce vurduğum oldu." dedi ciddi bir sesle. Onun ne istediğini anlamıştı. "Ama senin için bir istisna yapabilirim. Hemen ölmeni ben de istemem."

Tabancasını koltuk altındaki askılı kılıfa soktu.

Ve iki erkek bir anda birbirinin üzerine atıldı. İkisi de iri yarıydı. İkisi de dövüş konusunda eğitimliydi. Birbirlerini tartacak vakitleri de yoktu. Usta bir boksör olan Köse, çok ustaca iki yumruk savurdu. Fakat her ikisi de Boran'ın kalın kollarında savuşturulmuştu. Üstelik Köse, uzak doğuda dövüş eğitimi almış bir adamın acımasız tekniklerinden hiç haberdar değildi.

Baldırının altına yediği güçlü bir ayak darbesi ile sendeledi. Takip edemediği kadar hızlı olan ellerden gelen birkaç sert darbe yüzünde, boynunda ve kulağında patladı. Kulağı deli gibi çınlarken bir an denge kavramını kaybetti. İkinci ayak darbesi yine aynı bacağına ve aynı yere geldi. Kalın kemiğin çatlama sesi, dışarıda gittikçe azalan savaşın gürültüsüne karıştı.

Köse bacağının çatlaması ile acı bir inleme sesi çıkardı. Tek ayağı üzerinde dengede durmaya çalışırken, gözleri acıdan irileşmişti. Kulağı hâlâ zonkluyordu. Sağdan soldan gelen hızlı ve sert darbeleri engellemek için rakibine sarılmayı denedi. Uzattığı ellerinden birisi yakalandı ve acımasızca burkuldu. Üstelik Boran sertçe dirsek tarafından yukarıya doğru kıvrırmıştı. Kolu içten dışa doğru ters yönde katlanıp kırılıverdi. Çıkan çatırtı, olayı dışarıdan izleyen birisi için mide bulandırıcı olabilirdi. Köse'nin gözlerinden acı dolu yaşlar fırladı. Bu sefer acının etkisiyle bağırmıştı.

Bir kolu yanında kırılmış bir hâlde sallanırken, diğer eli ona engel olmak için istemsizce havaya kalktı. Boran elini ittirip yine ayağının kenarı ile Köse'nin çatlamış bacağına son bir darbe daha vurdu. Kırılıp parçalanan kemik, üzerindeki kumaşı bile yırtarken Köse, boş bir çuval gibi yere çöktü.

Bir an karşılıklı bakıştılar. Köse neler olacağını artık anlamıştı. Bu adamları hafife alarak hata etmişti ve artık pişman olmak için çok geçti. İşin aslı, yaşadığı acı, kötü kalpli adamı bir anda teslimiyetçi yapmıştı. O kadar acısı vardı ki ölmekten başka bir şey istemiyordu.

Boran'ın gözleri ise rakibine acımasızca bakıyordu. Bir sürü masum polis, genç askerin bizzat ölüm emrini veren, adamları organize eden bu pislige hiç acımıyordu. Elinden gelse acısını daha da uzatırdı. Fakat vicdanı bunu yapmasını engelliyordu.

Birden bir adım öne çıktı. İki avucuyla Köse'nin yüzünü tuttu ve kafasını yana çeviriverdi. Küçük bir tıkırtı duyuldu. Köse boynunun kırıldığını bile anlayamadan açık gözlerle ölüp gitmişti. Dizlerinin üstünde duran cansız bedeni hafifçe sallandı. Sonra yan tarafa devrildi. Ona son bir bakış attıktan sonra tabancasını çeken Boran, dışarıya çıkmak üzere odanın kapısına yöneldi.

Dışarıda sesler iyice kesilmişti. Ortalık sakinleşmişti. Her taraf cansız, ölmeyi hak etmiş bedenlerle doluydu.

Karmen elindeki tabancayı kılıfına sokarken yanına yaklaşan adama bakıyordu. Başı tamamen saçsız olan adam, o hâlde bile inanılmaz karizmatikti. En az diğer adamlar gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu saçsız adam küçük bir endişeyle.

Karmen başını salladı. Çatışma anında beresi çıkmıştı ve göz alıcı kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü. "Asıl ben sana sormalıyım, Hakan Bey! Daha tam iyileşmeden buraya gelmen akıl işi değildi."

"Sen nerede, ben orada!" dedi adam kısaca. Gözlerindeki parlaklık, kızıl saçlı kadına olan ilgisini açıkça gösteriyordu.⁸

Boran da evden çıkıp onların yanına geldi. Artık herkes bir aradaydı. Gözleri onlara yardım etmek için canlarını tehlikeye atan dostları üzerinde gezindi. Tahir, Tamer, Doğan, Karmen, Hakan, Ayhan, Sinan ve babası... Hiçbirinde ölümcül bir yara gözükmüyordu. "Herkes iyi mi?" diye emin olmak için sordu. Tamer kolunun kenarından hafif bir çizik almıştı ama durumu iyiydi. Doğan ve Deniz'in tişörtlerinin altındaki can yeleklerine birkaç mermi saplanmış olsa da neyse ki hiç zarar vermemişti.

"Köse?" diye sordu Deniz.

Boran ifadesiz bir sesle açıkladı. "Öldü!"

"Bu durumda baskını gerçekleştiren herkes cezasını buldu," diye fikir yürüttü Tahir.

"Birkaç kişi daha var!" dedi Sinan. Akreplerin İzmir'de yaşayan bir üyesiydi. Yardıma ihtiyaç olduğunu öğrenince, hemen koşup gelmişti. Siyah kepi çıkardı. Saman sarısı gür saçları dağınıkça alınına döküldü. Sarışın olsa da esmer cildi denizle haşır neşir olduğunu belli ediyordu. Mavi gözleri bu esmerliği daha etkileyici hâle getirmişti. "Yılmaz bana kızınıza saldıran motosikletlileri araştırmam için plakalarını göndermişti. Yakında kimler oldukları, kime çalıştıkları belli olur."

"Arkalarında Necdet isimli adamın olduğuna eminim!" diye mınıldandı Boran. "Görünüşe göre Köse'nin kirli işlerini yapan sağ kolu... Onu ve adamlarını da yakında buluruz."

Deniz hafif bir nefes aldı. "Peki, ben Yılmaz'ı arayayım da dikkatli olsun. Bu Necdet, Köse'nin öldüğünü öğrenince daha da tehlikeli olabilir. O yakalanıncaya kadar tehlike bitmemiş demektir."

Hepsi bir an sessizce bakiştılar. Aslında Cemil Keskin devlete ifade verip suçunu çekmeye başlamadan, bu tehlikenin ortadan kalkmayacağı açıktı.

⁸ Yazar burada "Kalbim Seni Unurmuşken" isimli romanına gönderme yapmaktadır.

48. BÖLÜM

AŞK BAŞKA BİR ŞEY

9 Eylül Pazar / 18.46

Operasyondan sonra iki ay geçmişti. Eylül ayının başıydı ve İstanbul gündüzleri yaz ortasında gibiydi. Geceleri ise artık nispeten daha serin oluyordu. Bu yüzden beyaz renkli Mercedes'in klimaları kapalıydı. Açık ön camlardan gelen serin hava yetiyordu. Üstelik dışarıdaki ağaçların kokuları da bir anda içeriye dolmuştu.

Otomobil geniş bahçenin içinde ilerlerken evi koruyan büyük çelik kapı hızla kapandı. Deniz Karadağ'ın sürdüğü araç, iki katlı, çok sıcak görünümlü bir villanın önünde durdu. Evin yan duvarları bir sürü renkli çiçekle çevrelenmişti. Duvar taşları doğal Nevşehir taşındandı. Görünümünü güzelleştiren sütunlar ve pencereleri ortaya çıkartan kabartma pervazlarla ilgi çekiciydi.

"Geldik..." dedi Deniz gülümseyerek.

Motoru durdurmuş ve yan tarafına bakmıştı. Orada Della oturuyordu. Arka koltukta ise Belen ve Berkin vardı. Küçük çocuk yeni hayatı için çok heyecanlıydı. Yaptığı uçak yolculuğu da keyfine keyif katmıştı. Belen ise hava-alanından eve kadar yol boyunca pek konuşmamıştı.

Deniz, "Evimiz bu!" derken Della'nın tepkisini ölçmek ister gibi dikkatle yüzüne bakıyordu.

"Çok güzelmış!" dedi genç kadın içtenlikle.

"Teşekkür ederim." Deniz elinde olmadan memnun olmuştu. Evleneceği kadını günler sonra yeniden görmek zaten çok mutlu olmasını sağlamıştı. Artık birlikte yaşayacakları evi beğenmesi de içini rahatlatmıştı.

Herkes araçtan indi. Belen de ilgiyle evi izliyordu. Ever, ev güzeldi ama filmlerde gördüğü o ultra zenginlerin evleri kadar da şatafatlı değildi. Deniz'in sadeliği seven bir insan olduğunu anlamak çok kolaydı. Çevredeki her şey zevkli ve özenliydi. Bu eve bir kadın eli değdiği de kesindi. Büyük ihtimalle Deniz'in doktor kızı, Mihrimah'tı.

Evin kapısında kendi boyuna yakın, genç bir kadın göründü. Ensesine kadar inen kısa saçları vardı. Onun kim olduğunu hemen anladı. Babasının sevecen yüzünü, kardeşinin vahşi çekiciliğini almıştı. Daha bu mesafeden bile ne kadar güzel olduğunu görebiliyordu. Belli ki iri mavi gözlerini de annesinden almıştı.

"Hoş geldiniz!" dedi Mihrimah gülümseyerek. Merdivenleri çabucak inerek yanlarına gelmişti. Kot ve sarı renkli gündelik bluz güzel fiziğini gizleyemiyordu. Ellerini uzattı ve Della'nın elini tuttu. İlk kez tanışıyorlardı. Mihrimah'ın güzelliğini artıran bir başka şey de neşesiydi. Gülmeyi sevdiği her hâlden belliydi.

"Hoş bulduk, Mihrimah kızım!" dedi Della da hoş Türkçesiyle. Türk usulü yanaktan öpüşmeye de alışmıştı. İki kadın aralarına mesafe koymadan yanak yanağa geldiler.

"Kızım demeyin! Otuzuma merdiven dayadım ben de. Aramızda fazla yaş farkı yok." Kısa bir an durakladı, sonra içtenlikle güldü. "Kusura bakmayın. Bunu iğnelemek için söylemedim. Babamın hak ettiğinden bile güzel bir kadınsınız. O çok şanslı gerçekten ve ben de böyle güzel bir anneye ve..." Bakışları Belen'le Berkin'e çevrildi. "...kardeşlere sahip olacağım için çok mutluyum."

Sözleri kesinlikle samimiydi. Bunu görmemek için içten pazarlıklı, ön yargılı olmak lazımdı.

Gerçi Belen bu konuda ön yargılı olmaya hazırdı ama Mihrimah gelip onun da elini tutup yanağını öpünce, tüm kötü düşünceleri buhar olup uçtu.

"Belen ben..." dedi yavaşça.

"Harika bir kıza, harika bir isim." Beyaz pantolon ve askılı beyaz bluz giymiş olan genç kıızı hayranlıkla süzmüştü. Uzun sarı saçları çıplak omuzlarını örtüyordu.

Belen elinde olmadan gülümsedi. "Mihrimah da öyle!"

Genç kadın burun kıvrıdı. "Babamla annemin antikalığı işte. Bir şarkıda geçmesinden başka kimsede adımı duymadım... Eski biraz."

"Ama çok özel..." dedi Belen küçük bir itirazla. "Çok yakışıyor size..."

Mihrimah ona göz kırptı. "Sizli bizli konuşma! Seninle de aramda çok yaş farkı yok. Bana adımla seslen. Sevdiklerim genellikle *Mihri* der. Bir tek Boran kızdığında öyle seslenir."

Mihrimah eğilip Berkin'i de yanağından öpmüştü. Küçük oğlan bu güzel kadına karşı sevimli bir şekilde gülümseyerek tepki verdi. Oysa öyle herkesten hemen hoşlanmazdı. Karadağ ailesinin üyelerinde çocuğu çeken bir şeytan tüyü olmalıydı.

"Çok kızar mı?" Genç adamın adı geçince Belen elinde olmadan ilgilenmişti.

"Korkutucu kısmı da bu! Sevdiklerine pamuk gibidir. Mihri dediği anda elim ayağıma dolaşır. Hadi eve gidelim. Size yemek öncesi odanızı göstereyim."

Hep birlikte içeriye girdiler. Deniz bagajdan valizleri çıkartmıştı. İki valiz biraz büyük olsa da onun yapısındaki bir adam için oldukça hafif kalıyordu.

Berkin ve annesinin odası yan yanaydı. Önce Berkin'in odasına bakılır. Misafir odası olarak düzenlenmişti ama bundan sonra Berkin orada kalacaktı.

Della'nın odası daha büyüktü. Düğün oluncaya kadar şimdilik buraya yerleşecekti. İkinci katta altı oda bulunuyordu. Mihrimah genç kızı koridorun sonundaki odaya götürdü. Babası önden gelip valizi bırakmış ve yine Della'nın yanına dönmüştü.

Belen ilgiyle etrafını süzüyordu.

"Babam müteahhide evde her oda için ayrı bir banyo olması konusunda ısrar etmiş," dedi Mihrimah. Bir kapıyı açıp geniş banyoyu göstermişti. Beyaz fayanslarla örülmüş, çok aydınlık ve modern bir banyoydu. "İçerideki dolapta her şey vardır ama eksik bir şeyin olursa söylersin. Ben veya Ceylan abla tamamlarız. Ceylan abla yıllardır bizimle. Hafta sonu hariç sabah gelir, akşam gider."

"Ya yemek işini ne yapıyorsunuz?"

"Babam ve abim genellikle akşam yemeklerinde evde olmaz. Benim de işlerden dolayı geç geldiğim olur. Ya dışarıdan bir şeyler söyleriz ya da Ceylan ablanın bizim için hazırlayıp dolaba koyduğu yiyeceklerden tırtıklarız."

"Sen yemek yapmayı bilmiyor musun?"

Mihrimah belirsizce iç çekti. "Annemiz çok küçük yaşta öldüğü için öğretecek pek kimse olmadı doğrusu. Çat pat bir şeyler yapsam da tek başına yediğim zaman yapmayı da istemiyorum." Sonra gülümsedi. "Neyse ki siz geldiniz. Bu evin iyi bir kalabalığa ihtiyacı vardı."

Belen de gülümsedi. "Aslında ben de yemek yapmayı pek bilmem. Hayatım hep bizim otelde geçti."

Mihrimah tatlı bir şekilde kıkırdamıştı. "Erkeklerin kalbine giden yol midesinden geçiyorsa ikimiz de evde kaldık demektir. Belki de birlikte öğreniriz. Ne dersin?"

"Ben varım. Peki, senin erkek arkadaşın yok mu? O kadar güzelsin ki!"

Genç doktor burun kıvrıdı. "Birisine biraz ilgi duyuyorum ama ümitsiz vaka... Zaten bana göre birisi değil! Ya sen? Var mı bir erkek arkadaşın?"

Belen hafifçe yutkundu. Onun Boran ile arasında olanları bilmediği açıktı. Demek genç adam kardeşine kendisi hakkında bilgi vermeyecek kadar ilgisizdi. Bir kıza evlenme teklif ettiğini kardeşine bile söylememişti. Haftalardır aramadığı gibi, evde bulunup onları karşılamaya yeltenmeyecek kadar umursamazdı.

İçindeki öfkeye, anlayamadığı bir sızı karışıyordu. Günler, haftalar geçtikçe genç adamı unuttuğunu, hatta umursamadığını telkin etmişti oysa!

"Vardı ama o da benim için imkânsızdı. Ben reddettim, o da zaman içinde benden tamamen vazgeçti." Sesi hafif kısık çıkmıştı. Sonra kendisini toparladı. "Ben de şimdilik okumak istiyorum," dedi kararlı bir sesle. "Okulu bitirip senin gibi başarılı bir iş kadını olmak istiyorum."

"Hımm!" Başıyla onaylamıştı Mihrimah. "Güzel düşünceler. Babamın yazın oteli daha da büyüyecekmiş sanırım. Sen okulu bitirdikten sonra otele konakrolünü senin devralacağını söyledi."

"İnşallah ama biliyorsun böyle şeyler nasip işi. Dört sene sonra neyle olacağını bilemeyiz."

"Doğru..." Gözü babasının daha önce yere bıraktığı valize döndü. "Neyse... Ben seni yalnız bırakayım da iyice yerleş. Düğün için kıyafet almaya birlikte çıkarız, değil mi?"

"Çok sevinirim. İstanbul'u hiç bilmiyorum."

Mihrimah gittikten sonra genç kız valizini açtı ve duvarı boydan boya kaplayan dolaba içindekileri yerleştirdi. Dolapta daha bir sürü yer kalmıştı. Alanya'daki kıyafetleri hep yazlıktı. Çoğu büyük şehre yakışmayacak şeylerdi. Burada birkaç parça kıyafet alması şarttı. Özellikle kışın da bu evde kalacaksa! Zaten kalacağı başka bir yer yoktu ki! Annesi evlenince kardeşiyle birlikte burada yaşamak zorundaydılar.

Boran ile burun buruna yaşamak çok ironik bir şey olacaktı.

Gerçi Deniz onun kısa bir süre sonra ayrı bir eve çıkacağını söylemişti. Yeni evli çiftin yanında yetişkin bir adamın yaşamasının yakışık almayacağını söylediğinden bahsetmişti. Bunun bir kaçış olduğunu herkes biliyordu. Belli ki Boran onunla aynı ortamda olmak istemiyordu. Mihrimah ise bir süre daha onlarla yaşamak zorundaydı.

Aşağıya indiğinde, annesi ile Mihrimah'ın gülüşerek sohbet ettiklerini gördü. Bu esmer kadın gerçekten çok tatlıydı. Çevresine sıcak bir elektrik yayıyordu. Della da keyifli görünüyordu. Tabii ki öyle olacaktı. Yanında sevdiği adam vardı. Bundan daha büyük bir keyif olur muydu?

Evin yardımcısı Ceylan Hanım bir sürü yemek yapıp gitmişti. Mutfaktaki büyük masa bile hazırды. Onları ısıtıp son dokunuşları yapmak üç kadın için zor olmadı.

Yemeklerini yerken genellikle havadan sudan konuştular.

"Boran, özür diledi!" dedi Mihrimah. O ana kadar tek dış dokunur cümle buydu. En azından Belen için. Yine de ilgilendiğini gösterecek bir şey beklemedi. Çünkü açıklama kendisine değil, annesine yapılmıştı. "Bir iş çıkması ama bir saate kadar geleceğim, dedi."

"Yaşasın!" dedi Berkin heyecanla. "Ona koleksiyonumdaki yeni taşları göstereceğim."

"Taş koleksiyonu mu?" Mihrimah çocuğa ilgiyle bakmıştı. "Ben de görmek isterim doğrusu!"

"Çoğu Alanya'da kaldı..." diye açıkladı oğlan. "Boran abi hep beni götürür. Ben en yenilerini getirdim. İçinde kalp şeklinde, camdan bir tane var. Deniz ve kum sürtüne sürtüne yapmış."

"Bu harikaymış! Görmeyi isterim."

Konuşmalar yine normal hâline dönmüştü. Masayı yine üç kadın topladı. Bulaşıkları makineye koyduktan sonra Della alışkın bir edayla çalıştırdı.

"Bu makinenin çalıştığını canlı olarak ilk kez görüyorum!" diye dalga geçti Mihrimah. "Genellikle içinin dolması ayları bulurdu. Ceylan abla birkaç tabakla çalıştırıyorum diye şikâyet ederdi."

Deniz keyifle gülümsemişti. "Artık kalabalık olduğumuza ve ben de akşamlarımı evde geçireceğime göre mutfak daha aktif kullanılır. Eksik ne varsa alırız. Hatta istersen komple değiştiririz. Bir de yardımcı tutarız." Tabii ki bunları söylerken Della'ya bakıyordu.

Della nazıkçe hepsini reddetti. "Mutfak zaten çok modern ve eksiksiz görünüyor. Çok zevkli döşenmiş. Rahmetli eşin zevkliymiş. Bir şeyi değiştirmeye gerek yok. Yemek kısmını ise ben hallederim. Yemek yapmayı çok seviyorum. Sizin Ceylan Hanım gündüzleri yardım etse yeterli."

Yemekten sonra evin yan tarafındaki verandaya çıktılar. Orada büyükçe, derin görünen bir havuz vardı. Çok güzel ışıklandırılmıştı ve tertemiz parlıyordu. Çaylarını bir masanın çevresinde içerlerken, birkaç gece kuşu güzel sesleriyle geceyi şenlendiriyordu. Mihrimah da alçak sesle çalan bir müzik kanalı açmıştı. Gizlenmiş hoparlörden gelen ses, hiç kimseyi rahatsız etmeyecek kadar net çıkıyordu.

Deniz yanında oturan Della'ya doğru eğildi. "Sana bir şey söylemeliyim."

Genç kadın merakla sevdiği adamın gözlerine baktı. Bu gözlerin böyle ılık bakarken bir anda nasıl ölümcül bir şekilde parlayabildiğine inanamıyordu. "Ne oldu?"

"Rahmetli eşim hakkında..." dedi adam. Uzanıp onun elini tutmuştu. "Onun bu evde hiç yaşamadığını bilmelisin. Belki bu seni rahatsız eder diye söylüyorum. O vefat ettikten sonra eski evimizden ve anılardan bunalıp burayı aldım. Yatak odam dâhil her şey yeni."

Della birkaç saniye, gözlerini bile kırpmadan Deniz'i süzdü. Sonra hafif nemli gözlerle o da avucunu tutan iri eli sıktı. Sevgiyle gülümsedi. "Bu önemli değildi. Kalbini ona tamamen kapamanı bekleyemem. Onu belki de hep seveceksin. Öyle de olmalı... Çocuklarının annesi bir kere o. Bir zaman sonra sevdiklerimizi hemen unutursak ne kötü insanlar oluruz, öyle değil mi? Onlar kalbimizde hep yaşayacaklar..."

Deniz hafif bir nefes aldı. Biraz rahatlamış gibiydi. "Ne kadar şanslıyım ki seni buldum. Mutluluktan ümidimi kesmişken, artık yalnız yaşayacağımı düşünürken Allah seni karşıma çıkardı. Artık tüm istediğim seninle yaşlanmak. Çocuklarına ve hatta..." Kısa bir an sustu. "...çocuğumuza babalık yapmak."

Della dudağının kenarını ısırdı. "Hamile kalmadığımı için üzüleceğimi hiç düşünmemiştim doğrusu..." dedi utangaç bir sesle. "Fakat bir yandan da iyi oldu. Düğünümüzde göbeğimle sükse yapmak istemezdim."

"Belli bile olmazdı ama neyse... Bu sonra düşüneceğimiz bir konu."

"Ya bizim çocuklar?"

"Ne olmuş onlara?"

"Biz evlendikten sonra o ikisinin bir arada olması iyi olacak mı?"

Deniz kısa bir an düşündü. "Merak etme! Su akar yolunu bulur. Şu anda her şey olumsuz gözükse bile, belki de onlar için en iyisi budur. Evlenip de mutsuz olmalarından iyidir."

O sırada evin dış kapısı tarafında bir hareketlenme oldu. Siyah bir Audi evin önüne doğru yanaştı. Veranda yanda olduğu için bir süreliğine gözden kaybolmuştu. Herkes gelenin kim olduğunu biliyordu elbette. Birkaç dakika sonra aracı park eden Boran yanlarında belirdi. Lacivert bir yazlık takım elbise ile beyaz gömlek giymişti. Hâlâ dinç görünüyordu. Esnek adımlarla gelip önlerinde durmuştu.

"İyi akşamlar!" dedi herkese birden. Sonra ayağa kalkmış olan Della'ya yöneldi. Onun elini tuttu ama genç kadın kendisine sarılınca o da yumuşakça Della'ya sarıldı. Kalın kollar ince bedeni müşfikçe sardı. "Hoş geldin!" dedi.

"Hoş buldum!" Della geri çekilip Boran'ın gözlerine baktı. "Nasılsın bakalım? Kayboldun ortadan."

Boran hafifçe gülümsedi. "İş güç işte! Son haftalar yoğundu biraz." Gözleri önce Berkin'e kaydı. Çocuk günün verdiği yorgunluktan geniş salıncakta uyu-yakalmıştı. Sonra Belen'e baktı. Genç kız ayağa kalkmamıştı ama oturduğu yerde hafifçe doğrulmuştu.

"Hoş geldin, Belen!" dedi genç adam. Ona karşı da hafifçe gülümsemişti. "Nasılsın?"

"Hoş buldum. Gayet iyiyim, teşekkür ederim." O da elinden geldiğince rahat görünmeye çalışıyordu. "Sen nasılsın?"

Mihrimah akıllı kadındı. Bu ikisi arasında garip bir rüzgârın estiğini bir anda anlamıştı. Belki de kadınca bir içgüdüydü. Genellikle hislerinde pek yanılmazdı. Ağabeyinin uzun süredir daha durgun olmasının sebebi, bu vahşi görünüşlü sarışın olabilir miydi? Gözleri ikisinin üzerinde gidip gelmişti.

Boran nazikçe cevapladı. "Ben de iyiyim, teşekkürler." Fakat konuşmayı daha fazla uzatmadı. Gözleri yine Della'ya çevrildi. "Kusura bakmayın, geciktim. Bir toplantım vardı."

"Sorun değil. Biz de muhabbet ettik. Hiç sıkılmadık."

"Güzel, sevindim." Della yerine oturunca Boran babasına döndü. "Baba, birkaç dakikan var mı? Yılmaz da benimle geldi. Seninle konuşması gereken bir konu varmış."

Deniz başını çevirdi. Göremese de görecekmış gibi evin ön cephesine baktı. Oysa Boran'ın arabası görünmüyordu. "Niye buraya gelmedi?"

"Misafirleriniz var, rahatsız etmeyeyim, dedi."

Belen bahsettikleri kişinin adını birkaç kere duymuştu ama adamı hiç görmemişti. Onun Boran ile aynı ekipte olduğunu biliyordu. Tahminlerine göre fizik olarak diğerleriyle benzer yapıda olmalıydı. Kaç yaşında olduğundan emin değildi. Boran'ın ondan bahsederken takındığı tavrıdan özel birisi olduğunu anlayabiliyordu.

"Sen çağır onu buraya..." dedi Deniz. "Yabancı kimse yok."

"Sanırım benim yüzümden!" dedi Mihrimah hafif şakacı bir sesle. "Onunla bazı sorunlarımız var. Son görüşmemizde de pek iyi ayrılmadık."

Deniz'in gözleri kızının sözlerini anlamak ister gibi bakıyordu. "Saçmalama, kızım! Adam senin için hayatını tehlikeye attı! Koca bir çeteden seni korudu. Kaç gününüzü onlardan kaçarken beraber geçirdiniz. İyi ayrılmadık ne demek?"

Genç kadın omuz silkti. "Abimden daha duygusuz ve odun birisi varsa o da Yılmaz'dır, babacım..." Sonra sustu. Bir şeyler daha söylemek ister gibiydi ama devam etmemiştir. "Neyse!" dedi sonra. "Yılmaz'a gerçekten can borcum var. Hem de pek çok kere! O yüzden ailemizin içine karışmasında bence bir sakınca yok."

Boran ve Deniz sessizce duruyorlardı. Bir şey anlamadıkları belliydi. Sonra Boran geri dönüp uzaklaştı. Birkaç dakika sonra yanında hâkî tonlarında giyinmiş uzun bir adamla geldi.

"İyi akşamlar!" dedi Yılmaz herkese kalın sesiyle. Dudaklarında hiç gülümseme belirmediğine göre, çok cana yakın bir adam olmadığı açıktı.

Belen yanılmadığını görmüştü. Yaşı Boran kadardı. Aynı boy ve posa sahipti. Kasları bol gömleğinden bile belliydi. Gömleğinin eteği pantolonunun dışındaydı ve sebebini tahmin etmek zor değildi. Büyük ihtimalle belinde bir tabanca gizliydi. Deniz'in emekliliğinden sonra Akreplerin başına bu dikkat çekici adamın geçtiğini biliyordu. Gür saçları geriye doğru biraz dağınıkça taranmıştı. Zekâsı ela rengi gözlerinden belli oluyordu. Boran kadar yakışıklı olmasa da adamın yüzünde dikkat çekici, farklı bir şey vardı. İçgüdüsel olarak, burnu kırık görünen bu adamın, kadınların ilgisini kolayca çekebileceğini hissetmişti.

O geldiğinde Deniz hemen saygılı bir şekilde ayağa kalktı. Elini uzattı. El sıkışırken de hafifçe azarladı. "Kapıda beklemek ne demek!" dedi. "Sen yabancı mısın? Serin bir şey veya çay iç önce."

Yılmaz'ın yüzünden pek bir şey belli olmuyordu. "Teşekkür ederim. Bir dahakine inşallah. Uçağa yetişmem lazım."

Kısa bir sessizlik oldu. Herkes onun bir göreve gittiğini anlamıştı. Belen nedensizce bakışlarını Mihrimah'a çevirdi. Yılmaz'ın onu günlerce tehlikeden koruduğunu duymuştu. Bu kadar zaman içinde ikisi arasında bir dostluk gelişmesi gerekmiyor muydu? Mihrimah ondan gerçekten hoşlanmıyor muydu?

Ve o anda... gerçeği gördü.

Kimse fark etmemişti ama Mihrimah hafifçe yutkunmuştu. Güzel mavi gözleri titremişti. Yerinde hafifçe irkildiğini ve sonra başını öne eğdiğini de görmüştü. Bunlar çok kısa bir zaman diliminde olmuştu ama yine de görmüştü işte!

Madem Yılmaz'dan pek hoşlanmıyordu, bu acı çeken hâli de neydi böyle? Onun bir göreve gidiyor olması, genç kadını ne diye üzmüştü?

O kısa saniyenin ardından Mihrimah yine eskisi gibi oldu. Gözleri yalancı bir neşeyle doldu. "Bu sefer kimi kurtarmaya gidiyorsunuz, Yılmaz Bey?" diye sordu.

Genç adam ondan yana dönmüştü. "Sadece sıkıcı bir seminer!" dedi kısaca. "Bir süre buraldayım."

Deniz araya girdi. "O zaman seni fazla tutmayalım. Gel, içeride konuşalım."

O ikisi içeriye girdiğinde Boran da bir sandalyeyi çekti. Erkileyici bir panter edasıyla oturdu. Aynı anda Della ayağa kalkmıştı. "Ben de Berkin'i yatırıyorum bari," dedi. "Boynu tutulacak."

"Ben götüreyim..." diye başlayan kızını da susturmuştu.

"Ben götürürüm. Daha onun eşyalarını da yerleştirmedim."

Della çocuğunu rahatça kucaklayıp verandadan ayrıldı. Oğlan mutlu bir şekilde annesinin boynuna sarılmıştı. Ardından Mihrimah ayağa kalktı.

"Benim de bir telefon açmam gerek. Bir hastam mesaj atmış."

O da ortadan kaybolunca Boran ve Belen yalnız kalmışlardı. Az sayıdaki ağustos böceği de susmuş gibiydi. Sadece biraz ilerilerindeki havuzun hafif çırpınırları duyuluyordu.

"Sen de bir göreve gitmiyor musun?" diye sordu Belen. Sessizliği bozmak istemişti.

"Bizler iş adamıyız. O kadar sık göreve gitmiyoruz." Boran'ın açıklaması biraz kuruydu.

"Yani?"

Boran omuz silkti. "Sizin otelle ilgili netleşmesi gereken birkaç şey var. Sanırım bu hafta sonu oraya gideceğim."

Belen ilgilenmişti. "Planları gördüm. Yeni otel, çevre düzeni ve sosyal tesisleriyle çok güzel olacak gerçekten. Babamın otelini yıkmayacak olmanız da çok güzel."

Boran hafif bir nefes aldı. "Ben babanın değil, senin otelin olarak görüyorum orayı. Otele çok emeğin olmuş. O anıları ve emeği silmek istemedim. Babam da zaten aynı fikirdeydi."

Belen hafifçe yutkundu. Gerçekten de otele çok emeği olmuştu ama neden bir türlü eskisi kadar umursamıyordu? "Teşekkür ederim."

"Evinizi de olduğu gibi bırakıyoruz. Tabii iyi bir dekorasyondan geçecek. Okuldan artakalan zamanlarında oraya gidebilirsin. Hem işleri de takip edersin."

"Güzel olur." Gözleri genç adamın yakışıklı ama ne düşündüğünü belli etmeyen yüzündeydi. Kısa bir sessizlik oldu. Sonunda Belen'in güzel dudakları kıpırdandı. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

Genç adamın kaşları ilgisizce kalktı. "Hangi konuda?"

"Anlamazlıktan gelme!" Sesi bir an için öfkeli çıkmıştı ama sonra kendisini tuttu. Hafif bir nefes aldı. "Baban başka eve taşınacağını söyledi. Bana kızgınlığından dolayı böyle bir şey yapman çok aptalca! Bu evde kalmayı ben de istemezdim ama yapabileceğim bir şey yok. Baban okula yakın bir yurttan kalmamı istemedi."

"Saçmalama!" Genç adamın sesi sert bir tonla doluydu. "İstanbul'da bir evin varken yurttan kalmak da ne demek?"

"Burası benim evim değil! Senin evin ve sen de gidiyorsun!" Sesi bir isyanla doluydu.

"Aynı şey değil. Ben erkeğim. Yarın bir gün evlendiğimde zaten ayrılacağım." Belen'in irkildiğine dikkat etmemişti. "Mihrimah bile evlenince ayrı bir ev düşünüyor. Sen de ancak evlendiğinde bu evden ayrılabilirsin. Artık bizim ailedensin. Öncelikli düşüncen, okulunu başarıyla bitirmek olmalı."

Belen elinde tuttuğu soğumuş çayını masanın üzerine geri bıraktı. Yüzü iyice düşmüştü. Boran'ın ilgisizliği her geçen dakika daha da canını sıkıyordu. Hâlbuki onu görmeyi o kadar büyük bir hevesle bekliyordu ki! Onu ne kadar da özlemişti! Şu asık suratını bile!

"Bu arada..." diye başladı. O da onun gibi mesafeli olmak istiyordu ama bu çok zordu. Şimdi ona sarılmayı, o sert hatlı dudaklarını öpmeyi, siyah saçlı başını okşarken yüzünü göğsüne gömmeyi ne kadar da isterdi.

"Ne oldu?"

"Hamile olmadığımı anlamış olmalısın." Sesi elinden geldiğince duruydu. Oysa ki hamile kalmadığını anladığında, ciddi bir hayal kırıklığı duymuştu. Boran sessizdi. Genç kıızı süzüyordu. "Gerçi iki aydır bir kere bile beni arayıp sormadığını, merak etmediğini düşünürsek artık bununla pek ilgilenmediğini sanıyorum. Kısacası, hamile falan değilim işte."

Sonunda Boran sessizliğini bozdu. "Senin adına sevindim!" dedi kuru bir sesle.

"Niye?"

"Benimle evlenmek zorunda kalmadın!"

"Hamile olsaydım kesin olarak evlenecektik? Öyle mi?"

"Elbette! Aldırmana izin vermezdim."

"Artık üvey kardeşin oluyorum! Bence çok komik olurdu!"

“Ben komik bulmuyorum! Aramızda kan bağı yok...” Boran’ın sesi şimdi iyice sertti. Parmakları masanın üzerinde tıngırdadı. Belen elinde olmadan o güzel parmaklara baktı. Öldürmeyi de sevmeyi de bilen özel parmaklardı onlar.

Ve o gözler böyle bakarken, âşık bir kadın olarak ölmekten beter şeyler hissediyordu.

Kabul etmeliydi ki uzun zaman sonra onu yeniden görmek kalbini heyecanla doldurmuştu. O tanıdık ürpertiği yine hissetmişti. Ensesindeki tüyler huysuzca ürpermişti. Dünya üzerindeki hiçbir erkeğe karşı böyle şeyler hissetmemişti. Hissedebileceğini de sanmıyordu. Bu adam vücudundaki bütün sensörleri açan bir elektrik akımı gibiydi.

Garipti ki artık onun yaptığı o tehlikeli iş ve ikinci bir gizli kimliği genç kızı o kadar korkutmuyordu. Hatta... Hatta ona özel bir saygı ve güven duyuyordu. Bir çocuğun babasının gücüne ve koruyuculuğuna duyduğundan çok daha güçlü ve saf bir duyguydu. Baş sıkıştığında güvenilecek bir limandan öte bir şeydi. Hayatını katıksız bir inançla ona emanet edebileceği birisiydi. Otele geldiği ilk günden beri, yenilmez bir savaşçıyla karşı karşıya olduğunu hissetmişti. Mobilyacının serseri yeğenlerine, otele baskına gelen profesyonel katillere yaptıklarını bizzat görmüştü. Ankara’da bir çiftlikte olan çatışmayı da duymuştu.

İşte! Hâlâ sapasağlam karşısındaydı. Vatanı için ölecek, ülkesi için sevgilisinden vazgeçecek kadar sağlam bir adamdı. Kıvrırmıyor, yalan söylemiyor, onu olduğu gibi kabul etmesini bekliyordu.

Tabii artık çok geçti. Belli ki Boran artık ondan hiçbir şey beklemiyordu. Ne sevgisini ne de evlenmeyi...

“Hamile kalsaydım eğer, ben de...” Dudağının kenarını hafifçe dişledi. Neden ağlama ihtiyacı belirmişti ki birden? Hayır! Ağlamamalıydı! Bu sonu kendisi istemişti. Onu kendisi uzaklaştırmıştı. “Ben de çocuğu aldırmanı istemezdim.” Bu itiraf dudaklarından bilinçsizce çıkmıştı. “İnanmayacaksın ama bunun için üzuldüm bile!” Gülümsemeye çalışsa da pek beceremedi. Boran sessizce onu süzüyordu. “Biz kadınlar biraz çatlak yaratıklarız sanırım.”

Boran hâlâ sessizdi. Belen’in dudaklarındaki cansız gülümseme kayboldu. Gözlerinin hafifçe sulanmasına engel olamamıştı. Belli belirsizdi ama içlerindeki hafif ışıldama bunu hissettirmişti. Genç kız yutkunup kendisini topladı. Burnunu kaldırdı gururla. Sonra kendisinin bile aklında olmayan o önemli soruyu soruverdi.

“Beni niye hiç aramadın?”

Boran biraz şaşırmış gibiydi. Yerinde huzursuzca kıpırdandı. “Aramamı mı bekledin?” diye sordu garip bir sesle.

“Elbette bekledim...” Gözlerini kırıştırdı. Ağlamayacaktı! Fakat aşkı ve incinmişliği, gururundan önde gidiyordu besbelli. Son çare olarak dudaklarını

ısırdı ama pek başarılı olamadı. "Öylece çekip gittin! Ben sana bir kötülük yapmadım ki!"

"Belen..." Boran iyice huzursuz olmuştu. Onun göz pınarlarında biriken yaşlar genç adamın direncine darbe vurup bir anda zayıflatmıştı

"Aksine, sen bana kötülük yaptın!" Sonunda pırlanta kadar parlak iki damla yaş yanaklarından aşağıya kaymıştı. "Bana en baştan beri yalan söyledin! Hayallerimi, kalbimi koparıp aldın benden! En sevdiğim şey olan oteli bile önemsizleştirdin! Babamın gerçek yüzüyle beni baş başa bıraktın..." Uzanıp masadaki peçetelerden bir tane aldı. Gözyaşlarının artmasına engel olamıyordu. "Senin için korkmamı bile ters anladın! Ölüme gitmenin beni ne kadar üzdüğünü umursamadın!"

"Umursadım! Ve ölmedim..."

"Ama korktum!" Sesi isyanla doluydu. Yanaklarındaki ıslaklığı aceleyle silip göz pınarlarını kurutmaya çalıştı. "İyi olduğunu öğrenmek benim hakkımdı!"

"Her şeyi bitirmiştin!"

"Ben değil, sen bitirdin!" Bu sefer hakikaten isyan ediyordu. İri, güzel gözlerle Boran'a baktı. "Ölümle oynayan bir adamı seçmemi istedin benden!"

"Sandığın kadar tehlike içinde olmadığımı söyledim sana!"

"Sen bunu bir de benim acıyan kalbime söyle..." Yeniden akan iki damla yaş başını eğip gizlemeye çalıştı. O böyle ağlamayı sevmezdi. O vahşi Belen'di! Babası için bile ağladığı olmamıştı. Oysa bu adam onu sürekli ağlatıyordu.

Boran birkaç saniye sessiz kaldı. Nefesini tuttuğunu sonradan fark etti. Koyu gözleri kısılmıştı. Yanak kasları hafifçe dalgalandı. "Kalbine mi?" diye sordu yavaşça.

Genç kız elindeki peçeteyle gözyaşlarını sildi. Başını hafifçe kaldırmış olsa da yana doğru çevirip yüzünü ondan gizledi. Gözleri havuzun mavi dalgacıklarında gezindi.

O sırada verandaya Deniz ve Yılmaz çıktı. Konuşmaları gereken her ne ise halletmiş gibiydiler. Aynı anda Della da arkalarından çıkıp gelmişti. Mihrimah da telefonunu kapatıp bahçe tarafından yaklaştı.

Hepsi birden verandadaki iki genç arasındaki garip elektriği fark etmişti. Della garip bakışlarla kızını süzerken yanına oturdu. Bir şey demedi ama onun güzel gözlerindeki nemi fark etmişti.

Mihrimah da bu garipliği görmüştü tabii. Onun bakışları hemen ağabeyine çevrildi. Boran'ın istediği zaman sert biri olabileceğini biliyordu ama bu şahane sarışını böyle üzme için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

Yılmaz ortamdaki sessizliği bozmak gerektiğini anlamıştı. Belli ki Boran'ın haftalardır süren garipliğinde, bu sarışının güçlü bir payı vardı. "Boran? Beni havaalanına bırakacak mısın, taksi mi çevireyim?"

Boran yavaşça ayağa kalktı. "Seni ben bırakırım!" dedi arkadaşına. Gözleri yine Belen'e çevrilmişti. Önemli bir konuşmanın ortasında kalmış olmanın sıkıntısını yaşıyordu. Belen'in kendisine dönen gözlerindeki ifadeyi bir türlü yorumlayamıyordu.

Aşk konusunda o kadar tecrübesizdi ki!

"Herkes iyi akşamlar diliyorum!" diyen Yılmaz'ın sözlerini zar zor duydu. Bakışlarını Belen'den alamıyordu. Üstelik beyazlar içinde o kadar güzel görünüyordu ki! Haftalar içinde onu düşünmediği tek bir an bile olmamıştı. Şimdi karşısındaydı işte! Ve tek yaptığı genç kızın karşısında odun gibi durmak olmuştu.

Vedalaşma faslı bitmişti. Yılmaz hareketlenmesi için kazık gibi dikilen arkadaşına baktı.

O da diğer herkes gibi Boran'ın son cümlelerini beklemiyordu.

"Belen!" demişti genç adam kararlı bir sesle. Artık umutsuzdu. İp incel-diği yerden kopacaksa, o da bu gece olacaktı. "Döndüğümde kalbinin neden acıdığını öğrenmek istiyorum. Bunun sevgi olup olmadığını bilmeliyim. Seni kaybetmemek ve mücadele edebilmek için birazcık umuda ihtiyacım var!"

FİNAL SEVGİ İTİRAF GEREKTİRİR

9 Eylül Pazar / 22.00

Yılmaz siyah otomobilin başında durmuştu. Her zaman ciddi olan sert yüzünde şimdi hafif bir tebessüm oluşmuştu. Arabanın diğer tarafına geçmeye hazırlanan Boran'ı durdurdu.

"Hayır!"

Genç adamın kaşları kalkmıştı. "Anlamadım?"

"Sen gelme! Ben bir taksiyle giderim. Sen sorduğun şu sorunun cevabını almak için eve geri dönmelisin." Bakışları veranda tarafına kaymıştı. Elbette yanda kaldığı için orada şaşkınlıkla kalan grubun hepsini göremiyordu. Sadece Mihrimah verandanın köşesine gelmiş, ağabeyi ile Yılmaz'ı izliyordu. Elleri ceplerinde olan genç kadının duruşundaki gerginlik ve yüzündeki ifade belli olmuyordu.

"Düşünmesi için ona biraz zaman vermeliyim," diye sıkıntılı bir sesle mırıldandı Boran. "Seni havaalanına ben bırak..."

"Bırakmayacaksın!" diyerek kesin bir dille emretti Yılmaz. Gözlerini Mihrimah'tan kaçırmıştı. "Amirin olarak emrediyorum. Gidip o kıza her şeyi açıkla!"

"Neyi?"

"Onu sevdiğini!.. Onunla bir ömür geçirmek istediğini!"

"O kadar belli oluyor mu?" Boran'ın asık yüzü şaşkınlıkla yumuşamıştı.

"Doğrusu, bu geceye kadar iyi saklıyordun ama son cümlelerinle kendini ele verdin! Oradaki herkes bunu anladı. Eğer o sarışın da hâlâ anlamadıysa, daha uygun bir ortamda uzun uzun anlatmalısın!" Farkında olmadan gözleri yine Mihrimah'a kaymıştı. "En azından birimiz mutluluğu yakalamalıyız."

Boran son cümleyle ilgilenmişti. "Birimiz mi?" Onun yüzündeki ifade de meraka dönüştü. "Sen de mi bir kıza âşıksın?"

"Ben... Ben genel olarak söylemiştim. Bilirsin, bizim meslektekiler için aşk, çok tehlikeli ve imkânsız bir olgu. Sen bunu yakaladıysan kaçırmamalısın."

"Fakat o bunu kabul etmiyor! Tehlikeli işim yüzünden evlilik teklifimi reddetti."

"Bence sana bir şans daha verecekmiş gibi duruyor." Elini Boran'ın geniş omuzuna attı. "Bak! İstersen ona rahat olmasını, sana masa başı işi vereceğimi söyleyebilirsin. Artık patron benim ne de olsa!" Gülümsemişti. "Hadi git! Git ve onu ne kadar çok sevdiğini söyle! Git ve mutlu ol!"

Elini geri çekti. Boran'ın duruşu değişti. Vücudu gerildi. Omuzları daha da genişlemişti âdeta. Yüzünü daha büyük bir tebessüm kapladı. "Söylemeliyim, değil mi?"

Yılmaz başını eğdi. "Şans cesurlardan yanadır!"

"Ya reddederse?"

"Yine denersin. Kendine inanıyorsan, onu mutlu edeceğine güveniyorsan bıkmadan uğraşırsın."

Sesi o kadar güven doluydu ki Boran tam şarj olmuş bir pil gibi daha da dikleşti. "Evet! Haklısın!" dedi inançla. "Ondan vazgeçemem! Onunla tanıştığımndan beri, her şeyin bir anlamı oldu!"

"Dostum!" dedi Yılmaz hafif bir alayla. "Bunları bana değil, git ona söyle. Sanırım o da heyecan ve endişe içindedir."

Boran bir adım geriye gitti. "Sağ ol!" dedi minnet dolu bir sesle.

O sırada yanlarına Mihrimah'ın geldiğini fark etmemişlerdi. Genç kadın bir şeyler olduğunu sezinlemişti. Gözleri onların üzerinde gezindi. "Sanırım ağabeyim seni havaalanına bırakamıyor, Yılmaz?" dedi tatlı bir alayla. "Seni ben götürüyüm mi?"

İki erkek de ona bakmıştı. "Evet, iyi olur!" dedi Boran.

Oysa Yılmaz mesafeli bir şekilde reddetmişti. "Hiç gerek yok!" Keskin hatlı dudaklarındaki gülümsemesi silinmişti. "Ben kendim giderim, Mihrimah Hanım!"

"Gecenin bu saatinde mi?" Genç kadın kaşlarını kaldırmış, itiraz kabul etmez bir şekilde bakıyordu. "İyi şoför olduğumu biliyorsun. Korkmana gerek yok. Ayrıca bana Mihrimah diyeceğin kadar yakınlaşmıştık hatırlarsan!"

Kafası karışık olan Boran, bu sözlerdeki anlama hiç dikkat etmedi.

"Sürüşünüzden korkmuyorum ama..." Huzursuzca kıpırdadı. "Dönüşte tek başınıza o trafikte olmanız beni rahatsız eder!"

"O kadar maço olma ya! Burası İstanbul! Hem karatede siyah kuşak sahibi olduğumu da biliyorsun. Gerektiğinde seninki gibi birkaç burnu da kırabilirim."

Boran elini cebine atıp otomobilin kumanda anahtarını çıkardı. Kız kardeşine uzattı. "Al! Fakat dönüşte sakın kimseye bulaşayım deme!" Uyarımadan yapamamıştı.

"Emredersin..." Anahtarı aldı. Gözleri Yılmaz'ın ela gözlerindeydi. Alaycı neşesi devam ediyordu. "Hiç konuşmayacağım, merak etme! En az senin kadar, olmadı abim kadar suratsız olacağım. Monoton hayat düzeninizi bozmak istemem!"

İkisi birden otomobile binerlerken Boran da eve doğru dönmüştü. Uzun adımlarla ve biraz da heyecanla yürürken kendi kendisine mırıldanmıştı.

"Bu kız neden Yılmaz'dan hoşlanmıyor, anlamıyorum!"

Fakat aklı hemen Belen'e kaydı. O daha önemliydi. İçindeki ümit kıvılcımlarıyla adımlarını sıklaştırıp hızlandı. Esnek adımlarla veranda merdivenlerini çıktı.

İşte! Belen orada, düşünceli bir tavırla oturuyordu.

Beyazlar içindeyken, gecenin bu saatinde bile taptaze, bir çiçek kadar çekici görünüyordu. Yüzü dalgın olduğunu, en azından bir şeylerle kafasının meşgul olduğunu gösteriyordu.

İnşallah olumlu anlamda, kendisiyle meşguldü! İnşallah bu geçen haftalar içinde aklını değil, kalbini dinlemiş olurdu. Çünkü kendisi öyle yapmıştı. Ondan uzak durmaya yemin etmişken her gün daha da fazla ona bağlanmıştı.

Deniz oğlunun geldiğini gördüğünde şaşırmış olsa da kendisini hemen toparladı. Della ile zaten şaşkın bir şekilde ne diyeceklerini ne yapacaklarını bilemeden oturuyorlardı. Belen'le konuşmak istemişlerse de bir ilerleme sağlamamışlardı. Genç kız ya duymamıştı ya da birkaç kısa cevapla geçiştirmişti.

Boran'ı aniden karşısında gören Belen de şaşırmıştı. İrkilerek başını kaldırdı. Tam önünde dağ gibi dikilen adama çevirdi gözlerini.

O gözler o kadar çok şey ifade ediyordu ki! Boran içinin daha büyük bir ümitle dolduğunu hissetti. Acaba?..

Deniz ayağa kalkıp Della'nın elini tuttu. Hafifçe çekti. "Aklıma geldi birden! Gel, sana pul koleksiyonumu göstereyim!" dedi tatlı bir tebessümle.

Della hiç karşı koymamıştı. Hafif bir tereddütle kızına baksa da o güzel yüzündeki ifade tüm endişesini yok etti. Bu güzel çiftin yeni bir şans yakalayabileceğinin farkındaydı. Sessizce sevdiği adamın peşinden gitti.

Şimdi iki genç baş başa kalmışlardı.

Boran yutkundu. "Sorumun cevabını düşündün mü?"

Belen buruk bir şekilde gülümsedi. Sorunun cevabını zaten biliyordu ki! "Sen, biraz çabuk dönmedin mi?"

"Geç bile kaldım." Uzanıp onun elinden tuttu. Hafifçe çekti. "Hadi gel! Burası romantik olunamayacak kadar aydınlık ve kalabalık!"

"Kimse yok ki!"

"Babamın kulakları çok keskindir!" Onu yerinden kaldırmıştı. Tatlı bir çekistirmeyle havuz tarafına götürdü. Diğer taraftaki ağaçlık kısma yönelmişlerdi. Buradaki dev çınar ağacının karanlık gölgesi, ortamın ışığını kısmen kırıyordu fakat yine de birbirlerinin yüzünü net bir şekilde görebiliyorlardı.

Boran yerdeki çimlere oturup onu da yanına çekti. Şimdi dizleri birbirine değiyordu. Boran onun diğer elini de yakalayınca genç kız hiç itiraz etmedi. Bu kocaman ellerde kendisini her zaman güvende hissediyordu.

"Belen!" dedi yavaşça. Kısa bir duraklamanın ardından hafif bir nefes aldı.
"Sana çok önemli bir şey itiraf etmeliyim."

"Nedir?"

"Belki de biliyorsun..."

"Belki de bilmiyorum..." Güzel gözleri merak, ılık bir sevgi ve inatçı bir sorgulamayla bakıyordu.

"Bilmesen benimle buraya gelir miydin?"

Belen başını olumlu anlamda salladı. "Her zaman, her şart altında hep senin yanında olmadım mı? İsteklerine hiç karşı koymadım."

"Benimle evlenmekten vazgeçtin!"

"O başka! Fakat sana karşı direncim hep zayıf oldu. Bir yabancınn bana ait tüm ilkleri parça parça çalmasına izin verdim. Kumsaldaki kayalıkta, o iğde ağacının altında, Mehmet abinin kulübesinde ve hatta yatağında! O kısacık zamanda, sana karşı hiçbir konuda direnç gösteremedim. Beni öpmene, okşamana, kıskançlık göstermene izin verdim. Beni sevmemene rağmen evlilik teklifini kabul ettim."

Tepelerinde gizlenen bir gece kuşu kanatlarını çırparak uzaklaştı. Havuzdaki suyun küçük dalgalarından ve verandadan gelen hafif müzikten başka ses yoktu şimdi. Bahçe dışından geçen araçların sesi de duyulmuyordu. Aslında dikkat edilse... belki bir başka ses duyulabilirdi.

Hızla atan kalplerinin sesi...

Boran onun ellerini sevgiyle sıktı. "Sözlerinde, sondan başa gideyim mi?" diye ciddi bir sesle sordu. "Öncelikle, babamla aramızda geçen konuşmada duydukların epeyce eksikti. Bunu sana hep söyledim ama sen inanmak istemedin. Düşündüklerin yüzünden aramıza hemen mesafe koydun. Ben de daha sonra sen evlilik teklifimi kabul ettiğinde gerçekleri açıklarım diye düşündüm."

"Duyduğum her şeyi çok net hatırlıyorum." O günün anısıyla hafif hüzünlenmişti.

"Ever, onlar da gerçektir ama asıl gerçek başkaydı. Duymadıkların vardı. Sana söyleyemediklerim..."

Genç kız usulca sordu. "Gerçek nedir?"

"Gerçek..." Gözleri güzel dudaklarına takıldı. "Benimle alay etmeyeceğine söz verirsen sana tüm gerçeği açıklarım!" dedi sonra yavaşça.

"Alay mı?"

"Kendi adıma biraz utanç verici... Ve gerçekten korkuyorum. İtiraf ettikten sonra olacıklardan, bir çatışmada korktuğumdan çok daha fazla korkuyorum." Sesindeki içtenlik ortadaydı. Gözlerindeki endişe ve iri vücudundaki gerginlik de öyle!

"Boran..." Genç kız elini onun elinden yumuşakça kurtardı. Avucunu adamın yüzüne sevgiyle yastı. Gergin cildini hafifçe okşadı. "Anlatma o zaman! Bırak, her şey olduğu gibi kalsın!"

"Hayır! Kalamaz! Ben böyle yaşayamam. Sen burnumun dibindeyken ben bir korkak gibi davranmam. Gerçeklerle yüzleşmek istiyorum ve seni, hayatımı, geri kazanmak istiyorum. Sen reddetsen bile, en azından denediğimi bilerek yaşamak istiyorum." Yüzünü çevirip dudağını onun avucuna dokundurmuştu. Sevgiyle öptü. "Ve bilmelisin ki reddetsen bile, ben denemekten hiç vazgeçmeyeceğim. Seni her görüşümde, seni hayatımda ne kadar çok istediğimi yine anlatmaya çalışacağım..."

Belen ırkılmıştı. Elini yavaşça geri çekti. İri, nemli gözlerle ona bakıyordu. "Boran!" diyebilirdi sadece. Bu yoğun arzuyla dolu itiraf onu etkilemişti.

"Bak! Kabul ediyorum. İstemediğim hâlde seninle yanlış bir başlangıç yapuk. Sonra da öyle devam etti. Aslında baştan çok önyargılıydım. Senin fotoğraflarını gö düğüm ilk andan itibaren aklım çok karıştı."

"Fotoğraflarımı mı?" di e şaşkınca sordu genç kız.

"Evet... Avukatımız Murat, görüşmeniz sırasında senin fotoğraflarını gizlice çekmişti. İstanbul'a dönüşünde, dosyaya koyup odama gelmişti. Seni ikna edemediğini, çok inatçı olduğunu söylemişti. Hiç önemsemedim. Ta ki... Ta ki fotoğraflarını gö ünceye kadar..."

"Çektiğinin hiç farkında olmadım!"

"Belliydi... Öyle güzel, öyle doğaldın ki!" Gülümser gibi dudakları kıvrıldı. "O kadar güzel olabileceğine ihtimal bile vermiyordum fakat içimde bir şey beni dürtüp duruyordu. Nasıl olduğunu bile anlamadan seni görmeye karar verdim. Dünya dışı bir varlık olmadığını anlamam ve gerçekte daha çirkin olduğunu bizzat görmem gerekiyordu. Hemen kalkıp otele geldim."

"Sırf benim için mi?" Sesi hâlâ hayretle doluydu. "Ya otel projesi?"

Genç adam umursamazca omuz silkti. "Otel sadece bir bahaneydi! Asıl amacım seni görmektir. Gördükten sonra aynı akşam dönerim diyordum. Fotoğraftaki kadar güzel olmadığını umuyordum."

Genç kız çekinikçe mırıldandı. "Ne buldun?"

"Çok daha güzel, şahane bir varlık buldum. Murat seni överken zerre kadar abartmamıştı. Sadece güzelliğini değil, vahşiliğini, inadını, otele olan sevgini... Anlattığı her şey fazlasıyla vardı sende."

Belen'in yanakları hafifçe kızarmıştı. Neyse ki loş ortamda pek belli olmuyordu. Sadece gözleri utancını belli etmişti. "O sabah çok korkutmuşsun beni! Daha evvel senin gibi birisiyle hiç karşılaşmamıştım," diye o da itiraf etti. O yırtıcı hisleri hâlâ hatırlıyordu.

"Seni korkuttuğumu biliyorum. Şoka girmiştin çünkü! Ve o sabah... sana sarılıp seni öpmek, bir daha seni bırakmayacağımı, hayatımı sana adayacağımı söylemek istedim. Sana saniyeler içinde âşık olmuştum..."

Belen bu sefer belirgin bir şekilde irkildi. Şaşkın pırıltılarla dolu gözleri irileşmişti. “Ne... Ne dedin sen?” diye sordu yanlış duyduğunu düşünerek.

“Kendime bile itiraf etmekten çekindiğim ama gün gibi ortada olan bir şeydi!” Sesi hâlâ kararlı olsa da hafif bir utançla doluydu. “Yani o anda seni sevdiğimi anlamıştım ama ne yazık ki yanlış bir başlangıç yapmıştık. Benden kaçıyordun. Nasıl davranacağımı, gönlünü nasıl alacağımı bilemiyordum. Seninle olmak için bahaneler arıyordum. Kıyafet almayı bile bahane ettim yoksa o kadar da beceriksiz değilimdir.”

Belen’in aklı karmakarışıkta. Boran ona âşık mıydı? Bunu daha önce hiç söylememişti. “Tahmin etmiştim zaten ama...” Hafifçe gülümsemişti. “Sanırım benim de hoşuma gideceği için kabul ettim.”

“Ve sonraki günlerde işler hızla gelişti. Ardından nasıl olduysa birlikte olduk. Sandığının aksine seviştığımız için hiç pişman olmadım. Sadece evlendiğimiz ilk gece olmasını tercih ederdim. Yine de bunun bana ek bir fırsat tanıdığını biliyordum. Seviştığımız için benimle evlenmeyi isteyeceğini umdum. Ne de olsa ilk erkeğindim. Üstelik hamile kalabilirdin. Bu fırsatı kesinlikle değerlendirecektim. Biraz bencilce de olsa kendimi düşünüyör, seni kaybetmek istemiyordum. Evlendikten sonra belki bir gün, kendimi sevdirmeyi başarırım diyordum. O gece sizin evde o yüzden keyfim çok yerindeydi. Ertesi gün hamileliği bahane edip evliliği aklına sokmak istedim. Fakat sen önemsiz bir şeymiş gibi davrandın. Evlenmemizi istemedin. Gerçekten çok olmuştum. Elim ayağım dolaştı. Oysa ben evlenmeyi çok istiyordum.”

“Korkacağını düşünmüştüm!” Sesi fısıltı gibiydi. “Hatta mecbur kalacağın için benden nefret edeceğini!”

“Hiç korkmadım! Dedim ya, aksine çok memnun oldum. Bu kartı sana karşı kullanmalıydım. Çok bencilce olduğunu biliyorum ama inan bana hamile olup olmaman hiç umurumda değildi. Ben sadece seni istiyordum. Sana sahip olmak, seni her an yanımda hissetmek istiyordum.” Belen’in terremiz yüzüne, yaşadığı karmaşık duyguların içtenliğiyle bakıyordu. Ancak ciddi gözlerindeki sevgi pırıltısı açıkça görünüyordu. “Belen! Seni seviyorum! Seni ne kadar çok sevdiğimi hayal bile edemezsin. Uzun uzun düşündüm. Gerekirse ekipten bile ayrılabilirim...”

“Ne?”

“Bu hayatı bırakıp sadece işlerle ve seninle ilgilenirim. Senin bana göre çok genç ve tecrübesiz olduğunu, otel meselesi yüzünden bana kızdığını ve beni sevmediğini biliyorum ama... geleceğimiz için bir ümidim var. Seni mutlu edebilirim. Belki yıllar geçtikçe ve çocuklarımız oldukça, beni gerçekten sevebilirsin. Beni sevecek bir adam olarak görürsün.”

“Boran! Ben de aslında...” Belen onu susturmak istiyordu. Onu ne kadar çok sevdiğini o da itiraf etmek istiyordu ama Boran onun sözlerini ağzına tıkmıştı. Genç adam o kadar kararlıydı!

"Beni sevmesen bile, yanımda olman yeter." Ellerini sevgiyle sıktı. "Senin yanında kendimi çok rahat, çok mutlu hissediyorum. Sen benim yanımdayken dünya üzerinde her türlü zorluğa karşı koyabilecekmişim gibi geliyor. Birlikte yaşlandıkça, bir günümüzden bile pişman olmayacağıma eminim. Yanında uyuduğum, uyandığımda güzel yüzünü süzdüğüm kadının sen olmasını istiyorum. Tüm gülümsemelerinin bana ait olmasını istiyorum..."

Belen bu güzel cümleler karşısında âdeta donup kalmıştı. Kendisini toparlamaya çalıştı. "Bu... Bu sözler... yeni bir evlilik teklifi mi?" Sesi muzip çıksa da genç kızın gözleri iyice dolmuştu. Hatta bir damla yaş pürüzsüz yanağından aşağıya doğru süzülerek kaymıştı.

Boran onun akan gözyaşına bir şey anlamadan bakıyordu. Onun niye ağladığını anlamaya çalışır gibiydi.

"Kabul edersen eğer, evet, öyle! Benimle evlenir misin? Hayatımın merkezinde olur musun?" Sustu. Belen'in gözyaşları hâlâ yavaşça akıyordu. "Ben... Özür dilerim! Niye ağlıyorsun?" Sesinde bir suçluluk hissi vardı. Durumu toparlamak ister gibi devam etti. "Bana kızdın mı? Dediğim gibi, beni sevmek zorunda değilsin. Fakat seninle evlenmeyi gerçekten çok istiyorum. Babamın zoruyla değil, kendim istediğim için. Seni çok sevdiğim için! Belen! Bu can sıkıcı, asık suratlı, muhtemelen seni hep çevresinde isteyecek bu adamla yani benimle evlenir misin? Beni tüm kusurlarımla kocan olarak kabul eder misin? Eşim olur musun?"

Sustuktan sonra saniyeler işlemeye başlamıştı. Belen'in şimdi gözyaşları hızlanmıştı. Dudağını içeriden ısırdığı hâlde ağlamasına engel olamıyordu. Boran'ı endişelendirdiğinin farkında olmadan duyduğu sözcükleri hazmetmeye çalışıyordu. Sonra...

Sonra ansızın güldü.

"Aptal!" Dizlerinin üstünde ona sokuldu. Kollarını genç adamın geniş omuzlarına koyarken yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. Alnını sevdiği adamın alnına dayadı. "Sen tam bir aptalsın!" dedi ağlamaklı bir neşeyle.

"Belen!"

"Seni sevmesem senin gibi bir zorbaya nasıl dayanırdım? O kayalıkta, azgın sulara boğulacaksın diye endişelenir miydim? Oteli almak için çaba harcadığını düşünürken bile seninle sevişir miydim? Hatta... Hatta bebeğine sahip olabilmenin heyecanını yaşar mıydim?" Dudaklarını onun endişeli dudaklarına yapıştırdı. "Boran! Aşkım! Ben de seni seviyorum! Hem de daha ilk andan beri!"

"Gerçek mi bu?" Genç adamın sesi fısıltı gibiydi. Sanki inanamıyordu.

Belen dudaklarını geri çekti. "Yemin ederim! Senin yanında kalbimin deli gibi atmadığı tek bir an bile olmadı. O ilk sabah... daha seni görmeden, arkamda beklerken bile etki alanına girmiştim. Tüm vücudum yaydığı elektriği hissetmiştim. O yüzden çok korkmuştum. Deli gibi çılgık atıp senden kaçmak istemişim. Özellikle beni öpeceğini sandığım o anda!"

Boran'ın gözleri bir an ışıldadı. "Öpmek istemişim!"

Genç kız gülümsedi. Yaşlı gözlerle o kadar güzeldi ki! "Karşı koyamazdım..." diye itiraf etti. "Bunu yapacak gücüm yoktu! Daha önce hiç öyle çılgınca şeyler hissetmemiştim. Sonra senden kaçmaya çalıştım. Oysa senden ne kadar uzak durmaya çabalasam da gözüm hep seni arıyordu. Kızdığımı düşündüğüm bir adamın yanında mutlu olmak, dokunuşlarından, öpüşlerinden etkilenmek çok gücüme gidiyordu. Seviştığımız için ben de hiç pişman olmadım çünkü seni sevdiğimi anlamıştım. Seni sevmeseydim seni özgür bırakmak için o kadar çaba harcar mıydım?"

"İnanamıyorum..." Genç adam artık nefesini tutmuştu. Bu sözler karşısında yaşadığı şaşkınlık, kaskatı kesilmesine sebep olmuştu. "Beni seviyorsun!"

Belen dudaklarını onunkilere dokundurdu. Aşkını belli edercesine küçük öpücüklerle üzerinde gezdirdi.

"Seni sevmesem hayatın için bu kadar endişelenir miydım? Fakar evlenmeyi reddettiğim için bana hak vermelisin! Öyle büyük bir şoktu ki! Her şey üst üste geldi. Öncelikle beni sevmediğini düşünüyordum. Sonra o gizli misyonun ortaya çıktı. Bir sürü kan ve ölüm... Sen de baban da tam merkezindeydiniz."

Boran yutkundu. "Bırakacağım!"

"Hayır!" dedi genç kız yavaşça. Dudakları bir an için onun dudaklarına dokundu. "Hayır, aşkım! Benim cesur, vatansever sevdiğim! Bırakamazsın! Ülkemizin ve hatta dünyanın, senin gibilere ihtiyacı var. Sana güveniyorum ve her zaman bana sağ salım döneceğini biliyorum. En kötü ihtimalle ufak tefek yaraların olur. Ben de endişelerimin ardından, görevden dönüşünün mutluluğunu fazlasıyla yaşarım. Kaderim buysa endişelerimi sevgimizle dengelerim."

"Bunu yapabilecek misin?"

"Ben sana güveniyorum. Gücüne, zekâna, iradene ve bana dönmek için harcayacağın çabaya..."

"Her zaman!" diye mırıldandı genç adam içtenlikle.

"Biliyorum!" Gözyaşları durmuş olsa da içlerindeki nemle pırl pırl parlıyordu. "Biliyorum! Bu iki ayda o kadar çok düşündüm ki! Seni tamamen kaybettığımı sanıyordum. Fakat artık ben de sensiz olmak istemiyorum. Ölümün her yerde olduğunu ve kaderimizde varsa bizi herhangi bir yerde yakalayabileceğini biliyorum. O yüzden kalan ömrümde ben de seninle olmak istiyorum!"

"Yani?" Boran'ın sesi titremişti sanki.

"Yani, ben de seninle evlenmek, güzel bir yuva kurmak istiyorum. Babası gibi cesur, dedesi gibi karizmatik çocuklar yetiştirmek istiyorum. Hatta Mihrimah kadar güzel bir kızım olsun da isterim!"

Bu itiraflar Boran için yeterliydi. Genç kızı sıkıca sarı. "Belen..." diye ışıldadı. Dudaklarına aşkla kapanmadan önce tüm sevgisi âdeti onun isminde toplanmıştı. "Belen!"

Sevgilerini gösteren tutkulu öpüşmelerinin ardından alınları birbirine yapışık bir hâlde birkaç saniye öylece kaldılar. Sanki ikisi de bu yaşadıklarının bir rüya olması korkusu ile birbirlerinden ayrılmadan endişeyle bekliyordu. İlk toparlanan Belen oldu.

“Ve artık eve dönelim mi? Bizimkiler şimdi meraktan çatlamıştır. Ayrıca odama çıkıp nişan yüzüğümü almalıyım.”

Sevgileri bazı sınamalardan geçmişti ve sağ salım ayakta kalmayı başarmıştı. Birliktelikleri biraz garip bir şekilde başlamış olsa da su akıp yolunu bulmuştu. Kaderleri birbirine bağlıydı. İki mıknaatıs kadar güçlü bir çekimle yürekleri birbirine kilitlenmişti. Aşkın nasıl ortaya çıkacağı hiç belli olmuyordu. Deniz'in Della'yı o küçük benzinlikte bulması gibi... Boran'ın da bu vahşi sarışını bir şekilde keşfetmesi gerekmişti. Kader onları bir araya getirmek için ilginç bir yola başvurmuştu.

Belki... Belki birazcık da yardım görmüş olabilirdi.

EPILOG

CESUR, FEDAKÂR VE ÂŞIK

Bir yıl sonra...

Alanya'da sıcak bir ağustos gecesi idi. Yeni yapılan otelin işleri bir yıl içinde hızla ilerlemişti. Bina inşaatı çabucak bitmiş, iç dekorasyonu tamamlanmak üzereydi. Bu sezona elbette yetişmemişti ancak yeni sezon başında açılması kesindi. Eski otelin ve inşaat hâlindeki yeni otelin tüm işlerine Kemal ve profesyonel bir yönetici bakıyordu. Belen bu hıza inanamıyordu. Para olunca her şey gerçekten de büyük bir hızla ilerliyordu. Yüzlerce işçinin çalıştığı şantiye alanı, şimdilerde daha sakindi. Odaların ince işçilikleri ve döşenmesi hâlâ devam ediyordu. Birkaç yıl içinde Boran'ın istediği gibi büyük bir dalış merkezine dönüşeceği belli olmuştu. Şimdiden büyük bir talep vardı. Yenilenen eski otele dalış tutkunları gelmeye başlamıştı bile. Binanın içi ve dışı elden geçirilmiş, daha modern bir görünüme kavuşmuştu. Üstelik eski sıcak görünümünü kaybetmemişti.

Bu kadar yeniliğin dışında, Della'nın otel arazisinde kalan iki katlı evi de biraz tadilat görmüştü fakat genel olarak aynı bırakılmıştı. Deniz bu evi yıkıp eski anıları silmeyi bir zamanlar çok istemiş olsa da sonradan bunun o insanın anısına saygısızlık olacağını düşünmüştü. Ne Della ne de kendisi geçmişini silebilirdi. Gerek de yoktu. Zaten kocaman bir ömür onların önünde uzanıyordu. Sadece evdeki bazı odalar yıkılıp yan odalarla genişletilmiş, daha kullanışlı bir hâle getirilmişti. Özellikle yatak odaları tamamen değişmişti. Boran ve Belen üst katta, Della ve Deniz ise alt kattaki yatak odalarında kalıyorlardı. Berkin'in odası ise pek değişmemişti. Hâlâ bir oğlan çocuğunun olabileceği kadar darmadağınktı.

Evin giriş kapısında bir hareketlenme olduğunda, hava artık kararmak üzereydi. Deniz gözlerini oraya çevirdi. Önce oğlunu gördü. Ellerinde birkaç poşet vardı. Ardından Belen girmişti içeriye. Alanya'dan alışverişten dönüyorlardı.

"Geç kaldınız!" diye seslendi. Girişteki oturma odasındaydılar. Karısı Della'nın elini tutmuş, bacaklarını da sehpa uzatmıştı. İkinci baharlarını yaşayan karı koca birlikte televizyon izliyorlardı. Özel bir şey için giyinmiş gibilerdi. Deniz'in üzerinde siyah bir pantolon ile beyaz bir gömlek vardı. Della da lacivert bluz ve daha açık mavilikte kumaş bir pantolonla ona eşlik ediyordu. Sarışınlığı ve ince vücudu daha belirgin olmuştu. Şimdi her ikisinin de gözleri kapının ağzında duran Boran ve Belen'deydi.

"Trafik kötüydü!" dedi Boran. "Bir kaza olmuş sanırım."

Deniz'in gözleri ellerindeki poşetlerde gezindi. "Sadece yaş günü hediyesi alacaksınız sanıyordum?"

"Ek birkaç şey daha aldık ama sebebini sonra söyleyeceğiz size!" Boran pek sık yapmadığı bir şekilde pis pis sırtıtmıştı.

"İyi, tamam... Neyse! Bir an önce hazırlanın da yola çıkalım. Side'ye bir saatte ancak gideriz. Doğan otelin konumunu attı. Elli kilometreymiş."

"Bir duş alıp ineriz. Hava çok sıcaktı. Yemek yediniz mi?"

"Yedik... Siz?"

"Atıştırdık bir şeyler."

"Peki, çabucak hazırlanıp gelin hadi. Pastayı kaçırmayalım." Başını çevirip güzel karısına baktı. Onun güzelliği karşısında iç çekti. "Ya da hiç acele etmeyin! Ben böyle de çok mutluyum." Gözleri parlamıştı. Della'nın elini dudaklarına götürdü.

Genç kadın gülümseyerek ona göz süzdü. Hafif ayıplayan bir hâli vardı. "Acele edin siz!" diye seslendi çocuklarının ardından. Onlar gidince de kaşlarını çatı. "Çok utanmazsın ya! Gizli bir romantik olduğunu biliyorum ama çocukların yanında yapma bari!"

"O niye?"

"Utaniyorum!"

"Bir yıldır evliyiz. Onlar da öyle! Hâlâ mı utanıyorsun?"

"Elimde değil!"

"İstersen evleri ayıralım? İstanbul'daki evden taşınmasınlar diye sen çok ısrar ettin." Sesinde yalancı bir ciddilik vardı.

"Şantaj yapma bana adam! Böyle iyi. Kalabalık olmayı seviyorum. Ayrıca iki tehlikeli adamın görevden dönmesini analı kızlı beklemek çok daha rahatlatıcı oluyor. Yoksa kapıları kemirirdim ben."

"Ben emekliyim öncelikle! O işlere sadece danışmanlık yapıyorum."

"Tabii! Tabii! Evlendiğimizden beri üç kere bir yerlere gittin ama değil mi?"

"Evet ama senden gizli değil. Sen izin vermiştin!"

"Biliyorum... Bu sorun değil zaten. Tamamen kopmanı da beklemiyorum. Dünyanın birkaç kahramana ihtiyacı var. Aslında biraz da hoşuma gidiyor. Film yıldızı gibi yakışıklı, güçlü ve tehlikeli bir kocam olması aklımı başımdan alıyor sanırım."

Deniz hafifçe ona doğru kaydıldı. "Öyle mi?" diye sordu ılık bir sesle.

Della gülümsedi. "Öyle! Çok seksi buluyorum. Çatlak bir kadınım galiba ben!"

"Hâlâ beni çekici buluyorsun yani?" Ona doğru iyice sokulmuştu. Gözleri bir an genç kadının güzel dudaklarına çekildi.

"Evet ama böyle bakmazsan iyi olur. Hem yeniden makyaj yapamam hem de..." Gözleri kapıya kaydı. "Hem de Berkin geldi."

Berkin bir yıl içinde daha da büyümüştü. Üvey babası ile annesinin yan yana mutlu bir şekilde oturushlarına aldırmaı. Yanlarına gelip teklifsiz bir şekilde kendisini bir koltuğa bıraktı. Schpadaki kumandayı eline almıştı. Gözleri televizyona döndü. Haber kanalını değıştirip özel bir televizyon kanalını açtı.

"Evde tek başına kalabileceğine emin misin?" diye sordu Della.

Çocuk doğal bir öz güvenle başını salladı. "Kaç yaşımıdayım anne ya! Merak etme sen! Hem bu akşam Avengers izleyeceğim. Hulk'a bayılıyorum."

"Peki ama biz yokken evden ayrılma! Otelin havuzuna falan da gitmek yok. Tamam mı?"

"Tamam... Filmden sonra odamda bilgisayar oynarım."

"O hâlde kulaklığını da kulaklarına tam kapama. Bir kulağın telefonun sesini duyabilsin. Ne olur ne olmaz!"

Oğlan çocuğu yanaklarını şişirdi. "Of! Tamam, annecim ya! Siz gidin eğlenin. Beni merak etmeyin!"

Della hafifçe iç çekti. Yan gözle kocasına baktı. Deniz keyifli bir gülümsemeyle anne oğul arasındaki diyalogu izliyordu. "Büyüdü artık!" diye fısıldadı karısına.

O sırada Belen ve Boran odalarına girmişti. Genç kız ince bluzunu hemen başından çıkardı. "Arkadaşın Hakan'ın annesinin yaş gününe bizi de davet etmesi büyük incelik."

"Aslında bu işi Tahir düzenledi. Sevgi Hanım'a sürpriz yapacağız. Hakan'a ve Karmen'e de sürpriz olacağı kesin."

"Rahatsız etmeyelim insanları?"

"Bu özel günde, onların yanında olmamız sanırım hoşlarına gider. Zor günler yaşadılar. Sana Karmen'le Hakan'ın hikâyelerini anlatmıştım."

"Evet..." Belen bir an o zor, yıpratıcı ama sonu güzel biten hikâyeyi düşündü. Bir masal gibiydi âdetâ. İmkânsız bir kurguyla yazılmış ama mutlu sonla taçlandırılmış bir hayatları olmuştu. "Karmen güçlü bir kadın olmalı. Düğünde tanıştık ama heyecandan kızıl saçlı bir güzel olmasından başka bir şey hatırlamıyorum."

"Çok güçlüdür... Yakından tanırsan seversin bence." Genç adamın gözleri karısının ince bedeninde geziniyordu. Kendisi de gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamışken, gördüğü güzellik karşısında kilitlenip kalmıştı.

"Neyse... Gevezelik etmeyelim. Hepsiyle tanışmayı dört gözle bekliyorum." Gülümserken eli suryeninin arka tarafına gitmişti. Kopçasını kolayca çözüp askılarını omuzlarından sıyrıverdi. Bir heykel ustasının elle biçimlendirdiği hissini veren diri göğüsleri ortaya çıkıvermişti. Eli pantolonunun düğmesine kaydı. "Yılmaz da partide olacak mı?"

Boran konuşabilmek için epey çaba harcadı. Kendisine dönüp soran gözlerle bakan karısının güzelliği karşısında dili tutulmuştu. Onu pek çok kereler çıplak görmüştü oysa. Vücudunun bilmediği, öpmediği, okşamadığı minicik bir noktası bile yoktu. Yine de bu aydınlıkta, bu imkânsız zamanda genç adama daha da çekici görünmüştü.

"Evet..." dedi kısık bir sesle.

"Aylardır görünmüyordu."

"Amerika'da özel bir görevdeydi."

"Mihrimah çok sevinecek!"

Boran hâlâ dikkatini toparlayamamıştı. Gözlerini karısının bembeyaz göğüslerinden ayıramadan yaklaştı. "O niye?"

"Anlamadın mı gerçekten?" Genç kız pantolonunu da indirmişti. Doğrulduğunda kocasının kendisine iyice yaklaştığını fark edince şaşırdı. Hatta göğüsleri yumuşakça kavranınca elinde olmadan kıkırdadı. "Gözlerinde kötü pırıltılar görüyorum!" Sesi suçlarcasına çıkmıştı.

"Evet..." Arzu dolu bir kabullenişle okşamaya başlamıştı.

"Ama şimdi zamanı değil!" İtirazı çok cılızdı. Güçlü avuçların altında canlanan göğüsleri, tüm bedenine zevk dalgaları yollarken bir an için gözlerini yummasına sebep olmuştu. Fırsatçı parmaklar pembe tepeciklerde gezindi.

"Zaten yemeğe katılmayacağız!" dedi Boran. "Pastaya yetişiriz." Sesi ikna etmek ister gibiydi. Gözleri karısının güzel yüzünden aşağıya, okşayıp durduğu göğüslere kaymıştı. Onları öpmek için delice bir arzuyla doldu. "En azından bırak, biraz fırsatları değerlendireyim."

Belen onun ne istediğini anlamıştı ama kendisine de pek güvenemiyordu. Kararsız bir duraklama yaşadı. Sonra belini kıvrıp göğüslerini aç kocasının arzularına açtı. "Peki ama sadece birkaç saniye! Hemen heyecanlandığımı biliyorsun."

Boran hiç ikiletmedi. Tıpkı ilk sevişmelerinde olduğu gibi önce yatağa oturup onu açık bacakları arasına çekti. Yüzünü göğüslerinin oluğuna gömdü. Kendi bedenine hayat enerjisi alıyormuş gibi derin bir nefes çekip dudaklarını tenine yasladı. Bu kokuya, bu tada, bu güzelliğe bayılıyordu. Genç kızın belini tutan parmakları hafifçe sırtına kayarken, usulca pembe tepecikleri dudaklarının arasına çekti. Nadide parçalarmış gibi yumuşak davranıyor, küçük öpücüklerle her ikisi arasında gezinip duruyordu. Bir süre sonra sevgiye muhtaç bir bebek gibi yanağını karısının göğsüne yasladı. Daha fazla devam ederse işin sonunun farklı olacağını ikisi de biliyordu.

Karısının kokusunu içine çekerek gözlerini yumdu. "Seninle evlenmesem ne yapardım bilmiyorum!" diye mırıldandı. "Seni sık sık görmek ama sana böyle dokunamamak benim için büyük bir işkence olurdu!" diye itiraf etti.

Belen onun gürl saçlarını okşuyordu. "Abartıyorsun! Başka bir kadın bulurdun eminim."

"Senden ayrı kaldığım o iki ayda tek bir kadın bile ilgimi çekmedi." Gözleri açılıp karısının zevkten kısılmış gözlerine çevrildi. "Sanırım tarihe geçecek bir travma yaşamaya başlamıştım. Aşk, duruma göre çok acı venci olabiliyormuş."

Belen bu sevginin verdiği keyifle güldü. "Ya ben? Benden kaçtığın o iki ayda, her gün öldüm öldüm dirildim. Senden haber almaya çalışıyordum ama gıcık kayınpederim, sevgili üvey babam sır küpü gibi davranıyordu. Seninle ilgili hiçbir şey söylemiyordu."

"Hakkımda bir şey duymak istemediğini düşünmüş olmalı. Neyse ki Yılmaz aklımı başıma getirdi. Tüm cesaretimi toplamamı sağladı. Senin için bıkmadan, yılmadan çabalamam gerektiğini hatırlattı."

Belen biraz kinayeli bir şekilde çemkirdi. "O da biraz öyle yapsa iyi olurdu."

Boran gözlerini hafifçe kısarken anlamaya çalışarak baktı. "Anlamadım? O da birisine ilgi mi duyuyor?"

"Gerçekten anlamadın mı?" Genç adamın saçlarını okşayan parmakları durmuştu. Güzel kaşları hafifçe havaya kalkmıştı. Boran'ın bu kadar dikkatsiz olabileceğine inanamıyordu.

"Mihrimah mı?" diye şaşkınca sordu Boran. Aklı almıyor gibiydi. "Mihrimah ve Yılmaz mı?" Sonra imkânsız bir şeymiş gibi güldü. "Mümkün değil! Mihrimah ondan hoşlanmıyor. Kırık burunlu, çirkin adam diyor. Bu gece o da yaş gününe davetliydi ama Yılmaz var diye gelmek istemedi. Ayrıca tıpkı o da senin gibi Yılmaz'ın tehlikeli bir işi olmasından hoşlanmıyor."

"Fakat ben, seni ve işini kabullendim!"

"Tamam ama zaten Yılmaz da onunla ilgilenmez ki?"

"O niye?"

"Gayet basit! Mihrimah benim kardeşim! Yılmaz ona yan gözle bile bakmaz. O öyle bir adam değildir. Aklına bile gelmez."

Belen gülümsedi yine. Genç adamın keskin biçimli dudaklarını, hevesle sertleşip daha fazlasını bekleyen göğüs uçlarına çekti. "Öyle olsun bakalım! Hadi şimdi bunlarla vedalaş. Duşa girmeliyiz. Bu gece yaş gününde bir sürü güzel kadın olacak demiştin. Ben de güzel olmalıyım. En azından annemle yarışabilmeliyim. Kadının hâlâ bu kadar güzel olmasına inanamıyorum ya! Yaşından utanır insan!"

Boran ilk kabarıklığı ağzına alıp iştahla ve özlemle emerken, "En güzeli bence sen olacaksın!" diye mırıldandı. Bir yandan da aklında kardeşi ve Yılmaz geziniyordu. Fakat ilk birkaç saniye sonra onlar da aklından çıktı gitti. Aklındaki tek şey, iç çamaşırını indirip avuçlarına aldığı diri kakalar ve öpmeye doyamadığı güzel göğüslerdi.

"Beni hep böyle sevecek misin?" diye sormadan yapamadı Belen. Biraz şımarıkça olsa da sık sık bunu duymak güzel oluyordu.

"Ölünceye kadar!" diye fısıldadı Boran. "Ve bilmelisin ki uzun yıllar yaşamak niyetindeyim."

Belen bu okşayışlar altında kontrolünü kaybediyordu. Gözleri duvardaki saate gitti. Sonra hafifçe iç çekti. "Peki o zaman!" dedi çapkın bir sesle. "Madem seviyorsun, bu gece oradaki en güzel kadın olmasam da olur. Sana beş dakika ayırabilirim. O kadar! Yeterince çabuk olabilir misin?"

Boran istekle gülümsedi. Gözleri ateşle yanmıştı. "Fırsatı değerlendireceğimden emin olabilirsin."

"Güzel!" Utanmadan, açık bir arzuyla itiraf etti. "Ben çoktan hazırım bile..." Boran'ın parmakları iç çamaşırının ön kısmına kaydıığında bunu hissetmiş olmalıydı zaten. Bacakları istemsizce aralanıp o güçlü parmakların araya kaymasına izin verdi. İstekle nemlenmiş kıvrımların arasında en zevk veren noktayı bulması ise maharetinin deliliydi. Nefes almayla inleme arası bir kırılganlık çıktı dudakları arasından. Kendisi de onun bedenini okşama isteğiyle doldu. "Bakalım sen de hazır mısın?"

Onu yatağa itirmişti.

Zamanı olmadığı için biraz aceleyle pantolonunun kemerini çözdü. Fermuarı indirip hemen tutup çekti. Ardından da iç çamaşırını çekivermişti.

Gördüğü şey karşısında gözleri parladı. Nefesini tuttuğunu sonradan fark etti. Uzun zamandır bu güzel şeyi bu kadar aydınlıkta görmemişti. Belli ki o da hazırды. Arzudan titreyen elini uzattı. Daha tenine dokunduğu ilk anda bütün vücudunu elektrik çarpmış gibi ürperdi. Onun gücü, heyecanı, fethetmeye hazır direnci avucunun altındaydı. Her noktadaki sert dokusunun farkında olarak avucunu üzerinde gezdirdi.

Boran bu özel dokunuşların etkisi ile daha da gerilmişti. Genç kız elindekinin inanılmaz bir güçle sertleşmesi karşısında dayanamadı. Bir an önce onunla tek parça olmak istiyordu. Zaten fazla zamanları yoktu. İsteksizce elini çekip yatağa tırmandı. Kendisini sırtüstü bıraktı. Bir yandan da epeyce sıyrılmış olan iç çamaşırını ayaklarıyla itekleyip atmıştı. Bacaklarını iki yana açarken hevesle kocasını çağırırdı.

"Hadi gel!"

Sevişmeleri hızlı da olsa çok güzeldi. Tutkulu, sarsıcı ve müthiş bir doyumla çevrelenmişti. Yeniden dünyaya indiklerinde, yaşadıkları eşsiz mutluluğun keyfiyle sessizce gülüşerek duşa girdiler. Hazırlanıp aşağıya inmeleri sadece yarım saatlerini almıştı. Bu bir rekordu. Doymuş, huzurlu ve mutluydular. Üstelik tüm ümitsizliğine rağmen Belen çok güzel görünüyordu. Giymiş olduğu kırmızı bluz ve gül kurusu pantolon ona çok yakışmıştı. Erkekler resmi ve yakışıklı bir görünüme sahip olsalar da Karadağ kadınları hem spor hem de çok güzellerdi. Neredeyse hiç makyaj yapmadan güzel olabilen ender kadınlardandı onlar.

Boran'ın arabasıyla Side'ye varmaları, sandıklarından kısa sürdü. Deniz kenarındaki büyük otelin ön tarafına yanaştılar. Birkaç çardakla süslenmiş, yeterince aracın geçici park edebileceği ağaçlıklı bir kısımdı. Arabadan inen Belen ve Della hayranlıkla otele baktılar. Işıl ışı ve fazlasıyla egzotikti. Dışı böyleyse içi kim bilir nasıldı.

"Bu otel gerçekten Doğan Bey'in mi?" diye sordu Della.

"Evet..." Deniz gülümseyerek bakıyordu. "Bizim otelden daha büyük değil mi?"

"Bu otel nasıl yönetilir ki?" diye sordu Belen biraz ezilmişlik duygusuyla. Başını kaldırmış, en az on katlı görünen devasa yapıya bakıyordu. Otel yana doğru da epeyce genişliyordu.

Aynı anlarda biraz ilerilerinde bir ses duydular. "Bir müdür, bir düzine yardımcı ile her şey tıkırında gidiyor."

Kalın, kendine güvenen bir sestti. Belen hemen Doğan'a ait o ses tonunu tanımıştı. Hepsi birden gözlerini otelden ayırıp karşılarında duran Doğan'a döndüler. Pembe gömleği ve siyah pantolonu ile genç adam çok egzotik görünüyordu. Dudaklarında her zamanki gibi keyifli bir tebessüm görünüyordu. Arkasında ise temiz giyimli bir otel çalışanı bekliyordu.

Doğan hepsine tek tek hoş geldiniz, dedi. Erkeklerle el sıkışmıştı.

"Siz içeriye geçin. Herkes restoranda oturuyor," dedi gülümseyerek. "Bu görevli sizi oraya götürecekt. Tamer ve eşi Natalia da yoldalarmış. Kız arkadaşım Pınar da onlarla. Gelirler birazdan. Birkaç dakikaya yanınızda oluruz."

Yanlarında bekleyen otel görevlisi, Karadağ ailesine nazıkçe yol gösterdi. Onun arkasından özel toplantılar için ayarlandığı belli olan, samimi görünüşlü bir restorana geçtiler. Çok kalabalık değildi. Yaş günü organizasyonu, restoranın sakın bir köşesinde yapılıyordu. Büyük bir masanın çevresinde oturanlardan sadece Yılmaz ve Tahir'i tanıyan Belen, nasıl davranacağını tam bilemeden Boran'ın koluna asıldı. Ona uygun görünen bir eş olmak istiyordu.

"Hoş geldiniz!" diye hemen ayağa kalktı bir adam. Kısa saçları ve biçimli yüzü ile en az diğer erkekler kadar yakışıklıydı. Tabii ki o da dev gibiydi. Düğünde gördüğünde de hiç şaşımamıştı. Adının Hakan olduğunu bildiği bu adamın o zamanlar kafasında hiç saç yoktu. Şimdi ise hastalığı geçmişti ve artık gayet gür saçları vardı.

Adam elini önce Della'ya uzatmıştı. "Ben Hakan... Kızınızla sizin düğünü-nüze gelmiştik ama belki hatırlamazsınız."

"Tabii ki sizi ve güzel eşinizi hatırlıyorum, Hakan Bey!" Della'nın gözleri Karmen'e kaydı. Bu kadının tehlikeli bir devlet ajanı olduğuna inanmak çok zordu. "Nasılsınız, Karmen Hanım?"

"Karmen deyin, lütfen!" Gülümsemesi çok tatlıydı. O da ayağa kalkmıştı. Anne kızla öpüştükten sonra diğerlerini tanıştırdı. "Annem Narin..." Bahset-

tiği kadın elli yaş civarında, kızına benzeyen, gözlerinin içi gülen bir kadındı. "...Kayınvalidem Sevgi. Bu gece onun yaş günü için toplandık." Hakan'ın annesi Sevgi Hanım da zayıf, uzun boylu bir kadındı. Günün anlamına uygun şık ama sade bir elbise giymişti. "Fransız doktorumuz Arber..." diyerek masadaki diğer erkeği de tanıştırdı Karmen. "Tahir ve Yılmaz'ı tanıyorsunuz zaten. Bu güzel hanım da Tahir'in asistanı, Güney..."

Herkes birbiriyle kibarca el sıkışıp gülümserken, Belen'in ilgisini Güney isimli sarışın kız çekmişti. Kendi yaşlarındaydı. Aslında sarışın olan kendisi ve annesiydi. Beyazımsı sarı saçlarıyla Güney, âdeta bir masal prensesini andırıyordu. Böyle duru bir güzellikle, böyle insanı ürperten durgun mavi gözlerle karşılaşmak çarpıcıydı.

Masaya oturduklarında hafifçe annesine eğildi. "Bu ne ya!" diye fısıldadı yalancı bir sıkıntıyla. Gözleri Karmen'le Güney arasında gezinmişti. "Keşke biraz daha süslenseymişiz anne! Bu kadınları birisi kalemle çizmiş gibi!"

Della kıkırdamıştı. "En az onlar kadar güzelsin, hayatım. Merak etme!" dedi o da fısıltıyla.

Neyse ki kimse bu fısıldaşmayı fark etmemişti. Kibarca yapılan hatır sormalardan sonra grup kaynaşma yolunda ilk adımı atmıştı. İki Avrupalı olarak Della ve Karmen hemen koyu bir sohbeta girmişlerdi bile. Güney pek konuşkan değildi. Dinlemeyi seven bir tip olduğu belliydi. Tabii bu hâli onu soğuk bir kadın yapmıyordu. Duru mavi gözlerindeki hafif tebessüm, aslında sıcak bir kadın olduğunu belli ediyordu.

On dakika kadar sonra içeriye Doğan ve arkadaşı Tamer girdi. Yanlarında çok dikkat çekici iki esmer vardı. Gözler onlara dönmüştü.

Tamer'in eşi diye tanıtuğu Natalia, kıvrır kıvrır saçlı, uzun boylu bir esmerdi. Sıcacık ve hayat dolu görünüyordu. Kocaman siyah gözleri bir anda herkesi içine çekmişti. Tamer'le çok mutlu bir beraberliği olduğu hissediliyordu.

Doğan'ın yanındaki esmer ise, Pınar diye tanıtılmıştı. Doğan sadece kız arkadaşım demekle yetinmişti. İlişkileri yeni olmalıydı. Pınar da pek sık görülmeyecek güzellikte bir kadındı. Siyahlar içindeki fiziği inceydi. O da Belen yaşlarındaydı, Siyah saçlarını doğal bir şekilde atkuyruğu yapmıştı. En dikkat çekici yeri ise, güzelliğini katlayan menekşe rengi gözleriydi. Hem biraz mesafeli hem de etkileyiciydi.

"Kusura bakmayın, ben size katılamayacağım!" dedi Pınar. Sesi biraz sıkıntılıydı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum da! Belki uçak yolculuğundandır. İyi hissettiğim anda yanınıza uğrarım." Gerçekten de güzel yüzü biraz solgundu.

Herkes anlayışla karşılamıştı. Doğan kız arkadaşını odasına çıkmasında yardımcı oldu. Onlar gittikten birkaç dakika sonra kapı tarafında başka hareketlenmeler olmuştu. Belli ki gelecek olan misafirler henüz birmemişti. Uzaklardan gelen iki grup daha vardı.

İlk gelenler, Ghost ekibinin eski bir üyesi olan Akın ve karısı Gamze ydi. Akın mavi gözleri olan, neşeli görünümlü bir adamdı. Tescilli bir güzel ve eski manken olan Gamze ise soğuk imajıyla üne kavuşmuştu. Belen onu hemen tanımıştı. Çocukluğundan beri ona hayrandı. Şimdi eskisinden bile güzel olarak karşısında bulmak bir şok yaşamasına sebep olmuştu. Üstelik genç kadın fotoğrafla dakinin aksine çok sıcak kanlıydı. Tanışma merasimi bittikten sonra yerine oturan Belen, bardağından kocaman bir yudum su almıştı.

“Seni öldüreceğim!” diye dürttü kocasını. “Bana bu kadınları önceden söyleseydin hazırlık yapardım!” diye fısıldadı.

Boran onun yüzüne sevgiyle baktı. “İki gün önceden söyledim ya!” diye hatırlattı.

“Yetmez! Bir ay önceden söylemeliydin! Şu kadınlara baksana!”

Boran elinde olmadan güldü. “Ever... Hepsi güzel kadınlar ama...” Sustu, sonra elini tutup gözlerinin içine aşkla baktı. “Sen hepsinden güzelsin bana göre!”

“Ya?..” Anında yumuşamıştı. Yaşına uygun sevimli bir şımarıklıkla sordu. “Gerçekten mi?”

“Kesinlikle!”

Aynı anlarda yine bir hareketlilik olmuştu. Masalarına Ghost ekibinin gizli yöneticisi, Başsavcı Muhsin gelmişti. Yanında kızı Ayla ve torunu vardı. Zeki bakışlı bir adamdı. Korumalarına geride kalmalarını söyleyip masadaki herkesle merhabalaşmıştı.

Sonraki dakikalarda, Boran'ın sözleriyle biraz rahatlayan Belen ortama hemen uyum sağladı. Diğerleri kadar güzel, onlar kadar sıcak ve hayat doluydu. Sevdiği adam yanındaydı. Güzeller güzeli annesi de en az diğer kadınlar kadar ışıldıyordu ve o da sevdiği adamla birlikteydi. İkisinin de hayatı artık mükemmel sayılırdı. Bir kadın, seven bir erkekten ve mutlu bir evlilikten başka daha ne isterdi? Geri kalan her şey ayrıntı sayılırdı.

Gece çok keyifli geçiyordu. Zaman hızla akıyordu. Pastanın kesilmesinden ve hediyelerin dağıtılmasından sonra Sevgi Hanım, gecenin kendisi için önemini belli eden kısa bir konuşma yaptı. Oğlu, gelini, torunu ve sonradan tanışıp sevdikleri herkes oradaydı.

Tam konuşma sırasında, Pınar kısa bir süreliğine yanlarına inmişti. Konuşmayı bölmeden, sessizce Doğan'ın yanındaki sandalyeye ilişti. İyi görünmüyordu gerçekten. Konuşmayı dinledikten birkaç saniye sonra özür dileyip oradan ayrıldı. Hâlbuki biraz daha kalsa, üç ay sonra Ankara'da komşusu olacağı Güney ve Tahir'le birebir tanışmış olacaktı. Ne yazık ki bu fırsatı hiç istemese de o an için kaçırmıştı.

Sonraki dakikalarda durgun bir su gibi görünen Güney bile açılmıştı. Tahir'in yanından ayrılıp Belen'in yanına geçmişti. Aslında farkında olmadan doğal bir gruplaşma olmuştu. Tüm genç kızlar bir araya gelmişti. Arka fonda

çalan hafif müzik eşliğinde gülüşerek keyifli bir sohbete dalmışlardı. Doğrusu anlatılacak çok şey, paylaşılacak pek çok sır vardı. Anneler aynı uyumla kendi aralarında konuşularken, erkekler de her zamanki gibi politikadan ve işlerinden konuşuyorlardı ama hepsinin de keyifli olduğu görülüyordu.

Bir ara otelin müdürü Hasan Bey geldi. Keyiflerinin yerinde olup olmadığını sordu. Bu elit grubun karşısında, restoranda bulunan diğer insanlar kadar o da çarpılmıştı. Kolay görülecek bir grup değildi. Bizzat birkaç hatıra fotoğrafı çekmek üzere izin istedi. Elindeki profesyonel fotoğraf makinesi ile o geceyi tarihe kazıyacak güzel görüntüler yakaladı.

Gece yarısına doğru herkes ayağa kalktı. Bu güzel geceyi hiç istemeseler de sonlandırma vakti gelmişti. Onları uğurlamaya Doğan da geldi. Kız arkadaşının durumunu sorduklarında ise uyuduğunu, dinlenince bir şey kalmayacağını söyledi.

Oradakilerin çoğu zaten otelde kalacaklardı. Sadece Karadağ ailesi eve geri dönecekti. Bu yüzden hepsi birden onları yolcu etmeye park alanına çıkmışlardı. Dışarıda hava çok güzeldi. Ilık rüzgârlı geceye yasemin kokusu yayılıyordu.

Dışarıda da sürdürülen kısa süreli konuşmaların ve vedalaşmanın ardından Karadağ ailesi siyah otomobile bindi.

Dönüş yolunda Belen çok mutluydu. Della da tabii... Bu son aylarda birçok özel adam ve özel kadın tanımışlardı. En özellikleri de yanlarındaydı. Geleceklerinin çok güzel olduğundan ikisi de emindi. Evet, kocaları tehlikeli işler yapıyorlardı ama sonunda tüm erkekler dönüp dolaşıp sevdiklerinin yanına geliyorlardı. Ölüm bu adamlara hem çok yakın hem de çok uzaktı. Tecrübe ve becerileriyle ölümün bileğini bükebiliyorlardı. Tüm kadınların erkekleri için korktuklarını ama yine de onlara sonsuz güven duyduklarını hissettikleri bir gece olmuştu.

Pek konuşmadan ilerliyorlardı. Herkes düşüncelerine dalmış gibiydi. Arka koltukta Della ve Deniz el ele, omuz omuzaydılar. Boran arada sırada bu iki âşığa bakıyor, onlar adına mutlu oluyordu. Birbirlerine olan sevgileri hiç azalmamıştı. Tıpkı Belen'e duyduğu sevginin kendi yüreğinde de hiç azalmaması gibi!

O da elini yana uzattı. Genç kız memnuniyetle elini onun avucuna bırakmıştı. Parmakları aşkla kenetlendi. Gözleri bir an karşılaştı. Konuşmasalar da kıvrılan dudaklardan birbirlerini ne kadar büyük bir aşkla sevdiklerini belli etmişlerdi.

"Şu şeyi söylemediniz hâlâ!" dedi Deniz birden.

Boran elini karısının elinden çekip araç içine yayılan müziğin sesini biraz kıstı. "Neyi?"

"Alışverişinizden neden geç kaldığınızı? Ekstra bir şeyler almışsınız ya?"

Boran bir an yan gözle karısına baktı. Sonra hafifçe gülümsedi. Gözleri aynadan yine babasına ve Della'ya çevrilmişti. "Doktora gittik! Sonra da alışverişe..."

Della hafifçe irkildi. "Doktora mı?" Sonra hemen sordu. Sesi belli ermesede telaşlıydı. "Neden? Kim için?" Boran gülümsüyor olmasaydı aslında daha da endişelenirdi. Oysa adamın ciddi yüzünde artık sık sık tebessüm oluşuyordu ve bu da onlardan birisi, üstelik daha da güçlüsüydü.

"Sabahları midemin bulandığını fark etmedin mi anne?" diye sordu bu sefer Belen. Kolruğunda yan dönmüş, gülen gözlerini annesine çevirmişti.

"Bu-Bulanrı mı?" diye kekeledi kadın. Sonra bal rengi gözleri kocaman oldu. "Yoksa?"

Belen çocuksu bir mutlulukla başını salladı. "Evet!.."

"Aman Allah'ım!" Elleri kızının elleriyle kenetlenmişti. İnanamıyor gibi bakıyordu.

Deniz tatlı bir kahkaha atmıştı. "Bu harika ya!" dedi keyifle. Oğlunun omzuna vurdu. "İşte bu harika bir şey!"

"Hamilesin!" diye fısıldadı Della. Hâlâ inanamıyor gibiydi.

"Evet... Kesinleştirmek için gittik. Yaklaşık yedi ay sonra dede ve nine olacaksınız." Neşeyle kıkırdadı. "Ve aynı zamanda büyükbaba ile büyükanne olacaksınız. Çok komik ve karışık olacak! Her çocuğun ikişer tane varken bizimkinin birer tane olacak."

Della'nın yüzünü gülümseme kaplamıştı. "Ve daha da çok karışık olacağını söyleyebilirim..." dedi yavaşça. Gözleri kocasına çevrildi. "Aslında biz de size bir şey söylemek istiyorduk. Uygun zamanı bekliyorduk ama sanırım en uygun zaman şimdi."

Hepsinin gözleri Della'ya çevrilmişti. Boran aynadan dikkatle konuşmanın devamının gelmesini bekliyordu. "Yatla dünyayı gezmeyi düşündüğünüz ise, ondan zaten haberimiz var!" diyerek tahminini söyledi Boran.

"Öğrendin mi?" Deniz şaşkındı.

"Baba! Ben dünyanın en özel teşkilatında çalışıyorum. Tabii ki öğreneceğim. Ayrıca Avukat Murat da bu konularda çok boşboğaz... Özellikle tehdit edilince!" Sesi epeyce alaycıydı.

"Aman, neyse! Öğrendiğiniz iyi olmuş ama hemen karına yetiştirmeseydin iyiydi." Deniz'in sesi de oğluyla dalga geçtiğini belli ediyordu.

"Ayrıca Murat'tan başka şeyler de öğrendim!" Boran trafiği azalmış otoyoldan ayırdı gözlerini. Yine aynadan baktı. "Yapığın kurnazlıkla ilgili!"

"Neymiş o?" Gülümsüyordu şimdi.

"Sen daha iyi bilirsin! Benim buraya gelme sebepim..."

İkisi arasındaki şifreli konuşma kadınların ilgisini çekmişti. Della kocasını dürttü. "Deniz? Neler oluyor?"

Adam suçüstü yakalanmış bir şekilde güldü. "Yok bir şey hayarım!"

"Var! Var olduğunu biliyorum! Hadi söyle! Biz de bilelim. Orelle mi ilgili?"

"Kısmen!" diye bahasının yerine cevap verdi Boran.

"Ya ne?" diye sordu Della.

Deniz gülümsemesini yok edip kendisini ciddileşmeye zorladı. Yine karısının ellerini sımsıkı tutmuştu. "O kadar önemli bir şey değil ama anlatayım isterseniz..." dedi gülümsemesine engel olmaya çalışarak.

"İtiraf edeceksin demek daha doğru olmaz mı?" diye alayla mırıldandı Boran.

"Peki, itiraf edeyim ama baştan söyleyeyim, hiç utanmıyorum. Pişman değilim. Bugün olsa yine yapardım."

"Çıldırma beni, Deniz!" dedi genç kadın iri gözlerle. "Söyle hadi!"

"Peki, tamam!" Yutkundu hafifçe. Gözleri gülüyordu. "Seni ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. O kadar farklı ve güzeldin ki! O anda sana âşık olup peşinden otele kadar gelmiştim. Sonra Belen'i gördüm. Benim uyuz oğluma ne kadar yakışacağını düşündüm. Tabii Boran'ın otele gelip onu görmesi biraz hayaldi. Hem kendi işimizde hem de devlet için deli gibi çalışıyordu. Gönül işlerinden aynı ben gibi hiç anlamazdı. Fakat ben seni görmüş ve bir anda hayatımın anlamını bulmuştum. Aklıma o anda bir fikir geldi."

"Otel almak mı?"

"Hayır ya! O sadece Boran'ın kızınla tanışması için ve senin de anılarından kurtulup hana doğru yön çevirebilmen içindi. Baştan gerçekten oteli yıkmak ve evini de dümdüz etmek istiyordum. Seni dünyanın en uzak köşesine, sadece benimle ilgilenebileceğin bir yere kaçırmayı bile düşündüm."

"Bak sen!" Della bu güzel sözler karşısında gülümsese de merakına yenik düşüyordu. "Sonra?"

"Ben her türlü seni hayatıma sokmaya kararlıydım fakat oğlum için de bir şans görmüştüm. Belen tanıdığım hiçbir genç kıza benzemiyordu. Vahşi, zeki, hayat dolu ve çok güzeldi. Ben annesini sevmişsem, yaşı geçmiş müzmin bekâr oğlum da onu sevebilirdi."

Belen elinde olmadan şaşkınca güldü. "Daha neler!"

"Vallahi!"

"Ben vahşi kısmına takıldım aslında..." Hafif bir iğnelemeyle çıkmıştı sesi.

"Tabii ki oğlumun bu otelle ilgilenmeye hiç niyeti yoktu," diye devam etti Deniz. "İşlerimizin yeterince yoğun olduğunu söylüyordu. Sonra ben de mecburen Avukat Murat'la bir plan yaptım. Senin fotoğraflarını gizlice çekti ve Boran'a gösterdi. Senin ne kadar zorlu bir kız olduğunu, oteli satmaya yanaşmadığını, hiç kimsenin baskısına boyun eğmediğini söyleyecekti. Hiçbirisi yalan değildi neyse ki!"

"Ben de bir sinek gibi tuzağa yakalandım!" diye gülümseyerek mırıldandı Boran. "Fotoğrafları görünce tüm direncim yok oldu. O kızın canlısını görüp o kadar güzel olmadığını, beni hiç etkilemeyeceğini kendime ispat etmek istedim."

"Yani hepsi gerçekten bir oyun muydu?" diye sordu Belen hayretle.

"Oyun değil... Kaderi küçük bir yönlendirmeydi." Deniz hiç utanmadığını, rahatsız olmadığını belli ediyordu. "Birisinin bu suratsız odun kafalıyı iteklemesi gerekiyor bazen."

Boran bu sözlerle hiç alınmadan, gülen gözlerle karısının şaşkın yüzüne baktı. "Hayatımın en doğru iteklenmesi olmuş. Her şeyi bırakıp sana koştüğüm için hiç pişman değilim." Biraz alayla babasının sözlerini taklit etti. "Yine olsa yine yaparım!"

Sesi ve bakışları o kadar tatlıydı ki Belen yine yelkenleri suya indiriverdi. "Ah, Boran!" dedi yumuşakça. Sonra gözleri Deniz Karadağ'a çevrildi. "Yaptığınız hiç hoş değil, sevgili kayınpederim ve üvey babacığımı ama kendi işime yaradığı için bir şey demeyeceğim. Hem ben vahşi değilim. Sadece siz erkeklerin arasında ezilmemeye çalışıyorum. Kadınların iş hayatı, tepişen fillerin arasında kalan çimenlerinki kadar zor."

"Doğrusu çok iyi mücadele ediyordun."

Boran'ın sözleri üzerine genç kadın ona döndü. "Gerçekten bütün o aksilikleri sen planlamadın, değil mi? Sen geldikten sonra otelde bir sürü sıkıntı çıktı."

"Günahımı alıyorsun."

"Dalga geçme..." Sonra hemen dikkati başka yöne kaydı. Yine annesine döndü. "Tekneyle dünya turu da ne oluyor anne ya? Tehlikeli değil mi? Okyanuslar, mercan adaları, fırtınalar, tehlikeli girdaplar var." Ürperip titredi. "Bırr! Hayatta açık denizde gezmem. Ayaklarım yere degecek!"

"Görünüşe göre o kadar uzun bir tur yapamayacağız!" dedi Deniz. Gözleri utangaç bir tavırla kıvranan karısından Belen'e çevrildi. "İşin doğrusu asıl söylemek istediğimiz şey ne tekneyle dünya turu ne de size yaptığım oyun değildi."

"Ya neydi?"

"Sanırım çocuğunuza, birlikte oynayabileceği bir de abla geliyor. Size de kardeş!"

Ortaya bomba atsa bundan daha etkili olamazdı. Boran ani bir şekilde frene basıp yol kenarındaki emniyet şeridine kaydı. Aracı durdurdu. Dönüp babasına baktı. Belen de kocaman açılmış gözlerle bakıyordu.

"Kardeşim mi olacak?" diye sordu hayretle.

"Ve benim de kardeşim!" Boran da biraz şaşkıncı.

İki ebeveynden bir yanıt gelmemişti.

"Şimdi işler çok karıştı işte!" Belen yavaş yavaş şaşkınlığını yendi. Sonra sevinç dolu bir çığlık attı. Koltuğunda çocuk gibi zıplamıştı. "İnanamıyorum! Kardeşim olacak! Hem de kız! Annem hamile!"

"Dur, kızım! O kadar heyecanlanma! Sen de hamilesin. Çocuğa bir şey olacak şimdi."

Belen'in sevinci görülmeye değerdı. "Kaç aylık? Kaç?" diye aceleyle sordu. Annesinin uyarısını dinlemiyordu bile.

"Dört ayı yeni geçti. Bu hafta cinsiyetini öğrendik!"

"Ay! Bu harika! Ben sizi sadece el ele tutuşuyorsunuz sanıyordum." Sesi şakacıydı. "Nasil yaptığınızı düşününce biraz utansam da kardeşim olacağı için çok sevinçliyim." Şimdi de annesinin kızarmış yüzüne ve azarlayan bakışlarına aldırmamıştı.

Sevinci açıktı.

"Bence Pınar isimli o esmer de hamileydi!" dedi Della konuyu kendi üstlerinden uzaklaştırmak için. "Doğan Bey'in kız arkadaşı..."

Herkes menekşe gözlü kızı hatırlamıştı. "Sanmıyorum," dedi Belen. "Yol ve sıcak çarpmış gibi bir şey dedi sanki."

"Bilemem... Bana öyle geldi işte. Bazılarında hamilelik daha ağır seyreliyor."

"Belli! Sende hiçbir şey anlamadık zaten!" diye iğneledi genç kız. "Çok iyi sakladın."

Hepsinin keyifli hâli, çok iyi tanıdıkları seslerle aniden bozuldu. Bir yerlerden tabanca ve tüfek sesleri gelmişti.

Erkekler otomatikman irkilip etraflarına bakındılar. Yüzlerindeki gülümseme silinmiş, şimdi tedbirli bir ifadeye bürünmüştü. Boran hemen uzanıp kolçağın altından bir tabanca çıkardı. Dikkatli bir şekilde otomobilden dışarıya çıktı.

Denize çok yakındılar. Sakin ve kayalık bir sahili vardı. Makineli tüfek sesleri denizin üzerindeki bir gezi teknesinden geliyordu. Çoğunluğu kadın ve çocukların attıkları çığlıklar açık alanda kulaklarına erişiyordu.

"Neler oluyor?" diye endişeyle sordu Belen. Kocasının yanına gelmişti.

Boran da anlamaya çalışıyordu. "Bilmiyorum! Teknede ateş edenler var."

"Bak birisi bir botla geliyor."

Arkadan ışık vurduğu için suyun üzerindeki lastik bot belli oluyordu. Ona da ateş açılmıştı. Botun içindeki adam öne doğru düştü. Bot da sahildeki kayalıklara çarptı. Akıntıyla sallanmaya başladı.

Belen elini kocasının koluna dayadı. Teknede tehlikede olan kadın ve çocukların olduğu çok belliydi. Onu hafifçe dürttü. "Gidip o adama yardım etmeliyiz. Vuruldu galiba."

Sahile inmeleri sadece bir dakikalarını almıştı. Boran önden koşmuş ve kayalıkların kenarından suya girerek patlamış olan botu tutmuştu. İçindeki adamı çekip aldı. Kolundan ve omuzunun kenarından vurulmuştu. Diğerleri

de gelmişti. Deniz'in de elinde bir tabanca vardı. Arabanın bagajında gizli tuttuğu kendi tabancasıydı.

Boran kucağında taşıdığı adamı kumların üzerine yatırdı. Deniz de telefonundaki feneri açıp yaralıya doğru tutmuştu. Genç bir adamdı. Yarasını kontrol etti.

"Vurulmuşsun ama durumun iyi!" dedi adama. "Söyle, ne oldu?"

"Tekneye baskın yaptılar" dedi adam zorlukla. Canının acıdığı çok belliydi. "İçinde İsrail'den misafir olarak gelen çocuklar ve kadınlar vardı!"

"Kim yaptı?"

"Arap kıyafetleri giymişlerdi ama öyle olmadıklarına eminim. Kaptanı ve birkaç korumayı öldürdüler. Şimdi de tekneye bomba yerleştiriyorlar. İnternette bir bildiri yükleyip tekneyi canlı yayında patlatacaklarmış."

Belen bembeyaz olmuştu. Annesi ile bakıştılar.

"Amaçları Müslüman-Yahudi düşmanlığını körüklemek. İsrail ile Türkiye'yi karşı karşıya getirmek. Konuşmalarından anladım."

"Sen kimsin peki?"

"Ben tekne de görevli bir polisim. Koruma görevindeydim. Zor kaçtım. İsrailli çocuklar Unicef projesiyle gelmişlerdi." Hâlsizce doğruldu. Canının acısıyla gözünü yummuştu. "Polise haber vermeliyiz. On dakikaya kalmaz, tekneyi havaya uçururlar!" dedi zorlukla.

Deniz kaşlarını çatmıştı. "Deniz polisinin buraya gelmesi on dakikayı geçer. Karadan yetiştirmeleri zaten imkânsız!" diye bir durum tespiti yaptı.

Kısa bir sessizlik oldu. Belen dizlerinin üstünden ayağa kalktı. Annesiyle yine kısa bir an bakışmışlardı. Başka çareleri olmadığını biliyorlardı.

"Sizin oraya yüzmeniz kaç dakika sürer?" diye sordu Della yavaşça.

Boran başını kaldırıp önce genç kadına sonra babasına bakmıştı. Ardından ayağa kalkıp açığındaki tekneye çevirdi gözlerini. "Beş dakikada oradayız."

Belen gülümsedi. Cesur davranmaya çalışıyordu. "Güzel!" dedi yavaşça. "Hadi gidin... Adamlara günlerini göstermek için on dakikanız var. Biz de ambulansı ve polisi arayalım. Sonra... Sonra sizi yine yanımızda istiyoruz."

Boran ona doğru sokulmuştu. Ellerini tuttu yumuşakça. "Emin misin?"

"Evet! Gitmeyi ve o insanları kurtarmayı istediğinizi biliyorum. Doğrusu da bu zaten. Fakat!.. Fakat çiziksiz dönmeyi unutmayın!"

Boran eğilip onun dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Çok kısa, çok dolu ve çok değerliydi. Geri döneceklerine dair bir sözdü âdeta.

Fazla zamanları yoktu. Deniz de karısına sokulmuştu. Çocuklarından hiç çekinmeden ince beline sarılıp dudaklarından yumuşakça öptü. "Beni bekle!" dedi güven verici bir sesle. "Hemen geleceğim."

“Seni ömrüm boyunca bekledim uzun adam! Yine beklerim, hep beklerim. Yeter ki sen bana geri dön! Bize geri dön...”

Deniz gülümsedi. İsteksizce uzaklaştı güzel kalpli karısından. “Döneceğim!” diye kesin bir sesle fısıldadı. Onun sözleri de âdeta bir yemindi. Bakıştılar özlemle... Daha ayrılmadan birbirlerini özlemişlerdi. “Ambulans buraya gelince...” diye hatırlattı Deniz. Gizli kimlikleri yüzünden hayalet gibi olmaları gerektiğini dördü de biliyorlardı. “Siz de arabaya dönün. Bizi içinde bekleyin. Kimseyle konuşmayın. Birazdan burası ana baba günü olur.”

“Tamam, sizi arabada bekleyeceğiz.”

Ve iki erkek ayakkabılarını onlara emanet edip suya doğru yöneldiler. Yırtıcı bir balık gibi ikisi birden kayalıkların arasından suya daldılar. Çalkantılı dalgaların arasında gözden kayboldular.

Bu Karadağ erkekleri böyleydi işte! Cesur, fedakâr ve âşık!

Anne kız onların arkalarından bakarken çok iyi biliyorlardı ki yine geri döneceklerdi. Yine onlara sıkıca sarılıp dudaklarından aşkla öpeceklerdi. Doğacak çocuklarına iyi bir baba olurken, büyümeleri sırasında vatan sevgisini ruhlarına mühürleyeceklerdi. Dini, ırkı, milliyeti ne olursa olsun, insan sevgisini yüreklerinde hissetmelerini sağlayacaklardı.

Della ve Belen’in gözleri bu sefer birbirlerine dönmüştü. Hiç endişe yoktu içlerinde. İkisi de gülümsüyordu ve ikisi de aynı şeyi düşünüyordu.

İyi ki böyle özel adamlara âşıktılar.

SON

